

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RULE OF THREE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
M. NEVER

ÜÇ KURALI

A.C.H.E., MOTO VE TRINITY

M. ASLA

İÇİNDEKİLER

[A.C.H.E.](#)

[Önsöz](#)

1. [Everly](#)
2. [Everly](#)
3. [Alec](#)
4. [Everly](#)
5. [Tage](#)
6. [Everly](#)
7. [Tage](#)
8. [Alec](#)
9. [Everly](#)
10. [Tage](#)
11. [Alec](#)
12. [Everly](#)
13. [Alec](#)
14. [Everly](#)
15. [Tage](#)
16. [Everly](#)
17. [Alec](#)
18. [Tage](#)
19. [Alec](#)
20. [Everly](#)
21. [Tage](#)
22. [Everly](#)
23. [Tage](#)
24. [Alec](#)
25. [Everly](#)
26. [Tage](#)

27. [Everly](#)

28. [Alec](#)

[Epilog](#)

[MOTO](#)

[Önsöz](#)

[Anahtar](#)

[Kelimeler](#)

1. [Kayla](#)

2. [Dev](#)

3. [Kayla](#)

4. [Reese](#)

5. [Kayla](#)

6. [Dev](#)

7. [Kayla](#)

8. [Reese](#)

9. [Kayla](#)

10. [Dev](#)

11. [Kayla](#)

12. [Kayla](#)

13. [Dev](#)

14. [Kayla](#)

15. [Reese](#)

16. [Dev](#)

17. [Kayla](#)

18. [Reese](#)

19. [Dev](#)

20. [Kayla](#)

21. [Reese](#)

22. [Kayla](#)

23. [Reese](#)

24. [Kayla](#)

25. [Reese](#)

26. [Dev](#)

27. [Kayla](#)

28. [Reese](#)

29. [Dev](#)
30. [Kayla](#)
31. [Reese](#)
32. [Kayla](#)
33. [Reese](#)
34. [Kayla](#)
35. [Dev](#)
36. [Kayla](#)
37. [Reese](#)
38. [Kayla](#)
39. [Dev](#)
40. [Reese](#)

[Epilog](#)

[Kayla](#)

[Dev](#)

[TRINITY](#)

1. [Jenn](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

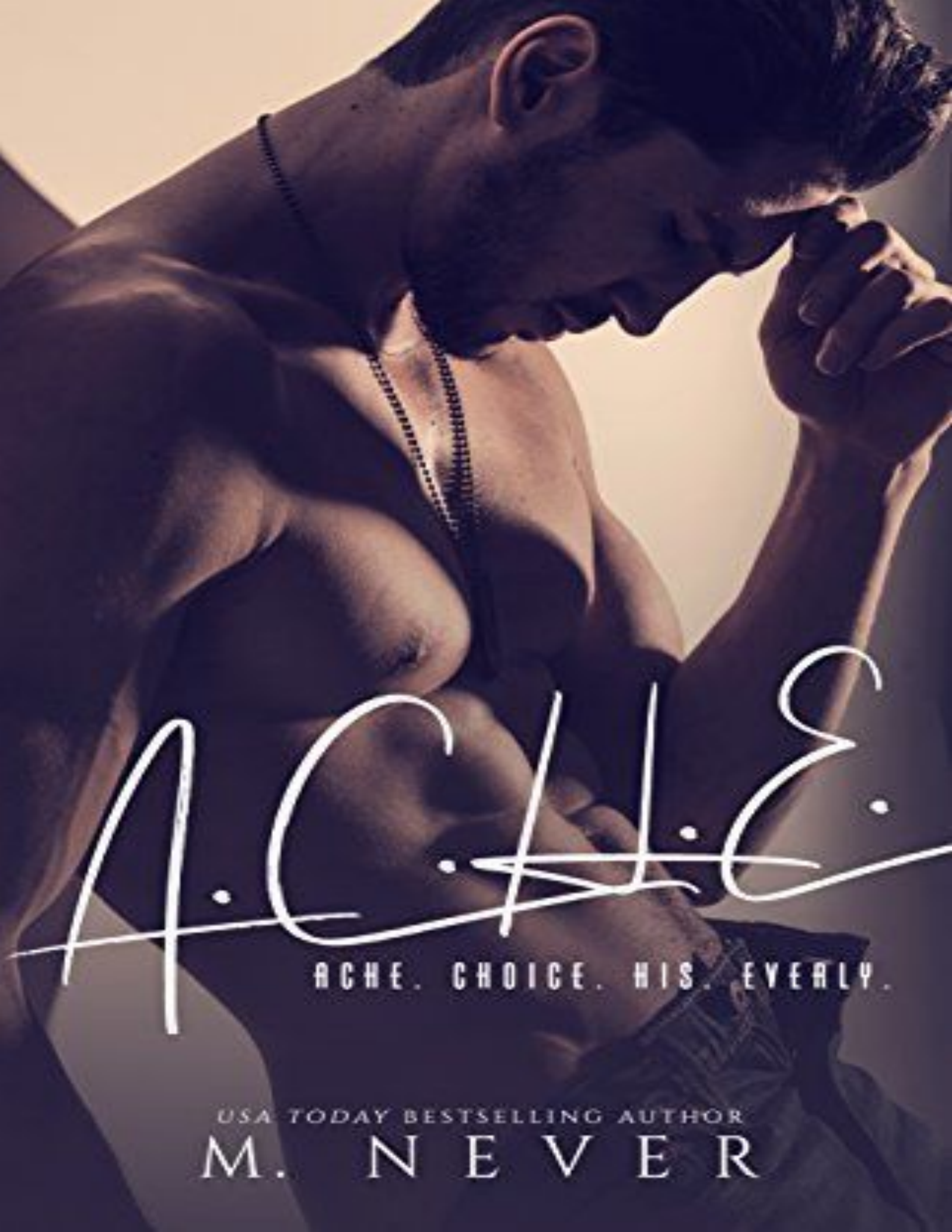
[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında M.](#)

[Never'in Kitapları](#)

THE
RULE
OF
THREE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
M. NEVER

A.C.H.E.

ACHE. CHOICE. HIS. EVERLY.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
M. NEVER

A.C.H.E.

M. ASLA

Telif Hakkı © **M. Never 2018**

Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın veya yayıncının amacı dışındadır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar M. Never'ın önceden yazılı izni alınmadan, baskı, dosya paylaşımı ve e-posta dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya paylaşamaz.

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Marisa-Rose Wesley, Cover Me, Darling

Kapak fotoğrafı Regina Wamba

Düzenleme: Candice Royer

Elaine York, Allusion Graphics, Virginia Tesi Carey ve Terri Fantauzzi tarafından redaksiyon

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Önsöz

Juliet

Yaş 16

"Peki bu gece hangi prenses gibi davranıyorsun?" Tage, hırsız bir kedi gibi yatak odamın penceresinden içeri süzülüyor. Hava karanlık. Geç kaldı. Sabırsızım.

"Seninleyken prenses değilim, Capulet'yim." "Yani sana Juliet mi diyeceğim?" Odanın içinde sürünüyor.

"Bu kadar yeter." Yatak örtülerimin üstünden geçip sahiplenici, kalp durduran bir öpücük kondururken usulca kıkırdıyorum. Ellerimi onun kısa, kirli sarı saçlarının arasına sokuyorum ve hayatım pahasına ona tutunuyorum. Bu gizli anlar için yaşıyorum. Hayat kadar tehlikeli ve ölüm kadar yakın olan bu gizli buluşmalar. Tage ve ben şiddetin hüküm sürdüğü ve gücün egemen olduğu tehlikeli bir evrende yaşıyoruz. Birbirimizi tanımamamız gerekiyordu. Yollarımızın asla kesişmemesi gerekiyordu. Bana dokunmak şöyle dursun, bana bakmaması ya da benimle konuşmaması gerekiyordu. Ben cam vitrindeki Lladró'yum, tek başıma dünyayı seyretmeye bırakıldım. Ayrılmış, sadece ve sadece bir adam tarafından hayranlıkla seyredilecek değerli bir porselen heykelcik.

"Beni özledin mi?" Tage önce deri ceketini sonra da ayakkabılarını çıkarırken soruyor.

"Cidden bu soruyu mu soruyorsun?" Gömleğimi çıkardım ve küçük pembe, dantelli sütyenimi gösterdim.

"Cevabı duymak isterim." Büyük, geniş gövdesiyle beni sarıyor.

"Yaptığımı biliyorsun. Senin için yaşıyorum," diye kilise faresi gibi ciyaklıyorum.

"Senin için yaşıyorum," diye itiraf ediyor, ağzını ağzıma bastırıyor, dilini dudaklarımın arasında gezdiriyor. Tüm bedenimden bir elektrik yükü geçiyor. Bu sadece Tage'in ortaya çıkarabileceği bir duygu.

Beni ilk öptüğünde, hayatta olmanın ne demek olduğunu anladım. Çok uzun zamandır bir oyuncak bebeğim. Güzel pembe kafesimin içinde dünyadan saklanmışım.

Eğer biri onun burada olduğunu öğrenirse, neye bulaştığımızı bilirse ya da

bir savaş esiri gibi idam edilecekti. Oracıkta. Duruşma ya da jüri yok, sadece suçlu.

Tage riskleri biliyor. Beni gördüğü anda biliyordu. Aylarca beni sessizce takip ederken de biliyordu. Pencereden içeri girip ilk öpücüğümü çaldığı gece de biliyordu. Bekaretimi aldığı ve "Seni seviyorum" sözlerini söylediği gece de biliyordu - ve şimdi de biliyor. İkimiz de biliyoruz. İlişkımız haince ama inkar edilemez. Tartışılmaz, reddedilemez. Bu bir hava ve birlikte olmadığımızda boğuluyoruz.

"Kafesteki küçük kuşum nasıl?" Tage başparmaklarını külotumun yan iplerine geçiriyor. Zarif ve tamamen dantelden yapılmışlar. Benim yaşımdaki biri için fazla olgun.

"Özgür bırakılmak istiyor." Onu hapseden bedeninin altında kıpırdanıyor, kısıtlayıcı malzemeden kurtulmasına elimden geldiğince yardım ediyorum.

"Çok yakında." Bacaklarımı ayırmaya zorlarken beni bir öpücükle boğuyor. Özü ruhuma sızarken bir savaş uçağından daha yüksek ve daha hızlı uçuyorum.

Beni hayata döndürürken. Kalbim atmaya başladığında ve kalçalarımın tepesi vurmaya başladığında.

Bugün ilk kez temiz havayı içime çekiyorum. "Seni özledim," diye vurgulu bir şekilde iç geçiriyorum.

"Ben de seni özledim. Her lanet saniyede." Fermuarının altındaki çıkıntı hızla sertleşirken Tage'in nefes alış veriş hızlanıyor. Bu baskıya bayılıyorum. Sert çubuğun pelvisime çarpma hissi.

Elimi bedenlerimizin arasına sokup kot pantolonunun düğmesini çekiştiriyorum, gevşeyene ve metal dişlerin fısıltısı tıslayana kadar çekiştiriyorum.

"Ah," diye inliyor Tage, ben ereksiyonunu okşarken. Bana nelerden hoşlandığını öğretti. Ona nasıl dokunacağımı ve bana dokunurken neler yapabileceğini gösterdi. "İyi bir kız gibi haplarını alıyor musun?"

"Evet. Her gün, tıpkı bana söylediğin gibi." Doğum kontrol hapımı yatağımın astarına, bana gösterdiği yere saklıyorum.

"Güzel. Aferin kızıma. Benim kızım." Tage kot pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru iterken beni sertçe, sahiplenerek öpüyor.

"Benim için ıslandın mı?" Ereksiyonunun başını girişime doğru itiyor.

"Evet," diye inliyorum. "Seni düşünüyordum." "Ve kendine dokunmayı?" Hafifçe içeri kayıyor.

"Evet," diye homurdanıyorum. "İstedğin gibi."

"Ee, benim için hazır mısın?" Sonuna kadar battı ve rüzgâr beni dışarı attı.

"Evet," diye bağıyorum.

"Mmmm, bebeğim, bebeğim." Kalçalarını çeviriyor ve rahmimin duvarı zonkluyor.

"Tage," diye inliyorum sırtını tırmalarken. Benden çok daha büyük, daha güçlü, daha kuvvetli. Tage söz konusu olduğunda, ben onun gönüllü tutsağıyım. Ve hayatımın geri kalanında da öyle olmak istiyorum.

Sevişirken nefesim kesiliyor - vahşi ve tutkulu, sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi. Eğer yakalanmazsak, bu hayattır. Yakalanırsak, ölüm.

Bacaklarımın arasında sadece Tage ile ilişkilendirdiğim o gerginlik nabız gibi atmaya başlıyor. Bir davul sesi gibi uzuvlarıma yayılıyor.

"Oh, Tanrım, oh, siktir." Sözlerim onun aç ağzı tarafından yutuluyor.

"Şşt." O kadar derin ve talepkâr bir Fransız öpücüğüyle beni susturuyor ki hâkimiyetinde boğuluyorum. Elimde değil. Beni nasıl hissettirdiğine ya da verdiği tepkiye engel olamıyorum. Bunu tüm dünyaya haykırmak istiyorum. Hiçbir sonucu yokmuş gibi yüksek sesle ve özgürce boşalmak istiyorum. Ama var. Şiddetli bir sonuç. Tage'in kalçalarının yavaşlayan ritminden beslenerek kendimi sakinleştiriyorum. Bu adama tamamen aşığım.

Boğucu öpücüğü kesiyor ve çiğ, ela gözleriyle bana bakıyor. Gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi halka çok koyu ve çok derin. Çok büyüleyici. Onlara sonsuza kadar bakabilirim.

"Sana asla aşık olmamam gerekiyordu, Juliet. Ama aşık oldum ve sen benim oldun." Duygu seline kapıldım. Umutla. "Seni özgür bırakacağım."

"Ne zaman?" Umutsuzca yalvarıyorum.

"Yakında." Titriyor, doruk noktası tehdit ediyor.

"Bize ne olacak?" Mide kaslarım sıkıştı.

"Birlikte olacağız. Ve hayatım üzerine söz veriyorum, aramıza hiçbir şey girmeyecek." Tage bedenimi, zihnimi ve tüm duygularımı zorluyor.

"Bunu istiyorum." Boşalırken ağlıyorum, orgazmik bir kara deliğe doğru spiral çiziyorum. "Oh, siktir, bebeğim." O inliyor, benim spazm hissi tarafından işkence

Kedicik. "Alacaksın. Söz veriyorum, seninle ilgileneceğim. Bir daha asla benden başkasına ait olmayacaksın. Sana dokunacak ilk ve son erkek benim." Tage geriliyor, benimkinin hemen arkasında kendi sarsıcı boşalmasını bulurken son kelimesi havada asılı kalıyor.

Benim için her şey demek olan adam bana sıkıca sarılırken, beni korurken, beni severken zaman durur. Hayatım boyunca bana gerçek bir şefkat gösteren ilk kişi o.

Birkaç yoğun andan sonra rahatlayan Tage yanımdaki yatağa yerleşiyor. Ona sokuluyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve kendine özgü kokusunu içime çekiyorum. Tütün ve nanenin sarhoş edici bir karışımı.

Oda sessiz ve karanlık ve her geçen saniye üzerimizde bir tehdit belirse de, çalınan anlarımız elmas, platin ya da altından daha değerli. Hayattan daha değerli, çünkü benden istese bu adam için öleceğimden eminim.

Tage bana paha biçilemez bir şey
verdi. Kendisi.

Ve sahip olduğum değerli tek şeyi ona geri verdim. Kalbimi.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Seni daha çok seviyorum. Seni her zaman seveceğim." Başıma sert bir öpücük konduruyor.

"Gitme." Hayatım pahasına ona tutunuyorum. "Her gidişinde bir parçam daha kopup gidiyor." Onun yatağımın altında yaşayan bir canavar olduğuna dair saçma, çocukça bir fantezim var. Korkunç görünmesine ve kulağa korkunç gelmesine rağmen, bana zarar vermek için değil, beni korumak için orada.

"Bana güveniyor musun Juliet?" Tage yüzümü yukarı kaldırıyor. Karanlıkta yüz hatlarını görmek zor ama ağır gözlerini serbest ağırlık gibi üzerimde hissedebiliyorum. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca - aylarca süren gizlice buluşmalar, gizli randevular ve çalınan anlar- bana bir kez bile bu soruyu sormamıştı. Asla.

Ona güveniyor
muyum? "Hayatım
pahasına."

"Güzel. Çünkü senin hayatın benim ana meselem. Bu benim önceliğim. Benim görevim.

Ve ne yaptığımı bildiğime güvenmeni istiyorum. Bir planım olduğuna."

"Bana bu planın birkaç detayını vermek ister misin?" Balık tutuyorum.

"Size çok fazla bilgi veremem. Sadece yakında diyebilirim. Çok, çok yakında." Başparmağının ucunu yanağımın üzerinde gezdiriyor.

Çok yakında. Kulağa çok umutlu geliyor. Tage üvey babamın piyadelerinden biri. O bir hırsız, yalancı, hatta gerektiğinde bir katil. Yedi yaşımdan beri etrafım böyle adamlarla çevrili. Uyuşturucu bağımlısı, adi annem Malcolm "Gunner" ile ilişkiye girdiğinden beri.

Tremmall, Chicago'nun güney yakasında uyuşturucu kaçakçılığı yapan ve hızla isim yapan biriydi.

Sekiz yıl sonra, Mason-Dixon çizgisinin kuzeyinde en kârlı uyuşturucu kaçakçılığı şebekelerinden birini kurdu.

Gerçi hayatım her zaman bu kadar gözlerden uzak değildi. Yerleşkeye ilk taşındığımızda özgürdüm. İstedğim zaman ve istediğim yerde dolaşabiliyordum. Ne annem ne de üvey babam benimle pek ilgilenmezdi. İkisi de daha önemli şeylerle ilgileniyordu - annemin kafayı bulması ve Gunner'ın korkutma ve sindirme yoluyla imparatorluğunu kurması. O uğraşılacak biri değil. Kendini sunuş şeklinden bile belli. Heybetli bir figür. Uzun boylu, soğukkanlı ve acımasız, siyah gözleri siyah ruhuyla mükemmel bir uyum içinde.

Ama bir gün her şey değişti. Alıştığım her şey elimden alındı. Sahip olduğum küçük özgürlük gitti.

On üçüncü doğum gününden hemen sonra oldu. Herhangi bir sabah gibiydi. Uyandım, banyomda dişlerimi fırçaladım ve sonra kahvaltı için aşağı inmeye çalıştım. "*Denedim*" önemli bir kelime. Malcolm'un iki iri yarı adamı kapıyı koruyordu ve yanlarından geçmeye çalıştığım da beni durdurdular. *Beni engellediler*. Neler olduğunu anlayamadım. Hiçbir zaman bir açıklama da almadım. O günden sonra bir mahkum oldum. Hayatımı pembe ve beyaz renklerle dekore edilmiş şık bir hapis hanede yalnız başıma geçirmeye mahkum edildim. Rapunzel gibiydim, uzun sarı saçlarım olmadan, kulemin penceresinden dünyaya bakıyordum. Ve üç yıl boyunca, Tage Andrews'un ortaya çıkıp her şeyi değiştirdiği geceye kadar bu şekilde, gözlerden uzak yaşadım. Beni değiştirdi.

Onu birçok kez avluda yürürken görmüştüm - arazinin ortasında, yazın güzel sarmaşıklarla, kışın ise karla kaplı zeminle çevrili taş döşeli bir meydan - ve arada bir göz göze geliyorduk. Sadece kısacık bir saniyeliğine, ama aramızdaki bağ ateş gibiydi. En azından benim için. Kaç kez oldu bilmiyorum, muhtemelen sayısızdır ama her seferinde bakışlarının içimde aynı yere dokunduğunu hissedirdim. Özümün derinliklerinde, anlamadığım ama bağımlısı olduğum bir şekilde içimi tutuşturuyordu. Sadece o küçük heyecan parıltısını hissetmek için onu arıyordum. Bunun için yaşamaya başladım ve kısa süre sonra onun için yaşamaya başladım. Adını bile bilmiyordum. O bir yabancıydı, zihnimi meşgul eden bir gizemdi. Asla dokunamayacağım, tanışamayacağım ya da konuşamayacağım biriydi. Ama tüm bunlar pencereme tırmandığı gece değişti. O gece her şeyi değiştirdi, tüm hayatımı.

varoluş.

Bir öpücük beni ele geçirdi. Bir öpücük saplantıyı karasevdaya dönüştürdü.

Tage'in kot pantolonunu yukarı çekip fermuarını çekmesini sessizce izliyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gitmesini istemiyorum. Gitmesini izlemek gittikçe zorlaşıyor. Yalnız kalmak.

"Lütfen henüz gitme." Umutsuzca ona uzandım. Tage elimi tutuyor ve tekrar yatağa uzanıyor.

"Yakında, asla ayrılmak zorunda kalmayacağım." Yüzümü yakalıyor ve beni çılgınca kucaklıyor, birbiri ardına ıslak, aç, felç edici bir öpücük. İşi bittiğinde başım dönüyor ve birçok duygudan dolayı başım dönüyor. "Sabırlı ol Juliet, bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye iç geçirdim. "Senin için sonsuza kadar beklerim."

"Ben de bunu duymak istiyorum." Tage ayağa kalktı ve ben sarktım. *Lütfen gitme.* "Sen farkına varmadan dönmüş olacağım."

"Söz veriyor musun?" Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Güçlü bedeni pencerelerden içeri süzülen ay ışığıyla daha da belirginleşiyor.

"Evet. Söz veriyorsun, söz veriyorum." Çilli burnuma bir öpücük bırakıyor. Başımı sallıyorum. Ona güveniyorum. Her şeyimle. Sahip olduğum her şeyle.

Tage geldiği gibi odadan çıkıyor, bir kedi gibi. Bir hırsız gibi, kalbimi alıp kaçıyor.

O gözden kaybolunca yataktan fırlayıp masamdan pembe bir kâğıt ve bir kalem alıyorum. Birkaç kelime karaladıktan sonra kâğıdı uçak şeklinde katlıyorum. Pencereye koşuyorum ve kısık bir sesle "Tage!" diye sesleniyorum. Pembe kâğıt uçağı ona doğru uçuruyorum ve yere çakılmadan hemen önce yakalıyor. Sonra da gitti. Karanlık tarafından yutuldu.

Yatağa giriyorum, her zaman yaptığım gibi gecenin olaylarını tekrar tekrar oynuyorum. Dayanmama, aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor.

"Yakında, Juliet." Tage'in sözlerinin etrafımda yankılandığını duyuyorum. *Yakında.*

* * *

Bir silah sesi beni uyandırdı. Bir başkası beni yataktan fırlatıp pencereye doğru sürünmeye itiyor. Yerden camdan dışarı baktığımda Gunner'ın Tage'e silah doğrulttuğunu görüyorum. Tage dört ayak üzerinde sürünerek

Avlu, açıkça yaralı. Çığlık atmak istiyorum ama korku ses tellerimi boğuyor. Gunner'ın soluk ay ışığı altında Tage'i takip edişini çaresizce izliyorum. Ne dediğini duyamıyorum ama hareket ettikçe silahının parladığını görebiliyorum. Gözlerim diken diken yaşlarla doluyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm çatlayacakmış gibi oluyor.

Lütfen hayır, lütfen hayır, lütfen hayır tek düşünebildiğim bu. Kafamın içinde davul çalıyor.

Gözyaşlarımın hücumu görüşümü bulandırırken dünya bulanıklaşıyor.

Lütfen Tanrım, Tage dışında herhangi birini ya da herhangi bir şeyi al.

Bir silah sesi daha duyuluyor ve tırnaklarım pencere pervazına çarpıyor. Dünyam paramparça oluyor. Bir çığlık duyuyorum, ama o kadar uzak ve uzak ki, benim olduğumu anlamam bir saniyemi alıyor. Bu *benim* sesim, benim acım, benim ıstırabım, kendi boğazımdan çıkıyor.

Sonra kaos başlar. Parlak ışıklar, yüksek sesler ve bir adamın hoparlörden gelen sesi.

Gözlerimi siliyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. Çok hızlıydı. Avlunun üzerinde altın harflerle "FBI" yazan bir helikopter süzülüyor. Silahlı insanlar avluyu dolduruyor ve Gunner'ın ekibi fareler gibi dağılıyor. Dehşet içindeyim, olduğum yerde donup kalmışım, değer verdiğim tek kişinin soğuk zeminde ölmesini izliyorum.

Zamanda asılı kaldığım sırada kapım tekmelenerek açılıyor ve siyahlar içinde daha fazla adam yatak odamı işgal ediyor. On kişi olmalılar. Hayattan daha büyükler ve geniş odayı dolduruyorlar. Biri beni kucaklıyor ama pencere pervazına tutunuyorum. Gidemiyorum. Tage'i bırakamam, bu şekilde olmaz. Tek başıma. Ölüyorum.

"Kurtarın onu!" Beni ayırırlarken çığlık atıyorum. "Onu kurtarmak zorundasınız!" Panik içinde yabancının kollarında çırpınıyor, pencereye doğru uzanıyorum.

Tage için.

Kalbim için.

Hayatım

için.

Her şeyim için.

Everly

Sekiz yıl sonra bugün

"Yemin ederim Bay Turner'dan bu kadar hoşlanmasaydım işi bırakırdım." Lara sandalyesinde döndü ve bana ters ters baktı.

"Başka bir 'özel istek' mi?" Kıkırdıyorum.

"Ona göre bunlar üstün nitelikli başvurular. Kaltak işinin adını güzel bir şekilde değiştirmeyi bir avukata bırakın." Bir yığın kâğıdı ortak masamıza çarptı.

"Ama kimse senin gibi orospu işi yapamaz." Kirpiklerimi alaycı bir şekilde ona fırlatıyorum.

"Görünüşe göre öyle değil, çünkü bu şirketteki başka hiçbir sekreter bu akşamki şirket partisi için davetli listesindeki yüz ismi onaylamak zorunda değil. Bunun için bir parti planlayıcısı var," diye tıslıyor.

"Küçük ortağıyla yatan başka bir sekreter de yok," diyorum usulca.

Lara sandalyesinde doğrulur. "Sence biliyor mudur? Luke ve ben o kadar açık mıyız?" diye fısıldıyor komplocu bir tavırla.

"Hayır, sadece Bay Turner'ın senden hoşlandığını düşünüyorum. Sen aptal bir sarışın değilsin." "Sen de değilsin," diye savunuyor.

"Ben o kadar uzun süredir burada değilim ve o size güveniyor."

Lara iç geçirir. "Bir yaş oldu ve ben sadece yirmi yedi yaşındayım." Güzel pembe dudaklarını kıvrıyor.

Lara ile altı ay önce Turner Simon and Hooch'ta işe başladığımda tanıştım. New York'un önde gelen hukuk firmalarından biri. Üst sınıf, üst düzey, yüksek profilli. Göz korkutucu mu? Evet. Müthiş mi? Ayrıca, kesinlikle evet. Avantajlar ve ikramiyeler inanılmaz ve ben sadece bir sekreterim. Ortaklar ve

Küçük ortaklar mı? Limit gökyüzüdür. Eğer bir etkinlik, spor ya da konser varsa, buradaki avukatlar her türlü ayrıcalığa sahiptir. Las Vegas'ta boks maçı mı? Özel jeti alın. Açık denizde balık avı mı? Özel yatı kullanın. Yıllık Noel partisi? Rock'ın tepesinden üç kat daha yüksek bir çatı katında görüşürüz. Boktan bir iş ve şimdiye kadar yaptığım en iyi iş. Bu yüzden göze batmamayı tercih ediyorum ve bunu meslektaşım için söyleyemeyeceğim kadar çok şey var. Vahşi tarafta yürümeyi seviyor. Bu durumda, bahsettiğim vahşi taraf Luke Dunham - uzun boylu, esmer ve yakışıklı, gelecek vaat eden ve şu anda adından söz ettiren küçük ortak. Tüm gözler onun ve şirketteki diğer birkaç yıldızın üzerinde. İşe girdiğim sıralarda takılmaya başladılar. Lara yeterince arkadaş canlısıydı ve hemen kaynaştık. Birkaç hafta sonra, onun Luke ile bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Personel temsilcim tarafından işyerinde arkadaşlık kurmanın sonuçları hakkında uzun ve sert bir şekilde bilgilendirildiğim için uyarı zilleri çaldı. Şirketin sıfır tolerans politikası var. Her iki çalışan da fark edilirse otomatik olarak işten çıkarılıyor. Pek çok konuda aşırı katı değiller ama bu konuda çok titizler.

"Haklısın. Daha yirmi yedi yaşındasın. Önünde uzun bir kariyer var."

"Daha dikkatli olmam gerektiğini mi ima ediyorsun?" Sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor.

Paketten bir parça şeftali meyan kökü çıkarırken omuz silkiyorum. "Ben bir şey ima etmiyorum. Sen yorumluyorsun." Tatlı ucunu masumca kemiriyorum.

"Bana bu psikanalitik saçmalıkları yapmaktan nefret ediyorum, Ever."

"Hiçbir şey çekmiyorum." Bir kahkahayı bastırıyorum. Saçmalıyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Meyan kökü?" Ben teklif ediyorum.

"Ah, hayır." Lara gözlerini deviriyor ve önündeki kâğıt yığını düzenliyor. "O boktan şeyleri nasıl yapıyorsun anlamıyorum."

"Lezzetliler."

"Dişlerini çürütecekler." "Ben dişçiye giderim." Çiğniyorum.

"Evden sadece iş için çıkmadığını bilmek güzel," diye takılıyor.

Dilimi ona doğru uzattım. "Küçük ortağımın bir ilişki yaşamıyor olmam bir hayatım olmadığı anlamına gelmez."

"Senin bir hayatın var mı?" Lara karşı çıkıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Neden benimle uğraşmak zorunda? "Ee?" diye itiyor. Onu tekmelemek istiyorum.

"Hayır," diye yakınıyorum. Ama bu benim seçimim.

İçime kapandım ve bilgisayar ekranıma yoğun bir şekilde konsantre olmaya geri döndüm. Lara ve ben şakalaşırken yarım saniyeliğine kendimi normal hissettim. Hafif hissettim, ama her zaman geri geliyor - geçmiş, engellerim, bozukluklar. Yalnızlık bir koltuk değneği gibi. Birlikte yaşamaya lanetlendiğim bir engel.

"Bu şekilde olmak zorunda değil, Ever. Bir hayatın olması için yasadışı bir ilişki yaşamak zorunda değilsin. Sadece evinden ayrılman gerekiyor." Sesi yumuşak. Neredeyse teselli edici.

"Evimden ayrılıyorum, Lara." Telaşla bir parça daha meyan kökü alıyorum.

"İşten daha fazlası için." Vücudunu bana doğru çevirirken sandalyesi gıcırıyor. Ten rengini mükemmel bir şekilde tamamlayan açık pembe bir pantolon giyiyor. Lara uzun sarı saçları, iri mavi gözleri ve keskin yüz hatlarıyla klasik bir güzelliğe sahip. Bazen kariyer kadını Barbie ile çalışmak gibi. Öte yandan benim yosun yeşili gözlerim, burnumun üzerinde dağılmış çillerim ve koyu kahverengiye boyadığım kumral saçlarım var. Görünüş olarak tamamen farklıyız ama neredeyse her konuda aynı zevke sahibiz. Bu kadar iyi anlaşmamızın bir nedeni de bu. Çoğu zaman.

"Bu akşam şirket partisine gidiyor musun?" Bu yüklü soruyu sorarak bir şey anlatmaya çalışıyor.

"Hayır." Ona bakmıyorum. "Neden?"

"Çünkü." Bu gezegendeki en saçma bahane ve o da bunu biliyor.

"Çünkü," diye tükürüyor. "Çünkü, çünkü, çünkü. En azından gelebilir misin?"

Bundan daha iyi bir şey bulabilir misin?"

"Hayır." Kavgacıyım.

Lara yüksek sesle iç geçiriyor, bilerek rahatsızlığını dile getiriyor. Benden ne istediğini bilmiyorum. Ben lanet olası bir hasarlıyım, açık ve net. Yıkıcı geçmişimin kusurlu bir ürünüyüm.

"Gidiyorsun," diye haber verdi.

"Kim demiş?" Yüzümü ona doğru çeviriyorum.

"Ben söylüyorum. Ben de diyorum. Gidiyorsun. Bu gece evinde kedinle tek taraflı bir konuşma yaparak vakit kaybetmene izin vermeyeceğim."

"Denali'yi seviyorum," diye inliyorum.

"Eminim istiyorsunuzdur ama insan etkileşimine de ihtiyacınız var. Gurme yemeklerin tadını çıkarmaya, pahalı şampanyaları yudumlamaya ve Manhattan'ın muhteşem manzarasını seyretmeye ihtiyacınız var," diye coşkuyla konuşuyor Lara. Açıkça görülüyor ki

Bu geceyi iple çekiyorum.

"Giyecek bir şeyim yok." Ben de başka bir bahane uydurdum.

"Saçmalık," diye homurdanıyor. "Dolabında ne olduğunu biliyorum. Gün yüzü görmeyen kıyafetlere ne kadar para harcadığını biliyorum. Dolabın sanki bir vintage müzesi gibi."

Kahretsin, bu sürtük beni çok iyi tanıyor. İsim yapmış markalara karşı zaafım var.

"Lara-"

"Yapma, Everly." Elini kaldırarak beni susturdu. "Hayır cevabını kabul etmiyorum. Gidiyorsun, hikayenin sonu. Gerekirse seni evinden söküp atarım."

"Kulağa nahoş geliyor."

"Öyle olacak, eğer o noktaya gelirse." Tanrı aşkına. İçten içe kıllanıyorum. "Münzevi, yaşlı bir kedi kadın olmana izin vermeyi reddediyorum."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü ben senin arkadaşınım. Ve arkadaşlar karışır." İğrenç bir şekilde gülümsüyor. "Kesinlikle burnunu s o k u y o r s u n , " diye kesinlikle katılıyorum, başka bir bir parça meyan kökü. Lara iyi niyetli olsa bile zorbalığa maruz kaldığım gerçeğinden nefret ederek sinirli bir şekilde çiğniyorum.

"Siktir." Neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "Saat dört buçuk olmuş bile." "Um, evet. Genelde beşe kadar çalışırız." Ona deliymiş gibi bakıyorum.

"Biliyorum ama bugün erken çıkıyorum. Saç ve makyaj randevum var. Bu gece harika görünmek istiyorum." Lara bilgisayarını kapatırken çantasını ve cep telefonunu toplamak için acele ediyor. "Luke'un bana her baktığında ağzının sulanmasını istiyorum."

"Bu çok adice."

"Biliyorum." Duraklıyor ve sinsice sırtıyor. "Ateşle oynuyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Her şey yolunda giderse, işimi kaybetme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak çünkü istifa edebileceğim."

"Ne, neden?" Kolunu kaptım.

"Çünkü Luke ipuçları veriyor. Gerçekten ciddileşiyoruz, Ever. O aradığınız kişi olabilir."

"Ciddi misin?" Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Biraz incindiğimi hissediyorum.

"Ofisin ortasında yasak ilişkim hakkında kız kıza konuşamayız. Ve seni

bir şeyler içmek için dışarı sürüklemek zorundayım.

iş."

Yeterince makul. Ama yine de bilmek istiyorum. Lara'nın bana güvenebilmesini istiyorum. Bir arkadaş istiyorum. Aniden nasıl bir aydınlanma yaşadım bilmiyorum ama acele bir karar verdim. "Tamam," diyorum. "Bu gece partiye gideceğim."

Lara gülüyor, neredeyse kıkırdıyor. "Oh, tatlım, biliyorum. Başka seçeneğin yoktu. Senin için çoktan LCV yaptım. Seni dairenden söküp atacağımı söylerken şaka yapmıyordum. Şimdi güzelce giyindiğinden emin ol ve akşam görüşürüz. Tamam mı?" Çivili topuklarıyla zıplıyor.

"Tamam," diye gürlüyorum.

"Kedinle çok fazla vakit geçiriyorsun, onun gibi konuşmaya başladın." Lara asansöre doğru ilerlerken birden durdu. "Benim için bir şey yapabilir misin?" Bilgisayarının yanındaki kalın mavi klasörü eline aldı. "Gitmeden önce bunu Alec'in ofisine bırakabilir misin? Benden istediği her şeyin altını çizdim. Neredeyse bütün günümü aldı."

"Alec?" Dudağımı kıvırıyorum. "Alec Stewart mı?" "Hayır," diye cıvıldıyor.

"Alec Prescott."

İnliyorum. O hariç herkes. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim." Sesi yükselir. "Söz veriyorum bunu telafi edeceğim. Bütün gece sana içki ısmarlayacağım." Ofisten hızla çıktı.

"Açık bar!" Bağırıyorum.

Ama artık çok geç, o gitti.

Şerefsiz.

* * *

Alec'in ofisine gitmeyi erteleyebildiğim kadar erteledim. O adama gerçekten katlanamıyorum. Çok soğuk ve çok küçümseyici. Bu kendini beğenmiş pislikten mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum. Soğuk ve hesapçı olması muhtemelen onu işinde bu kadar iyi yapan şey, ama sosyal statüsü için hiçbir şey yapmıyor.

Bazen insanlıktan nasibini alıp almadığını merak ediyorum.

Mavi dosyayı göğsüme bastırarak halı kaplı koridorlarda yürüyorum. Bunu hızlıca yapacağım. En az etkileşimle arabayla bırakma.

Ofisinin kapısı kapalı ve tüm panjurlar çekili - subliminal bir *siktir git*.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. Hadi bakalım.

"İçeri gel." Alçak sesi ahşabın içinde titreşiyor. Hâlâ nefesimi tutarak içeri giriyorum ve hızla masasına doğru yürüyorum. Ben orada dururken kafasını kaldırıp bakmıyor bile. Sanki görünmezim, bir sıkıntıyım, hiçbir önemim yok.

Sessiz bir an geçiyor. Neyi beklediğimi bilmiyorum. O da bilmiyor, çünkü Alec sonunda başını kaldırıyor, buz mavisi gözleri beni kesiyor. Okuma gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve biraz kıpırdanıyorum. Keşke bu kadar çekici olmasaydı. Onda her şey var. Zeki, yakışıklı, zengin, ne yazık ki birinci sınıf bir pislik olduğu için büyük puan kaybediyor.

"Bu benim için mi?" Sorusu kısa ve kısıdır.

"Um, evet." Dosyayı ona uzattım. "Lara bırakmamı istedi."

"Peki o nerede?" Dosyayı çevirerek açıyor ve içindekileri inceliyor.

Bir an için o kadar kritik ki Lara'nın işi için endişeleniyorum.

"Erken çıktı. Bu geceki partiye hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı," diye açıklıyorum, paylaşmanın akıllıca olup olmadığını sorgulayarak.

Alec homurdanıyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de onun kaydardığını düşündüğü içindir. Ofisin yarısı erken ayrıldı, bu yüzden büyük bir anlaşma görmüyorum. Sadece ikimiz kaldık. Bu bizim hakkımızda ne söylüyor?

Hayatınız yok mu?

İşkolik mi?

Antisosyal mi?

Yukarıdakilerin

hepsi mi?

Muhtemelen.

Kesinlikle benim için.

Alec, Lara'nın önemli noktalarına bakarken başını sallıyor. Bu

benim gitmem için bir işaret.

Gitmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Sadece onun yanında olmaktan bile kanım buz gibi akmaya başladı.

"Partiye gitmiyor musun?" Alec ilgisiz bir şekilde soruyor. Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Evet," diye ciyaklıyorum, sonra

boğazımı temizliyorum. "O zaman

neden hâlâ buradasın?"

"Neden?" Beni karşılık vermeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de benimle konuşma şeklinden nefret ettiğim içindir. Herkesle konuşma şeklinden. İsyan ediyorum, aptalca.

Alec duraksıyor, ben yüzümü ona dönerken cesur, mavi gözlerini yavaşça kaldırıyor.

Bana bakarken nabzım kulaklarımda atıyor. Çok korkutucu biri ama ben

sinmeyeceğim. En azından dışarıda.

"Ofise yedek kıyafetlerimi getirdim. Bu sayede daha uzun süre çalışabiliyorum" diyor. O kadar ürkütücü derecede sakın ve soğukkanlı ki nabzının atıp atmadığını kontrol etmek istiyorum.

"Sanırım çoğu insan senin kadar zeki ya da kendini işine adanmış değil."

"Kesinlikle değil." Hayal görüyor olabilirim ama sanırım sırtıyor. Dudaklarının kalkışı o kadar silik ki, kıvrımın gerçekten orada olduğundan emin olmak için bakmam gerekiyor. "Hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacın yok mu?" Alec soruyor.

"Hayır. Çabucak üstümü değiştirebilirim. Hazırlanmam fazla zaman almaz." "Belli ki." Kasıtlı olarak bir kaşını bana doğru kaldırıyor. Aşağıya bakıyorum

Kendim. Düzgün bir iş kıyafeti giymiştim. Bir çift ince siyah pantolon, siyah yüksek topuklu ayakkabılar ve beyaz, çizgili, düğmeli bir gömlek. Calvin Klein marka. Neden yargılıyor ki?

"Başka bir şey var mı?" Isırıyorum.

"Hayır." Tekrar evraklarına bakıyor ve beni görmezden geliyor.

İğne.

Ofisinden çıkıyorum, kapıyı istediğimden biraz daha sert kapatıyorum. Ama ne olacak ki, kimin umurunda? Benim değil.

Bilgisayarımı kapattım, çantamı aldım ve ofisten çıktım.

Hazırlanmam gereken bir parti var.

Everly

Yatak odamda, aynada kendime bakıyorum. Tek duyduğum Alec'in küçümseyici cevabı.

Açıkça.

Açıkça.

Açıkça.

Saç örgülerimden birinin ucuna fiske vuruyorum ve koyu renk perçemlerimi kabartıyorum. Bir parça bile makyajım yok ve gözlüklerim çilli burnumun kenarında duruyor. Kıyafetim güzel ama benden daha fazlası yok. Onun gördüğünü görüyorum.

Özel bir şey yok.

Kalbim ağır ama kararlılığım ıslıl ıslıl yanıyor. Daha fazlasını istiyorum, sadece ona ulaşmak için yeterince cesur olmalıyım. Son birkaç yıl zorlu geçti. Kendimi karanlık bir yerden çıkardım ve şimdi ışığı görmeye başlıyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye kendime moral konuşması yapıyorum. "Daha fazlası olabilirsin. Daha fazlasını hak ediyorsun." Bu sözler dilimi yakıyor. Kalp ağrısıyla bağlılar. Sekiz uzun yıl boyunca taşıdığım bir kalp ağrısı.

Üzüntümü üzerimden atıyorum. Bu gece eğleneceğiz. Ve giyinip kuşanmaktan daha eğlenceli ne olabilir ki? Benim için pek değil.

Çabucak yıkanıyorum, sonra elbisemi seçiyorum. Dolabım tasarım kıyafetlerle dolu, çoğunun etiketleri hala üzerlerinde. Alışveriş yapmayı seviyorum ama gidebileceğim yerler sınırlı. Bu beni maaşımın yarısını markalara harcamaktan alıkoymuyor. Ne giymek istediğimi tam olarak biliyorum. Kırmızı, seksi kokteyl elbisesi omuzları açıkta bırakıyor ve yandan yırtmaçlı. Sürtüklükten çok sofistike bir havası var. Elit bir ofis partisine fahişe gibi görünerek gidemem. Benim için en önemli nokta, bağlı, omuzları açık kollarıydı. Çok kadınsı ve şık, kollarımda sallanan fiyonklar mükemmel, şık bir süsleme katıyor.

Nude, bantlı bir topukla eşleştirilen bu kıyafet gece için mükemmeldir.

Makyajım için biraz daha fazla zaman harcıyorum. Sırf makyaj yapmadığım için

genellikle hiç gözüm olmadığı anlamına gelmez. Gözlerime siyah far sürüyorum ve kirpiklerime birkaç kat siyah maskara uyguluyorum. Son olarak, saçlarımı iki örgüden çözüyorum ve omuzlarımın etrafına gevşek, karışık dalgalar halinde dökülüyor.

Her şey bittiğinde kendimi zar zor tanıyabiliyorum.

Şu anda aynada bana bakan kız, bugünün erken saatlerindeki tam tersi. Her günkünün.

Çantamı aldım ve lobiye inerken bir Uber çağırdım. Oturduğum site abartılı bir yer değil ama kapıcısı var ve güvenli. Şehirde yaşamak cehennem kadar pahalı, bu yüzden iyi bir mahallede yarı yarıya uygun fiyatlı bir şey bulmak piyangoyu kazanmak gibi.

Beyaz Accord beni kaldırımdan aldı ve Uptown'a götürdü. Firmanın partisi yerden altmış kat yükseklikteki şirket süitinde. Manhattan manzarası kesinlikle muhteşem ve mekânın kendisi de öyle. Tavandan tabana pencereler, kocaman bir balkon ve son derece temiz, neoklasik bir tasarım. Beyaz mermer, Roma sütunları ve abartılı bir dekor. Buraya daha önce sadece bir kez, işe ilk başladığımda şirketin düzenlediği Sevgililer Günü etkinliği için gelmişim. Bu etkinliklerin efsanevi olduğunu çabuk öğrendim.

Asansörün kapıları yüksek profilli müşteriler ve tüm meslektaşlarımla dolu kalabalık bir odaya açılırken sinirlerimi dizginliyorum.

Odaya adımımı atar atmaz smokinli ve beyaz eldivenli bir garson tarafından şampanya ikram ediliyor ve fokurdayan kadehlerle dolu gümüş bir tepsiyi dengeliyor.

Nezaketle kabul ediyorum. Bu gece alabileceğim tüm alkole ihtiyacım olacak.

Tüm atmosfer lüksün ötesinde. Seçkin ve etkileyici ve bazen bu dünyanın bir parçası olduğuma inanamıyorum - karanlık yetiştirilme tarzımı göz önünde bulundurduğumda. Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Şu anda baktığım tek yer gelecek. En azından bakmaya çalışıyorum.

Lara'yı ararken duvarlardaki süslemelerin güzel detaylarına hayran kalarak odayı inceliyorum. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.

"Bayan Paige?" Başımın üzerindeki devasa avizeye hayranlıkla bakarken adımımı duydum. Aşağı baktığımda Bay Turner'ın bana sıcak bir şekilde baktığını görüyorum. Kır saçları, gülümseme çizgileri ve kaz ayakları olan yaşlı bir adam. Sözüm ona mahkeme salonunda çok çekiciydi ama ben onu sadece büyük bir köpek yavrusu olarak tanıdım.

"Bay Turner." Gülümsüyorum.

"Geldiğine çok sevindim." Yüz ifademi on katına çıkarıyor. "Bir partiyi kaçırmaktan nefret ederim." *Yalan.*

"Sohbet etme fırsatı bulduğumuza çok sevindim. Paralegal fırsatı için başvuruları görüp görmediğinizi sormak istiyorum."

"Hmm, okula başvurmakla ilgili olanlar mı?" Beynimi zorladım. E-postama bir şey geldiğini biliyorum.

"Evet, tam olarak bu. Firma sık sık çalışanlarına yüksek öğrenim fırsatı sunuyor. Sizin mükemmel bir aday olabileceğinizi düşündüm. Çok zekisin, her zaman iyi organize oluyorsun ve firmayı iyi temsil edeceğine inanıyorum." Gülümsedi, ben de şaşırdım.

"Gerçekten mi?" Bir sekreterden daha fazlası olmayı hiç düşünmemiştim ama kurucu ortaklardan birinden gelen iltifat - ve tavsiye - beni şaşkına çevirdi.

"Gerçekten." Başını sallayarak vurguluyor. Bay Turner o kadar yumuşak huylu ki, onu şöhretinin ilerlettiği kadar acımasız olarak hayal etmek zor.

"Bunu düşüneceğim."

"İyi, iyi." Gülümsemeye devam ederek biraz daha başını sallıyor. "Unutma, fırsatlar kendini gösterir ama sonsuza kadar sürmez." Şampanya kadehini benimkiyle tokuşturuyor.

"Bunu kesinlikle aklımda tutacağım," diye söz veriyorum.

"Güzel. Bu arada çok güzel görünüyorsun. Keyfinize bakın, Bayan Paige." Partisine yeniden katılmadan önce iyi huylu bir şekilde göz kırpmıyor.

Alec neden Bay Turner gibi davranamıyor? Sosyal ortamlarda samimi, mahkeme salonunda ise saldırgan bir köpek. Özel hayatında harikalar yaratacağına eminim.

"Hiç!" Lara ismimi tıslıyor. Döndüğümde onu siyah bir kokteyl elbisesi giymiş, yakası elmaslarla süslenmiş bir halde buluyorum. Kahretsin, her şeyi yapmış.

"Birinin dikkatini çekmeye mi çalışıyorsun?" Parmak ucumu elbisesinin açıklığına damlatıyorum.

"Aynen öyle." Gözlerini oturma odasındaki karmaşık kalıplı şöminenin yanında duran Luke'a kaydırıyor. Alec de dahil olmak üzere diğer bazı küçük ortaklarla devam eden sohbete umutsuzca katılmaya çalışsa da dikkatini ondan ayıramıyor.

Ama çok başarısız oluyor. Tek istediğinin Lara olduğu çok açık.

"Siz ikiniz birbirinize bakmaya devam ederseniz binayı ateşe vereceksiniz.

başka bir şey." Onun önüne geçerek görüşünü engelliyorum.

"Elimizde değil." Kafasını etrafımda dolaştırıyor. "Bu yerçekimi gibi bir şey. Kontrol edemiyorum. Sürekli onu istiyorum."

Bu duyguyu gerçekten yaşamamın üzerinden uzun zaman geçmiş olsa da, bu duyguya aşınayım. O bağlantı, o çekim. Tüm dünya yok olur ve geriye kalan tek şey sen, o ve ikinizin yarattığı elektriktir.

Hatırladıkça göğsüm ağrıyor. Geçmişin yıkımının oluşturduğu kraterden.

"Sadece dikkatli ol. Aranızdaki çekim çok açık," diye uyarıyorum onu. "Kovulamazsın. Sen benim işteki akıl sağlığımsın."

Lara bana gülümsüyor, iri mavi gözleri parlıyor. "Kovulmayacağım ama istifa etmek zorunda kalabilirim."

"Parmağında yüzük olmadan olmaz." Mantiğın sesi olmaya çalışıyorum. "Bir aşk uğruna tüm kariyerini bir kenara atma."

"Everly." Lara dudağını ısırır. "Bunun bir aşk olduğunu sanmıyorum. Bu gerçek bir şey. Bana beni sevdiğini söyledi. Benimle birlikte olmak istediğini. Ben de kesinlikle onunla olmak istiyorum." Tasarımcı elbisesi giymiş aşık bir köpek yavrusu gibi.

İç çekiyorum. "Ne yaptığını bildiğin sürece sorun yok."

"Umarım öyledir, çünkü onun için her şeyi bir kenara atmaya hazırım." "Peki ya o? O senin için her şeyi bir kenara atar mıydı?"

Lara gözlerini bana doğru kaydırır. "Bence yapardı. Nasıl bir öğleden sonra geçirdiğimizi bilmiyorsun. Seksi," diye fısıldıyor. "Başka bir seviyede idi. Yepyeni bir şekilde birbirimize bağlandık. İnanılmazdı. Hayat değiştiriciydi. Ve sonra bana, hayır, beni ne kadar çok sevdiğini söyledi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Birini hiç bu kadar çok istememiştım" diye övünüyor.

Hiç biri için bu kadar mutlu olup ondan nefret ettiğiniz oldu mu? Şu anda hissettiklerimden nefret ediyorum. Lara aşkı bulduğu için çok heyecanlıyım ama aynı zamanda çok da kıskanıyorum. Onun sahip olduğu şeyi istiyorum. Onu geri istiyorum. O özgürlük hissini, yenilmezlik hissini. Onun gibi bir şey yok, bağımlılık, yüksek. Ama onu kaybettiğinizde, detoks zayıflatıcıdır.

Cennet'te yüzdüm, Cehennem'de süründüm ve son sekiz yıldır Arafta oyalanıyorum. Sürüklendim, bu yalnızlaştırıcı dünyada yolumu bulmaya çalıştım. Ama artık yalnız kalmak istemiyorum. Kendimi ortaya koymak istiyorum. Zamanı geldi. Yirmi dört yaşındayım ve sonunda kendi mezarımı kazmaya karar verdim.

Daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasını *hak* ediyorum.

Bazen değerli olduğunuzu düşünmezsiniz ve bir gün uyandığınızda değerli olduğunuzu fark edersiniz. Ve bu küçük güçlenme bir değişimin kıvılcımı olabilir. Benim kıvılcımım küçük, ama bir yangın başlatmak için deli gibi çalışıyorum.

Korkuyor muyum? Evet, korkuyorsun. Aslında dehşete düştüm. Ama korku beni yeterince uzun süre sakat bıraktı. Arzum korkumdan daha güçlü hale geldi.

Ben de Lara'nın sahip olduklarını istiyorum. Yıldızlı gözler, kelebekler ve mutluluk. Mutluluk istiyorum. Gerçek, denenmiş ve doğru mutluluk. Şeker kaplı bir şey değil. Karmaşıklıklar ya da sis ve aynalar yok, sadece gerçek bir şey. Basit bir şey. Yeni yıl arifesinde gece yarısı öpecek, Noel sabahı hediyeleri birlikte açacak biri. İyi günde kötü günde başvurabileceğim biri. Özlemek zorunda olmadığım biri.

Birisi - bir şey - elle tutulur. Dokunulabilir.

Gerçek.

Ben gerçek istiyorum.

Odaya servis edilen gümüş tepsilerden birinden bir bardak daha almadan önce şampanyamı yudumluyorum. Gecenin büyük bir bölümünde Luke'la göz göze gelirken Lara'nın yanında sessizce duruyorum. Üçüncü kadeh şampanyamı içtiğimde huzursuzlanmaya başladım. Etrafımda tanımadığım insanlardan oluşan bir küme var ve Lara, iş arkadaşları yavaş yavaş dağılırken Luke'a doğru yöneliyor. Kısa süre sonra Luke yalnız kalıyor ve Lara da ona doğru yöneliyor. Aralarındaki çekim o kadar bariz ki bunu Mars'tan bile görebilirsiniz. Lara'ya ne kadar hayran olsam da, onların küçük aşklarının bir parçası olmak istemiyorum. İlişkileri herkes için zararlı. Ve suç ortaklığı yüzünden işimi kaybetmekten kaçınmak istiyorum.

Lara oturma odasına hakim olan beyaz mermer şöminenin bir tarafına doğru ilerlerken, ben de tam tersi yönde balkona doğru ilerliyorum. Biraz temiz hava almak ve yalnız birkaç dakika geçirmek için can atıyorum.

Alec

Vape kalemimden uzun, sert bir nefes çekiyorum, büyük bir duman bulutu salmadan önce tatlı ot buharını ciğerlerimde tutuyorum. Gri dalların başımın üzerinde yükselip kararmış gece göğünde dağılmadan önce yüzümün önünde dans edişini izliyorum.

Lanet olası sakinlik. Bir saniyelik bir süre için zihnim sakinleşiyor. Yavaş, telaşsız ve rahatsız edilmemiş. Tekrar nefes alıyorum, Yukarı Manhattan'ın ışıkları gözlerimin önünde kilometrelerce parıldıyor.

Hiçbir yargılama ya da tepki olmadan tüm yüksekler. Sadece atmosferde dolaşan taze pişmiş kurabiyelerin hoş ve masum aroması.

Zihnim bir mola verirken balkona yaslanıp kendimden geçiyorum. İşe geri dönmeden, kıdemli ortaklarla dirsek çürütmeden ve yüksek profilli müşterilerle hobnobbing yapmadan önce uzun zamanım yok, kendime ayıracak birkaç değerli dakikam var. Gösterişli demek hafif kalır ama bu işin çok önemli bir parçası.

Büyük bir duman bulutu daha soluyorum ve etrafımdaki duman dağılırken, çevresel görüşümde bir kadın figürü beliriyor. Siluetinin keskin kıvrımları dikkatimi çekiyor ve başımı yavaşça çevirdiğimde çok daha fazlası zihnimi ele geçiriyor. İri, yeşil gözleri beni yakalıyor. Sanki yeni uyanmış gibi hülyalı ama bir o kadar da uyanık bakışları içime işliyor. Garip bir sessizlik onu çevreliyor, sanki ona musallat olmuş gibi. İkimize de musallat oluyor. Nefes almayı unutuyorum ve ciğerlerim azalan oksijeni fark ettiğinde içime çekiyorum. *Onu içime* çekiyorum. Onu içime çekiyorum ve her yerde hissediyorum. Onun özü bana halüsinojen gibi saldırıyor, kan dolaşımda hızla ilerliyor, beni bir uyuşturucu gibi etkiliyor. Şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden çok daha güçlü bir uyuşturucu. Ve ben spektrumunu deneyimledim. Kafayı bulmanın ne olduğunu biliyorum ama bu tamamen farklı bir seviyede bir şey. Karşılıklı hiçbir kelime konuşulmuyor, sözlü bir etkileşim yok, sadece zaman atlamasına yakalanmış iki insan arasında paylaşılan bir an. Tanıdık geliyor ama onu nasıl tanıdığımı anlayamıyorum. *Eğer* onu tanıyorsam. Tanımalıyım. Onda samimi bir hava var. Ama onun kadar çarpıcı bir kadını mutlaka hatırlardım. Onun huzurunda geçirdiğim kısa zaman

ruhuma kazındı. Onu özömsüyorum, ruhum vücudunun her santimetresinin üzerinde süzölüyor, kıvrımlarını tüketiyor, yüzünün özelliklerini, yanaklarına ve burnunun üzerine hafifçe sıçrayan çillerinin desenini, uzun, kahverengi saçlarının dalgalarındaki hareketi ve keskin, zümrüt gözlerinde cam kırıkları gibi parlayan altın benekleri ezberliyorum.

Aramızda bir metre boşluk var ve ben hiç olmamasını istiyorum. Daha yakın olmak istiyorum. Aramızdaki çekim şiddetli bir fırtınaya dönüşüyor ve alevleri yatıştıracak tek şey onun ellerinin üzerimde olması. Onun elleri benim üzerimde, benim ellerim de onun üzerinde. Yavaş bir adım daha yaklaşırken içimde bir şeyler zonkluyor. Kendimi durduramıyorum. Ona daha yakın olma ihtiyacı beni zorluyor.

Ben bir adım daha atarken etrafımızdaki ortam daha da güzelleşiyor. Binaların ışıkları biraz daha parıldıyor, gece gökyüzü bir Van Gogh tablosundaki gibi dönüyor ve teninin kokusu ödüllü bir gül konservatuvarı kadar güçlü. Bayat gerçekliğin içinde vahşi bir rüya manzarası.

Hızla aldığı oksijen, havada sallanan bir balta kadar net ve kesin. Ve benim tek istediğim onun nefesini çalıp kendime saklamak.

Tam ulaşma mesafesine geldiğimde pembe dudakları aralanıyor ve o zaman fark ediyorum ki

"Asla!" Tiz bir ses puslu havayı yarıyor. "Ben de seni arıyordum." Lara, Everly'yi yanımda görünce durdu. Teknik olarak birlikte olduğumuzdan değil. Teknik olarak hiçbir şeyiz, sadece çok yakın duran iki tanıdık.

"Um . . ." Everly lanet Paige arkadaşına tüm dikkatini vermeden önce uzun kirpiklerini bana doğru savuruyor. Bu mülayim sekreter ne zaman ateşli bir sirene dönüştü? "Sadece biraz hava alıyordum." Yumuşak sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Hadi ama." Lara onun elini tutup kendine çekiyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Gülümsemesi çok şeytani.

Everly'nin gözleri büyür. Lara onu sürüklerken dudağını ısıırıyor. Uzanıp onu yakalamak istiyorum. Lara'ya onu benimle bırakması için kükremek. Ama yapmadım. Sakinliğimi koruyor, beden dışı deneyiminin son anlarına tutunuyorum.

Everly içeride kaybolmadan h e m e n önce omzunun üzerinden bana tuhaf bir bakış fırlatıyor. İfadeyi anlıyorum. Bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum, siren. Ama hoşuma gitti. Ve daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Dünyadaki tüm kadınlar arasında - Everly Paige'i beceriyor.

Sade Jane, Blah Betty ve tamamen sınır dışı benim orijinal kafam.

Ve bir ciğer dolusu buharı daha içime çekerken, aklımda tek bir soru kalıyor... Onu tekrar nasıl yalnız bırakabilirim?

Everly

Şafaktan hemen önce anahtarımı kilide soktum. Lara beni bütün gece dışarıda tuttu, o, Luke ve kuralları çiğnemeyi seven diğer birkaç serseri çalışanla kulüpte takıldılar. Neyse ki Alec hiçbir yerde yoktu. Anahtarı çevirirken titriyorum, şirketin çatı katının balkonundaki o tuhaf karşılaşmayı yeniden yaşıyorum. Bana nasıl baktığını. O vahşi, delici mavi gözlerle. Sanki daha önce hiç kadın görmemiş gibiydi.

Garip kelimesi bu adamı anlatmaya yetmez.

Debriyajımı masanın üzerine bırakıyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve zombi gibi doğruca yatak odama gidiyorum. Uyuyacağım. Şimdi, içten içe sızlanıyorum. Ufku yaran güneş ışığı yorgun gözlerimi yakıyor ama beni asıl küle çeviren odada uçuşan ses oluyor.

"Gece geç saatte mi?" Sesi yumuşak ama sert ve bir o kadar da yargılayıcı.

"Ben büyük bir kıyım. İstedığım zaman eve gelebilirim." Zar zor dik durabiliyorum, dizlerim beni dik tutmak için yatağın kenarıyla savaşıyor. Yüzümü yastığıma gömüp bayılmak istiyorum. Bu benim öngörülebilir geleceğim gibi görünmüyor.

"Öyle olduğunu biliyorum." Ziyaretçim köşede kayıyor. Kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, rahatça duvara yaslanmış.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Ona bakıyorum.

"Bir süredir." Hiç eğlenmiyor.

Öyle olup olmaması umurumda değil. Sonsuza kadar orada durabilir, umurumda bile değil.

"Belki bir dahaki sefere şehre dönmek istediğinde bir not bırakırsın. Tatile çıkacağımdan emin ol, böylece beni ziyaret etmek için zahmet etmene gerek kalmaz."

Sert cevabım karşısında vücudundaki tek bir kas bile kıpırdamadı.

Onu hiç etkilemiyorum. Geriye dönüp baktığımda, hiç etkilemediğimi fark ediyorum. "Ne istiyorsun, Tage?" Direkt konuya giriyorum. Uyku beni çağırıyor ve onu eğlendirecek havada değilim. Kimseyi eğlendirecek havada değilim.

"Seni kontrol etmem gerekiyor. Bu benim işim."

"Beni kontrol etmek çok uzun zamandır senin işin değil." Tanrı aşkına, yirmi dört yaşımdayım. Yeterince uzun süredir onsuz tek başıma hayatta kalıyorum.

"Seni kontrol etmek her zaman benim işim olacak." Tage duvarı itiyor ve bana doğru adım atıyor. Yatak odam küçük olduğu için yanıma yerleşmesi sadece üç büyük adımını alıyor. Çok yakın. Elimden geldiğince patavatsızca toplu bir nefes çekiyorum içime. Beni hala etkilediğini bilmesini istemiyorum. Bazı günler onun için hala gözlerimi yaşartacak kadar acı çektiğimi. Lanet olası kalbimi kırdı ve parçalanmış tüm parçaları bana bıraktı. Avuç içimde hala yara izleri ve göğsümde enkazdan kalan bir delik var.

"Belki de yeni bir kariyer yapmanın zamanı gelmiştir." Kollarımı kavuşturuyorum ve güçlü duruyorum. Beni deviremeyecek. Görmeyecek.

"Asla." Tage kolumda sallanan yayı gıdıklıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ona bağırmmamak için dilimi ısıyorum.

Senden

nefret

ediyorum.

Ben seni

seviyorum.

Keşke seninle hiç tanışmasaydım.

"Görünüyorsun ..." Cümle atmosferde asılı kalıyor.

"Sensiz gayet iyi..." Onun yerine sözünü bitirme cüretini gösteriyorum.

"...nefes kesici." Kendi özgürlüklerine başvuruyor ve beni düzeltiyor. Bu tek kelime beni tam kalbimden vuruyor.

Cevap vermiyorum. Küçük bir teşekkür bile edemiyorum.

Yorganımdaki çukurları sayarak önüme bakıyorum. Zihnimi meşgul edebilecek tek şey bu. Onu engelleyebilecek tek şey. *Bunu neden yapıyor? Neden şimdi? Neden şimdi? Neden sadece çekip gitmedi ve uzak durmadı?* Onu her gördüğümde, yarı iyileşmiş yara tamamen açılıyor ve bastırılmış tüm duygular - yıkım, kalp ağrısı, acı - tekrar yüzeye çıkıyor.

Lütfen git ve bir daha asla gelme.

Sessizce bunu diliyorum ama bunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Bırak da devam edeyim.

Tage'e son bir kez daha bakıyorum. Altın sarısı saçları tepesinde uzun dalgalı bir dağınıklık halinde, muhteşem ela gözlerinin altında torbalar var ve tişörtü kirli. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Asla bilemiyorum. Aylarca ortadan kaybolduğunda nereye gittiğini ya da ne yaptığını hiç bilmiyorum ve bir daha ne zaman ortaya çıkacağını da hiç bilmiyorum.

O bir gizem. Tanıştığımız andan beri hep öyleydi. Ama aradan geçen zamana rağmen, o zamanlar olduğu gibi şimdi de beni büyülüyor.

"Burada işimiz bitti mi?" Boğazımı temizliyorum, gözleriyle beni yuttuğu için kendimi çok açıkta hissediyorum.

Bana öyle bakma. Bu hakkını kaybettin. Uzun zaman önce.

"Şimdilik." Parmak ucu hassas tenime bir saniyeliğine değiyor ve dünya ısınıyor. Şehirdeki küçük dairem aniden tropik bir havaya bürünüyor; sıcak, nemli ve bir kasırganın eşiğinde.

Tage

Everly benden nefret ediyor.

Nefret mi? Hayır, bu kelime yeterince güçlü değil. Nefret etmek, küçümsemek, tiksinmek onun duygularını çok daha doğru tanımlar. Böyle hissetmek için her türlü hakka sahip. Ona yaptığım şey yanlıştı. Bir söz verdim ve belli bir seviyede tutmuş olsam da, bu onun beklentilerinin yakınından bile geçmedi. Yakınından bile geçmedi.

Ve ben bu aldatmacanın bedelini her gün ağır bir şekilde ödüyorum.

O kırık yeşil gözlere her baktığımda. Bunu *ben* yaptım. Ama bu onun iyiliği içindi. En azından yıllar önce kendime böyle söyledim. *Bensiz daha iyi*. Bugüne kadar, şu ana kadar kendime sürekli bunu söyledim, ama şimdi kendimi ikna etmeye çalışırken bile kararımı yeniden sorguluyorum. Hatta belki de pişmanlık duyuyorum.

Everly Paige sekiz uzun yıl önce içinde gördüğüm kadına dönüştü. Masum bir genci baştan çıkardığımda, ben farkına bile varmadan beni baştan çıkarmıştı. Şimdi bir yetişkin olarak beni aynı şekilde baştan çıkarıyor. Belki daha da fazla.

Duygularımla bu kadar uzun süre savaştım, peki ne için? O zamanlar onu neyden koruyordum? Kendimden mi? Dünyadan mı? Geçmişinden mi? Gerçeklerden mi? Şimdi onu neyden koruyorum?

Bensiz daha iyi bir hayatı olabileceğini düşünmüştüm ama bu özverili karar boşuna mıydı? Gerçekten özverili miydi? Daha çok bencilce miydi? Kariyerim sevdiğim kızıdan daha mı önemliydi? Şimdi hâlâ öyle mi? Son sekiz yılda kendimi geliştirdim mi yoksa her zaman olmaya yazgılı olduğum sık kafalıya mı dönüştüm? Everly için daha fazlasını istedim.

Benden daha fazla.

Ama şimdi, yeterli olup olmadığımı merak ediyorum. Geçmişten gelen bir hayali değil de olduğum adamı gerçekten sevebilir mi?

Çok sayıda cesurca şey yaptım. Kendimi ateş hattına attım, dünyadaki en kötü insanlardan bazılarıyla yüzleştim, aşağılık eylemlerde bulundum.

adalet adına. Ancak sekiz yıldır içimde barındırdığım duygularla yüzleşmek, bir atom bombasının üzerine yatmak gibi geliyor.

Ya yeterli değilsem?

Ya yeterince değerli değilsem?

Everly galaksideki her yıldızı hak ediyor. Geçmiş acılarla dolu. Ve kısa bir süre için, bu acıyı hafiflettim. Ama son sekiz yıldır, ben sadece başka bir sebeptim.

Kafamı hafifçe kapalı ön kapısına vuruyorum. Hemen içeri girip isteklerimi, ihtiyaçlarımı açıklamak istiyorum. Bir zamanlar onunla olduğum adam olmak istiyorum. Bir asi. Sınır tanımayan. Onun her şeyi.

Ağır bir iç çekiyorum, göğsüm stresten sıkışıyor. Bir gün. Çok yakında bir gün, Everly Paige bir kez daha benim olacak.

Everly

Hiç hayatınızın bir dizi döner kapıdan ibaret olduğunu hissettiğiniz oldu mu? Her gün girip çıkıyorsunuz. Zaman birbirine karışmış gibi görünüyor ve kendinizi sürekli aynı yerde bulup oraya nasıl geldiğinizi merak ediyor musunuz? Kendimi bildim bileli varlığım böyle hissettiriyor. Eğer bir olaylar dizisi değilse, bir başkasıdır. Ofis binamın hemen yanındaki kahve dükkanı Perks'ten her sabah yaptığım gibi aynı şeyi sipariş ediyorum. Ekstra köpüklü bir karamel macchiato. Saçlarım örgülü, gözlüklerim burnumun kenarında duruyor ve kıyafetim her gün olduğu gibi muhafazakâr bir iş kıyafeti. Çılgınca geçen hafta sonundan sonra bile bu kıza geri dönüyorum. Arka plana karışan görünmez kız. Bu gereksiz kalıptan çıkmanın, ruhumu özgür bırakmanın ve kişiliğimin parlamasına izin vermenin bir yolunu bulmaya çalışsam da her seferinde bocalıyorum. Bunu bir dağın yamacında ince topuklu ayakkabılarla gözleri bağlı yürümeyi öğrenmeye benzetiyorum. Düşmek kaçınılmazdır. Ama kendimi kaç kez toparlayıp tekrar deneyeceğim asıl soru bu.

Olmak istediğiniz kişi olmak için mücadele etmek çok yorucu. Gerçeklik çok uzağınızdayken bile hayal edebildiğiniz kişi.

Bir gün, diyorum kendime, sıcak kahvemi keyifle yudumlarken ve boş asansöre binerken. Cennetin ılık, kremesi tadı göğsümde alevlenirken göz kapaklarımı indiriyorum ve endişeyi bir milisaniyeliğine kovalıyorum.

Bu kadar küçük bir şeyin sizi bu kadar rahatlatabilmesi inanılmaz.

Asansöre başka biri girdiğinde anlık huzurumdan kopuyorum, otoriter adımlarla içeri girerken asansör hafifçe sallanıyor.

"Bu dolu." Kibirli bir şekilde kapatma düğmesine basıyor, girişi Fort Knox'un girişi gibi koruyor.

"Dolu mu?" Orta büyüklükteki kutuyu tarıyorum. Sadece ben ve *o varız*. Konuştuğu anda kim olduğunu anlamıştım. *Alec-Prescott. Yaşasın*. Anlık huzurum buraya kadarmış.

Çift kapı kayarak kapanır ve asansördeki tüm hava dışarı çekilir

vakum gibi.

Şerefsiz.

Sırtımı duvara yaslıyorum, kahve fincanımı tutuyorum ve yılanın ısırması için dua ediyorum. Cuma gecesi şirketin çatı katının balkonunda bana bakışını hâlâ üzerimden atamıyorum. Gözlerini içten dışa üzerimde hissettim. Altımdaki zemin bir deprem gibi sarsıldı ve bir an için ölüme düştüğümü sandım. *Beden dışı bir deneyimdi.* Gerçek zamanda sadece birkaç saniye sürmüş olsa da, bıraktığı izlenim kalıcı olarak damgalandı. Hatırladıkça ürperiyorum, Alec'in rüzgâra kapılmamasını umuyorum.

Ben o kadar şanslı değilim. Asansörün yan tarafına geçip duvara yaslanıyor ve gözlerini dikip bana bakıyor. Küçük ürpertim rahatsız edici bir kıpırdanmaya dönüşüyor. *Bu tuhaf adamın derdi ne?* Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve ona bakıyorum. Eğer beni korkutmaya çalışıyorsa, işe yaramayacak. En azından, işe yaradığını göstermesine izin vermeyeceğim. Taze bir keresinde bana şöyle demişti: "İçinde bir moloz yığını gibi hissetsen bile dışarıdan kaya gibi ol. Bu hayatta kalmana yardımcı olur." Bu tavsiyeyi ciddiye aldım, çünkü çoğu zaman ben buyum. İçimde bir moloz yığını. Ve kırılğan benliğimi korumanın tek yolu duygularımı granitten bir hapishaneye hapsedmek.

Ofisimizin lobisine doğru yükselirken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Tüm bu zaman boyunca, Alec beni ölçüp biçiyormuş gibi hissediyorum. Ne görüyor? Kesinlikle geçen geceki kız değil. Muhtemelen merak ettiği de bu. Nasıl aynı kişi olabilir? Sana haberlerim var Alec, hiçbir fikrim yok. Çoğu zaman kimliğimi bulmakta zorlanıyorum.

Asansör bizim katta çalışıyor ama Alec hareket etmekte gecikmiyor. Sertçe yutkunuyorum, çarpıcı mavi gözlerini, keskin, yakışıklı yüz hatlarını ya da mükemmel bir şekilde arkaya taranmış kalın, dalgalı siyah saçlarını fark etmemeye çalışıyorum. Asık suratlı tavrı engel olmadığında baştan çıkarıcılığın timsali.

"Hafta sonunuz iyi geçti mi Bayan Paige?" diye soruyor, sanki benimle alay ediyormuş gibi. Sanki balkonda aramızda geçenlerin hâlâ havada asılı kaldığını biliyormuş gibi.

"Yaptın mı?" Ben de karşılık verdim. Ağzının köşesi hafifçe kalktı. Adamın hareket eden tek kısmı bu. Ve çılgınca, bu küçük hareketin etkisini tüm vücudumda hissediyorum. Midemden kasıklarım, kafa derime ve tekrar tekrar vızıldıyor. "Ben daha iyisini yaşadım." Kapılar açılırken ve o dışarı çıkarken göz kırpmaktan başka bir şey yapmıyorum. Beni, kahvemi ve kafa karışıklığımı arkada bırakarak.

Lobide yürüyorum ve uzun ön masanın arkasındaki yerime oturuyorum - koltuğuma gömülmek daha doğru. Alec'i kafamdan atamıyorum.

Lara yanımdaki sandalyesinde dönüyor. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun." "Kesinlikle bir ucube gösterisinden çıkmış gibi hissediyorum." Bilgisayarımı açıyorum ve kahveden bir yudum daha al.

"Alec asansörde sana tuhaf bir şey mi söyledi?"

"Alec sadece garip, sade ve basit." Soruyu tamamen geçiştiriyorum.

"Hiç." Lara sandalyesinde parlak zemin üzerinde kayıyor. "Bir şey mi var?"

Bana söylemiyor musun?"

Başımı yana sallıyorum, midem bulanıyor. "Ne gibi?" Kimse benim kirli geçmişimi bilmiyor. Üvey babamın kim olduğunu ya da bana ne yaptığını. Reşit olmadığım için yıllar önce mühürlü bir dosyaya gömüldü ve ben de orada saklamak istiyorum. O karanlık günlerden bana kalan tek hatıra Tage. O son halka ve ben ondan kaçamıyorum. Ne kadar istesem de. Ne kadar denesem de, ona kaç kez yapmamasını söylesem de o hep ortaya çıkıyor. Ona kaç kez artık ihtiyacım olmadığını söylesem de. O benim hayatımın tek sağlam hatırlatıcısı. Belki o giderse, o zamanın tüm kalp ağrısı ve acısı da onunla birlikte gider.

"Alec'le aranızda bir şeyler mi var?" diye fısıldıyor. Neredeyse ağzıma kusacaktım.

"Alec ve benim aramda bir şey mi var? Hayır. O kendini beğenmiş ve kibirli bir pislik. Neden onunla bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Lara omuz silkiyor. "Belki de seni Cuma gecesi balkondan aşağı sürüklediğimden beri biraz garip davranıyorsun."

"Her zamankinden daha mı garip?"

Lara dudaklarını büzüyor. Onu yakaladım. "Evet, her zamankinden daha garip." "Nasıl yani?"

"Kafan tamamen bulutların üzerindeymiş gibi ve şimdi asansörden birlikte inerken yüzündeki o ifade. Seni öptü mü?" Sesi komplocu bir şekilde yükseliyor. "Seni duvara doğru itip 'evrak işlerini siktir et' dedi mi?"

"Ugh." Lara'yı itiyorum ve o da kıkırdayarak yerde yuvarlanıyor. "Sen bir aptalsın." Gözlüklerimi tekrar burnuma doğru kaydırıyorum.

"Beni seviyorsun." Neşeyle klavyesinde bir şeyler yazıyor. "Bazen."

Gözlerimi deviriyorum. Yapacak bir yığın işim var ve en son yapacağım şey

Dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım var. Özellikle de Alec Prescott türünden. "Söz açılmışken

Gizli ilişkiler, seninki nasıl? Sen ve Büyük L eğlence dolu bir hafta sonu geçirdiniz mi?" Büyük L, Luke'un kod adı.

"Evet," diye iç geçirir Lara. "Aptalca aşık oldum. Bu resmileşti." "Daha da önemlisi, o öyle mi?" Ona doğru bakıyorum.

Lara tüm hareketlerini durduruyor ve boşluğa bakıyor. Ne düşündüğünü merak ederek onun güzel yüzünü izliyorum.

"Sanırım öyle," diye tatlı tatlı cevap veriyor sonunda. Memnuniyetle. *Umarım öyledir, senin iyiliğin için.*

"Belki de Alec'i tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değildir," diye düşünüyor. "Belki de asla öğrenemeyeceğim çünkü o tamamen sınırların dışında," diye tıslıyorum.

Lara, kes şunu.

Başka bir şey söylemeye fırsatım olmadı çünkü *ondan* bir e-posta geldi.

Seni ofisimde görebilir miyim? Şimdi.

Yutkunuyorum. Şimdi ne istiyor? Genelde sadece Lara'yı görevlendirir.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ayağa kalkıp düğmelerimi düzeltirken.

Gömlek.

"Ne oldu?" Lara ekranımı incelemek için geri dönüyor. "Oh?" E-postayı görünce mavi gözleri büyüdü. "Otoriter biri."

"Önemli bir şey değil, eminim."

"Un-huh." Yavaşça bilgisayarına geri dönüyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum, Lara'nın benimle doğrudan yüzleşmesi mi yoksa pasif agresif bir şekilde yüzleşmesi mi? Her iki yolun da berbat olduğu sonucuna varıyorum.

"Önce bir avukat incelemeden evrakları imzalamayın." Göz kırıyor.

"Bu kadar *Elli Ton* övgüsü yeter," diye homurdanıyorum. Sonunda gideceğim son yer Alec'in yatağına zincirlenmek olacak. Ve gizlilik anlaşması asla ama asla bir seçenek olmayacak.

Kendimi bu karşılaşmadan sonra yaşayacağım migrene hazırlayarak ofisine doğru ilerliyorum.

Çelik gibi bir kararlılıkla kapısını çaldım. *Hadi şu işi bitirelim.*

"Alec, beni mi görmek istedin?" Sesimi kibarca yükseltiyorum.

Kristal mavisi gözlerini masasından kaldırıyor. "Evet. Orada öylece durma, içeri gel." Ses tonu tam olarak kaba değil, ama tamamen hoş da değil. Ofisine giriyorum. Oldukça geniş, Midtown Manhattan'a bakan üç büyük penceresi ve yüksek profilli olduğunu haykıran koyu renkli, parlak mobilyaları var. "Acil ilgilenilmesi gereken bir dava az önce bana devredildi ve fazladan bir ele ihtiyacım olacak. Bir araya getirmem gereken çok fazla araştırma ve az zamanım var."

Masasının önünde biraz şaşkın bir şekilde duruyorum. "Lara genellikle dava dosyalarında size yardımcı olmuyor mu?"

"Geçmişte yaptı. Ama bu seferki için senden rica ediyorum."

"Neden?" Şaşkınlıkla ağzımdan kaçırdım.

"Neden olmasın?" Alec kollarını kavuşturur ve sandalyesinde arkasına yaslanır.

Çünkü bana neredeyse hiç zaman ayırmadın ve ayırdığında da tam bir pislik gibi davrandın. "İş yükünü kaldırabileceğinizi düşünmüyor musunuz, Bayan Paige?"

"Bununla gayet iyi başa çıkabilirim. Başa çıkamadığım şey küçümseyici sözler ve pasif-agresif yorumlar." Onun pozisyonunu taklit ederek kollarımı kavuşturuyorum.

Alec'in kaşları havaya kalkıyor ama yüz hatlarının geri kalanı tamamen kontrol altında. "Eğer son zamanlarda sizi kırdıysam, özür dilerim."

Gerçekten mi? Öyle mi? Çünkü ses tonun o kadar da belirleyici değil. Hala düz ve bağlantısız.

"Bazen pek de hoş bir iş tavrın olmuyor." Eğer bu dangalakla çalışacaksam, ona mümkün olduğunca profesyonel bir şekilde haddini bildireceğim.

Şimdi Alec'in dudaklarının kenarları kalkıyor. Onu eğlendiriyor olmalıyım. "Bayan Paige, çok cesursunuz."

Ağzım açık kaldı. Bu tamamen uygunsuz bir iş dili. "Teşekkür ederim."

Çenemi yerden kaldırıp gülümsüyorum. Sadece bilsin diye. "Sanırım bu anlaşma gayet iyi işleyecek." Alec geri sallanıyor deri ofis koltuğunda bir ileri bir geri.

Umalım da öyle olsun, ikimizin de iyiliği için. "Yapılacakların ön listesini size e-posta ile göndereceğim ve siz inceledikten sonra öğleden sonra tekrar bir araya gelebiliriz. Bu davanın görünürlüğü yüksek ve zaman aralığı kısa. Hızlı çalışmalı ve elimizi çabuk tutmalıyız."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Şimdiki zaman çok daha karmaşık bir hal almak üzere.

"Başka bir şey var mı?" Gitmeden önce iki kez kontrol ediyorum.

"Evet." Alec telefonunu açıyor. "Tayland mı Çin mi?"

"Pardon?" Başımı eğdim.

"Akşam yemeği için Tayland mı Çin mi? Geç saate kadar çalışacağız."
Ekranıyla benim aramda gidip geliyor.

"Um," diye kalınca yutkunuyorum. "Çin yemeği.

Tayland'dan nefret ederim." "Tamamdır." Beni
başından savdı.

Dağılabilirsiniz.

Biraz sersemlemiş bir halde koridordan masama doğru yürüyorum. Alec
Prescott ile yakın çalışmak. Alec Prescott ile geç saatlere kadar çalışmak.
Alec Prescott ile *yalnız* çalışmak.

Sandalyeme çöktüm ve boş gözlerle bilgisayarına baktım.

"Peki, ne istiyormuş?" Lara hemen beni sorguya çekiyor.

"Bir dava için yardımımı istiyor." Gözlerimi ona diktim. "Görünüşe göre
onun sağ kolu olacağım." Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum.

"Gerçekten mi?" Lara'nın gözleri parlıyor. "Küçük ortaklarımdan birini
çalışıyorsun, öyle mi?"

Sanki umurunda. Onun için daha az iş, benim için daha çok endişe.

"Bunu bilerek yapmadım." Ekranı uyandırmak için faremi hareket
ettiriyorum.

"Bundan emin misin?" Bana bok veriyor.

"Yüzde yüz beş." Outlook'um yüklenirken Alec'in e-postası beliriyor.

Açtığımda binlerce bağlantı ve on mil uzunluğunda talimatlar buluyorum.
İnledim. "İstersen onu kesinlikle geri alabilirsin," diye Alec'e gümüş bir
tepside sunuyorum.

"Hayır. O artık senin sorunun." Lara el sallayarak veda

ediyor. "Harika." Çenemi elime düşürüp
somurtuyorum.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi bakma. Bir gün bana teşekkür edeceksin."
Kaşlarını çatıyor.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, umutsuzluğa kapılıyorum. Daha
Pazartesi ama şimdiden berbat bir haftaya dönüşüyor.

* * *

Bütün sabahı Alec'in talimatlarını inceleyerek ve

müvekkil, şikayet dilekçesi ve saatlerimizi alan bir sürü başka yasal saçmalık. Bu ücret ayrımcılığı davası Alec'in kucağına bırakıldı ve şimdi hazırlanmak için çırpınıyoruz. O da bu durumdan pek memnun değil. Gelen kutuma ondan gelen diğer e-postalar da sert, kızgınlık dolu ve açıkça aceleyle yazılmış.

Bu çok eğlenceli olacak. Ben dünyadaki en şanslı kızım.

Müvekkilimiz, ücretleri kadın meslektaşlarıyla aynı seviyeye indirilen birkaç erkek çalışan tarafından dava ediliyor. Daha önce de ücret ayrımcılığı davalarında yardımcı olmuştum ancak böyle bir durumla ilk kez karşılaşıyorum. Ve görünüşe göre, Eşit İstihdam Fırsatı Komisyonu'nun web sitesine göre, her iki cinsiyetin ücretlerini eşitlemek için ücretlerini düşürmek büyük bir hayır-hayır. Müvekkilimiz mahvolmuş gibi görünüyor.

"Lanet olsun." Öğleden sonraki toplantımız için ofisine girdiğimde Alec masasındaki kâğıtları ve klasörleri karıştırıyor. Saat üç, zar zor yemek yedim, gözlerim ağrıyor ve damarlarımda bir sürat teknesine güç verecek kadar kafein dolaşıyor. Görünüşe göre Alec'in de öyle. "Lanet olası Tim'in korkunç organizasyon becerileri ve babalık izni. Bu dava dosyaları tam bir felaket." Belli ki sinirli ve ben de eğleniyorum. Onun hayal kırıklığından tatmin olmamam gerektiğini biliyorum ama oluyorum. Karma tam bir sürtük. Bunu çok iyi biliyorum.

"Gönderdiğiniz her şeyi inceledim, yasaları okudum, şirketi araştırdım ve yarından itibaren şikayetçilerle görüşme zamanları ayarladım."

"Güzel. Teşekkür ederim," diyerek dikkati dağılmış bir şekilde kâğıtları ve klasörleri yığar. "Bunların hepsini gözden geçirmemiz gerekiyor." Kalın yığını kaldırıyor ve bana eliyle işaret ediyor. "Oturun ve kemerlerinizi bağlayın; sarsıntılı bir yolculuk olacak."

Masasının üzerine uzanırken kollarımdaki gevşek kâğıtlar ve aşırı doldurulmuş klasörlerle hokkabazlık yapıyorum. Gözden geçirilecek çok şey var. Alec, "Her şeyi tarihe göre düzenlemeye çalıştım, böylece mümkün olduğunca çabuk toparlanabiliriz, ama Tim'in el yazısı tavuk tırnağı gibi ve ben onun lanet notlarını zar zor anlayabiliyorum," diye homurdanıyor.

"İyi ki ben varım o zaman." Odanın diğer tarafındaki yuvarlak masaya doğru yürüyorum ve yığını yere bırakıyorum. "Tavuk tırnağı konusunda akıcıyım." Gözlüklerimi çilli burnuma doğru itiyorum.

Alec bana boş boş bakıyor. Sanırım espri anlayışımı takdir etmiyor. *Üzgünüm, denedim.* "Ben şu işe başlayayım." Ağırbaşlı bir şekilde oturdum ve evrak işlerini halletmeye başladım. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Şu andan itibaren çenemi kapalı tutacağım. Aramızda bir bağ kurmaya çalışmanın anlamı yok.

Adamla nazik bir iş ilişkisi. Belli ki ilgilenmiyor.

Bok kafalı.

Kendimi okumaya verdim. Tim'in el yazısı o kadar da kötü değil. Çok daha kötülerini görmüştüm. Mevcut tüm keşifleri sindiriyorum ve ifadeleri okuyorum. Alec, davaya katılan tüm taraflarla yüz yüze görüşmek istiyor çünkü anal retentif biri ve aşırı hazırlıklı olmaya çalışıyor. Önümüzdeki hafta için bir duruşma tarihi belirlendi, ancak Alec anlaşmak istediğini açıkça belirtti. Ancak karşı taraf uzlaşmayı zorlaştırıyor. Mahkemede kendi günlerini istiyorlar ve görünüşe göre mahkemede şirketin adını çamura bulamak istiyorlar. Sanki Alec buna izin verecekmiş gibi. Burada söz konusu olan müvekkilimizin itibarı. Anlaşmak her şeyi sessizce halledecektir. Ve Tim'in notlarına göre, şirket teklif ettiği şey konusunda cömert davranmış. Bu davada adalet arayışından daha fazlası varmış gibi geliyor.

Akşam altıda gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyor. En son ne zaman bu kadar çok okuduğumu hatırlamıyorum ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü bu işte temelde yaptığım tek şey okumak. Gözlüklerimi masaya fırlatıyorum ve yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Hâlâ taramam gereken bir yığın kâğıt var. Bütün gece burada olacağız.

"Ara vermeye hazır mısınız?" Alex odanın diğer ucundan soruyor.

"Kahretsin, evet," diye bağıriyorum, sonra elimi ağzıma kapatıyorum. *Hoppala*. Tamamen uygunsuz bir iş dili. Alec homurdanıyor. Sinirlenmekten çok eğleniyor, bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Bu işe ihtiyacım var. Bu işi *istiyorum*. İhtiyacım olan son şey, Alec'in yeterince profesyonel davranmadığım için benimle uğraşması.

"Endişelenmeyin, Bayan Paige. İstedığınız kadar küfür etmekten çekinmeyin. Tanrı biliyor ya, ben de sessizce lanet okuyordum. Lanet olası saçma sapan bir dava." Alec elindeki kâğıt yığınına kendisinden uzaklaştırarak bazılarını yere düşürdü. "Bu bok açık ve kapalı. Bu şerefsizler sadece McKinney'nin adını çamura bulamak istiyor. Kendileri de dahil olmak üzere herkesin zamanını ve parasını boşa harcıyorlar. Moronlar." Parmaklarını dağınık, siyah saçlarında gezdiriyor. Hareket biraz sıcak. Bunu fark etmemeliydim. Hayır, hiç de değil.

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diye takılıyorum.

"Nasıl olduğunu söylüyorum." Omuz silkiyor. "Lafi dolandırmanın anlamı yok." "Sanırım yok," diye katılıyorum, kaçınma konusunda uzman olmama rağmen.

Alec'in telefonu masasının üzerinde çalar. Mesajı hızlıca okur.

"Akşam yemeği geldi."

Tanrıya şükür. Son kırk beş dakikadır midem gurulduyor. Bugün öğle yemeğimden ancak üç ısırik alabildim.

Birkaç dakika sonra, genç bir teslimatçı çocuk, kokusundan ölünecek büyüklükte kahverengi bir torba bırakıyor. Bunun sadece Çin yemeği olduğunu biliyorum, ama açlığın eşiğinde olmak onu çok daha iştah açıcı hale getiriyor.

Ben çantanın içindekileri çıkarırken Alec, Giants şapkası ve acayip bir boombox tişörtü giyen çocuğa bahşiş veriyor. İşim bittiğinde masanın üzerinde yarım düzine küçük beyaz paket servis kutusu vardı.

"Görünüşe göre restoranın yarısını sipariş etmişsin." Her birini açmaya başladım. "Çeşitliliği severim ve ne yemek istediğinizi belirtmediniz. Bir tane aldım.

karanlıkta atış."

"Bana her şey güzel görünüyor." Çubukları açıp tavuk ve çalı fasulyesine saldırıyorum. Nefis. Kabin üzerindeki kırmızı yazıyı anlamaya çalışıyorum ama nafile. Çince okuyamıyorum. "Bunu nereden aldın?" Sadece açlıktan mı yoksa yemeklerin tadı gerçekten bu kadar güzel mi bilmiyorum.

"Bütün sırlarımı veremem." Alec, içine dalmak için kendi küçük kutusunu almadan önce ukalaca karşımdaki sandalyeye yerleşiyor.

Kendini çok önemsiyor. Tereyağlı tavuktan bir ısırik daha alırken içimden gözlerimi deviriyorum. İyi, aptal, gizli - gülünç derecede harika - yemek keşfini kendine sakla.

Yemek çubuklarıyla sürekli yemeğimi kurcalıyorum, düşünceli bir şekilde yemek için en iyi parçaları seçiyorum. Ne kadar süre tek kelime konuşulmadı bilmiyorum ama odadaki sağır edici sessizliği fark ettiğimde Alec'in bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Dikkatle. Kasten. İşaret ederek. Beni buz gibi bakışlarına hapsediyor, tıpkı balkonda yaptığı gibi ve tıpkı balkonda olduğu gibi, etim ateşleniyor. Yabancı hissediyorum, kendi tenim çok sıkı, huzursuzlukla karıncalanıyor. Gözleri bu dünyada sadece bir kişinin başarabildiği bir şekilde içime işliyor. *Nasıl? Neden?* Ağzımdaki yemeği yavaşça çiğniyor, yutkunmaya odaklanıyorum. Bir spot ışığı altındayım ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Bana bakmayı kes. Bağlantıyı kopar.

Ama gözleri öylece kalıyor.

Kalbim çarpıyor ve kafam da, isimsiz kalması gereken diğer bazı yerlerle birlikte çarpıyor. Alec Prescott yakışıklı olabilir ama yanına yaklaşmak istemediğim, üstünlük kompleksi olan gümbür gümbür bir herif. Tek bir bakışıyla derimin altına girebilse bile. Sadece bir ... delici ... güçlü ... kutuplaştırmacı bakış. *Ugh.*

Bu da neyin n e s i ? Hayatımda sadece bir kişi beni aynı şekilde etkilemeyi başardı ve bakın o ne kadar harika sonuçlandı. Alec'in ağır bakışları altında kaçmak istiyorum ama yapmıyorum. Toparlanıyorum. Hipnotize edici mavi gözlerine bakıyorum. Kuzey Kutbu gibi gözler, buzul ve

Mavi.

"Han Han." Alec hiç gözünü kırpmıyor. "Affedersiniz?"

"Restoranın adı Han Han. Çin Mahallesi'nin en iyi saklanan sırlarından biri olan küçük bir yer." Yemek çubuklarını kutusunun etrafında yavaşça, düşünceli bir şekilde döndürüyor, sanki beni onlarla baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

Hayır, bu delilik. Beni baştan çıkarmaya çalışmıyor. Onun gibi adamlar benim gibi kadınları baştan çıkarmaz. Her kim olursam olayım.

Kutunun içinden küçük bir demet erişte çıkarıyor ve gözlerini benden ayırmadan ağzına götürmeye başlıyor. Dudaklarını ayırıp uzun ipleri ağzına götürmesini sessizce izliyorum. Sonra makarnaya benzeyen telleri içine çekerek emiyor. Lo mein yavaşça kaybolurken dolgun dudakları sostan parlıyor.

Vay canına. Hassiktir. Yemeklerin seksi olabileceğini biliyorum ama bir erişteye bir daha asla aynı şekilde bakamayacağımdan eminim. Alec artık yağlanmış dudaklarını neredeyse erotik bir şekilde yalıyor ve ben neredeyse bayılıyorum. Burada neler oluyor böyle?

Alec daha sonra sırtıyor ve havada bir şey çatırdıyor. "Lo mein'e bayılırım." Yemek çubuklarıyla bana biraz erişte uzatıyor. "Sen sevmez misin?"

Öyle mi? Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum çünkü sanki alternatif bir gerçekliğe girmişim gibi hissediyorum ve beyin fonksiyonlarım durgun.

"Hayat bu." Yutkundum. *Hayat mı? Yüce Tanrım, biri beni kendi aptallığımdan kurtarsın.*

Alec bir gülümseme patlatır ve ardından neşeyle güler. Yüzündeki eğlence ve eğlencesinin sesi, kara bulutları yaran güneş gibidir. Canlı, ısıtıcı ve göz kamaştırıcı. Bir anlığına Alec Prescott'u bambaşka bir ışık altında görüyorum.

Teklifini kabul ediyorum, masanın üzerine eğilip lo mein'i ağzıma atıyorum. Vay anasını, çok güzeldi.

"Teşekkür ederim." Gülümserken ağzımı kapatıyorum.

"Hoş geldiniz." Dudaklarının arasından biraz daha emiyor, sırtıtmaya devam ediyor. "Çin yemeği seni gerçekten iyi bir ruh haline sokuyor,"

diye yorum yapıyorum.

"Neden, genelde öyle değil miyim?" diye soruyor tüm ciddiyetiyle. Duraksıyorum, nasıl yapacağımdan emin değilim.

cevap vermek için.

"Um . . ." O muzip gülümsemesi geri döndü. "Demek huysuz olduğunun farkındasın."

"Her zaman değil."

Ona donuk bir bakış attım.

Çubuklarını lo mein'ine saplıyor. "Tamam, şimdi olmaz."

"Sanırım bu ilk kez oluyor." Dudaklarımı büzüyorum.

"Benim için değil."

"Kesinlikle benim

için."

"Sanki burada yürüyen bir canavarmışım gibi konuşuyorsun." Yemek çubuklarını havada sallıyor.

"Beş dakika öncesine kadar gülümseyebildiğini bile bilmiyordum. Ve en son konuştuğumuzda pek de *hoş biri değildin*."

"Nasıl olmaz? Balkonda konuşmadık bile."

"Balkonda değil. Tam da bu odada, partiden önce. Kendimi toparlamak için daha fazla *zamana* ihtiyacım olduğunu ima etmiştin." Ses tonum alaycı.

Alec homurdanıyor. "Seni kırdıysam özür dilerim. Belli ki yanılmışım, çünkü partide göz kamaştırıcı görünüyordunuz." Boğazını temizler ve yemeğine bakar

Şimdi alternatif bir gerçeklikte olduğumu biliyorum. *Alec Prescott bana iltifat mı ediyor?* Bu Çin yemeğinin içinde ne var böyle? Tavuğuma bir göz attım.

"Bu, yüksek riskleri olan zorlu bir iş. Her zaman nazik olmayı göze alamam." Konuşurken bana bakmıyor ama sözleri dostane.

"Biraz hoşbeş uzun bir yol kat eder," diye tavsiye ediyorum. Alec gözlerini yukarı kaldırdı. "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Başımı sallıyorum. Alec deneyebiliyorsa ben de deneyebilirim. Belki de ihtiyacımız olan şey tam da buydu, birbirimizi tanımak için biraz baş başa zaman.

"Yemek için teşekkür ederim." Kağıt peçetemle dudaklarımı siliyorum ve yerimi topluyorum.

"Gidiyor musun?" Alec enerjimi fark etti.

"Geç oldu. Yorgunum ve her şeyi yarın tekrar yapmamız gerekiyor. Eğer iyi bir uyku çekmezsem, sabah hiçbir işe yaramayacağım."

"Bunu istemeyiz."

"Hayır." Paket servis kaplarımı çöpe atıyorum ve gözlüklerimi tekrar takıyorum. Alec sanki beni inceliyormuş gibi her hareketimi izliyor. Bu beni çok açıkta hissettiriyor. *Neye bakıyor? Ne görüyor?*

"Yemek için tekrar teşekkür ederim." Tatlı tatlı gülümsedim.

"Benim için bir zevkti. Tüm sıkı çalışmanız ve *huysuzluğuma katlanmanız* için en azından bunu yapabilirim." Gümleğinin üst düğmesini yırtarak açtı.

Üzüntüsünü sevimli buluyorum. "Yarın yeni bir gün."

"Evet, öyle, Bayan Paige." Yakasını kurcalıyor. "Evet, öyle. . ."

Tage

Everly'nin her zamankinden birkaç saat sonra ofis binasından çıkışını izledim. İçeri girip onu kontrol etmek istedim ama vazgeçtim. O artık büyük bir kız, kendime sürekli hatırlatıyorum. O büyüdü.

Ama yine de onu korumak istiyorum. Hâlâ koruyorum.

Onu her zaman koruyacağım.

İstemese bile. Benden nefret etse bile. O benim bu dünyaya gelme sebeplerimden biriydi ve uzaktan da olsa ona her zaman sadık kalacağım.

Onu metroya kadar takip ediyorum, yeterince uzakta duruyorum. Telefonuna gömülmüş, müzik dinleyen, saçları örgülü, kıyafetleri profesyonel, trenini beklerken onu bir gölge gibi takip ediyorum. Normal bir genç kadının mükemmel bir resmi. Onun için hep istediğim şey buydu. Normallik. Ona vermek için can attığım şey buydu. Seçme özgürlüğü. O olma özgürlüğü.

Özgürlük, sade ve basit.

Kapılar açıldığında bir arabaya atlıyor ve ben de onu takip ederek etrafımızdaki insan kalabalığına karışıyorum. Ondan sadece birkaç metre uzakta olduğumdan haberi yok. Hiçbir fikri yok ama yine de beni fark etmesini o kadar çok istiyorum ki.

Sadece o büyük yeşil gözlere bakmak ve eskiden olduğu gibi yine içinde kaybolmak istiyorum.

Ve yakında bir gün, yapacağım şey tam olarak bu olacak. Kopmuş bir bağı yeniden kuracağım. Kırdığım ama tekrar bir araya getirmeyi planladığım bir bağ.

Everly duraktan atlıyor, ben de arkasından merdivenlerden sokağa kadar onu takip ediyorum. Güneş batmıştı, bu yüzden kendimi gizlemek için alacakaranlığın gölgelerini kullanıyorum. Metrodan birkaç blok ötede, Ever apartmanına giriyor. Şimdilik buraya kadar gideceğim. Bekleyip ışıklarının yanmasını izliyorum. Ve yandığında, yatak odasının penceresinin çaprazındaki karanlık sokağa yerleşiyorum. O uyuyana kadar burada kalacağım. Dairesinin ışıkları sönene kadar. Cebimden bir kağıt parçası çıkarıp

parmak uçlarımda. Geçen yıllar yüzünden yıpranmış ve yırtılmış olsa da yazılar hâlâ okunabiliyor. Bu benim onunla olan son somut bağım. En karanlık gecelerde beni rahatlatıyor. Yalnız olduğumda bana eşlik ediyor, kaybolduğumda aklıma geliyor.

Bu benim geçmişteki en güzel anları hatırlatıyor.

Alec

Kalabalık kahve barında sırada beklerken kahvenin güçlü kokusu üzerime saldırıyor. Buradan nefret ediyorum. Bir stajyeri gönderebileceğim bir fincan sıcak sıvı için savaşıyor, konserve kutusuna sıkıştırılmış bir sardalya gibi hissetmekten nefret ediyorum. Ama o burada, tam önümde duruyor, bu yüzden sırf ona yakın olmak için sıkıntılara katlanacağım.

Bu delilik. Her şey çok çılgınca, tamamen sınırların dışında olan bir kadına olan çekimim. Bu küçük saplantı çok ileri giderse bana işime ve çok daha fazlasına mal olabilir. Ama onu düşünmeden duramıyorum. Bongdan bir fırt çekmiş gibi her düşüncemi bulandırıyor.

Etrafımda bir hayranlık sisi dolaşıyor. Ayaklarıma yerleşiyor ve beni her yerde takip ediyor.

Everly orada dururken ona bakıyorum, kahverengi örgüleri onları çekmem için bana yalvarıyor. Komik. Onları daha önce hiç çekici bulmamıştım, ama geçen hafta Everly ile yan yana çalışınca, onlara karşı bir takdir geliştirdim. Onlarla ilgili fantezilerim vardı. Onun hakkında, beyaz iç çamaşırı, o yaramaz saç örgüleri ve zeka küpü gözlüklerinden başka bir şey giymemişti.

Görüntü beni ürpertiyor. Kokusu başımı döndürüyor ve sesi beni hipnotize ediyor. Ben lanet olası bir gidiciyim ve artık geri dönüş yok.

Kasanın arkasındaki hipster adam Ever'a "Üzgünüm hanımefendi ama kartınız reddedildi" diye bilgi veriyor.

"Reddedildi mi?" Kredi kartına bakıyor. "Bir kez daha deneyebilir miyim?"

Adam başını sallıyor. Kız kaydırıyor. Tekrar reddedildi.

"Kahretsin." Sanki ona bir şey söyleyecekmiş gibi elindeki mavi kartı evirip çeviriyor.

"İşte. İzin verin," diye araya girip kartımı makineden geçirdim.

Onaylandı.

"Alec," diye itiraz etmeye çalışıyor Everly, ama artık çok geç.

"Önemli bir şey değil," diye sözünü kesiyorum. "Bir fındık pompası ile büyük kahve

ve badem sütü lütfen."

Tekrar kaydır.

Onaylandı.

"Bunu yapmana gerek yoktu." Gözlüklerini o küçük şirin burnuna doğru itiyor.

"Önemli bir şey değil," diye tekrarlıyorum. "Kafeine ne kadar bağımlı olduğunu biliyorum." "Bu doğru." Sabah kahvelerimizi içmek için bekliyoruz. "Ama anlamıyorum.

Kartımda bir sürü para var. Reddedilmemesi gerekirdi." "Çipi var mı?" diye sordum.

"Evet." Kirpiklerini kırıştırtıyor. *Kes şunu. Seksi.*

"Huysuz olabilirler. Ben olsam her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hesabınızı kontrol ederdim."

"Her şey yolunda olsa iyi olur," diye yakınıyor. "Aptal kredi kartları."

Barista, kahve fincanını tezgâhın üzerine koyarken onun adını sesleniyor. Ever fincanını alırken genç kız "Güzel isim," diye yorum yapıyor.

"Teşekkürler." Her zaman çok tatlıdır. Neredeyse şekerli. Dişimi ağrıttıyor.

Asansöre doğru yürürken, Ever'ın güzel yüzünde endişe açıkça görülüyor.

"Stres yapma." Kaşlarının arasındaki kırıxıklığa dokunuyorum. "Kredi koruması bunun için var." Zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyor ama endişenin onun üzerinde bu kadar ağır basmasından nefret ediyorum. Son birkaç gün Everly ile beni ikimizin de beklediğinden çok daha fazla yakınlaştırdı. Bana haddimi bildirdiğinde -ki bu tam anlamıyla tahrik ediciydi- çalışma ilişkimiz sağlamlaştı. Kitap kurdu gibi görünebilir ama hiç de öyle değil. Dili de gözleri kadar keskin ve mizah anlayışı da saçları kadar karanlık. O, paketini açmaya devam edebileceğiniz bir hediye gibi. Her gün yeni bir şey öğreniyorum ve her gün Everly Paige'in mıknaş gibi çeken evrenine daha da çok çekiliyorum. "İstersen birlikte kontrol edebiliriz, eğer bir sorun varsa düzeltmene yardım ederim."

"Çok dostane bir davranış, avukat bey. Bu ücretsiz mi olacak, yoksa saatler için bana fatura mı kesilecek?" Endişeli olduğu belli olsa da, durumu hafife alıyor. Güçlü bir insanı nasıl anlayabileceğinizi bilmek ister misiniz? İlk sorun işaretinde dağılmayan kişidir. Yaklaşan bir sorun olsa bile aklını, soğukkanlılığını ve mizah anlayışını koruyan biri. Everly hakkında bunu çabuk öğrendim. Ne kadar yumuşaksa, o kadar da güçlü.

Bu hafta ona verdiğim her görevi üstlendi ve bunu yaparken gözünü bile kırpmadı. Hiç telaşlanmadı, sadece katlandı. Ona kolay davranmadım,

İkisi de. Yapacak bir işimiz vardı ve ben bunu açıkça belirttim. O da bunu bildiğini açıkça belirtti. Bu duruma ayak uydurdu. Her cephede.

"Pro bono," diye belirttim, umarım bu onu ofisime gelmeye ikna eder. Sinsi. Çok sinsi.

Asansör kapıları açılırken düşünüyor. "Bedava hukuki yardımı nasıl reddedebilirim ki?" Şirin bir şekilde kahvesinden bir yudum alıyor. Bahse giren bir adam olsaydım, sadece gözleriyle benimle flört ettiğini söylerdim.

"Yapamazsın." Asansörden büyük ve güçlü bir şekilde çıktım. Çünkü, kabul edelim, öyleyim.

Lara, ön masayı geçip ofislerin olduğu arka tarafa doğru yürürken Everly ve beni gözetliyor.

"Birazdan dönerim. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diyor Everly, biz cam kapı aralığında gözden kaybolurken. Bir şeyler tahmin ettiğini anlamak için Lara'ya bakmama gerek yok. Geçen gün Everly'nin kulağına benim hakkımda bir şeyler söylediğini duydum. Fısıldaşıyorlardı ve köşeyi döndüğümünden haberleri yoktu. Kadınlar tuvaletinin kapısının arkasında ismimi duyunca durdum. İyi ki de öyle. Üç adım daha atsaydım, yüzüme tokat gibi çarpacaklardı. Aramızda bir şeyler olduğuna inanıyor. Ve şu anda hiçbir şey olmasa da, şüphelerinde haklılık payı var. Çünkü bir şekilde Everly Paige'i çırılçıplak, yatağında, adımı inletirken bulacağım. Sadece bekle. Ben çok yetenekli bir adamım. Ve istediğimi alırım.

Ofis koltuğuma oturuyorum ve Everly hemen yanımdayken bilgisayarımı açıyorum. Bankasının web sitesine giriyor ve şifresini yazdığında başımı çeviriyorum. Profili açıldığında nefesi kesildi.

"Vay anasını."

Döndüğümde kullanılabilir kredisinin sıfır olduğunu gördüm. "Bok doğru."

"Hacklendim amına koyayım." Ben tüm harcamalara bakarken o bankayı aramak için cep telefonunu çıkardı. Çoğu yüksek meblağlı tıbbi ekipmanlar için. *Bu nasıl kırmızı bayrak olmaz?*

"Alo, evet." Everly ayağa kalkıyor ve telefonun diğer ucundaki temsilciye içinde bulunduğu durumu heyecanla anlatırken ofisimde volta atıyor. Onu dikkatle izliyorum, kendimi tamamen çaresiz ama son derece ilgili hissediyorum. Onu izlemeyi seviyorum. Kulağa ürkütücü gelebilir ama seviyorum. Onun tüm küçük yüz ifadelerini, el hareketlerini ve baştan çıkarıcı vücut hareketlerini araştırmayı seviyorum. Hepsi bir araştırma. Hepsini hafızama kaydediyorum, ileride bunları kendi yararına kullanmak niyetiyle. Nelerden hoşlandığını ortaya çıkarmak için kullanıyorum. Neyi sevdiğini. Neyi arzuladığını. Ona daha önce hiçbir erkeğin sahip olamadığı kadar sahip olacağım.

ve bir daha başka bir adam olmayacak. Geldiğini bile görmeyecek. Benim planım da bu. Onu fırtınaya sürüklemek. İkimiz için de zararlı olabilir, ama parti gecesi tüm sikişlerimi pencereden dışarı attım - ya da balkondan mı demeliydim -. *Beni* fırtınaya sürüklediği gece. İntikam çok kötü ve aynı zamanda çok tatlı.

"Bir hukuk sekreterinin üç bin dolarlık tıbbi malzemeye ne ihtiyacı var? Hem de Guatemala'ya göndermek için?" diye soruyor bıkkınlıkla. Kulağa kötü geliyor.

Everly bankasına aklından geçenleri anlatırken e-postalarımı açıp yenilerini tarıyorum. Çok sevimli.

"Evet." Gözlüklerinin altından burnunun köprüsünü çimdikliyor. "Evet, teşekkür ederim." Rahat bir iç çekişle başını sallıyor. "Ne kadar sürecektir?" Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Üç haftaya kadar mı?" Solgunlaşıyor. "Tamam, tamam. Tamam." Bana bakıyor, güzel yüzünde sayısız duygu oynuyor. "Teşekkür ederim." Telefonu kapatıyor, odanın ortasında durmaya devam ediyor.

"Önce iyi haber mi?" Ben soruyorum.

"Alışverişlerin dolandırıcılık olduğunu tespit ettiler ve bununla ilgilenecekler." "Peki ya kötü haber?"

"Krediyi geri çevirmek üç hafta sürebilir." Everly alt dudağını çiğniyor. Dudak parlaticısından dolayı parlak pembe.

"Ve bu kötü çünkü ...?"

"Bu kötü çünkü temelde kredi kartımla yaşıyorum. Her şeyi ödemek için onu kullanıyorum ve sonra ayda iki kez hepsini ödüyorum."

"Paramızı aldığımızda."

Başını sallıyor, asık suratla onaylıyor.

"Bu sorun çözülene kadar sıfır nakit akışım var." Endişe sesini bastırıyor. Karlı bir televizyon gibi cızırdıyor.

"Seni her zaman yüzdürebilirim," diye nazikçe teklif ediyorum. "Tüm bunlar çözülene kadar." "Hayır," diye itiraz ediyor Everly hemen.

Gururlu kadın.

"O zaman ne yapacaksın?"

"Emin değilim ama bir yolunu bulacağım. Her zaman yaparım." Son kısmı nefes nefese mırıldanıyor ama ben duyuyorum. Her şeyi duyuyorum, özellikle de Everly söz konusu olduğunda.

"Şey, ben buradayım. . ." E-postam güncelleniyor ve 'Kimden' adresi dikkatimi çekiyor. Mesajı tıklayıp açıyorum ve aceleyle okuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve sistemimde yüksek bir zafer duygusu dolaşıyor.

"Evet!" Everly'yi korkutarak sandalyemden fırladım.

"Tanrım, ne?"

"Anlaşmak istiyorlar. Pes ettiler." Basket atıyormuş gibi yapıyorum.

Çalkala. "Ağdan başka bir şey yok," diye övünerek bağıriyorum.

"Ciddi misin?" Everly heyecanlı görünmek için elinden geleni yapıyor ama maddi sorunlarının onu korkuttuğunu biliyorum. Hızlı düşünüyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" "Adliyeye gitmemize gerek yok mu?"

"Evet, öyle. Ama aynı zamanda" -gözlerim heyecanla açılıyor- "kutlama yapacağız."

"Kutlama mı?" diye soruyor.

"Evet. Şampanya, güzel bir akşam yemeği." *Ve eğer şanslıysam, kahvaltı da.*

"Alec. . ." Everly itiraz etmeye başlar.

"Sakın bu işten sıyrılmaya çalışmayın, Bayan Paige. Bu davada benim kadar çok çalıştınız. Tanınmayı hak ediyorsunuz. Ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim." Son kısmı otoriter bir şekilde söyledim. Mesajı almasını istiyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca o bana ait ve onun boyun eğmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana teslim olması için. Tamamen benim olması için.

Everly yumuşadı. Mesajımı yüksek sesle ve net bir şekilde aldı.

"Peki, tamam." Nemli dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Zafer bugün şimdiden ikiye katlandı ve saat daha dokuz buçuk bile değil.

Çok iyiyim.

Aslında, iyiden daha iyiyim. Ben lanet olası bir ustayım.

"Şu evrakları hazırlayalım da öğle yemeğinden önce bir kurye göndereyim."

"Yapacağım."

"Öğle yemeğinden bahsetmişken," Everly'yi gitmeden önce durduruyorum. *"Biz neredeyiz*

Gidiyor musun?"

"Bugün mü?" diye soruyor, biraz kafası karışmış bir halde.

"Evet, bugün. Evraklar kapıdan çıkar çıkmaz kutlamalar başlayacak."

"İmzalandıklarında başlaması gerekmez mi?"

Omuz silkiyorum. "Meh. Anlaşmaya güveniyorum."

"Sen profesyonelsin." Bana hak ettiğim destekleri veriyor. Gerçekten de hak ediyorum. Yoktan var olmadım, Yale'den sınıf birincisi olarak mezun olmadım ve bu firmanın tarihindeki en hızlı kıdemsiz ortak olmadım. Belki de bu yüzden her zaman huysuz görünüyorum. İşim benim hayatım ve genellikle böyle olmasını seviyorum. Ama işkolikler bile

onları gevşetecek bir şeye ihtiyaç duyarlar. Alışkanlıklarım var ve şimdi de Everly.

"Haklısın, ben profesyonelim. Kutlama yemeği ve akşam yemeğinin kendisinden olduğunu söyledi." Meseleyi olduğu gibi aktarıyorum. "Ve içine atmak istediğim başka her şey." Everly kaşlarını kaldırdı ama ben hemen kestirip attım. "Beni sorgulamayın, Bayan Paige."

Gözlerini deviriyor, ben de
sırıttıyorum. "Katz'ın
şarküterisinden sıcak pastırma."
"Pardon?"

"Öğle yemeği için istediğim şey bu. Katz's Şarküteri'den sıcak pastırmalı sandviç" diye karşılık veriyor.

"Bu kadar mı?" Dudağımı kıvırıyorum. "Bir mutfak mekkesinin ortasında yaşıyoruz ve sen *sıcak pastırma mı* istiyorsun?"

"Kulağa çok sıkıcı geliyor."
"Sıkıcı zaten."

"Benimle birlikte yersen olmaz." Everly gitmek için topuklarının üzerinde döner. "Lahana turşusu ve baharatlı hardal istiyorum, lütfen." Siparişini omzunun üzerinden fırlattı. "Ve bir Dr. Pepper."

"Başka bir şey var mı?" Kuru kuru sordum.

"Sadece sen." Onun çapkın cevabı karşısında ikimiz de duraklıyoruz. İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve aynı duygu Everly'nin gözlerine de yansıyor. "Senin arkadaşlığın," diye açıklığa kavuşturmaya çalışıyor ama ikimiz de kastettiğinin bu olmadığını biliyoruz. İkimiz de aramızda daha fazla şey olduğunu biliyoruz. İkimiz de bunun kariyerlerimize zarar verebileceğini biliyoruz ve ikimiz de umursamadığımızı biliyoruz. Ve şimdi bu atmosferde kaldığına göre, geri dönüşü yok. Geri almak yok. Sadece ilerlemek var.

Everly

"*Sadece sen.*"

Yemin ederim böyle söylemek istememiştim. Seksi, boğuk ve *beni tam burada, şimdi, lanet ofisinin zemininde al*. Yani, Tanrım, bu adamdan daha fazla hoşlanıyor gibi görünebilir miydim? Yine de itiraf etmeliyim ki, Alec uzun zamandır beni gerçekten etkileyen ilk erkek.

Bu sadece fiziksel bir çekimden ya da biraz daha yaşlı, çok daha başarılı bir adama duyulan meraktan daha fazlasıdır. Bu temel bir şey. İçgüdüsel bir şey. Refleksif. Aramızdaki perde kalktığında, bağlantımız değışti. Beklenmedik bir şey oldu ve şimdi onu keşfetmenin eşiğindeyiz.

Atlamak istiyorum ama atlayamıyorum da. Yaşamak istiyorum ama sonuçtan korkuyorum. Kalbim hala çok hassas ama öfkeyle çarpıyor. Kafam karışık. Kim olduğumu bilmiyorum, o halde başka birine karşı nasıl şeffaf olabilirim?

Alec Prescott ile, daha az değıl. Kendisi şeffaflığın timsalidir. Ne görüyorsanız onu alırsınız. Hiç lafını esirgemiyor. Tam olarak kim olduğunu bilmenizi sağlıyor ve onu sevip sevmemeniz umurunda değıl. Bu oldukça korkutucu ve ilham verici.

"Görünüşe göre kafanın içinde bir sürü şey dönüyor," diye yorumluyor Lara daktilosunu yazarken.

Sadece ekranıma bakıyorum. Belki de düşündüğümden daha şeffafımdır. "Birisi kredi kartımı hackledi."

"Oh, kahretsin."

"Ve Alec beni bir randevuya götürmek istiyor." Teknik olarak öyle demedi ama neyse o diyelim.

"Oh, gerçekten mi?" İlgisini çektiğı açıkça belli oluyor.

"Evet, beni yemeğe götürmek istiyor, bana öğle yemeğı ısmarlamak istiyor, bana her şeyi vermek istiyor." İç çektim.

"Ve bu bir sorun çünkü?"

"Birlikte mi çalışıyoruz?" Bu retorik bir cevap.

"Aş artık bunu."

Evet, gerçek olsa ve ikimizin de kariyerine mal olsa bile bu bahanenin sınırına ulaştığını düşünüyorum.

Muhtemelen sadece benim. Ben harcanabilirim.

"Bazen mantıklı olan yerine mantıksız olanı seçmek zorunda kalırsınız. Yaşamamanın tek yolu budur. Size hayatta olduğunuzu hatırlatan şey budur. Ve bazen, sonuç olumludur."

"Olmadığında ne olur?" Bunun cevabını zaten biliyorum. Bir keresinde risk almıştım. Mantıklı olan yerine mantıksız olanı seçtim ve bunun bana kazandırdığı tek şey muazzam bir kalp kırıklığı oldu.

"Parçaları toplarsın ve yoluna devam edersin." Omuz silkiyor.

"Luke ile aranızdaki işler yolunda gitmezse her şeyinizi kaybetmeyi göze alıyor musunuz?" Ona açık açık sordum.

"Berbat olur muydu, evet? Yıkılır mıydım, evet? İşimi seviyorum. Hayatımı seviyorum ama Luke'u da seviyorum. Ya olsaydı diye düşünmektense, yürümediğini bilmeyi ve hatalarımdan ders çıkarmayı tercih ederim. Bu benim en büyük korkum. "Ya olursa?"

Binlerce keşke ile yaşadım. Bildiğim tek şey bu. Nasıl yaşayacağımı bildiğim tek yol bu, ama yaşamak istediğim bu değil.

"Hayır diyebilirsin, Ever. Evde kal ve her gece olduğu gibi Hikayeler uygulamayı oyna." Ses tonu pasif ama verdiği mesaj hiç de öyle değil. "Bu senin seçimin. Hayat oyunu oynamak ya da gerçekten yaşamak."

Acımasız. Ama o çok haklı.

Bir hayatım varmış gibi davranmaktan yoruldum. Gerçekten bir hayat istiyorum.

* * *

Üç çeyrek boyunda çan kollu, omuzları açık, formda, siyah bir elbiseyle aynanın karşısında duruyorum. Aynı anda hem sade, hem zarif hem de seksi. Etiketlerini yeni söktüm. Neredeyse bir yıldır dolabımda duruyordu. Onu giyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte saçlarımı arkadan bağlayıp şık bir at kuyruğu yapmış ve tırnaklarımı parlak, koyu bir pembeye boyamış haldeyim.

Alec beni adını bile telaffuz edemediğim bir Fransız füzyon restoranına götürüyor. Rezervasyon yaptırmak için büyük ortaklardan birine torpil yaptırmak zorunda kaldığını, bekleme listesinin aylar sürdüğünü söyledi. Biliyorum, gitmek istediğimi söyledim.

Canlı ama Alec'le buluşmak yeterince korkutucu. Tüm bu zil ve ıslık seslerini eklediğimde, tamamen kendi elementimin dışındayım.

Dairemin zili çalıyor ve Alec'in geldiğini haber veriyor. Derin bir nefes alıyorum, son bir kez kendimi kontrol ediyorum ve ön kapıya koşuyorum.

"Evet?" Dahili telefondan şakacı bir şekilde şarkı söylüyorum.

"Bayan Paige, randevunuz geldi," diyerek Alec oyuncaklarını bana geri veriyor. Düğmeye basıp binaya girmesine izin veriyorum.

Gerginim. Bu gece çok şey ters gidebilir.

Ama çok şey doğru gidebilir, diye tıslıyor bilinçaltım. Kapı zili çaldığında bunu düşünecek zamanım olmuyor. *O burada, Poltergeist'taki* küçük kızın sesi kafamın içinde çınlıyor.

Kapıyı açtığımda Alec'i üç parçalı, lacivert bir takım elbise içinde buluyorum. *Yutkundum.* Muhteşem biri. Takım elbisesinin rengi gözlerinin mavisini bir mücevher gibi parlatıyor. Geçmişte bunu kendime gönülsüzce itiraf etmişim ama bu gece bu düşünceyi sahipleniyorum.

O. Öyle. Muhteşem.

"Vay canına." Bana bakarken yüzü aydınlanıyor. Onaylıyor. Bu biraz gerginliğimi alıyor. Muhtemelen yapmamalıydı ama yapıyor. Benden hoşlanmasını istiyorum. Bu kulağa acınası geliyor mu? Muhtemelen, ama gerçek bu. Biri benden hoşlanmayalı ve ben de ondan hoşlanmayalı uzun zaman oldu.

Geçmişî hatırlattığı için göğsüm sıkışıyor. Ama bu sadece geçmiş ve öyle de kalacak. Bu gece tamamen şimdiki zamanla ilgili.

"Gidelim mi?" Alec bana kolunu uzattı. "Yapalım."

Tage

Everly daha önce hiç görmediğim bir adam tarafından lüks bir restorana götürülürken onu uzaktan izliyorum. Adam elini Everly'nin sırtına koyup sanki oranın *ve Everly'nin* sahibiymiş gibi yürürken kanım kaynıyor. Restoranın mutfağına bakan büyük bir barın en ucunda oturuyorlar. Her yer kırmızı ışıklandırma, parlak ahşap masalar, kırmızı minderli sandalyeler ve altın aksanlarla dolu. Everly bu şekilde giyindiğinde bu lüks dünyaya tam olarak uyuyor. Güzel, ışıltılı ve mutlu. Yanında oturan dangalağa sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. İronik bir şekilde, ben de tam olarak onun böyle hissetmesini istiyorum, ama onun yanında oturan dangalak ben olmak istiyorum. Benim olmam gerekiyordu. Her zaman ben olmalıydım.

Onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Uzun zamandır hayatına devam etmesini istiyordum ve şimdi belli ki ediyor, benden başka biriyle birlikte olduğu düşüncesine katlanamıyorum.

Ayaklarım zihnimden daha hızlı hareket ediyor. Fark edilmeden restorana girip kendimi bar kalabalığının arasında görünmez kılıyorum. Mekan tıklım tıklım, kapıda kuyruk var. Garsonun taşıdığı tabağa bir göz atıyorum. Üstüne siyah şeyler serpilmiş iki sap kuşkonmaz. Bütün yemek bu. Bana biraz hayal kırıklığı gibi geldi. Açık konuşacak olursam, hayal kırıklığı. Yüzü net bir şekilde görünene kadar restoranın çevresinde dolaşıyorum. Beni fark etmesi biraz zaman alıyor ama fark ettiğinde, varlığımdan duyduğu endişe bakışlarından belli oluyor. Bakışlarımız birbirini yakalıyor, sonra kilitleniyor, yeşil gözleri benimkiler tarafından hapsediliyor. Sadece birkaç değerli saniye için, sonra kayboluyorum. Bir mesaj göndermek istedim ve görünüşe bakılırsa mesajı aldı.

Her zaman izliyorum. Asla uzakta değilim.

Öyle ya da böyle her zaman bana ait olacaksın.

Alec

Everly az önce bir hayalet görmüş gibi

bakıyor. "Everly? Ever, iyi misin?"

"Hmm?" Hızla göz kırpmıyor. "Evet, tabii ki."

"Emin misin? Çünkü bir şey seni korkutmuş gibi görünüyordu."

"Hayır, hiç de değil." Gülümsüyor ve az önce sohbet ettiğim kadın geri dönüyor. "Ben buradayım. Seninleyim."

"Tam olmak istediğin yerde mi?" Ona doğru eğildim.

"Evet." Dudağını ısıırıyor. İş yerindeki ağırbaşlı kütüphaneci gitmiş, yerine tüm dikkatimi çeken bir cadaloz gelmiş. Tek bir baştan çıkarıcı bedende tamamen farklı iki insan olabilmesi inanılmaz. Diana Prince ve Wonder Woman ya da Linda Lee Danvers ve Supergirl gibi. Aynı çift muhteşem yeşil gözün ardında tamamen farklı iki alter ego.

"Ben de orada olmak istiyorum. Seninle birlikte." Lafı dolandırarak bir saniye bile kaybetmeyeceğim. Everly'yi istiyorum ve bunu açıkça belirtmek istiyorum. Geçen hafta bir şeyi doğruladıysa, o da bu kadına duyduğum çekimin gerçek ve garantili olduğu ve yakın zamanda sönmeyeceğidir. Onu içime çektim ve artık o benim bir parçam. Kan dolaşımda, hücrelerimi hareket ettiriyor, kalbimin atmasına neden oluyor.

Kutlama yemeğimiz birkaç şişe prosecco ve imparatorluk havyarı ve wasabi çırpılmış krema ile yeşil kuşkonmaz mimoza, nohut emülsiyonu ile kavrulmuş bebek enginar ve kumkuat confits ile baharatlı ördek dahil olmak üzere çeşitli tapas tabaklarından oluşuyor. Kulağa gösterişli, gösterişli ve iddialı geliyorsa, öyle olduğu içindir. Everly'yi etkilemek istiyorum. Ona hayatın ne kadar güzel olabileceğini göstermek istiyorum. Lüks zevklerden ve yetersiz başlangıçlardan oluşuyorum. Bazı nedenlerden dolayı, Everly'nin bunu anlayabileceğini hissediyorum.

Üçüncü şişe şampanyayı içtiğimizde karnımız tok, başımız hafiflemişti. Ben omzundaki çıplak teni okşarken Everly elini kalçama koyuyor. Bu elbiseyi seçerken ne halt ettiğini biliyordu.

Dakikalar ilerledikçe kulağına "Bu gecenin bitmesini istemiyorum," diye mırıldanıyorum. Neredeyse gece yarısı oldu ve restoran boşalıyor. Mutfak kapalı ve barmenler son çağrılarını iletiyor.

Everly'nin gözleri açılıyor, ama tereddüt ya da korkudan değil, daha çok heyecandan. Onun da aynı şeyleri hissettiğini belli eden bir şekilde.

"O zaman izin vermeyelim." Başparmağını elbise pantolonunun üzerinde ileri geri gezdiriyor ve vücudunda bir heyecan şoku yaratıyor. Bana çok daha fazla dokunmasını istiyorum. Çok daha samimi bir şekilde.

"Benim evime dönebiliriz." Dudaklarımı boynunun kıvrımlarında gezdiriyorum, odadaki sıcaklık hızla yükseliyor.

"Bu hoşuma gider." Kabul ederken kalp atışlarının hızlandığını neredeyse duyabiliyorum. Ciddi bir eşikten geçiyoruz. İkimizin de kariyeri tehlike de. İlişkimizi bir sonraki seviyeye taşımak dalga geçilecek bir şey değil. Ama ikimiz de birbirimizden hoşlanan yetişkinleriz ve aramızdaki çekim bizden çok daha fazla kişi tarafından fark ediliyor. Odada kalan birkaç kişi de bunu fark ediyor.

Hesabı ödedim ve Everly'yi götürdüm. Bir taksi çağırdım ve adresimi şoföre sözlü olarak söyledim. Çok uzakta değiliz ama yürüyecek kadar da yakın değiliz. Şoför Manhattan sokaklarında hızla ilerliyor ama benim konsantre olabildiğim tek şey yanımda oturan kadın. Arka koltuğa hapsolmuşken ona dokunmamak için hiçbir bahanem yok. Onu yakınımaya çekmemek ve küçük alandan faydalanmamak için hiçbir bahane yok. Onu öpmek istiyorum. Bu dürtünün kendine ait bir hayatı var. Günlerdir o dolgun, somurtkan dudakların hayalini kuruyorum ve sonunda hayallerimi gerçeğe dönüştürmeye hazırım.

Ona saygıyla dokunurken baharatlı ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. Onu ne kadar çok istediğini hissetmesini istiyorum. Ona ne kadar saygı duyduğumu. Ne kadar şefkatli olabileceğimi.

Burnumun ucunu boynunda gezdirirken "Alec," diye iç geçiriyor. Tanrım, bu ses. Ağzından dökülen adım, içimde bir kargaşaya neden oluyor. Bütün gece boyunca tekrar tekrar duymak istiyorum. Ben onu yere yatırırken, o bana binerken, ben onu arkadan götürürken. Bir elimle yanağını kavriyorum ve yüzünü benimkinden bir santim uzağa hapsediyorum. İkimiz de olacakların beklentisiyle derin derin nefes alıyoruz. Ağzımı onunkine biraz daha yaklaştırıyorum ve dudakları ayrılıyor. Beni istiyor. Bunu istiyor. Ama aramızdaki mesafeyi kapatmadan hemen önce avucunu göğsüme koyuyor.

"Alec?"

Tüm hareketleri durdurdum. Bunu istediğini sanıyordum. İşaretleri okudum. Everly gözlerimde bir şey arıyor. "Ne oldu?"

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Kımıldamıyor. Geri çekilmiyor ya da

beni uzaklaştırıyor. Bizi yakın tutuyor. "Herhangi bir şey."

Endişeyle yutkunuyor. "Bana baktığında kimi görüyorsun?"

Cevabı hemen biliyorum. Everly'ye baktığımda kimi gördüğümü çok iyi biliyorum.

"Birini görüyorum" - başparmağımla yanağını okşuyorum - "kendini olduğundan çok daha fazla gösteren birini." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Dış görünüşü yumuşak huylu olabilir, ancak yüzeyin altında esen tutkulu bir rüzgar var.

Bana bakarken gözleri cam gibi oldu. Sadece kısa bir an, ama çok derin bir an. Everly ağzını benimkine yapıştırırken aramızda kalan boşluk buharlaşıyor. Öpüşme bir anda tırmanıyor ve hayal ettiğim her şeye dönüşüyor. Sıcak, muhtaç, aç, heyecan verici. Şehvetin yüceltilmesi ve duyguların kolaylaştırılması.

Dudaklarımızı birleştiriyorum, ikimiz de nefes alamayana kadar dilimi gezdirip yuvarlıyorum. Taksinin küçük arka koltuğunda büyüyen Hulk gibi hissediyorum. Dışarı çıkmam lazım. Genişlemem lazım. Hormonlarım azgınlaşıyor ve bu hayvani yarattığı doyurabilecek tek panzehir Everly'nin vücudu.

Daireme çıkan asansör yolculuğu neredeyse bir bulanıklıktı çünkü tüm konsantrasyonum ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmeme izin veren büyüleyici esmer tarafından tüketildi.

Kapıyı iterek açtığımda giriş karanlıktı ve dairenin içine girdik. Ever'a evi yarın gezdireceğim. Şu anda endişelenmesi gereken tek şey yatak odasının nerede olduğu.

Dudaklarımız birbirine kenetlenmişken onu gölgeli odaya götürüyorum, Manhattan'ın gökyüzü manzarası resimli pencerelerden parıldıyor.

Kıyafetlerini çıkarıp onu yatağa atmak istediğim kadar, kıvrımlarını keşfetmek için zaman ayırmak da istiyorum. Tüm gizli yerlerini ve hassas noktalarını keşfetmek.

Ben ikiye bölünmüş bir adamım. İsteklerim Titanlar gibi çarpışıyor.

Frene basarak aramıza biraz mesafe koydum. Everly'yi elimde tutmaya yetecek kadar ama aynı zamanda önümde duran kadına hayranlık duymaya yetecek kadar.

Yanakları pembeleşmiş, gözleri büyümüş ve dudaklarında küçük, mahcup bir gülümseme var. Tanrım, çok güzel ve farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ben fark etmedim ve bunun için lanet bir pislik olduğumu ilk itiraf eden ben olacağım.

Ama artık değil. Artık neye sahip olduğumu biliyorum. Neyi bırakmayı reddettiğimi.

Yatağımın kenarına oturuyorum ve evrenin bana sunduğu hediyeye bakıyorum. Ellerimi Everly'nin kıvrımlarında yavaş yavaş gezdirirken, avuçlarını boynuma yerleştiriyor. Aramızda çok önemli bir an geçiyor. Sanki bir hesaplaşma günü gibi. Everly'ye onu ne kadar çok istediğimi göstereceğim. Geçmişteki yanlış kararlarımın ve patavatsızlıklarımın artık olmadığını.

"Bütün gün seni düşündüm." Kalçalarını sıkıca kavradım.

"Güzel, çünkü ben de seni düşünüyordum." Sesi zayıf ve çok çekici.

"Ah, öyle mi? Ne düşünüyordun?"

"Bu. Tam burada, şu anda. Eğer bu noktaya gelebilseydik." "şüphelerin mi vardı?"

"Belki birkaç tane," diye itiraf ediyor.

"Her zaman en tahammül edilebilir insan olmadığımı biliyorum. Ya da en kibar ya da en sıcak, ama seninleyken farklı hissediyorum." Başımı eğiyorum ve elbisesinin siyahlığına bakıyorum. "Sen bende farklı olma isteği uyandırırıyorsun." İtiraf etme sırası bende. Kendimi bildim bileli iş benim için en önemli öncelik olmuştur. Profesyonel olarak çabalamak ve yüksek bir başarı seviyesine ulaşmak ve şimdiye kadar başarılı oldum. Ancak Everly bana hayatta işten, paradan ya da statüden çok daha fazlası olduğunu fark ettirdi. Samimiyet, arkadaşlık ve şefkat var. İşim her zaman ilk aşkım oldu, ama şimdi bir başkasına yer var ve o tam önümde duruyor.

Everly'nin tatlı dokunuşunu yanağımda hissediyorum. "Sen de bende farklı olma isteği uyandırırıyorsun." Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Uzun zamandır *hayattan* kaçıyorum ama artık bunu yapmak istemiyorum. Yalnız kalmak ya da saklanmak istemiyorum. *Daha fazlasını* istiyorum." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor.

"Benimle daha fazlasına sahip olabilirsin." Tek istediğim bu, ona daha fazlasını vermek. Parlak bir gülümsemeyle, "Peki, neyi bekliyoruz?" diye soruyor.

Onun yüz ifadesini taklit ediyorum. "Hiçbir şey." *Hayat* hemen şimdi başlıyor.

Toplu bir nefes alan Everly uzanıp elbisesinin fermuarını açıyor. Baştan çıkarıcı bir şekilde vücudunu saran kumaşı sıyrırken odadaki oksijen azalıyor. Seksi olmaya çalıştığını bile sanmıyorum - sadece seksi.

Yere düştüğünde, çatırdayan atmosferi içime çekiyorum. Beni THC'den daha fazla uçuruyor.

Ondan sonra tüm öz kontrol kayboldu. Ellerim onun çıplak vücudunu keşfederken

Dilim bir gösteri yapıyor, karnının kıvrımlarını izliyor, göbek deliğinin etrafında dolaşıyor ve kuzeye, göğüslerine doğru ilerliyor. Sütyen giymediği için keşfetme özgürlüğüne sahibim. Sıkı, yuvarlak göğüslerinin her ikisine de aynı anda masaj yapıyor, meme uçlarını yavaşça yalıyor ve emiyorum, her birine hak ettiği ilgiyi veriyorum. Dilime sürtünüyorlar, beni daha da sert emmeye, çekiştirmeye teşvik ediyorlar. Everly en tahrik edici şekilde karşılık veriyor, inliyor ve iç çekiyor, ben ona cömertçe davranırken parmaklarını saçlarımda tekrar tekrar gezdiriyor.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor" diye haykırıyor.

"Sadece bekle," diye söz veriyorum ona. Daha yeni başlıyorum. İç çamaşırının ipini çekiştirerek ağzımla baskıyı artırıyorum, diri göğüslerinin etini ısırarak iz bırakmaya yaklaşıyorum.

Onu işaretlemek istiyorum. Onun ve tüm dünyanın benim olduğunu bilmesini istiyorum. "Alec." Dudaklarından dökülen ismim taşaklarımı karıncalandırıyor. Ona ihtiyacım var.

Daha fazla. Yaklaşmam lazım.

Everly'yi yatağın üzerine itiyorum, ağzına saldırırken onu altımda sabitliyorum. Öpücük acımasız ve sıcaktı, dillerimiz birbirlerine karşı düello ederken açgözlüydü.

Pelvisimi ona doğru bastırırken, ereksiyonum acı içinde uluyor. Tanrım, ondan öncekilere benzemeyen bir kadın istiyorum. Bu bir güç.

Yatak odamda yankılanan şehvet sesleri akustik. Kreşendoya tırmanan bir ihtiyaç melodisi.

Everly'nin üzerinde diz çökerek, çılgınca önce gömleğimin, sonra da pantolonumun düğmelerini açmama yardım ediyor. Aceleden parmaklarımız birbirine dolanıyor. Gömleğim uzak bir anıya dönüştüğünde ve pantolonum belimde asılı kaldığında, dudaklarımı köprücük kemiğine yapıştırıyorum ve vücudunda aşağı doğru hareket etmeden önce emiyorum. Olmak istediğim tek bir nokta var. Kendimi şımartmak, boğmak, aşırı doz almak istediğim tek bir nokta.

Tam külotunun çizgisine ulaştığımda, kaçınılmaz çarpışmayı uzatarak yavaşlıyorum. Siyah ipeği yavaş yavaş sıyrıyorum, amının yarığını örten ipleri ve kumaş parçasını kalça kemiklerinin üzerinden kaydırarak uzaklaştırıyorum. Onun kokusu cennet gibi, tatlı ve baharatlı, bir parça şekerlenmiş zencefil gibi.

"Aç bacaklarını," diye hırlıyorum boğazımdan. Ziyafet çekmek üzere olan obur bir hayvanım.

Ondan kaçan küçük, endişeli gıcırtı beni alarma geçiriyor. Yıkılmasına bayılıyorum. Bana güvenmek için kendine izin veriyor. Sonsuzluğun geri kalanını Everly'nin kalçaları arasında geçirebilirim. Sadece kokusu bile

ağzımı sulandırıyor.

Gözlerim yüzünde sabitlenmiş halde klitorisini hafifçe yalıyorum, tadını çıkarmak için zaman ayırıyorum. Gözleri kapalı ve başının iki yanındaki yastığı tutuyor. Cehennem kadar seksi, sıkı sıkı sarılmış.

Dilimin ucunu kıvrımlarında bu sefer daha fazla basınçla gezdiriyorum ve o inliyor.

Evet. Tam da istediğim tepki.

Boşalmasını istemiyorum, ama ıslanmasını istiyorum, bu yüzden yavaşça bakıma devam ediyorum, dilimi daha derine kaydırırken kalçalarını daha geniş itiyorum.

"Oh, Tanrım, Alec." Dilimi aşağı yukarı kaydırıp önce klitorisini, sonra da girişini okşarken vücudunu eğiyor ve miyavlıyor. Tekrar tekrar, nefes nefese kalana kadar aynı yolu izliyorum. Uyarılmışlığı amını ve ağzımı ıslatana kadar. O çok hazır. Çok ahlaksız. Ve ben de tamamen aynıyım. Onun içinde olmak istiyorum. Onun boşalmasını hissetmeliyim.

Klitorisini son bir kez sertçe çekiştirdikten sonra ağzımı açıyorum ve vücuduna geri dönüyorum. Göğsü kabarıyor ve karnı titriyor. Çok yaklaşmıştı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun yoksa prezervatife ihtiyacım var mı?" Denizden daha derin öpücükler arasında soruyorum.

"Hap," diye homurdanıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Teşekkürler, İsa.

Pantolonumdan ve iç çamaşırimdan kurtulduğumda arada hiçbir şey kalmamıştı. Biz.

"Boşalmanı izlemek istiyorum. İkimiz de yapamayana kadar bana binmeni istiyorum. nefes al." Onu çeviriyorum ve üstüme yerleştiriyorum. Güzel yüzünde bir tereddüt var ama ben böyle istiyorum. "Güven bana." Yanağını okşayarak onu rahatlatıyorum. "O kadar güzelsin ki, her şeyi görmek istiyorum." Teninin dokunuşumla ısındığını hissediyorum.

Everly ağır ağır nefes veriyor, isteğime boyun eğiyor. Ona atacağım her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum. Bu onun çekiciliğinin büyük bir parçası.

Bana sarıldığında çıplak bedeni şehirdeki binalardan süzülen ışıkla aydınlanıyor.

"Seni hissetmek istiyorum bebeğim." Başparmaklarımla kalçalarına cesaret verici daireler çiziyorum.

Everly beni öpmek için eğiliyor, erişimime izin vermek için kalçalarını kaldırıyor. İkimiz de gaza gelmiştik, uyarılma damarlarımızda bir uyarıcı gibi dolaşıyordu.

"Yavaş," diye törpülüyorum ereksiyonumun başını onun girişine doğru

yönlendirirken.

"Tamam," diye fısıldıyor ellerini destek için göğsüme koyarken ve kasıtlı olarak aşağı inerken. Milim milim, sıırsıklam ısısıyla sikimi içine alıyor.

Kendimden geçerek inliyorum, gözlerim kapalı, başım geriye atılmış, amının darlığı zonklayan şaftımın tüm uzunluğunu sıkıyor ve masaj yapıyor.

Evet. Lanet olsun. İyi.

Tamamen üstüme oturduğunda ve ereksiyonum içine girdiğinde, kalçalarını kavriyorum ve onu orada tutuyorum. Onu yerinde sabitliyorum, böylece sikim sarsılabiliyor, daralan kaslarının hissine alışıyor.

Yavaş, yavaş, yavaş, kendi kendime söylüyorum. Çılgına döndüğümüz an, her şey bitecek. Kendimi kontrol edemeyeceğim.

"Hareket et. Tanrım, bebeğim, yavaş hareket et," diye direktif veriyorum, sesim delirmiş bir adam gibi çıkıyor. Neden gerçeklerle yüzleşmiyoruz? *Ben öyleyim.*

Şu anda üzerimde olan kadına delicesine aşığım. Kalçalarını o kadar özenli bir şekilde yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyor ki, bu beni bir şapkacı kadar deli ediyor.

Everly'nin yüzünü büyülenmişçesine izliyor, ölçülü uyarımın ortaya çıkardığı her bir ifadeyi inceliyorum.

Aşağı doğru her kayışında dudakları aralanıyor ve kaşları kırışıyor. Yukarı doğru her itişimde vücudu eğiliyor ve sesi gıcırdıyor. Sürekli dönüp duruyoruz, her ikimiz de içten içe daha fazlası için yalvarırken durgun zevkin tadını çıkarıyoruz.

"Alec." Everly kasları kasılırken tırnaklarını derime geçiriyor. Yaklaşıyor, yaklaşan sonla savaşıyor.

Vücudumu geriyorum, onu yukarı ve aşağı yönlendirirken parmak uçlarımı kalçalarına batırıyorum.

"Alec, lütfen." Başını geriye atıyor, meme uçları çivilerden daha keskin. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Üzerime boşalmak ister misin?" Onu kışkırttım.

"Siktir, evet." Biraz daha sert sallıyor ve sinir uçlarım aydınlanıyor. "Bunu çok istiyorum." Uzuvarları titriyor.

"İşte böyle." Sadece biraz daha sürtünmesine izin veriyorum. "İzlemek istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum".

Kalçalarını orta hızda pompalamaya devam ediyor, yanakları kızarıyor ve iç duvarları emredici bir şekilde çarpıyor.

"Oh, kahretsin," diye mırıldanıyor heyecandan. "Oh, siktir. Oh, s i k t i r . Oh, s i k t i r , " diye bağılıyor bana binerken, orgazmının acelesi

İkimizi de altına çekiyor. Üstümde muhteşem bir görüntü oluşturuyor, zevkine sahip çıkarken göğüsleri ay ışığında zıplıyor.

Doruk noktası beni ikiye böldü. Mutlulukla işkence eden zonklama, ateş etme ve yanıp sönme hisleri kararlılığımı parçalıyor. Daha fazla kendimi tutamıyorum. Everly'yi sırt üstü çeviriyorum ve kör bir öfkeyle, vücudunun her tarafına sperm sıçratana kadar sikimi sarsarak çekiyorum. Karnını ve göğsünü şiddetli uyarılma spreleriyle kaplayarak, benim olduğunu iddia ettiğim şeyi resmen işaretliyorum.

Vay anasını. Yıldızlar görüşümde dans ederken bir vakum gibi havayı emiyorum.

Ondan sonra hiçbir şey yok, sadece yatak odamın karanlığında çıtırdayan beyaz gürültü ve bir araya gelmiş iki sıcak beden.

Everly

Gözlerimi aralıyorum ve güneş ışığıyla kör oluyorum.

Bedenim yorgun ve zihnim de öyle. Dün gecenin etkileri yavaş yavaş üzerime çökerken, Alec'in ve birkaç cinsel karşılaşmamızın her birinin canlı ayrıntılarını hatırlıyorum.

"Günaydın, Uyuyan Güzel." Başımı yastığın üzerinde çevirdiğimde Alec'i bir kolunun üzerinde yükselmiş, bana bakarken buluyorum.

Gülümsüyorum.

"Günaydın." "Sanırım iyi uyudun?" "Ne ele verdi?"

"Horlaman."

"Ben horlamam." Elimin tersiyle göğsüne vuruyorum.

"Tamam, teknik olarak buna horlama demezdim ama sesler çıkarıyorsun." "Sesler mi?"

"Mmm-hmm." Bir parmağının ucunu saç çizgimde gezdiriyor.

"Gıcırđıyorsun." "Gıcırđamak mı?"

"Ve inle." "İnlemek mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Çok sevimli." Gülümsüyor. "Cidden mi?"

"Ciddiyim."

"Sen öyle diyorsan."

"İstiyorum." Çok kararlı. Bu kibirli tavır benim tanıdığım Alec'e çok benziyor. "Köklerin kırmızı." Beni inceliyor.

"Ben doğal bir kızılım. Saçımı kahverengiye boyuyorum."

"Ah. Bu çok mantıklı." Parmak uçlarını alnımdan burnuma doğru gezdiriyor. "Çiller."

"Evet," diye onaylıyorum. "Güneş altında daha da belirginleşiyorlar." "Bunu görmek isterdim."

"Neden? Onlardan nefret ediyorum. Çok çirkinler."

"Onları seviyorum. Çok güzeller." Alec itiraz ediyor. "Size dönüşüyorlar."
"Annem de böyle söylerdi." Yüzümü buruşturuyorum. Bana söylediği birkaç güzel şeyden biriydi bu.

"Haklıymış." Eli çıplak bedenimde geziniyor. "Ailen nerede?"

"Gitti." Tek kelimelik cevabım durmasına neden oldu. "Öldü mü?" diye nazikçe soruyor.

Keşke.

"Hayır, sadece gittim. Çok uzun zamandır onlarla bir ilişkim olmadı," diye gönülsüzce paylaşıyorum. Ailem benim için hiçbir zaman neşeli bir konu olmadı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Eli kaldığı yerden devam ediyor, gövdemin güneyinde ilerliyor.

"Olma. Onlarsız daha iyiyim. Güven bana."

"Sana güveniyorum." Hareketleri göbek deliğimin birkaç tehlikeli santim altında duruyor. Mavi gözlerine bakıyorum. *Şimdi ne olacak?*

"Ailemle iyi bir ilişkim var." Geri çekilip göbeğimin etrafında dönüyor.

"Bu çok iyi."

"Onlar benim biyolojik ailem değil. Beni iki aylıkken evlat edinmişler."

"Oh?"

Alec göbek deliğimin yörüngesinde dönmeye devam ederken başını sallıyor. "Bir araya getirecek iki kuruşları bile yoktu ama beni yanlarına aldılar. Büyürken param yoktu ama onlar vardı."

"Şanslısın."

"Öyleyim." Gözlerimin içine bakıyor. "Hayatımda ikinci kez, inanılmaz bir insan bana bir şans verdi."

Yanaklarımdan süzülen allığı durdurmak mümkün değil. "Ben harika değilim."

"Öylesin ve bunun farkında bile değilsin." Eli güneye doğru hareket etmeye başlar. "Sana baktığımda kimi gördüğümü sormuştun." Klitorisimi okşuyor ve ben titriyorum. "İnanılmaz birini görüyorum. Ve sen beni asla aksine ikna edemeyeceksin." Alec sinsi bir parmağını girişime sokuyor ve ben dağılıyorum. Dokunuşu gözlerimi kamaştırıyor.

Beni parmaklarken iç çekiyorum, sözleri kulağımda yankılanıyor.

"Bunun ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok." Yastıklı şiltenin içinde eriyorum. "Sanırım bir fikrim var." Elini kullanırken boynumu emiyor,

Yavaştan hızlıya ve sonra tekrar yavaşa vites değiştirmek.

Vücudumu okumayı bu kadar çabuk öğrenmesi olağanüstü. Birlikte bir gece geçirdik ve şimdiden hangi mükemmel düğmelere basacağını biliyor.

Siyah örtüleri iterek çıplak bedenlerimizi ortaya çıkarıyor. "Boşalmanı izlememe izin verecek misin?"

"Bunu yapmaktan hoşlanıyorsun." Dizlerimi çöküyorum ve iç çekiyorum.

"Hem de çok." Bu sefer iki parmağını içime sokarken boynumu ısıyor. "Bu bir bağımlılık."

"Bununla yaşayabilirim." G noktamı okşadığında sarsılıyorum. Kahretsin, saatli bir bombadan daha hızlı patlayacağım.

"Ellerini başının üstüne koy." Alec'in sesi arzudan o kadar kalın ki zar zor seçilebiliyor.

İstedğini yapıyorum, vücudumu olabildiğince baştan çıkarıcı bir şekilde uzatıyorum.

"Siktir, evet." Bir meme ucunu ağzına çekiyor, hisleri üst üste yığıyor. Ona istediğini vermek istiyorum, bu yüzden kendimi teslim ediyorum ve dokunuşunda kayboluyorum. Ağzının hissinde ve ortaya çıkardığı heyecanda. Çok geçmeden, uzuvlarım karıncalanıyor ve amım da öyle. İnliyorum ve kıvranıyorum, onun ellerine doğru oynuyorum. Umutsuzca görmek istediği rolü yaşıyorum.

İçimde çırpınan hormonal kargaşa artık kontrol edilemez hale gelene kadar artıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, Alec'in parmaklarına kenetlenmiş olanlar zonkluyor.

Ben boşalırken bileklerimi aşağı doğru tutuyor, hisleri tek bir merkezi noktaya, tam bacaklarımın arasına yönelmeye zorluyor. Kalçalarım yatakta sarsılırken bir feryat koparıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. Aynı anda hem özgürleştirici, hem çıldırtıcı, hem de katartik. Biri bana böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Birinin içeri girmesine izin vermeyeli.

"Alec," diye nefes alıyorum. "Tanrım, Alec." Yüksekten aşağı süzülürken kafam karıştı.

"Ben buradayım," diye mırıldanıyor kulağıma. "Bunu izlemekten yorulacağımı hiç sanmıyorum."

"Gösteriyi beğendin mi?" Onunla oynadım.

"Son derece." Ellerimden birini tutuyor ve ereksiyonuna doğru götürüyor. Taş gibi sert ve gitmeye hazır. "Ne istiyorsun?" Baştan çıkarıcı bir şekilde soruyorum.

"Bunlar." Dudaklarımı çiziyor. "Sikimin etrafına sarılmış."

"Bunu yapabilirim." Parmağını da sikini emdiğim gibi emiyorum.

"Mmm," diye homurdanıyor ben kendimi yukarı itip vücudunu öperken.

Alec'in göğsü pürüzsüz ama göbeğinin hemen altında seksi bir kıl izi var. Bayıldım buna. Dokunulduğunda yumuşak ve tamamen erkeksi.

Açık bir beklentiyle yatağın üzerine uzanıyor. Dilimi ereksiyonunun başının etrafında döndürüyorum ve alçak, gırtlaktan bir hırıltı çıkarıyor. Tepkisini seviyorum. Bana karşı gerçek bir tepki olmasına bayılıyorum.

Sikini yutabildiğim kadar derinden yutuyorum ve onu germeye teşvik ediyorum. Ağzımı kabul ediyor, emdiğimde inliyor ve geri çektiğimde hırlıyor. Bu eylemler fiziksel olmaktan çok daha fazlası. Aramızda bir bağ var. Sadece başka bir erkekle hissettiğim bir bağ. Geçmişimiz düşünüldüğünde bu beni pek çok açıdan korkutuyor ama kendime sürekli şunu hatırlatıyorum

Alec, Tage değil. Durumlar tamamen farklı. Bu sefer özgürüm. "Hiç." Alec dağınık at kuyruğunu tutup çekiyor. "Kahretsin.

Gel." Avuç içim ve şaftı tükürüğümle ıslanana ve ağzımda döl fışkırana kadar emmeye ve sarsmaya devam ederken çenesi sıkılıyor, uyluk kasları titriyor.

Onu boşaltmak da kendimi boşaltmak kadar tatmin edici.

"Tanrım, kadın." Alec beni kollarına çekti ve göğsüne bastırdı. "Bu yataktan çıkmana asla izin vermeyebilirim."

Kıkırdıyorum. "Beni el pençe divan beklemek zorunda kalacaksın." "Bununla yaşayabilirim."

Kıkırdıyor.

"Peki, eğer yeni düzenleme buysa, bana kahve getirerek başlayabilir misin?"

"Üzerini değiştirebilmen ve seni öğle yemeğine götürebilmem için dairene uğrayarak başlamaya ne dersin? Ondan sonra seni yatağa hapsedeceğim."

"Hafta sonu için beni kaçırıyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle." Alec yanıma sokuldu. "Bu vücudu mümkün olduğunca uzun süre çıplak istiyorum."

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz." Önce dudaklarına, sonra çene kemiğine, sonra da boynuna bir öpücük kondurdum.

"Böyle devam edersen öğle yemeğine yetişemeyiz," diye homurdanıyor.

* * *

Üstümü değiştirmek, duş almak ve Denali'yi beslemek için evimde kısa bir mola verdikten sonra, Alec

Garment District'te küçük, rahat bir öğle yemeği mekanına gittik. Tabii ki tıklım tıklımdı ama bir kabin ve yarı iyi bir garson bulduk.

Belli ki dün gece ciddi bir iştahım vardı çünkü kendimi kızarmış tavuk ve çedar peynirli waffle sipariş ederken buldum. Benim için normal bir yemek değil ama o kadar güzel görünüyorlardı ki vazgeçemedim. Alec kısa kaburgalı sandviç ve çıtır brüksel lahanası tercih etti.

Yemeğimizi beklerken kahve ve buzlu su yudumluyoruz. Parmakları masanın öbür ucunda benimkileri buluyor ve biz birbirimizi hissetmenin tadını çıkarırken küçük, samimi bir dans yapıyorlar.

Alec'in varlığı ofis dışında da ofis içinde olduğu kadar hükmedicidir. Açık mavi tişörtü ve solmuş kot pantolonuyla çok daha az korkutucu olması dışında. Bu sabah çocuksu ve neşeli görünüyor. Diğer küçük ortakların çoğuna kıyasla ne kadar genç olduğunu unutmak kolay.

"Avukat olmak istemenizin sebebi neydi?" diye sordum.

"Zorluydu. Profesyonel olarak büyümem için bana birçok fırsat sundu ve iyi para kazandırdı."

"İnsanlara yardım etmek istediğin için değil miydi?" "Evet, o da var." Alec omuz silkiyor.

Başımı sallıyorum ve gülüyorum.

"Ne? Ben beynimin sol tarafını kullanan biriyim. Her şeyi analiz ederim."

"Fark ettim."

"Başka ne fark ettin?" Alec eğilir ve flört eder.

Tamam, oynayacağım. Ben de öne doğru eğiliyorum, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı oluyor. "Her ne kadar soğukkanlı ve soğukkanlı görünsen de, bu katı dış görünüşünün altında komik, cömert ve nazik bir adam olduğunu fark ettim."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye onaylıyorum.

"Başka bir şey var mı?" Yaklaşmaya devam ediyoruz, doğanın bir gücü bedenlerimizi kontrol altına alıyor.

"Bir şey daha var," diye fısıldıyorum.

"Neymiş o?" Ses tonu benimkine uyuyor.

"Çok iyi öpüşüyorsun." Dudaklarımız birbirine değiyor ama samimi etkileşimimiz yüksek sesli, rahatsız edici bir öksürükle kesiliyor.

Birbirimizden ayrıldık ve başımı kaldırdığımda yemin ederim benzim soldu. Taze önümüzde duruyor, kollarını kavuşturmuş, ürkek bakışlarla.

Onun burada ne işi var?

"Yakın zamanda kalkmayacağız, dostum," diye onu başından savdı Alec.

Tabii ki adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Tage ürkütücü ela gözlerini Alec'e kaydırıyor. "Sorun değil *dostum*. Ben de sana katılayım." Yanımdaki kabine oturdu.

Alec dehşete düştü.

"Dinle, göt herif-" Alec'in kendine özgü asabi tavrı alevlenir.

"Sorun yok," diye araya giriyorum yumruk yumruğa kavga çıkmadan önce. "Onu tanıyorum. Bir çeşit arkadaşım." Tage'e ters ters bakıyorum. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama bu oyun hemen şimdi sona erecek. Önce dün geceki randevumda beni takip etti, şimdi de bu mu?

"Burada ne yapıyorsun?" Sadede geldim.

"Bu hiç de hoş bir üslup değil, Everly." Tage suyuma uzanıyor ve bir yudum alıyor. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın? Yeni arkadaşlarınla tanışmayı seviyorum."

Kendimi toparlamak için Tage'in yanından geçip açık tuğla duvara bakıyorum. Bu hiç hoş değil.

Öfkelendim. "Tage, bu Alec. Alec, Tage," diye hızlı bir giriş yapıyorum.

Alec de en az benim kadar istenmeyen öğle yemeği konuğumuzdan dolayı mutsuz görünüyor. "Memnun oldum." Tage elini uzattı.

Alec ona hastalıklıymış gibi bakıyor. Tage'in üzerine yürüyeceği son kişi o. Tage elini geri çekiyor, görünüşe göre hiç rahatsız olmamış. Bu konuda iyidir. Fırça atma.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" İğrençliğin de ötesinde davranıyor. "İş," diye cevap verdim.

Dikkati Alec ve benim aramda gidip geliyor. "Sizin şirkette iş arkadaşlarının flört etmesiyle ilgili katı bir kural yok mu? Bu yasak, değil mi?"

Alec'in gözlerinden çıkan mavi alevleri neredeyse görebiliyorum. "Şirketimizin bir parçası değilsin, bu yüzden şirket içinde olup bitenler senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Tage homurdanıyor. "Gördün mü *Alec*, işte burada yanılıyorsun. Everly söz konusu olduğunda, benim için her zaman bir anlamı olacaktır. Ve eğer sırf kendini tatmin etmek için onun kariyerini tehlikeye atıyorsan, bu konuda kesinlikle söyleyecek bir şeyim var." Tage onu doğrudan tehdit ediyor.

"Tage," diye tıslıyorum. Ona ne oldu bilmiyorum. Adam son sekiz yıldır hayatıma bir hayalet gibi girip çıktı ve *şimdi* ortaya çıkmayı seçiyor. *Şimdi* aniden aktif bir ilgi göstermeyi mi seçiyor? "Sanırım gitme vaktin geldi."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye tükürdü Alec.

Garson tam o anda yemeğimizi bırakmayı seçti. Koku

aynı anda hem acıktırıyor hem de midemi bulandırıyor.

"İkinizin yemesine izin vereceğim. Lezzetli görünüyor." Tage, Alec'in tabağından bir patates kızartması alıyor. "Sizi izliyor olacağım." Ayağı kalkarken eğilip Alec'in yüzüne bakıyor.

"İzle, öğren ve kıskan." Alec'in en ufak bir korkusu yok. O sert dış görünüşü doğrudan özüne işliyor. Tage'in de buna uygun bir dış görünüşü olması çok kötü.

Onu küçük restorandan çıkarken izliyoruz ve o gittikten sonra Alec bana odaklanıyor.

"Açıkla."

Utancı içinde masanın altına kaçmak istiyorum.

"Üzgünüm, ona ne oldu bilmiyorum." "Kim o?"

"Çok eski bir tanıdık." Şu anda arkadaş kelimesini kullanmak bile istemiyorum.

"Peki nasıl tanıştınız?" Alec asla yumruk atmaz.

Geçmişimi anlatmak istemiyorum. Çok karışık. Ve hakkında konuşmamam gereken bir şey. Anlaşmamız böyleydi.

"Sana ailemin gittiğini söylemişim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Tage hayatımın çok çalkantılı bir döneminde devreye girdi ve benimle ilgilendi. O benim hiç istemediğim bir ağabey gibiydi."

Hayır, onu asla bir ağabey olarak görmedim. O benim ilk aşkımdı ve destansı bir kalp kırıklığıydı. Onun varlığında olmak fiziksel olarak yorucu. Ruhum hala onu çağırıyor, ama o asla birlikte bir hayatımız olamayacağını açıkça belirtti. *Asla birlikte olmamamız gerekiyordu.* Bunu kabullenmem yıllarımı aldı ve doğruyu söylemek gerekirse bugün ilk kez onu gördüğümde duygularım paramparça olmadı. Sanırım Alec içimdeki boşluğu hayal edebileceğimden daha hızlı dolduruyor. Tahmin edebileceğimden de. O, çaresizce ihtiyaç duyduğum yeni bir başlangıç.

Ve hoşuma gitti. Onu istiyorum. Onu istiyorum. "Endişelenmen gereken biri değil. Söz veriyorum. O sadece koruyucu." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Artık koruyucu olmasına gerek yok. Artık ben varım."

Alec

parmaklarımı sıkıyor. Bu jest kalbimi kabartıyor.

"Mesajı aldığından emin olacağım." Gülümsüyorum. "Açık ve net."

Alec

Everly söz konusu olduğunda aşırı korumacı demek hafif kalır. Kadın tamamen istila etti. Birlikte olmadığımız zamanlarda düşündüğüm, yatağında olmadığı zamanlarda hayalini kurduğum, onu öpmediğim zamanlarda tadını aldığım tek şey o.

Resmi olarak 'çıkmaya' başlayalı tam bir hafta oldu ve hayatım tamamlanmış gibi hissediyorum. Eksik olduğunu bile bilmediğim parçanın o olduğunu fark ettim.

"Alec Prescott?" Siyah bir sedanın kapı koluna uzanırken bir kadın sesi beni sokakta çağırıyor.

Baktığımda yanımdaki kaldırımda beyaz takım elbiseli, hoş görünümlü, orta yaşlı bir kadının durduğunu görüyorum.

"Evet?"

Dudakları bükülür.

"Bay Prescott, son zamanlarda bazı iş arkadaşlarımdan ilgisini çekmeye başladınız."

"Peki bu hangi ortaklar olabilir?" Şüpheyi sordum.

Kadın sadece alaycı bir şekilde gülümsüyor. "O isimler zamanı gelince ortaya çıkacak.

Şimdilik size bir teklifim var." "Şimdi mi?"

"İstiyorum."

"Teklifler için zamanım yok. Eğer bir avukata ihtiyacınız varsa, ofisimi arayın. Sekreter sizi ayarlayacak." Kapıyı sarsarak açtım. "Evet, en çok ilgilerini çeken sekreter." Bu beni olduğum yerde durdurdu.

"Peki ya o?"

Komik ifade kadının yüzünü hiç terk etmiyor. "İrtibatta olacağım, Bay. Prescott."

Bir an sonra, renkli camlı kırmızı bir Porsche, Town Car'ın yanına yanaşır. Kadın aceleyle kaldırımdan iner ve içinde kaybolur. Sonrasında araç trafiğe karışır.

Şaşkınlık içinde kaldım. Bu saçmalık da neydi böyle? Karşılaşmayı tekrar tekrar izliyorum. *"En çok ilgilerini çeken sekreter."*

Uğursuz bir his karnıma saplanıyor.

Everly'nin başı dertte olabilir mi? Geçen hafta öğle yemeğinde bize katılan tuhaf adamı açıklayabilir. Onu Noel kurdelesinden daha tehlikeli bir şeye dolanmış olarak hayal edemiyorum. . ya da yatağımdaki çarşaflardan.

Ofise döndüğümde saat neredeyse üç olmuştu. Bütün gün mahkeme işlemleriyle uğraştım ve bu haftayla işim bitti. Sadece biraz huzur istiyorum ve Everly'yi istiyorum.

Tercihen çıplak.

Asansörün kapıları açılıyor ve her zamanki gibi Ever ve Lara şirketin giriş kapısını koruyan uzun, şık, ahşap masanın arkasında oturuyorlar. Kapı bekçisi gibiler - onların haberi olmadan kimse içeri girip çıkamıyor.

"Hanımlar," diye selamlıyorum yanlarından geçerken. Lara bilgisayarında bir şeyler yazarken gülümsüyor ama Everly'nin gözleri benimkilere takılıyor. Siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasına saklanmışlar. Birdenbire kirli görüntülerden oluşan bir makara beni istila ediyor. Kısa kesiyorum. "Bayan Paige, bu gece geç saatlere kadar çalışabilir misiniz? İncelemem gereken bir yığın keşif var."

Everly cevap verirken Lara'nın başı dikleşiyor. "Bu gece mi? Ama bugün Cuma? Senin randevun yok mu?" Tamamen benimle oynuyor.

"Var." Onaylıyorum. "Ama izin verirse bunu telafi edeceğim."

Odanın her yerinde imalar uçuşuyor. Lara hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ne olduğunu çok iyi biliyor. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. Benimki de öyle, Everly'ninki de. Luke yanımda dursaydı, meydan okuyan ikili olurduk.

"Gerekirse kalırım," diye iç geçiriyor.

"Öyle olmalı," diye sırtarak cam kapıyı açıyorum. Ofisime geri dönüyorum.

* * *

Everly ve ben birkaç saatimizi dava belgelerini okuyarak geçirdik. İncelemem gereken bir yığın belge olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Çin yemeği sipariş ettik ve güneş gökdelenlerin arkasından batarken yemek yedik. New York

büyülü bir şehirdir. Çok fazla yaşam, çok fazla çeşitlilik ve yine de aradığınızda çok fazla huzur.

Akşam olduğunda, ofiste sadece biz kalmıştık. Oradan buradan gelen kâğıt sesleri dışında ortalık sessiz. Davadan beri ofisimde hiç bu kadar yalnız kalmamıştık. Buna gerek yoktu. Benim iş yüküm onunkiyle örtüşmüyor. Eğer işler doğru şekilde yapılsaydı, Lara burada benimle oturuyor olurdu.

Ama düzgünlük kimin umurunda? Şu anda umursadığım tek şey Everly'yi masamın üzerine yaymak.

"Ara vermeye hazır mısınız?" Odanın diğer ucundan soruyorum.

"Tanrım, evet." Gözlüklerini kafasına doğru itiyor ve gözlerini ovuşturuyor. Kucağıma vurarak onu kendime çağırıyorum.

Otomatik olarak ofisin penceresinden dışarı bakıyor ama burada kimse yok. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen panjurları kapat."

Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve öyle yapıyor. Kapıyı da kilitliyor. Şimdi bir yerlere varıyoruz.

Odayı geçip benim oturduğum yere geliyor ve tam önümdeki masamın üzerine oturuyor. Ben daha çok kucağıma oturacağını düşünüyordum ama bu da iyi. Siyah-beyaz çizgili ipek bir gömlek ve dar bir kalem etek giyiyor. Bibliyofil bir seksapeli var.

"Hey, bebeğim." Avuçlarımı kalçalarına sürtüyorum.

"Hey, sen." Beni sıcak, şehvetli bir gülümsemeye ödüllendiriyor. "Bütün gün seni düşündüm."

"Ah, öyle mi?" Everly uzanıp ellerini omuzlarıma koydu. "*Tam olarak ne düşünüyordun?*"

"Seni düşünüyordum, aynen böyle." Sandalyemi yaklaşıtıyorum, böylece bacaklarını açmak zorunda kalıyor, eteğinin etekleri havaya kalkıyor. "İstediğimi yapmak için hepsi benim."

"Peki sen ne istersin?" Kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde genişletiyor.

"Görünüşe göre sen de aynı şeyi yapıyorsun." Pembe külotuna bir göz attığımda dudaklarımı yalıyorum.

"Seni kesinlikle durdurmazdım." Everly ağırlığını ellerine vererek arkasına yaslanıyor.

İçimdeki vahşi hırlıyor. Benim kadını, benim mülküm, benim alanım.

Tam iç çamaşırını çıkarmak için eteğinin altına uzanırken, bir anım aklıma geldi. Bugün erken saatlerde kadınla karşılaşmam.

"Alec?" Everly adımı fısıldıyor. Elini nazikçe yanağıma koydu.

"İyi misin?"

Gözlerimi onunkilere kaydırıyorum. Yuvarlak, yumuşak ve arzuyla puslu. "Hiç," diye zorluyorum. "Başın belada olsa bana söylerdin, değil mi?"

Göz kırpmıyor, kafası karışmış. Kirpikleri dakikada bir mil çırpınıyor. "Tabii ki isterim. Neden?"

Yüz ifadesinde gerçek olmayan bir şey arıyorum. Bana yalan söylediğine dair bir eğilim var mı diye.

Ama tek gördüğüm samimiyet. Tek hissettiğim samimiyet.

"Sadece bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Kaşlarının arasındaki deri çukurlaşıyor. Bunu yapmasına bayılıyorum. Çok sevimli.

"Sana güveniyorum, Alec. Başım belada değil. Söz veriyorum." Gözlerimin içine baktı. "Uzun zamandır ilk kez gerçekten iyi bir yerdeyim."

"Ben de öyle." Bakışları altında eriyorum. Üzerimdeki etkisi hakkında hiçbir fikri yok. Üzerimdeki gücünün. Everly'ye baktığımda çok şey görüyorum. Zaman, mekan ve sahip olmayı hayal bile edemediğim bir gelecek.

Sanki evren bizi öpüşmeye çağırıyormuş gibi aynı anda eğiliyoruz. Dillerimizin yavaş, yumuşak bir yuvarlanması ve dudaklarımızın tatlı, etli bir emilişi. Ellerim asıl yerlerine, Ever'ın eteğinin altına geri dönüyor. Külotunu kalçalarından aşağı sıyırıp yere atıyorum. Onu geriye itmeden önce, tam istediğim şekilde konumlandırıyorum - masamın üstüne yayılmış bir şekilde

-Gözlüklerini burnuna doğru kaydırıyorum. "Bunları takmanı istiyorum."

Zeki olmak çok seksi. Kollarımı kalçalarının altından geçirip başımı eğiyorum ve tatlıya yumuluyorum. Doyamadığım amının şekerli tadını yalayıp yutuyorum. Bu an, açık ara hayatımın en ateşli anı. Milyon yıl geçse de

Kendimi masamı kirletirken hayal ediyorum, ama parmaklarınızın ucunda Everly gibi hipnotize edici bir kadın varsa, bundan sonuna kadar faydalanırsınız.

"Mmmm, Alec," diye inliyor, ben dilimi dolaştırıp klitorisini emerken gerçeklikten kopuyor. Acele etmiyorum, yumuşak etinin ağzıma verdiği hissin ve dudaklarımızı kaplayan yapışkan nemin tadını çıkarıyorum.

Dilimin ucunu onun girişine daldırarak, iltihaplı yumruğunun etrafında yukarı ve aşağı hareket ederek sekiz rakamlı bir zevke başlıyorum. İçeri ve dışarı, yukarı ve aşağı, onu yavaşça deliliğin eşiğine getiriyorum.

"Alec!" Vücudu kasıldıkça kasılıyor ve ağlıyor.

Acımıyorum, onun parçalara ayrılmasını istiyorum. Kıvrınmasını ve

kıvrınmasını istiyorum, sonra dilimin her tarafına uyarılma yağdırırken
ecstasy içinde çılgılık atmasını istiyorum.

"Oh, Tanrım, oh, lanet olsun," diye bağıyor, saçlarını çekiyor. Sikim ona tepki olarak acı verici bir şekilde geriliyor. Boşalmasına bayılıyorum. Özgür olmasına bayılıyorum. Bu en büyük tahrik edici şey.

"Ah!" Kırıldığında sesi yükseliyor, doruğa ulaşırken kalçalarını çılgınca yüzüme doğru itiyor.

Nöbet geçince Everly yere yığılıyor. Ayağa kalkıp pantolonumun düğmelerini açarken tüm düşünce ve mantık zihnimden tamamen silinmiş durumda. Beni harekete geçiren tek bir şey var: Everly'nin içinde olma ihtiyacı.

Ereksiyonum serbest kaldığında, Ever'a dönüştüğüm vahşi gibi çarpıyorum. Kontrol bile edemiyorum. İhtiyacım tamamen beni ele geçirmişti.

"Alec." Ben körü körüne tekrar tekrar iterken, orgazmım savaşa hazırlanan bir ordu gibi toplanırken o oturuyor ve geriliyor.

"Ne kadar iyi hissettiğini asla bilemeyeceksin." Birikim uçucu hale gelirken saçlarını tutuyorum.

Amcığı beni doyuruyor, sikim şişiyor, kuyruk sokumum karıncalanıyor ve sonra tam bir yıkım yaşıyorum. Boşalırken Everly'nin boynunu ısııyorum, hisler beni azgın bir denizdeki bez bebek gibi savuruyor.

Ever hala kollarımdayken kasılıyorum. Başım hafif ve uzuvlarım jöle gibi, ama vücuduma ılık bal gibi yayılan memnuniyet başka hiçbir şeye benzemeyen bir yüksek.

Bu lanet kadın ve bana yapabilecekleri. "Hadi eve gidelim."

"Burada uyuyamaz mıyız?" diye mırıldanıyor tembelce.

"Yapabiliriz ama ofisimin zemininin yatağım kadar rahat olduğunu sanmıyorum."

"Kesinlikle hayır," diye kabul ediyor.

Kollarımda cansız bir şekilde asılı dururken burnunun ucunu öpüyorum. "Bazen çok tatlı oluyorsun," diye alay ediyor benimle.

"Şşşt, kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var."

Everly

Alec'in yatağında geçirdiğim uzun ve harika bir haftayı daha geride bıraktım. Yıllar sonra ilk kez mutluydum. Gerçekten, iliklerime kadar mutluyum. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Hayatımda sadece bir kez gerçekten yaşadım. Yıllarca peşinden koştuktan, sonra ondan kaçtıktan, sonra o n u özledikten sonra, nihayet o n u yeniden buldum. En beklenmedik yerde, en beklenmedik kişiyle. Sonunda ilerlediğimi ve hamster çarkında koşmadığımı hissediyorum. Gitmemi istemedi. Hatırladıkça aşık bir aptal gibi gülümsüyorum. Kalmam için yalvardı, onunla bir gece daha geçirmem için. Ben de çok istedim ama iş için kıyafetim yoktu. Ve eğer önce daireme uğramak zorunda kalırsam asla zamanında gelemezdim. İlişkimiz henüz çok yeni ve arkadaşlık etmeme gibi sinir bozucu bir kural var. Alec'le birlikte olduğum için ince bir çizgide yürüyorum. Bu kadar erken tamamen dibe vurmak istemiyorum. Yine de Lara'nın neden risk aldığını anlıyorum. Şimdi nihayet Alec'le olmanın ne olduğunu anlıyorum.

Luke'la birlikte olmak onun için çok önemli.

Alec'le birlikte olmak benim için hızla daha değerli bir şey haline geliyor.

Karnımda aptalca bir karıncalanma var. Aşık oluyorum. Hızlı, öfkeli ve pervasızca gerçekleşiyor. Ve şu anda emin olduğum tek şey, her şeyden önce istediğim şeyin yaşamaya değer bir hayat olduğu. Katıma ulaştığımda merdiven boşluğunda köşeyi dönüyorum ve Tage'i ön kapıma yaslanmış gördüğümde, midemdeki tüm mutlu çırpınılar

batan taşlara dönüşür.

Şerefsiz. Bu ihtiyacım olan son şey.

Kendisini öğle yemeğine davet ettiğinden beri Tage'den çıt çıkmadı. Davranışları yüzünden kulağına bıçak saplayabilirdim. Bazen ona ne oluyor bilmiyorum. Onunla tanıştığım andan beri bir muamma oldu. Okuması imkansız, karamsar, mesafeli ve tamamen ketum. Bana karşı açık olduğu tek zaman ben Rapunzel gibi kulemde kilitli kaldığım zamandı. O zaman bana karşı

gerçekti. Koşullar fena halde berbattı ama hayatımda hiçbir şey bu kadar elle tutulur olmamıştı. Daha elle tutulur. Ona her şeyimle güvendim ve o da eline geçen ilk fırsatta bana sırt çevirdi. Yıllarca ondan nefret ettim. Hâlâ da nefret ediyorum. Temelli olarak ortadan kaybolmasını ne kadar istesem de, bunun asla olmayacağını açıkça belirtti. Ciğerlerinde hâlâ nefes varken olmaz. *Onun sözleri.* Anlamadığım şey, neden? İstikrarlıyım, kendi başıma yaşıyorum, bir işim, bir dairem ve bir gelirim var. Bunlardan birkaçına yardım etti ama artık tek başıma araba kullanıyorum, o zaman ne sikim oluyor?

Şu lanet kabloyu kes ve hayatımı yaşamama izin ver. Belki de ilerlemekte bu kadar zorlanmamın sebebi, geçmişime olan bağlılığımdır. Bırakmak istemediğim parçam o. Kim olduğumu keşfetmemi, yetişkinliğe adım atmamı engelledi çünkü içimdeki çocuk onun için yanıp tutuşuyordu.

Lanet olası kalbimi kırdı ve aynı anda lanet olası ruhumu da.

Ama yıllar geçtikçe yavaş yavaş toparlanıyorum ve sonunda kendimi bütün bir kadın gibi hissediyorum. Evet, bir kadın. Artık bir kız değilim. Artık bir çocuk değil. Kendi ayakları üzerinde duran ve iz bırakan bir kadın. Artık onu istemeyen bir adam için acı çekmeyecek bir kadın. Kendi seçimini yapmış.

Sonunda benimkini yapma zamanı geldi.

"Houdini yine ortaya çıktı." Kapıyı açmak için telaşla anahtarlarımı çıkardım.

Tage sessizce yanımda duruyor, başı eğik, vücut dili gergin, sarı, dalgalı saçları uzun ve vahşi. Anahtarı sokuyorum ve tam kilit klik sesi çıkarırken, daireme girmemi engellemek için kolunu uzatıyor.

Kısa kesiyorum, çok sinirleniyorum. "Senin derdin ne?" "Ona aşık mısın?" diye açık açık soruyor. *Cidden mi?*

"Ya öyleysem? Bunun senin için ne önemi var?" Isırdım. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"*Sen* benim lanet işimsin." Başını kaldırıyor, saçları sert gözlerine düşüyor.

"Ben artık çocuk değilim, Tage. Bırak beni gideyim. Bana huzur ver." Sesim yumuşuyor. Özgür olmak istiyorum.

"Yapamam."

"Neden? Ben iyiyim. Artık bana göz kulak olmana ihtiyacım yok."

"Alec var diye mi?" diye tersliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, çünkü kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrendim." "Öğrendiğini biliyorum."

"O zaman sorun ne?" "Seni o kadar kolay bırakamam." "Beni yıllar önce bıraktın," diye feveran ediyorum.

"Asla bırakmadım. Sadece doğru olanı yaptım. Söz konusu sen olduğunda, her zaman doğru olanı yapmaya çalıştım."

"Ama yapmadın. Tutmadığın sözler verdin, beni kendinden uzaklaştırdın ve lanet olası kalbimi kırdın. Ve şimdi burada benim mutluluğumu da almaya çalışıyorsun."

"Senin mutluluğunu asla almam," diye itiraz eder. "İstediğim tek şey senin mutlu olman."

"O zaman git." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Gidemem." Ses tonu sert.

"Neden?" Talep ediyorum.

Tage kot pantolonunun cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp bana uzatıyor.

Temkinli bir şekilde alıp açıyorum. Sayfada karalanmış olanlara bakarken neredeyse boğuluyordum.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden şimdi? Bunca zaman sonra." Gözlerimden yaşlar bir musluk gibi akıyor.

"Sana söylemek istedim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum."

Gazeteyi göğsüme bastırarak koridorda yere yığılıyorum. Anılar dayanılmaz. Bu notu bir genç kızken yazmıştım. Hiç tanımadığı bir adama aşık, bağımlı bir çocukken. Bir kalp ve bir ok, okun altında "sen", kalbin üstünde "ben". "4ever". Bu kelimelere inanmıştım. Sonsuza kadar birlikte olacağımıza inanmıştım. Çok saftım. Clueless.

"Bunu yapmayın. Şimdi olmaz." Kağıdı göğsüne saplıyorum. "Ne zaman-

" Cümlem onun ani öpücüğü altında çoktan uçup gitti. Tıpkı yıllar önce yaptığı gibi kelimelerimi ve nefesimi alıyor. Önce karşı koyuyorum ama ikimiz de bunun faydasız olduğunu biliyoruz. Duygular orada, bir gelgit dalgası gibi üzerimize akıyor. Kollarımı boynuna dolayıp canımı kurtarmak için ona tutunurken, ruhumu parçalayan öpücük boyunca ağlıyorum. Tage beni kapıya doğru sıkıştırıyor, dili ağzımla yeniden tanışıyor. Aynı şekilde öpüyor. Baskın bir şekilde, tutkuyla, pervasızca. Yenik düşerken duygularım ikiye bölündü.

Bana bu şekilde dokunması için acı çektim. Gecenin karanlığında onun sesini duymak, teninin sıcaklığını hissetmek, bana bu şekilde dokunmasını

dudaklarının baskısı. Bir zamanlar olduğu gibi aklımı ve hislerimi yutması için can atıyordum. Onun içinde kaybolmak için acı çektim, onun da benim içimde kaybolması için. Yalnız kalmamak için acı çektim, sadece acı verici bir an için bile olsa. Çünkü anlar sahip olduğum tek şeydi. Yapabildiğim tek şey. Katlanabildiğim tek şey.

Şimdiye kadar.

Tage bizi daireme iterken mantık tamamen ortadan kalktı. Tage beni duvara yaslamadan önce zar zor içeri girdik. Bacaklarımı beline doluyorum ve onun benimkine saldırdığı kadar güçlü bir şekilde ağzına saldırıyorum, kalçalarımız gıcırıyor ve nefeslerimiz düzensizleşiyor.

Bu gerçekten oluyor mu? Bilinçaltımdaki bir düşünce manik bulanıklığının içinden geçip gidiyor.

Sikin sert uzunluğunun klitorisime doğru bastırıldığını hissediyorum ve öyle olduğunu onaylıyorum. Bu gerçekten oluyor ve ben de olmasını istiyorum. O kadar kötü olmasını istiyorum ki kendiliğinden yanabilirim.

Yatak odasına girdiğimi bile hatırlamıyorum. Sadece yatağın üzerine düştüğümü hatırlıyorum. Tage'in önce kendi kıyafetlerini sonra da benimkileri çıkardığını hatırlıyorum.

Sonra sadece biz varız, çıplak, çaresiz ve geçmişten gelen yılların kayıp zamanı üzerimize çöküyor.

Ön sevişme yok. Isınma yok, hiçbir şey yok. Sadece Tage içime giriyor. Çığlık atıyorum, yıldızları görüyorum, sevişirken sırtını tırmalıyorum. Tutku başka bir dünyevi düzleme yükseliyor. Bastırılmış saldırganlık yüzeyi delip geçiyor ve cam tavanı paramparça ediyor.

O içimdeyken daha da çok ağlıyorum. Aynı anda hem acı verici hem de katartık. Bedenim aynen yıllar önce olduğu gibi tepki veriyor. Ağrıyor, zonkluyor ve titriyor. Amımın duvarları can havliyle onun sikine yapıyor.

"Ortadan kaybolma," diye tutarsızca yalvarıyorum. "Lütfen ortadan kaybolma."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyor. "Sen benimsin. Ben de seninim," diye bağıyor. "Bu hep böyleydi."

"Oh, Tanrım." Uzuvarım kilitleniyor, bir doruk noktası geliyor ve bu ruhumu paramparça edecek. "Tage," diye bağıyorum. "Tage, lütfen." Kalçalarını yumruklamaya devam ediyor. Sırtını pençelemeye devam ediyorum.

Oluşumuna zar zor dayanabiliyorum. Çok korkuyorum.

Sonra olan oluyor. Kendini o kadar derine gömüyor ki kendimi kaybediyorum. Tüm zaman, mekan ve gerçeklik kavramlarını kaybediyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki, kelimenin tam anlamıyla nemin içimi doyurduğunu hissediyorum.

Kalçalar.

Büyük bir karmaşa, doruk noktam, duygularım, hayatım.

Tage şiddetle boşalıyor, orgazmı benimkinin yoğunluğuyla eşleşiyor. O an boyunca kükrüyor ve ben onun hissettiği her şeyi biliyorum.

Bir hanedanlık çöktü. Yıkıldı. Yandı. Parçalandı. Ve sonrasında yeniden inşa etme sırası bizde.

Tage

Ben bir pisliğim ve bunu

biliyorum. Ayrıca
umurumda da değil.

Önemli olan tek şey Everly'nin hak ettiği yere geri dönmüş olması.
kollarımda. Çıplak, doygun ve sıcak bedenime karşı güvende. Başını
çıplak göğsüme yaslamış, sessizce uyuyor.

Parmaklarımı karmakarışık saçlarında gezdiriyor, uyandığında hazırlıklı
olmak için düşünce sürecimi planlıyorum.

Her şeyi yanlış yaptım. Her şeyi. Zamanı. Yeri. Yol. Onu tuzağa
düşürdüm ama köşeye sıkışmış hissettim. Sekiz lanet yıl boyunca, onun
masumiyetinin tadında boğuldum. Onun yanında yatmanın nasıl bir his
olduğunu hayal ettim. O benim karanlıktaki ışıltımdı ve ben her şeyi geri
istiyordum. Onun tadını, dokunuşunu, erdemini, bağlılığını.

Parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu, ben de harekete geçtim. Onu
tekrar kaybetmeme imkan yoktu. Ondan tekrar vazgeçme şansım yoktu.

Yıllar önce doğru şeyi yaptığımı sanmıştım. Onu özgür bırakmanın
ikimizi de özgürleştireceğini düşünmüştüm ama tek yaptığı bizi dayanılmaz
bir şekilde birbirimize bağlamak oldu.

Everly'nin beni sevmesine izin vererek onu asla mahkûm etmek
istemedim. Benim durumum karmaşık. Hayatım göçebe. Kariyerim tehlikeli.
Ve kalbim aşk ve risk arasında bölünmüş durumda.

Ama bu, tam burada, şu anda, vazgeçemem. Kolumu onun etrafında
sıkıyorum.

Bir keresinde güneşin ayı çok sevdiğine ve onun nefes alabilmesi için her
gece öldüğüne dair bir söze rastlamıştım. Son sekiz yılı ancak bu şekilde
kıyaslayabilirim, Everly yaşayabilsin diye her gün öldüm. Tek sorun onun
yaşamamasıydı. Her lanet gün kalp kırıklığından öldü ve hepsi benim
yüzümdendi. Hepsi benim hatamdı. Aptalın tekiydim ama artık değilim.

Everly için daha iyisini istedim. Daha fazlasını istedim. Ona
sunabileceğimi düşündüğümünden daha fazlasını, ama şimdi görüyorum ki,
kimse ona daha fazlasını sunamaz çünkü onun tek sahip olduğu şey

tek istediği bendim. *Benim* aşkım. Ben de bunu ona vermeyi planlıyorum.
Her gün yaşayabilsin ve her gece nefes alabilsin diye ona fazla sıyl a
vereceğim.

Everly

Resmen boku yedim.

Gözlerimi güneş ışığına ve uyuyan bir adamın profiline açıyorum. Tage'e bakarken, dün geceki olaylar canlı bir kâbus gibi üzerime çöküyor.

Mutlu hissetmeliyim. Son sekiz yıldır acısını çektiğim adam beni tekrar kabul ettiği için mest olmalıyım ama değilim. Berbat durumdayım, çünkü kalbim Tage'e olduğu kadar başka birine de aşkla dolu.

Tage'i sevmekle ilgili en büyük sorun, bunun bir takım koşullara bağlı olmasıdır. Hiçbir garantisi yok. O kadar uzun zamandır hayatıma girip çıkıyor ki, gerçek olup olmadığını anlamak bile zor. Niyetinin samimi olup olmadığına inanmak zor. Doğruyu söylemek gerekirse, dün gece yatağa girdiğim adamı tanımıyorum. Sadece birlikte olduğumuz zamanki halini biliyorum. Ben de ona tutunuyorum. Aynı görünüyor, aynı konuşuyor, aynı sevişiyor, ama o aynı kişi mi? Yıllar önce delicesine aşık olduğum o kişi hâlâ içimde mi? Şimdi yanımda mı uyuyor? Kahveden önce düşünecek çok fazla soru var. Tamamen uyanmadan önce.

Ve hepsinin ötesinde, Alec var.

Suçluluk duygusu beni canlı canlı yemeye başladı. Ona değer veriyorum. *Hem de çok.* Kalp kırıklığının nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bunu başka bir insanın, özellikle de sevebileceğimi söylemeye cüret ettiğim bir insanın başına gelmesini asla istemem. Belki de yalnız olmam daha iyiydi? Belki de evren bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Yalnızlık güvenlidir.

Saate bakıyorum. Saat neredeyse altı buçuk. Burada kalamam ama işe gitmekten de korkuyorum. Alec'in gözlerinin içine bakamıyorum. Henüz bakamam.

Belki de sadece kaçmalıyım?

Saçma bir çözüm ama yine de cazip.

Yataktan mümkün olduğunca gizlice kaymaya çalışıyorum ama Tage'in kolu fırlıyor ve ben daha altı santimetre ilerleyemeden bileğimi kapıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Gözleri kapalı gülümsüyor. "Bugün Cuma. İşe."

Kaşları kırışıyor ama göz kapakları kapalı kalıyor. "Boş ver gitsin. Günü benimle yatakta geçir. Konuşacak çok şeyimiz var."

Nedense bu istek beni çileden çıkarıyor. Sırf varlığıyla çarşafılarımı şerefleştirdiği için her şeyi bırakmamı bekliyor.

"Yapamam. Yetişkinlik böyle bir şey değil." Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Biraz düşmanlık seziyorum." Tage gözlerini açtı ve kahverengi

gözbebeklerinin çınlaması güneşte
aydınlanıyor. "Ne sikim ele verdi
onu?" "Kızgın mısın? Neden?"

Neden? *Neden mi?* Hayatımda muazzam bir karmaşa yarattık. Mutlu olmam mı gerekiyor?

"Ugh." Yorganı üzerimden atıp banyoya kaçıyorum ve biraz yer kazanmak için kapıyı arkamdan kilitliyorum. Dairem o kadar da büyük değil ama birden fazla odası olduğu için minnettarım.

Yüzümü yıkıyorum, işimi yapıyorum ve duşu atlıyorum. Sadece gitmem gerekiyor. "Everly." Tage yatağında doğrulup otururken adımı sesleniyor. Kaç tane

Tam olarak bu anı kaç kez hayal ettim? Tam olarak bu durumu. Sayısız kez, yıllarca ve yıllarca ve sonunda fanteziden vazgeçtiğimde, kabus gibi bir gerçeğe dönüşüyor.

Hayatım boyunca karşılaştığım en kötü zamanlamaydı.

Dolaptan birkaç iş kıyafeti alıp üzerime geçiriyorum. Saçlarımı rekor bir sürede at kuyruğu yapıyorum ve makyaj yapmakla bile uğraşmıyorum. Soran olursa, huzursuz bir gece uykusu çektiğimi söylerim. Gerçeklerden o kadar da uzak değil. "Konuşmamız gerek."

"Hayır, yok," diyerek onu susturdum. "Sadece gitmem gerek." "Gitme," diye itiyor.

"Yapmak zorundayım. Bunu yapamam. Şu anda olmaz." Kaçmaya başlıyorum ama Tage göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkıp kapıyı kapatıyor. Hâlâ görkemli bir şekilde çıplak, dövme ve formda olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. Başka tarafa bakıyorum. Baştan çıkarılmak ihtiyacım olan son şey.

"Bunu neden şimdi
yapamıyorsun?" Kalbim
sıkışıyor. "Bu çok zor."

"Neden?" Yaklaşıyor ve yüzüme dokunuyor. Gözlerim sulanıyor.

Lütfen yapma.

"Bunu tekrar nasıl yaşayabiliriz? Kalbimi kırdın." Yıllarca bastırılmış acı yüzeye vuruyor. "Sana güvenmiştim. Seni sevdim. Sana ihtiyacım vardı."

Gözyaşları dökülür.

"Buradaydım."

"Hayır, değildin." Ela gözlerinin içine bakıyorum. "Olacağına söz verdiğin gibi değildin."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum-" "Ama yapmadın." Onu itip geçiyorum.

"Hiç," diye sesleniyor Tage arkamdan, ama beni oturma odasına kadar takip etmiyor.

Tam ön kapıya varmıştım ki yerdeki buruşturulmuş pembe kâğıdı fark ettim. Onu alıp cebime koydum ve çıktım.

Duygularım geçmişin acısı, şimdinin mutluluğu ve geleceğin belirsizliği yüzünden parçalanıyor.

Alec

Bu sabah Everly'e iki kez mesaj attım ama cevap alamadım.

Doğruca adliyeye gitmem gerekiyordu, bu yüzden onu ofiste yakalayamadım, bu tamamen berbat bir durum çünkü her sabah beni asansörden çıkar çıkmaz karşılaşmasına alışmıştım.

Taş adliye merdivenlerinden aceleyle inip Worth Caddesi'nde bekleyen firmaya ait şehir arabalarından birine biniyorum. Arka koltuğa atlıyorum ve bir sürprizle karşılaşıyorum. Birkaç gün önce beni sokakta durduran kadın ön koltuğun arkasında rahatça oturuyordu.

"Tekrar merhaba, Bay

Prescott." "Bu da ne -"

"Herkesin bir fiyatı vardır. Şoför yürüyüşe çıktı," diye karanlık bir şekilde sırtıyor. "Böylece biraz yalnız kalabiliriz."

Bakıyorum. *Bu şoför çok kovulmuş.*

"Bu arabadan çıkmak için üç saniyen var."

"Yoksa ne olur? Çılgılık mı atacaksın? Ateş diye mi bağıracaksın?"

Benimle dalga geçiyor. "Kim olduğumu bildiğinden emin değilim -"

"Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum Bay Prescott. Ivy League eğitimi almak ve New York'ta yüksek profilli bir işe girmek için kışını yırtarak çalışan New Yorklu fakir bir çocuk. Peri masalı gibi. Fakir prens oldu. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Öyleler." Hırladım. "Şimdi ne sikim istiyorsun?"

"Siz, Bay Prescott. Benim için son derece değerli olmaya başladınız."

"Nasıl değerli?"

"Birine çok yakınsın. Yakınlaşmam gereken birine." "Everly." Cevabı zaten biliyorum.

"Evet."

"Neden?"

"Seni ilgilendirmez. Ama onu teslim etmeni istiyorum." "Teslim etmek mi? O lanet olası bir paket değil."

"O ikimiz için de önemli."

"Bundan şüpheliyim. Bana ondan ne istediğini söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım."

"Bu benimle onun arasında."

"O zaman onunla temas kurmak için başka bir yol bulmanız gerekecek. Çık dışarı!"

"Bay Prescott, Everly'ye değer veriyorsunuz, değil mi?"

Duraklıyorum, dilimi ısııyorum. *Tabii ki onu seviyorum.* "Bir iş ilişkimiz var."

Kadın alay ediyor. "Buna böyle mi diyorsun? Yüzünü kurtarmak için mi? Ya da işini?"

Sessiz kalıyorum.

"Bay Prescott, bu iş sizin istediğiniz kadar kolay ya da zor olabilir. Everly'i bana teslim edin, size mesaj attığım zaman ve yerde."

"Asla olmayacak."

"Peki." İlgisiz bir şekilde omuz silkiyor. "Şirketiniz bir sekreterle ilişki yaşadığınızı öğrendiğinde çok yazık olacak." Sesi yumuşak ama tehditkâr.

"Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?" Homurdanıyorum. "Devam et. Anlat onlara. Bütün dünya bilsin. Umurumda değil."

Kahverengi bakışları keskinleşiyor. "Peki, müşterilerden rüşvet aldığını, kanıtlarla oynadığını ve bir çalışanla ilişki yaşadığını öğrendiklerinde ne hissedeceklerini düşünüyorsun?"

Tansiyonum fırladı. "Bu ilk iki şey doğru değil."

"Şirketiniz bunu bilmiyor. Cebimde çok güçlü insanlar var Bay Prescott. Bağlantıları olan tek kişi siz değilsiniz. İşleri çok zorlaştırabilirim. Kariyerinizi elinizden alabilirim. Peri masalınızı. Hayatınızı mahvedebilirim."

"Blöf yapıyorsun."

"Öyle miyim?" Kapı kolunu çeker ve kapı açılır. "Bunun çirkinleşmesini ya da şiddete dönüşmesini istemiyorum Bay Prescott. Ama istediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ve Everly'de istediğim bir şey var."

"Hangisi?"

Kırmızı dudakları kıvrılıyor ama beni bir cevapla tatmin etmiyor. "İrtibatla olacağım. Telefonunu yakınında tut."

Arabadan çıkıp gözden kayboldu. Duygularım

karmakarışık olurken kırmızıdan gözlerim kamaşıyor.

Everly'ye şüpheyi yaklaştım ama şimdi onunla yüzleşme zamanı.

* * *

Asansörden aceleyle çıktım ve Everly'yi masasının arkasındaki her zamanki yerinde buldum. Ofise giderken ona iki kez daha mesaj attım ama yine cevap gelmedi. Arabadaki kadınla küçük randevumdan sonra, bir şeyler olduğundan eminim ve bunun ne olduğunu öğreneceğim. Hemen şimdi.

"Bayan Paige, sizi ofisimde görebilir miyim lütfen?" Aceleyle resepsiyona koşuyorum ve çift camlı kapıları çekip açıyorum. Kapıları aralık tutup onu bekliyorum ama o beni takip etmiyor.

Birbirimize bakıyoruz, sadece ikimizin altında fokurdayan bir gerilim fırtınası yatıyor.

Kapı aralığından üflemeden önce sadece bir an daha bekliyorum. Ofisimde, uçucu bir nefesi dışarı atıyorum. Yanlış giden bir şeyler var. Çok, çok yanlış ve bir şekilde kendimi tüm bu pisliğin tam ortasında buldum.

Kapı hafifçe çalınıyor ve başımı kaldırdığımda Everly'nin uysal bir şekilde orada durduğunu görüyorum. Yüksek topuklu ayakkabılar içinde berbat bir haldeydi. Kıyafetleri kırış kırış. Makyaj yapmamış, gözlerinin altında torbalar var, cildi solgun, saçları kıvrıkcık ve gözlükleri burnunun üzerinde yamuk duruyor. Ama en kötüsü, vücut dili mesafeli. Kollarını beline sarmış ve başını öne eğmiş.

Midemde acı veren bir şeyler dönüyor ve ayaklarımın üzerinde huzursuzum. Bilinmeyen korkusu, güven vermeyen bir baskı ile birleşince keskin bir uçta sallanıyorum.

"Beni mi görmek istediniz?" Cümlesi soğuk ve mesafeli. İş yerinde olduğumuzu ve görünüşü korumamız gerektiğini biliyorum ama şu anda bu mesafe çok gerçek geliyor.

"Kapıyı kapat." Çenemi salladım.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ofisime doğru bir adım bile atmıyor.

"Konuşmamız gerek. *Özel olarak*," diye ısrar ediyorum.

Gözleri neredeyse korkuyla açılıyor.

"Bunu şu anda yapamam, Alec. Burada olmaz," derken sesi geriliyor. "Neyi yapamazsın? Konuşmayı mı? Biliyorum-"

"Alec," Bay Turner, firmanın kurucu ortağı, sözümüzü kesmek için en uygunsuz zamanı seçti. Elinde bir dosya klasörüyle Everly'nin yanından hızla geçip gitti, dosyanın içindekilere dalmıştı. "Müşteriler buraya

Ama aldığınız notlarla ilgili bazı sorularım var. Başlamadan önce konuşalım."

İçim içimi yiyor. Bu gün gittikçe daha da güzelleşiyor. "Bir dakika içinde ofisinde olacağım."

"Saçmalama, artık buradayız. Odaları karıştırmaya gerek yok." Kırılmış saçları ve göz korkutucu takım elbisesiyle yaşlı adam elindeki dosyayı masama bırakıyor ve taşların kaldırılma çarpması gibi bir ses çıkıyor. *En kötüsü. Zamanlama. Şimdiye kadarki.*

Everly boğazını temizler. "İkinizin konuşmasına izin vereceğim." Geriye doğru adım atarak bizden uzaklaştı. Bay Turner sanki onun orada durduğunu yeni fark etmiş gibi omzunun üzerinden ona bakıyor.

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz Bayan Paige? İyi görünmüyorsunuz." Sesi gerçekten endişeli geliyor.

"Hayır, Bay Turner," sesi gıcırıyor. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"O zaman eve gidin, genç bayan. Kendine iyi bak. Yükselen yıldızlarımızdan birinin bitkin düşmesine izin veremeyiz." Ona göz kırıyor.

"Bunu yapacağım." Everly zayıfça gülümsüyor ve bana bakıyor. Hızlı göz temasımız delinmiş bir yara gibi hissettiriyor. Bir şeyler çok yanlış. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Çelik bir kutunun içinde kilitliyim. Kapana kısıldım. Ondan kalmasını isteyemem ve önümde duran adamdan kaçamam. Çok fazla şey tehlikede. Çok fazla kariyer söz konusu. Rüzgarda savrulan çok fazla duygu.

Everly kayboluyor ve kalbim bir kağıt parçası gibi buruşuyor. Kötü bir korku beni ele geçiriyor.

Birlikte olduğumuz kısa süre içinde, benim için hayal edebileceğimden çok daha fazla şey ifade etmeye başladı. Yokluğu beni ona hasret bıraktı ve o sadece birkaç saniyeliğine gitti. O yanımda değilken, bir parçam eksik. Bir parçamı ona teslim ettim ve bunun farkında bile değildim. Ve o hiç tereddüt etmeden aldı.

Şimdi asıl soru şu: O parçama ne olacak?

Everly'ye neler oluyor ve onu bu şeylerden nasıl koruyabilirim? Öyle mi?

Tage

Şehirde amaçsızca dolaşıyorum. Everly'nin düşünceleri zihnimi tüketiyor. Dün gece. Her cennet saniyesini tekrar tekrar yaşıyorum. Ve bu sabahın her cehennem anını da. İçimde çalkantılı bir belirsizlik fırtınası esiyor. Pişman. Benimle birlikte olduğu için pişman çünkü kalbine başka bir adam girdi. Sadece bana ait olması gereken bir kalbe. Her zaman benim olan bir kalp. Onu yok ettiğimde bile. Doğru sebepler için yapılan yanlış şeyler hiç bu kadar berbat olmamıştı.

Ama artık bizim için başka bir seçenek yok. Tekrar gitmesine izin vermeyeceğim, bu yüzden Alec Prescott'a karşı hissettiği her şey buharlaşacak. Onu unutmasını sağlayacağım. O hiç var olmamış gibi yapacağım.

Everly bana ait ve bir daha kimse aramıza giremeyecek. Kimse bunu tekrar mahvedemeyecek. Özellikle de ben.

Bir park bankında oturuyorum, ılık Haziran havası uzamış saçlarımın dalgalarını dalgalandırıyor. Beşinci kahvemi içiyorum ve çok gerginim. Gerçi bunun kafeinle bir ilgisi yok. Sadece Everly ile birlikte olmak istiyorum. Onun yanında durmak, tatlı kokusunu içime çekmek ve ellerimi kıvrımlarında gezdirmek istiyorum. Bana bir zamanlar gülümsediği gibi gülümsemesini istiyorum. Beni tutkuyla öpmesini, keyifle iç çekmesini. Onun sesleri beni hep etkiliyor. Beni parçalıyor. Beni sertleştirir, arzular, mutlu eder.

Beni gerçekten mutlu eden tek şey o.

Telefonum cebimde titriyor ve mesajı kontrol ediyorum. İş. Her zaman iş. Bu benim bağımlılığım ve çöküşüm. Asla hayır diyemiyorum çünkü yüksek için yaşıyorum. Tehlike için. Bilinmeyen için.

Özel arayanın mesajı şu şekildedir:

New York'ta dost bir yüz ortaya çıktı. Bir merhaba demek istersin diye bilmen gerektiğini düşündüm.

Metne eşlik eden birkaç gözetleme fotoğrafını kaydırıyorum ve kan basıncımdaki artış neredeyse başımı patlatacak.

Banktan fırlıyorum, en yakın caddeye koşarken kahvemi uçuruyorum. Everly'nin izini sürerken rekor sürede bir taksi çağırıyorum. O bilmiyor ama telefonundaki GPS'e bağlandım, böylece her an nerede bulunduğumu biliyorum.

Şehir merkezine doğru hızlı bir yolculuk ve tam apartmanın önünde taksinin kapısından atlıyorum. Bütün gün onu takip etmekten kaçındım. ama saat beşi geçti, yani evde olması sürpriz değil.

Üç kat merdiveni hızla çıkıyorum ve neredeyse ön kapısından içeri dalıyorum ama son anda kendimi durduruyorum. Şu anda hassas sularda geziniyoruz ve yapmak istediğim son şey onu daha fazla üzme. Konuşmamız gereken çok şey var. Dün gece olanlardan çok daha fazlası.

"Hiç!" Sabırsızlıkla kapıya vuruyorum. "Ever, benim. Konuşmamız gerek." Vurmaya devam ediyorum. Cevap verene kadar durmayacağım. Birkaç dakika sonra kapı açılırken menteşeler gıcırıyor.

"Tage, bu iyi bir zaman değil." Ayakta durduğu yerin ötesine bakıp Alec'in kanepede oturduğunu gördüğümde sözleri buharlaşıyor.

Koruyucu içgüdülerim aşırı hızla harekete geçti. Everly'yi yolumdan iterek, öfkeli bir boğa gibi Alec'in peşinden gidiyorum. Belimdeki kılıftan bir Glock çıkararak üzerine atlıyor ve silahın namlusunu ağzına sokuyorum.

"Bana kim bulunduğunu söyle," diye hırlıyorum tetiği ve yanaklarını sıkarken. "Everly'den ne istiyorsun ve Vicki'yi nereden tanıyorsun?"

Alec sadece başını sallıyor, Everly bana bağırırken ağzından boğuk sesler dökülüyor. Odada her şey biraz kaotik ama güç gerekli.

Namluyu bu orospu çocuğunun boğazına daha da sokarken içimde öfke, hiddet, uyanıklık ve sahiplenme duygusu alevleniyor. Öğürüyor ve ben bu tepkiden muazzam bir tatmin duyuyorum.

"*TAGE!*" Everly'nin tiz sesi histerimi kesiyor. "*Bırak lan onu!*" Kolumu çeğiştiriyor. "*Lütfen!*" Ciddi sesi beni dizginliyor.

Kesik kesik nefeslerle silahı geri çekiyorum ama Alec'in yanından ayrılmıyorum. Cevapları istiyorum ve hemen şimdi istiyorum.

Nefes nefese kalıyor, sonra gözlerinde bir bok fırtınası kopuyor.

"Pislik." Kanepeden fırladı ve ikimizi de yere düşürdü. Boğuşuyoruz, bir oraya bir buraya yumruklar atıyoruz. Yanağıma iyi bir tane indirdi. Ben de onun dudağını yararak karşılık verdim.

"Dur!" Everly çığlık attı ve sonra silah patladı. Bir saniye içinde ayağa kalktım ve onu duvara yasladım.

"Delirdin mi sen?" Birini öldürmeden önce silahı elinden alıyorum.

"Hayır, çok kızgınım," diye tersliyor. "Bir silahı ateşlemek için bahane değil."

"Erkek arkadaşımın kafasını uçurmak üzereydin." Erkek arkadaş kelimesini duyunca irkildim.

"Sadece zorunluluktan." Silahı yeniden kılıfına sokuyorum ve aklıma komik fikirler gelmediğinden emin olmak için Alec'e dönüp bakıyorum. Daha fazla kanunsuz harekete ihtiyacımız yok.

Arka cebimden cep telefonumu çıkarıp, bana gözetleme fotoğraflarını cömertçe gönderen özel numarayı aramak için bir tuşa bastım.

"Tage?"

"Simon. Biraz parazit yapmanı istiyorum. GPS konumumu kullan. Buradan yapılan atışlara verilen tepkileri engelle." Everly'nin gözlerinin içine baktım. "Kazara ateş edildi."

"Tamamdır." Diğer uçta Simon'ın şimşekten daha hızlı yazdığını duyuyorum. "Beladan uzak dur ve silahını pantolonunun içinde tut." *Tık.*

"Simon da kim? Neden silahın var? Aslında, neden sadece kim olduğunla başlamıyorsun?" diye patlıyor Alec.

"Seni sorgulayan ben olmalıyım," diye bağıriyorum.

"Dur!" Everly patlar. "Sadece durun. İkiniz de durun. Hepimizin aynı fikirde olması gerekiyor."

"O lanet sayfanın hangisi olduğunu bilmek isterdim." Alec telaşla dudağındaki kanı siler. Bronz tenli, güzel çocuk takım elbisesi darmadağınık ve kırmızı lekelerle dolu. Dağınık görüntüsü egomu şişiriyor. *Al bakalım, tatlı çocuk.*

"Belki medeni yetişkinler gibi konuşabilir ve hormonlu ergenler gibi davranmazsak" - bu ifadeyi açıkça bana yöneltiliyor - "daha fazla kan dökülmesini önleyebiliriz."

"Bunun neresi eğlenceli?" Neredeyse surat asmak istiyorum.

Ever gözlerini deviriyor. Ben gerçekten de erkek bedenine girmiş bir ergenim ve bunu kabul edecek kadar kendime güveniyorum. Fevri olmamın bir nedeni de

hala hayatta.

Sloganım mı? Her zaman bir adım önde olmak - ve Godzilla'dan daha büyük taşaklara sahip olmak.

"Canın her istediğinde gelip hayatıma giremezsin, Tage," diye azarlıyor Everly beni. "Benim bir hayatım ve değer verdiğim bir insan var. Bunu kabul etmelisin." İfadesindeki bir şey kulağa çok kesin geliyor. *Onu bana tercih mi ediyor?*

Dişlerimi sıkarak elimdeki konuya odaklandım. Dairesine başka bir adamla birlikte olduğu için girmedim ama dün geceden sonra gireceğime eminim. Bu kadar kolay gitmesine izin vermeyeceğim.

"Ona güvenemezsiniz," diye tüm odanın duyabileceği kadar yüksek sesle anons ediyorum.

"Cehennem gibi," diye homurdanıyor Alec, bana doğru bir adım atarak.

"Açıkla." Everly kollarını açarak aramıza atladı. Her zaman neşeli bir kızdı.

İç çekerek telefonumdaki birkaç tuşa basıyorum ve ona kanıtları gösteriyorum. Bu görüntüler potansiyel olarak onu ezebilir. Onu incitmek isteyeceğim son şey ama kırılan tüm parçalarını toplamak için burada olacağım. Bununla tek başına başa çıkamayacak. Bir daha asla yalnız kalmayacak. Ekranı kaldırıp ona resimleri gösteriyorum. Yaşlı bir kadın ve bir adamın sokakta sohbet ederken ve aynı arabaya binip inerken çekilmiş birkaç fotoğrafı.

"Bu-" Gözlerini kısıyor. Gözlüklerini takmamış. "Alec, evet," diye ısııyorum.

"Hayır." Telefonu elimden aldı. *"Annem mi?"*

"Annen mi?" Alec kendi bakışını yakalamak için onun omzunun üzerinden bakıyor.

"Öyle," diye onaylıyorum. Everly birkaç uzun saniye boyunca ağır ağır resme bakıyor.

"Çok farklı görünüyor." Kaşlarını çatıyor. "Yani temiz mi görünüyor?"

Everly üzgün bir şekilde başını sallar.

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye uyarıyorum onu.

"Bana bahsettiğin kadın bu muydu?" Everly tekrar Alec'e bakar.

"Ne?" Sertleştim.

"Bu o," diye onaylıyor Alec.

"Burada neyi kaçırıyorum?" İkisine de soruyorum.

"Şey" - Everly telefonumu bana geri verdi - "sen buraya gelmeden önce

Rambo gibi, Alec de beni tehdit eden bir kadının kendisine yaklaştığını söylüyordu. Ve onu."

"Onu tehdit mi etti?" Hırladım.

"Everly'nin istediği bir şey olduğunu söyledi. Bana şantaj yapmaya çalıştı ama işe yaramadı, bu yüzden tehditlere başvurdu. Everly'nin güvenliğinden endişe ediyorum. İş yerinde iyi görünmüyordu. Bir şeyler olduğunu biliyordum. Onunla yüzleştim."

Beklediğim açıklama kesinlikle bu değildi. Ya da umduğum. İdeal durum, Alec'in Everly'nin annesiyle çalışıyor olmasıydı, bu da bana onu öldürmek için mükemmel bir bahane verirdi. Ama öyle bir şansım yok.

"Neyin peşinde?" Bastırıyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Bana söylemedi. Sadece Everly'yi mesaj attığı zaman ve yerde teslim etmemi istedi."

"Öyle bir şey olmayacak," diye homurdandım.

"Sanırım ne istediğini biliyor olabilirim." Everly ellerini birbirine kenetlemiş, dairesini arşınıyordu.

"Hangisi?" Hem Alec hem de ben tamamen büyülenmiştik. "Bir anahtar, belki?"

"Neyin anahtarı?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum." Yeşil gözleri çılgınca benimle Alec arasında gidip geliyor. Konuşmakta tereddüt ediyor ve bunun birçok nedeni var. "Ona söylemek zorundayım," diye yalvarıyor Everly.

"Hiç-" Başımı sertçe sallıyorum.

"Bana ne söyleyeceksin?"

Everly ve ben birbirimize bakıyoruz. Dudağındaki boku çiğniyor, dikiş yerlerinden yıpranıyor. Geçmiş bizi bir çığdan daha hızlı gömüyor ve gerçeğin bizi kurtarmasına ya da yok etmesine izin verme kararını verebilecek tek kişi o.

"Eğer ona söylersek, o da bunun bir parçası olur. Geri dönüşü yok," diye uyarıyorum onu. "O zaten bunun bir parçası." İyi bir noktaya değindi.

Benimle Alec arasında sürekli bakışırken gözlerinde keder yansıyor. Düşünüyor. Onu önemsiyor. Bunu görebiliyorum ve bu beni öldürüyor.

"Yapmak zorundayız." Sesi gergin.

"Bana ne söyleyeceksin?" Alec talep ediyor. Karanlıktadır ve bu hiç hoşuna gitmez.

Onu suçlayamam. Olunacak boktan bir yer. Ne yazık ki, bazen karanlık en güvenli seçenektir.

"Benim adım Everly Paige değil." Everly ayaklarını sürüyerek Alec'e doğru ilerler.

"Şey, benim

Doğum ismim zaten." Everly konuşurken Alec bir heykel gibi hareketsiz duruyor. Ben de öyle. "Gerçek adım Destiny Star Reynolds. Annem bir uyuşturucu bağımlısıydı ve ben küçükken çok kötü insanlarla birlikte *oldu*. Chicago'da büyük bir uyuşturucu satıcısı olan bir adamla evlenmişti. On üç yaşına geldiğimde bana kafayı takmıştı. Beni odama kilitledi ve bir mahkum gibi tuttu." Boğazını temizliyor. O zamanlar onun için çok zordu. İzolasyon, yalnızlık. Dün gibi hatırlıyorum. Onu o pencerede dururken hayal ediyorum, bir şeyin, birinin onu kurtarmasını bekleyen hüzünlü bir kız görüntüsü. Nedense aklıma o kişinin ben olabileceğim fikri geldi. Onun penceresine tırmanmak hayatımın en iyi seçimi ve en büyük hatasıydı.

"Did -" Alec rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Seni incitti mi?"

Ne demek istediğini anladım. Başta ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Yoksa neden genç bir kızı dünyadan uzak tutasın ki?

"Hayır. Asla. Bana hiç dokunmadı. Öyle bir şey değildi. Daha çok bir oyuncak bebek gibiydim. Garipti şüphesiz, ama beni asla istismar etmedi."

Alec gözle görülür bir şekilde iç çeker. Evet, ona hiç zarar vermediğini bilmek beni rahatlatıyor. Yapmış olsaydı Gunner'ı oracıkta öldürürdüm. Tüm kariyerimi mahvederdi ama buna kesinlikle değdi.

"Peki, siz ikiniz birbirinizi tam olarak nasıl tanıyorsunuz?" Alec ikimizin arasını işaret ediyor. Ah, şu yakıcı soru.

"Bekaretini ben aldım." Kolumu Ever'a doladım.

"Tage."

Alec kaşlarını çatıyor ve hayatım tamamlanıyor.

Everly beni üzerinden itiyor. "Geçmişimiz karmaşık."

"Her şey daha az karmaşık hale gelecek çünkü y e n i d e n bir araya geliyoruz." Kolumu bir kez daha koruyucu bir şekilde Everly'ye doladım.

"Ne?" Alec, düz bir bıçaktan daha keskin bir bakışla Everly'yi görsel olarak kesip biçiyor. Korkutucu.

"Hayır, değiliz." Ve beni bir kez daha itti. "O zaman dün gece ne hakkındaydı?"

"Dün gece mi?" Alec tekrarlıyor, yüz ifadesi sertleşiyor.

"Tage," diye hırlıyor Everly bana. Çok sevimli.

"Evet, seks yaptık." Alec'e dikkatle bakıyorum. "İnanılmazdı." Bıçağı daha da derine saplıyorum. *Pislik herif. Biliyorum.*

"Tage," diye patladı Everly.

Tamam, belki biraz fazla gevşek davranıyorum. Öpüşmek gerçekten hoş değil

ve anlat.

Alec'in yüzündeki ifade paha biçilemez. Keşke fotoğrafını çekebilseydim. Kendini toparlamak için çok çabalıyor ama cildinin kızgın kırmızı tonu onu ele veriyor. *Daha iyi bir poker suratına ihtiyacın var, dostum.*

Bundan bu kadar zevk almamalıydım ama alıyorum. *Üç nokta iki saniye içinde Everly'nin hayatından çıkacaksın ve seni bir daha asla düşünmeyeceğinden emin olacağım.*

"Alec, çok üzgünüm. Sana söylemek istedim. Bu bir kazaydı. Bir hataydı." *Hata mı?*

"Yanlışıklıkla biriyle nasıl yatağa girdiğini bilmiyorum Everly." Ooooh, sesi buz gibi. Beni bile ürpertiyor.

"Alec, lütfen. Özür dilerim. Bunun hakkında konuşabilir miyiz? Her şey hakkında?" Everly neredeyse dizlerinin üzerine çökmüş, bu ahmağa onu dinlemesi için yalvarıyordu. Onu affetmesi için.

"Hiç." Kolundan çekiştiriyorum. "Bırak onu. Ona ihtiyacın yok." *Senin var Ben.*

Everly bana saldırdı ve beni itti. "Evet, ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Sen benim adıma karar verme, Tage. Hayatıma öylece girip sevdiğim herkesi bırakmamı bekleyemezsin. Dün gece bir hataydı. Hiç yaşanmamalıydı." Bu sözler acı vericiydi. Duymak benim için, söylemek de onun için acı verici, çünkü bunların tamamen doğru olmadığını biliyorum. Everly Paige'i herkesten daha iyi tanıyorum ve dün gece benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ediyordu ama Alec onun kalbinin tahmin ettiğimden daha büyük bir parçası üzerinde hak iddia etti.

"Sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var." Alec yüzünde hayalet gibi bir ifadeyle yanımdan geçip gidiyor. Adam açıkça kafayı yemiş, hem de iyi anlamda değil.

"Alec, lütfen gitme. Lütfen, bunun hakkında konuşalım." Son anda Alec'in elini yakalar ama Alec hemen geri çekilir. Kadın yıkılır.

Bunu atlatacaktır. Onu da. Eninde sonunda.

Alec kapıyı arkasından çarptı ve geriye sadece biz kaldık. Tam da olması gerektiği gibi. Her zaman olması gerektiği gibi.

"Hey." Kollarından tuttum ve yüzünü bana çevirdim. Yanaklarından ağır yaşlar süzülüyordu. "Her şey yoluna girecek. Ben buradayım."

Karanlık bir ifadeyle bana bakıyor. Açıkçası biraz rahatsız edici.

Sonra bir keskin nişancı gibi sessizce yüzüme bir tokat attı.

Alec

Dışarıda, sokakta, sanki lanet bir oksijen çubuğuymuş gibi vape kalemimi emiyorum.

Aklım başımdan gitti. Bu günü tarif edecek kelime bulamıyorum.

Dünyanın tepesinde uyandım ve şu anda onun altına gömülmüş durumdayım.

Her şeyim zedelendi - kalbim, dudağım, egom.

Hayatımda ilk kez birine şans verdim ve bu yüzüme patladı.

"Zor bir gün, ha?" Tage aniden beni dürttü. Ona baktığımda bir sürprizle karşılaşıyorum. Yanağında solmaya yüz tutmuş kırmızı bir el izi vardı.

"Öyle de diyebilirsin." Uzaklaşmaya başladım. Etrafımda olmasını istediğim son kişi o.

Benim dehşetime rağmen, o beni takip ediyor. "Kaybol," diye tükürdüm.

"Konuşmalıyız."

"Bence yeterince konuştun."

"Azıcık bile değil." Pazuma yapışıyor ve beni sokağın köşesindeki karanlık bir bara yönlendiriyor. "İçkiler yardımcı olacaktır."

"Hiçbir şeyin faydası olmayacak." Vape'imden bir nefes daha çektim.

"Alkol her zaman yardımcı olur. Her derde devadır. Özellikle de o kadar çok içtiğinizde varlığınızı bile unutursunuz."

"Varlığınızı unutmak umurumda değil."

Tage sadece homurdanıyor, ama benim alaycı yorumumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Hepsi.

Bar tam bir çöplük. Tozlu, eski mobilyalar ve bir barmen daha yaşlı gün.

"İki shot bardağı ve bir şişe Jack." Tage barın üstünü tokatlar.

"Jack olmaz evlat, burası bir İrlanda barı. Viski istiyorsan, Jameson ya da büstü," diye mırıldanır barmen.

"Jameson alalım o zaman."

Kesinlikle ilk tercihim değil.

Yaşlı adamın taburesinden kalkıp yeşil şişeyi ve iki shot bardağını alıp önümüze koyması bir yıl gibi geliyor. O bunu yapana kadar ben çölden daha fazla susamış oluyorum. En azından Tage önce benim shot'ımı dolduracak kadar sağduyulu. Ateş gibi düşüyor, ama şaşırtıcı bir şekilde yanık hoşuma gidiyor. Şişenin ağzını tutup bir tane daha dolduruyorum, sonra bir tane daha.

"Yarışmak ister misin? Çünkü kesinlikle ayak uydurabilirim." İkinci vuruşunu yaptı.

"Sadece unutmak istiyorum." "Neyi unutmak?"

"Bu lanet gün hiç yaşanmadı." "Evet, boktan günler berbattır."

"Neden buradasın?"

"Alkol mü?" Shot bardağını sallıyor.

Hiç eğlenmiyorum. Kızgınım, mutsuzum ve suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum. *Tekrar.* "Ve konuşmak için."

"Doğru. Konuş." Bir kadeh daha vuruyorum.

"Güzel bir çocuk için oldukça iyi bir sağ kroşe atıyorsun."

"Ben her zaman güzel bir çocuk değildim. Sadece mükemmel giyiniyorum."

"Her zaman bok kafalı değildim ama rolümü de mükemmel bir şekilde giyindim." Tage'in ambarına bir shot daha gider.

"Bu *konuşmayı* bitirebilir miyiz lütfen?" Sadece eve gidip aptal gibi sigara içmek istiyorum.

"Olanlar için Ever'ı suçlama. Bunu ben başlattım. Durumumuzdan faydalandım."

"Peki bu durum nedir?" Ben soruyorum. "O beni seviyor."

Neredeyse ağzıma kusacaktım. "Sadece bıçağı biraz daha derine saplamak için mi buradasın? İnsanların duygularını ezmekten zevk mi alıyorsun? Kabul ediyorum, bazen bir pislik gibi davranabiliyorum ama sen düpedüz acımasısın."

"Bu soruları sırayla cevaplayacağım. Hayır, burada bıçağı daha derine saplamak için bulunmuyorum ve evet, diğer insanların duygularını ezmekten küçük bir zevk alıyorum. Muhtemelen kendim de sefil bir piç olduğum içindir. Ne yaptığımı gördün mü? Kendi üzerimde küçük bir psikanaliz yaptım."

Sesi çok mutlu geliyor. "Freud gurur duyardı." *Bardağa biraz daha kahverengi sıvı lütfen.*

"Bakın, benim ve Everly'nin geçmişi karmaşık. Karmaşık, acı dolu ve son derece karmaşık. Onu korumaya çalıştığımı düşünürken onu derinden

incittim.

Onu. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Uzun bir süre buna inandım ama son zamanlarda pek inanmıyorum." Tage parmaklarının arasında döndürdüğü shot bardağıyla konuşuyor.

"Senin için üzülmem mi gerekiyor?"

"Hayır. Ben sadece Everly'nin nereden geldiğini anlamayı sağlamaya çalışıyorum. İkimizin de nereden geldiğini."

"Onu nasıl 'derinden incittiğini' açıklayabilir misin?" Onun sözlerini kusuyorum. "Evet, ama önce bir kadeh daha içmem gerek." Şişeyi kapıyor. Tage bir tane dolduruyor.

vuruyor ve hemen arkasından bir tane daha vuruyor.

"Ahhh, tamam." Görünüşe göre bu açıklamaya hazırlanıyor. "Onunla tanıştığımda Everly on altı yaşındaydı. Ben yirmi dört yaşındaydım. Bu benim ilk gizli görevimdi."

"Sen polis misin?"

"Mmm." Yüzünü buruşturuyor, "Tam olarak değil. Endeavor adında özel bir müteahhit için çalışıyorum. Yasaların sınırında çalışıyoruz. Kuralları çiğneyen ama başı belaya girmeyen kişileriz. Çok karmaşık bir iş ama yine de yaptığımız iş son derece önemli."

"Yani Everly'nin üvey babasını alaşağı etmek için mi oradaydın?"

"Tam olarak değil. Gunner rütbelerini oldukça hızlı yükseltiyordu ve biz de istihbarat toplamak için görevlendirildik. Tabiri caizse büyük balığı bulmak için. Bazı güçlü insanları tanımadan ya da önemli bağlantılar kurmadan bu kadar hızlı yükselemezsiniz. Onu kimin finanse ettiğini bulmamız gerekiyordu. Uyuşturucu akışını nereden sağladığını. Ve buldum da. Ayrıca Ever'a aşık oldum. Bu büyük bir hayırdı. Gizli görevdeyken reşit olmayan biriyle duygusal ve fiziksel ilişkiye girmek. Bir iş yapmak için oradaydım, kaçmak için değil. Ama kendimi ikisini de yaparken buldum. Penceredeki kız ilgimi çekmişti. Onu görmezden gelmeye kararlıydım ama her gece onu avluya bakarken görüyordum ve kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Neden orada olduğunu. Ve sonunda çok daha fazlası oldu."

Yüzüne çizilmiş pişmanlığı gerçekten

görebiliyorum. "Peki, ona nasıl zarar verdin?"

"Söz verdim." "Ne tür

sözler?"

"Ona göz kulak olacağıma söz verdim. Her zaman onun yanında olacağıma. Ve bu sözleri tuttum, sadece onun beklediği şekilde değil."

"Yani onu beceriyordun, kulağına tatlı sözler fısıldıyordun ve sonra altından halıyı mı çektin? Doğru mu anlıyorum?"

"Hukuk fakültesi diploması boşa gitmedi." Dilini tıkırdatıyor ve beni işaret ediyor. "Onu sadece becermiyordum. Onu gerçekten seviyordum. Onu *hâlâ gerçekten seviyorum*. Bir şekilde kimliğim ortaya çıktı. Gunner beni öğrendi, bu yüzden hızlı hareket etmek zorundaydım. Her şeyin olup bittiği gece, yerleşkesinin basıldığı gece, Everly'ye onunla ilgileneceğime söz verdim. Orada olmamam gerekiyordu ama onu uyarmamazlık edemezdim. Üç yıldır dış dünyayı görmemişti. Temas kurduğu tek insanlar ben ve Gunner'dı, bir de annesi. Ever'a *göz kulak oldum*. Yeni bir başlangıç yapmasını sağladım. Ama bu yeni hayatın bir parçası olamadım. Onun istediği şekilde değil. Birlikte olmamızı istiyordu. Bir aile olmamızı, ama benim işim, hayatım çok karmaşıktı. Onun için bunu istemedim. Onun mutlu olmasını istedim. Özgür olmasını istedim. Onun için *benden* çok daha fazlasını istedim."

"Yani çekip gittin mi?"

"Bir anlamda, evet. Ara sıra onu kontrol etmek için uğrardım. Her zaman takip ederdim ama o benden nefret ederdi. Bana kızgındı. Kalbini kırmıştım ve bunu biliyordum ama uzak duramıyordum. Derinlerde o duygular hep kıpır kıpırdı. Ve sonra seninle tanıştı." Dalgalı sarı saçları gözlerini ve profilindeki yanağını kapatıyor ama bunu anlamak için yüz ifadesini görmeme gerek yok. Onu benimle görmek onu çılgına çevirmişti. Dün gece birlikte olduklarını öğrendiğimde beni delirttiği gibi. Bıçak. Bıçak. Yara. Göğüs.

"Ne lanet bir çiftiz biz." Bir kadeh daha içtim, viskinin yakıcılığı yüzünden boğazım neredeyse uyuşmuştu.

Tage beni takip ederken, "Ne lanet bir çift," diye onaylıyor.

"Peki, siz iki zavallı çuval bu konuda ne yapacaksınız?" diye mırıldanıyor yaşlı barmen köşedeki taburesinden. Bu kadar uzağı duyabildiğini kim bilebilirdi?

Tage ve ben birbirimize emin olmayan bir bakış attık. Bir çıkmaza girmiştik.

"Kardeşim ve ben bir keresinde aynı kıza aşık olmuştuk," diye düşünüyor yaşlı adam. "Öyle mi, peki bu konuda ne yaptınız?" Tage huysuzca soruyor.

Yaşlı adam omuz silkiyor. "Annemiz bize ne yapmamız gerektiğini öğretti. Paylaş." Tage ve ben bu yanıtı özümserken sessiz kaldık. *Paylaşmak mı?*

Orta yaşlı bir adam bara dalınca tepkiyi uzun süre analiz edemiyoruz.

"Baba. Tanrım, baba, her yerde seni arıyorduk."

Adam çatlak ahşap zemin üzerinde yaşlı babasının oturduğu yere doğru ilerlerken Tage ve ben şaşkın şaşkın bakıyoruz.

"Tam da olmam gereken yerdeyim," diye öfkeleniyor yaşlı adam.

"Bar kapandı. Sattık. Buraya gelmeye devam edemezsiniz." Tage ve ben donup kaldık. *Kapandı mı? Satıldı mı? Oh, kahretsin.*

"Özür dilerim." Kırışmış keçi sakallı ve düğmeli gömlekli adam bize döndü. "Demans hastası. Bir huzurevinde olması gerekiyordu ama sürekli gizlice çıkıp buraya geliyor. Barı birkaç gün önce sattık." Babasına acıyarak bakıyor. "Burası otuz yılı aşkın süredir onun eviydi."

"Burası hâlâ benim evim. Her zaman da öyle olacak, Justin." "James, baba. *James,*" diye düzeltiyor adam.

"James." Yaşlı adam oğlunun yüzünü inceliyor. Aynı yüz hatlarını paylaşıyorlar; belirgin bir burun ve küçük, iç içe geçmiş gözler.

"Özür dilerim. İkinizden gitmenizi istemek zorundayım. Kimse burada olmamalı. Özellikle de o." Kaşlarını çatı.

"Biz gidiyoruz." Tage son atışını yapıyor. "Şişeyi almamızın bir sakıncası var mı?"

"Hayır," diye sırtıyor adam. "Bunu beladan uzak tuttuğunuz için bir teşekkür olarak kabul edin."

"Ne zaman istersen." Tage sandalyesinden zıpladı ve ben de onu takip ettim. "Görüşürüz, eski toprak." Tage onu selamlıyor.

"Ne dediğimi unutmayın çocuklar. Paylaşın," diye neredeyse ebeveyn gibi cevap veriyor. Bardan bu notla çıkıyoruz.

Paylaşmak mı?

"Sanırım gidip Everly'yi kontrol etmeliyiz." Tage onun apartmanına doğru yürümeye başlar.

"İkimiz de mi?" Ona yetiştim.

"Adamı duydun. Paylaşın."

"Ciddi misin sen?" Kolunu çekerek onu kısa sürede durdurdum.

"Tabii ki öyleyim. Daha önce hiç bir kadını paylaşmadın mı?"

"Bağlamı tanımla. Üniversitede sarhoşken üçlü yapmıştım, evet." "O kadar da titiz değilsin, ha?" Tage gülümsüyor.

"Ben hiç de titiz değilim. Güzel takımlar mükemmel resim anlamına gelmez. Ve burada Everly'den bahsediyoruz. Sıradan bir kız değil."

"Değil," diye kabul ediyor. "İşte bu yüzden bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum." "Açıkla," diye hayıflandım.

"Dinle, Everly hayatının büyük bir kısmında sopanın kısa ucunu aldı. Ailesiyle, benimle. Alabileceği tüm sevgiyi hak ediyor. İdeal aşk romanı gibi. Kötü çocuk ve iş adamı. Hangi kadın

Bunu reddediyor musun?" Tage kendini beğenmiş.

"Um, akli başında biri," diye karşı çıkıyorum.

"Biraz yaşamak lazım dostum. Ambulanstan daha fazlasını kovala." Tage kümesteki bir horozdan daha ukala bir şekilde tekrar yürümeye başlar.

"Ben ambulans kovalamıyorum ve bol bol yaşıyorum," diye itiraz ediyorum.

"Everly'den vazgeçmeyeceğim. Ya ben onun dairesine yalnız giderim ya da sen benimle gelirsın."

"Ya seni istemiyorsa? Ya beni seçerse?" "Neden ona bu seçeneği sunuyorsun ki?"

"Yani, onu üçlü sekse yönlendirmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Ona hak ettiği her şeyi sunmak istiyorum. Yani ikimizi de. Bunu düşünmek için üç blok vaktin var. Ben varım."

"Ağır kararları oldukça hızlı alıyorsunuz," diye belirttim.

"Hayat saçmalıklar üzerine kafa yormak için çok kısa. Ne istediğimi biliyorum ve peşinden gidiyorum.

o."

"Ortalık karışabilir."

"Eğer şanslıysak." Tage kaşlarını çatıyor ve müstehcen bir şekilde gülümsüyor. "Kastettiğim bu değildi." Ona dirsek atıyorum ama bu olasılık davetkâr.

Everly'nin apartmanına giden yol boyunca bu senaryoyu hayal ettim. İki erkek, bir kız, bir sürü orgazm. İşkence gibi bir düşünce değil.

Kapısının önüne geldiğimizde, Tage de ben de bir vuruşa hazırlanıyoruz. Kirlenmek beni rahatsız etmez ama sevdiğim kadını paylaşabilir miyim? Bunu öğrenmek üzere olduğumdan eminim.

Everly

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken yastığıma çocukken yaptığım gibi sarılıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o zamanlar olduğundan daha hızlı kuruyorlar.

Son sekiz yılda neredeyse hiçbir şey değişmedi. Hâlâ yalnızım. Hala yalnızım. Hala üzgünüm. Hâlâ yalnızım ama artık duygularım katılaşmış durumda.

Durumumu ne kadar değiştirmeye çalışırsam çalışayım, öyle ya da böyle geçmişî tekrarlamakla lanetlenmiş gibiyim.

Parçalanıyor olmalıydım. Kalp kırıklığının altında ezilmeliydim ama ezilmiyorum. Veda etmekte çok iyi oldum. Kalp acısıyla başa çıkmakta. Tage kapıdan her çıktığında, bu beni biraz daha duyarsızlaştırırken aynı zamanda öldürdü.

Acı o kadar şiddetliydi ki onu bastırmayı öğrenmek zorunda kaldım. Canım ne kadar çok yanarsa, ağlamama o kadar az izin veriyordum. Ta ki bugüne kadar.

Umutsuzca istediğim aşk parmaklarımın arasından kayıp gitti. Tage her şeyi mahvetti ve yine de umutsuz, aşık bir genç gibi geri dönmesini umuyorum.

Aptalca, ikisinin de geri gelmesini istiyorum.

İkisine de aşığım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Seçmek mi?

İmkansız. İkisini de

feda etmek mi?

Biriyle yaşayıp diğeriyle yaşayamayacağımı hayal bile edemiyorum.

Neredeyse hiç mantıklı gelmiyor. İkisi de bana tamamen benzersiz bir şey sunuyor. Bir araya geldiklerinde dünyamı pigmentle doyuran iki ana renk.

Tüm dikkatimi ele geçiren duygusal bir kaleydoskop. Tüm varlığımı.

İmkansız pozisyonlar. Bana sürekli sunulan şey bu, imkansız pozisyonlardan başka bir şey değil.

Hayatımda bir kez olsun her şeyin kolay olmasını istiyorum.

Yatak odamın kapısı hafifçe alındı.

"Git başımdan," diye homurdanıyorum, aslında hiç de öyle demek istememiştim.

"İkimiz de istediğinin bu olmadığını biliyoruz." Tage, hemen arkasında Alec'le birlikte içeri giriyor. Kafamı yastıktan şaşkın, biraz sevinçli ve tamamen dehşete düşmüş bir şekilde kaldırıyorum.

İki adam küçük odayı yutuyor ve odayı olduğundan daha küçük hissettiriyor. öyle.

Her biri yatağın bir tarafını işgal ediyor ve benim tek yapabildiğim kıpırdamadan oturmak, her hareketlerini izliyorlar.

Havadaki enerji kapalı. Yoğun bir gerilim ve başka bir şey var. Tanımlayamadığım bir şey. Yine de hissedebiliyorum. Çekirdeğimi çekiştiriyor ve bağırsaklarımı sarıyor.

Boğazım kurudu ve kalp atışlarım hızlandı.

Tage önce yatağın kenarına oturur.

Elini benimkinin üzerine koyarak, "Özür dilerim, aşkım." dedi.

Çenem düştü. Tage asla özür dilemez. Hiçbir şey için. Her zaman tereddüt etmeden kararlarının arkasında durur. Bu onun hakkında hem sevdiğim hem de nefret ettiğim şeylerden biri. "Her şey için özür dilerim. Bugün için. Dün için. Son sekiz yıl için." Ela gözleri çok saf. Çok içten. Yıllar önce bana bakan gözlerin aynısı. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Ağlamak istemiyorum ama eşiğindeyim.

"Sana çok kızgıyım," diye fısıldıyorum. Bağırmak istiyorum ama yapamıyorum. Sesim neredeyse kesildi.

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım. İkimiz de bu yüzden buradayız." Alec'e bakar.

Her zamankinden daha çok kafam karıştı.

Alec alnımdaki gamzeye dokunuyor, tıpkı o gün asansörde yaptığı gibi. Bu beni rahatlatan tanıdık bir jest.

"İkimiz de senin vazgeçmeni istemiyoruz. Ve seni seçim yapmak zorunda bırakmak istemiyoruz." Alec ağır bir nefes verir. Odadaki gerilim, denize düşen bir buzdağı parçası gibi çatırıyor.

"Anladığımdan emin değilim." Dikkatim aralarında gidip geliyor.

"Sevdiğini biliyoruz." Tage elimi tutuyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük konduruyor. Tatlı davranıyor. Duyarlı davranıyor. Hiç Tage'e benzemiyor.

Alec daha sonra yatağı oturuyor ve tüm duyularım kırmızı alarma geçiyor. Ne oluyor burada?

Alec boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve sessiz sorum yanıtlanıyor.
Vay anasını.

"Siz ikiniz şu anda dalga mı geçiyorsunuz?" Neredeyse patlayacaktım.

"Asla yapmayız. Bu konuda değil. Seninle değil," diyor Tage kararlılıkla, duygusal gerginlik sürekli baskı uygularken. Kırılmaya hazır bir eklem gibiyim.

Alec'in elini tutarak, destek için kolunu belime doluyorum. Ona güveniyorum. Tage'i ne kadar istesem de, geçen sekiz yıl bana ağır geliyor. Bu benim yüküm. Onun kalp kırıklıklarından birine daha dayanabilir miyim bilmiyorum.

Alec tutuşunu sıkılaştırıyor ve Tage aramızdaki bağı açıkça görüyor. Gözlerinde endişe var. Sekiz yıl boyunca sürekli hayalini kurduğum o büyük, her şeyi tüketen, ela gözler. Bana öyle bakmalarını özlemişim. Sanki tüm galaksi kadar görkemliymişim gibi.

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Seni tekrar içeri alayım." Kelimeler dudaklarımdan çıkarken yanıyor. Bu adamı seviyorum, hep sevdim ama ona olan güvenim azaldı.

Tage iki eliyle tuttuğu elimi neredeyse eziyor. "Ever, ben sensiz yaşayamam. Senin de ikimiz olmadan yaşayabileceğini sanmıyorum. Şansını dene. Bir tane daha, tek istediğim bu. Bunu düzeltmem için son bir şans."

Başımı sallıyorum, emin değilim.

"Elinde hiçbir şey kalmayacak," diye mırıldanıyor Alec kulağımda. Sanki aklımı okuyabiliyor. En derin korkumu ortaya çıkarmış ve gün ışığına çıkarmış. Başımı çevirip ona bakıyorum. "Bana söz ver." Söz istiyorum. Garanti istiyorum. "Hiçbir şey" bir seçenek değil.

"Söz veriyorum." Hiç tereddüt etmiyor.

"Ben de söz veriyorum," diye ekliyor Tage huysuzca.

Beynim ikiye bölündü. Bu fikir o kadar uzak geliyor ki, zar zor kavrayabiliyorum.

"İkiniz de mi?" Soru her şeyden çok retorik. İkisine de sahip olabilir miyim? Seçmek yok mu? Fedakarlık yok mu? Kalp ağrısı yok mu?

"İkimiz de," diye onaylıyor Tage.

"Eğer istediğin buysa," diye ekliyor Alec.

"Ve ikiniz de bunu sorun etmiyorsunuz?" Soru kulağa şaşkınlık verici geliyor. "**B u r a d a y ı z** , değil mi?" Alec boynumu tekrar öpüyor ve gözlerim

istemsizce kapanıyor. Dudakları sıcak ve teselli edici. İhtiyacım olan her şey onlar.

"Tek yapman gereken evet demek, sonra biz senin oluruz." Tage yanağıma dokunuyor,

ve temas ateş gibi hissettiriyor.

Tereddüt ediyorum, ama onları istemediğim için değil. Çünkü konuşma yeteneğim ortadan kalktı ve yok oldu.

Nefes alıyorum ve kelimeyi bulmak için yutkunuyorum. Bizi bir araya getirecek ve hepimizi özgür kılacak tek kelimeyi.

"Evet," diye ciyaklıyorum. Zorla söyleyebildiğim tek şey bu. Ama yeterli. İkisi için de yeterli. Ve benim için de.

Sonra bir uçuruma düştüm. İki adam, iki söz, kalbime uzanan iki can simidi. Hiç düşünmeden, Tage'in elini göğsümde tutarken Alec'i öpüyorum. Protokolü bilmiyorum. Gerçekte neler olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim buzdağının eridiği, soğuk denize doğru parçalandığı ve çekincelerimi, korkularımı, acılarımı ve tüm güvensizliklerimi de beraberinde götürdüğü.

Ondan sonra kör bir hareket var. Bir el koşuşturması, bir dudak telaşı ve bir dizi acil dokunuş.

Daha ne olduğunu anlamadan, nefesimi kesen iki adamın arasında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Alec gömleğimi çıkardıktan sonra iki ağız boynumda ve çıplak omuzlarımda aşağı yukarı hareket ediyor.

Hassas tenime değen serin hava akımı, tam olarak ne olup bittiğinin endişe verici bir şekilde farkına varmamı sağlıyor.

Olmasına izin verdiğim şey. Her şeyin çılgınlığı. Ama istiyorum. Onları istiyorum. İkisini de. Hayatımda bir kez olsun bencil olmak istiyorum. Kendimi bırakmak ve tüm doğruları unutup tüm yanlışların tadını çıkarmak istiyorum. Bu bana yanlış gelmese de. Garip geliyor. Yeni bir şey. Ama yanlış değil. Benim için değil. Her biri benden bir parça talep etti ve ben sadece talep ettikleri şeyi teslim ediyorum. *Kendimi*.

Kıyafetler odamın her yerine uçuşuyor, yere ve yatağın kenarlarına düşüyor.

Nabzım bilinmezlikten ve bana sahip olan iki adamın hâkimiyetinden dolayı hızla atıyor. İkisi de bana tam olarak nereden, ne kadar sert ve ne kadar yumuşak dokunacaklarını biliyorlar. Tage ensemdeki hassas noktayı hatırlıyor, Alec ise dilinin ucuyla kulağımın hemen arkasını gıdıklıyor.

Etrafımda doğmakta olan yeni evrene uyum sağlayarak iç çekiyor ve titriyorum.

Alec'e bakıyorum, kalbim yavaş yavaş iyileşiyor. Bırakın bana dokunmayı, benimle bir daha konuşacağını bile düşünmemiştim ama şehvet ve arzuyla karışık sıcak bakışı içimi ısıtıyor. Bir öpücük paylaşıyoruz - resmen yıkılmış köprünün parçalarını yeniden inşa eden buharlı, özensiz bir kucaklaşma.

Neredeyse ağlayacaktım. İçimde kabaran rahatlama tüm binayı kaplayabilir.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye itiraf ediyorum öpücükler arasında.

"Bu çok komik, çünkü ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Alec gözlerimin içine bakarken saçlarımdan kopan birkaç tutamı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum. "Ben de öyle."

"Ben de değilim," diye araya giriyor Tage, yüzümü çalıyor, perdeleri tutuşturacak kadar sıcak bir öpücükle beni boğuyor.

Tüm dünyam dönüyor. Neyin yukarı, neyin aşağı, neyin sol, neyin sağ olduğunu unuttum.

Sadece onlar, ben ve açlık yatağı var. Acımasız istek her geçen saniye daha da canavarlaşıyor.

Tage ereksiyonunu arkama bastırırken iki göğsümü de avuçluyor. Sürtünmeden neredeyse sıkıntı içinde inliyor. "Bu vücudu özledim." Meme uçlarımı sıkıyor, boynum boyunca sert öpücükler emiyor.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Bu cesur yanıt nereden geliyor bilmiyorum ama şu anda kendimi pek de kendim gibi hissetmiyorum.

"Çok fazla lanet şey var." Tage beni yatağın üzerine fırlatıyor ve küçük bir sıçramayla sırt üstü yere düşüyorum. Hem Tage hem de Alec üzerimde diz çökmüş, gömleksiz, pantolonsuz ve ateş püskürüyorlar. Bana bakışları. Açgözlü bir arzu. Tenim acıyla karıncalanıyor.

"Seni daha önce hiç olmadığı kadar inleteceğiz." Alec üstüme çıkıyor ve üst bedenimi altına hapsediyor. Tage önce pantolonumu sonra da külotumu kalçalarımdan sıyrırken ağzımı kendi ağzıyla hapsediyor.

Tage'in sıcak nefesi klitorisimi okşarken hava yolum kapanıyor. Her yerim çarpıyor. Başım, kulaklarım, nabzım, amım. Aynı anda hem korkuyor, hem heyecanlanıyor, hem de tahrik oluyorum.

"Bize bunu istediğini söyle," diye mırıldanıyor Tage.

Alec beni öpmeyi bırakıyor ve ekliyor, "İkimizi de istediğini söyle."

Kesik nefesler ve sıfır kontrole cevap veriyorum, "Evet. Bunu istiyorum. İkinizi de istiyorum." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Sadece ikisini de *istemiyorum*, ikisine de *ihtiyacım var*. Bana dokunmalarına, beni sevmelerine, benimle olmalarına. Benim olmalarını.

Tage'in dilinin okşayışıyla çılgınca kabarıyorum. Bacaklarımı iyice ayırmış, avuç içleri kalçalarımdan arasında bir kiriş gibi hareket ediyor.

"İşte bu. İnle. Tam olarak istediğimiz şey bu." Alec yangına körükle gidiyor, önce bir meme ucumu sonra diğerini emerken sol göğsüme masaj yapıyor.

Ağzına. Tage dilini sürekli klitorisime sürterken ileri geri gidiyor. Aşırı his yüklemesi bunu tarif etmeye başlamıyor bile. İki adam vücuduma hükmederken zar zor hareket edebiliyorum. Kıvranmak ve kıvranmak istiyorum. Solucan gibi çırpınmak istiyorum ama kapana kısıldım. Şehvet duyguları ve iki hayvani adam tarafından sıkıştırılmışım.

"Oh, lanet olsun." Tage dilini girişime derinlemesine kaydırduğında alt bedenimi geriyorum. "Oh, siktir, oh, siktir, oh, siktir." Meme uçlarım ve klitorisim aynı ritimde titreşirken Alec'in saçlarını çekiyorum.

Bir an sonra, Tage ve Alec yer değiştirirken daha fazla kör hareket oluyor.

Farklı ağızlar şimdi göğsümü ve amımı yiyordu.

Basıncıdaki değişimden ve ezici fenomenden nefesim kesiliyor.

Her birinin kendine özgü bir duygulanımı, sevgisi ve duygusallığı vardır.

Alec, ben kalçalarımı sallayıp Tage'e daha fazlası için yalvarana kadar dilini sırlıslıkla kıvrımlarımda gezdiriyor. Göğüslerimi okşarken bana bakıyor, yüzümdeki gerginlikten büyülenmiş gibi görünüyor.

Alec bir parmağını yavaşça içime sokarken, "Sana çok şey vereceğiz," diye söz veriyor. Bana işkence ediyorlar. Her dokunuşu ruhumu dağlayacak kadar derinden hissedene kadar çekiyorlar. "Bizi ne kadar çok istediğini söyle. İkimizi de içinde ne kadar çok istediğini söyle," diye baştan çıkarıcı bir tonla beni kandırıyor Tage.

Kalbimin daha hızlı atabileceğini sanmıyordum ama yanılmışım. "İkimiz" kelimesi sinir sistemime ek bir stres şoku gönderdi.

İçimde aynı anda iki adam mı var?

Tage'in vahşi saçlarından bir avuç tutup gözlerini arıyorum. Alec beni Fransız öpücüğüyle unuttururken konsantre olmak çok zor.

"Sana her zaman göz kulak olacağıma söz vermiştim. Bu sefer de farklı değil." Benimle o kadar uyumlu ki, bazen ürkütücü geliyor. Alec bu dünyada aynı şekilde bağ kurduğum tek insan. Belki de bu yüzden buraya geldik. Sadece üçümüzün var olabileceği bir düzlemde.

Güneyde beklenmedik bir basınç hissettiğim anda atlıyorum.

"Sakin ol," diye beni sakinleştiriyor Tage, dudaklarını yanağımda, gözümde ve burnumda gezdiriyor. "Rahat olman ve bize güvenmen gerekiyor." Alec sırtıma baskı uygularken o da dudaklarıma baskı uyguluyor.

"Kahretsin." Alec klitorisimi sürekli yalarken parmaklarıyla sıkı kas halkasını gevşetmeye başladığında gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Yepyeni bir farkındalıkla yatakta kıvranıyorum.

"Kıpırdama, aşkım." Tage ellerimi başımın üzerinde birleştiriyor ve beni coşkuyla öpüyor. Mutluluğun dalgaları keskin zirvelere ve dik vadilere çarparken ağzını stres için bir çıkış olarak kullanıyorum, dudaklarını ısıyorum ve ısıyorum.

Alec'in dilinin bir darbesi çok hassas bir noktaya isabet ediyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan boşalıyorum.

Zevkten elektrik çarpmış gibiyim, ama o vazgeçmiyor, bedenimin savunmasızlığını kendi avantajına kullanıyor, daha derine iniyor ve beni daha da gevşetiyor. Orgazm boyunca anlamsızca inliyorum, Tage sanki onları tatmaya çalışıyormuş gibi çığlıklarımı yutuyor. Onları ezberlemek. Onları ölümsüzleştir.

"Kahretsin, çok tatlısın." Dudaklarını yalıyor.

"Bunu destekliyorum." Alec ayağa kalkıyor ve sulu bir dilim karpuz yemiş gibi ağzını siliyor. "Senin için ölüyorum, bebeğim." Aletini sıkıca kavrayıp sıkıyor.

"Buradayım," diye nefes alıyorum gergin ve heyecanlı bir şekilde, hayatımda hiç olmadığım kadar ayarlanmış bir şekilde.

Söylemem gereken tüm kelimeler bunlardı.

Yatağım çok büyük değil ama üçümüz için yeterli. Tage sırt üstü yatıyor ve beni de üstüne çekiyor. Bu pozisyonda kığım güzelce havaya kalkmış oluyor. Alec'in arkamda eyerlendiğini hissediyorum ve neredeyse ikiye ayırıyorum.

Tage yüzümün yanaklarını tutarken Alec de kığımın yanaklarını tutuyor. Ereksiyonunu kaygan kıvrımlarıma sürttüğünü, yapışkan doruk noktamın kalıntılarıyla kendini yağladığını hissediyorum.

"Çok ıslaksın." Bana karşı çok kolay kayıyor. Haklı, sırılsıklamım, muhtacım ve ikisinden çok daha fazlasını istiyorum.

"Nefes al Ever," diyor Alec, sikinin başını bana doğru iterek. Yavaşça vücuduma girmeye çalışırken ben de nefesimi emiyorum. Beni dikkatlice gererek santim santim içeri ve dışarı kayıyor.

Tage'i tüm gücümle öpüyorum, acının ısırıklarını emiyorum ve zevkin tadını çıkarıyorum.

"Her şeye değecek," diyor Tage bana. "Sonunda her şeye değecek."

Alec yarısına kadar içime girdiğinde geriliyorum. Sırtımı kamburlaştırarak, aniden daha fazlası için dürtü hissediyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum. Aletinin daha fazla içime girmesini. Hafifçe geri itiyorum ve ikimiz de inliyoruz.

Acı dağılır gibi olur ve yerine doymak bilmez bir ihtiyaç yerleşir.

"Alec," diye mırıldanıyorum, kendi sesimi tanıyamadan.

"Buradayım," diye sıkılmış dişlerinin arasından cevap veriyor ve vücudunu öne doğru sarsarak gözlerimin açılmasına neden oluyor. Tamamen içime oturmuş, ereksiyonunun uzunluğu gidebildiği yere kadar gömülmüştü. *Kutsal sikiş, kutsal sikiş, kutsal sikiş.*

Üçümüz de kıpırdamadan duruyoruz, böylece bedenim bu yeni müdahaleye alışabiliyor. Tage'e bakıyorum ve bir kez daha yüzümdeki gerginlik onu büyülüyor.

Alec kalçalarını yavaşça sallamadan önce kürek kemiklerime yumuşak öpücükler konduruyor. Vücudunun hareketine yenik düşüyor, tarifsiz hislerin içinde kayboluyorum.

"Benim sıram." Tage ellerini kıvrımlarımda gezdiriyor ve kalçalarımın üzerine koyuyor. Beni sıkıca kavradıktan sonra pelvisini esnetiyor. İlk penetrasyon ciğerlerimdeki havayı kaçırıyor. Kendini içeri itip hiç tereddüt etmeden kanalıma girerken nefesim kesiliyor. Bir açıklama yapmak istiyordu. Beni şok etmek istiyordu. İnlememi duymak istiyordu. Üçünü de başardı.

Ve lanet olsun, inliyorum, o kadar yüksek sesle inliyorum ki, New York'un kalabalık caddesinde yürüyen insanların beni duyduğundan eminim.

Yüzündeki memnuniyet ifadesi kendini beğenmişlik.

Yıllar önce, beni iyi hissettirdiğini bildiği zamanki bakışının aynısı.

Etki yaratmak isteyen tek kişi Tage değil, çünkü onun tutuklayıcı dürtüsünden kurtulur kurtulmaz, Alec hafifçe geri çekiliyor ve tekrar içeri itiyor. Sesim titriyor ve yeniden kazanabildiğim azıcık hava da sistemimden geri çıkmaya zorlanıyor.

İki cinsel otorite sütunu arasına sıkışmış, nefes nefese kalmış bir haldeyim.

"Henüz bizden vazgeçme." Alec elini çenemin altından geçiriyor ve başımı kaldırıyor. "Biz boşalacağız, sen de öyle." İkisi de biraz daha aceleyle hareket etmeye başlıyor, üçümüze de uyan bir ritim buluyorlar.

Bu ezici doluluk bana yıldızları gördürüyor. Hayır, sadece yıldızlar, takımyıldızlar, canlı parlamalar ve kozmik ışınlar değil.

Başka bir orgazm düşüncesi korkutucu olduğu kadar heyecan verici de. İlk orgazmım o kadar yoğun ve o kadar hızlı geldi ki, ona zor hazırlandım. Beni uçuruma doğru iten *iki* adamla nasıl olacak?

"Her şeyin gitmesine izin vermeni istiyorum." Tage parmaklarını saçlarıma doladı.

Kalçalarının dönmesi pelvisini klitorisimle sürekli temas halinde tutuyor. Dakikalar geçtikçe karıncalanıyor ve ağrıyor, doruk noktamın oluşumunu akıl almaz bir seviyeden diğerine taşıyor. "Tüm kötü duygular, tüm kızgınlıklar. Geçmiş yılların tüm acıları," diye kulağıma fısıldıyor. "Hepsini masanın üzerine bırak."

Bu zor bir görev. Şu anda bulunduğumuz konumu - fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak - ne kadar sevsem de, geçmişi hiç yaşanmamış gibi geride bırakmak başlı başına yeni bir zorluk.

"Beni bir daha terk edersen, ölmüş olsan iyi edersin." Onu tehdit etmek beni çok daha iyi hissettiriyor.

Tage sıkılmış dişlerinin arasından kıkırdıyor.

"Söz veriyorum," diye homurdanıyor, bedenimden zevk alıyor.

Zihnim kendiliğinden boşalıyor. Sadece birkaç keyifli saniye için bile olsa her şeyin gitmesine izin vermek istiyorum. *Bebek adımları.*

"Ben buradayım." Alec elini göğsümden aşağı kaydırarak göğüslerimden birine masaj yapıyor ve bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Ona istediğim kadar yaslanabileceğimi.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Bir nanosaniye içinde sevgisizlikten ve hayattan nasıl sevgi ve ilgi bolluğuna geçtiğimi.

Hayatımda ilk kez kendimi şanslı hissediyorum. Son birkaç günde aldığım darbeler ve morluklar hala tazeyken bile, bir şekilde bu enkazdan yıllardır olmadığım kadar iyi bir şekilde çıktım.

Her şey bittiğinde bu üçümüzü nereye götürecek bilmiyorum ama şimdilik anı yaşayacağım. Bana sunduklarından faydalanacağım ve geleceğe körlemesine bakacağım.

"Beni boşalt," diye homurdanarak yüzümü tekrar Alec'e çeviriyorum. Dudaklarını ısırp yalıyorum ve karşılığında o da beni ikimiz için de yepyeni olan bir güçle öpüyor.

Afganistan'daki bir kum fırtınasından daha kalın bir sis bizi sarıyor. Şehvet dolu talepler havayı inceltiyor ve adrenaliniimizi yükseltiyor, çıtayı yükseltiyor.

Vücudum içten dışa doğru geriliyor, her kasım yepyeni bir şekilde çalışıyor.

Tage ve Alec, iç duvarlarımın kısıtlanmasına tepki olarak inliyorlar. Bu o kadar seksi bir ses ki anında bağımlısı oluyorum. Daha sıkı sıkıyorum, sözlü olarak zevklerine odaklanmışlardır.

İkisi de tekrar inliyor ve benim uyarılmam tavan yapıyor.

"Lanet olsun." Alec göğsümü umutsuzca sıkarken Tage geriliyor ve sırtını dikleştiriyor.

"Hiç, çok yakınım." Alec kulağımın kabuğunu ısıyor. Acı doğrudan çekirdeğime vuruyor. "Bırak. Her şeyi bırak." Bu bir rica ya da yalvarma değil, bir talep. Ve sesinin tonundan fiziksel olandan daha fazlasını bırakmayı kastettiğini anlıyorum. Ve o yanımdayken bunu yapabilirim. Alec benim gücüm. O benim güvenim.

Bu üçlüyü bir arada tutabilecek tek parça o.

"Ah!" diye patlıyorum, tırnaklarımı Tage'in göğsüne geçiriyorum. Doruk noktası geliyor ve artık onu durdurmanın bir yolu yok.

Tage ve Alec'in bir araya gelip benimle uğraşmaları - itip çekmeleri, girip çıkmaları - beden dışı bir deneyim.

Düello eden kalçalar ve iki yarağın kabarması beni sersemletiyor. Şiddetli kasılmalar hem amımın hem de kığımın her iki erkeğin etrafında kenetlenmesine, kasılmasına ve kramp girmesine neden oluyor.

Tüm hisler yüzeye çıkmadan önce su altında bir patlama oluyor. Bu, ücümüzü de yöneten, tamamen ele geçiren çılgınca, çılgın bir zihin durumu.

Boşalırken dudaklarımdan dökülen ağlama sesini duymak mümkün değil. Sesin benden geldiğine bile inanamıyorum ama hem Tage hem de Alec'le birlikte olmak beni böyle etkiliyor. Beni değiştiriyor. Beni yeniden doğuruyor, canlandırıyor. Sonunda yepyeni bir kadın oluyorum. Bir anka kuşu. Yeni bir günle yüzleşmek için küllerimden doğuyorum.

Terli, yapış yapış ve son derece tatmin olmuş bir halde Tage ve Alec'in arasına yığılıyorum. Onların ateşli bedenleri arasında, günün stresi beni sürükleyip götürüyor. Yorgunluğun başlangıcını denesem bile durduramazdım. Bitkinim, tükenmişim ve duygusal olarak tükenmişim.

"Seni seviyorum." Karanlık beni alıp götürmeden önce söyleyebildiğim son şey bu.

* * *

Küçük şifonyerimde bir tişört ve iç çamaşırıyla oturuyorum, Denali yanıma kıvrılmış, yatağında sızmış iki çıplak adama bakıyor. Kolları ve bacakları yan tarafa sarkmış, tam boy yatağa zar zor sığıyorlardı.

İkisi de çok farklı. Tage'in vahşi, altın sarısı dalgaları yastığın üzerinde yayılırken, Alec'in kısa, şekillendirilmiş, siyah saçları başının tepesine yapışıyor.

Bana dokunma şekilleri farklı. Bana davranışları farklı. Beni sevmek şekilleri farklı. Yine de, bir şekilde, dün gece her şeyin uyduğunu kanıtladı. Hepimizin uyduğunu.

Çılgınca. Tüm bu senaryo delice. Hâlâ anlamaya çalışıyorum. İki adam, bir kadın, bir aşk? Tek bir hayat mı? Gerçekten bu kadar basit mi?

Üç kayıp yapboz parçası bu kadar kolay bir araya gelir mi?

Umuyorum, çünkü dün gece her şeyi değiştirdi. Artık ikisine de sahibim ve ikisini de bırakamam.

Beni kırabilir.

"Daha ne kadar orada oturup bakacaksın?" Tage gözleri hâlâ kapalıyken rastgele soruyor.

"Ne zamandır ayaktasın?" Ben de karşı

çıktım. "Hiç uyumadım."

"Bir süredir burada oturuyorum." Güneşin doğuşunu izledim.

"Biliyorum." Yüz kasları hareket etmiyor ama ses tonundan yüzünü b u r u ş t u r d u ğ u n a yemin edebilirim.

"Sen çok iyi bir oyuncusun," diye suçluyorum.

"İş tanımıyla birlikte geliyor." Muhteşem, ela gözlerinden birini açtı. Hiç eğlenmedim. Etrafımda rol yapmasını istemiyorum.

"Yatağa geri dön." Elini uzattı. "Bu ekşi ifade sana kırıksıklık verecek."

"Ne zamandan beri kırıksıklıkları önemsiyorsun?" "Önemsemiyorum ama kulağa hoş geliyor."

Gülüyorum. *Aptal.*

"Hey." Alec başını kaldırıyor ve kollarının üzerine yaslanıyor. "Eğer bunu yapacaksak, daha büyük bir yatağa yatırım yapmalıyız."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" Sabahtan beri beynimde bir delik açan soruyu soruyorum.

"Neden olmasın? O eski söz neydi? İki sik bir sikten iyidir?"

Gülmekten kırıldım. "Öyle bir söz olduğunu sanmıyorum."

"Bu bizim sözümüz olabilir. Şimdi kıcını kaldırıp yatağına dön," diye emrediyor Alec.

Pes ediyorum. Bu iki adamın arasında sıkışıp kalmaktan daha çok tercih edeceğim bir yer yok.

Küçük odamda koşuşturup yatağa atlıyorum ve tam onların arasına düşüyorum. İkisi de ellerini ya da dudaklarını üzerime koymakta bir an bile tereddüt etmiyor, her biri bedenimin bir parçasını kendine mal ediyor.

"Seni sekiz yıldır çıplak görmedim. Sakın üzerine bir şey giyme."

tekrar." Tage üzerimdeki tişörtü yırttı.

"Yiyecek alışverişı sorun olabilir."

"Sipariş verebiliriz." Alec karnımda sıcak öpücükler gezdirirken o boynuma saldırıyor.

"Uzun bir gün olacak, değil mi?" İnliyorum.

"Evet," diye birlikte cevap veriyorlar.

Tage

Sikiş festivali tam da ihtiyacım **olan** şeydi.

Bu tam da Everly ve benim ihtiyacımız olan şeydi. Seks tüm sorunlarımızın çözümü olmayabilir, ama bazı ciddi stresleri hafifletmeye yardımcı olduğu kesin.

Saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra pembe havlu bezi belime sarıyorum. Aynada kendimi inceliyorum. Ciddi bir saç kesimine ihtiyacım var. Dalgalı telleri parmaklarımın arasından yukarı doğru çekiyorum. En az 15 santim fazla uzun.

Everly uzunluğu umursamıyor gibi görünüyor. Bulduğu her fırsatta onu çekip çıkarıyordu. Hatırladıkça gülümsüyorum.

Onu ne mutlu edecekse. Ve onu ne tatmin ederse.

Banyodan çıktığımda Everly ve Alec'i yarı giyinik bir halde zar zor görünen mutfağında buluyorum. Şehre ilk taşındığında ona bu evi almıştım. İyi bir semt, kira kontrollü ve New York'a göre oldukça geniş. Bu, onunla ilgilenmek için denediğim birçok yoldan sadece biriydi. Her zaman sadece onunla ilgilenmek istedim.

Ever tezgahın üzerinde açık bir kap çikolatalı fındık ezmesi ile oturuyor. Yemin ederim o şeyi galonlarca yiyebilir. Alec onunla alay ediyor, burnuna ve yanaklarına çikolata sürüyor, sonra da yalıyor. Bir çocuk gibi kıkırdıyor. Kaygısız bir çocuk gibi ve nedense bu ses göğsümün tam ortasına çarpıyor. Sanki hissedebiliyorum. Mutluluğunu hissediyorum. Bu rahatsız edici. Hayatımın çoğunu duygularımı bastırarak geçirdim. İşimi yapabilmek için hissiz bir şekilde etrafta dolaştım. Ama Everly her zaman bu bariyeri aşmayı başardı. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok, buna onu sevdiği diğer adamlarla paylaşmak da dahil.

O gülümsemeyi ondan asla alamazdım. Bir daha asla, çünkü bir zamanlar o da bana aynen böyle gülümsemişti.

"On dakikalık bir duş alıyorum ve tüm eğlenceyi kaçırıyorum." Yanına gidip parmağımı kavanoza sokuyorum.

"Sen işini bitirene kadar zaman kazanıyorduk," diye flört ediyor Everly.

"Pekala, işim bitti." Parmağımdaki çikolatayı emiyorum, sonra da ona bir sertlik veriyorum,

şekerli öpücük.

"Fark ettim." Nefes veriyor, başı dönüyor.

"Akşam yemeği birazdan burada olur. Şehir dışındaki harika bir Meksika restoranından sipariş verdim." Alec gülümsüyor, sonra gülümsemesi kayboluyor. "Sanırım Meksika yemeği sever misin diye sormalıyım."

Evet, yakın gelecekte çok fazla "seni tanıyalım" anı yaşayacağımız kesin. Alec ve benim ortak noktamız Everly olabilir, ama kim bilir başka ne var? Belki de hiçbir şey. Onun hakkında bildiğim kadarıyla, kesinlikle hiçbir şey. O, hayatın güzel yanlarından hoşlanan, yüksek mevkide, havalı bir avukat, bense kağıt üzerinde var olmayan gizli bir göçebeyim. Ve hayattaki ince şeyler umurumda bile değil. Tek ihtiyacım olan bir yatak, bir gömlek, bir silah ve ben iyiyim.

Bu karışım ilginç olacak.

"Tage?" Everly elini yüzümün önünde sallıyor. "Ne düşünüyorsun? Bir an için korkunç bir sessizlik oldu."

İç analizimden kurtuluyorum. "Sadece guac'ın iyi olmasını umuyorum."

Everly bir kaşını kaldırıyor. Benim saçmalıklarımı sorguluyor. Görünüşe göre Alec de onun şüphelerini paylaşıyor ama o da beni sorgulayacak kadar umursamıyor.

Alec ve ben ciddi bir kalp kalbe sahip olmak zorunda kalacağız. Sadece ikimiz. Erkek erkeğe.

Dışarıdan güzel görünüyor ama içimden bir ses Bay Alec M. Prescott, Esquire'in kirlenmekten hiç çekinmediğini söylüyor.

"Asla," diye ciddiyetle hitap ediyorum ona. "Akşam yemeğinde üçümüzün de konuşması gereken bir şey var." Parti bozan olmaktan nefret ediyorum ama hâlâ annesi, ne istediği ve bunu elde etmek için tam olarak ne kadar ileri gidebileceği meselesi var.

Son birkaç yıldır Vicki ortalıkta görünmüyordu, rehabilitasyondan çıktığında ya da hapse girdiğinde orada burada ortaya çıkıyordu. Onu ve Gunner'ı hep takip ettim ama bu son ortaya çıkışı beni endişelendirdi. Arkasında biraz para ve güç var gibi görünüyor ama tam olarak emin olamıyorum. Hepsi bir oyun olabilir. Her iki şekilde de öğreneceğim. Ve bunu yaparken Everly'yi ondan mümkün olduğunca uzak tutacağım.

"Annemin ne istediği hakkında mı?" O asla aptal bir kız olmadı. "Evet. Biliyor olabileceğini söylemiştin?"

Dudağını çiğniyor. Dağınık saçları ve burnundaki çillerle korkmuş küçük bir kıza benziyor. Ama aslında hiç de öyle değil. Görünüşü içindeki kişiyi yansıtmıyor. Hiçbir zaman da yansıtmadı. Sık sık bu yüzden mi

Gunner ona çok takıntılıydı. Onun ne kadar nadir olduğunu gördü. Dışı bir taç yaprağı kadar kırılgan ama içi bir aslan kadar vahşi.

"O gece kavga ettiklerini duydum. Her şey olmadan önce. Yatak odamın kapısının dışında. Annem bir anahtar için bağıırıyordu. Onu istediğini söylüyordu. Anahtar ona aitti, ona değil," diye hatırlıyor Everly acıyla. Burnunun kırıışması ve kaşlarının arasındaki gamzeler kalbimi tırmalıyor. "Sesi deli gibiydi. Bu annem için çok uzak bir ihtimal değildi. Her zaman biraz dengesizdi ama o gece daha da üzgündü."

"Peki Gunner ne diyordu?"

"Çok değil, sadece 'Kapa çeneni, sürtük. Kafan güzel.' Ama açıkça 'anahtar' dediğini duydum. Bir anahtar istedi."

"Anahtar mı?" Küçük mutfağı adımıyorum. "Neyin anahtarı?" Beynimi zorlayarak yüksek sesle merak ediyorum. Uzun zaman önceydi ama Gunner'ın herhangi bir anahtardan, kilitli kutudan ya da arabadan bahsettiğini hatırlamıyorum. Bir anahtar başka ne için kullanılabilir ki?

"Tage?" Everly endişeli bir şekilde adımı söylüyor. "Sadece düşünüyordum."

"Bilmek istediğim şey bana neden yaklaştığı?" Alec araya giriyor. "Eğer Everly'yi bu kadar çok istiyorsa, neden beni kullanmak için bu kadar zahmete girdi? Neden sadece onu alıp bu işi bitirmedi?"

"Çünkü onu yakalamak çok fazla dikkat çeker. *Benim dikkatimi.* Ama hem onu hem de erkek arkadaşını yakalayın. Bununla çok şey yapabilirler." "Nasıl?" Alec karamsar.

"Sosyal medyayı manipüle etmek, birincisi. İkiniz için bir mazeret yaratın. Tatildeymiş gibi davranmak mı? Romantik bir kaçamak. Bunu kim sorgulayabilir ki?" "Patronlarımız mesela," diye alay ediyor Everly.

"Belki, ama bu Vicki'nin endişelerinin en küçüğü. Size sahip olduktan ve istediğini elde ettikten sonra ikinizin de işe geri dönmeyeceğinden eminim," diyerek kaçınılmaz olanı ima ediyorum. Yerde bir metre derinliğinde bir çukur ve iki sıcak beden.

Bir telefon çalmaya başlıyor ve hepimiz duraklıyoruz. "Muhtemelen akşam yemeğidir." Alec telefonunu sehpadan alıp küfür ediyor. *Akşam yemeği olduğunu sanmıyorum.*

"Kim o?" Ona doğru koştum.

"O." Ekranı kaldırıyor. Arayan bilinmiyor yanıp sönüyor.

"Ne yapacağız?" Everly soruyu doğrudan bana yöneltiyor.

"Cevap verme. Bırak arasın. Hiçbirimizin yanına yaklaşamaz."

Zil çalıyor ve Everly neredeyse çatıdan atlıyor. "Sakin ol." Alec kapıyı açarken ellerimi kollarına koyup onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Bunun bittiğini sanıyordum," diye neredeyse ağlayacaktı.

"Ben de, ama buradayım ve bu işi sonsuza dek bitireceğim. Söz veriyorum." Sıcak baharat kokusu odayı doldururken Everly başını sallıyor.

"Bir şeyler yemelisin." Alec yürürken kızın boynuna bir öpücük kondurur.
tarafından.

"A değilim."

"Kafana girmesine izin verme." Onu hafifçe sallıyorum.

"Nasıl yapamam? Hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmadı ve şimdi de Daha fazlası için. Daha fazla zarar vermek için. Uzun zamandır sahip olduğum ilk gerçek mutluluk kırıntısını elimden almak için."

Tanrım, beni ldryor.

"Hiçbir şey almayacak." Alec, Everly'nin arkasına geçti, böylece vücudunu sandviç haline getirdik. "Sana ya da mutluluğuna bir şey olmasına izin vermeyeceğiz." Alec doğrudan Everly'nin başının üzerinden gözlerimin içine bakıyor. Hem benimle hem de onunla iletişim kuruyor. Başımı sallayarak onaylıyorum. O bizim ve ikimiz de onu kendi yöntemlerimizle koruyacağız. "Annen beni korkutmuyor." Onun çenesini yukarı kaldırıyor. "Ve sende olduğunu düşündüğü her neyse, gelip almaya çalışabilir."

"Seni tehdit etti. Kariyerini."

"Kariyerim kimin umurunda? Her yerde avukat olabilirim. Sadece bir tane sen varsın. Bir biz varız. Bu her şeyden daha önemli."

Alec, Everly'ye bakarken ben de ona bakıyorum. Dudağı dünkü yuvarlanmamızdan dolayı hâlâ biraz şiş ve saçları da duştan çıktığı için dağınık. şu anda üstün bir hukuk mşavirinden çok bir sokak adamı gibi görünüyor ve nedense ona duyduğum saygı artıyor. Müthiş biri. İçeride dışarıdan göründüğünden çok daha sert, ki şu anda kşemde tam da ihtiyacım olan kişi bu.

Vicki'nin en kötü insanlarla birlikte olmak gibi bir huyu var ve yalnız çalışmadığından eminim.

"Ne yapacağız?" Everly boşluğa doğru sorar.

Yapılacak tek bir şey var.

"Kaynağa dokunun," diyorum.

Everly

Tage, Gunner'ı görmemiz gerektiğini söylediğinde neredeyse sıçıyordum. Beni üç yıl boyunca dünyadan uzak tutan adamı görmeye mi gidecektim? Beni hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi evinde tutsak eden adamı mı?

En hafif tabiriyle bir kavgaydı. Geçmişimin geride kaldığını sanıyordum. Hem de çok gerilerde, ama şimdi fark ediyorum ki öyle değilmiş. Annem toplum içinde özgürce dolaşırken ya da Gunner günlerini hapiste geçirirken asla da olmayacak.

Tage kim bilir kimlerle birkaç telefon görüşmesi yaptıktan ve Alec annemi üç kez aradıktan sonra New Jersey'de özel bir jete binerek karanlığın kalbine doğru yola çıktık. Büyüdüğüm ve bir daha asla dönmemeyi umduğum yere. Chicago'ya.

Tedirginim, sıkıntılıyım ve biraz da rahatsızım. Bu uçak yolculuğu iki saat boyunca tam bir cehennem olacak.

"O kadar gerginsin ki *bana* düğüm atıyorsun." Jet merdivenlerini çıkarken Alec omuzlarıma masaj yapıyor.

"Elimde değil. Onu görmek istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece yatağıma dönmek istiyorum," diye yakınıyorum.

"Ve Tage ve benimle birlikte yorganın altına mı saklanacaksın?" "Evet, aynen öyle."

"Yakında, bebeğim." Başımın üstünü öpüyor. "Bütün bunlar bittiğinde yataktan zar zor kalkacaksın," diye söz veriyor.

"Yaşasın!" Tage de aynı fikirde.

"Servis elemanı mı?" Geniş jetin içine adım attığımızda Alec soruyor. Tanrım, bu şey kanatları olan bir ev gibi.

"Hayatım boyunca ordudaydım. Daha büyük ve daha kötü şeyler için askere alınmadan önce biraz zaman geçirdim." Dilini şaklatarak göz kırpmıyor.

Pencerelerin yanındaki pelüş deri kanepeye oturuyorum. Üçümüzün de oturabileceği kadar büyük. Tage ve Alec de yanımda bir yer kapıyor, fark ettiğim gibi beni içlerine hapsediyorlar. Hayatım ne kadar tuhaf bir hal aldı? Beni paylaşmaktan tamamen memnun olan iki adam tarafından sevilmek? Çaldım

ikisine de bakar ve sezgileri kuvvetli doğaları gereği ikisi de fark eder.

"Aklında bir şey mi var Ever?" Tage soruyor.

"Milyonlarca şey," diye cevap veriyorum.

"Birkaç tane paylaşmak ister misin?"

Alec soruyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Yeni dinamiğe alışıyor musun?" Tage öneriyor.

"Evet," diye onaylıyorum. "Bu tamamen çılgınlık mı? Üçümüz mü?"

"Evet." Alec bir kahkaha atıyor. "Bu çılgınca. Ama aynı zamanda doğru hissettiriyor." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ve senin mutlu olmanı istiyoruz."

"Ben mutluyum." Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Kalbim hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgiyle dolu.

"Önemli olan tek şey bu." Tage kolunu omuzlarıma doladı.

"İkinizin de mutlu olmasını istiyorum." Bütün bunlar benimle ilgili olamaz. Eğer öyleyse, sonunda felaketle sonuçlanacaktır.

Tage ve Alec bakıştılar. Keşke zihinlerini okuyabilseydim. Tage, "Mutluyuz," diyerek korkularıma son veriyor.

"Bize güvenin," diye hınzırca sırtıyor Alec.

"Tüm güvenimi ikinize veriyorum." Uçak taksi yapmaya başlıyor ve içim jöle gibi sallanıyor.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Onlara sahip olduğum sürece, bunu yapabilirim.

"Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmadan öleceğim,"

diye söz veriyor Tage. "Evet, sana zarar verirse onu öldürürüm," diye tehdit ediyor Alec. "Deneyebilirsin," diye alay ediyor Tage.

"Ve başarılı." Alec son sözü söylemek zorunda. Tage'i uyarmalıyım, bir avukatla tartışmak zaman kaybıdır. Enerjisini daha önemli şeyler için saklamalı. Alec'i mahkeme salonunda gördüm. Adamın hayatını emer.

Tage Alec'in rahatına bakarak gülüyor ve başını kanepenin üst kenarına yaslıyor. "Senden düşündüğümünden çok daha fazla hoşlanmaya başlıyorum."

"Pislik dış görünüşünü aştığınızda, o oldukça harika," diye yorum yapmak zorunda hissediyorum.

"İltifatınız için çok teşekkür ederim." Alec sinirlenmiş gibi yaparak bana bakıyor.

"Bir şey değil." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

Gözlerini deviriyor ama kızgın olmadığını biliyorum. O tamamen farkında

Bazen pislik gibi davranıyor ve bu onun hoşuna gidiyor.

Havalandıktan sonra kemerlerimizi çözüyoruz ve Tage mini buzdolabına saldırıyor.

"Atıştırmalıklar?" Üç farklı türde şeker, soda, su ve birkaç küçük şişe rom çıkarır.

Doğruca alkole gidiyorum. Çünkü neden olmasın ki? Açtım ve hepsini içtim.

"Sakin ol, katil." Tage kıkırdar.

"Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var." Ayağa kalktım ve uçakta volta atmaya başladım.

Bana yine "Sakin ol," diyor ama yapamıyorum. Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim. Ne ikisi, ne annem, ne de Gunner'ı görmek için bir yolculuğa.

Uçağın arka tarafına doğru bir perdeyi kaldırıyorum ve başka bir odayla karşılaşıyorum. Bir yatak odası. Süslü. Orta boy bir yatak ve her iki yanında iki sehpa için yeterli yer var gibi görünüyor.

"Tage? Bu uçak kimin?" Ben seslendim.

"Endeavor'un. Her türlü eğlenceli oyuncağa sahipler."

Eğlenceli oyuncaklar mı? Düzgünce yapılmış yatağa bakıyorum. Belki de rahatlamak için ihtiyacım olan şey tam olarak budur. İki oyuncağımla biraz eğlence.

"Burada bir yatak odası olduğunu biliyor muydun?" Perdeden dışarı fırladım. Tage omuz silkiyor. "Bazen uzaklara uçuyoruz."

"Sadece bunun için mi kullanılıyor? Uyumak için mi?" Tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Hem Tage hem de Alec donup kaldı.

"Eminim başka şeyler için de kullanılmıştır." Tage beni dikkatle izliyor, tıpkı fareyi takip eden bir kedi gibi.

"Hiç başka şeyler için kullandın mı?" Kot şortumun düğmelerini açıyorum ve bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum.

"Henüz yapmadım."

Perdeyi kaldırırken arkamı dönüp omzumun üzerinden onlara bakıyorum. "Siz ikiniz geliyor musunuz, yoksa beni kendi haline mi bırakacaksınız?"

Tage ve Alec ayağa fırlıyor, bana ilk ulaşma yarışında birbirlerini itip kakıyorlar.

"Seni kendi haline mi bırakayım?" Alec beni yatağa doğru biraz itiyor. "Hayır ama önce *senin cihazlarınla* oynamanı izlemekten mutluluk duyarız." İkisi de benimle birlikte yarı çıplak ve azgın bir halde yatağın üzerinde duruyorlar.

"Kendime dokunacağım ama ben dokunurken senin de kıyafetlerini

ıkarmanı istiyorum." ifte striptiz mi? Evet, lütfen.

İkisinde de zerre kadar tereddüt yok. Aç kurtlar gibi bana bakarken, elimi külotumun içine sokuyorum ve yanaklarım ısınmaya başlayana kadar kendime masaj yapıyorum.

"Eğer biz soyunacaksak, sen de soyunacaksın." Tage siyah ipeksi kumaşı kalçalarımın sıyırıyor. Artık çıplak amımı kuş bakışı görebiliyorlar. Tam da istedikleri gibi.

Orta parmağımın ucuyla nemli pembe eti daire içine alarak kendimle alay ediyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli iki erkeğin giysilerinin her bir parçasını çıkarışını izlerken kendimi tatmin ederken içim titriyor. Tarzları birbirinden çok farklı. Alec bir polo tişört ve bir çift haki şort çıkarırken, Tage yıpranmış bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon çıkarıyor. İkisi de çok farklı ama aynı derecede seksi.

Klitorisim ağrırken "Oh," diye inliyorum. Yükseklik, sıcaklık ve uyarılma doğrudan kafama gidiyor.

Her iki adam da aynı anda iç çamaşırlarını kaybeder ve artık eşit bir oyun alanı vardır.

"Kendine dokunmayı bırakma." Alec yatağa tırmanıyor ve başını bacaklarımın arasına indiriyor. Dilini kullanarak, parmaklarımın izlediği yolu takip ederek benim bakımlarımı takip ediyor.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyorum, çünkü eklenen baskı ve yumuşak okşama çıra ateşine yakıt ekliyor.

Tage, Alec ve benim birlikte vücudumun üzerinde çalışmamızı izliyor. Göz teması kuruyoruz, ikimizi birbirine bağlayan alevli bir bağlantı var. Şaftını yavaşça sarsıyor, gösterinin etkisinde.

Ben de ele geçirildim. Bana tecavüz etmek üzere olan iki adam tarafından. Bana unutturmalarını istiyorum. Geçmiş, bugünü ve geleceğin tüm bilinmeyenlerini unutturmalarını. Zihnimi ele geçirmelerini ve beni sadece onları düşünmeye zorlamalarını istiyorum. Sadece bizi. Üçümüzü.

"Onu ters çevirin." Tage'in sesi cehennem gibi boğuk. El ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar ürperti gönderiyor.

Ne olacağını biliyorum. Bu adamların her ikisi de benim bir parçama sahip. Tage'e yıllar önce bekâretimi vermiştim, Alec'e ise daha dün gece. İkisi de kendi tarzlarında benim için bir ilkti. Ve bir kez kendi parçalarını talep ettiklerinde, günün çoğunu takas ederek, birbirlerinin sahip olduklarına düşkünlük göstererek geçirdiler.

Alec beni dört ayağımın üzerine çekmeden önce yüzüstü çeviriyor. Kalbim

Çekiçler ve alt bedenimin her santimi de öyle. Kahretsin, onları istiyorum. İkisini de. Aynı anda. Bana dokunmalarını, öpmelerini, sikmelerini.

Alec tekrar altıma yerleşiyor, ağzı az önce bıraktığı yere geri dönüyor. Dili girişimi işgal ederken yüksek sesle inliyorum. Tanrım, bu inanılmaz ötesi bir his.

"İşte böyle bebeğim, bizim için güzelce ıslan. Tam da seni sevdiğimiz gibi." *Memnuniyetle.* Alec'in yüzüne sürünüyorum, tüm ilgiyi üzerime çekiyorum.

Tage'in ellerini kığımın yanaklarında hissediyorum ve titriyorum. Dört el ve bir ortak nokta inanılmaz bir olasılık.

"Heyecanlıyız, değil mi?" Tage benimle dalga geçiyor. Tanrım, evet, heyecanlıyım. Bu iki adama da bağımlıyım. Karanlığın içine sert, hızlı ve körü körüne düştüm ve şimdi o bana sahip. Beni kontrol ediyor. Bana hükmediyor. Tüm iyi sebepleri ortadan kaldırıyor ve beni barbar siyahın içinde yüzmeye bırakıyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum, kalçalarımı ona doğru geri itiyorum. Alec klitorisimi ısırtıyor ve ben inliyorum.

"Seninle işim bitmedi."

"Özür dilerim." Yüzüne geri dönerek ağzının beni bir kez daha mahvetmesine izin veriyorum.

Kollarını kalçalarıma dolayıp amımı yalarken inliyor. Şimdi kapana kısılmıştım, savunmasız bir pozisyondaydım. Tage'in tam olarak yararlandığı bir pozisyon.

Parmağını sırlıslıkla girişime soktuğunu ve kaygan ucunun açıktaki düğme deliğimin etrafındaki izini hissediyorum. Ağır ağır nefes alıyorum, kafatasımı yaracak kadar yavaşça içime girerken yönümü kaybetmemek için savaşıyorum.

Sikeyim.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyor beni parmaklarken. Boşalmamak için savaşıyor nefes alıyorum. Güneydeki her şey sıkışıyor, basınç muazzam bir şekilde artıyor, dakika dakika acı verici bir şekilde.

İkisi beni ıslak tutmak ve sıkı kaslarımı gevşetmek için yetenekli bir ekip olarak çalışıyorlar.

Alec yalıyor ve emiyor, Tage ise bazen aynı anda iki deliğimi de parmaklıyor.

Üç parmağını içime sokabildiğinde, hazırım. Onun için hazırım. Beni almasına hazırım. İkisinin de beni almasına.

"Alec, Tage," diye umutsuzca sızlanıyorum Tage'in sikinin ucunun girişimi deldiğini hissettiğimde.

"Nefes almaya devam et, bebeğim." Tage vücudumun içine doğru ilerliyor, parmak uçları kalça kemiklerime batıyor. Küçük, sert itişlerle girip

ıkıyor, beni kırıyor

vahşi bir at gibi. "Sikeyim. Benimkini," diye bağıyor içine tamamen oturduktan sonra. Kaslarım onun sikinin etrafında kasılarak uyum sağlıyor.

"Benim de." Alec vücudumda yukarı doğru kayıyor, ilerlerken dilini gövdemde gezdiriyor. Göğsüme ulaştığında, sütyenimin kancasını açmaya bile zahmet etmiyor, sadece materyali yırtıyor, böylece göğüslerim ortaya çıkıyor. Ereksiyonunun başını ahlaksız amıma doğru yönlendirirken her bir meme ucunu hevesle emiyor ve yalıyor.

Evet, evet, evet, o içime girerken ben de içimden zikrediyorum. Bir anlığına mutluluktan bayılıyorum. O ezici dolgunluğun ilk birkaç anına ya da beynimi kızartan bir yarı iletken gibi olan birkaç saniyelik öforik güce uzaktan yakın bir his yok.

Gelme dürtüsü felaket. Her birimiz hayvani seslerden oluşan bir koroya katkıda bulunuyoruz. Alec içime girerken beni öpüyor, uyarılmamın tadı dudaklarında güçlü.

Tage saçlarımdan çekiştirip kucaklaşmamızı bozunca kucaklaşma uzun sürmüyor, kendini vahşice kabzasına kadar gömüyor.

"Çok sıkısın." Tage çenesini sıkar. "Ve ıslak." Alec tekrar yumruk atıyor ve ben o korkunç baskı ve boşalma dürtüsüyle çılgık atıyorum.

"Çok yaklaştım," diye bağıyorum, deli gibi nefes nefese. Sırtım terden, amım arzudan kayganlaşmış durumda.

"Sür bizi." Tage hareket etmeyi bırakır. "Boşalana kadar ikimize de bin." İkisi de yavaşlayıp neredeyse durma noktasına geldiklerinde kafamın içinde bir saniyelik bir sessizlik oluyor.

Sonunda gözlerimi açabiliyorum ve açtığımda Alec'i bana bakarken buluyorum, gözbebekleri bir akımdan daha elektrikli.

"Gel. Her yerime gel," diye haykırıyor, ifadesi evcilleşmemiş.

Onun isteğini yerine getirmekten başka çarem yok. Boşalmayı her şeyden çok istiyorum. Ve boşaldığımda ikisinin de içimde olmasını istiyorum.

Başta doğru ritmi bulmak için beceriksizce hareket ediyorum, ama sonunda bulduğumda, bu bir zevk santrali oluyor.

İkisini de tahterevalliyeye benzer bir hareketle vücudum yarılarına kadar beceriyorum. Kalbim çarpana, tendonlarım yırtılana ve iç duvarlarım o kadar sıkılaşıyana kadar Tage'in ve Alec'in siklerine giden kan akışını kesiyorum.

Çatlıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Yükseklik, bedensel telaşla birleşince, tüm bedensel işlevlerimin kontrolünü kaybetmeden hemen önce hava alımım azalıyor ve taç noktamızın zirvesinde doruğa ulaşıyorum. Ellerin, dudakların ve dillerin karmaşası doruk noktamıza eşlik ediyor

Yolculuk. Beyaz gürültü beni ele geçirdiğinde ne olduğunu anlamıyorum. Görüşümü ve her sesi çalıyor.

Üstümdeki adam ve altımdaki adam kendi serbest bırakılmalarından sonra toparlanırken yavaş yavaş bombalamadan kurtuluyorum.

Bir domino etkisi başladı, ben Alec'in üzerine çöktüm ve Tage de benim üzerime çöktü.

Üçümüz de yorulmuş, fiziksel olarak yıpranmış ve tamamen tükenmiştik.

Bunun nasıl hayatım haline geldiğini hala bilmiyorum, ancak bunu değiştirmez, satmaz veya dünyadaki hiçbir şeyle takas etmezdim.

* * *

Otele vardığımızda geç olmuştu. Annem Alec'i altı kez aradı ve Tage'in yönlendirmesiyle her aramayı görmezden geldi. Stres atmamın etkisi geçti ve tekrar gergin olmaya başladım. Bu gece nasıl uyuyacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sabah Gunner'ı görme düşüncesi bile Benim

Mide terlikleri. Çocukken bile onun büyük bir hayranı değildim. Sadece ürkütücüydü. Bana hep o karanlık, kaypak gözlerle bakardı. Özgürlüğümü elimden almaya karar verdiğinde, hoşnutsuzluğum katlanarak arttı ve doğrudan nefrete dönüştü. Hâlâ o odayı, kilitli kapıyı, yalnızlığı ve çaresizliği düşündükçe kurdeşen döküyorum. Ölüyordum. Tage ile tanıştığım güne kadar tükeniyordum.

Beni pek çok yönden kurtardı.

Lüks otel odamdan Chicago şehir merkezinin ışıklarına bakıyorum. Aşağıdaki Riverwalk insanlarla dolup taşıyor ve hayatla parıldıyor. Buraya geri dönmek çok garip. Döneceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım, geçmiş peşimde.

"Dışarıda neye bakıyorsun?" Alec yanımdaki pencereye yaslanıyor.

"Bir ömür boyu sürecektir acı ve ızdıraba bakıyorum."

"Bunun için özür dilerim." Biraz daha yaklaşmış çenemi kavırıyor ve başparmağını yanağımda ileri geri gezdiriyor.

"Her şeyin geride kaldığını sanıyordum." "Öyle olacak."

"Alec, özür dilerim." "Ne için?"

"Seni bokumun içine sürüklüyorum. Tüm sorunlarıma."

"Beni hiçbir şeyin içine sürüklemedin. Bilmiyordun."

"Bilmiyordum. Bilseydim de uzak dururdum."

"Sana izin vermezdim. Boktan ya da değil, seninle olmak istiyorum. Kısa bir süre içinde bana çok şey verdin. Çok şey değiştirdin. Bunu da atlatacağız. Ve diğer tarafta sen ve ben olacağız." Duraksıyor, bir şey düşünüyor. "Sen, ben ve Tage," diye düzeltiyor.

Alec'e kalbimde büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyorum. O çok güçlü. Kendinden çok emin. Tamamen ukala. Ve hayatımda başka bir erkek olmasına rağmen beni koşulsuz seviyor. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Bu nasıl oldu?* Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Tek bildiğim, geçen her saniye bu iki adama açıklanamaz bir şekilde bağlandığım. Hızlı bir şekilde

yaşam gücümün temeli haline geliyor.

"Seni seviyorum," diyorum usulca.

"Seni daha çok seviyorum." Alec beni nazikçe, tatlılıkla, içtenlikle, ciddiyetle öpüyor.

Ağızına karşı iç çekiyorum.

Bunu yapabilirim. O burada olduğu sürece her şeyi yapabilirim.

Tage

Akan suyun sesi beni uyandırıyor.

Alec büyük boy yatağın kendi tarafında baygın yatmaktadır ve Everly kayıptır.

Onu spreyin altında dururken buluyorum, saçları sırlıslıklam, kolları çapraz. Bakışları mesafeli ve onun bakışı beni parçalıyor.

"Duş için biraz geç oldu." Cam kapıyı açıyorum ve o şaşkınlıktan sığıyor.

"Uyuyamadım."

"Arkadaş ister misin?"

Everly omuz silkiyor.

Çekmecelerimi bırakıp buharı tüten duşa giriyorum. Yüce
T a n r ı m , su çok sıcak. O kadar ki teni kıpkırmızı oldu.

"Tanrım, bebeğim," suyun sıcaklığını hafifçe düşürüyorum. "Kendini üçüncü derece yanıklara maruz bırakacaksın." Hafifçe göğsüne dokunuyorum.

"Ha?" Kendine bakıyor. "Hissetmedim bile." "Ben de fark ettim."

"Seni uyandırmak istememiştim."

"Benim için fark etmez. Zaten fazla uyumuyorum." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, saç tellerinin yumuşaklığını seviyorum.

Ona hiç dokunamadım. Yavaşça, minnettar bir şekilde keşfetmek için.

"Neye bakıyorsun, Tage?" Koyu renk saçlarının uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırdığımı fark ediyor.

"Saçını boyamayı bırakmalısın."

Hep böyle düşünmüştüm. İlk yaptığı andan beri. "Doğal rengin çok daha güzel."

"Kırmızı." Dudağını kıvırıyor. Hiç hayranı olmamıştı.

"Kumral ve çok güzel. Çillerini tamamlıyor." Bir parmağımın ucuyla burnunun üzerindeki noktaların desenini takip ediyorum. "Nadir bulunan bir güzelliğin var."

Onu kucaklayın."

Bana sessizce bakıyor, etrafından akan suyun yankısı

Biz.

"Hep böyle mi düşünürdün?" diye soruyor uysalca.

"Nadir bulunan bir güzellik olduğunuzu mu? Evet. Seni gördüğüm andan beri. Ben asla

düşünmeyi bıraktım. Seni düşünmeyi hiç bırakmadım."

"Ben de seni düşünmekten hiç vazgeçmedim." Vahşi ejderha dövmemin yüzünün izini sürüyor. Biz birlikteyken orada değildi. Birkaç yıl sonra yaptırdım. Gunner'ın beni vurduğunda bıraktığı izi kapatmak için ve bir güç sembolü olarak. Hayatta kalmanın. Dayanıklılığın.

Bir hatırlatma, beni öldürmek o kadar kolay değil. Bu zihniyet benim işimde sizi çok ileriye götürür.

"Yapmadığını biliyorum." Elini kendi elimle kapatıyorum. Son birkaç gündür her şey çok çılgıncaydı. O kadar hızlı ilerliyordu ki nefes alacak zaman bile bulamıyordum. Her şeyi sindirmek için. Yeniden bağlanmak için bir şansa ihtiyacımız vardı, sadece ikimizin ve sonunda bunu elde ettik.

Everly elleriyle vücudumu keşfediyor, parmak uçlarını gövdemde yavaşça gezdiriyor ve kalça kemiğimdeki kızgın mavi koi dövmesinde duruyor. Biz birlikteyken oradaydı. Beni içine çekiyor ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez

Aramızda engel yok.

Sekiz uzun yıl boyunca onu camdan izledim, birbirimizi her zaman görebiliyorduk ama ben dışarıdan içeriye bakıyordum, o ise içeriden dışarıya bakıyordu. Aynı anda hem tam bir ayrılık hem de tam bir farkındalık.

Tam bir işkence.

Parmakları biraz daha aşağı iniyor ve ben titriyorum. "Bana böyle dokunmaya devam edersen kirli bir şeyler olması kaçınılmaz."

"Bunun nesi yanlış?" Sözleri yumuşak, baştan çıkarıcı, şehvetle değil ama duygularla dolu.

"Bir şey yok. Bunda yanlış bir şey yok." Yüzünü tutuyorum ve onu duygusal bir şekilde öpüyorum. "Ama buraya gelme sebebim bu değil."

"Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak budur. Sadece sana. Tam burada, hemen şimdi." "Aşkım, bana istediğin zaman, istediğin şekilde sahip olabilirsin. Ben senin için buradayım.

neye ihtiyacınız varsa. Her zaman."

Bu bir yemin. Uzun zaman önce, genç ve masum bir kıza aşık olduğumda verdiğim bir söz.

Kalp.

Everly beni öpüyor ve bu hayatımın en içten kucaklaşması. Saf, bozulmamış ve sadece bize ait.

Onu yerden kaldırıp duvara yapıştırıyorum, böylece daha da yakınlaşabiliyorum. Böylece her parçamız birbirine bağlanabilecek. Öpüşmekten başka bir şey yapmıyoruz. Dillerimizi okşamaktan ve çekingenliklerimizi serbest bırakmaktan başka bir şey yapmıyoruz.

Bu baş döndürücü öpüşme ve aşkın dışı vurumu ne kadar sürüyor bilmiyorum ama ikimizin bedeni de bu bağa tepki veriyor. Kaçınılmaz olana boyun eğiyor. Ereksiyonumun onun amına sürekli sürtünmesi bizi tek yönlü bir yola sokuyor.

"Tage." Adım Everly'nin dudaklarından döküldü ve bu masum kelime Ben.

Kalçalarını hafifçe kaldırdığında içine batıyorum, her şeyi alıyorum. bana teklif ediyor.

"Siktir, seni seviyorum." Yavaşça, oburca hareket ediyorum, vücudunun her cömert santimini emiyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye homurdanıyor, biz de buna katılıyoruz, aşkın kafa kafaya çarpışmasına.

Everly her güçlü itişimde duvara doğru sarsılıyor. Zevkin yumrukları muhteşem yüzünde belirgindi.

"Tage," diye özgürce inliyor ve ben de onu yiyip bitiriyorum. Bunun için ne kadar bekledim? Bizim için mi?

Çarpışmaya hazırlanarak ölçülü vuruşlarıma devam ediyorum. Geliyor - ikimiz de geliyoruz.

"Ah, siktir," diyor Everly gözlerini sıkıca kapatarak. Kalçalarımı daha hızlı hareket etmeye zorlayarak sikimi boğmaya çalışıyor.

"Kahretsin," diye boğuluyorum o boşalırken. O kadar özgür, o kadar canlı ve hepsi benim sayemde. Onu izleyebildiğim kadar uzun süre izliyorum, vücudu duş duvarına yapışmış, gelgitli bir ecstasy dalgasına biniyor.

Sonunda patladım, daha sert zonkluyor ve tahmin edebileceğimden daha yüksek sesle kükrüyorum. Bu, adrenalinimi ses hızından daha hızlı yükselten sert, hızlı bir sevişme değildi. Her parçamızı kullanan tutkulu, özenli bir ilişkiydi. Fiziksel, zihinsel, ruhsal.

Onu vücudumla duvara yapıştırıyorum, hava almak için çırpınıyor. Everly yüzünü boynuma gömüyor ve öylece kalıyoruz.

Sadece oradayız. Sadece birlikteyiz. Memnunuz. Memnunuz. Gelecek ne getirirse getirsin yüzleşmeye hazırız.

Alec

Everly'nin buna hazır olup olmadığını bilmiyorum.

Ona bakarken bile kararsızlık içinde kıvranıyorum. Dışarıdan sakin görünebilir ama içi tam bir karmaşa.

Geçimimi sağlamak için tanıkları duruşmaya hazırlıyorum, işaretleri biliyorum. Ne zaman çatlayacaklarını anlayabilirim. Ve bence bu baskı Ever'ın sonunu getirebilir.

Chicago Statesville Cezaevine doğru yola çıkarken cipin arka koltuğunda ellerini ovuşturuyor. Gunner burada ağır saldırı, çocukları tehlikeye atma, uyuşturucu kaçakçılığı ve cinayete teşebbüs suçlarından yirmi beş yıldan müebbet kadar hapis yatıyor. Kötü adam onu özetliyor. Ever'ın bir gitar telinden daha sıkı sarılmasına şaşmamalı.

"Al." Ön koltuktaki sigaramı ona uzattım. "Biraz rahatlatır." Hiç vakit kaybetmeden kalemi kaptı ve sert bir nefes çekti. Hemen ardından boğuluyor, öksürüyor. Bildiğim kadarıyla Everly hiçbir zaman sigara ya da uyuşturucu kullanmakla ilgilenmedi. Uyuşturucu bağımlısı bir annenin sonuçları, eminim. Ne zaman bir nefes çeksem, işimi yapmama izin verirdi. Çünkü bu sadece benim işimdi. Bir nefes daha çekti ve bu sefer daha iyi idare etmeyi başardı. Yeni yağ seçimim sayesinde araba artık yaban mersini gibi kokuyor. Everly kalemi geri veriyor ve ben de bir fırt çekiyorum, çatlak camdan dışarı yoğun bir duman bulutu yayılıyor. Kalemi

Sıradaki Tage. Bunu bir puf puf partisi yapabiliriz.

Kalemi kapıyor ve hareketlerimi taklit ediyor, duman bulutu benimkine rakip oluyor.

Ondan sonra araba sessizleşiyor. Her birimiz kendi eşsiz kafamızda kaybolduk. Sanırım hepimizin ihtiyacı olan şey de buydu. Fırtına öncesi sessizlik ve sakinlik.

Tage, Gunner'ı görmemiz için bazı torpiller yaptı. Hangi kuruluş için çalışıyorsa, cebi çok dolu ve eli çok uzağa uzanıyor. New York'tan ayrıldığımızdan beri, tüm para onların üzerinde. Otel odası, araba, yemek ve şimdi de bu. Azılı bir suçluya özel eskort. Ben de yüksek bahisçiler için çalıştığımı sanıyordum.

Kapıda iki infaz koruma memuru ve müdürün kendisi tarafından karşılandık. *Lanet olsun.*

Hepimiz gerekli nezaketi gösteriyoruz. Tanışmalar, el sıkışmalar falan, sonra yürüyoruz. Tozlu sarı ve son derece iç karartıcı olan maksimum güvenli koridorlardan geçiyoruz.

Hatırlat da hiç suç işlemeyeyim.

Ever ürkmüş bir kedi. Hem Tage hem de ben yakın duruyoruz, korumalar gibi onun her iki yanını kuşatıyoruz. İş o noktaya gelirse ikimiz de öyle olacağız.

Bir masa ve birkaç sandalyenin bulunduğu orta büyüklükte bir odaya giriyoruz. Tepedeki pencereler kirli ve hafif bir çamaşır suyu ve sidik kokusu var.

Yum.

"Şu anda kendisine eşlik ediliyor," diye bilgi veriyor müdür. Mavi takım elbiseli, iyi giyimli, elleri nasırlı ve gözlerinin etrafında yıpranmış çizgiler olan bir adam.

"Yardımanız için minnettarım." Tage onun elini bir kez daha sıkar.

"Memur Shipman ve Memur Foreman size her konuda yardımcı olacaktır. Benimle irtibata geçmekten çekinmeyin."

"Olur," diye kabul etti Tage. Arabadan indiğimizden beri farklıydı. Aşırı ciddi, profesyonel ve açıkçası biraz göz korkutucu. Etkilendim.

Bana yalnız bir kovboydan daha fazlası olduğunu gösteriyor.

Müdür ayrılır, Memur Shipman ve Foreman odanın her köşesinde bir pozisyon alırlar. Everly oturduğu yerde neredeyse bayılacaktı, Tage ise adım atıyordu. On ikiye on ikilik muhafazanın içinde gergin bir şehir var.

Everly'nin yanına oturup elini tutuyorum ve ona cesaret verici bir gülümseme veriyorum.

Kusacakmış gibi görünüyor.

Çelik kapı çalınır ve roller coaster başlar. Bir dakika sonra, boynunun her yerinde dövme olan ve gözünün yanında bir gözyaşı damlası bulunan, koyu gri önlüklü, prangalı bir adam, vücut geliştirme yarışmalarında yarışmış gibi görünen iki infaz koruma memuru tarafından içeri alınıyor

ek iş olarak. Pek çok hapishaneye gittim, pek çok mahkumu ziyaret ettim ama bu benim için bile yepyeni bir seviye.

Gardiyanlar Gunner'ı oturtuyor ve kelepçelerini masa üstündeki bağlantıya takıyorlar. Gunner kara gözlerini her birimizin üzerinde gezdirirken en soğukkanlı halimi takınıyorum. Belli ki ne için burada olduğuna dair hiçbir fikri yok.

Tage'in yanına vardıklarında karanlık bir şekilde sırtıyor. "Hâlâ etrafta dolaşıyor musun, köstebek?"

Groundhog mu?

"Yüksek sesle ve gururla." Tage sinmez.

"O dokuz canından kaç tane kaldı?" Neredeyse bir tehdit gibi geliyor.

"Yeter." Tage'in tepkisi Gunners'ı yansıtıyor. Bir geçmişleri olduğu açık. Gunner ve sekiz yıl önce yerleşkesine yapılan baskınla ilgili küçük bir araştırma yaptım. Bahsedilen tüm ajanslar arasında Endeavor onlardan biri değildi ve erişebildiğim mahkeme dosyalarında bile Tage adında bir ajandan bahsedilmiyordu.

Yine de oldukça büyük bir baskındı. Milyonlarca dolar nakit para ve uyuşturucunun yanı sıra askeri saldırı silahları da ele geçirildi. Gunner'ın elinde her şeyden biraz vardı. Çocuk istismarı ve ihmali de dahil.

Everly o kadar ürkütücü bir sessizlik içinde ki neredeyse odada olduğunu unutuyorum. Bir şekilde neredeyse görünmez olacak kadar küçülmeyi başarmış.

Gunner onu görüyor ama. Onun için asla görünmez olmadığına dair bir his var içimde. "Çok büyümüşsün." Sesi neredeyse nostaljik geliyor. Kız sessiz kalıyor.

"Neden buradasın, güzelim? Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." "Gelmek istemedim." Everly'nin sesi çakıllı.

"Ama işte buradasın, ... ile?" Sonunda beni fark etti. "Sen de kimsin be?"

"Hukuk müşaviri," diye alaycı bir cevap verdim.

"Hukuk müşaviri mi? *Doğru.*" Gunner bende bundan daha fazlası olduğunu biliyor. Yanında beş dakika geçirdim ve şimdiden onun kurnaz, zeki ve motor yağından daha yağlı olduğunu söyleyebilirim.

Odanın etrafına, bana, Tage'e ve Everly'ye bakıyor. "Burada tam olarak neler oluyor? Bütün bunlar neyle ilgili?"

"Anne," Everly ona cevabı veriyor. "Aww, Tanrım.

O öldü mü?"

"Keşke."

Ouch.

"Şimdi neyin peşinde?"

"Hayatımı mahvetmeye
çalışıyor. *Yine.*"

"Bu sefer bununla hiçbir ilgim yok. Burada tatil yapıyorum." Bağlı bileklerini kaldırıyor ve metal şingirdiyor.

"Geçmişle ilgili komik olan ne biliyor musun Gunner?" Tage ellerini masanın üzerine koyuyor ve eğiliyor. "Sana musallat olmak için geri dönmenin boktan bir yolu var."

Gunner'ın gözleri keskinleşir. "Çok yaklaşma, köstebek. Hâlâ ısırırım." "Ben de öyle," diye tıslıyor Tage.

"Dur." Everly avuçlarını masaya vuruyor. "Lütfen durun artık." Herkesin dikkati onun üzerinde toplanır. Tage'e bakıyor, neredeyse çatlamaya hazır. "Bir keresinde neredeyse seni öldürüyordu."

"*Neredeyse*" önemli bir kelime. Artık bir bok yapamaz." Tage'in çelik gibi cesareti var. Ona yeni bir saygı duymaya başladım.

"Yapamaz mıyım?" Gunner homurdanıyor.

"Üst düzey bir avukatın ve bir oda dolusu memurun huzurunda beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit falan etmiyorum. Sadece egomu koruyorum." Gunner sakinliğini koruyor ama sözlerinin ardında ne kadar kötü niyet olduğunu hepimiz biliyoruz.

"Gunner," diye homurdanıyor Everly. "Annemle bir anahtar yüzünden kavga ettiğinizi duydum. Sanırım şimdi de onun peşinde. Nerede ve ne için?" Everly'nin oyunu bitti. Cevap istiyor ve buradan defolup gitmek istiyor. Destek için elimi gizlice kalçasına koyuyorum. Tage'den başka kimse göremez.

Gunner'ın siyah gözleri kısıldı. Korkunç bir orospu çocuğu. Yalan söylemeyeceğim. Buzzed kafası, dövmeleleri, keskin elmacık kemikleri ve altın taçlı dişi sokak kralını haykırıyor.

"Bir anahtar için kavga ettiğimi hiç hatırlamıyorum. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yalan söylüyorsun," diye sesleniyorum ona. Hepsi belli belirsiz olsa da işaretleri okuyabiliyorum. Gunner usta bir yalancı ama yine de parmağının seğirmesini, adem elmasının ağır ağır sallanmasını ve çenesinin gıdıklanmasını yakalıyorum. İnsanları okumak benim işim. Bunun için para alıyorum ve bunu gerçekten çok iyi yapıyorum.

"Sana yardım edemem, güzelim." Gunner, Ever'a hitap ederken gözlerini benden ayırmıyor. "Hiçbir fikrim yok. Annen vahşi biri. O uyuşturucu manyağı kafasının içinde neler olduğunu ancak şeytan bilir."

"Ne büyük bir kayıp." Everly sandalyesinden fırladı ve sandalyeyi geriye

doğru yere fırlattı "Hayatımı mahvettin. Benden her şeyimi çaldın.

Neden? Ne için? Benim değerim neydi?"

Sanırım bu sorular yıllardır kafamı kurcalıyor. Vicki'nin neyin peşinde olduğunu öğrenemesek bile, Gunner'la yüzleşmek Everly'nin ihtiyaç duyduğu bir tür kapanış olabilir.

"Seni kızım gibi sevdim."

"Sen aşktan acızsın," diye tükürüyor. Ben de dahil olmak üzere odadaki tüm erkekler onun etrafında toplanıyor.

"Ölümü hak ediyorsunuz. Sen ve annem." Bir an için Gunner'ın gerçekten incindiğini düşündüm. Belki de çarpık bir şekilde ona değer veriyordu.

Tage ve ben Everly'i odadan dışarı sürüklemeye başladık. Artık canına tak etmişti. Üzgün, tedirgin ve ağlamamak için kendini zor tutuyor. Güçlü olmak istiyor. Gunner'ın gözyaşlarını görmesini istemiyor. O anın sıcaklığıyla fark ettim ki çok uzun zamandır acı çekiyor. Anlayabileceğimden bile fazla.

"Kader," diye sesleniyor Gunner ve kız doğduğu ismi duyunca irkiliyor. "Tek bir parmak izi kadar değerlisin."

Hepimiz Gunner'a deliymiş gibi bakıyoruz. Bu da ne demek şimdi?

"Tek bir parmak izinin ne kadar değerli olduğunu biliyorum. *Hiçbir şey.*" Everly hışımla odadan çıkar.

Bu tam bir zaman ve enerji kaybıydı.

"O zaman da lanet bir kaçık, şimdi de lanet bir kaçık." Koridora doğru yürüyor. "Her zaman hiçbir anlam ifade etmeyen bilmecelemlerle konuşuyor."

Everly'ye ayak uydurarak merakla Tage'e bakıyorum.

"Bilmiyorum." Başını sallıyor. "Gunner her zaman böyle garip şeylerle ortaya çıkardı. Kafa oyunları oynamayı severdi," diye açıklıyor Tage.

Harika. Biri beni Riddler'ı göreceğimiz konusunda uyarabilirdi.

"Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündün, Tage?" Dışarı çıktığımızda Everly topuklarının üzerinde dönüyor. Belli ki üzgün ve dikişleri çözülüyor. "Bize cevap vermeyeceğini bilmeliydik."

"Bize cevap vermediğini kim söyledi?" Tage tartışıyor ve o da ona kaçıkmiş gibi bakıyor. İkimiz de öyle bakıyoruz. "Gunner şimdiye kadar karşılaştığım en zeki suçlulardan biri. Bize bir ipucu bıraktı."

"Parmak izleri ve ne kadar değerli oldukları hakkında mı?"

"Belki, belki de senin hakkında."

"Ne düşünüyorsun?" Tage'e merakla soruyorum.

"Şu anda kesin bir şey yok ama Gunner'ın seni kilit altında tutmasının bir nedeni var. İçgüdülerim bana hep bunu söylüyor. Garip bir takıntıdan daha fazlası."

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bunların hepsi saçmalık. Gunner sıkıldı. Bu yüzden bizi cevabı olmayan bir bilmeceyle uğraşmaya gönderiyor. Annemin ne istediği hakkında hiçbir fikri yok. Eğer sorunun kaynağına inmek istiyorsan, *onunla* yüzleşmeliydik."

"Gunner çok daha güvenli bir seçenektir," diye katılmıyor Täge. "O hapiste. Kurşunların uçuş ihtimali daha az."

"Ona doğru uçan bir mermi bana o kadar da kötü gelmiyor."

"Sana doğru uçan biri yapar." Täge onun için arabanın kapısını açar. Everly atlıyor, arka koltuğa yayılıyor.

"Belki de bir buluşma ayarlamalıyız?" Täge'e önerdim. "Sadece sen ve ben. Neyin peşinde olduğunu öğrenelim."

"Kesinlikle hayır." Everly kafasını kaldırdı. "Täge, onu tutuklatamaz mısın ya da başka bir ülkeye sınır dışı ettiremez misin?"

"Birincisi, ben insanları tutuklayamam. Ben polis değilim. İki, ne kadar istesem de bir ABD vatandaşını sınır dışı edemem. Üç, o hiçbir yasayı çiğnemedi."

"Alec'i tehdit etti!"

"Elimde sağlam bir kanıt yok. Sadece söylentiler var. Tutuklanmayacak."

"Ugh. Polis olmadığına emin misin? Çünkü tıpkı bir polis gibi konuşuyorsun." "Ben sadece kanunlara aşinayım."

"Ne yazık ki az önce söylediği her şeyi doğrulayabilirim," diye ekliyorum. "Bu bir kabus." Everly yenilmiş bir halde tekrar yere çöktü. "Bu yoldaki bir tümsek. Bir yolunu bulacağız."

"Otele dönerken yolda durup bir içki dükkânından alışveriş yapabilir miyiz? Sanırım sıvı bir akşam yemeğine ihtiyacım olacak."

"Bir ya da iki şişe için durabiliriz."

"İyi mal olsa iyi olur. Yüz artı kanıt." "Elbette," diye yatıştırıyor Täge onu.

"Täge, Alec?" Everly'nin sesi uysal.

"Mmmm?" Täge arabayı sürerken Ever'a bakıyorum.

"Bir daha Chicago'ya dönmek zorunda kalmayacağıma söz ver."

Täge ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Hayır, asla," ikimiz adına da söz veriyorum Biz.

"Güzel." Gözlerini kapatıyor ve ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. O sanki bir tabutun içinde yatıyormuş gibi görünüyor. Bu beni ürpertiyor.

Ever'sız bir hayat
mı? Hayal bile
edilemez.

Everly

Kilolarca tekila içerim.

Alec gerçekten iyi mal aldı. Güçlü ve pürüzsüz. Alkol olması bile aldatıcı.

Gunner'ı tekrar görmek akıl sağlığımı alt üst etti ve şimdi bununla başa çıkmaya çalışıyorum.

Otele döndüğümüzden beri Tage kim bilir kiminle telefonda konuşuyor, Alec de internette sörf yapıyordu. İkisi de Gunner'ın bilmecesini çözme görevinde. Zaman kaybı. Cevap yok. İkisi de kuyruklarını kovalayan köpekler.

Tek verimli şeyi yapıyorum. Sarhoş olmak.

"Ben yatmaya gidiyorum." Kanepeden sıvıştım. Yorgunum, çakırkeyifim ve sızmaya hazırım.

Alec, gözlerini ekrana dikmiş bir halde, "Karnınızın üzerinde uyuyun," diyor.

"Söz veriyorum." İzcinin onurunu tutuyorum.

"Daha sonra geleceğiz." Tage başıma bir öpücük bırakıyor. Hafifçe gülümsüyorum. Tüm bunların sonucunda ortaya çıkan tek iyi şey, ikisiyle birlikte lüks bir otel odasını paylaşmak oldu.

"Sizi seviyorum," diye mırıldanıyorum. "İkinizi de."

"Biz de seni seviyoruz," diye karşılık veriyor Tage ben yatak odasına girerken. Yatak çağırıyor.

Alec'in tavsiye ettiği gibi yüzüstü düştüm. Gördün mü? Dinliyorum. Gözlerimi kapatıp pelüş yorganın içine gömülüyorum.

Tekila, götür beni.

Erken uyandım, açlıktan ve susuzluktan ölüyordum.

Güneş daha yeni doğdu.

Tage ve Alec her iki yanımda uzanmış, mışıl mışıl uyuyorlar.

Acaba kaçta yatağa girdiler?

Bu iki adamı da elde etmem hâlâ son derece tuhaf, son derece gerçeküstü ve mantıksız bir şekilde şaşırtıcı. Aynı zamanda boğucu. Vücutları ısı iletkeni gibi. Yataktan sıvışıp kot pantolonumu çıkarıyorum. Hava üflemesine rağmen hâlâ terliyorum. Banyoda işimi hallediyorum, mini buzdolabından bir şişe su alıyorum - ki o kadar da mini değil - ve sadece bir atlet ve iç çamaşırıyla aralarına sürünüyorum.

"İyi misin?" Alec uykulu bir elini çıplak kalçama koyuyor.

"İyi, aslında." Ona sokuluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, düşündüğümünden çok daha iyi hissediyorum. Sadece hafif bir akşamdan kalmalığım var ve sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Belki de Gunner'la yüzleşmek sandığımdan daha iyileştiriciydi. Ona bağırmak harika hissettirdi. Kesin cevaplar alamasam bile yıllardır kafamı kurcalayan soruları haykırmak. Korkmuş, incinmiş, on altı yaşındaki kızın o zamanlar ona karşı koyacak cesareti yoktu ama yirmi dört yaşındaki kadının kesinlikle vardı.

"Güzel."

"Yatağa kaçta geldin?" Fısıldıyorum. "Çok geç," diye inliyor Tage.

"Uyumana izin vereceğim." Dövmeli omzunu öpüyorum. "Sevişmeyi tercih ederim," diye karşılık veriyor. "Ben de aynı fikirdeyim," diye araya giriyor Alec.

"İkinizi hiçbir şey durduramaz," diye takılıyorum.

İki çift açık renkli göz açıldı. Oh, kahretsin, şimdi yaptım.

"Alec kötü görüldüğünden değil, ama benim için biraz fazla erkeksi." Tage kendini yukarı itiyor ve yırtıcı bir hayvan gibi üzerime tırmanıyor. "Öte yandan sen tatlı, yumuşak ve kadınsılığın mükemmel bir karışımısın." Ağzını benimkiyle kapatırken göğüslerime masaj yapıyor. Onun altında eriyip gidiyorum. Tam bir gidiciyim. Bu iki adam için de eroınmanım.

Anında teslim oluyorum, kollarımı onun emriyle kaldırıyorum, o da atletimi çıkarıyor. Kısa süre sonra çırılçıplaktım ve iki aç ağız ve yirmi becerikli parmak tarafından tahrik ediliyordum. Kısıtıyor ve dürtüyorlar, bana tüm doğru yerlerimden dokunuyorlar. Güzel ve saygısız bir sunağa serilmiş bir kurbanım. Onlar sırayla meme uçlarımı emip klitorisimi yalarken ben derin bir uçurumda boğuluyorum. Bedenim onların harikalar diyarı. Onların Zion'u.

Ağızları ve elleri benim ütopyam.

Yüksek sesle ve özgürce inleyerek, her yönden gelen hislerle dolup taşarken yatakta dalgalanıyorum. Sürekli bir heyecan baskısını koruyarak, ben tökezlemeden önce beni ne kadar ileri iteceklerini biliyorlar. Bu kadar kısa bir süre içinde birlikte çalışma konusunda çok iyi hale geldiler.

"Boşalmanı izlemek istiyorum." Tage kulağımı ısırırken bir yandan da sivrilttiği meme uçlarımı koparıyor. "Alec'e binişini izlemek istiyorum, sonra da seni becermek istiyorum."

Şehvetli bir pus içinde ona bakıyorum. Ne isterse yaparım. Ne isterse. İkisinden biri ne isterse.

Alec bizi yatağın üzerinde yeniden konumlandırırken doğru gemide gibi görünüyor. O kadar ıslanmış ve tahrik olmuştum ki, hiçbir engelle karşılaşmadan onun sikinin üzerine kaydım. Bu pozisyonda o kadar derine gömülmüş ki onu her yerde hissedebiliyorum. Gerçekliğimi dolduran bir dolgunluk fantezisi.

Alec'in hemen yanında yatan Tage, "Kıınılda," diye beni cesaretlendiriyor. Bunların hepsi yepyeni şeyler. Şimdiye kadar beni sadece paylaştılar, hiç sırayla olmadılar ama bu yeni dinamik ateşli, erotik ve biraz da pis.

Tam içine giriyorum. Onları tahrik etmek istiyorum. Onlara istedikleri her şeyi vermek istiyorum.

Alec'i komuta ederek sürüyorum, Tage'e istediği gösteriyi sunuyorum. Rol yapmak için fazla bir şey gerekmiyor. Ben de en az onlar kadar bu işe yatırım yapmış durumdayım. Zevk noktam yükselirken önce biriyle, sonra diğeriyle göz teması kuruyorum. Alec'in zonklayan ereksiyonunun beni gerdiğini, bana masaj yaptığını, beni mükemmel noktadan bıçakladığını hissetmek, horozunu daha sert ve daha sert sokmamı sağlıyor. Tage boşalmamı izlemek istediğini söyledi ve tam olarak bunu elde edecek. Doruk noktam sert ve hızlı bir şekilde hızlanırken üçümüz de kendi nedenlerimizden dolayı ağır nefes alıyoruz.

"Boşalacağım," diye yüksek sesle miyavlıyorum, meme uçlarım vücudumun maruz kaldığı aşırı stres nedeniyle sıkışıyor. "Oh, siktir . . oh, oh, siktir." Kukum ağrırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve içimdeki her şey unutulup gidiyor. Tüm tatminim, tüm doyumum, tüm şeytani arzum Alec'in üzerine dökülüyor.

Hiçbir şey kalmayana kadar ona bineceğim. Benden ve ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Tage sırasını alırken ben orgazmik bir trans halindeyim.

Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı ayırıyor ve sıırılsıklam, hassas amıma giriyor. Darbe beni bir elektrik akımı gibi gerçekliğe geri döndürüyor.

"Ah!" Tage beni becermeye başladığında çatırdıyorum ve ağlıyorum. O kadar hızlı ve o kadar derin giriyor ki vücudum hiçbir uyarı vermeden tepki veriyor. Alec kadar iyi hissettiriyor, bu iki adamın da olabileceği kadar akıllara durgunluk veren ve barbarca.

"Tage, Tage, Tage," diye inliyorum her acımasız hamlesinde. Boşalacağım. İki adam da beni izlerken tekrar boşalacağım.

Tage'in gözleri de kalçaları kadar vahşi. Gergin homurtular ve nefes nefese kalışlarla birlikte tokat sesleri odanın içinde yankılanıyor.

Her şey çok fazla olduğunda vücudum pes ediyor.

Tage'in bedensel komutu altında parçalanıyorum, titriyorum. Başka seçeneğim yoktu. Ne kadar yorgun, bitkin ya da kullanılmış hissedersen hissedeyim, sonucu o belirliyordu.

Pelvik kaslarım yoğun daralmadan dolayı ağrıyor, uyluklarım sürekli uyarılma dalgalanmalarından dolayı sıırılsıklam ve başım aşırı fiziksel efordan dolayı hafif.

Tage'in ağzından çıkan kükremeyi ya da içimde patlamasına neden olan tek şiddetli itışı zar zor kaydediyorum. Sadece iki erkeğe ait bir kadın olduğumu biliyorum.

Beni ters yüz etmek, baş aşağı kaldırmak, istediklerini almak ve çok daha fazlasını arzulamak için beni terk etmek için özür dilemeyen erkekler.

Yatağın üzerinde cansız bir şekilde yatıyorum, yüksek, enerji emici bir ağırlığın altında eziliyorum. Tage ve Alec her ikisi de yanımda yatıyor, biri diğerinin yanında ve ikisi de kendini beğenmiş. Bana ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar ve bu zaten şişirilmiş egolarını daha da şişiriyor. Bu yatakta üçümüze de yer olmasına şaşırıdım.

Yangına körükle gitmiyorum. Sadece orada uzanıyorum ve sessizce mutluluğun tadını çıkarıyorum. "Yüzün kıpkırmızı." Alec yanağında daireler çiziyor.

"Siz ikiniz az önce beni fena benzettiniz. Ne bekliyordunuz ki?" Hem Tage hem de Alec kahkahalara boğuldu.

"Bu zekice yoruma karşılık diğer yanakları da eşleştirmeye ne dersin?" Tage beni ters çevirdi ve kıcıma şaplak attı. Çılgılık atıp gülüyorum, sürünerek kaçmaya çalışıyorum.

Tage ve Alec beni geri çekti. "İkiye karşı bir. Bunlar hiç de adil olmayan oranlar." Onlar sırayla bana şaplak atarken ben altlarında kıvranıyorum.

İkisi de bana şeytanca bakıyor. "Bebeğim, biliyoruz."

Tage

Kuşluk vakti, Everly'yi yatağından kaldırıyorum. "Eve gitme zamanı, aşkım." "Gitmek istemiyorum." Yorganı başının üzerine atıyor. "Ben sadece

hayatımın sonuna kadar burada saklanacağım."

"Kalıcı olarak bir yatağa sabitlenmiş olmanız kulağa ne kadar cazip gelse de pratik değil. Ve Chicago senin evin değil."

"Hayır, asla," diye mızızlanıyor. Bunu yapmasına bayılıyorum. Çok tatlı oluyor. "Ama New York'a döndüğümüzde ne olacak?"

Yorganı yüzünden çekiyorum. "Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız."

"Kulağa pek umut verici gelmiyor," diye somurtuyor.

İç çekip yatağın üzerine oturuyorum. "Kulağa umut verici gelen bir şey duymak ister misin?" Başını sallıyor, siyah perçemleri gözlerine düşüyor. "Sana asla kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum. Annenin, kurmak için çok çalıştığın yeni hayatını mahvetmesine asla izin vermeyeceğime söz veriyorum. Ne senin ne de Alec'in onun kötü kararlarının etkilerini ya da sonuçlarını hissetmeyeceğinize söz veriyorum. New York'a döndüğümüzde ne olursa olsun, hayatınız kesintiye uğramayacak."

"Kulağa umut verici geliyor."

"Memnun etmeyi

hedefliyorum."

"Yine de gerçekçi mi?" Karamsarlığı su yüzüne çıkıyor.

"Tabii ki öyle. İyi olduğum bir şey varsa o da sik engellemektir. Alec'e sorun."

"Tage." Bana şakacı bir şekilde vuruyor.

"Bunu duydum," diye sesleniyor Alec banyodan.

"Hepsi geçmişte kaldı," diye karşılık veriyorum, gözlerimi Ever'dan ayırmadan.

Bana sevgiyle bakıyor ve midemde her türlü garip his dişliler gibi öğütülüyor. Bana böyle bakması için çok acı çektim. Beni bir zamanlar gördüğü gibi görmesi için. Onu öpmek için aniden eğildim. Bu zorlayıcı. Duygusal bir anı paylaşıyoruz, birbirimizi kavrayan, derin bir kucaklaşma.

bağını başka bir seviyeye taşır.

Uzaklaştığımda Ever sakın bir şekilde nefes alıyor. "Burada olduğun için mutluyum. Bana döndüğün için."

"Ben de bebeğim." Başparmağımı pembe yanağında gezdiriyorum. "Ben de." Onunla tekrar birlikte olmak uzun zamandır istediğim şeydi. "Şimdi, hadi, kalk. Eve gitme vakti geldi. Yarın işe dönmen gerekiyor."

"Yine sesleniyorum. Bir gün daha burada kapalı kalamaz mıyız?" Ever, yorganı başının üzerine geri atarak itiraz etti.

"Benim için sorun yok." Alec saçlarını havluyla kurulayarak banyodan çıkar. İşini bitirdiğinde her yere yapışıyor.

"Bu garip görünmeyecek mi? İkinizin de aynı günlerde izin alması?" Ona sordum.

"Kimin umurunda?" Ever yorganın altından homurdanıyor.

"Bundan şüpheliyim. Anladığım kadarıyla kimse bizden haberdar değil. Orada o kadar çok ofis aşkı yaşanıyor ki." El sallıyor. "Bence bu politika sadece sigorta amaçlı. Bir şeyler ters giderse diye. Kıdemli ortaklardan birinin halkla ilişkiler müdürüyle bir ilişkisi var."

Ever yorganı üzerinden atıyor. "Ciddi misin?"

"Evet," diye onaylıyor Alec. "O şirketteki onca tükürüğe baksan şok olurdun."

"Başka biriyle tükürük değiş tokuşu yaptın mı?" Oh, kahretsin. Az önce Alec'i silah altına aldım. Bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Keşke biraz patlamış mısıрім olsun.

"Um," rahatsız görünüyor. Bundan bu kadar zevk almam yanlış mı?

"Alec?" diye üsteliyor.

"Geçen yıl Noel partisinde bir stajyer vardı," diye itiraf ediyor. "Sadece sarhoş, aptal bir geceydi." Boğazını temizliyor.

Hiç eğlenmiyor.

"Hepimizin bir geçmişi var," diye hatırlatıyorum ona. Alec'i ateşin üzerinde tutmaya gerek yok.

Beni dinle, olgun falan davranıyorum.

"Doğru." Yorganın altına saklanmaya geri döner.

Alec ve ben bakiştık. *Bu kızla ne yapacağız?*

"Madem bir gece daha kalacağız, neden Tage ve ben gidip biraz daha kahve almıyoruz, sen de duş alıyorsun? Öğle yemeği için Riverwalk'a gideriz, sonra da akşam yemeği için burada kalırız. Kulağa nasıl geliyor?" Alec yorganın kenarının altına bakıyor.

"Kafein mi?" Everly cıvıldıyor. Ona nasıl ulaşacağını biliyor. Onu gözetliyor

tek, ilgili gözle.

"Ekstra büyük, ekstra tatlı. Eminim yakınlarda harika bir kahve dükkanı vardır." "Ben varım."

Çok uzun sürmedi. Gelecek için bir not alıyorum. Everly'ye kafein rüşveti vereceğim.

"Güzel. Biz yokken bizim için güzelleş."

"Bunu yapabilirim," diye flört ediyor.

"Biliyorum." Alec onu öpmek için eğiliyor, o da doğruluyor ve Alec'i yarı yolda karşılıyor. Bunun garip olması gerektiğini biliyorum, kız arkadaşının başka bir adamı öpmesini izlemek, ama garip bir şekilde, değil. Bu normal. Bizim normalimiz. Everly ikimizle de mutlu ve tekneyi sallayan ben olmayacağım. O olduğu sürece ben de bu işin içindeyim. Kader izin verdiği sürece.

Everly'yi kendi haline bırakarak, Alec ve ben asansörle lobiye indik. Yeni ve tuhaf bir seviyede bir arada yaşamaya başladık. Karşılıklı bir saygı oluştu ve ortak bir ilgi bizi birbirimize bağlıyor. Birbirimize taban tabana zıt olduğumuz kesin, ama o serseri değil. Kolay lokma değil, korkak da değil. Bu ilişkinin ileride nasıl yürüyeceğini tam olarak bilmiyorum. Hayatımda birçok şeyi değiştirmem gerekecek. Yeni başlayanlar için kök salmak. Endeavor için çalıştığım için göçebe bir hayat yaşıyorum, aktif hale geldiğimde bir anda dünyanın dört bir yanına kaçıyorum. Bazen bu görevler aylar sürebiliyor.

Ortak bir zemin bulmalıyım. Bunu yapan ajanlar olduğunu biliyorum. Hem özel hayatı hem de tehlikeli bir profesyonel hayatı olan. New York'taki idarecim bunun en iyi örneği. CJ evli, bir çocuğu var ve hala ihtiyacım olan sağlam bir bağlantı olmayı başarıyor. Belki de izlemem gereken yol budur? Saha ajanlığından idareciliğe geçiş mi? Hâlâ aksiyonun bir parçası olurum, sadece o kadar değil ve çok daha güvenli bir mesafeden. New York'a döndüğümüzde CJ ile konuşmaya karar verdim. Şehirde yüz yüze bir görüşme ayarlamak kolay olacak.

"Hey, dostum. Bunun için teşekkürler." Alec katları izliyor.

"Ne için?" İçsel düşünce sürecim çözülüyor.

"Everly konusunda bana yardım ettiğin için. Eğer kıskanç bir kız arkadaşla dönüşseydi bu berbat olurdu."

"Sorun değil. Barışı korumak için birbirimizin arkasını kollamalıyız, değil mi?" Hafifçe cevap veriyorum.

Alec bana bakıyor ve sırtıyor. "Evet, öyle."

Yumruk atmak için yumruğumu kaldırdım. Alec beni havada bırakmaz.

Ve böylece, alışılmadık ve karmaşık ilişkimize bir katman daha eklenmiş oldu.

Alec'in GPS'indeki yönergeleri takip ederek bulduğu şık kafeye gidiyoruz. Ever'ın krem brüle lattesine bayılacağını söyledi.

Benim için kahve kahvedir. Ama dürüst olmak gerekirse, onun nelerden hoşlandığını bilmesi ve onu mutlu etmek için elinden geleni yapması hoşuma gidiyor. Everly her şeyden önce mutluluğu hak ediyor.

Otele doğru yürürken Chicago'nun ılık havası sudan gelen hafif bir esintiyle rahatlıyor. Alec'in Everly'yi otel odasından çıkmaya ikna etmesine sevindim. Sanırım güzel bir gün ve canlı bir atmosfer ona iyi gelecek.

Asansörü beklerken telefonum çaldı. Ekranı baktım, özel bir numaraydı. Hemen cevap verdim.

"Alo?"

"Sorduğun mali tabloları inceledim." Simon hemen işe koyuluyor. Merhaba yok, günaydın yok. Sosyal bir tip değil. Ama çok zeki bir hacker olduğu için görgü eksikliğini görmezden geliyor. Herkes tarafından. O Endeavor'ın yıldızı, gerçekten. Kalbi. Bilgiye ihtiyacınız olursa, doğrudan ona gidirsiniz.

"Ve?" Asansöre girerken kahvemi kayıtsızca yudumluyorum.

"Hiçbir şey yok. Olağandışı bir hareket ya da ödeme yok. Hesaplar yıllardır ölü."

"Siktir, tamam." Gunner'ın finansal faaliyetleri çıkmaza girdi. "Yine de ilginç olan bir şey buldum."

"Neymiş o?"

"Destiny Star Reynolds adına bir hesap. Hâlâ aktif ve ödemeleri güncel."

Donup kaldım. "Everly'nin adına bir hesap mı? Ne tür bir hesap?" Alec başını bana doğru çeviriyor, tüm dikkatiyle, yüzde yüz.

"Görünüşe göre bir kiralık kasa. Ama banka garip. Anladığım kadarıyla yeni çağdan kalma. Tamamen dijital. Yüz tanıma, iris taraması veya parmak izi kimliği."

"Parmak izi kimliği mi dediniz?" Alec'e dikkatle bakıyorum. "Dedim. Daha yavaş tekrarlamamı ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. İnek, ukala birinden daha kötü bir şey olamaz. "Hayır, teşekkürler. İlk seferinde anladım." Asansörün kapıları açıldı ve Alec'le ben Simon'ın bize kaşıkla verdiği her kelimeye tutunarak dışarı çıktık. "Banka nerede?"

"Buna asla inanmayacaksın. Chicago." Kendini beğenmiş.

Vay canına.

"Tamam, teşekkürler. Bana tüm detayları gönderin. Araştıracacağız."

Telefonu kapattım. Gunner'ın "Everly tek bir parmak izi kadar değerlidir" sözünü

kelimeler. "Sanırım hepsi bu kadar. Vicki'nin peşinde olduğu şey bir kasada ve ona erişebilecek tek kişi Everly. Anahtar o."

Alec'in yüzü düşer. "Belki de onu yalnız bırakmak o kadar da iyi bir fikir değildi." Yersiz bir şekilde, ikimiz de Ever'ın adını söyleyerek otel odasına daldık.

Cevap yok. İkimiz de aynı mantıksız korkuyu paylaşıyoruz.

"Hiç!" Aceleyle yatak odasına ve ardından bitişikteki banyoya giriyorum. "Hiç -" Kısa kesiyorum, onu küvette buluyorum, baloncuklarla dolu, gözleri kapalı, airpods'unu dinliyor. Başını bangır bangır çalan müziğe doğru çevirirken orada durduğuma dair hiçbir fikri yok.

Rahatlayarak sarkıyorum, kalbim serbestçe mideme iniyor. Bir saniye sonra Alec bana çarpıyor ve tam olarak sahip olduğum şeyi buluyor. Mutlu, bilgisiz bir Ever. Arkamdan sesli iç çekişini duyuyorum.

"Lanet olsun, neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Kıs kıs güldüm.

Aynen kardeşim.

Everly gözlerini açıyor, aniden orada olduğumuzu hissediyor. Bir kulaklık çıkararak nazlı nazlı gülümsüyor. "Siz iki röntgenci ne zamandır oradasınız?"

"Yeterince uzun," diye onaylıyorum. Bir havlu alıp jakuzili küvetin kenarına seriyorum. "Çık dışarı. Konuşmamız gerek, aşkım."

Everly sesimin acımasız tonunu okuyor. Bu konuşma çok eğlenceli olacak.

Alec ve ben, Everly'nin muhteşem bir şekilde ıslak ve çıplak durup kendini yıkamasını röntgenci gibi izliyoruz. Onun çıplak vücudunu görmekten asla bıkmayacağım. Sanırım hem Alec'in hem de benim bu masum ve seksi gösteriyi izlemekten ağzımız sulanıyor.

Ever kuruduktan ve pelüş, beyaz bir otel bornozuna sarındıktan sonra onu kanepeye oturtup kahveyi uzatıyoruz. Alec ve ben sessizce onu olabildiğince rahat ettirmenin darbeyi azaltacağı konusunda hemfikiriz.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Krem brüle kahvesini iki eliyle tutuyor ve bize tuhaf tuhaf bakıyor.

Alec liderliği almam için bana bakıyor. "Hiç." Başlamak için doğru kelimeleri arıyorum. "Sanırım Gunner'ın yıllar önce seni neden kilit altında tuttuğunu ve annenin şimdi neyin peşinde olduğunu anladık."

Güzel yeşil gözleri üç kat büyür.

"Annenin peşinde olduğu anahtar geleneksel bir anahtar değil. O sensin. Anahtar sensin."

"Ha?"

Haklı olarak, kafası karıştı. Kanepede ona yaklaşıyorum. "Görünüşe göre Gunner senin adına bir kasa açmış. Ve kasaya ulaşmanın tek yolu parmak iziniz. İçinde her ne varsa önemli bir değeri olmalı."

"Hayatımın üç yılı gibi," diyor acı bir şekilde. "Bu ve belki çok daha fazlası."

"Daha ne kadar dayanabilir ki?" diye çıkışır. Öfkesi haklıydı. Gunner'ın yaptığı muazzam derecede yanlıştı. Annesinin yaptığı daha da kötüydü çünkü buna izin vermişti. "Ne var biliyor musunuz? O kutunun içinde ne olduğu umurumda değil. Gunner ya da annem umurumda değil. Bırak peşimden gelsin. Bırakın beni zorlamaya çalışsın. Ondan korkmuyorum. Beni korkutamaz. Buna izin vermeyeceğim." Ever ayağa fırladı. "Alec, bana telefonunu ver."

Alec kafası karışmış bir şekilde ona bakar.

"Ne için?" "Annemi aramam gerekiyor."

"Hiç," diye araya giriyorum.

"Tage," diye ısıırıyor. Bunu kabul etmiyor. "Ona ilk ve son kez siktirip gitmesini söyleyeceğim."

"Şu anda her ne kadar azmine hayran olsam da" - Alec ona doğru uzanır - "onu azarlamanın pek bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bu beni çok daha iyi hissettirecek. Telefon. Hemen."

Alec kesin bir dille reddediyor. "Sopayla yılanı dürtüyorsun."

"Umurumda değil," diye homurdanıyor.

Alec bana bakıyor. Başımı hayır anlamında salladım.

"Kahretsin, siz ikiniz." Ever ayağını yere vuruyor. "Bir noktada kendimi savunmak zorundayım. Bir delikte saklanmaktan yoruldum. Bana istediğini yapabileceğini düşünmesinden bıktım. Beni ve sevdiğim insanları tehdit edebileceğini düşünmesinden bıktım. Alec, ver şu lanet telefonu bana."

Oda ayıltıcı bir sessizliğe büründü. Everly'nin annesiyle herhangi bir şekilde temas kurmasını en son isteyeceğim şey. Ama öte yandan, Vicki'nin kızından gelen bir tehditle geri adım atıp atmayacağını merak ediyorum.

"Ona ver," diye Alec'i yönlendiriyorum. "Bakalım ne olacak." "Tage," diye itiraz ediyor Alec.

"Yap şunu." İtiyorum.

Alec isteksizce telefonu uzatır. "Kilitli,"
diye yakınıyor Everly.

İyi denemeydi, Alec.

Alec başparmağını dairenin üzerine bastırarak üçümüzün şimdiye kadar verdiği en kötü karar olabilecek kilidi açıyor.

Everly, Alec'in aramaları arasında gezinirken gözlerini kısıyor. Gözlükleri olmadan iyi göremiyor ama aradığını bulmayı başarıyor. Tanrı hepimize yardım etsin.

Alec ve ben onun her hareketini izlerken odanın ortasına doğru ilerliyoruz. Telefon çaldığında Everly aydınlık ve güneşli alanda volta atıyor.

Sonra duraklıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

"Anne," diye hırlıyor ve sevimli bir köpek yavrusu gibi değil, birinin boğazını parçalamak üzere olan vahşi bir kurt gibi. "Dikkatle dinle, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Beni rahat bırak. O kutunun içindekileri sana asla sırf inat olsun diye vermeyeceğim. Onu almana izin vermeden önce tüm parmaklarımı keser ve bir köpeğe yediririm. Beni takip etmeyi bırak, Alec'i tehdit etmeyi bırak ve geber." Telefonu kapatır ve Alec'e geri fırlatır. Neyse ki iyi refleksleri var, yoksa gözü morarabilirdi.

Her şey bittiğinde Everly çok ağırlaşmıştı. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Kalkıp ona sarılmalı mıyım yoksa sert bir içki mi koymalıyım?

"Ever, iyi misin?" Nazikçe soruyorum.

Bana ve hâlâ koltukta oturan Alec'e bakıyor. Gözlerindeki o bakışı daha önce hiç görmemiştim. Vahşetin de ötesinde.

"Hayır, Tage. Ben iyi falan değilim." Sözleri ürkütücü derecede sakindi.

Sonra yürüyor. Alec ve ben ayağa kalktık. "Nereye gidiyorsun?" O da benim kadar endişeli bir şekilde onu takip ediyor.

"Kendimi boğmak için küvete geri döndüm." İfadesi her şeyden çok şaka yollu ama yine de endişe verici.

Alec ve ben Everly'yi banyoya kadar takip ettik. Suyu çoktan akıtmış ve bornozunu çıkarmıştı. Neredeyse boş olan küvete girip oturuyor, kendini top gibi kıvırıyor ve ağlıyor.

Tanrım, bu kız ve yaşadığı her şey.

"Hiç." Alec ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarır, sonra da giysilerini çıkarır. "Bebeğim, sorun yok." Onu çıplak bedenine doğru çekiyor ve tüm duygularını boynuna boşaltmasına izin veriyor. Ben orada bir aptal gibi dururken bana bakıyor. Bu ağlama işlerinde hiç iyi değilim. Başını sallayarak kıcımlı küvete sokmamı işaret ediyor. İki kere söylemesine gerek yok.

Soyunup küvete giriyorum, Alec onu ve Everly'yi yeniden konumlandırıyor, böylece ben de onun boş tarafına sokulabiliyorum.

Her ne kadar ukala bir piç olsa da, Alec duygular konusunda benden çok daha iyi. Patlamaları ve ağlamayı bir profesyonel gibi idare ediyor gibi görünüyor. Şu anda bunun için minnettarım.

Alec Ever'a, "Bu çok fena oldu," diye mırıldanıyor. "Beni korkuttun." Everly gözyaşlarının arasından güler. "Alec, kapa çeneni."

"Ciddiyim. Bir dahaki sefere bir müşteriyi sıkıştırmak zorunda kaldığımda kimi göndereceğimi biliyorum."

"Evet, gözlüklerim ve saç örgülerim onları gerçekten korkutacak." Yüzünü siliyor. Su artık neredeyse göğsünü kaplıyor.

"Açı bu. Bu kadar masum görünen bir baş belasını asla beklemeyecekler. Sana Hayalet Suratlı Katil diyeceğiz." Bu isimle alay ediyor.

"Bu iş tanımını doldurabilecek bir yer biliyorum," diye söze giriyorum.

Kısa sürede, Alec ve ben Everly'nin kaşlarını çatmaktan çok gülümsemesini sağladık. Hiç de fena bir takım değiliz.

Su maksimum kapasiteye ulaştığında musluğu kapatıyorum ve üçümüz oturup dumanı tüten sıcak suyun içinde ıslanıyoruz. Ever'ı mutlu etmek için gereken buysa, bütün günü burada geçiririz.

"İyi hissettirdi." Ever avucunu boş bir şekilde berrak suyun yüzeyine yerleştiriyor. "Onu azarlamak."

"Bunu kesinlikle hak etti," diye katılıyorum.

"Sence geri çekilecek mi?" Everly gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaydırıyor. Başımı ciddiyle sallıyorum. İçimden bir ses hayır diyor.

"Evet, ben de."

"Bir yolunu buluruz." Kalçasını okşadım.

"Belki de saklanmaya geri dönmeliyim? Ben ortalıkta olmasam kimse zarar görmez."

"Asla, hayır," diye itiraz eder Alec hemen.

"İstedğini elde edemeyecek. Ve Alec, senin kariyerin tehlikede olmayacak," diye savunuyor Everly.

Sessiz kalıyorum. Profesyonel görüşüme göre, bu en kötü fikir değil. Everly ve ben kolayca ortadan kaybolabiliriz, ama bu Alec'i nerede bırakır? Her şeyi - yüksek kariyerini, arkadaşlarını, ailesini - bırakıp ortadan kaybolabilir mi? Bu yelken açmak için zor bir gemi.

Hayalet olduğum için benim için daha kolay. Hiçbir bağım yok, ne ailem ne de

çekirdek arkadaş grubu. On altı yaşımdan beri yalnızım. Ortadan kaybolabilirim ve kimse beni aramaya gelmez.

"Kariyerimin tehlikede olduğunu sanmıyorum. Bence annen blöf yapıyor. Eğer bir şey yapacak olsaydı şimdiye kadar yapardı. Çarkları yağlardı ama üç gün oldu ve hiçbir şey yok."

"Yine de olasılık." Everly, Alec'in argümanına katılıyor gibi görünmüyor. Ben de ona katılıyorum. Vicki'nin imkânı olsaydı şimdiye kadar bir şeyler yapardı.

"Eğer ortadan kaybolamıyorsam" - Everly suyun yüzeyinde delikler açıyor - "belki de o kutunun içinde ne olduğunu bulmalıyız."

"Ciddi misin?" Ayağa kalktım.

"Neden olmasın? Eğer içindekilerden kurtulursak, sorundan da kurtulmuş oluruz." "Umm . . ." Alec aynı fikirde değil. "Bu şekilde çalıştığından emin değilim."

"Ben de öyle."

"Annemi öldürtmekten başka ne seçeneğimiz var?" "Korkutucu olabiliyorsun. Belki de sana Hayalet Suratlı Katil demeye başlamalıyız?" Onun dönüştüğü kadınla gurur duyarak yorum yapıyorum.

"Sadece söylüyorum." Ever gülüyor. "Onun sonsuza dek gitmesini istiyorum. Lütfen, Tage." Bana sürtünüyor ve mırlıyor.

"Annemi öldürmemi mi istiyorsun?" Yapmayacağımdan değil.

"Hayır." Üzerime su sıçrattı. "Beni o kutunun içinde ne olduğunu görmeye götürmeni istiyorum. Ve eğer ondan kurtulmak işe yaramazsa, o *zaman* onu öldürmeni istiyorum." İşte yine o şeytani alaycılık.

Alec küstahça, "Cinayet davanda seni ben temsil edeceğim," diye ekliyor. *Teşekkürler.*

"Karşılıksız," diye şart koşuyor Everly. "Elbette."

Alec homurdanıyor.

"Benim sayemde bu kadar eğlenmenize sevindim." Ben de acımasız olabileceğimi düşünmüştüm.

"Yapması kolay." Everly kıkırdıyor. Sevimli olduğu için çok şanslı. "Peki, ne diyorsun?" Alec'in sıcak kollarına doğru süzülüyor. Belli ki Alec de bu plana katılıyor.

"Peki," dedim. "Kutunun içinde ne olduğuna bakacağız. Ama önce mekânı araştırmamız gerek. Körlemesine girmemizi istemiyorum."

"Araştırma konusunda mükemmelim," diye övünüyor Alec.

"Çok güçlü bir avukat, umarım öyledir," diye alay ediyorum.

"Karar verildi o zaman." Everly sırlıslıkla ayağa kalktı. Alec ve ben köpekler gibi nefes nefese kaldık. "Gidip kutuda ne olduğuna bakalım."

"Nereye gidiyorsun?" Üzerimden geçerken bacağını tuttum.

"Diğer kutuyla ilgilenmeden önce ikinizin *benim kutumla* ilgilenebileceğinizi umuyordum."

Alec ve ben silah sesini duyunca bir olimpiyat koşucusundan daha hızlı ayağa kalkıyoruz. Everly'nin tek yapması gereken bizi istediğini ima etmek ve biz de hazır ve istekliyiz.

Üçümüz de küvetten dolayı hâlâ ıslaktık ama bu hızımızı kesmiyordu. Alec ve ben Everly'yi istediğimiz pozisyona getirdik. Dört ayak üzerinde duran Alec onun arkasına yerleşiyor, ben de önünde diz çöküyorum.

"Alec senin o tatlı amına boşalacak, ben de senin o küçük, ateşli ağzına boşalacağım." Şehvetle titriyorum.

Alec ve ben göz göze geldik. O başını sallıyor, ben de. Bu Everly'nin kutusundan çok daha fazlasıyla ilgilenmekle ilgili.

Yüzünü okşuyorum, ağzını açması için onu ikna ediyorum. Tam açtığı anda, Alec içine giriyor. Sikimin etrafındaki iniltisi doyumsuzdu. Açgözlü ve doymak bilmez. Ele geçirilmeyi, hükmedilmeyi, emredilmeyi seviyor.

Alec onu yavaşça beceriyor, ben vücudunun ileri geri hareketine kendimi kaptırırken, ağzı ereksiyonumun üzerinde kayıyor, tükürükle kayganlaşıyor ve zevkle titreşiyor.

Bu onun doruğa ulaşması için uzun süreli bir yapı. Bizi azar azar kendinden geçiren uzun bir dans.

Aramızda sıkışıp kaldığı için boyun eğmekten, hızımıza yenik düşmekten başka çaresi yok. Alec amının derinliklerine doğru ilerlerken ben de hayvani bir şekilde ağzına sokuluyorum. Cinsel bir uyarılma birliği bizi esir aldı. Üçümüz aynı anda sarsıldık, karıştık ve uyarıldık. Sıcak nefesler, cinsel sesler ve gırtlaktan gelen tınılar odanın her yerinde konsantre bir armoni gibi yayılıyor. Alec ve ben Everly'yi doğrudan kırılma noktasına doğru iterken, bu bir itme ve çekme, itişme ve sarsıntı çılgınlığı.

Onu izlemek çok güzel. Çok güçlü ve akıllı bir kadın, kontrolümüz altında yıkılıyor. Arzu, özlem, hasret. Şehvet ve tutku. Acı ve zonklama. Hepsi bir girdabın içinde bir araya geliyor.

"Kahretsin bebeğim, daha fazlasını mı istiyorsun?" Alec homurdanıyor, pelvisinin itişleri daha düzensiz hale geliyor. "Boşalmak mı istiyorsun?" Ever geri itmeye ve daha sert emmeye başladığında iyice konsantre oluyor.

Umutsuzca sızlanıyor, burnundan fanatik bir şekilde hava çekiyor.

Alec'in kalçalarının gücü ve Ever'in kısıkcısıyla neredeyse hiç hareket etmeme gerek kalmadı.

ağız beni mükemmel bir pozisyona getirdi. Parmaklarımı saçlarına geçirip kalın telleri sıkıca kavıyorum ve vücudumu sertleştiriyorum. Alec'in onu sikmesini izliyorum, her vuruşundan ve çıkardığı her iniltiden zevk alıyorum.

Sonunda boşaldığında Everly'nin kolları çözülüyor, ağzının baskısı ve dudaklarının ereksiyonumun etrafındaki çekişi yıldızlar görmeme neden oluyor. Kalçalarımı açgözlülükle pompalıyorum, onu aynı orgazmik tavşan deliğinden aşağıya doğru takip edene kadar çılgınca homurdanıyorum. Alec zevkinin her damlasını çınlatırken tüm varlığım onun ağzına doğru yöneliyor. Bu bir domino etkisi ve üçlü bir bağlantı, hepsi tek bir doyumsuzluk anında toplanmış.

Dizlerimin üzerinde titriyordum, sikim hâlâ Ever'ın ağzında sağlam bir şekilde duruyordu, küçük, keskin emişleri taşaklarıma artçı şoklar gönderiyordu.

"Siktir, bebeğim, seni ve o ateşli ağzını seviyorum." İnliyorum, son derece tatmin olmuş bir şekilde. Sana söyledim, aşk-meşk işlerinde pek iyi değilim ama üzerinde çalışıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor dudaklarının arasından semi'mi çıkardıktan ve dizlerinin üzerinde doğrulduktan sonra. Biz ateşli, baş döndürücü bir öpücüğü paylaşırken o destek için Alec'e yaslanıyor. Sonra o da aynı şeyi Alec'e yapıyor.

Çarpıcı, maceracı, görkemli, Everly Paige'e binlerce şey diyebilirim, ama onu çağırmak için en sevdiğim şey, açık ara, *bizimki*.

Everly

Tage ve Alec günün büyük bir kısmını Dominus Tasarruf ve Tröstü'nü araştırarak geçirirken ben parmak ucuma bakıyorum. Vücudumun küçük, önemsiz görünen bir parçası Gunner'ın başından beri istediği şeydi. Ben değil, sadece küçük parmağımın izi.

Yıllar önce parmak izimi almış olabileceği bir zamanı, bir örneği düşünmeye çalışıyorum. Bir kapı tokmağından mı aldı? Çataldan mı? Bardaktan mı? Bütün bunlar nasıl işliyor? Soru üstüne soru, soru üstüne soru.

"Tamam." Alec kendini Tage'in dizüstü bilgisayarından geriye itiyor. "Anladığım kadarıyla bu 'banka' tamamen benzersiz ve son teknoloji ürünü. Yüz tanıma, retina taraması veya parmak izi kimliği ile yirmi dört-yedi erişilebilir."

"Yani gece yarısı öylece içeri girebilir miyiz?" Homurdanıyorum.

"Evet," diye dudaklarını şapırdatıyor Tage, "ve yapacağımız şey de tam olarak bu. Parmak iziniz bizi gerçekten binaya sokabilir." "Neden gece yarısı?" Ona soruyorum.

"Daha güvenli. Dışarıda kimse yok. Gecenin karanlığında saklanmak. Bilirsin, tüm o casusluk işleri." Göz kırıyor.

"Kulağa gizemli geliyor," diye dalga geçiyorum.

"Komik olduğunu düşünebilirsiniz ama protokolün bir nedeni vardır ve sizi hayatta tutar." Çoğu zaman.

"Protokolün komik olduğunu düşünmüyorum. Sanırım bunu soğukkanlılıkla anlatma şeklin öyle."

"Yeterince adil. İşte anlaşma. Endeavor'dan birkaç göz bizi izleyecek. Biz içeri girerken. Kontrol edeceğiz, malların ne olduğuna bakacağız ve sonra defolup gideceğiz. Ondan sonra ne yapacağımıza ajans karar verir. Umarım radyoaktif bir şey yoktur, çünkü bu kesinlikle berbat olurdu."

"Radyoaktif mi?" Alec dudağını kıvrır.

Tage omuz silkiyor. "O bir suçlu. Ondan hiçbir şey beklemezdim." "Sence tehlikeli madde kıyafeti kiralamalı mıyız?" Ben de ekliyorum.

"Hayır, kontrol altında olduğu sürece sorun olmaz." Kimse gülmüyor.

* * *

Saat gece yarısı ve Chicago'nun finans bölgesinin ortasındaki cilalı görünümlü bir binanın önünde duruyoruz.

"Gerçeklik anı." Tage beni ileri itiyor. Karnım zonkluyor. İkiye bölünmüş durumdayım. Gunner'ın kilit altında tuttuğu şeyi bilmeyi umutsuzca istiyorum ve umutsuzca istemiyorum.

"Parmak izi taraması." Alec kapılardan birinin yanındaki kırmızımsı camlı küçük bir kareyi işaret ediyor.

Gerçeklik anı. Her biri yanımdayken derin bir nefes alıyorum ve işaret parmağımı cama bastırıyorum.

Bekliyoruz. Hiçbir şey yok.

"Ha?" Tekrar deniyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Başparmağını dene," diye öneriyor Tage.

Küçük bir inançla başparmağımı cama bastırıyorum ve kapı tıklıyor. "Vay anasını."

"İçerideyiz." Tage çelik kapıyı çekerek açtı ve kapı gıcırdadı.

Binanın içi parlak floresan ışıkları, krem rengi zemin, tavan ve duvarlarla kaplı. "Tamam" - Tage telefonunu okuyor - "Simon'a göre asansörle altıncı kata çıkmamız gerekiyor. Kiralık kasa orada."

"O zaman bir saniye bile kaybetmeyelim." Alec yürüyor, biz de onu takip ediyoruz. Asansörler koridorun biraz aşağısında. Yine, onlara erişmek için parmak izimi kullanmam gerekiyor. İçeri girince, altı numaraya basıyoruz.

Vay canına. Lanet olsun. Bu gerçekten oluyor.

Asansör yolculuğu sorunsuz ve kısa sürede istediğimiz kata varıyoruz. Kapı ayrıldığında bizi tamamen beyaz ve buzlu camdan bir duvar karşılıyor.

"Oha." Üçümüz de açık bir kapıya doğru ilerledik. İçeride düzinelerce kasa var. Bir kilitli kutu anıt mezarına benziyor.

Tage cama hafifçe vurur. "Sanırım bu kurşun geçirmez."

"Umarım öyledir çünkü bu bir hırsız için çok cazip olurdu," diye gözlemliyor Alec. "Hadi şu işi bitirelim." Birdenbire huzursuzlandım.

Görünmezliğim yüksek

Daha önce olanlar çabuk geçiyor gibi görünüyor.

Başparmağımı kapı taramasına bastırıyorum ve daha önce asansörlerde ve çelik kapıda olduğu gibi tıklıyor. Açıyoruz ve içeri giriyoruz.

Duvarlara yerleştirilmiş iki yüz kasa olmalı. Hepsi küçük bir odada.

"On dokuz doksan bir numarayı bulmalıyız." Tage her kutuyu okumaya başlar. Bir dakika sürüyor ama sonunda aradığımızı buluyoruz.

"Numara on dokuz-doksan bir," Alec yüksek sesle okuyor. "İşini yap."

"Benim işimi yap, tamam mı?" Sanki sihirbaz falanmışım gibi. Derin bir nefes daha alarak başparmağımı kutu kapısının ön yüzündeki tarayıcıya bastırıyorum. Uzun bir saniye sürüyor ama gerçekten de açılıyor.

"Lanet olsun." Tage'in gözleri parlak uydular kadar büyük. Sanki geçmişin bir sayfası nihayet kapanıyor. Sadece birlikte çıkabileceğimiz bir yolculuk.

Alec parlak gümüş kutuyu çıkarıyor ve odanın ortasındaki beyaz parlak masanın üzerine koyuyor. Üçümüz de kutunun önünde durmuş, içinde ne olabileceğini merak ediyoruz.

Alec tokayı çeviriyor ve kapağı açıyor. Hepimiz içeriye bakıyoruz. "Bu da ne böyle?" Tage içindekileri incelerken havlıyor.

Geçmişimden tatlı hatıralar bana bakarken midemde kelekler uçuşuyor.

"Hello Kitty." Kutudan sevimli, plastik bobble head'lerden birini alıyorum. "Eskiden bunlara bayılırdım." Oyunağı sallıyorum ve kedicik kafası dans ediyor.

"Gunner'ın sakladığı şey bu mu? Annenin peşinde olduğu şey bu mu? Bir avuç çocuk oyunağı mı?" En hafif tabirle hayal kırıklığı.

Omuz silkiyorum. "Gunner'la ilgili tek iyi anım bana bunları vermesiydi. Annemle çıkmaya başladıklarında benim için hep bir tane bulundururdu. En güzel yanı da," diyorum ve tabanı çevirince gövdeden ayrılıyor. "İçinde her zaman şeker olurdu."

Gizli tüpü tutuyorum.

"Bunun şeker olduğunu sanmıyorum." Alec'in çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Hiç de değil." Tage oyunağın alt kısmını elimden alıyor ve floresan ışığına tutuyor. Tüpün içindeki minik, şeffaf taşlar renkli prizmalarla parlıyor.

"Bunlar ... *elmas* mı?" Öyle olmalılar, çünkü kadınlık organlarım karıncalanıyor.

"Lanet olsun." Tage tekrarlıyor. "Gunner ve onun lanet bilmeceleri. Bu kutuyu bir başkası açsa bile, gerçeği sadece sen biliyorsun."

sır."

"Şeytanın beynine biraz saygı duymak lazım. Bu bir çeşit dahilik." Alec etkilenmiş bir şekilde kollarını kavuşturur.

"Onca ay gizli görevde çalıştım. Uyuşturucu ve silahları biliyordum ama bunu asla. Gunner'ın da elmas kaçakçılığı yaptığından kimsenin haberi yoktu."

"Annem yaptı." Hayal kırıklığına uğradım. Beni doğuran kadın beni hayal kırıklığına uğrattı. Beni koruması gereken kadın. Beni büyütmesi. *Beni sevmesi.*

"Kesinlikle bir şeyler biliyordu." Tage ısıltılı küçük taşların büyüüne kapılmıştı.

"Yedi, sekiz, dokuz, on," Alec tüm Hello Kitty bebeklerini sayıyor. "On üç, on dört, on beş. Hepsi elmaslarla dolu on beş bebek. Burada on milyon dolara yakın para olmalı."

"Annemin peşimden gelmesi için on milyon neden." Ve işte orada. Başından beri istediği şey. Düzeltmek için yeni bir boru hattı.

Biz masanın etrafında toplanırken Tage arka cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Andrews." Bize sırtını döndü. "Ne? . . . Ne zaman? *Nasıl?*
Orası maksimum güvenli bir
hapisane." Gözlerim kafasının
arkasına doğru uçuyor.

"Tahmini varış süreniz nedir? . . Tamam. Tamam." Klik. Tage dönüyor. "Gitmemiz gerek. Şimdi." Süper casus moduna geçer.

"Ne oldu?" Tage tüm içindekileri kutuya geri koyup, kutuyu kapatıp, rekor bir sürede duvara geri yerleştirirken, telaşla soruyorum.

"Çok kötü bir bok." Kolumu tuttu. Sertçe - *ah* - ve beni bankadan dışarı çekti.

"Ne tür çok kötü bir bok?" Alec bastırıyor, peşimizden geliyor.

Tage cevap vermiyor. Asansör düğmesine basmak için parmağımı kızgın bir maşa gibi kullanmakla meşgul, bir deliden daha çılgın.

Asansörün kapıları nihayet açıldığında, bizi bir silahın namlusu ve istenmeyen üç yüz karşılıyor.

"Bu tür kötü şeyler." Tage küfür ediyor.

Neredeyse gördüklerime inanamayacaktım. Dövmeli bir katil, annem ve *Gunner, hepsi bir arada, iyi oynuyorlar. Burada ne haltlar dönüyor?*

"Selam, tatlım." Asansörden ilk annem çıktı. Onu zar zor tanıdım. Aslında iyi görünüyordu. Taze yüzlü, güzel giysiler, düzgün saçlar. Karşımda duran kadın için ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim

DNA dışında hiçbir özelliği paylaşmaz.

Gunner ve silahlı serseri onu takip ediyor.

"İçeri," diye emrediyor Gunner.

Oh, lanet olsun.

Bankaya geri götürülürken Tage kolumu hiç bırakmıyor. Cam kapı tıkırdayarak kapandığında boğazım daralıyor. *Bu çok kötü. Çok kötü. Lanet olsun. Kötü.*

Annem Alec'e "Tam bir hayal kırıklığıydın," diye çıkışıyor.

"Neden? Beni tehdit ettiğinde paramparça olmadım diye mi?" "Evet. Seni tamamen yanlış anlamışım. Kızımın bir daha asla sizin için kariyerinizden daha önemli."

"Sen hiçbir zaman iyi bir karakter yargııcı olmadın," diye geveliyorum. "Örnek olarak," Gunner ve serserisinden bahsediyorum.

"Ben de seni özledim tatlım," diye alay ediyor.

"Seni özlemedim. Hem de hiç. Ve hiçbir zaman senin sevgilin olmadım."

"Seni hiç şımartmadım. Bana hep içerledin." Kahverengi saçlı sürtük haklı, ona hep içerledim. Ama beni şımartmadığı için değil. Çünkü beni hiç istemedi.

"Tamamen saçmalık. Hiç umursamadın. Kızdığım şey buydu."

"Yeter," diye homurdanır Gunner. "Aç şunu artık. Buradan çıkmamız gerek."

"Bir bok açmıyorum." Yumruklarımı sıkıyorum.

"Oh, hayır mı?" Gunner başını sallıyor ve eli silahlı adam silahı Alec'in kafasına doğrultuyor. Gözle görülür bir şekilde titriyorum. "Bunu basit ya da zor, güzel yapacağız. Kasayı açarsan kimse zarar görmez. Benimle dövüşürsen önce o, sonra o gider." Tage'e bakıyor. "Sonra da sen."

"Parmaklarını kesmekle ilgili ne demiştin?" diye soruyor annem küçümseyerek. "Bunu kesinlikle yapabiliriz."

"Saçmalıyorsun." Tage beni daha yakına çekiyor. "İstedliğini aldıktan sonra hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacağız."

"Sanırım bu oynaman gereken bir kumar, köstebek." "Sözlerin üzerine kumar oynamak mı? Hayır, teşekkürler," diye tıslıyor Tage.

"Nasıl oldu da ilk seferinde ölmedin?" Gunner inliyor. "Boktan bir nişancı mısın?" Tage küstahça teklif ediyor.

"Görelim bakalım." Gunner belinin arkasından bir silah çıkarır ve Tage'e **d o ğ r u l t u r .**

Birdenbire bana ne olduğunu bilmiyorum, bir anlık delilik belki? İntihara meyilli bir zihniyet belki de-ölüm ya da zafer, yap ya da öl?

"Hayır!" Gunner'ın kolunu iterek çığlık attım. Patladı ve bir anda kıyamet koptu.

Tage Gunner'ın üzerine atlıyor ve onu yere düşürüyor. Gunner'ın tetikçisi işaret ediyor ve ateş ediyor, sonra Alec önümde. Sonra, değil. Yerdeydi. Kan kaybediyordu.

"Alec!" Bir köpeğin duyabileceğinden bir oktav daha alçak sesle bağıryorum. Odadaki herkes durma noktasına geldi.

"Alec!" Ona ulaşmaya çalışıyorum ama beni yakalıyor. "Alec," diye karşı koyuyorum, "Alec . . ." Deja vu yaşıyorum.

"Kurtarın onu!" Beni ayırırlarken çığlık atıyorum. "Onu kurtarmak zorundasınız!" Panik içinde yabancının kollarında çırpınıyor, pencereye doğru uzanıyorum.

Gunner kafama silah dayayarak beni odadan dışarı sürükledi. Tage peşimizden kaçmak ister gibi görünüyor ama yere yapışmış durumda.

"Kıpırdarsan kız ölür."

Cam kapı kapanıyor ve asansörün kapıları açılıyor. Gördüğüm son görüntü Tage'in donmuş olduğu ve Alec'in kanlar içinde yerde yattığı.

Alec. . .

Asansör yolculuğu puslu. Şoktayım, en nefret ettiğim iki insanın ellerine geri döndüm. *Bu nasıl oldu?*

"İkiniz her şeyi planladınız mı?" Soruyorum, kaldırılmış. "Hayatımı tekrar mahvetmek için mi?"

"Biz sadece bizim olanı istedik." Annemin cevabı iğrençti. Sanki benimle konuşmaya bile zor dayanıyor.

"Hapisten nasıl kaçtın?" Bulanık gözlerle Gunner'a bakıyorum. "Çok para, doğru bağlantılar ve mükemmel bir kaçış planı. Hesaba katmadığım tek şey erkek arkadaşının hâlâ ortalıkta olmasıydı. Tüm istihbaratım bana onun tarih olduğunu söylemişti. Ve sonra sen onunla ortaya çıktın. Nasıl? biliyor muydun?"

"Tage hiçbir zaman resmin dışında değildi. O sadece kendini gizlemekte usta." Kendimi beğenmişim. Her şeyi kaybetmek üzereyim, bari tavrımı korumaya çalışayım. "İkinizin bir anahtar hakkında kavga ettiğinizi hatırlıyorum. Araştırmıştık. Zor değildi. O kadar da zeki değilsin."

"Öyle değil miyim?" Bana bakarken boynundaki çirkin, soluk dövmeler dans ediyor. "Sen varsın. O kutuyu açabilecek tek kişi sensin. Kapıda ve asansörde benim parmak izim olabilir ama o kutu ve içindekiler yalnızca sana ait."

Hafif koridorlardan geçerek girdiğimiz çelik kapıya doğru yürüyoruz.

Gunner sözlü olarak kusuyor. Söylediği hiçbir şey umurumda değil. Bana ne yapacağı ya da ne istediği umurumda değil. Tek umursadığım Alec.

Lütfen Tanrım, yaşamasına izin ver. İyi olmasına izin ver.

"Ve borçlu olduğum bir sürü insan var. O elmaslara ihtiyacım var. Bu iş daha bitmedi."

Kapıdan içeri girdiğimizde bizi polis arabaları, yanıp sönen ışıklar ve bir düzine otomatik silah karşılıyor. Şaşkınlıktan kalbim neredeyse duracaktı.

"Silahınızı yere bırakın ve rehineden uzaklaşın" diye bağılıyor biri ama dördümüz de far ışığında geyik gibiyiz.

Gunner kolunu boynuma doluyor ve silahının namlusunu şakağıma dayayarak beni boğuyor.

"Onu öldüreceğim, yemin ederim." Annem ve fedaisi arkasında güvenle yürürken o da kaldırımdan aşağı iniyor.

"Gunner, bırak kızı gitsin. Çıkış yolu yok," diye devam ediyor aynı derin, gürültülü ses ona.

Gunner gülüyor. Bu ses bir şeytan kadar şeytani. "Her zaman bir çıkış yolu vardır."

Ölüm beni kuşatırken saniyeler bir gong gibi çalıyor. Tek bir yanlış hareket. Yanlış bir karar ve ben ölürüm.

"Nişancı," diye uyarıyor adam yürümeye devam ederken. Kendim için değil ama Alec ve Tage için sessizce dua ediyorum. Lara ve Luke için. Sevdiğim tüm insanlar için. Sahip olmama izin verilen kısa mutluluk için sessizce teşekkür ediyorum. Bana bahşedilen arkadaşlarım için. Onların hayatları ve neşeleri için dua ediyorum. Verebileceğim tek şey bu. Dualarım gerçekten sahip olduğum tek şey.

Gunner beni kendiliğinden yere itmeden ve ateş açmadan önce garip bir tıklama sesi duyuyorum. Kurşunlar başımın üzerinden uçarken dehşet içinde bir topa dönüşüyorum. Sonra büyük bir duman bulutu beni boğuyor. Çılgınlık sona erene kadar gözlerimi kapalı tutuyorum, kulaklarımı yüksek sesli çatlama patlamalarından koruyorum.

Dehşet içinde gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve sonra birden hiçbir şey olmuyor.

Ses yok, duman yok. Nişancı yok.

Bir adamın beni yerden kaldırması sadece bir saniye sürüyor.

"Sorun yok, artık güvendesin. Yanındayım." Titreyerek kollarımı boynuna doladım ve bir çift sıcak, yabancı, kahverengi göze baktım. Bir polis gibi giyinmemişti. Onun yerine, siyah tulum giymişti.

"Alec, Tage." Adam beni karartılmış bir odaya taşıırken kendime geldim.

SUV. "Alec, o vuruldu."

"Biliyoruz. Şu anda onu almaya giden bir ekip var." Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, neredeyse gözlerim kamaşıyor. Etrafa dağılmış tüm acil durum personeli ile bir savaş alanı gibi görünüyor.

"Sen de kimsin?" Kendimden geçmiş bir halde soruyorum.

"CJ." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Tage ile çalışıyorum." Göz kırıyor. "Demek sen de *onlardan birisin.*"

"Öyleyim," diye onaylıyor. "Ama şşşt, ben hiç burada olmadım ve sen de benimle hiç tanışmadın." Sanırım CJ komik olmaya çalışıyor, belki de gerginliği azaltmaya çalışıyor, ama benim mizah anlayışım şu anda yok.

"Gunner nerede?" Yine de paniğim kesinlikle mevcut.

"Gitti. Kaçtı. Çok kurnaz biri." CJ kaşlarını çatıyor. Tage ile aynı otoriter havaya sahip. Mavi ceketli bir kişilik.

"Gitti mi?" Boğazım düğümleniyor ama Alec sedyeyle dışarı çıkarılırken düşünecek zamanım olmuyor.

"Alec." Arka koltuktan kalkıp ona doğru ilerliyorum. Tage onun yanında. Elleri kanlı, beyaz gömleği de öyle.

"Alec, Alec." Gözyaşlarımla savaşmaya çalışıyorum. Cevap vermiyor.

"İyileşecek mi?" Onu ambulansa bindirirlerken Tage'e dönüyorum.

"Bilmiyorum." Acımasızca dürüst.

Acil yardım görevlisi kapıyı kapatmadan hemen önce "Siz ikiniz de binmek ister misiniz?" diye sorar.

"Evet." Kendimi otobüse fırlattım.

Tage de peşimden.

"Hey!" CJ bağılıyor. "Tage, onu travma için kontrol ettir!"

Slam. Kapılar kapanıyor ve hızla uzaklaşıyoruz.

Travma mı? Şüphesiz ki bundan muzdaribim.

Alec her türlü tüpe bağlı ve oksijen maskesi takılı. Çok fazla kan var. *Çok fazla. Çok fazla. Kan.*

Tage ellerini temizlerken takıntılı bir şekilde kalp atış hızı monitörünü izliyorum. "İyi olacaksın. Bunu atlatacaksın," diye dua ediyorum. I çok dua et. Alec bunu hak etmiyor. Hayatını kaybetmeyi hak etmiyor. *Bu benim hatam. Hepsi benim hatam.* "Alec, lütfen. Savaş." Gözyaşlarım öfkeli bir nehir gibi yüzümden aşağı akıyor.

"O güçlüdür. Savaşacaktır." Tage beni yakın tutuyor.

Ambulans yolculuğu sarsıntılı ama neyse ki kısa sürüyor. Üç tane daha sessiz

Dualar ettikten sonra onu ambulansın arkasından acil servise götürüyorlar.

Doktorlar ve hemşireler hayati göstergelerini kontrol ederken ve bana tamamen yabancı olan şeyleri söylerken onu sadece bir yere kadar takip edebiliyoruz.

Onu götürdükleri ameliyathanenin bir penceresi var, böylece olan biten her şeyi görebiliyoruz.

O ince cam parçası beni ayakta tutan tek şey. Halsiz bedenimi destekleyen tek şey.

Dakikalar ilerledikçe ve cerrahlar Alec'le ilgilenmek için hızla çalıştıkça yavaşça parçalara ayrılıyorum.

Tage hemen yanımda duruyor, sessizlik içinde her şeyimi izliyor.

Tüm katliamı.

Ağlamaya başladım. Baskı sonunda etkisini göstermeye başladı. Alec kalbimin kalıcı bir parçası haline geldi. *Onsuz nasıl yaşayacağım?*

Nasıl hayatta kalacağım?

Tage kolunu bana doluyor ve başımı öpüyor. Benimle usulca konuşuyor ama söylediği tek kelimeyi bile anlayamıyorum. Şu anda hiçbir şeyi anlayamıyorum.

Alec gibi muhteşem birinin şu anda nasıl yaşam savaşı verdiğini anlayamıyorum. Karma çok acımasız.

"Andrews." Az önceki aynı derin tını beni içsel çöküşümden uyandırıyor.

"Komutan Adams." Tage hazırolda durur ve adamı selamlar. Uzun boylu, geniş ve heybetli. Tıpkı CJ gibi giyinmiş, aynı siyah üniformaları giymiş.

"Gunner rüzgarda. Bir görev gücü oluşturuyoruz. Başında senin olmanı istiyoruz, evlat. Onu en iyi sen tanıyorsun. Kalıplarını biliyorsun."

"Evet, efendim." Tage öne doğru bir adım attı, ben de kolunu tuttum. "Gidemezsin." Neredeyse milyonlarca parçaya bölünüyordum.

Hem Tage hem de Komutan bana bakıyor, her birinin farklı bir nedeni var.

"Alec ölebilir. Beni yalnız bırakamazsın. Sana ihtiyacım var." Yalvarışım ciddiye.

Bana söz verdiği şey buydu. Beni bir daha terk etmeyeceğine. Burada olacağına. *Her zaman.*

Tage'in gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirir. Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu bakışı biliyorum.

Yıllardır bu bakışla ilgili kabuslar görüyorum.

"Yapma." Başıımı delice sallıyorum. "Bir daha yapma. Söz vermiştin."

Bununla birlikte Komutan Adams uzaklaşarak bize biraz alan bırakıyor.

"O dışarıda olduğu sürece, ikimiz de asla huzura kavuşamayacağız."

Tage'in yanıtı kederli ama aynı zamanda intikam dolu.

"Bana söz vermiştin," diye umutsuzca tekrarlıyorum. İkisini de kaybedemem. Kaybedemem işte.

"Sen her zaman hayatımdaki en önemli şey olacaksın." Tage yüzümü yakalıyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor.

"O zaman kal." Onu ittim.

"Everly, yapamam." Tage şefkatle yanağımı okşuyor. Bu temas beni hasta ediyor çünkü bunun son kez olacağından eminim. Son kez onun dokunuşunu hissedeceğim, yüzünü göreceğim ya da onun huzurunda duracağım. Gözyaşlarım daha önce hiç olmadığı kadar sert ve hızlı akıyor.

"Asla, yapma." Beni hızlı ve güçlü bir şekilde öpüyor, sanki bu acıyı hafifletecekmiş gibi. Sanki beni terk etmesinin acısı hiç dinmeyecekmiş gibi. Ben de tüm gücümle onu öpüyorum, umuyorum ki bu ateşli kucaklaşma onun kalmasını sağlayacak. Fikrini değiştirecek, aklını başına toplamaya zorlayacak.

Seni seviyorum. Her zaman sevdim.

Her zaman da seveceğim. Tage... lütfen kal.

Alec'in odasındaki kalp monitörü düz çizgilerle dikkatimi çekiyor. Öpüşmeyi kesiyorum ve kendimi cama doğru atıyorum. *Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!*

"Tage," diye histerik bir şekilde arkamı döndüm ama o gitmişti. Tek başımaydım.

Dağılıyorum.

Ve başvuracak kimse kalmadı.

Alec

Beeeeeeeeeeep . . .

Işığa bakarken uzaktan gelen kulak tırmalayıcı çınlamayı duyuyorum. Tüm fiziksel acılar geçti ama kalbim hala acıyor.

Hayatım tatmin olmadı.

Bu dünyada hâlâ ilgilenmem gereken işler var.

Ama ışığın çağrısı çok güçlü. Beni çağırıyor. Diğer tarafta beni saf huzur bekliyor. Bundan eminim. Tenime dokunmak için uzanan sıcak ışınların arasından sızdığını hissediyorum.

Yine de rahatsız edici zil sesi gittikçe yükseliyor ve varlığını dolduran huzuru kesiyor.

"Temiz."

Kelimenin tam anlamıyla şok oldum ve ışık huzmeleri ve ilahi huzur gözlerimin önünde kayboldu.

Sonra acı var. Tanrısal olmayan acı.

Blip . . . blip . . . blip . . .

* * *

Şiddetli yağmurun sesi beni uyandırdı. Tuhaf hissediyorum.

Ağır ama hafif. Hareket etmek zor.

Yabancı odaya bakıyorum. Krem rengi, büyük pencereleri ve çok sayıda makinesi var.

Neredeyim ben?

Sonra hatırladım. Silahı, Everly'yi, Tage'in kanlı ellerini, bayılmayı.

Anıların saldırısından sarsılıyorum.

Sonra o g e l d i . Elimi tutuyor, sulu gözlerle bana gülümsüyor.

Gözler.

"Hey, sorun yok." Ever yüzüme sevgi dolu öpücükler konduruyor.
"Tekrar hoş geldin."

Kendimi toparladıktan sonra "Ne zamandır baygınlığım?" diye soruyorum.
Sesim yabancı ve sersem gibiydi.

"Üç gün."

"Whoa." Boğazımı temizliyorum.

"Evet. Bizi çok korkuttun." Islak gözlerini silerken yatağımın yanındaki
duvarda bir düğmeye basıyor ve gülümsüyor. "Bir dakikadır ağlamayı
bıraktığımı sanmıyorum."

Bu kalbimi kırdı.

"Bebeğim." Acıması bir şekilde elini çekiyorum. Cidden zayıfım.

Bir hemşire belirir. "Tekrar hoş geldiniz, Bay Prescott." Neşeli biri. Bu
sinir bozucu. Hemşire şuna buna, hayati değerlerime ve nabzıma bakıyor ve
bunları panoya kaydediyor. Ever izliyor, görünüşe göre sevinçten havalara
uçuyor. "Doktora uyandığınızı haber vereceğim. Birkaç dakika içinde seni
muayene etmeye gelecek. Harika bir kızınız var. Bir dakika bile yanından
ayrılmadı." Siyah saçlı ve floresan kırmızısı rujlu hemşire Everly'ye göz
kırpıyor.

Karşılığında hep
gülümser. Sonra yine baş
başa kalırız. "Hiç
gitmedin mi?" diye
sordum.

"Bir saniye bile. Firma bir torpil yaptı ve seni benim için ilave yataklı
özel bir odaya yerleştirdi." Başparmağıyla arkasındaki dağınık çarşaflara
baktı.

"Yani sırrımız ortaya çıktı
mı?" Everly başını sallar.

"İstifa ediyorum."

"Sen ne? Hiç," diye azarladım onu. Bu yapması gereken son şeydi.
Şirketteki geleceği çok umut vericiydi.

"Alec," diye susturdu beni. "Beni kurtardın." Sesi huşu içinde geliyor.

"Benim için bir silahın önüne a t l a d ı n . "

"Yapılacak en centilmence şey buydu." Yer değiştirdim ve kaburgalarım
acı saplandı. "Lanet olsun."

"Çılgıncaydı," diye devam ediyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. Yastığımı
kabartıyor, dudaklarımı öpüyor, bana bir bardak su dolduruyor.

"İçgüdüsel oldu. Sadece tepki verdim." Yavaşça yudumluyorum, soğuk sıvı
çölü andıran susuzluğumu gideriyor.

"Kahramancaydı."

"Kahramanımız Tage. Beni sakın tutan, yaraya baskı uygulayan ve benimle konuşan oydu. Bilirsiniz, ben bayılına kadar." Dehşet verici anları hatırlıyorum. "Çıldıırıyordum. Kanamam vardı, seni götördüler, her şey çok hızlı gelişıyordu. Tage bana senin iyi olacağına dair güvence vermeye devam etti. İkimiz de iyi olacaktık."

"Tage'in kesinlikle kanunsuz eğilimleri var." İç çekiyor.

"Riggs nerede?" *Cehennem Silahı* şakası yapıyorum. Tage'de kesinlikle saç, tavır ve ölüm arzusu var.

"Gitti." Everly haberi verir.

"Gitti mi? Nereye gitti? Geri gelecek mi?"

Başını ciddiyetle sallar. "Hiç sanmıyorum. Bu sefer olmaz."

"Ne?" Elini sıktım, gözlerindeki yıkımı gördüm. Onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Yaşadıkları her şeyi. Değişmesi gerekiyordu. Bir söz verdi. İkimiz de verdik.

"Dürüst olabilir miyim?" Everly boğazındaki tüm duyguları temizliyor. "Her zaman."

"Gerçekten kalacağına hiç inanmamıştım." Sesi gergin bir fısıltıya dönüştü. "Her şey bitti. Biz bittik. Sonunda vedalaştık."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Bunu duymak neredeyse mantıksızdı. Üçlü ilişkimize o kadar çabuk alışmıştım ki, sanki taşa yazılmış gibi hissediyordum.

Omuz silkiyor, gözleri yaşıyor. "Öyle olmak zorundayım. Tage'in beni iyi yaptığı bir şey varsa o da ona veda etmektir."

"Bu çok üzücü."

"Öyle," diye kabul ediyor.

"Yani sadece sen ve ben mi varız?" Yeniden değerlendiriyorum. Avukat zihniyeti asla uzakta değildir.

"Sadece sen ve ben," diye onaylıyor. "Eğer beni hâlâ istiyorsan. İşsiz olduğumu bilerek. Geçmişimi bilerek. Geleceğimde hâlâ sorun olabileceğini bilerek." Kaçmam için bir düzine neden sıraladı. Ama hiçbir yeterince korkutucu değil. Hiçbir yere gitmiyorum. Onsuz olmaz.

"Ne tür bir sorun?"

"Gunner kaçtı. Dışarıda bir yerde. Annem ve silahlı o deli adamlar birlikte."

"Ve Tage onların peşinden gitti." Yapbozun parçalarını birleştirdim. Sadece felaket bir şey onu Everly'den uzaklaştırabilirdi. Bundan eminim. Gunner'ın kaçıyor olması kesinlikle buna uyuyor.

"O burada olduğu sürece ikimizin de huzur bulamayacağını söyledi."

özgür."

"O haklı mı?" Onun güzel yüzünü aradım. Şimdiye kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Belki de. Ama Tage'in dışarıda olduğunu bilmek yükümü hafifletiyor. Hayatımı durdurmayacağım. Reddediyorum. Ve seninle bir geleceği feda etmeyeceğim. Tabii hâlâ benimle bir gelecek istiyorsan." Dudağını ısıırıyor. Şüphe duyduğu anlarda bile o kadar parlak yanıyor ki.

Göğsüme vurarak yanıma uzanmasını işaret ediyorum. Çok uzakta.

Everly dikkatle hastane yatağına giriyor ve başını tam olarak göğsümü sıvazladığım yere koyuyor.

"Bu dünyada benim cesur, korkusuz, gözü pek, atılgan, yakışıklı, türünün tek örneği benliğimi senden daha fazla hak eden başka bir kadın olduğunu sanmıyorum."

"Oh," diye gülüyor. "Kendin hakkında çok büyük bir fikrin var."

"Bir kurşun yedim. Kibrim haklı." Kendimi beğenmişim.

"Kibir. Bu çok ukala bir avukat kelimesi."

"Son baktığımda ukala bir avukattım." Sırıtiyorum.

"Tüm dünyadaki en sevdiğim ukala avukat." Bana doğru sokuluyor.

Hiçbir şey daha doğru hissettiremez.

"Senin için bir kurşunu bile göze alabilecek ukala avukat." "Ve geleceğini benimle paylaşacak," diye ekliyor.

"Senin için her şeyi yapabilecek ukala avukat." Çenesini yukarı kaldırdım.

"Ben de senin için her şeyi yaparım." Dudaklarını tatlı bir şekilde dudaklarıma değdiriyor ve yepyeni bir günün umudunu bağlıyor.

Bütün bir ilişki.

Yepyeni bir varoluş.

Yepyeni bir gelecek.

Sadece ikimiz. O ve

ben.

Sonsöz

TAGE

Sekiz ay sonra

Biliyorum, ben bir pisliğim.

Ve bu sefer, tamamen önemsiyorum.

Yapabileceğimi düşündüm. Hayattan vazgeçmek. Everly ile ol. Normal olmak. Bir nebze. Ama teklif sunulur sunulmaz, içgüdülerim devreye girdi. İkinci kez düşünmedim. Eğer gerçekten değişmiş bir adam olsaydım, yapardım. Kalırdım.

Ama ben doğuştan avcıyım. Kovalamacanın heyecanı bana hayat veriyor. Belki de bu yüzden Ever'in peşinden gittim. O her zaman bir kovalamacaydı. Sonunda birlikte olduğumuzda bile. Her zaman bir şekilde Alec'le savaşıyordum. Her zaman bir itme ve çekme, bir meydan okuma vardı. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Sadece öyle olduğunu söylüyorum. Ben buyum işte.

Kendimi sekiz yıl öncesiyle aynı durumda buldum. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben de içgüdülerime göre hareket ettim.

Tarih tekerrür etti.

Everly benim için dünyalara bedel, şartlar ne olursa olsun. Her zaman da öyle olacak. O benim ilk aşkımdı. Ben onun ilk her şeyiydim. Bunu kimse alamaz. Anılarımızı. Değerli anılarımızı. Ama o daha iyisini hak ediyor. Benden çok daha iyi birini.

Alec o kişi. O adam. Ona benim bakabileceğimden daha iyi bakabilir. Ona dünyayı gümüş bir tepside sunabilir. Ayrıca kalbini ve bağlılığını da verebilir. Görevime olan bağlılığımı saymazsanız, bağlılık konusunda hiç iyi olmadım. Ben hep bununla evliydim.

O benim diğer ilk aşkımdı.

Tutunabileceğim tek aşk bu olabilir.

New York'ta marş rüzgârları esiyor ama gün aydınlık ve açık.

Beyzbol şapkam ve kot ceketimle kaldırımda durmuş, bir vitrinin içini gözetliyorum. Sekiz aydır New York'a dönmedim. Sekiz aydır

Gunner'ı aramak için dünyayı taradı, onu yakalamaya o kadar yaklaştı ki neredeyse kelepçelerin tıkırtısını duyabiliyordum. Ama o zeki ve kıçından çıkan bağlantıları var. Planını yıllardır hazırladığını keşfettim. Her şeyi hapisane hücrelerinden koordine ediyordu.

Ama onu elde edeceğim, bunu yapmak tüm hayatımı alsın bile. Dediğim gibi, ben doğuştan avcıyım, kovalamacanın heyecanı için yaşarım ve erkeğimi her zaman elde ederim.

Mağazanın ortasındaki güzel kızılın, altın varaklı süslü bir kanepede oturmuş şampanya yudumlayan uzun bacaklı bir sarışınla gülümseyip gülüşmesini gizlice izliyorum.

Kesinlikle parlıyor ve bu kalbimi uçurduğu kadar acıtıyor da. Onun için tek istediğim buydu. Böyle gülümsemesini. Kaygısız. Sorunsuz. Yüreği ferah. Alec onu mutlu etmek için iyi bir iş çıkarıyor.

Ever belini saran uzun, güzel bir gelinlik giymiş, üzerinde fırfırlar, pırıltılar ve tarif etmekte zorlanacağım bir sürü şey var.

Yine de çok çekici. Her santimi. Özellikle de uzun kızıl saçları. Tekrar boyattı ve uzun zamandır ilk kez gerçek Everly'yi görüyorum. Onu gördüğüm anda sıırılsıklam aşık olduğum gizemli varlık.

Kalp atışlarım hala hızlanıyor ve nabzım hala o geceki gibi atıyor. Onu fark ettiğim ilk gece, yatak odasının penceresinden özlemle bakıyordu. Kapana kısılmış. Yalnızdı. Üzgün. Kısa bir süreliğine onun kurtarıcısı oldum. Ve bu kısa süreyi her zaman el üstünde tutacağım. On altı yaşında bir kız bana kendim hakkında çok şey öğretti. Kim olduğum ve kim olabileceğim hakkında. Beni daha güçlü yaptı ve bunu o bile bilmiyordu. Çekip gitmek zorunda kalana kadar ben de bilmiyordum.

Cebimdeki pembe kâğıt parçasını rüzgârdan koruyarak elimde tutuyorum. Alec, Everly ve ben ilişkimizi tamamladıktan sonraki sabah onu geri almıştım. Ondan bir türlü ayrılamıyordum. Belki de olacakların bir öngörüsüydü. O zaman onu terk edeceğimi düşünmemiştim, ama fırsat sunulduğunda çok kolay uzaklaştım. Şimdi, daha önce olduğu gibi, bu not ondan bana kalan son somut şey.

Onu asla
bırakmayacağım.
Asla.

Sarışın koltuktan kalkıyor ve Everly'nin boş şampanya bardağını alıyor. Ever'ı odanın ortasında yalnız bırakarak uzaklaşıyor. Aynada kendine hülyalı hülyalı bakıyor. Uzun duvağı onu bir kadın gibi gösteriyordu.

denenmiş ve gerçek bir gelin. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin.

Alec şanslı bir adam.

Everly bir şeyden ürkmüş gibi duraksıyor, sonra yavaşça omzunun üzerinden bakıyor.

Endişe göğsümde bir balyoz gibi delik açıyor.

Hareket etmeliyim, saklanmalıyım, kaçmalıyım, ama yapmıyorum. Yerimde duruyorum. Ve sanki tam olarak nerede olduğumu hissediyormuş gibi, doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Denizleri aşabilen ve dağları tırmanabilen bir bağlantı

Biz.

Bir saniyelik zaman dilimi sadece bizim tarafımızdan paylaşılır.

Everly kasvetli bir şekilde gülümsüyor. Bu ifade yüzünden sonsuza kadar acı çekeceğim.

Gözlerinde acı ya da nefret yok. Sadece af, beraat, bağışlanma.

Bıraktı.

Beni bıraktı ve beni affediyor.

Buraya affedilmek için gelmedim. Ben seçimimi yaptım.

Bunun a r k a s ı n d a y ı m ve hayatımın geri kalanını sonuçlarıyla birlikte yaşamaya hazırım. Ne kadar yürek burkucu olsalar da.

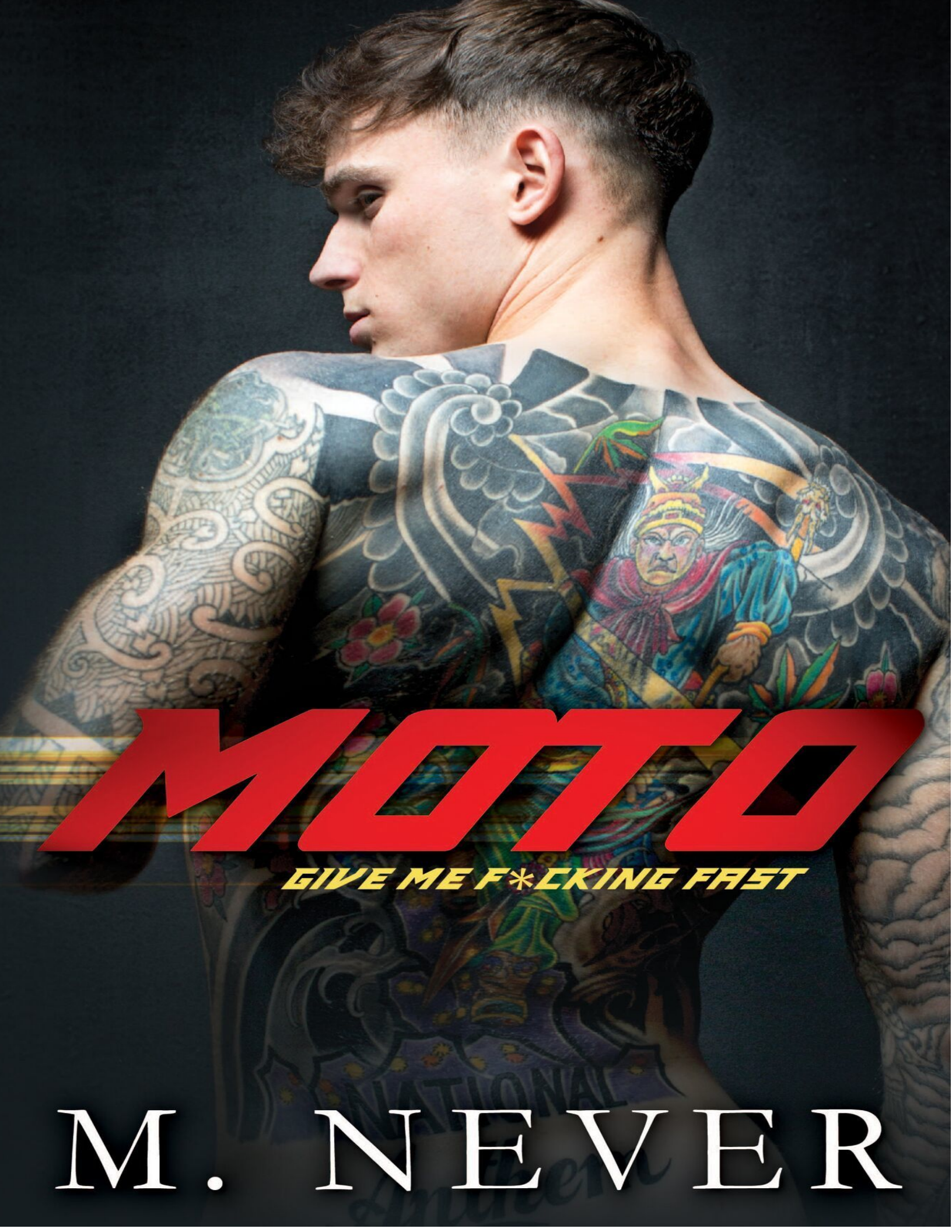
Sadece onu son bir kez görmek

istedim. Son bir kez ...

Resmi olarak *onun* olmadan önce son bir kez.

Son

A.C.H.E. 'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Everly, Tage ve Alec'in yolculuğunu beğenmişsinizdir! Daha fazla M. Never kitabına www.mneverauthor.com <3 adresinden göz atabilirsiniz.

MOTO

GIVE ME F*CKING FAST

M. NEVER

MOTO

M. ASLA

Moto
Copyright © M. NEVER 2016
Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın veya yayıncının amacı dışındadır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar M. Never'ın önceden yazılı izni olmaksızın, baskı, dosya paylaşımı ve e-posta dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya paylaşamaz.

Kapak Tasarımı: Marisa
Shor, Cover Me, Darling

Metin
Düzenleme:
Holly Malgieri ve
Candice Royer

İçerik Düzenleme:
Jenny Sims
4 Indies'in Düzenlenmesi

Düzeltilme Yazarı:
Nichole Strauss
Perfectly Publishable

İç Tasarım ve Biçimlendirme
Yazan: Christine Borgford
Perfectly Publishable

Kapak Fotoğrafi:
Michael Stokes

Kapak Modeli:
Zack Hardt

 [Vellum ile oluşturuldu](#)

"Dört tekerlek bedeni, iki tekerlek ruhu hareket ettirir." ~ Bilinmiyor

Anahtar Kelimeler

Apeks - Sürücünün genellikle çıkışa başlamadan hemen önce geçtiği ve hızlanarak uzaklaştığı virajdaki en dar nokta.

Tükenmişlik-(soyulma veya güç freni olarak da bilinir)

Bir aracı sabit tutup tekerleklerini döndürerek sürtünme nedeniyle lastiklerin ısınmasına ve duman çıkarmasına neden olmak.

Endo Arka tekerleği yerden kaldırmak için bir motosikleti aniden durdurmayı içeren bir numara. Wheelie'nin tam tersidir, bazen Stoppie olarak da adlandırılır.

Fairing - Bir yarış motosikletinin hem makineyi hem de sürücüyü enkazdan ve rüzgârdan koruyan dış gövde parçası. Kaportalar takım renkleri, sponsor logoları ve yarış numaraları ile süslenir.

Gaz-Gaz keleşbeği veya hızlanma. Sürücülerin 'Gazı açtım' veya 'Biraz gaz verdim' dediklerini duymak yaygındır.

Grid-Yarışçıların her yarışın başında toplandıkları ve start almaya hak kazandıkları pozisyonlarda sıralandıkları, pistteki start/finiş düzlüğündeki başlangıç noktaları topluluğu.

Yatış açısı - Yatış açısı, bir sürücünün yüksek hızlarda viraj alırken motosikletini pistin içine doğru yatırma derecesini ifade eder. Sürücünün dizleri ve dirsekleri genellikle maksimum yatış açısında yere değebilir.

Padok: Takımların ve sürücülerin Grand Prix süresince karavanlarını ve ekipmanlarını yerleştirdikleri, pit yolunun karşı tarafındaki pit kutularına bitişik alan.

Pit-box-Her biri yarışa katılan bir takıma tahsis edilmiş, doğrudan pit şeridine erişimi olan geçici bir garaj.

Pit Ekibi-Takım yönetimi, mekanikerler ve yardımcıları.

Pit şeridi Genellikle pistteki ana düzlüğe doğrudan bitişik olan ve pit kutuları ile pist arasında geçiş için kullanılan bir erişim şeridi.

Pole pozisyonu veya pole- Sıralama turlarında en hızlı turu atarak yarışa ilk sırada başlama hakkını elde etmeyi ifade eder.

Sıralama - Yarışlardan bir gün önce, Grand Prix'nin üç sınıfı da

kalifiye olmak zorundadır. Yarışçılar yarışa kalifiye oldukları sırayla başlarlar; yani en hızlı sıralama zamanına sahip olan yarışçı birinci sırada veya pole pozisyonunda başlar, ikinci en hızlı ikinci sırada başlar ve bu böyle devam eder.

Slipstream-Başka bir sürücüyü düzlükte takip etmek ve arkasındaki basıncın azaldığı alanda onu geçmek için momentum oluşturarak etrafındaki hava akışını ve makinelerini kendi avantajına kullanmaktır.

Lastik: Motosiklet tekerleklerinin jantlara takılan, çekiş sağlayan, aşınmaya direnç gösteren, yüzey düzensizliklerini emen ve motosikletin karşı yönlendirme ile dönmesini sağlayan dış kısmı. Lastikler özellikle yarışlar için geliştirilmiştir ve virajlarda en yüksek seviyede tutuş sağlar. Bu lastiklerin tipik olarak çalıştığı yüksek sıcaklıklar nedeniyle, lastikler tipik olarak bir sürücü varış noktasına ulaşmadan önce optimum sıcaklığa ulaşmayacağından ve böylece yolda neredeyse hiç yol tutuşu sağlamayacağından, caddede kullanım güvenli değildir. Yarış koşullarında, yarış lastikleri normalde lastik ısıtıcıları kullanılarak önceden sıcaklığa getirilir.

Lastik duvarı - Çarpma anında hasarı ve yaralanmayı azaltmak için çarpışma bariyeri olarak kullanılan üst üste dizilmiş lastiklerden oluşan bir koleksiyon.

Wheelie - Motosikletin ön tekerleğinin sert bir hızlanma ve debriyajın hızlı bir şekilde bırakılması sonucunda yerden kalktığı, genellikle sürücüler tarafından kutlamalarda gerçekleştirilen bir gösteri.

Kayla

"Kalçalarının arasında gerçek gücün nasıl bir his olduğunu sana göstermeme ne zaman izin vereceksin?"

"Asla, Dev." Gözlerimi deviriyorum. "Sana binlerce kez söyledim. Ben motorcularla çık."

"Kim biriyle çıkmakla ilgili bir şey söyledi?"

Çocuksu gülümsemesi, masum gözleri ve cilveli cevaplarıyla aslında sevimli olduğunu düşünüyor.

Evet, doğru. Dr. Devlin Dane çocuksu, sevimli ya da masum değil. O, büyükanne kılığına girmiş büyük kötü kurttur ve hastanedeki tüm hemşireleri bir sepet dolusu şekerlemeye ormanda koşturmaktadır. Hepsi de vazgeçmeye çok istekli.

Ben hariç herkes. Büyük gözlerini, büyük kulaklarını ve büyük keskin dişlerini görüyorum, gördüğü ilk külotu yırtmaya hazır ve istekli.

Sadece onları yırtmakla kalmıyor, parçalıyor da. Ya da bana öyle söylendi. Onun tipini milyonlarca kez gördüm. Kahretsin, bir lise dolusu Devlin Dane's. Modifiye egzozlarından daha büyük egoları olan motorcular. Hepsi en hızlı, en sert sürüşü yapmak ve en çok sokak tavşanını toplamak için yarışıyor.

Bisiklet kültürü, Chesapeake'in ucunda yer alan bu insansız bölgeye hakimdir. Bölgede tarım arazileri, tek tük yeni konutlar, düşük gelirli karavan parkları ve aynı saat içinde lastiklerinizi değiştirebileceğiniz, oral seks yaptırabileceğiniz ve bir paket kola satın alabileceğiniz markalı bir süper merkezden başka bir şey bulunmuyor.

Dev'in sıradan bir sokak yarışçısından tek farkı Hollywood yakışıklılığı ve tıp diplomasıdır. Beyaz laboratuvar önlüğünün altında en az diğerleri kadar sert bir adam var. Kolunun ve yakasının altından görünen renkli dövmeleer çoğu kadının hayal gücünü - ve arzularını - çılgına çeviriyor.

"Sonunda aklın başına geldiğinde Kayla," diyerek beni hemşire odasındaki tezgâha yasladı, "beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Yani sonunda aklımı kaybettiğimde mi?" Ona bakıyorum. "Arayacağım ilk kişi sen olacaksın. O zamana kadar pas geçeceğim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde tıslıyorum. Dev'in elektrik mavisi gözleri parlıyor. Onun küçük dansını aylardır yapıyorduk. Tanıştığımız ilk günden beri, aslında neredeyse bir yıl önce. Her ne kadar pantolonuma girmeye çalışsa da, iş arkadaşı olduğumuz kadar arkadaşız da. Ve zararsız biri, gerçekten, onunla yatağa girmedğin sürece. Yani, öyle duydum.

"Şimdi, müsaadenizle." Onu hafifçe itiyorum. "Spor salonunda bir randevum var."

"İşte yine o kelime." Geri adım atıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Ne kelimesi?"

"Randevu. Yakınlaşmak için bağlılığa ihtiyacın var, ha?"

"Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama sırtüstü yatıp bacaklarımı açmadan önce belli bir düzeyde bağlılığa ihtiyacım var."

"Oh." Dev aletini tutuyor. "Görüntülere dikkat edin, Hemşire Kincade. Yoksa erkekler tuvaletinde mastürbasyon yaparken bağlılık konusundaki duruşumu yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağım."

"Sen bir aptalsın." Koluna vurdum. "Hastaların senin gerçekte nasıl bir sapık olduğunu bir bilseler."

"Herkesi kandırdım." İnci beyazı dişlerini göstererek hınzırca gülümsüyor. "Algı her şeydir."

"Bu ifade yanlış. Beni kandıramazsın. Senin gerçekte nasıl bir kurt olduğunu görüyorum."

"Kurt mu? Şimdi seni uzanmış, kartal gibi açılmış, kırmızı bir pelerin giyerken hayal ediyorum. Sen gerçekten çok edepsizsin, Kayla. Bu görüntü beynime kazınmışken nasıl konsantre olabilirim ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım yaratıcı olman gerekecek," diye cevap veriyorum hiç pişmanlık duymadan. Dev işi gerçekten çok kolaylaştırıyor.

"Yaratıcılığı seviyorum," diye ima ediyor, gözleri şehvetle parlıyor. Ona gülüyorum. "Senin sapkınlığın sınır tanımıyor."

"Eğer seni beceriyor olsaydım, o zaman bu kesinlikle doğru olurdu." Parmaklarını ön koluma doluyor.

Dev'e dikkatle bakıyorum. "O zaman sanırım ilişkimizin tamamen platonik olması iyi bir şey. Seni işinden daha fazla alıkoymak istemem."

"Bu dikkat dağınıklığını her gün memnuniyetle karşılarım." Bana doğru eğiliyor ve ben onun taze kokusunu güçlü bir şekilde alıyorum - sıcak çamaşırlar gibi temiz.

"Benim gitmem gerek, senin de vizitelerin var." Rahatsızca kıpırdanıyorum. Çok yakınımnda ve dürüst olmak gerekirse biraz fazla cazip. Katı bir kuralım var. Motorcu yok. Muhteşem, zeki, komik olsalar ve her mastürbasyon yaptığıında onları hayal etsen bile.

Silahlarıma sadık kalabilirim ama ben de insanım.

"Yetişkin olmak bazen çok moral bozucu olabiliyor." Geri çekilir ve tezgâhtan tabletini alır.

"Aww. Cesaretin kırılmasın. Eminim motosikletini sıcak tutacak *birini* bulacaksın."

"Kayla." Ben uzaklaşmaya başlarken Dev kolumu tuttu. "Gerçekten bisiklete bindiğim için mi?" Tüm tuhaf, profesyonel, sinirli ihtişamıyla bana bakıyor.

"Bu büyük bir rol," diye hüzünle itiraf ediyorum.

"Bir gün nedenini açıklamak zorunda kalacaksın."

Gözlerimi kaçırıyorum, acı dolu anı mezardan çıkan ölü bir el gibi kendini ortaya çıkarıyor.

"Belki bir gün." Kolumu tuttuğu yerden çekerek onu yatıştırıyorum.

"Yarın yerde mi çalışacaksın?" Dev kapıya doğru geri geri yürürken soruyor.

"Bütün hafta buradayım," diye sirk gösterisi yapar gibi bilgi verdim ve mikrodalgadan kahvemi aldım. O sözümü kesme cüretini göstermeden önce yeniden ısıtıyordum.

"Yarın o zaman." Topuklarının üzerinde dönerken göz kırpmıyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

O gittikten sonra toplu bir nefes alıyorum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, adam beni yıpratıyor ve ısrarcılığının bir çekiciliği var.

Sırt çantamı sandalyeden aceleyle alıp omzuma atıyorum ve odadan çıkıyorum. Gerçekten ihtiyacım olan şey kafamı boşaltmak için uzun bir koşu ve spor salonunda üzerinde adımın yazılı olduğu bir koşu bandı var.

Hastaneden çıktığıında saat akşam beşi biraz geçiyordu. Haziran ayının başları ve hava mükemmel. Hafif bir yaz esintisi ile yetmişlerin üstü. Beyaz H3'üme binerken çantamı yolcu koltuğuna atıyorum ve spor salonunu tamamen atlamayı düşünüyorum. Belki onun yerine dışarıda koşarım.

Otoparktan çıkıyorum ve Mercy Medical'ın bulunduğu küçük kasabaya doğru ilerliyorum. Mütevazı büyüklükte bir hastane ama gerekli her şeye sahip. Son iki yıldır yevmiyeli hemşire olarak çalışıyorum; özgürlüğü seviyorum ve

çeşitlilik. Acilden pediatriye ve kardiyolojiye kadar hastanenin her alanında çalışmamı sağladı. Her şeyi taze tutuyor. Zamanımın çoğunu kardiyolojide geçiriyorum. Dev'le de orada tanıştım. Kendisi kadrodaki en yeni kardiyolog ama burayı yönetme şeklinden bunu asla anlayamazsınız. İlk vardiyamızdan itibaren çok iyi anlaştık ve bana asılmaktan çekinmedi. Doktorların ve hemşirelerin birbirleriyle oynaşması pek hoş karşılanmaz ama bu her zaman olur. Hangi gün hangi depoya girdiğinize dikkat etmelisiniz. Dev'i itiraf etmek istemediğim kadar çok kez pantolonu ayak bileklerinde yakaladım. Hatta bir keresinde beni de davet etmişti.

Teşekkürler, ama hayır, playboy.

Sürtük lakabından kaçınmayı seviyorum. Ama buralardaki kadınların çoğu binicilere bayılır. Biriyle birlikte olmak için neredeyse her şeyi yaparlar ve Doktor ön ekine sahip birini ellerinde tutmak için kesinlikle cinayet işlerler.

Yine de Dev tek kadınlı bir adam gibi görünmüyor. Sürekli değişen kadın akışından tamamen memnun. Ya da bana öyle söylüyor. Düzeltiyorum, bana övünüyor. Neyi başarmaya çalıştığından emin değilim. Beni kıskandırmaya mı çalışıyor? Belki de? İşe yaramıyor. Sadece onu cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmaya teşvik ediyorum.

Onu sadece benim olduğu ve hastalıklardan arındığı fantezilerimde tutmak için istifa ediyorum.

Ana otoyol kenarındaki bir kavşakta kırmızı ışıkta durdum. Otoyol kelimesini gevşek kullanıyorum. Gerçekten sadece dört şeritli bir ana yol.

Issız sokağın sessiz sakinliği, gürültülü bir sokak motosikletinin arkamdan yanaşmasıyla aniden kesiliyor. Birinin ortaya çıkmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Güzel havalarda genelde sürücüler akın akın gelir. Adam eldivenlerini ayarlarken dikiz aynasından bakıyorum, sonra da sürücü kapımın hemen yanına yanaşma cüretini gösteriyor. Yolun sahibi olduğunu düşünen bu kendini beğenmiş bir kenara bırakın, cadde kamyonetim için bile yeterince geniş değil. Beyaz bisikletinin üzerinde kayıtsızca otururken ona ters ters bakıyorum. Genelde bunlardan pek görmezsiniz. Yüz siperliği karartılmış beyaz bir kaskı var. Eğer yeterince yakından bakarsanız, ki ben kesinlikle bakmıyorum, motosikletin gövdesindeki ve başlığındaki yarı saydam alevleri seçebilirsiniz. Parmağımı sabırsızlıkla direksiyona vurarak ışığın değişmesini bekliyorum. Bu adam rahat edemeyeceğim kadar yakın. "*Yolu paylaş!*" diye bağırarak istiyorum. Lanet olası motorcular buranın sahibi olduklarını sanıyorlar. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama motoru iğrenç bir şekilde devirerek beni ona doğru bakmaya zorluyor. Vizöründen bana doğru bakıyor. Çekinmiyorum. Onun bana bakmasına izin mi vereceğim?

beni korkutuyor. Bilmek isteyeceğinden çok daha fazla yol leşini betondan sıyırdım. Arkamdaki araba kornaya basmadan önce sırf keyif olsun diye motorumu tekrar çalıştırıyorum. İleriye baktığımda ışığın yeşile döndüğünü ve beyaz bir bulanıklığın önümde zum yaparak otoyola çıktığını görüyorum. Gözlerimi deviriyorum ve normal bir insan hızıyla takip ediyorum.

On araba boyu önümdeki beyaz motosikletle tepelik yolda ilerliyorum. Şeritler arasında gidip geliyor, hatta düzlüğe çıkınca tekerlekli takla bile atıyor. Tam bir gösteriş budalası.

Bir sonraki kırmızı ışıktaki tekrar karşılaştık. Ve yine, benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın. Neredeyse uzanıp omuzlarına asılı sırt çantasının derisine dokunabiliyorum. Yola odaklanmaya çalışıyorum ama sanki dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi sürekli motoru açıyor. Sonunda vazgeçiyorum ve ona bakıyorum. Bu kez kalkanı kalkmış ve bir çift tutuklayıcı mavi göz bana bakıyor. Kalbim gerçekten çarpıyor. Yemin ederim o gözler bana daha önce de bakmıştı. Motorcu aniden arkadan çarpınca onları daha fazla inceleme şansım olmuyor. Kırmızı ışıktan çapraz trafiğe fırladı. Her şey çok hızlı ve aynı zamanda ağır çekimde gerçekleşiyor. Motosiklet hareket halindeki bir arabanın sürücü tarafına çarpıyor ve sürücü oturduğu yerden fırlayarak sedanın kaputunun üzerinden uçuyor. Yere düştüğünü görmüyorum ama lastiklerin gıcırdadığını ve kornaların çaldığını duyuyorum. Anında tepki verip kapımı açmaya çalışıyorum ama sıkışıyor. Ona çarpan araba şoför tarafımın hizasında duruyordu. Şoförün kafasının sağa sola sallandığını gördüm. Sarhoş saksocu bana yandan çarptı. Külüstürü yasal gibi bile görünmüyor.

Hemen yolcu tarafına geçip kaldırımdaki ezilmiş adama doğru ilerliyorum.

"Ben hemşireyim! Ambulans çağırın!" İki seyircinin yanından geçerken bağıryorum. "Çekilin yolumdan!" Dizlerimin üzerine çöküp hayati değerlerini kontrol ettim.

Zayıf bir nabız var. "Efendim, beni duyabiliyor musunuz?" Omurilik yaralanması ihtimaline karşı onu sarsmıyorum ya da hareket ettirmiyorum. "Efendim!" Tekrar bağıryorum ama cevap yok. Sonra avucumun altında ılık bir sıvı hissediyorum. Kan. Hem de çok miktarda. Ona baktım, koyu renk kot pantolonunun iç baldırında küçük bir yırtık buldum.

"Kahretsin!" Yarayı ortaya çıkarmak için yırtarak açtım. Kahretsin, o kadar çok kanıyor ki atardamarı kesilmiş gibi görünüyor.

"Kemer, ip, kablo bağı, herhangi bir şeyi *olan* var mı? Yaraya baskı uygularken izleyenlere bağıryorum. Eğer hızla bastırmazsam, korkarım kan kaybından ölecek.

"İşte!" Bir kadın kemerini çözüyor. Beceriksiz parmaklarıyla kemeri çıkarıp bana uzatıyor. İnce deri kayışı turnike olarak kullanırken bir yandan da yaraya baskı uygulayarak kanamayı yavaşlatmaya çalışıyorum. "Dayan, Moto." Ambulans gelene kadar sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca onun üzerinde diz çökerken çenemi sıkıyorum. Geçmişe dönüşü silkeliyorum. Kan, enkaz, gevşek, cansız beden. Soğuk terler döküyorum ama pozisyonumu koruyorum.

Neyse ki Mercy'den çok uzakta değiliz, bu yüzden müdahale süresi hızlı. Ne olduğunu anlamadan ışıklar ve sirenler etrafımızı sarıyor, polisler trafiği yönlendiriyor ve yaralı motorcu otobüsün arkasına kaldırılıyor.

"Scottie!" Olay yerindeki memurlardan birine bağırdım. "Arabamı çekebilir misin? Ben de geliyorum! Anahtarlar kontakta!"

Bana bir selam veriyor ve ifadeleri almaya devam ediyor. Teyzemin kasabada saygın bir dedektif olması ve benim de acil serviste gece vardiyasında çalışmam sayesinde bölgedeki neredeyse tüm polis memurlarını tanıyorum.

Diğer iki sağlık görevlisi ve ben John Doe üzerinde çalışırken kapılar kapanıyor ve ambulans çekiliyor. Damar yolu açtık ve onu stabilize ettik. Tehlikeli derecede düşük olan kan basıncı için endişeleniyorum.

Mercy'ye dönüş yolculuğu sadece birkaç dakika sürüyor ve ambulansın kapıları acil servisin önünde açıldığında, Dr. Hale, uzman doktor ve iki erkek hemşire varışımızı bekliyor. Sağlık görevlilerinden biri John Doe'nun istatistiklerini okuyor ve sonra onu teslim ediyor.

"Bu kadar çabuk mu döndün, Kayla?" Bilinci kapalı hastayı koridora taşıırken Dr. Hale soruyor. Mercy'de çalışmaya başladığımda kısa sürede benim için bir rol model haline gelen, bakımlı, orta yaşlı bir kadın.

"Beni tanıyorsun." Ona gülümsüyorum. "Sadece uzak kalamıyorum."

Muayene odasına giderken yeni bir önlük ve bir çift eldiven alıyorum. Bunu görmememin imkanı yok.

Odaya girdikten sonra, baygın adamı sedyeden yatağa aktarıyoruz ve hemen röntgenini çekiyoruz. Hâlâ tamamen giyinik. Kaskı ve her şeyi.

- Pantolonundaki büyük yırtık hariç. Omurilik yaralanması olmadığından emin olana kadar kaskı çıkaramayız.

Dr. Hale röntgenleri incelerken Dr. Lipschitz odaya girer. Dr. Lipschitz görevli travma cerrahıdır ve hemen adamın uyluğundaki açık yarayı kapatmaya başlar. Yarayı dikmesi yürek hoplatan birkaç dakika sürer ama bunu çok güzel yapar. Zeki bir doktor, ama birinci sınıf bir sarmaşık ligi pisliği. Hepimiz mesafemizi koruyoruz. İşini bitirdiğinde, aletleri bırakıyor ve tek kelime etmeden odadan çıkıyor.

Freddy ve Lex -diğer iki hemşire- ve ben hepimiz aynı iletişimsel bakışı paylaşıyoruz. Dangalak.

"Omurga ve BT temiz!" Dr. Hale aniden duyurdu. "Ama bacağında ciddi bir sorun var." Filmleri ekrana yerleştiriyor.

Ouch. Alt bacağındaki her iki kemik de kırılmış ve birbirlerine sarılmış.

"Şu kaskı çıkar da şu adamı saralım. Lex, 20 mg morfin.

Bilinçsiz ya da değil, bu acıtacak."

Lex, Freddy ve ben kendi rollerimizi üstlendik. Lex emredilen ilaçları veriyor, Freddy adamın kıyafetlerini kesiyor ve ben de kaskını çıkarıyorum. Sonra neredeyse düşürüyordum.

"Dev?" Nefes nefese kaldım.

"Bu Dev değil." Freddy masanın üzerindeki adama bakar, neredeyse yıldızlara vurulmuş gibidir.

"O zaman kim bu?" Dr. Hale talep ediyor.

"Hayalet."

"Kim?" Dr. Hale ve ben hep bir ağızdan cevap veriyoruz.

"Bu Reese Dane. Dr. Dane'in ikiz kardeşi. Hem pistte hem de pist dışında bir efsanedir," diye açıklıyor Freddy.

"İz mi? Sen neden bahsediyorsun?" Dr. Hale kafası tamamen karışmış bir şekilde sorar.

"O bir motosiklet yarışçısı. Dünyaca ünlü, belalı, Moto Grand Prix şampiyonu."

"Ona neden hayalet diyorsunuz?" diye sordum.

Hem Freddy hem de Lex bana bakıp sırtıyorlar. "Çünkü onun geldiğini asla göremezsin, bebeğim." Lex kendine aşırı güvenen bir gülümsemeyle parlıyor. "Tıpkı bir hayalet gibi sinsice yaklaşıyor."

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki neredeyse kafamın içinde kaybolacaklar. Tam da dünyanın ihtiyacı olan şey, daha da büyük bir egosu olan ikinci bir Dane.

Dr. Hale Lex'e, "Dr. Dane ile temasa geçin," diye talimat verir. "Eminim kardeşinin bir kaza geçirdiğini bilmek isteyecektir. Siz ikinize gelince, Bay Dane'in yaralarını saralım ve iyileşmesini sağlayalım."

Hepimiz doktorun emirlerini başımızla onaylıyoruz.

Reese'in bacağındaki kemikleri yeniden yerleştirmek ve ardından alçıya almak yaklaşık bir saat sürdü. Yaralı alt ekstremitelerinin yanı sıra, yerine oturtmamız gereken çıkık bir omzu da vardı. Sonuç olarak, gördüğüm en kötü motosiklet kazası değildi. Hayata tutunmayı başardı.

"Bay Dane fazla yarışamayacak." Dr. Hale eldivenlerini çıkarıp atıyor.

"Hayır, yapmayacak." Bilinci yerinde olmayan adama bakıyorum. Benzerlik tekinsizdi. Her özelliği Dev'inkiyle tıpatıp aynı. Koyu dalgalı saçlar, yüksek elmacık kemikleri, güçlü çene, uzun kalın kirpikler ve tonlarca mürekkep. Şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık tasarımlar. Vücudunun sağ tarafı tamamen kaplanmış; kol, göğüs, gövde, uyluk, baldır. Yarı makine gibi görünüyor. Tıpkı Terminatör'ün sahte etinin vücudundan çıkarıldığı zamanki gibi.

"Hoşunuza giden bir şey mi gördünüz, Hemşire Kincade?" Dr. Hale benimle alay ediyor.

"Ha?" Reese'i biraz fazla yakından incelediğimi fark ederek başımı kaldırıyorum. "Ah." Geri çekilip boğazımı temizliyorum. Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi hissediyorum. "Daha önce hiç böyle bir dövme görmemiştim."

"Dev'i hiç gömleksiz görmediniz o zaman," diye mırıldandı Dr. Hale.

Yüzüm düştü. "Sen de mi?" Kendine daha saygılı olduğunu sanıyordum.

"Oh, Tanrım hayır. Benim evde kendi kötü çocuğum var. Dev'i bir gece işten sonra otoparkta gömleğini değiştirirken gördüm. Tanrım." Kendini yelpazeliyor. Ben bile yapamıyorum. Sanki Dev feromon yayıyor.

"Kesinlikle en azından bir

bak."

"Bunu unutmayacağım." Burnumu kırıstırıyorum. İhtiyacım olan son şey Devlin Dane'e üzerinde kıyafet olmadan bakmak.

Reese tekerlekli sandalyeyle hastaneye götürülürken odadan birlikte çıktık. Dev'in bir kardeşi olduğuna inanamıyorum. Tek yumurta ikizi. Bir kardeşi olduğunu ima bile etmemiştii. Tüm bu çılgınlığın üstesinden gelemiyorum.

Ben Reese'e eşlik ederken Dr. Hale acil servise geri dönüyor. Teknik olarak görevde değilim, yani olmam gereken bir yer yok. *Spor salonu hariç.* Her şey yoluna girdiğinde saat 10'a yaklaşıyor. İyileşme sürecinde sakın bir gece olduğu için hemşirelerin muhtemelen çizelgeleri incelediğini ya da *çene çaldığını düşünüyorum.* İstedğini seç. Sadece ben, komadaki Reese ve odanın diğer ucunda horlayan adam.

Ne kadar denesem de Dev'in ikizine bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki bir karnaval atraksiyonuna bakıyor gibiyim.

Hiç düşünmeden daha da yaklaşıyorum ve mekanik dövmeyi biraz daha inceliyorum. Çok detaylı. Bir santimetre bile deri görünmüyor. Gerçeğe yakın metal dişlilere ve yaylara dokunup üç boyutlu efekti hayretle izliyorum ki Reese birden irkilerek uyanıyor ve koluma yapışıyor.

"Ah!" O kadar sert sıkıyor ki moraracağımı biliyorum.

"Neredeyim ben?" diye soruyor panik içinde.

Kurtulmak için mücadele ediyorum ama eli çelik bir mengene gibi. Belki de gerçekten yarı robottur.

"Nerede? Neredeyim? I?"

"Hastane." Kolumu salladım. "Bir kaza geçirdin. Kalçanı kesmişsin ve bacağına kırmışsın."

"Kimsin sen?" Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, eli hâlâ pazumun etrafında kenetlenmiş. Beni o kadar sıkı tutuyor ki, uzuvlarım uyuşmaya başladı. Eğer hayati tehlikesi olmasaydı, bırakması için onu yumruklardım.

"Ben Hemşire Kincade'im ve Bay Dane, canımı yakıyorsunuz," diye bağırdım.

Beni hemen serbest bırakıyor. Dev'in kardeşi olabilir ama kesinlikle onunla aynı yatakta yatmıyor.

"Kardeşim nerede?" Ürkekçe odanın etrafına bakıyor. Tanrım, yatağın ters tarafından uyandık, değil mi?

"Yolda," diye sakın bir ses tonuyla onu temin ediyorum.

"O burada." Dev'in sesi arkamda yankılanıyor. "Hemşire Kincade'e karşı nazik olman senin yararına olur. O senin zavallı kıcını kurtardı."

İkimiz de Dev'e bakıyoruz.

"Bunu çoktan duydun mu?" Ben sordum.

"Sanırım tüm hastane duydu, süperstar." Beni dürttü.

Dudağımı ısırdım. Kahramanca bir şey yapmaya çalışmıyordum, sadece işimi yapıyordum. "Teşekkür et, seni aptal."

Reese, Dev'i küçümser. "Teşekkür ederim."

Bu çok içtendi.

İkisi arasında huşu içinde gidip geliyorum; sanki aynaya bakıyor gibiyim.

"Rica ederim." Cevabım aslında gerçektir.

Reese bana ihtiyatlı bir şekilde bakıyor, sanki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi. Bu biraz sinir bozucu. Ve açıkçası, kaba.

"Tam olarak ne oldu?" Dev sorar.

"Kırmızı ışıktaki durmuştuk. Sarhoş bir sürücü ona arkadan çarptı. Karşıdan gelen trafiğin içine uçu ve bir arabaya çarptı. Kaputun üzerinden uçu ama yere indiğini görmedim." Gördüklerimi aynen tekrarladım, birkaç dakika önceki motor zinasını atlayarak.

"Vay canına. Çok şanslısın kardeşim. Yemin ederim, yaşadığın onca kaza yüzünden kıcına dört yapraklı bir yonca sokulmuş gibi." Dev kollarını kavuşturur ve

inanamayarak başını sallar.

"Evet, gerçekten şanslıyım." Reese başını yastığa koyar ve gözlerini tavana diker.

"Kardeşimle biraz yalnız kalabilir miyim?" Dev sorar.

"Kesinlikle." Hemen geriye doğru yürümeye başladım. Reese'in muhtemelen şu anda yaşadığı duygusal travmayı tahmin edebiliyorum. Bir hastane yatağında uyluğunuzun yarısına kadar alçıyla uyanmak ve oraya nasıl ya da neden geldiğinizi kesinlikle hatırlamamak rahatsız edici olmalı.

"Yarın görüşürüz," diyorum Dev'e. Reese'e de "Geçmiş olsun," diyorum. İkisi de aynı baş hareketiyle cevap veriyor ve kuyruk sokumum beklenmedik bir şekilde karıncalanıyor.

Vay anasını. Bir değil, iki Devlin Dane.

Olsun. Merhamet.

Dev

Kayla'nın odadan aceleyle çıkışını izliyorum. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği ve ön tarafına kardeşimin kanı bulaşmış pembe önlükleri vardı. O olduğuna sevindim. Kız çok zeki ve ne yaptığını biliyor. Muhtemelen bu yüzden benden uzak duruyor.

"Aşık falan mı oldun?" Reese küçümseyerek soruyor. Yüzümü ona dönüyorum. "O bir meslektaşım."

"Ve bu seni neden durduruyor?" diye homurdanıyor.

Aptal lafını silkeleyip atıyorum. Kimi becermek istediğimin şu anda bir önemi yok.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yönlendiriyorum. "Az önce araba çarpmış gibi."

Huysuz kardeşime bakıyorum.

"Ciddiyim." Ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Birazcık acı," diye açıklıyor. "Neresi?"

"Bacağı ve omzum."

"Peki ya göğsün?" Gözlerimi kısıyorum. "Hayır, orada yok," diye homurdanıyor.

"Mükemmel. Tam da duymak istediğim şey."

"Eşyalarım nerede?" Reese gergin ve sahiplenici bir şekilde sorar.

"Sakin ol, değerli sırt çantan kazadan yara almadan kurtuldu." Bu lanet şey onun güvenlik battaniyesi gibi. "Ama kıyafetlerin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Kıyafetlerim umurumda bile değil. Önemli olan tek şey sırt çantam." Biraz sakinleşiyor. "Ne kadar süre için aşağıdayım?" diye kestirip atıyor.

Homurdanma sırası bende. "Bacağındaki iki kemiği de kırmışsın. Sezonun geri kalanında oynayamayacaksın, dostum."

"Ne?" Reese neredeyse yataktan fırlayacaktı. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

İyileşme sürecini hızlandırmak için? Kortizon enjeksiyonları? Hidroterapi?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Bu yırtılmış bir kas değil. Bunu anladığımı biliyorum. Yakın zamanda tekrar yarışmanız pek olası değil." Kötü haberi veriyorum.

Reese yatağı yumrukluyor. Bunu duymanın onun için ne kadar yıkıcı olduğunu biliyorum. Kendimi bildim bileli yarış onun hayatı. Sanki yarışla nefes alıyordu ve bu yıl da yarışları evine götürmesi kaçınılmazdı. Grand Prix unvanını korumak için. Onu motive eden şey kazanmak. "Doğru şekilde toparlan ve gelecek yıl daha da güçlü dön." Omzuna teselli edici bir el koyuyorum.

Öfke vücudundan yayılıyor. Ayağa kalkabilseydi, bana bağırıp çağıracağını biliyorum.

Ve ona izin verirdim.

"İkinci bir görüş istiyorum. Sen ne bilirsin ki? Sen bir kardiyologsun." Kolunu sallayarak saldırdı.

Öfkelendim. "İlk uzmanlık alanımın spor hekimliği olduğunu unutuyorsun. Bunu görmüştüm. Ve iyileşme sürecinin ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum."

Kabaran duygularla savaşıyor kollarını kıpırdatıyor.

"Sana özel bir oda ayarlayacağım. Biraz huzur ve sessizlik ve biraz dinlenme sana iyi gelecektir."

"Huzur ve sessizlik istemiyorum. Hızlı olmak istiyorum." İki eliyle saçlarını çeker.

Sempatik bir şekilde iç çektim. "İsteddiğini biliyorum. Ama şu anda böyle bir seçeneğimiz yok."

Reese boğazından tedirgin bir kedi gibi ses çıkarıyor. Bu onu öldürüyor.

"Bir süre burada kalmamı ister misin? Sana eşlik etmemi?"

"Yok, ben iyiyim." Huysuzca başını başka yöne çeviriyor. Grand Prix camiasında önemli bir yeri olan dünyaca ünlü bir motosiklet yarışçısı için bazen asık suratlı bir çocuk gibi davranabiliyor. Bu seferlik görmezden geleceğim. Sezonu ve tüm varoluş nedeni duman olup gitti.

* * *

"Neden bana bir kardeşin olduğunu hiç söylemedin? İkiz kardeşin?" Ben hastane odasından çıkarken Kayla soruyor. Duvara yaslanmış, belli ki beni bekliyor.

Omuz silktim. "Konu hiç açılmadı."

"Saçmalık. Kardeşim olmadığınızı biliyorsunuz. Teyzemin bir dedektif olduğunu ve annemle babamın boşandığını biliyorsunuz."

Beni yakaladı. "Neden bu konuyu hiç açmadığımı bilmiyorum." "Yakın değil misiniz?" diye soruyor.

"Biz yakınız. Sadece... farklıyız."

"Fark ettim." Duvarı itiyor. Parlak pembe Nike'ları ve dağınık topuzuyla çok sevimli.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Ben de karşılık veriyorum. "Beni mi bekliyorsun?" "Aracımı bekliyorum," diyerek beni düzeltiyor. "Arabamı terk etmek zorunda kaldım."

"Kardeşinin kığını kurtarmak için yolun kenarındaki kamyonu bindin."

"İhtiyacın olursa seni bırakabilirim." Ona yaklaşıyorum. "Belki temizlenmene yardım ederim. Seni bu kirli kıyafetlerden kurtarırım." Gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum.

Kayla başını çapkınca sallıyor. "Teyzem yolda. Olanları duymuş. Yarın kardeşinin ifadesini almak için birinin geleceğini söyledi. Benimkini de o alacak."

"Emin misin?" Bastırıyorum.

"Eminim." Direkt gözlerimin içine bakıyor, kararlı.

Bir gün bu kararlılığımı kıracağım ama bu gece onu kendi haline bırakacağım.

Arkamda biri aniden boğazını temizliyor. Kayla'nın sert teyzesi Sam'in otoriter bir şekilde orada durduğunu görmek için arkama bakıyorum. Kayla'nın daha yaşlı bir versiyonu, koyu kahverengi saçları sıkı bir topuzla geriye toplanmış ve altın rengi benekleri olan büyük kahverengi gözleri var. Bir parça taşınması onu on kat daha fazla MILF yapıyor. Yani, MILF.

"Eğer geri çekilmezseniz, Dr. Dane, sizi kelepçelemek zorunda kalacağım." Gülümsedim. Hınzır bir espri anlayışı olduğunu da söylemiş miydim?

"Özür dilerim, Dedektif Kincade. Yeğeninize karşı ne kadar korumacı olduğunuzu biliyorum. Sadece ona göz kulak oluyordum."

Hem Kayla hem de Sam hareketli bir şekilde gülüyorlar. Benim saçmalıklarına bir an bile inanmıyorlar ve sanırım bu onlara daha fazla saygı duymamı sağlıyor. Kincade kadınları aynı özellikleri paylaşıyor: güzel ve saçmalık yok.

"Bunu takdir ediyorum Dev, ama bence Kayla kendi başının çaresine bakabilir." "Bundan hiç şüphem yok." Kayla'dan isteksizce uzaklaşıyorum.

Giderken omzunun üzerinden bana şirin bir sırıtış fırlatıyor. "Görüşürüz, Dr."

Dane."

"Görüşürüz, Hemşire Kincade," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, onun ateşli kışının koridorda ilerleyişini izlerken. Bir gün, öyle ya da böyle, ona adımı pasif bir şekilde söylemekten fazlasını yaptıracağım. Onu inleteceğim, çığlık attıracağım, hayalini kurduracağım. Onun için yaşamasını sağlayacağım.

Bir gün.

Öyle ya da böyle.

Kayla

Sam'in ön koltuğuna gömüldüm. Yorgunluk aniden beni sert bir şekilde vurdu.

"Scottie kamyonunu istasyona geri götürdü. Bu gece alabiliriz ya da yorgunsan sabah alırız?" Sam otoparktan çıkarken öneride bulunur. Yatak şu anda kulağa çok hoş geliyor.

"Sabah beni almanın bir sakıncası yok değil mi?"

"Hayır." Şöyle bir bakıyor ve gülümsüyor.

"Yatak kulağa harika geliyor." Seçimimi yapıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdıyor. "Yoğun bir gündü."

"En çılgınlarından biri. Dev'in ikiz kardeşi olduğuna inanamıyorum!" Bacaklarımı uzatıyorum. "Hiçbir fikrim yoktu! Kaskını çıkardığımda neredeyse düşüyordum."

"Süperstar nasıl biri?"

Birkaç kısa karşılaşmamızı düşünüyorum. "Gösteriş meraklısı, sinir bozucu derecede ukala ve sıfır kişiliğe sahip. Görgü kuralları konusunda da bir derse ihtiyacı var."

"Bu oldukça iyi bir değerlendirme."

"Oldukça iyi bir izlenim bırakıyor. Hakkını vermeliyim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kardeşi gibi mi?" diye dürtüyor.

"Sam." Tam orada sözünü kestim. Tanrım, iş yerinde seksi bir doktorla tanıştığımı söylüyorum ve o ölümcül bir pençeye sahip bir pitbull gibi yapıyor.

"Sana Dev'den bahsettiğim için pişmanım ve seni onunla tanıştırdığım için daha da pişmanım. Biz arkadaşız."

"Sen nasıl istersen, Kayla," diye beni yatıştırıyor. "Ciddiyim. Motorcular hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Sam garaj yoluma girerken kaşlarını çatı. "Öyle diyorsun ama ikiniz koridorda sadece arkadaşmışsınız gibi görünmüyordu." Bana bakıyor. "Ve o bir doktor ..."

"Sam, yeter."

Teyzemi seviyorum. O benim en iyi arkadaşım ve çok iyi bir polis. Annem ben on üç yaşındayken beş numaralı beleşçinin peşinden Florida'ya gitmeye karar verdiğinde, Sam beni büyütmek için devreye girdi. Babamdan

hiç bahsetmeyelim bile. Babam

Bir numaralı beleşçi.

Annemle ve bir balıktan daha fazla içen ve ona fahişe diye hitap eden bir adamla gitmemin imkânı yoktu. Sokakta ilk ben yaşırdım ve Sam bunu biliyordu.

Her ne kadar şimdi bunun için minnettar olsam da, Sam için işleri kesinlikle kolaylaştırmadım. Biraz vahşi bir çocuk evresi geçirdim. Ama ergenlik dönemini tek parça halinde atlatmamı sağladı. Bir zamanlar ikimiz de atlatamayacağımızdan endişeleniyorduk.

"Özür dilerim. Sadece mutlu olmanı ve seninle ilgilenilmesini istiyorum." "İlgilenmek mi? Bu da ne böyle? 1960?" Dehşetle sordum.

"Öyle demek istemedim. Duygusal olarak ilgilenilir. Her çağda bir kadının buna ihtiyacı vardır."

"Dövmeli, playboy bir doktorun bunu yapacağını mı düşünüyorsun?" Omuz silkiyor. "Bence yapabilir. Sana nasıl baktığını görüyorum." "Evet, ben de gördüm. Sanki kat edilecek bir mil daha varmış gibi." "Bazen tek bir mil bin mile dönüşebilir."

Dudağımı kıvırıyorum. "Hâlâ motosikletlerden bahsediyoruz, değil mi?" Sam gülüyor. Tıpkı benimki gibi, biraz sert ve gırtlaktan geliyor. "Evet."

"Güzel. Çünkü teyzemle cinsel imalarda bulunmak garip ya da başka bir şey olmaz."

"Hayır." Anahtarlığından dairemin yedek anahtarını çıkardı. Anahtarlarım da dahil olmak üzere tüm kişisel eşyalarımın bulunduğu sırt çantam hâlâ kamyonetimde. Yolcu tarafındaki kapıyı açtığımda "Gelmeden önce seni arayayım mı?" dedi.

"Evet, lütfen." Plakasız araçtan inmeden önce yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Sabah görüşürüz."

Kendimi içeri sürükleyip doğruca banyoya giderken yatağım adeta beni çağırıyor. Uyumaya ne kadar ihtiyacım olsa da, önce duş almalıyım. Hâlâ Reese'in kanıyla kaplıyım. Dev'i ya da onun tek yumurta ikizini düşünmemek için elimden geleni yaparak önlüğümü çıkarıyorum.

Tanrım, iki tane. Bu tüm kadın nüfusuna ve onların kadınlık organlarına haksızlık.

Duştan sonra çırtlıplak yatağa giriyorum, kıyafetlerle uğraşamayacak kadar yorgunum. Dev'i rüyamda görmemeye çalışarak uykuya dalıyorum. Bu nafi bir çaba, çünkü uykuya dalar dalmaz yüzü karşımda beliriyor. Teninin kokusunu alabiliyorum ve beni sessizce baştan çıkarırken parmaklarının dokunuşunu hissedebiliyorum. Rüyalarım da her zaman ona boyun eğiyorum, ilerleyişini davet ediyorum, aç öpücüklerini ve talepkar dokunuşunu

memnuniyetle karşılıyorum. İzin veriyorum

Bedenlerimizin sürtünmesi tutuşuyor ve yakıcı arzuya teslim oluyoruz. Beni almasına, kontrol etmesine, beni alt etmesine izin veriyorum, çünkü rüyalarım da ben onun istediği her şey olabilirim ve o da benim ihtiyacım olan her şey olabilir.

* * *

İğrenç bir çınlama sesi ve uyluklarımın içini kaplayan ıslaklıkla uyanıyorum.

Ev telefonuma uzandım, neredeyse komodinin üzerinden düşürüyordum.

"Alo?" Karanlıkta halsizce cevap veriyorum.

"Kayla, benim."

"Sam?"

"İşe çağrıldım. Başka bir aşırı doz." "Bir tane daha mı? Bu ay bu üçüncü oldu."

"Evet, bir tane daha," diye cevaplıyor acımasızca. "Scottie seni alacak ve arabana götürecektir. Sana mesaj atardım. . ."

". . . Ama telefonum kamyonetimde. Tamamdır."

"Uyandırdığım için üzgünüm. Belki daha sonra koşmak için buluşabiliriz?"

"Kulağa hoş geliyor." Esniyorum. *Ve bana neler olduğunu anlat.* Sam'in resmi polis işlerini paylaşmaması gerekiyor ama bana güvenmek bir rahiple konuşmak gibi. Tam bir gizlilik.

"Yatağına dön," diye talimat veriyor. Her zaman otoriter, durum ne olursa olsun.

"Neredeyse korkuyorum," diye mırıldanıyorum, yapış yapış kalçalarımı birbirine sürterek. "O da neydi?"

"Yok bir şey, sadece saçmalıyorum.

Yorgunum." Sessizlik. Sam bu saçmalığı asla yutmayacak.

"Tamam o zaman," diye cevaplıyor temkinli bir şekilde.

"Seninle sonra konuşuruz..." "Dört gözle bekliyorum." Tekrar esnedim ve telefonu kapattım.

I yakın benim Gözler, teşebbüs için düşmek geri Uyuyor, ama ve Görüntüler hemen oynamaya başlar. Çıplak göğüs, güçlü eller ve ısrarcı bir ağız.

Bu fanteziler devam ederse, uykusuz davranışlarımdan sorumlu tutulamayabilirim.

Lanet olsun sana, Devlin Dane.

Reese

Bildiğim hayatım sona erdi.

Hayatımda yattığım en rahatsız yatakta depresyona giriyorum. Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü hamamböceklerinin daha iyi uyku düzenine sahip olduğu oldukça köhne motellerde kaldım.

Motosikletle saatte yüz seksen beş milin üzerinde hızla sayısız kez kaza yaptım, asfaltta kayarak yastıklı duvarlara ve üst üste yığılmış lastiklere çarptım ve birkaç darbe ve çürükten başka bir şey olmadan uzaklaştım. Ama lanet olası bir Pazar günü neredeyse ıssız bir eyaletler arası yolda giderken, yüz mil yarıçapındaki tek sarhoş dangalak tarafından arkadan çarpıldım. Yumruğumu boktan yatağa çekiç gibi indirdim. Yirmi dokuz yaşındayım, en iyi dönemimi geride bırakmışım ve sadece birkaç rekabetçi yılım kalmış ve bu olay en iyi sezonlarımdan birinde gerçekleşiyor. Eğer o şoförle yüz yüze gelirim, hazırlıklı olsa iyi olur. Lanet olası işe yaramaz pislik.

Eve neredeyse hiç gelmiyorum ve bu sadece nedenini hatırlatıyor. Bu lanet bölge berbat. Uzun zaman önce kaçtığım bir çorak arazi. Dev'in neden geri döndüğünü asla anlayamayacağım. Cezalandırılmak için açgözlü olduğuna ikna oldum. Her şeye sahipti - büyük şehir doktoru hayatı yaşıyordu, sonra burada bir iş teklifi aldı ve atladı. Neden?

Hızlı bir ziyaret ve ben de onunla birlikte kınandım. Yurtdışında bir göçebe gibi yaşıyor olabilirim ama en azından yaşıyorum ve bu iç karartıcı yerden uzaktayım. Ya da en azından ben öyleydim.

Yirmi dört saattir bu hastanedeyim ve şimdiden kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Dışarı çıkmam gerek. Kendimi yatağa göre ayarlıyorum. Bacağım alçıya alınmış ve lanet omzum beni öldürüyor. Morfinin sadece güldüğü sürekli bir zonklama gibi. Hayal kırıklığımı biraz olsun dindirmek için düğmeye öfkeyle basıyorum. Bu berbat bir şey. Berbattan da beter.

Tek umut ışığı Dev'in beni hastanenin kendi kanadında özel bir odaya aldırabilmiş olması. Çok daha güzel ve çok daha sessiz. Kimse sana bakmadığında kara kara düşünmek daha kolay oluyor.

"Peki hasta bu sabah nasıl?" Hemşire Dev'in dün gece ağzından salyalar akararak söylediği şarkılar ısıltı ısıltı. *Adı neydi?*

Kaşlarımı çatıyorum. Neşeli olmak için havamda değilim. Ben mutsuzluk istiyorum. "Harika." Ses tonumdaki alaycılık bir şehir caddesini titretebilir.

Bana neredeyse küçümseyerek bakıyor, sanki bir fikri varmış gibi, ama bir şekilde bunu tatlı tavrıyla maskeliyor.

"İyi tarafından bakmaya çalış."

"Hangisi?" Duygusuzca soruyorum.

"Sen yol kurbanı değilsin." Küçümseyerek gülümsüyor.

Bana bağlı olan tüm ıvır zıvırla oynarken ona ters ters bakıyorum. "Başka bir gün binersin. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla anlamsız canın alındığını gördüm," diye saçmalıyor beyaz tahtaya bir şeyler karalarken. Söylediklerine pek dikkat etmiyorum ama sıkı poposuna dikkat ediyorum. Pembe önlüğünün altında kabarıyor. Bu kıyafetin altında başka neler sakladığını merak ediyorum. Eminim deri bir pantolonun içinde harika görünürdü. Hayal gücüm çıldırmaya başlıyor. Sadece onun içinde nasıl görüneceğini değil, aynı zamanda onu pantolondan çıkarırken nasıl görüneceğini de hayal ediyorum.

"Bay Dane. Bay Dane?" Adımı duydum ve açık seçik hayallerimden sıyrıldım. Tam da iyi kısmına geliyordum. Dizlerinin üzerine çöküyordu.

"Ha?"

"İyi misin? Bir saniyeliğine beni kontrol ettin." Bileğimi tutuyor ve nabzımı kontrol ediyor. Temastan ve aslında bundan hoşlandığım gerçeğinden rahatsız bir şekilde kayıyorum. İş biter bitmez elimi çekiyorum.

"Ben iyiyim... pardon, adınız neydi?"

"Kayla. Kayla Kincade." Hemşire altın rengi iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Çok seksi, bunu inkar edemem ve bu hastane yatağına mahkum olduğum sürece onun benim eğlencem olacağına hemen burada karar veriyorum. Bir erkeğin bir projeye ihtiyacı vardır. Belki de o yol kenarı yorumunun intikamını almak için. Ukala. *Güzel göt.* Yerden bir şey almak için eğildiğinde neredeyse boynumu kırıyordum. Şüphelerimde haklıydım; sıkı bir poposu vardı. Mükemmel, kalp şeklinde bir popoyu kuş bakışı gördüm. Eğer sikime sokulmuş şu lanet sonda olmasaydı gerçekten ereksiyon olabilirdim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, düğmeye bas."

"Buradan siktir olup gitmem lazım," diye cevap veriyorum sinirli bir şekilde. "Bu konuda bana yardım edebilir misin?"

"Sadece terhis belgelerim varsa."

"Sahtesini yapabilir miyiz?"

"Belki seni Dev olarak tanıtp gizlice çıkarabiliriz." Şimdi, bu piliç konuşuyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Neye ihtiyacımız var?" Canlandım.

Kayla kollarını kibirle kavuşturur. "Ben, hiçbir şey. Sen, bir tıp diploması ve çalışan iki bacak."

"Ugh." Kafamı yastığa vuruyorum. Siktiğimin siki.

"Kabul et, Moto. Bir süre benimle kalacaksın."

Gözlerimi onunkilere kaydırıyorum. Bu kızı sevdim. Cesareti var.

"Sanırım birlikte olmak için daha kötü insanlar da olabilirdi. En azından gözleri yormuyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum, yapabildiğim yerde." Alaycı bir şekilde nefes alıyor. "Senin yapabileceğin birkaç şey var," diye pervasızca ima ediyorum.

Duruşunu düzeltiyor. "Ben zaten çok şey yaptım, sence de öyle değil mi?" Sinirleniyor, kesinlikle benim zavallı kıcımlı kurtardığını ima ediyor.

"Ben hoşgörölü bir adamım. Yeterli olan asla yeterli değildir."

"Buna inanıyorum." Kayla odaya göz gezdirir. Sanki bir çiçekçi buraya kusmuş gibi görünüyor. Büyük, parlak çiçek aranjmanları her düz yüzeye yayılmış. Birkaçı menajerlerimden ve sponsorlarımdan, ama çoğu hayranlarımdan. *Kadın hayranlar.*

Ne diyebilirim ki; pistte ve pist dışında popüler bir adamım. Olağanüstü bir el-göz koordinasyonuna sahibim ve bunu çok çeşitli şekillerde kullanabilecek kadar da zekiyim.

Kayla

Bu adam beyin yerine motor yağı kullanan egoist bir dişli kafa. Sanki hayati organlarını almaktan başka bir şey yapacaktım gibi. İhtiyacım olduğunu söylemiyorum, ama en azından onun hayatını kurtardığım için biraz minnettarlık, hiç değilse kibarlık olurdu.

Onu tanıdığım yirmi dört saat içinde, o hastane yatağına zincirlenmiş olmasaydı, etrafta tavus kuşu gibi dolaşacağından eminim. Kulak tırmalayıcı çiftleşme çağrısı ve hepsi.

Bazı insanların cüreti. Gördüğüm kadarıyla dünya şöhreti insanın en iyisini ortaya çıkarabiliyor. İçten içe kaşlarımı çatıyorum. Reese Dane'e bu ukala tavrını nereye sokabileceğini söylemek istesem de, profesyonel görünümümü koruyacağım. Sicilime leke sürülmesini ya da daha kötüsü tamamen kovulmayı önlemekten başka bir sebep yoksa. "Sizi müstehcen düşüncelerinizle baş başa bırakayım." Dr. Lipschitz odaya girdiğinde beyaz tahtayı güncelliyorum. Mükemmel. O da benim kadar büyük bir Hastası ne kadar pislikse, onlar da o kadar iyi anlaşırlar.

Ben kaçamadan Dr. Lipschitz kalmamı işaret etti.

Hay sikeyim. Nedenini biliyorum; Reese'in kalçasındaki yarayı inceleyecek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacak.

Bunu yaparken ağzını dikip kapatamaması çok kötü.

Dikişlere bakmak için önlüğünü yukarı çekerken doktor ve ben Reese'in yatağını kuşatıyoruz. Reese Dane'in kalçasından başka bir yere bakmayı ne kadar istesem de, kaslı fiziği ve karmaşık dövmesi fena halde ilgimi çekiyor.

"Bayan Kincade, hastaya bakmaktan daha fazlasını yapabilir misiniz?" Dr. Lipschitz alay eder.

"Özür dilerim Doktor, yapmamı istediğiniz özel bir şey var mı?

Bugün zihin okuma yeteneklerim kapalı."

Dr. Lipschitz bana ters ters bakarken Reese sırıtıyor. Bu hastanede kötü tarafında olmak isteyeceğiniz son doktor o, ama Reese şimdiden sinirlilik ölçerimi kırmızı çizgiye çekti.

"Şehvet düşkünü bir ergen gibi davranmak yerine işini yapmanı ve bana yardımcı olmanı istiyorum," diye tersliyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum. Ama ben karşılık veremedim Reese araya giriyor.

"Kendinizi kontrol etseniz iyi olur doktor. Bir kadınla böyle konuşulmaz." Gözleri uğursuzca karanlıktı. İkimiz de ona baktık. Ben, şok olmuş bir şekilde; Dr. Lipschitz, sinirlenmiş bir şekilde.

"Bay Dane, kavrayışınızı aşan şeylerden uzak durmanızı tavsiye ederim. Ben burada her gün çalışıyorum, siz çalışmıyorsunuz. Beceriksizlik almış başını gidiyor." Dr. Lipschitz tek bir ifadeyle Reese ve beni aşağılamayı başardı.

"Size bir tavsiyede bulunayım, Dr. . . ." Reese laboratuvar önlüğüne bakıyor, "*Bok herif*. Bir daha bu odaya gelip bana ya da hemşireme az önce yaptığın gibi saygısızlık edersen, sana hasta başı davranışları konusunda uygulamalı bir ders veririm." Reese yataktan kalkıp Dr. Lipschitz'i yakalamaya çalışır.

"Bay Dane." Onu aşağı itmeye çalışıyorum ama tuğladan bir bok evi gibi inşa edilmiş ve çabam onu durdurmak için neredeyse hiçbir şey yapmıyor.

"Şimdi, patronluk taslayan kıcını kovdurmamdan önce defol git buradan!" Reese acımasızca hırlıyor. Dr. Lipschitz tökezleyerek geri çekilir, haklı olarak ürkmüştür.

Hasta ve doktorun arasında duruyorum, her ikisi de kendi nedenleriyle öfkeli. Reese'in hızlı kalp atışlarını parmak uçlarımda hissediyorum.

"Lütfen sakın ol," diye fısıldıyorum ciddiyetle. "Bu iş tırmanırsa kimse için iyi olmaz."

Şaşırtıcı bir şekilde, hastamın kuduz pitbull'u geri çekildi. "Aptal hemşireyi dinle." Dr. Dipshit laboratuvar önlüğünün yakasını çekiştiriyor, sinirlendim.

İkimiz de ona şaşkınlıkla bakıyoruz.

"Beyinsiz demek," diye homurdandı. "Bir sözlük al." Bununla birlikte, döner ve odayı terk eder.

Sarkıyorum. "Ben senin hayatını kurtarıyorum ve sen beni kovdurmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni kovdurmak mı? O adam tam bir pislik. Seni savunduğu için teşekkür etmelisin."

"Beni savunmana ihtiyacım yok. Onu görmezden geliyorum. Hepimiz görmezden geliyoruz. Pisliğin teki. Ama işinde mükemmel ve eğer fark etmediysen, bir metropolün ortasında değiliz. İyi doktor bulmak zor."

"Yani seni aşağılamasına izin mi verdin?" Reese iğrenerek tartışır.

"Görünüşe göre güçlü konumdaki insanlar bu hakkı elde ediyor." Suçlayıcı bir bakışla onu iğneledim.

"Seni asla küçümsemedim," diye itiraz ediyor, hakarete uğramış gibi.

"Hayır, sen sadece nankör bir pisliksin. Şimdi izin verirseniz, gidip bir şikayete müdahale etmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa, zili çalın."
Hışımla odadan çıktım.
Hay sikeyim.

* * *

Dev beni yakalamadan önce müdürümün ofisine zar zor varıyorum.
"Sorun nedir, hız yarışçısı?" Huzursuzluğumu fark etti.
"Sorun kardeşinde," diye öfkelen dim.
"Reese? Ne kadar sorun çıkarabilir ki? Bir yatağa bağlı."
"Ne kadar? Az önce odasında Dr. Lipschitz ile bir çatışma yaşandı."
"Ne hakkında?" Üst kolumdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor.
"David her zamanki gibi davranıyordu." Söyleyeceklerim hemen hemen bu kadar ve Dev anlıyor.
"Ve Reese bundan hoşlanmadı mı?" diye soruyor.
"Hayır. Hiç de bile. Bence ayağa kalkabilseydi, Dr. Lipschitz'in bir doktora ihtiyacı olurdu."
"Muhtemelen bütün bir cerrahi ekip." İç çekerek beni biraz daha yaklaştırıyor. Nabzım yükselmeye başlıyor. Çok yakınız, bir iş ortamında çok yakın duruyoruz ama kendimi geri çekemiyorum. "Tamam, onunla konuşacağım. İkisiyle de. Aralarını düzeltiriz."
"Hızlı olması gerekiyor. Dosyamda bir kınama mektubu istemiyorum," diyerek aciliyeti vurguluyorum.
"Kimse bunu istemez. İcabına bakacağım. Söz veriyorum." Sesi baştan çıkarıcı bir teselli.
Derin bir nefes veriyorum. "Teşekkür ederim."
Dev gülümsüyor, yanağında sevimli bir gamze beliriyor. "Hoş geldiniz." Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıyor. "Bu hafta sonu meşgul müsün?"
Konuşma sert bir dönüş yaptı. "Belki de. Neden?"
"Çünkü takılabılıriz diye düşünmüştüm. Yemek yeriz, gezmeye gideriz?" Geri çekiliyorum. "Dev, sanmıyorum..."

"Hadi ama Kayla, bana ne zaman bir şans vereceksin? Motora binmek istemiyor musun? İyi o zaman. Benim arabam var."

Ona çelişkili bir şekilde bakıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Biz iş arkadaşınız."

"Ne olmuş yani?"

"Yani, arkadaşlık etmek politikaya aykırı."

"Ciddi misiniz siz? Personelin yarısı ya evli ya da birileriyle takılıyor," diyor.

"Evet, en çok dalga geçen sen olduğuna göre bunu sen de biliyorsundur," diye vurguluyorum şiddetle.

"Korktuğun şey bu mu? Geçici olmaktan mı?"

"Geçici olmaktan korkmuyorum. Bir şimşek çakması olmaktan korkuyorum. Sen geçici olmaya bile muktedir görünüyorsun."

Dev beni sıkıştırıyor. "Sanırım bana bir şans vermezsen neler yapabileceğimi asla öğrenemeyeceksin." Ses tonu kardeşininki kadar müstehcen. Gözleri benimkilere dikilirken üstünlükle yanıyor.

Ona bakıyorum ama kararlılığımın sarsıldığını hissediyorum. Kapalı kapılar ardında bana böyle bakması nasıl bir şey olurdu? Sadece bu gizli soru bile nabzımı hızlandırıyor.

"Başka bir sorunla uğraşmadan önce lütfen tek bir sorunla ilgilenebilir miyiz?"

Dev'in ifadesi canlanıyor. "Bana yapış yapış olmaya karşı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Size kovulmaya ve birinin ucuz sevgilisi olmaya karşı olduğumu söylüyorum." Dürüstçe cevap vererek kenara çekiliyorum, çünkü hayır, açıkçası, yapışkan olmaktan korkmuyorum.

"Not edildi. Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz." Telefonunu çıkarır ve bir mesajı okur. "Bana ihtiyaç var." Göz kırptıyor ve sonra yürüyor.

Duvara yaslandım, bitkin düştüm. Az önce Devlin Dane ile yapış yapış olmayı mı kabul ettim?

Dev

Koridorda ıslık çalarak ilerliyor, Kayla'yı önce bisikletime sonra da yatağıma çekmek için mükemmel bir plan **yapıyorum**. Çoğu kadın için bu kolaydır, üflerim ve külotları puf olur. Ama Kayla ile değil. O benim sonbahar esintime karşı kuzey rüzgarı. Beni ona otomatik olarak çeken şey bu. Onun azmi. Bir kedi yavrusunu sahiplenmek kolaydır; vahşi bir kediye evcilleştirmek ise bambaşka bir şeydir. Ve Kayla'nın yatak odasında da en az onlar kadar vahşi olduğundan hiç şüphem yok.

"Yirmi dört saat oldu ve şimdiden sorun yaratmaya başladın." Reese'in odasına girdim. Onu bıraktığım pozisyonun aynısındaydı. Sefil bir halde. Evcilleşmemiş hayvanlardan bahsetmişken, kardeşim sürünün lideri.

"Benim hatam olduğunu söyledi, değil mi?" Anında savunmaya geçti.

"Hayır, bana Dr. Lipschitz'in bir pislik gibi davrandığını ve senin müdahale ettiğini söyledi." Gerçeği geçiştirdim.

"Neden sana inanmıyorum?"

"Çünkü sen kimseye güvenmeyen uçkağıtçı, alaycı bir piçsin. Kendi kardeşine bile."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye yakınıyor Reese.

"Tamam, evet. Son kısmı süsledim. Bana hayatın pahasına güveniyorsun."

Ve tüm kirli sırlarını.

"Buraya beni azarlamaya mı geldin?"

"Azarlamak mı? Hayır. Sen disiplinin ötesindesin."

"Siz bilirsiniz, *efendim*," diye küstah bir ergen gibi laf sokuyor.

Yorumunu görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Buraya personele iyi davranmanız için yalvarmaya geldim. Onlar size yardım etmek için buradalar. Size zarar vermek için değil."

Reese rahatsız bir şekilde kayıyor. "Burada olmaktan nefret ediyorum." "Biliyorum ama endişelenecek bir şey yok."

"Her zaman endişelenecek bir şeyim vardır." Bana ihtiyatla bakıyor.

"Şimdi olmaz. Kariyerini tehlikeye atacak bir şeye asla izin vermeyeceğimi biliyorsun." "Kaderin ikimizin de elinde olmadığını"

öğrendim."

"Ben bir doktorum. Tanrıyı nasıl oynayacağımı bilirim. Sadece bana güven, tamam mı? İyileş ve

sonra çıkabilirsin." Reese
isteksizce başını sallar.

"Seni buradan çıkarmak için çalışıyorum. Benimle kalacaksın. Evde bir hemşire tutacağım ve özel olarak iyileşebileceksin. Sana söylemeye geldiğim şey gerçekten buydu."

"Bu ne kadar çabuk olabilir?" Reese gerçekten heyecanlanır. "Üzerinde çalışıyorum. En fazla birkaç gün."

"Sonsuzluk gibi geliyor." Heyecanı anında söner. "Birkaç gün mü? Nasıl hayatta kalacaksın bilmiyorum," diye takılıyor. onu. "Ve yabancılaşmış ikiz kardeşinle zaman geçirmeye zorlanmak. Rezalet." Kendimi göğsümden bıçakladım.

"Kapa çeneni. Seni görmekle ilgili bir sorunum olmadığını biliyorsun." "Bir şeye ihtiyacın olduğunda," diye araya giriyorum. "Siktir git. Ve bu tamamen doğru değil." "Öyle değil mi? Seni aylardır görmedim."

"Çünkü çalışıyordum. Bilirsiniz, dünyanın her y e r i n d e yarıyorum," diye açıklıyor.

"Bahaneler, bahaneler."

"Hâlâ neden bu cehennem çukuruna geri döndüğünü anlamaya çalışıyorum."

Omuz silkiyorum. "Burası evim."

"Burası hiçbir yerin ortası." "Belki de hiçbir yeri sevmiyorumdur."

"Tüm sapkınlıklarını gizlemek daha kolay," diye yem atıyor. "Kapa çeneni," diye biraz fazla savunmacı bir şekilde çıkışıyorum.

Reese eliyle bir silah yapar ve ateş eder. "Tam isabet."

İnledim. "Bunun bokla hiçbir ilgisi yok ve eğer çeneni kapatmazsan seni - tıbbi olarak- komaya sokacağım."

"Acaba o seksi hemşire senin *sapkınlıkların* hakkında ne düşünür?" "Reese. Son uyarı. Kayla'yı bu işin dışında tut."

"Yoksa zaten biliyor mu? Ona çoktan vurdun mu?" Kaşlarını müstehcen bir şekilde kaldırıyor. "Onu domine ettin, değil mi?"

"Komayı unut. Seni bir yastıkla boğacağım."

"Bunda utanılacak bir şey yok, kardeşim. Diz çökmüş bir kadından daha iyi bir şey yoktur."

"Bak," diye konuşmayı kestirip atıyorum, "sadece terbiyeli ol. Tamam mı?" "Hemşire Kincade'e de böyle mi söylüyorsunuz, Usta?"

Ugh.

* * *

Yani biraz sapkınlığı severim. Ne olmuş yani? Ve baskın olmayı seviyorum. Ne olmuş yani?

Hiç şikayetim olmadı. Kendime tam olarak Dom demezdim. Sadece neyi sevdiğini bilen bir adamım. Bu da güzel kadınların benim emrimle boşalmasını sağlamak. Genelde Reese'le cinsel eğilimlerim hakkında şakalaşmaktan çekinmem ama Kayla'yı bu konuya sokar sokmaz konuşmayı kesmem gerekti. Ona ilgi duyduğuma dair bir koku duyarsam bunun sonunu asla getiremem, özellikle de henüz anlaşmayı imzalamadığım için.

Yine de önemli bir kelime.

Kayla

Parmak ucumu kahve fincanımın kenarında düşüncesizce dolaştırıyorum, aklımı Dev'den alamıyorum. Ona dürüstçe bir şans verip vermeme konusunda düşünüp duruyorum. Bir yanımda bunu istiyor. Çok güçlü bir parçam. Ama geri kalan yanımda bunun büyük bir hata olacağını biliyor. Saymama izin verin: birlikte çalışıyoruz, birlikte çalışıyoruz, birlikte çalışıyoruz ve oh, o bir motorcu. Peki benim temel kuralım nedir? Motorcu yok. Yine de, işte buradayım, dini olarak hayal ettiğim ateşli adamla çıkmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

"Çok dalgın görünüyorsun." Teyzem karşımdaki koltuğa oturdu. Programlarımız elverdiğince Lou's Diner'da kahvaltı için buluşuyoruz. Hem hastaneye hem de karakola yakın ve ilçedeki en iyi yağlı patates kızartmasına sahip.

"Düşüncelere dalmış durumdayım." Çenemi elime bırakıyorum.

"Uh-oh. Kim o?" Garson Hettie, teyzemin sormasına bile gerek kalmadan ona bir fincan kahve dolduruyor. "Günaydın, Dedektif," diye ekledi neşeyle.

"Günaydın." Sam orta yaşlı kadına gülümsüyor ama asıl dikkatini bana veriyor. Her zamanki üniformasını giymiş; siyah bir pantolon takım, koyu kahverengi saçlarını geriye doğru topuz yapmış.

"O kadar saydam mıyım?"

Teyzem tek omzunu silkiyor. "Ben bir polisim. İnsanları okurum. Aynı zamanda senin vekil annenim, yani evet, bir cam parçası kadar temizsin."

"Lanet olsun."

"Peki sorun nedir?" Kahvesine biraz krema koyuyor ve karıştırıyor.

"Birlikte çalışıyoruz."

Karıştırmanın ortasında durdu. Bu iyiye işaret değil. "Bunu yapmamanızı tavsiye ederim." "Erkek fahişesi olduğu için mi?" Etrafta dolanmanın bir anlamı yok

Bush; kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Geçen gece onun önünde beni beceri yordu.

"İşte bu, evet." Dudaklarını büzüyor. "Ama tatlım, bence bu kasabadaki tüm motorculardan uzak durmalısın. Doktor olsalar bile."

Bu cevap teyzemden çok dedektifin konuşmasına benziyor.

"Neden birdenbire fikrini değiştirdin?" Araştırıyorum. "Geçen gece bana kendimi gümüş tepside sunmamı söylüyordun."

Odanın etrafına göz gezdirir. Saat daha sabahın yedisi ve mekân neredeyse bomboş.

"Birileri kirli uyuşturucu ticareti yapıyor," diye aktarıyor alçak sesle. "Sadece geçen ay yedi aşırı doz vakası oldu. Torbanın üzerinde aynı amblem olan kötü eroin. Bir motosiklet tekerleği. Kaynağı bulmaya çalışıyoruz."

"Ve sen bunun yerel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Burayı biliyorsun; uyuşturucu tüm karavan parkı yerleşkelerinde yaygın. Kokainmanlardan oluşan bir topluluğa düşük kaliteli, yüksek fiyatlı ıvır zıvır dağıtmak kolaydır."

"Acil serviste çalıştığım her gün bunu gördüm. Uyuşturucu bağımlılığı ve motosiklet kazaları ana cazibe merkeziydi." Geçici hemşire olmamın nedenlerinden biri de buydu. Aksiyonu seviyordum ama her yaralanmanın ciddiyeti bana ağır gelmeye başladı. Çok fazla kan ve kötü hatırlatıcılar.

"Bunu sana neden anlattığımı anlıyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Sadece çağrışım yoluyla bile olsa, herhangi bir şeye bulaşmanızı istemem."

"Beni hayır tarafına çekmek için ikna edici bir argüman sunuyorsunuz," diye düşünüyorum.

"Ama?" Kahvesini yudumluyor, yontulmuş beyaz fincanın kenarından bana bakıyor.

"Hayır ama" diye yalan söyledim.

"Cam gibi berrak," diye hatırlatıyor bana.

Öfkelendim. "Ondan kesinlikle etkileniyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum. Genç, yakışıklı, akıllı ... Ve sabıkası yok."

"Neyi nereden biliyorsun? Geçmiş araştırması yaptın mı?"

"Geçen gece ikinizi gördükten sonra bir zararı olmaz diye düşündüm."

"Ciddi misin?" Ellerimi masanın üzerine koyuyorum.

"Ben aslında senin annemim. Seni korumak benim görevim." "Yani beni aşırı korumak mı?"

"Nasıl yorumlamak istersen." Karanlık bir şekilde sırtıyor.

"Yirmi altı yaşındayım. Belki artık sadece yarı korumalı olabilir?"

"Sen yüz yirmi altı yaşında olabilirsin ve ben her zaman

aşırı korumacı. Anne olduğunda anlayacaksın."

"Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Hiç umursamayabilirdin." Büyürken tanıdığım kaç çocuğun ailesinin onları umursamadığını anlatamam. Onları beslemediler, giydirmediler, hatta on iki yaşında hırsızlıktan ya da uyuşturucudan tutuklandıklarında bile umursamadılar. Bu unutulmuş bölgenin kötü durumu. Taşralı zenginliği, bir şişe kaçak içki ve bir mil uzunluğunda bir polis kaydı.

"Bu doğru. Sadece kafanı kullan, tamam mı? Bana söz ver." "Vereceğim."

* * *

Kızarmış yumurta ve yağlı patates kızartmasından oluşan en şişmanlatıcı kahvaltıdan sonra Mercy Medical'ın otoparkına giriyorum. Kahvaltıyı yakmak için işten sonra fazladan 10 mil koşmam gerekecek.

Kamyonumdan beş kilo daha ağır bir şekilde inip asansörlere yöneliyorum. Onlara yaklaşırken, neredeyse boş olan garajda havlama sesleri yankılanıyor.

Ne oluyor lan?

Kaldırımda daha hızlı yürüyorum, agresif saldırının gittikçe daha yüksek sesle duyulmasını dinliyorum. Burası köpek kulübesi gibi. Kör köşeyi döndüğümde Dr. Lipschitz'in vahşi köpekler gibi üzerine saldıran iki adam tarafından taciz edildiğini görüyorum. Yüzlerini göremiyorum ama Dr. Lipschitz'in yüzünü ve gözlerindeki bariz dehşeti görebiliyorum. Tuğla duvara yaslanmış, altına yapmak üzere gibi görünüyor.

"Beni rahat bırakın!" diye bağıyor, taş kesilmiş.

Şerefsizin teki olduğu için gösteriden az da olsa tatmin oluyorum ama onu kelimenin tam anlamıyla kurtlara bırakırsam vicdanımın beni yiyip bitireceğini biliyorum.

"Hey!" diye bağıyorum iki adamın arkasından. İkisi de döndü. Biri kafasında düğümler olan uzun boylu Afro-Amerikan bir adam, diğeri ise gözünün altında gözyaşı damlası dövmesi olan daha kısa, tıknaz beyaz bir adam. "Defol!" diye bağırdım. "Git dünyaya bir iyilik yap ve trafikte falan oyna!"

İkisi de sessizce bakıyor, gözlerindeki eğlence neredeyse parlıyor.

Kısa boylu olan delice kıkırdıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Çok tatlısın," diye kıkırdıyor.

Korkutucusun.

Bir sonraki hamlelerini bekleyerek savunmamı yükseltiyorum. Sadece 1.80 boyunda ve 45 kilo olabilirim ama biber gazıyla silahlanmış durumdayım ve onların vahşi kışkırlarını kör etmekten korkmuyorum.

Eğer iş oraya gelirse. Umarım olmaz.

"Dışarı çık." Uzun boylu ve açıkçası korkutucu siyah adam ortağını iter. Teardrop başını sallar. Ama gitmeden önce Dr. Lipschitz'e dönüp bir kez daha sözlü saldırıda bulunurlar, spor motosikletlerine atlarken acımasızca havlarlar. Dr. Lipschitz, onlar motorlarını sağır edici bir sesle çalıştırıp hızla uzaklaşırken dehşet içinde öylece durur.

Gözlerimi deviriyorum. Aptallar.

"İyi misin?" Hızla Dr. Lipschitz'e doğru yürüyorum. Saçları seyrelmiş ve sürekli kaşları çatık olan yaşlı adam beni zar zor kabul ediyor.

"Dinsizler!" diye tükürdü, sonra merdiven boşluğunda kayboldu. Orada öylece durdum, şok olmuşum.

Bir şey değil, göt herif.

Öfkeyle arkasından merdiven boşluğuna giriyorum ve tamamen sinirli bir şekilde merdivenleri çıkıyorum.

Minnettarlık nerede?

İşe yerleştikten sonra listeye bakıyorum ve ilk olarak gezegendeki en somurtkan hastayı kontrol etmeye karar veriyorum. Tabiri caizse bandajı yırtıp atıyorum, böylece sabah için tüm saçmalıklar geride kalıyor.

Reese'in odasına girdiğimde, kısa bir süre durdum. Dev ile birlikte, iki Daha önceki dinsizler yatağının yanında duruyor.

"Hemşire Kincade. Biz de tam sizden bahsediyorduk," diyor Reese aldatıcı bir tonla.

"Oh, gerçekten mi? Nedenini hayal bile edemiyorum." Kollarımı kavuşturdum ve iki adama ters ters baktım.

İkisi de bana gülümseme cüretini gösterdi.

"Arkadaşların olduklarını tahmin etmeliydim." "Ne ele verdi? Bisikletler mi?" Reese sordu.

"Hayır. Hayvani davranışlar."

"Biz sadece gücün kötüye kullanılmasını hoş karşılamıyoruz." Uzun boylu, kaslı, moka renkli adam konuşuyor. Gözleri mürekkep kadar siyah.

"Yani yılanı sopayla dürtmenin iyi bir fikir olacağını mı düşündün? Bu kadar mı?" Reese ve Dev'i hararetli bakışlarla kısırdım.

Dev sinsice, "Bu duvarların dışında olanları kontrol edemeyiz," diye ekliyor.

Bence en suçlusu o. O bir tıp uzmanı. Akli başında olmalı, bu tür şeyleri teşvik etmek yerine caydırmaya çalışmalı.

"Dr. Lipschitz'in kıyameti koparacağını biliyorsun, değil mi? Özellikle de bunu senin düzenlediğini öğrenirse Dev."

"Ben hiçbir şey ayarlamadım." Masum rolü yapıyor.

"Dr. Dipshit bir şey yapmayacak. Uyarı olarak ön camına ölü bir fare bıraktık. Mesajı alacaktır," diyor Reese karanlık bir sesle.

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle!? Dördünüz sadece bela arıyorsunuz."

"Bu yatağa mahkumken zamanımı geçirecek bir şeyler yapmalıyım. Beladan daha eğlenceli ne olabilir ki?"

"Aklıma gelen en az yirmi şeyi sayabilirim."

"Sinirlenmek yerine bize teşekkür etmeyi denemelisin," diyor Reese küstahça. "Biz senin onurunu savunuyorduk."

Kanım kaynıyor. Şerefim mi? Neden son zamanlarda herkes beni korumaya çalışıyor? Bu da ne böyle? Orta Çağ mı?

"Teşekkür ederim. . ." Hiç de minnettar olmadığım halde sertçe cevap veriyorum. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ama ben daha bitirmedim. "Bok çanağını biraz daha karıştırdığın için teşekkür ederim," diye çıkışıyorum.

Yüz ifadesi sertleşir. "Elimden geleni yapıyorum." Öfkemi görmezden geliyor ve beni daha da çileden çıkarıyor.

Dev'e ters ters bakıyorum. Reese'in tarafında gibi görünüyor, hiç pişmanlık duymuyor.

Sanırım tıp diploması sizi diğer olgunlaşmamış aptallardan ayırmıyor. Belli ki ondan beklentilerim çok yüksekmiş.

"Reese, istediğin kadar eğlenebilirsin, yeter ki beni karıştırma." "Hiçbir şey sana geri dönmeyecek," diye güvence veriyor Dev.

"Olmasa iyi olur." Hangisi beni daha çok sinirlendiriyor bilmiyorum, meseleyi kendi ellerine almaları mı yoksa ben devreye girdikten sonra Dr. Lipschitz'in minnettarlık göstermemesi mi?

Burası bazen, yemin ederim.

Önümdeki dört yüze bakıyorum, beklenmedik bir şekilde yanlarına doğru sallanırlar. Ağzımın bir köşesini yukarı doğru kıvrıyorum. "Fareyi masasının üzerine koymalıydın. Çılgılığını daha çok kişi duyabilirdi."

Dört yüz de aydınlanır.

Reese

Bu. Üfler.

Boşa geçen bir gün daha yitip giderken pencereden gün batımını izliyorum. Ben burada aciz bir şekilde uzanıp hayattan nefret ederken ufuk turuncu ve kırmızıyı aydınlatıyor. Hareketsizliği pek beceremem. Dürüst olmak gerekirse, bir yerde çok uzun süre kalmaktan hoşlanmıyorum. Bu benim tarzım değil. Ben bir keşifçiyim. Eğer bir yarış pistinde koşmuyorsam, İtalya'da dağlara tırmanıyor ya da Bali'de sörf yapıyorumdur. Burada sıkışıp kalmak boğucu. Dört gün oldu ve ben şimdiden çıldırmaya başladım. Önümüzdeki üç ayla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Taş döşemenin üzerinde kayıyorum, kaslarım hareket etmediğim için çoktan kaskatı kesilmiş. En fazla tuvalete gidip gelebildim. En azından aptal sonda gittiğine göre artık kendi başıma işeyebiliyorum.

Uzaktan kumandayı kaptığım gibi sinirlenmenin ötesinde homurdanıyorum ve yuvarlanan masanın tamamını odanın diğer tarafına uçuruyorum. "Lanet olsun! 5-4-3-2-1." Çığlık atmamak için geriye doğru sayıyorum.

"Bazı sorunlar mı yaşıyorsun?" Kayla masayı odanın diğer tarafına doğru yuvarlarken gülüyor.

"Öyle de denebilir. Sen nereden geldin?"

"İşte orada." Başparmağıyla kapıyı gösterdi. "Gösteriyi bölmek istemedim."

"Bütün bunları gördün, ha? İnsanları gözetlemekten zevk mi alıyorsun?"

"Buradayken beni meşgul edecek bir şeyler yapmalıyım." Sözlerimi yüzüme geri fırlatıyor. Aslında dudağımın seğirmesine neden oluyor. Tam bir ukala. Güzel kışık bir ukala.

Neden o yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum?

Muhtemelen çok azgın olduğun ve gece hemşiresi Jabba the Hutt'tan bin kat daha yakışıklı olduğun içindir.

"Burada ne yapıyorsun? Vardiyan bitmedi mi?" Huysuzca sordum.

Bir omzunu neredeyse çapkınca silkiyor. "Bir gece vardiyası aldım. Diğer hemşirelerden birinin ailesiyle ilgili acil bir durumu vardı." "Yirmi dört saat mi? Zor."

"Evet. Ama para inanılmaz ve yarın bütün gün uyuyabilirim." "Güzel olmalı. Günlerdir uyumadım."

"Bu yüzden mi bu kadar kaçıksın?"

"Sezonum mahvolduğu, sakatlandığım ve Maryland'de hiçbir yere sürgün edildiğim için lanet olası bir kaçığım."

"Sen burada büyümedin mi?" diye soruyor.

"Evet, yani?"

"Sadece köklerini senin kadar hor gören biriyle hiç tanışmamıştım." "Çok seyahat etmiyor olmalısın."

"Bahamalar'a gitmiştim."

Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediğim tam olarak bu. Ben dünyayı gördüm. Dışarıda ne olduğunu biliyorum. Burası tam bir bok çukuru."

"Dev buna aldırıyor gibi görünüyor."

"Peki, o ne biliyor?" Önüme bakıyorum. Bu retorik bir soru. Kötü bir soru ama yine de retorik.

"Sanırım senin kadar değil," diye sertçe karşılık veriyor Kayla.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum. O da bana müthiş bir şekilde bakıyor. Benmerkezci olduğumu kabul ediyorum ama kadınların benimle böyle konuşmasına alışık değilim. Genelde üzerime atlarlar, her isteğime boyun eğler ama onun küstahlığı beni tahrik ediyor.

"Seni bir bisikletin üzerinde görmeyi çok isterim. Bahse girerim yırtar atarsın."

Gerçekten beti benzi attı. "Ben almayayım." Tüm tavrı bir nanosaniyede değişti. Bir akor yakaladım, değil mi?

"Bisikletleri sevmiyor musun?" Dürtüyorum.

"Motorculardan hoşlanmıyorum," diye kısaca açıklıyor. Ouch.

"Aşağılanmış bir kadın, ha?"

Bana dikkatle bakıyor. "Tam olarak değil."

"O zaman ne var? Hıza ihtiyacın yok mu?"

Ekipmanlarımla oynarken iç geçiriyor ve hemşireler ne halt ediyorsa onu yapıyor.

"Sadece motorcu olayına girmiyorum." "O zaman neyle ilgileniyorsun?"

"Spor yapmak. Çalışmayı seviyorum." Cevabı kırılmış.

"Ne tesadüf. Ben de *spor* yapmayı severim." Müstehzi bir şekilde gülümsedim. Kayla cazibeme kapılmış gibi görünmüyor ama ben yine de peşinden gidiyorum. "Belki bir ara birlikte egzersiz yapabiliriz." Elimi kalçasına koyuyorum.

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Bay Dane, eğer bacaklarınızı esnetmeye ihtiyacınız olduğunu hissediyorsanız, lütfen yürüyüşe çıkmaktan çekinmeyin. Bir uçurumdan aşağıya doğru." Elimi fırçaladı.

Vay be.

"Seni motorumun arkasında görmek için adam öldürürüm." "Bir hayal gücün var. Kullan onu," diye sertçe karşılık veriyor.

Ne oluyor lan? Çok kaba ve tek yaptığı beni tahrik etmek. "Yaptım. Bebeğim, bence bana binmenden daha ateşli olan tek şey bisikletime binmen."

Kayla tüm hareketlerini durduruyor. Başımı yastığıma bastırıyorum çünkü bana tokat atacağından oldukça eminim.

Beni şaşırtarak başını salladı ve güldü. "Sen de kardeşin kadar kötüsün."

"İkimiz de saplantılı flörtler olduğumuz için mi?" "Flört mü? Kompulsif oyuncularını dene."

"Tamamen aynı DNA'yı paylaşıyoruz."

Kayla sadece huffs. "Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı? Görmem gereken yedi hasta daha var."

Kayla'dan istediğim şeylerin bir listesi var. Bana sarılması konusunda şaka yapmıyordum.

"Şimdilik iyiyim," diye yalan söyledim.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Evet. Zil, zil." İnce kalçaları ve sıkı poposuyla kasıla kasıla odadan çıkışını izliyorum.

* * *

Saat sabahın üçü ve ben dönüp durmaktan başka bir şey yapmadım. Zihnim kapanmıyor. Düşünüyorum, düşünüyorum ve düşünüyorum. Kaza hakkında, yarış hakkında, kariyerim hakkında, hayatım hakkında ve şaşırtıcı bir şekilde Kayla hakkında.

Üç aydır görevde değilim. Bu da üç yarış kaçırmak, bir ton puan kaybetmek ve unvanımı koruma şansımın boşa gitmesi demek. Otuz yaşına

gireceğim.

Şubat. Toplum standartlarına göre genç, yarış dünyasına göre yaşlı. Sanırım beni en çok öldüren şey de bu; bir şampiyonluk yılının daha olup olmadığını bilmemek. Ben tükendiğim için genç ve yetenekli birinin her şeyi almasını izlemek zorunda kalmak. On sekiz yaşındayken evden ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım. Profesyonel olduğum ilk yıl, neredeyse her yarışta dereceye girdim ve kariyerimde sıçrama yaptım. Son üç yılda kendime geldim ve iki kez dünya şampiyonu oldum. Bu yıl, unvanımı üçüncü kez savunuyordum ki bu müthiş bir başarı.

Burada karanlıkta yatıp bunu düşünmek beni deli ediyor. Hemşire çağırmak için zili çalışıyorum.

"Evet, Bay Dane?" Kayla'nın sesi hoparlörden geliyor.

"İşemem lazım."

"Hemen geliyorum."

Işığı açıyorum ve yatağın üzerinde kaymaya başlıyorum. Bir bacağımı yutan lanet bir alçı ve diğer bacağımın etrafında bir bandaj var. Berbat haldeyim ve bundan nefret ediyorum.

"Nereye gitmeye çalışıyorsun, Moto?" Kayla yüzüstü düşmeden önce kollarımdan birini tutuyor.

"Kaza yapmadan önce işemek için. Ne kadar süreceğini bilmiyordum."

"Görünüşe göre buraya geleli çok uzun zaman olmamış." Ayağa kalkmama yardım ediyor ve koltuk değneklerimi uzatıyor.

"Diğer hemşirelerin işi çok uzun sürüyor."

"Ben diğer hemşireler değilim." Odanın içinde yavaşça yürüyoruz. "Fark ettim." Banyo kapısından içeri giriyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." Kendimi tuvaletin önünde konumlandırımdım.

"Bana ihtiyacın olursa burada olacağım." Kapıyı kapatıyor, sadece bir aralık açık bırakıyor.

Sabit bir pozisyon bulmaya çalışarak hastane önlüğü ve koltuk değnekleriyle hokkabazlık yapıyorum. Bir mumya gibi sarındıktan ve tek koltuk değneği üzerinde dengede durduktan sonra kendimi rahatlatıyorum.

Ah, inliyorum. Şu anda daha iyi olabilecek tek şey bir duş ve oral seks.

İşim bittiğinde aletimi silkeleyip kendimi toparlamaya çalışıyorum ama berbat bornoz koltuk değneğine dolanıyor ve kendimi duvara çarparken buluyorum. "Allah kahretsin!" Çarpmanın etkisiyle ayak bileklerime kadar sarsıldım ve

Acıdan neredeyse düşüyordum.

"Reese?" Kayla beni ayağa kaldırmak için tam zamanında içeri daldı. "İyi misin?" Beni sabitledi.

"Hayır, iyi falan değilim!" Yumruğumu fayansa vurarak patladım. "Yardım almadan işeyemiyorum bile!"

"Yaralısın. Bu normal."

"Nefret ediyorum! Tüm bu saçmalıklardan nefret ediyorum!" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni şaşırtıyor ve bana sıkıca tutunuyor.

"Sonsuza kadar böyle olmayacak. Her gün biraz daha iyileşiyor ve güçleniyorsunuz."

Daha güçlü, doğru.

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum." Onun şefkatli kahverengi gözlerine bakıyorum. Çok içtendiler. İnsanların bana böyle bakmasına alışık değilim. Sanki yıldızın ardındaki kişiyi gerçekten görebiliyorlarmış gibi.

"Seni ne daha iyi hissettirir? Şu anda ne yardımcı olabilir?" diye sorar.

Dudağım seğiriyor. "Duş mu?" Güvenli cevabı seçiyorum çünkü oral seksin beni bayıltacağından eminim.

"Oyuncu kadrosuyla böyle bir şey söz konusu değil. Ama sanırım doğaçlama yapabiliriz."

"Doğaçlama mı?" Tüm dikkatimi ona verdim.

"Mmm hmm. Seni yatağına geri götürelim, sonra seninle ilgileneceğim."

Kaşlarımı kaldırıyorum, dilim tamamen uygunsuz bir şey söylemek için sallanıyor. Ama planladığı şeyi mahvetmek istemiyorum.

Ortaçağdan kalma ölüm tahtama geri döndüğümde Kayla'nın odanın içinde dolaşarak havlu, sünger ve pembe bir kova gibi çeşitli eşyalar toplamasını izliyorum. Heyecanım artıyor.

"Suyunu nasıl istersin?" Kayla kafasını banyodan çıkarıyor, koyu renk saçları gözünün üzerine düşüyor.

"Ne kadar sıcak o kadar iyi."

"Anladım." Birkaç dakika sonra, elinde bir kova suyla çıkageldi.

Bir açıdan, bu bir porno çekimi gibi hissettiriyor. Ateşli hemşire, loş oda ve ben.

"Striptiz, moto." Şakacı ve ben buna bayılıyorum. Hiç tereddüt etmeden çürük bornozu göğsümden yırtıyorum.

"Al." Bornoz tamamen kaybolmadan önce bana küçük bir bez uzatıyor. "Üstünü ört."

"Paketin tamamını görmek istemiyor musun?"

"Oraya varacağız." Süngeri suya daldırıyor. Günlerdir hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım. Mutlu bir son beklediğimden değil ama ılık su ve güzel bir kadının bana dokunacağı düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ediyor.

Sünger tenime değdiği anda tüylerim diken diken oluyor, kaslarım tatmin edici bir şekilde geriliyor. Kayla göğsümde ve kollarımdan birinde ilerlerken farkında bile olmadan gözlerimi kapatıp yatağa doğru gevşiyorum. Birkaç vuruştan sonra kendimi yumuşakça inlerken buluyorum, süngerin rahat okşaması vücudumu rahatlatmak ve zihnimi sakinleştirmek için sihir gibi çalışıyor. Kayla'nın tatlı tatlı kıkırdadığını duyuyorum ve gözlerimi açıyorum.

"Sizi eğlendiriyor muyum, Hemşire Kincade?"

"Görünüşe göre seni eğlendirdiğim kadar değil."

"İyi ellerin var."

"Az önce bana gerçekten iltifat mı ettin?"

"İltifat ettim. Kafana girmesine izin verme."

"Söz veriyorum yapmayacağım," diyor süngeri leğen kemiğimi örten bezin altına sürerken. O bunu tekrar yaparken karnım titriyor, gözlerimiz ateşli bir bakışla kilitleniyor.

Havluyu çekerek suyu test ediyorum, böylece herhangi bir engel olmadan devam edebiliyor. Sünger banyosu protokolünü bilmiyorum ama kıçımın çıplak olması benim için sorun değil. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Kayla'nın da benimle birlikte çıplak olması.

Dikkatle, neredeyse klinik bir şekilde beni ovarak temizliyor, ama nefes alışındaki yükselişi duyabiliyor ve önlüğünün altında meme uçlarını görebiliyorum. Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi bilmek beni heyecanlandırıyor. O sikimi okşarken ben biraz daha yüksek sesle inliyorum. O beni çalıştırdıkça sertleşiyor ve özür dilemeden kalınlaşıyor. Odadaki gerilim arttıkça gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmıyoruz. Bir dakika daha omurgamı okşadıktan sonra bileğini tutup sıkıyorum ve süngeri bırakmasına neden oluyorum. Nefesim kesiliyor ve hormonlarım coşuyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. O kadar çok ki patlayabilirim.

"Ağzını üzerime koy," diye emrediyorum.

Kayla eğilip beni öpmeden önce bir süre tereddüt ediyor. Bağlanmaya boyun eğmeden önce şaşkınlıkla sarsılıyorum. Tam olarak kastettiğim bu değildi ama kabul ediyorum. Parmaklarımı siyah saçlarının arasına sokuyorum ve elini şaftımın etrafına sarıp sertçe sarsarken ağızlarımızı birleştiriyorum. Sertçe, emredici bir şekilde. Onun

Otorite beni şaşırtıyor ama şaşırtmamalı. Kayla'nın bir varlık göstermeye çalışmadığı zamanlarda bile bir varlığı var.

Beni gittikçe daha yükseğe çıkarırken inliyorum, dudaklarını yalıyorum ve ısıyorum - o kadar yüksek ki kıvraniyorum ve sikimi sıkı tutuşunun içinden fitil fitil pompalıyorum.

"Tanrım, bebeğim." Boşalırken homurdaniyorum, dilimi olabildiğince derin bir şekilde ağzına sokuyorum. Çalkantılı hisler içimi parçalara ayırıyor. Heyecan verici sarsıntılar geçip midem dölle kaplandığında, Kayla sanki transa geçmiş gibi sikimi bırakıyor. Şaşkın gözlerle bana bakıyor.

"Lanet olası İsa haklı."

Kayla

Koşu bandında on mil sınırına ulaştığımda havayı içime çekiyorum. Geçen gece Reese'le olanları tekrar tekrar düşünürken bedenimi cezalandırıyorum. Aklım başıma geldikten sonra, sanki yanıyormuş gibi odasından fırladım.

Aptal. Aptalca. Tamamen etik dışı olduğundan bahsetmiyorum bile. Aklımı kaybettim.

Hastane yönetimiyle yüzleştüğimde tam olarak bunu savunacağım. Uyku yoksunluğuyla karışık geçici delilik. Yaptıklarımın sorumlu tutulamam. Hoşuma gitmiş olsa bile. Son derece. En kötüsü de bu. Daha ileri gitmesini istedim. Rölantide çalışan bir sokak bisikleti gibi üzerine binmek istedim.

Bu kadar güçlü hisler beslediğim tek kişi Dev. Ne kadar berbat durumdayım.

Ayaklarım döner banda vurdukça tendonlarım çığlık atıyor ve ter boynumdan aşağı dökülüyor.

"Günaydın." Sam yanımdaki koşu bandına atlıyor ve ekranıma bakıyor.

"Tatlım, on bir mili zorluyorsun. Kefaretini mi ödüyorsun?"

Bir şey mi?"

"Ha?" Konsantrasyonum bozuldu ve ayağım takıldı. Sam hızlı davranıp ben düşüp boynumu kırmadan önce acil durum kapağını kapatıyor.

"Kayla!" Beni ayağa kaldırdı ve yüzüme bir şişe su çarptı. "Neyin var senin?" Sesi yükseliyor, oldukça endişeli.

"Hiçbir şey." *Her şey.* "Bir sürü antrenmanı kaçırdım ve arayı kapatmaya çalışıyordum," diye yalan söylüyorum yutkunmalarım arasında.

Bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Yemin ederim," diye hayıflanıyorum.

"Sen öyle diyorsan." Ben sabit kaldığımda makinesini çalıştırıyor ve tempolu bir yürüyüşe başlıyor. Ben de aynısını yapıyorum ama serinlemek için çok daha yavaş bir tempoda. Sanırım vücudumu bir gün için yeterince cezalandırdım.

Sezgilerimin yanında yürürken aklımdan bir cümle geçip duruyor

Teyze. Çok net.

"Erkek ikilemin nasıl?" diye soruyor rahatça.

Her şey çok daha karmaşık bir hal aldı.

"Aynısı," diye tekrar yalan söyledim.

Dev'le birkaç gündür konuşmuyorum ve Reese'le geçen geceden sonra soyadı Dane olan erkeklerden uzak durmak istiyorum. İkizine el işi yaptıktan sonra Dev'in gözlerinin içine nasıl bakacağım?

İş yerinde, her yerde.

"Uyuşturucu durumun nasıl?" Felaket aşk hayatım dışında herhangi bir şey hakkında konuşmak isteyerek sohbeti yeniden yönlendiriyorum.

"Aynısı." Sinirli bir şekilde başını sallıyor. "Dün gece bir aşırı doz vakası daha oldu. On beş yaşında."

"Bu çok üzücü."

"Bu gereksiz. Ve olması da gerekmiyor." Koşu yapana kadar makinesinin hızını artırıyor. Konu stresle başa çıkmaya geldiğinde Sam ve ben aynıyız. Stresten kurtulmanın tek bir iyi niyetli yolu var. Koşarak atmak. Bunu bana uzun zaman önce, hayatım çok zor bir dönemden geçerken öğretmişti. Karanlıktan, kara duygulardan ve umutsuzluktan asla geri dönemeyeceğimi düşündüğümde. İlaç tedavisine başlamama ramak kalmıştı ama Sam benim kafayı yemiş, hap içen, anksiyete manyağı biri olmama izin vermeyi reddetti. Onun sözleriyle. Bu yüzden her sabah onunla koşmaya gitmem için beni sabahın köründe uyandırır. Yağmur, çamur, kar demeden. İlk birkaç hafta ağladım ama o benden vazgeçmedi. Beni daha güçlü yapmaya kararlıydı ve yaptı da. Kısa süre sonra, bu duygular beni her çökertmek istediğinde koşmaya başladım. Hâlâ anksiyete ve depresyonla mücadele ediyorum ama sabahları temiz havada yaptığım uzun bir koşu her zaman bunlarla mücadele etmeme yardımcı oluyor. Üstesinden gelmek. Tabiri caizse bu benim şifalı marihuanam.

Koşu bandında durup bacaklarımı esnetiyorum. İş için biraz enerji toplamam gerekiyor.

Çalışıyorum. Falan filan. Gerçekten gitmek istemiyorum. Reese ya da Dev ile yüzleşmek istemiyorum. Ya da tam bir ikiye bölünmüş olduğumun sürekli hatırlatılmasını. Reese sadece bir hasta değil, aynı zamanda bir motosiklet yarışçısı. Hem kişisel hem de profesyonel ahlak kurallarını çiğnemekten bahsediyoruz. O motosiklet dünyasının alfa ve omega'sı ve ben de onunla birlikte çizgiyi aştım. Aslında, sanki çizgi orada değilmiş gibiydi. Sadece o, ben ve havada çatırdayan elektrik vardı.

Makineden çıkmadan önce alnımdaki ve boynumdaki teri siliyorum.

"İşe gitmem gerekiyor," diye Sam'e bilgi verdim.

"İyi günler," diyerek pantolonunu indiriyor ve koşusuna tamamen kendini kaptırmış bir şekilde adımlarını atıyor.

Çabucak duş alıp içeri giriyorum. Vardiyamdan önce kendimi fazladan dudak parlaticısı sürerken buluyorum ve durup bunun Reese için mi, Dev için mi yoksa kendim için mi olduğunu merak ediyorum. Lanet bir pinpon topuna dönüşüyorum.

Onları seviyorum,
sevmiyorum. Onları
seviyorum, sevmiyorum.

Pembe tüpü cebime sokuyorum ve zihnimde kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen iki inkar edilemez derecede seksi motorcuya değil, sadece işime konsantre olmak için istifa ediyorum.

Hiç o noktaya gelecek gibi değil ama ya seçim yapmak zorunda kalırsam? Bu soru kafamı kurcalıyor. Dev'in Reese gibi öpüşüp öpüşmediğini merak etmeden duramıyorum. O kadar agresif ve talepkar mı? Donanımlı mı?

"Günaydın." Dev'in kadifemsi tınısı beni dönüp duran düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Günaydın." Gülümsemeye ve onun baştan çıkarıcı ağzına bakmamaya çalışıyorum.

Bu arada bu konuda çok başarısızım.

"Benden kaçıyor muydun? Seni birkaç gündür görmedim." Koridorun kör köşesinde beni sıkıştırıyor.

"Hayır." Dikkatim gözleri ve ağzı arasında gidip geliyor. *Kesin şunu!* "Sadece meşguldüm."

Dev alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde emiyor ve neredeyse kendimden geçiyorum. Benimle taşak geçiyor ve bunu biliyor. Parçalandığımı biliyor.

"Bu gece." Yüzüme doğru eğiliyor. O kadar yakın ki, sıcak nefesinin boynumu gıdıkladığını hissedebiliyorum. "Sen tamamen benimsin. Tartışma yok, bahane yok. Sadece sen ve ben karanlıkta."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Sırtımı duvara yaslıyorum ve üzerine atlamamak için tırnaklarımı sıvaya geçiriyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ama onu istiyorum. Hem de çok. Onu Reese'i istediğim kadar istiyorum ve bu beni çok korkutuyor.

"Kayla, evet de," diye ısrar ediyor Dev. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve saat beş yönünde bir gölgesi var. Ve kokusu... Öyle. Lanet olsun. Güzel. Tıpkı bir erkeğin kokması gerektiği gibi. Açıklamamı isteme. Bir çeşit ambrosial tıraş losyonu gibi bir şey.

"Kayla?" Sesiyle ismimi sikiyor.

"Evet," diye zorluyorum, kalçalarımı sıkarak. Elimi ağzıma kapatmak

istiyorum ama artık çok geç. Az önce ruhumu Dane kardeşlere sattım.

Dev'in mavi gözlerindeki zafer o kadar parlak ki güneşi bile engelleyebilir.

Berbat durumdayım. Lanet olasıca boku yedim ve umurumda bile değil. Direnmekten yoruldum. Bilinçli benliğim sürekli yoksun bırakılırken, sadece rüyalarımda boşalmaktan yoruldum.

"Bu gece bu kelimeyi yirmi kez haykırmanı sağlayacağım." Dudakları kulağıma değene kadar burnunu boynumda gezdiriyor. "Umarım hazırsındır," diye fısıldıyor neredeyse alay edercesine.

İşıldayan gözlerine bakıyorum. "Çok hazırım."

"Kahretsin, bebeğim." Duvarı itmeden hemen önce kulağıma üflüyor, kendini ayarlarken koridoru kontrol ediyor. "Her şeyi siktir edip bizi depoya kilitlemeden önce gidip biraz iş yapalım."

"Olmadığına şaşırdım."

"Seninle değil. Senin için özel bir planım var." Ses tonundaki hınzır ima tüylerimi diken diken ediyor. Dev hakkında bir şeyler duymuştum. Hükmetme, boyun eğme ve sapıkça eğilimler hakkında fısıltılar. Bir kadını meraklandırıyor. Tehlikeli bir merak.

Dev koluma girip beni uzaklaştırıyor, hemşire odasına yaklaştığımızda elini bırakıyor. Hepsinin konuştuğunu biliyorum. Dev ve benim hakkımda dedikodu yapıyorlar. Her zaman gündemdeyiz, özellikle de birlikte görüldüğümüzde. Komik olan şu ki, beş dakika öncesine kadar dedikodu yapacak bir şey yoktu.

Şimdi ben ve Reese? Bu tamamen başka bir hikaye. Hızlıca çözmem gereken bir hikaye.

"Benimle gelir misin?" Koridorda Reese'in odasına doğru devam eder. Kaçınılmaz olanı ertelemek yok.

"Haberler iyi kardeşim," diyor Dev içeri girdiğimizde. "Buradan çıkıyorsun. Bir hemşire tuttum ve biz konuşurken bir yatak hazırlanıyor." Reese düşündüğüm kadar mutlu görünmüyor. "Ne hemşiresi?"

"Bir ajanstan. İyi birine benziyor."

"Kayla'yı istiyorum," diyor. Sanırım bembeyaz kesildim. Dev sorgulayan bir bakışla bana bakıyor ve tek yapabildiğim bu ifadeye karşılık vermek oluyor.

Sikeyim.

"Um, bu bir seçenek değil. Kayla'nın zaten bir işi var."

Reese bana sert bir bakış attı. "Bu bok çukuru ne yaparsa yapsın sana iki katını öderim. Seni istiyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Reese . . ." Sözcüklerimin üzerinde
tökezliyorum. "Üçlü." Bahsi
yükseltti.

"Ahhh . . ." Birbirinin karbon kopyası olan iki sert, beyaz çöp güzel adam
arasında çılgınca ileri geri bakarken olduğum yerde donup kaldım.

"Sanırım programımı geçici olarak yeniden düzenleyebilirim," diyorum
onlara, sonuçlarını düşünmeden önce.

İşte yine kaçan ağzım. Hay sikeyim. Reese
ışınlanıyor. "Anlaştık o zaman."

Dev itiraz ediyor. "Kayla, bundan emin misin?"

"I . . ." Gözlerim aralarında gidip gelmeye devam ediyor ama hayır
diyemiyorum. "Eminim."

Oh lanet, oh lanet, oh lanet.

Dev kollarını kavuşturuyor ve onu okumakta zorlanıyorum. Başını
sallayarak onaylamadan önce birkaç saniye sessiz kalıyor. Bana baktığında,
koridorda dayanılmaz derecede belirgin olan sıcaklık tüm gücüyle geri
döndü.

Hassiktir. Vay anasını. Neyi kabul ettim ben?

Bir çatı altında iki Danua erkeği ve benim kararsız otokontrolüm. Bu
felakete davetiye çıkarmaktan başka bir şey değil.

Bazı lojistik işleri hallettikten sonra, Dev peşimdeyken odadan aceleyle
çıkıyorum.

"Kayla." Kolumu çekiştiriyor. "Bunun senin için sorun olmadığına
emin misin?" "Bana kazandığımın üç katını ödüyor. Neden sorun
olsun ki?" "Çünkü Reese ele avuca sığmaz biri olabilir."

Neredeyse bayılacaktım. Ne kelime seçimi ama. "Dev, ben büyük bir
kızım. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Reese'e de bakabilirim." Sanırım.
Umarım.

"Peki ya ben?" diye soruyor zorla, sanki Reese'in hastane odasında
kararlaştırılan her şeyin daha önce kararlaştırdıklarımızı doğrudan
etkilediğini biliyormuş gibi. Derin bir iç çekiyorum.

"Artık doğrudan kardeşiniz için çalıştığıma göre, bu konuyu daha sakın
bir şekilde ele almamız gerektiğini düşünüyorum."

"Kayla." Dev bu cevaptan hiç hoşlanmadı.

"Dev." Ellerimi onun dolgun göğsüne koydum. Tanrım. Önlüğünün
altında bir kayaya dokunuyormuşum gibi hissediyorum. "Biraz zaman
verelim." Bunu söylemekten en az onun nefret ettiği kadar ben de nefret
ediyorum ama şimdi iki kardeşin yaydığı feromonların etkisinde kalmadan
net düşünebildiğime göre bunun doğru karar olduğunu biliyorum.

Dev çenesini çalıştırıyor, belli ki tedirgin. "Anne. Lanet olası. Reese."

Bununla birlikte, bana bir kez daha bakmadan dönüp uzaklaşıyor.
Bir nefes veriyorum ve başımı duvara vuruyorum.
Lanet olası Reese haklı.

* * *

Kendimi unutana kadar koştuktan sonra, büyük kız külotlarımı giydim ve Dev'lere doğru yola çıktım, yerinde kalmaları için dua ettim. Ne zaman iki kardeşin de yanında olsam kendi başlarına hareket ediyorlar.

Dev ve ben, ikimizden birinin sürekli Reese ile evde olacağı bir program hazırladık. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca oldukça çaresiz olacak ve çok fazla yardıma ihtiyaç duyacak. Ben onun kaltağı olacağım. Bunun için sabırsızlanıyorum. Sapık orospu çocuğu muhtemelen bana patronluk taslamaktan zevk alacak.

Dev'in evi beni şaşırttı. Yeni bir konut sitesinin arkasındaki ormanda yer alan bakımlı bir koloni evi. Eve giden yol neredeyse peri masalı gibi. Güneşin ışıltısı, kıvrımlı toprak yolun üzerinde eğilen canlı, yeşil yapraklı ağaçları aydınlatıyor.

Verandaya çıktım ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel!" diye bağıyor biri, ben de derin bir nefes alıp eşikten geçiyorum. Fuayeye girdiğimde Dev mavi önlüğü ve çoraplarıyla merdivenlerden hızla iniyor.

"Kapı asla kilitli değildir, Kayla. Kapıyı çalmana gerek yok." Beni geçerken gülümsüyor. "Beni takip et. Sana iki sentlik bir tur vereceğim, sonra da jete bineceğim."

Bugün hastanede bir vardiya aldı, bu yüzden acelesini anlıyorum.

Onu mutfığa kadar takip ettim. Evde abartılı bir şey yok ve dürüst olmak gerekirse, bir kadın dokunuşuna ihtiyacı var. Bir sürü koyu renk mobilya ve deri, seyrek dekorasyon ve çok fazla elektronik eşya. Ama duvarlar bejin sıcak bir tonuna boyanmış ve mutfığın yanındaki sabah odasından içeri doğal ışık giriyor.

"Banyo," koridorda geçtiğimiz bir kapıyı işaret ediyor; "mutfak," *belli ki* der gibi dönüyor; "aile odası," sağında; ve "yemek odası," Reese'in Dev'in onun için hazırladığı hastane yatağında kara kara düşündüğü sol tarafı işaret ediyor.

"Hasta nasıl?" Ben soruyorum.

Dev gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Her zamanki gibi lanet bir güneş ışığı."

"O kadar iyi, ha?"

"Bugün Pazar." İç

geçiriyor. "Ne olmuş

yani?" Soruyorum. "Yarış

günü."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Reese'e olmak istediği yer yerine burada, cehennemde olduğunun hatırlatıldığı anlamına geliyor."

"Pistte mi?" Sanırım. "Aynen

öyle."

"Bu da onun ekstra parlak bir güneş ışığı olduğu anlamına geliyor," sonucuna vardım. "Bingo."

"Harika."

"Seni duyabildiğimi biliyorsun." Reese ekşi bir şekilde bize varlığını hatırlatıyor. "Oh, biliyorum." Dev kollarını kavuşturur ve hafifçe eğilir, böylece

Reese kapı aralığından.

"Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var," diye hitap ediyor Dev koridordaki dolaba doğru ilerlerken. Bir çift belalı Nike Airs giyiyor ve motosiklet kaskını rekor sürede kapıyor. Üzerinde neon yeşili işaretler olan simsiyah bir küre. "Aşırı kullanmaktan çekinmeyin. Olağanüstü seks yeteneklerim olduğu söylendi." Ukalaca gülümsüyor.

"Sıkılırsam diye bunu aklımda tutacağım." Başımı salladım. Böyle bir şey asla olmayacak. Soyadı Dane olan hiç kimse benim balonumu işgal edemez.

"Sen bilirsin. Ben yokken onu boğmamaya çalış."

"Elimden geleni yapacağım, ama söz veremem."

Dev kıkırdar. "İyi ki ıssız bir yerde yaşıyorum. Cesedi saklamak için bir sürü yer var."

"Siz ikinizin komik olduğuna mı düşünüyorsunuz?" Reese araya giriyor.

"Çok komik." Ona sırtıyorum. O da bana ölümcül bir bakış fırlattı.

Bugün çok eğlenceli olacak. Dev'in alkolü nerede sakladığını merak ediyorum.

"Oh!" Dev tersleyerek yemek odasına doğru ilerliyor ve ben de hemen onu takip ediyorum.

"Al." Cebinden bir şişe reçeteli hap çıkarır ve Reese'e fırlatır.

"Bunlar ne?" Ben soruyorum.

Hem Dev'in hem de Reese'in yüzleri karardı. Gerçekten de birbirlerinin tıpatıp kopyasıydılar. Güçlü dikdörtgen çene hatları, düz burunları ve parlak mavi, badem biçimli gözleri.

"Ekstra ağır kesici."

"Onları tutmamı ister misin? Ne kadar aldığını izleyebilirim. Hâlâ yüksek düzeyde ağrınız var mı?" Rutin soruları sıraladım.

Reese bana ölümcül bir bakış fırlattı. O kadar tehditkâr ki bir adım geri çekiliyorum. "Ben büyük bir çocuğum. Kendi ilaçlarımı kendim kontrol edebilirim."

Vay be. Birinin ciddi bir tavır ayarlamasına ihtiyacı var. *Levy ile.*

"Reese, uslu dur," diye azarlıyor Dev. "Yoksa seni gerçekten arka bahçeye gömeriz. Kayla yardım etmek için burada, unuttun mu? Onu özellikle sen istedin."

Reese, Dev'in açıklamasından sonra yumuşamış görünüyor. "İlaçlarımı kendim alabilirim," diye tekrarlıyor, daha dostane bir şekilde. "Sen bilirsin," diye alay ediyorum.

"Güzel. Artık hepimiz büyük, mutlu bir aile olduğumuza göre, buradan siktir olup gitmeliyim." Dev koluma vurdu. "İyi şanslar."

Bununla birlikte, beni bok kafalı hız yarışçısıyla yalnız bıraktı.

Reese ve ben birkaç saniye birbirimize baktık, her ikimiz de diğeriyle ne yapacağımızı bilmiyorduk. Benim birkaç hastalıklı fikrim var.

İyi kartı oynamaya karar verdim. Belki biraz TLC onu sakinleştirir. Bilirsin, onu nezaketle öldürmek gibi bir şey.

"Seni daha rahat ettirmek için getirebileceğim bir şey var mı?" Sonunda lanet gururumu yutarak sordum. Neden bunu tekrar kabul ettim ki? Ah, evet. Para. Yeşil dünyayı döndürür.

"Geçen gecenin tekrarı mı?" Küstahça yer değiştiriyor, leğen kemiğini oynatıyor ve bir kolunu başının üzerine sarkıtıyor. "Ağzını başka yerlerimde de istiyorum."

Cehennem gibi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye öfkelen dim. "Ben senin şirket içi fahişen değilim. Eğer beni her gün mutlu sonla biteceğini düşünerek işe aldıysan, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın. Geçen gece olanlar ..." Çok kızgınım; ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Neydi?" Reese iğneleri. "Geçici delilikti."

"Delilikten büyük keyif aldım."

"Tek seferlik bir anlaşmaydı." Ayağımı yere vur d um.

"Bu çok kötü oldu." Sesi hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyor. Ben de

Bu adamı bir parça bile anlamıyorum. "Ama eninde sonunda seni yıpratacağım." "Pek olası değil."

"Göreceğiz."

Kıllandım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şimdilik sadece kumanda ve bir bardak su."

"Tamam."

Dev'in "yemek" odası daha çok bir yetişkin oyun odasına benziyor ve Elli Ton türünden değil. Duvarda bir düz ekran, köşede bir egzersiz sehpası ve serbest ağırlıklar, bir hava hokeyi masası ve bolca zil ve ıslık ile tamamlanmış bir Xbox süper kurulumu var. Arka duvarda, pencerelerin altında kare şeklinde cam bir masa var, sanırım bu yemek odası kelimesinin kullanımını oluşturabilir. Kumandayı Reese'in eline tutuşturuyorum ve su almak için mutfığa gidiyorum. İçimden uyku hapi alıp onu uyuşturmayı geçiriyorum ama vicdanım beni ele geçiriyor. Lanet olası etik kurallar.

Odaya döndüğümde, televizyonun sesi o kadar yüksek ki, surround ses pencere çerçevelerini sarsıyor. Düşük motor gürlemeleri ve Avrupalı bir yorumcunun sesi havayı dolduruyor. Ekranda yanıp sönen parlak renkler karşısında büyülenmiş bir halde Reese'e bardağı uzatıyorum.

"Daha önce hiç yarış izledin mi?" diye soruyor sesi kısarken. Tanrıya şükür.

"Sokak yarışı sayılır mı?"

Reese küstahça alay ediyor. "Bir sandalye kap. Çok hızlı gitmek üzereyiz." Gülümsemeye çalışıyor ama gözlerinin ardında saklanan ıstırabı görüyorum. Her neredeyse orada olmak için can atıyor.

Masadaki siyah sandalyelerden birini çekip yanına oturuyorum; bakışları televizyona sabitlenmiş.

"Kırmızı, sarı, yeşil," diyor sanki geriye doğru sayıyormuş gibi ve atlı sürüsü havalanıyor. Düz yolda hızla ilerlemelerini önce heyecanlanmadan izliyorum. Ama ilk dönemece geldiklerinde midem bulanıyor. Yüksek hızlı biniciler o kadar yakın ve o kadar hızlı yarışıyorlar ki sanki birbirlerine değiyorlar. Özellikle keskin bir dönüşte geldiklerinde, kamera açısı değişiyor ve inanılmaz derecede alçaktan eğilen bir sıra yarışçıyı gösteriyor, dizleri ve dirsekleri neredeyse yere değiyor.

"Vay anasını. Nasıl yok olmuyorlar?"

"Merkezkaç kuvveti. Yerçekiminin itme ve çekme kuvveti." Reese gözlerini televizyondan ayırmadan bana ders veriyor. Yarış bir kedinin yansıtıcı bir nesneyi izlediği gibi izliyor. Tur üstüne tur, ilgim arttıkça

Yorumcu heyecanla aksiyonu anlatıyor ve motorcuların pistteki hareketlerini aceleyle ayrıntılarıyla anlatıyor. Sahne, ölüme meydan okuyan hızlarda her virajı dönerken domino etkisi yaratan iki tekerlekli deri giysili savaşçıların yüksek güçlü bir savaşıdır.

Bir sürücü aniden motosikletinin kontrolünü kaybediyor ve asfaltta savrulurken minderli bir duvara çarparken ben de sıçırıyorum. "Lanet olsun!"

"O iyi." Reese kazayı geçirir. "Sadece çimento sörfü yapıyordu."

"Hepsi bu mu?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Hepsi bu," diye hafifçe karşılık veriyor, hala ekranla göz temasını kesmiyor.

Son tura gelindiğinde nabzım hız tutkunları kadar hızlı atmaya başladı. İki adam birincilik için kapışırken yorumcuların yaydığı enerji hissediliyor, o kadar yakın sallanıyorlar ve sallanıyorlar ki sanki makineleri öpüşüyormuş gibi görünüyor.

"Hadi! Hadi!" İngiliz sesine sahip spiker '*Yamaha önde*' diye bağırırken Reese bağırıyor. Bir anda, parlak graffitili motosikletler bitiş çizgisini hızla geçer ve damalı bayrak sallanır.

"Evet!" Reese yumruğunu sıkar. "Yamaha. Kazanan."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Sanırım seni ilk kez gerçekten mutlu görüyorum."

"Pek sayılmaz. İçten içe ölüyorum. O ben olmalıydım ama en azından puanlar içeride kaldı."

"Puan mı?" Safça tekrarlıyorum.

"Bireysel dünya şampiyonunu puanlar belirler. Ancak sponsorun takımı ne kadar çok yarış kazanırsa, o kadar çok tanıtım, o kadar çok para, daha iyi mühendisler ve yarışçılar demektir. Anladınız mı?"

"Anladım. Kazanmak dünyanın dönmesini

sağlar." "Özetle." İç çekiyor.

"Yorgun görünüyorsun."

"Sanırım biraz öyleyim." Kaşlarını

çatıyor. "Bu normal." Onu

rahatlatmaya çalışıyorum.

"Nefret ediyorum. Kendimi zayıf

hissettiriyor. Güçsüz." "Bu geçici bir

durum."

Reese sözlü olarak yanıt vermez, sadece dalgın bir şekilde kendi kendine güler.

"Bana yiyecek bir şeyler hazırlar mısın lütfen?" Aslında kibarca soruyor. Neredeyse düşüyordum.

"Elbette. Ne istersiniz?"

"Mantarlı, biberli, soğanlı, domatesli ve çeyrek fincan peynirli yumurta beyazı omlet."

"Vay canına, spesifik." Gülüyorum.

"Diyetimin bir parçası." Başını yastığa yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bana birkaç tane ver."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Teşekkürler."

Vay anasını, Reese Dane terbiyesini kullanıyor. Yarışları daha sık izlemesi gerek.

Çeyrek fincan kaşar peynirine varıncaya kadar onun omletini yaptım. Onu takdir etmek zorundayım; o hastane yatağında olsaydım, Doritos ve çikolatalı kek yerdim. Bekle, bunu yapmak için kapalı kalmama gerek yok. Ben yine de yapıyorum.

Omleti tabağa koyup hızlıca temizlemeye çalışıyorum. Yumurtaları buzdolabına koymak için döndüğümde, beklenmedik bir şekilde kaya gibi sert bir göğse çarpıyorum. Korku içinde çığlık atıyorum, önümdeki adam sırtlan gibi kıkırdarken yumurtaları yere düşürüyorum.

"Nereden geldin lan sen?" Elimi göğsüme koydum ve onu hemen tanıdım. Reese'in havlayan arkadaşlarından biri.

"Kayla?" Reese bağılıyor.

"Her şey yolunda, kardeşim. Sadece ben!" diye bağıırır davetsiz misafir. "Üzgünüm, elimde değildi. Çok kolay oldu," diyor şeytanca. Boyu benden çok uzun değil ve genç görünen yüzünün her yerine yağ bulaşmış. "Riley," diye resmen kendini tanıtıyor.

Doğru. Gözyaşı damlası.

"Kayla." Ellerimi kalçalarımaya koydum ve yere baktım. "Bunun için üzgünüm." Tekrar gülmeye başlıyor, sanki kontrol edilemezmiş gibi.

"Sorun yok." Fırının sapındaki el havlusunu alıp sızdıran yumurta kartonunun üzerine bırakıyorum. "Buraya nasıl girdin?"

"Ön kapıdan girdim."

"Doğru, asla kilitlenmez," diye hatırlatıyorum kendime eğilip yumurta sarısını silerken. Ben havluyu çöpe atıp Reese'in omletini alırken Riley diğer odaya giriyor.

"Ne kadar kötü?" Konuşmalarının ortasında içeri girdim.

"Berbat ama düzeltilebilir."

"Neymiş o?" Reese'e bir çatal ve tabak uzattım.

"Bisikleti." Riley bana ipucu veriyor. "Hurdaya dönmüş ama tamir edebilirim. Sadece

bazı yeni parçalar. Onları bu gece sipariş edip dükkana göndereceğim."

"Güzel." Reese omletinden bir ısırık alır. "Herhangi bir sorunuz olursa Biliyorum. Bir telefon edeceğim." Ağzı doluyken konuşuyor. "Blech." Suratını ekşitiyor ve bir kabuk tükürüyor.

"Oops. Bu nasıl oldu?" Sözde tatlı bir tepki veriyorum. Bana ters ters bakıyor ama gözlerindeki ifade kızgınlıktan çok eğlenmiş gibi. Gerçekten bir kazaydı ama o an için çok tatmin ediciydi.

Reese bir ısırık daha alıyor, bu sefer zarar görmemiş. "Tırnakları geçtikten sonra bu gerçekten çok güzel."

"Onayladığına sevindim." Yemeklerimi beğenip beğenmemesi umurumda değil; önümüzdeki sekiz hafta boyunca bu yemeklerle idare edecek.

Riley tekrar gülüyor, kahkahası tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor.

"Rahatla, dostum." Reese kendi kendine kıkırdıyor, sesler açıkça bulaşıcı. "Elimde değil. Ondan hoşlanıyorum." Riley bana dirsek attı.

Birinin bilmesine sevindim.

* * *

"Arkadaşının nesi var?" Reese'in ayağa kalkmasına yardım ederken soruyorum. Kaslarını sıcak tutmak ve yatak yaralarını önlemek için dolaşması gerekiyor.

"Riley mi? O zararsız biri. Onunla tanıştığımdan beri böyle deli gibi davranıyor." "Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" Koltuk değneklerini

ve onu hareket etmeye teşvik edin.

"Tanrım. Sonsuza dek. O ve Knight. Her zaman dördümüzdük. Mad Hatter, Knight Rider, Phantom ve Doktor."

"Sanırım Dev doktor?"

"Evet. Çok komik, değil mi? Ona bu lakabı verdiğimizde bir tıp doktoru olacağı hiç aklıma gelmezdi." Reese odanın içinde topallayarak yürürken yüzünü buruşturuyor. Sinirli homurtularına bakılırsa, iyileşmesinin istediğı kadar hızlı gerçekleşmediğı açık.

"Neden ona doktor diyorsun?" Onu konuşturmaya devam ediyorum.

Reese kıkırdar. "On yaşındayken, okuldaki bir öğretmen onu bir kızla yakaladı. Oditoryum sahnesinde perdenin arkasındaydılar. Dev kızın iç çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırıyormuş ve öğretmen ne yaptığını sandığını sorduğunda Dev 'Operasyon oynuyorum' diye cevap vermiş." Reese gülmekten kırılıyor. "O bir süredir

o zamandan beri doktor."

"Uygun. Hikaye ve takma ad."

"Bu, birçok doktor hikâyesinin sadece ilkiydi."

"Lütfen özeti bana bırak. Dev'in birden fazla şekilde doktorculuk oynadığını zaten gördüm."

"Öyle mi?" Reese arkasını dönüyor ve bana doğru yürümeye başlıyor.

"Sen ve Dev hiç çıplak doktorculuk ve hemşirelik oynadınız mı?"

"Sevgili. Tanrım. Hayır."

"Neden? Kardeşimden hoşlanmıyor musun?" "Öyle bir şey değil."

"O zaman nasıl bir şey? Benimle hemşirelik oynarken hiç sorun yaşamadın." Sinirlenerek iç çektim. "Bunu yaşamama hiç izin verecek misin?" "Asla. Ama gerçekten mi? Neden kardeşimle ilgilenmiyorsun?" diye dırdır ediyor.

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

"Yani ondan hoşlanıyorsun?" diye sözlerimi çarpıtıyor.

"Reese? Nesin sen, 12 yaşında mı? Söylediğim her şeyi tersine mi çeviriyorsun?" "Bazen." Gülüyor. "Kendimi eğlendirmem gerek."

"Benim masraflarımla mı?"

"Senin ve Dev'in."

"Sen bir pisliksin."

"Kendine karşı dürüst ol."

"Lütfen beni bağışlayın. Çok sıkıldıysan kitap oku. Bu zamanı kendini yeni bir konuda eğitmek için kullan. Görgü kuralları, belki? Ya da belki nezaket."

"Hayır, onlara kimin ihtiyacı var ki?"

"Dünya ayaklarının altına serilmişken sen öyle değilsin sanırım."

"Yupppp." Reese neredeyse yere düşüyordu ama onu tam zamanında yakaladım. "Lanet olsun."

Kendini toparlamaya çalışırken bana tutunuyor.

"Ne oldu?" Onu yatağa doğru yönlendiriyorum.

"Birdenbire bacağıma bir ağırlı saplandı. Şimdi geçti." Onu yatırdım ve biraz su getirdim.

"Al bakalım. Belki biraz daha yemelisin. Gücünü yüksek tut." "Evet."

Gözleri kapalı başını sallıyor, bir elinde bardak, diğer elinde kalbinin üzerinde.

"Bir-bir bin, iki-bir bin, üç-bir bin." Sessizce sayıyor.

"Reese? İyi misin?" Ateşi var mı diye alnına dokunuyorum.

"Ben iyiyim." Gözlerini açtı ama bakışları boştu. "Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var."

"Tamam. Ben yemeğe başlayayım. Dev birazdan evde olur zaten." "İyi fikir." Gözlerini tekrar kapatır ve sığ nefes alır.

Birkaç uzun saniye boyunca onu izledim. Birden biraz solgun ve yıpranmış görünüyor.

"Reese-" Tam omzuna dokunurken bir egzoz sesi duyuyorum. Dev kapıdan içeri girmeden önce elimi geri çekiyorum. Onunla mutfakta karşılaştım.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor kaskını dolaba geri yerleştirip ayakkabılarını çıkarırken. Merakla izliyorum. Bir an için etkileşimimiz neredeyse aile içi gibi geldi. Çok tuhaf ve şaşırtıcı derecede tahrik edici.

"Olaylı," diye bilgilendirdim onu.

"Öyle mi?" Bana doğru geliyor ve içim kıpır kıpır oluyor.

"İlk motosiklet yarışımı izledim, Çılgın Şapkacı ile resmen tanıştım ve Reese'in neredeyse yüz üstü düşmekten kurtulmasına yardım ettim."

"Olaylı bir gündü." Dev benden bir nefes uzakta, saçımın bir tutamıyla oynuyor.

Tanrım, bu ikisi beni öldürecek.

"Aç mısın?" Artan gerilimi azaltmaya çalışarak soruyorum. "Açlıktan ölüyorum." Gözlerinde sıcaklık parlıyor.

Buna doğru yürüdüm.

"Eve geleli beş saniye oldu ve şimdiden bana asılıyor musun?"

"Elimde değil." Bana doğru eğildi. "Yatağım çok yakın. Seni içine çekmek için beni çağırıyor."

Geri çekiliyorum, umutsuzca sırtışıma bastırmaya çalışıyorum. Onu cesaretlendirmek istemiyorum.

"Aşağı, oğlum."

"Beni yerime koyduğunda çok seksi oluyorsun." Benimle oynuyor. Cevap vermeye fırsat bulamadan, halsiz Reese kardeşini çağırıyor.

Dev neredeyse odadan dışarı uçuyordu.

"Kayla, akşam yemeğini başlatabilir misin?" Dev neredeyse beni odadan uzak tutmaya çalışarak soruyor.

"Tam da yapmak üzereydim." Dev ve Reese'in hızlı ve sessiz bir şekilde konuştuklarını görmek için içeri bakıyorum.

Reese bana bakıyor ve yüzünü görememem için başını Dev'e yaklaştırıyor. Bu gizli konuşma da neyin nesi? Birden kendimi

hoş karşılanmayan bir yabancı gibi.

İkisinin yemesi için bir şeyler hazırlamaya ve sonra da buradan gitmeye karar verdim. Bugünlük yeterince Dane draması yaşadım.

Kilerde biraz spagetti ve bir kavanoz sos buldum. Mükemmel. Hızlı ve kolay.

Su kaynadıktan sonra uzun çubukları atıyorum ve sosu mikrodalgada ısıtıyorum. Gitmek için can atıyorum ve yemek bittiğinde Dev ve Reese konuşmayı bitirmiş oluyor.

"Akşam yemeği ocakta." Kafamı yemek odasına uzattığımda Dev'i Reese'in yanındaki sandalyede uzanmış televizyon izlerken buluyorum. "Yarın görüşürüz çocuklar."

"Hey!" Dev oturuyor. "Bizimle yemek yemeyecek misin? Sen yaptın. En azından yemek için kalmalısın."

"Hiç sanmıyorum." Kaçmak için mutfığa çekildim.

"Hadi, Kayla." Dev beni ön kapıya kadar geçirdi. Kahretsin. "Sadece biraz yemek ye ve sonra gidebilirsin. Bugün bir şey yedin mi?"

Bunu düşündüm ve
yapmadım. İç çektim, teslim
oldum.

"Devam et." Başıyla işaret ediyor. "Sen Reese'in yanına otur, ben servis yapayım." "Ben-"

"Tanrı aşkına, Kayla, kışını buraya getir!" Reese havlıyor.

Tedirgin bir şekilde yemek odasına bakıyorum. "Eğer kalırsam yaptıklarından sorumlu tutulamam." Dev'in sert göğsünü dürtüyorum.

"Sana karşı hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

"Güzel." Eve geri dönüp Reese'in yanındaki koltuğa oturdum.

İğrenç bir şekilde
gülümsüyor. "Lütfen,"
diye alay ediyorum.

"Ah, iğrenç," diye bana
patronluk taslıyor. "Sen daha
edepsizliği görmedin bile."

Reese nefesinin altından, "Keşke bana göstersen," diye haykırıyor.
Dev odaya girerken bacağına bir yumruk attım. Acı içinde gülüyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin. Öyle ya da böyle." Gözleri parlıyor
Lezzetli, karanlık bir şey ve midem titriyor.

Siktir, umarım öyledir. Yani umarım olmaz!

Dev masayı Reese ve bana yaklaştırıyor, çatal bıçak ve bardak
takımlarını hızlıca yerleştiriyor. Sonra elinde üç tabakla çıkageldi.

"Garson falan mısın?" Dengeleme hareketinde ona yardım ediyorum.

"Ya da öyle bir şey. Bir milyon yıl önce. Üniversitede bir şekilde geçimimi sağlamak zorundaydım."

Reese'e bir tabak verir ve bir kez daha mutfığa koşar. Döndüğünde elinde açık bir şişe kırmızı şarap vardı. Mantarı dişleriyle çekip çıkarıyor ve önce bana, sonra da kendisine birer bardak dolduruyor.

"Hiç alamazsın," diye Reese'le alay ediyor.

"Hayır, öyle olmadığını söyle. Boktan bir şarap içemem," diye cevap veriyor kuru bir sesle, spagettisini höpürdeterek. "Sirke muhtemelen tat alma tomurcuklarımı yakar."

Tanrım, ne cahil bir züppe. Tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor.

"Hayatın boyunca ona nasıl katlandın?" Dev'e tamamen ciddi bir şekilde soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Neyse ki onunla sadece on sekiz yıl yaşamak zorunda kaldım." "Kulağa hapis cezası gibi geliyor." Gelişigüzel sohbet ediyoruz.

"Öyleydi."

"Burada olduğumu biliyor musun?" Reese bize kızgın bir şekilde hatırlatıyor. "Biliyoruz." Dev gülümsüyor, açıkça eğleniyor.

"Şimdi gülün bakalım. Ben gittiğimde ikiniz de beni özleyeceksiniz."

"Bundan şüpheliyim. Belki de sen gidene kadar ne kadar sabırsızlandığınızı göstermek için bir geri sayım takvimi koymalıyız." Alaycı bir tavırla dudaklarımdan bir erişte emiyorum.

Reese gözlerini kısarak bana baktı. "Ukala!" Bana bir çatal dolusu spagetti fırlattı. Aynı anda hem gülüyor hem de çığlık atıyorum. Sonra misilleme yapıyorum.

"Bak kim alıyor? Kibar olmaktan acizsin!"

Spagetti ileri geri uçmaya başlar ve Dev kenarda ölür.

Etrafımızda yüksek sesli, derin kahkahalar çınlıyordu.

Reese ve ben Dev'in hâlâ tertemiz olduğunu fark ederek duraklıyoruz ve aynı anda ona saldırıyoruz.

Saldırı bir spagetti üçlüsüne dönüşür.

Her şey sakinleştğinde, saçlarımda, duvarlarda spagetti telleri ve kıyafetlerimizin her tarafına bulaşmış kırmızı sos vardı. Kan gölünden zor kurtulmuşuz gibi görünüyor.

Nasıl ya da neden bilmiyorum ama kahkahalar arasında gerilim kopuyor ve kendimi birdenbire bu iki adama ölçemeyeceğim bir şekilde bağlı buluyorum. Görülmeyen ama hissedilen bir şekilde.

"Sende bir tane var . . ." Dev, V yakalı tişörtümün yakasından bir parça spagetti çıkarıyor.

Reese gururla, "Bu benim vuruşumdu," diyor ve makarnayı mideye indiriyor. Yüce Tanrım. Kendimi neyin içine soktum ben?

* * *

Göğsümdeki sosu siliyorum ve Dev'in bana ödünç verdiği gömleği giyiyorum. Yaklaşık üç beden büyük ama doğaçlama yapıp fazla kumaşla yan tarafına bir düğüm atıyorum. Banyodan çıktığımda, her yerleri mürekkepli, muhteşem, gömleksiz iki ikizle yüz yüze geliyorum.

Vay canına. Lanet olsun.

Reese yatakta ellerini başının arkasında birleştirmiş uzanırken Dev odanın içinde temizlik yapmaktadır.

Bakma, bakma, bakma. Çok geç. Gözlerim neredeyse vücutlarının tamamını yutacaktı. İkisi de doğru yerlerinden yırtık ve şişkin.

İkili Apollo'nun kemerleriyle defalarca kırbaçlanırken arzumu bastırıyorum. Bilirsiniz, erkeklerin sahip olduğu V şeklindeki kaslar kadınları aptallaştırır.

Evet. Şu anda tam bir aptalım.

"Görünüşe göre burada işin bitmek üzere." Boş tabakları alıp mutfığa götürüyorum.

Dev elinde bir tomar kirli kağıt havluyla onu takip ediyor. "İyi görünüyor." "Ne güzel?" Bulaşıkları lavaboya bırakıyorum.

"Gömleğim üzerinde." Düğümünden çekiştiriyor, parmağını kışkırtıcı bir şekilde kotumun üst kısmında, tenimin açıkta olduğu yerde gezdiriyor.

"Hiç utanman yok."

"Hayır, söz konusu sen olduğunda değil." Dev daha yakına eğiliyor ve nefesim kesiliyor.

Dudakları benimkilere hafifçe değse de, dalgalanan duygularımı hapseden bir çapa gibi hissediyorum.

"Dev." Ellerimi göğsüne koyuyorum ve tırnaklarımı tenine batırıyorum. Onu daha önce hiç gömleksiz görmemiştim. Pantolonsuz, evet, ama gömleksiz ... Nefes kesici, tıpkı Reese gibi. Sağ kolunun tamamını bir kılıf kaplıyor, deri parçalanmış gibi görünüyor ve altından yazılar çıkıyor. Dövme boynuna kadar uzanıyor, bir diğeri yan tarafında ve bir diğeri de kaburgalarının üzerinde. İkisinde de yazılar var.

"Burada ne yazıyor?" Kolunu gösteriyorum.

Bir avucunu trisepslerinin üzerine koyuyor. "En sevdiğim şarkının sözleri." "Hangisi?"

"Metallica'dan *Fuel*. Lisedeyken biraz heavy metal döneminden geçmiştim."

Daha önce hiç dinlememiştim, ama ayrılırken dinlemeyi ihmal etmeyeceğim. "Peki ya bu?" Kaburgalarını hafifçe sıyrıyorum; Dev midesini emiyor

Dokunuşuma tepki olarak.

"Latince," diye nefes nefese bilgi veriyor. "'Eğer cenneti yerinden oynatamazsam, cehennemi yerinden oynatırım' yazıyor."

"Hoşuma gitti." Parmak ucumu teninin üzerinde gezdirerek yan tarafında dikey olarak uzanan Roma rakamlarına doğru ilerliyorum. "Peki ya bu?"

"Resmi olarak doktor olduğum tarih." Elimi mürekkebin üzerine bastırarak bizi birbirimize bağlıyor. Kesik kesik nefes alıyorum, vücudunun sıcaklığı beni sıcak çarpmasına uğratmak üzere.

Kahretsin, o kadar muhteşem ve karşı konulmaz ki, özellikle de bu kadar yakinken, beni lanet olası bir şeytan gibi baştan çıkarırken.

Reese diğer odada olmasaydı ve aramızda geçenler aklımdan çıkmasaydı, her şeyi siktir et der ve Dev'e atlardım, hemen şimdi burada.

Ama yapmadım. Biraz soğukkanlılık kazanıyorum ve geri çekiliyorum. "Kayla," diye itiraz ediyor Dev ama silahlarımı bırakmamam gerekiyor. "Gitmem gerek."

"Kalman gerek."

Başımı sallıyorum. Bu olabilecek en kötü fikir. Sonumun nereye varacağını çok iyi biliyorum. Ve oraya gitmeye hazır değilim.

"Reese'e yarın onu göreceğimi söyle."

Dev ben geri çekilmeye devam ederken isteksizce izliyor, gözleri şehvet dolu bir huzursuzluk içinde.

Tüm vücudum zonklarken sessizce dışarı çıkıyorum.

Evimin önüne park ettikten sonra karanlıkta kamyonetimin içinde oturuyorum ve kendime daha fazla işkence etmek için Metallica'nın *Fuel* şarkısını indirip her bir enerjik kelimesini dinliyorum. Ona karşı koymak gittikçe zorlaşıyor. Bas sesleri hoparlörlerimden yükselirken, çok yakında bir gün Devlin Dane olan zifiri karanlık uçuruma düşüp sonsuza dek kaybolacağımı fark ediyorum.

Dev

Bugün hayatımın en uzun günümüş gibi hissettim.

Gazı açıyorum ve taşra yolunda hızlanıyorum. Kilometreler boyunca sadece inişli çıkışlı tepeler ve yeşil otlaklar var. Karşılaştığım tek canlı ara sıra otlayan bir inek. Taşranın dinginliği kafamı boşaltmaya yardımcı olurken, keskin virajlara doğru eğilerek kırsalda bir aşağı bir yukarı hızlanıyorum. Bunu özlemişim. Geniş, el değmemiş toprakları. Hiçbir yerin güzelliğini. Büyük bir şehirde çalışarak hızlı bir hayat yaşadım. Ama aradığım hızlı hayat bu değildi. Daha fazla özgürlük ve daha az gösterişli bir tavır istiyordum. İnsanların samimi olduğu ve ne görüyorsanız onu aldığınız bir yerde olmak istiyordum. Ve bunu tam olarak nerede bulacağımı biliyordum. Büyüdüğüm yer. Süslü olmayabilir. Alışveriş merkezleri ya da alışveriş mağazaları yok ama kasabanın içinden geçen ana yolda iki iyi restoran ve ailelere ait birkaç küçük dükkan var. Basit ve karmaşık değil. Çoğu kişi için pek bir şey ifade etmeyebilir ama benim için burası evim.

Evime giden yola her zamankinden biraz daha geç çıkıyorum. Neredeyse karanlık ama tam değil. Gece gökyüzü başımızın üzerinden süzülürken Kayla'nın ön verandada oturduğunu görecektir kadar ışık var.

Motosikletimi tam önüne park edip iniyorum. Burada elinde birayla oturmasını iyiye işaret olarak görmüyorum.

"Zor bir gün müydü?" Onun yanına oturdum.

"Öyle de denebilir." Şişeden uzun bir yudum alıyor.

"Bunun için bir tedavim var."

"Anlatır mısın?" Beni eğlendiriyor.

"Zor bir gece." İmalı bir şekilde gülümsüyorum. Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Ben almayayım."

"Hiç havanda değilsin, ha?"

"Hayır." Dudaklarını şapırdatıyor.

"Ne kadar kötüydü?" Gergin vücut dilini okudum.

"Bir daha adımını söylediğini duymaktansa kara tahtaya çakılan çivileri duymayı tercih ederim diyelim."

"O kadar kötü mü?"

"Ona verdiğiniz ekstra ağrı kesicilerin işe yaradığını sanmıyorum. Bugün çok sinirliydi. Onu rahat ettirmek için hiçbir şey yapamadım. Beni deli etti. Hep böyle kendini beğenmiş, huysuz biri miydi?" Ses tonunda biraz mizah var ama şaka yaptığını gösterecek kadar değil.

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Kesinlikle diva anları oluyor ama normalde katlanılabilir biri. Hatta bazen sevinebilir."

"Hayal bile edemezdim." Kayla cam şişenin ağzını dudaklarına götürerek hafifçe gülüyor.

"Lafı açılmışken, Reese ne yapıyor?" Ev ürkütücü bir şekilde sessiz. "Uyuyor. Sonunda." Başını geriye atıyor.

Empati kurmak istiyorum. Reese'in her zamankinden daha ele avuca sığmaz olduğunu biliyorum. "Onu biraz rahat bırakmaya çalış." Ona yaklaşıyorum, yumuşak esintide sürekli hindistan cevizi şampuanının kokusunu alıyorum. "Kariyeri bir kenara itildi ve buraya dönmek pek de güzel anıları canlandırmıyor."

"Neden?"

"Biz bu evde büyüdük," diye açıklıyorum. "Annem, babamız öldükten birkaç yıl sonra Orta Batı'ya taşındığında burayı bize bıraktı. Çok yakındılar," diye vurguluyorum. "Reese'in en büyük hayranıydı. Reese sokaklarda yarışmaya başladığında, hepimiz onun yetenekli olduğunu görebiliyorduk. İki tekerlek üzerinde şiir gibiydi. Bisiklet üzerinde yapabildikleri inanılmazdı. Bu yüzden babamız onu Sutter's Point'teki yarış pistine götürmeye başladı."

"Doğru. Biliyorum."

"Sadece on altı yaşındaydı, ama onu izlemek harikaydı. Sanki o pistin sahibiymiş gibi geziniyordu. Doğru insanların onu fark etmesi uzun sürmedi."

"Bu güzel bir resim Dev, ama bunun Reese'in buradan nefret etmesiyle ne ilgisi var?"

İç çekiyorum, acı on iki yıl önce olduğu gibi bugün de çok güçlü.

"Reese profesyonel olarak at binmeye başlamadan bir gün önce babamızı ölü buldu. Tam burada, bu evde kalp krizi geçirmişti. Reese o gece geç saatlerde eve geldi ve onu her zamanki yerinde, kanepede uyurken buldu. Ama uyumuyordu."

"Oh, ne korkunç." Kayla ağzını kapatır.

"Reese'i oldukça sert sarstı."

Elindeki birayı alıyorum ve uzun, sert bir yudum alıyorum. Bu hikâneyi paylaşmak hiç kolay değil. Bir ebeveyni kaybetmek yeterince zordu ama daha zoru Reese'i teselli etmektir. Adli tabip babamızı kendi evinden alıp götürdükten sonra o gece odasında nasıl yıkıldığını asla unutmayacağım. Kardeşimin ağladığı gibi ağlayan birini daha önce hiç görmemiştim. Hatırladıkça gözlerim doluyor. Reese tüm şöhretini ve servetini babamızla bir gün daha geçirmeye değişebilseydi, gözünü bile kırpmadan bunu yapardı.

"Dev?" Kayla ismimi yumuşatıyor.

"Mmm hmm?" Ona bakmak için başımı boşluğa çeviriyorum. Bakışları yumuşak ve şefkatli.

"İyi misin?"

"Evet." Gözümü ovuşturarak burnumu çekiyorum. "Sadece hafıza şeridinde çok eğlenceli bir yolculuk değildi." Kendimi aptal yerine koyup gülüyorum ve Kayla'nın birasının kalanını içiyorum.

"Anladım." Dizini benimkine vuruyor. "On altı yaşındayken Sam'i neredeyse kaybediyordum. Bir soygunu durdurmaya çalışırken vuruldu."

"Bu oldukça korkutucu. Özür dilerim."

"Evet. Neyse ki üzülecek bir şey yok. Ama kesinlikle hayatımın en kötü anlarından biriydi," diye düşünüyor Kayla, geniş gözlerle önüne bakarak.

Tanrım, ne kadar moralsiz bir çiftiz.

"Hey." Omzuna benimkiyle vuruyorum. "Gidip bunlardan iki tane daha alsam," diye şişeyi alıyorum, "ve mutlu hikayelerimizi değiş tokuş etsek nasıl olur? Gerçek olmalarına bile gerek yok."

Kayla gülüyor. "Kendimiz hakkında sahte hikâyeler mi uydurmak istiyorsun?" "Neden olmasın?"

"Aldatıcı görünüyor," diye şaka yapıyor.

"Sadece onları gerçekmiş gibi göstermeye çalışırsan." Kayla duraksıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne dedim ben?" Ona soruyorum.

"Yok bir şey." Sanki aptalca davranıyormuş gibi silkiniyor. "O birayı şimdi kullanabilirim."

"Geliyorum." Ayakta durmak için dizini kaldıraç olarak kullanıyorum -ve ona dokunmak için bir bahane olarak- karanlık eve girmeden ve Reese'in mışıl mışıl uyuduğunu duymadan önce. Buzdolabından iki şişe daha aşırıyorum ve Ethan Hunt'ın çok gizli bir bilgiyi aldığı gibi gizlice dışarı çıkıyorum.

Kayla'nın yanına oturdum, vücutlarımızın birbirine değdiğinden emin oldum. Onu açıyorum

Önce bira, sonra benimki. Beni tatmin edecek şekilde, uzaklaşmaya ya da fiziksel bağımızı koparmaya çalışmıyor.

Hâlâ önlüğümü giyiyorum, bu yüzden ince kumaş onun sıcaklığının içeri sızmasını kolaylaştırıyor. Gökyüzü karardığı için artık yüzünü pek göremiyorum ama taşra, ayın gümüşü gri bir gölgede siluetlerimizi aydınlatmasına yetecek kadar karanlık. Haziran sonundayız, bu yüzden sıcaklık gece boyunca rahat kalacak.

"Bana bir hikâye anlatacak mısın?" Kayla'ya sordum.

"Mmm, sahte hikayeler fikrini sevdiğimi sanmıyorum. Sanırım bunun yerine gerçekçi olacağım. Reese hakkında bana söylediklerini hatırlayacağım ve onu biraz daha rahat bırakmaya çalışacağım."

"Sadece Reese mi?" Biramı geriye yatırıp keskin tadının damağımı ıslatmasına izin veriyorum.

"Dev," diyor adımı usulca, neredeyse yorgun bir şekilde. Belki de ona yük oluyorum. Belki de sonunda onu yıpratıyorum.

"Kayla," diye sertçe karşılık veriyorum ona yaklaşırken. "Neden buna karşı koyuyorsun?"

"Çünkü" diye zayıf bir yanıt verdi.

"Bu yeterince iyi bir mazeret değil."

"Biliyorum."

En azından itiraf etti.

"Sana ne yapmak istediğim hakkında bir fikrin var mı? Sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi?" Kulağını törpülüyorum, onu bastırılamaz bir şekilde istiyorum. Onun da beni önlenemez bir şekilde istemesini istiyorum. Aklımdan bir sürü kirli görüntü geçiyor. Çoğunlukla da tam burada, bu merdivende onun amını yaladığım.

"Bir fikrim var." Titriyor.

"Hiçbir fikrin yok." Öldürmek için hamle yapıyorum ama dudaklarımız birbirine değdiği anda Reese'in halsiz sesi onu çağırıyor.

Sıçırıyor, çalışma içgüdüleri devreye giriyor. "Siktiğimin Reese'i," diye mırıldanıyorum öfkeyle.

"Geliyorum!" Kayla da bağırıyor. Eve girmeden önce bir parmağını dudaklarıma götürüyor. "Bunu hayal et," diye fısıldıyor.

"Hayal kurmaktan yoruldum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kasıklarımı tutuyorum, sikimin nabzı atıyor.

Kayla onu hayal etmemi mi istiyor?

Zaten yapıyorum. Her acı dolu gecede.

Kayla

Geçtiğimiz birkaç hafta . . . maceralı geçti. Reese'in beni diken üstünde tuttuğunu itiraf etmeliyim. Özellikle de artık daha güçlü olduğu ve daha rahat hareket ettiği için. Beklenmedik bir şekilde Dev geri çekildi. Onu çok fazla reddettiğim için mi bilmiyorum ama haftalardır beni köşeye sıkıştırmadı. Beni yanlış anlamayın, o ve Reese hala etraftaki en büyük, en şişman flörtlerden ikisi, ama en azından katlanılabilirler. Bugünlerde dayanılmaz olan rüyalarım ve sadece bir değil, iki Dane ile yaptığım canlı cinsel eylemler. Şu eski deyişi bilirsiniz, iki kat zevk, iki kat eğlence?

Evet. Neredeyse her gece sıırıslıklam bir külotla ter içinde uyandım.

Gündüzleri de devam eden ve beni acımasızca takip eden müstehcen görüntüler. Dev'in dudakları tenimde... Reese'in elleri belimde. Bazen beni vücutlarının arasında sandviç yaptıklarını hissedebiliyorum. İkisi aynı anda beni parmaklıyor, okşuyor ve beceriyor. Saçlarımı çekiyorlar ve arzularımı kırmızıya doğru itiyorlar.

Ama ne kadar çılgınca? İki erkek mi? Hem de kardeşler, bir kadını paylaşıyorlar? Bu gerçek değil, bu bir porno. Islak bir rüya, iğrenç bir fantezi.

Benim iğrenç fantezim. Kendime saklamayı planladığım bir fantezi. Bilinçaltımın derinliklerine gömülü. Güvenli olduğu yere.

Kapı çaldı ve beni hayallerimden kopardı. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Haftada birkaç kez uğrar. Kapıyı açtığımda sırıtan bir Gary ile karşılaşırım.

"Günaydın, Kayla." Kargocu beni isimle tanıyor.

"Günaydın." Kutuyu evin içine çekiyorum.

Hediyeler gelmeye başlayana kadar Reese'in ne kadar ünlü olduğunu fark etmemiştim. Dev'in evi yiyecek, hayran mektupları, çiçekler ve ... *külotlarla* dolup taşıyor. Hayran kulübünden kutular dolusu.

Bir gece yalnız, sıkılmış ve merak içindeyken onu Google'da arattım ve Reese Dane tavşan deliğinden aşağı yuvarlandım. Çok seviliyor. Yüzlerce

Binlerce Twitter ve Instagram takipçisi, kendisi ve kariyeri hakkında yazılmış sayfalarca makale. Gösterişli bir web sitesi, canlı röportajlar ve hatta uluslararası TV reklamları. Sokak kıyafetleri, deri kıyafetler ve hatta takım elbise içinde spor içecekleri ve motosiklet reklamları.

Ona vereceğim, Reese güzelce temizleyebilir.

Zaman içinde motosiklet yarışlarının dünya çapında bir fenomen olduğunu fark ettim.

Kültür, hayranlık, kült takip.

Her yarışın Super Bowl'dan daha fazla seyircisi var. Bu çılgınlık. Ve bu evrenin merkezinde Reese var. Züppe tavrını şimdi anlıyorum. Buna göz yumduğumdan değil, ama dünyayı gezip çoğu insanın sadece hayalini kurduğu şeyleri deneyimlediğinizde, Maryland kırsalının pek bir cazibesi kalmıyor.

"Peki sence bu ne?" Büyük boy kahverengi kutuyu mutfığa taşıyorum. Reese'in alçısı dizinin altına kadar indirildi, bu yüzden koltuk değnekleriyle çok daha rahat hareket ediyor. Aslında o kadar iyi ki, ben zorlamadıkça neredeyse hiç oturmuyor. Bazen sınırsız enerjisi olan bir çocuğa bakıcılık yapıyormuşum gibi hissediyorum. Yaralıyken bu kadar güçlüyse, yüzde yüz güçlüyken nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. "Hayvan mı, sebze mi, mineral mi?" Onunla oynuyorum. Bu oyunu seviyorum. Bilin bakalım teslimatçı bugün ne bıraktı? Geçen hafta bir hayranı ona Belçika'dan çikolata gönderdi ve sanırım kutunun yarısını ben yedim. Hiç Belçika'dan çikolata yedin mi? Evet, o güne kadar ben de yememiştim. Ben kadifemsi güzelliğin içinde inlerken Reese benimle dalga geçmekten başka bir şey yapmadı. Ne zaman bilmiyorum ama bir gün Belçika'ya gideceğim ve ülkedeki tüm çikolatacıları gezip yiyeceğim. Kilo almamak için sırt çantamı hazırlayacağım.

"Ne kadar ağır?" Reese soruyor.

"Pek değil." Kolayca sallıyorum. Birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz.

"Yüce Tanrım, bir tane daha olmasın." Kutuyu yırtıp açıyorum ve bir de ne göreyim, içi kışkırtıcı külotlarla dolu. "Bu kadınların kutuları yepyeni iç çamaşırları olduğunu umduğum şeylerle doldurmaktan başka yapacak daha iyi bir işleri yok mu?"

"Ah . . ." Reese mor dantelli bir çifti alıp bana doğru fırlatıyor. "Sevgiyi göstermenin farklı yolları var."

"Size şunu söyleyebilirim ki, birini ne kadar seversem seveyim, ona asla külotumu göndereceğimi sanmıyorum."

"Herkes kendi yoluna." Omuz silkiyor. "En azından birinin sana ulaşmasına izin vermelisin."

gece teslimatı adımını atmadan önce külotunu giy."

Ellerimi kalçalarımaya koyarak duraklıyorum. "Bu da ne demek şimdi? İnsanların külotuma dokunmasına izin veriyorum."

"Kim?" diye şüpheyile alay ediyor.

"İnsanlar," diye savunmaya geçerek kutuyu kapattım.

"Eğer bu doğru olsaydı, haftalar önce bana biniyor olurdun."

"Oldukça seçiciyimdir ama ara sıra muhakeme yeteneğimi kaybederim." El işi olayını gündeme getirmesini istemiyorum.

"Seni korkutuyor muyum?"

"Beni korkutmak mı?" Alay ediyorum. "Nasıl korkutacaksın?"

"Bu kaputun altında çok fazla güç olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kalçasını itiyor. "Boş ver beni. Daha çok çok fazla mil ve yeterli benzin yok gibi."

"Oh, sürebilirim." Topallaya topallaya yanıma geldi. "Bütün gece bebeğim," diye kulağıma tıslıyor.

Bunun düşüncesinin bile beni ne kadar tahrik ettiğini saklıyorum.

"Seni garajda tutacağız, böylece tüm hayranların için iyice dinlenmiş olacaksınız."

"Hey şimdi. Ohio'lu tatlı bir büyükanne olan Daisy Mae, hayranlarımı bu şekilde klişeleştirmenize gücenirdi."

"Kişisel bir özür yazacağım," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Reese bana o kendine has ukala gülümsemesini gösteriyor. "Tanrım, seni bir bisikletin üzerinde görmeyi çok isterdim."

"Rüyada görürsün." Yanından geçip buzdolabını açıyorum. "Bebeğim, istiyorum."

Bisiklete binme düşüncesi pek çok nedenden dolayı midemi bulandırıyor. Reese'in tavrımdaki değişikliği fark etmemesini umarak kapının arkasına saklanıp nefesimi tutuyorum. Ne yazık ki benim için fark etti.

"Kayla?" Kafasını paslanmaz çelik kapıdan uzatıyor.

"Ben iyiyim. Sadece marul arıyorum." Sebzelikten kafayı aldım. "Al." Göğsüne çarpıyorum. "Salataya başla."

Merakla yeşil topa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Tamam." Reese marulları doğrarken ben sessizce bir dilim biftek çıkarıp marine etmeye başlıyorum. Sadece yaptığım işe konsantre oluyorum, marulları kaynayan duygular ve acı veren anılar.

"Kayla. Kayla mı?" Reese elini yüzümün önünde sallıyor.

"Ha?" Kafamı kaldırıyorum.

"Hangi cehenneme gittin sen? Az önce beş dakikalık bir konuşma yaptım."

kendim."

"Özür dilerim." Başımı salladım. "Hayal kuruyor olmalıyım."

"Ne hakkında? Benim hakkımda mı? Popom hakkında mı? Adonis'e benzeyen fiziğim sizi büyüledi mi?"

"Kutsal inek." Ona bakakaldım. "Egonun kendi alan koduna ihtiyacı var. Ben de kaçmayı düşünüyordum."

"Gerçekten mi?" Bir saniye bile inanmadı. "Kimse koşmak hakkında bu kadar derin düşünmez."

"Evet. Ve son iki antrenmanımı kaçırdım. Sen ve Dev tüm zamanımı yiyorsunuz."

"Seni yiyip bitirebilecek daha kötü şeyler de var." "Beni ye demedim, Reese!"

"Seni yemeyi çok isterim." "Lütfen konuşmayı kes."

"Yapamam. Bu çok zorlayıcı."

"İşte bu yüzden hayranların sana iç çamaşırı gönderiyor. Sen iffetsizsin."

"Ve lanet olası azgın." Kasıklarını avuçluyor. "Sanırım bu bir rekor." "Belki *Guinness Dünya Rekorları*'na başvurabiliriz." "Öyle mi dersin?" diye soruyor, çok ciddi.

"Lanet domatesleri getir." Onu görmezden geliyorum ve fırını açıyorum.

Hayatımı sikeyim.

Yemek bittiğinde, Dev kapıdan içeri giriyor. Buraya her geldiğimde nasıl yemek pişirdiğimi bilmiyorum ama Reese'i meşgul ettiğini ve benden uzak tuttuğunu öğrendim.

"Burası güzel kokuyor." Dev mutfak girişinde beliriyor ve içine çekiyor.

"Biftek ve salata," diye anons ediyorum. "Tam bir Amerikan yemeği."

"Bunun biftek ve patates olduğunu sanıyordum?" Reese sırf baş belası olmak için iki sentini atar.

"Bu evde değil," diyerek onu doğru yola getirdim.

"Biraz kalın görünüyorsun, kardeşim. Kilonu mu arttırıyorsun?" Dev, tezgahtaki kırmızı şarap şişesine uzanan Reese'in koluna bir tokat atıyor. Uzun bir günün ardından bunun onun gevşeme kadehi olduğunu öğrendim.

Reese pazusunu esnetiyor ve neredeyse kendimden geçiyorum; her bir çıkıntısını ve dalgalanmasını vurgulayan dar, beyaz bir kas tişörtü giyiyor. Arkamı dönüyorum ve ulaşabileceğim herhangi bir şeyle oynuyormuş gibi yapıyorum.

Arkamda kıkırdamalar ve alaylar duyuyorum ve kurtuluş için sadece tavana bakabiliyorum. Bu ikisi. Bu lanet ikisi.

"Tamam," diyorum telaşla. "Her şey hazır. Tek yapmanız gereken yemek yemek." Dönüp onlara bakıyorum. İkisi de beni aynı hınzır bakışlarla süzüyor. Gitme zamanı. Şimdi.

"Kalmayacak mısınız?" Dev bir yandan beni takip ederken diğer yandan Reese beni engelliyor.

"Çok isterdim ama gerçekten bir koşu yapmam lazım."

"Yemekten sonra," diye zorluyor Reese. Hiçbir şekilde yemek yiyelim demiyor. Beni ye demek istiyor.

"Bu gece olmaz." Genelde kalırım. Ama kırmızı bayraklar sallanıyor.

"Hadi gel. Akşam yemeği sensiz eğlenceli değil." Reese bana doğru yaklaştı. *Sikeyim.*

"Bunun eğlenceli olması gerekmiyor. Besin olması gerekiyordu. Belli ki buna ihtiyacın var." Alçısını gösteriyorum. "Hâlâ iyileşiyorsun."

"Ben iyiyim. Önümüzdeki hafta aircast için tekrar doktora gideceğiz. Neredeyse iyileştim."

"Neredeyse iyileşmiş sayılmazsın," diye karşı çıkıyorum. "Hava yastığında dört haftan daha var. O zaman iyileşmiş olacaksın."

"İçeri gir ve otur," diye emretti Reese. "İyileştiğimde söylerim."

Dev güler.

"Sizce Bay Bossy komiklik mi yapıyor?" Küserek sordum.

"Dinliyorum. Çünkü her zaman onu dinliyor gibi görünüyorsun. Bu da beni senin hakkında meraklandırıyor."

"Neyi merak ediyorsun?" Soruyorum.

Reese, Dev'e açıkça "Yatakta hükmedilmekten hoşlanıyorsan," diye cevap veriyor.

Çenem hafifçe düşüyor. "Hükmetmeyi seviyor musun?" Dev'e merakla karşılık veriyorum.

"Bazen," diye içtenlikle cevap veriyor.

"Bildiğim iyi oldu." Onları iterek geçiyorum. "Bu gece ihtiyacım olan tüm bilgi bu kadar. Yarın görüşürüz." Hormonlarım yüksek oktanla çalışırken oradan hızla çıktım. O evden her çıkışımda amımın daha çok sızladığına yemin edebilirim. Bu gece yatağa girdiğimde beni neyin beklediğini biliyorum. Deri pantolonlu Dev'in elinde kırbaçla bana boşalmamı emrettiği bir görüntü.

Bırakmam gerektiğini biliyorum. Kendimi şehvet düşkününü Dane kardeşlerden kurtarmalı ve asla arkama bakmamalıyım. Ama dürüst olmak gerekirse, cezalandırılmaya aç biriyim. Hem kendini arzularından mahrum bırakan bir sadist hem de mahrum bırakan acıdan zevk alan bir mazoşistim.

Ve bu ikisi bugüne kadarki en büyük cinsel cazibem.

Kayla

Kısa alçı çıkarıldığında Reese neredeyse topuklarını havada birbirine vuracaktı. Alçı yerine hava yastığı takıldığında ise neredeyse koşacaktı.

O zamandan beri hidroterapiye devam ediyor. Sonunda görüyorum ki Sporcu ortaya çıkar. Azim, adanmışlık, takıntı. Genelde onu sudan çıkaran ben oluyorum, yeterince yorulduğunu vurguluyorum. Konu koşu olduğunda benim de aynı şekilde olduğumu düşünürsek bu ironik bir durum. Vücudumu zorlamayı seviyorum ve belli ki Reese de öyle.

Reese, Dev ve benim garip bir dinamiğimiz var. İkisinin sürekli pantolonuma girmeye çalışmasının yanı sıra, tuhaf bir üçlü şirket haline geldik. Kendimi Dev'in evinde kendi evimden daha fazla zaman geçirirken buluyorum. İkisine de boyun eğmeyi hala reddediyorum, bu yüzden garip bir bağımlılık oluştu. Günün sonunda, kendimi birini ya da diğerini seçmeye ikna edemiyorum. Sanki bu adil olmamış gibi. Bu yüzden her ikisine de güvenli bir mesafe koyuyorum, sadece rüyalarımda kendimi onlara kaptırıyorum.

Reese ve ben Dev'in evine döndüğümüzde saat neredeyse yedi olmuştu. Acil serviste bir gece vardiyası aldı, bu yüzden sabahın erken saatlerine kadar dönmeyecek, bu da Reese ve beni kendi cihazlarımızla baş başa bırakıyor. Artık pizza, bira ve sinemada karar kıldık. Yanlış anlamayın, bu Netflix'te izleyip rahatlayacağımız türden bir durum değil. İki arkadaş kanepenin karşı taraflarında takılıyor. Reese ortalığı toplarken ben pizzayı ısıtıyorum. Artık tamamen işlevsel, yani artık garip bir şekilde banyo yapmak ya da duş almak için plastik torbalara sarılmış bacaklar yok.

En son Reese'in vücuduna sünger çektiğimde neler olduğunu hepimiz bildiğimiz için banyo görevini Dev'e devrettim. Konusu açılmışken. Yeni duş almış, nemli saçları ve gömleksiz haliyle mutfığa girdiğinde nefesim kesiliyor. Gözlerim hemen göğsüne ve sağ kolu, göğüs kafesi ve yan tarafının tamamını kaplayan detaylı mekanik dövmeyle kayıyor.

Kendi iyiliği için fazla seksi ve daha da kötüsü, bunu biliyor. İzlediğimi de biliyor. Onu benimle takip ediyor

Buzdolabını açıp bir bira çıkarırken göz göze geliyoruz.

"İster misin?" diye soruyor koyu yeşil şişeyi kaldırarak.

"Evet." Ama içeceğimi sanmıyorum; sanırım sadece başımdan aşağı dökeceğim ve bitmek bilmeyen şehveti söndürmesini umacağım.

Reese fazladan bir şişe kapıyor ve doğrudan bana doğru yürüyor. O yaklaşırken olduğum yerde yapışmış gibi duruyorum. Alçısını takmıyor, bu yüzden adımları akıcı, neredeyse normal, karın kaslarındaki tüm kesikler ve göğsündeki tepeler baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanıyor. Sertçe yutkunuyorum, o lanet biraya gerçekten ihtiyacım var.

Benden bir nefes uzakta duruyor, sabun kokusu aramızda dolaşıyor. Gözleri geniş, ıslıl ıslıl ve parlak, parlak mavi, pırıl pırıl bir okyanus gibi. Şişeyi tutuyor, ben almaya çalışınca da çekip alıyor. Şeytani bir şekilde sırtıyor. Ama ben pes etmiyorum. Orada sabırla duruyorum, hazırım ve elinde ne varsa onu bekliyorum. O bir soytarı. Oyun oynamayı seviyor. Ve bunu iyi yapıyor. Çok iyi. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Hangi filmi izlemek istersin?" Ona doğru eğildim.

Reese kulağıma ağır ağır nefes veriyor, spor şortunun altında ereksiyon anında büyüyor.

"Eğer bütün gece bana bu kadar yakınsan, bunun hiçbir önemi yok." Kendi kendime gülümsüyorum. Erkekler çok kolay.

"Yakınlık konusunda herhangi bir söz veremem." Ona sürtünmeye devam ediyorum, dikkatini dağıtmak ve birayı almak için yeterince uzun süre onu kızdırıyorum.

"Hey," diye itiraz ediyor ben geri çekilince. "Edepsiz alay." "Ve sen buna bayılıyorsun." Üstünü açıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Orada çıplak durup o birayı içiyor olsaydın daha çok severdim."

"Rüyada görürsün." Her zamanki cevabımı veriyorum.

"Oh, biliyorum." Yanımdan geçip oturma odasına girerken beni yutacakmış gibi bakıyor.

Sürekli nefesimi tutuyorum. Gerçekten ne kadar şeffaf olduğumu merak ediyorum. Kılık değiştirdiğimi görebiliyor mu? Tüm bunların altında onu gerçekten ne kadar istediğimi biliyor mu? İkimizi de reddetmek için ne kadar kısıtlama gerektiğini?

"Hangi film?" Siyah deri koltuğa oturup kumandayı eline alıyor.

"Romantik bir komedi," diye rica ediyorum koltuğa otururken.

Reese dudağını kıvrır. "Yine mi? Hadi Kayla, biraz aksiyona ihtiyacım var." "Belli ki." Kıkırdıyorum, pantolonundaki şişkinliğe bakıyorum.

"Tamam, kastettiğim bu değildi. Ama benim de bu tür bir harekete ihtiyacım var." O

sırıttıyor, kendini ayarlıyor. Daha sert kıkırdıyorum.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Buna sen sebep oldun, seni küçük horoz."

"Birayı rehin tutmamalıydın. Tüm bunlar önlenebilirdi."

"Şüpheli." Şişesinden uzun bir yudum alır.

"Ne istersen seç. Her şeyi izlerim. Ben kolayım." Minderin üzerine kaydım.

"Tanrım, bunun doğru olmasını ne kadar isterdim." Kıpırdanıyor, rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturuyor. Neredeyse kötü hissediyorum. *Neredeyse.*

Reese talep üzerine yeni çıkan filmleri karıştırırken Riley ve Knight'ın her zamanki gibi gürültü çıkararak ön kapıdan girdiklerini duyuyoruz. Ziyaretleri alışılmadık bir şey değil; neredeyse benim kadar buradalar.

"Çabuk, yerel haberleri aç." Riley, Reese ile benim aramdaki kanepeye oturdu ve elini heyecanla Reese'in kalçasına vurdu.

"Ne için?" Reese ilgisiz bir şekilde kanalı değiştirir.

"Bekle, sadece izle." Riley çılgınca gülüyor, minderin üzerinde zıplıyor. Sert bir yetiškine göre bazen beş yaşında bir çocuk gibi davranıyor. Sınırsız enerji ve çok fazla coşku.

Birkaç haber klibi izliyoruz, Riley her birinde daha da heyecanlanıyor.

Kanepenin kolunda sessizce yanımda oturan Knight'a bakıyorum. Pek konuşkan biri değil, ama varlığı her zaman bol gibi görünüyor.

Biz şaşkın şaşkın bakarken birkaç haber bülteni daha yayınlanıyor. "Dude-"

"Buradayım! Buraya! İzle!" Riley, bir saha muhabiri yerel karavan parkı topluluklarından birinin önünde durup başka bir aşırı doz raporuyla ilgili yayın yaparken Reese'in sözünü keser.

"Üç ay içinde sekizinci aşırı doz vakası bildirildi ..."

Olamaz.

". . . Bozuk eroinin bölgeyi dolaşarak çok sayıda cana mal olduğu söyleniyor. Polis henüz uyuşturucunun kaynağını ya da olası dağıtıcılarını tespit edemedi." Aklıma hemen Sam ve onun kötü uyuşturucunun kaynağını bulmak için yorulmak bilmeden nasıl çalıştığı geliyor. Genç kadının konuşmasını dikkatle dinlerken, çift egzozdan yüksek bir ses geliyor. O anlatırken motosikletli iki adamın arkasından numaralar yapmaya başlamasını şaşkınlıkla izliyorum. Haber bülteninin büyük bir kısmında teker patlatıyor ve yanıyorlar.

Riley gülmekten krlr, Knight da yle.

"Biz de senin gibi nlyz, yo!" Riley heyecanla Reese'in bacağını itiyor, açıkça gösterişli gösterisinden gurur duyuyor.

Reese gözlerini devirir ve kkrdar.

"Bunlar lgn yetenekler, şapkacı." Ona fazla destek vermiyor.

"Biliyorum." Riley yine de devam eder. "Sondaki stoperi gördün mü?"

"ok kötüydü. Artık tüm dünya senin ne kadar havalı olduğunu biliyor."

Neden böyle bir ahmak olmak zorunda?

"Bence harikaydı Riley," diye ekliyorum. Zavall adam sadece biraz takdir edilmek istiyor.

"Teşekkürler. Gördün mü, Nursie ne olduğunu biliyor."

Reese küçümseyerek, "Elbette biliyor," diye yantlyor. "Muhtemelen stoppie'nin ne olduğunu bile bilmiyordur."

"Haklı Riley," diye iç geçiriyorum, belli etmediğim kadar çok şey bildiğimi saklayarak. "Ama hangi numara olursa olsun, cehennem kadar havalyd." Reese'e ters ters bakıyorum. Tam bir aptal.

"Pekâlâ." Riley aniden ayağa fırlar. zerinde bol gri bir eşofman alt, büyük beyaz bir tişört ve düz kenarlı bir beyzbol şapkas vardı. "Hepsi bu kadar millet."

"Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyorsun?" Reese aşr ilgili bir şekilde soruyor.

"Miller'ın iftliğinde miting var. Knight'ın motosikletindeki yeni performans kitini tanıtacağız." Riley'nin açık yeşil gözleri hayat veren bir şeyle parlıyor.

Ralli, motorcuların bir araya gelmesidir. Buralarda son derece yaygındır. Düzinelerce ve düzinelerce motorcu yarışmak, içmek ve parti yapmak için ıssız bir yerde buluşur. Oldukça gergin olabilirler. Para, uyuşturucu ve pembe fişler söz konusu olduğunda, ölümcül bile olabilirler. Sürücüler vnme hakları için neredeyse her şeye bahse girerler. Mal ne kadar sıcaksa, yarış da o kadar sıcak olur.

Nereden mi biliyorum? Çünkü gördüm. Yaşadım. Bir mr önce farklı biriyken.

"Lanet olsun. Bisikletimi ne zaman getireceksin?" Reese talep ediyor.

"Binmeye hazır olduğunda," diyor Riley kibirli bir tavırla ve onu rehin tutuyor. Büyük Reese Dane'in kafası üzerinde çok küçük bir koz. Tamir ettiğini biliyoruz. Reese'e yeni modlar eklediğini bile söyledi.

"Yaknda hazır olacağım," diye onu karanlık bir şekilde uyaryor Reese.

"Buna biz karar vereceğiz." Knight'ın göğsüne dokunarak onu yer değiştirmeye teşvik ediyor.

kanepenin kolundan.

"Beni yargılayan tek kişi Tanrı'dır . . . *Ve IRTA.*"

"IRTA MI?" Soruyorum.

"Uluslararası Yarış Birliği," diye açıklıyor Reese.

"Tabii ki." Bunu bilmemekle ne kadar aptallık etmişim.

Uzaktan modifiye egzozların hışırtısı gelirken, Reese ve ben sadece birbirimizle ve arka plandaki televizyonun alçak uğultusuyla baş başa kaldık.

Tırnağımı çığnıyorum, Sam hakkında düşüncelere dalmışım. Bu aşırı dozları araştırmaya başladığından beri onu neredeyse hiç görmedim. Yerel olduğuna inanıyor ama bunu kanıtlayacak hiçbir ipucu ya da kanıtı yok. Bu vakaları birbirine bağlayan tek şey eroinin dağıtıldığı çanta. Önünde tekerlek damgası olan.

"Kayla. Dünyadan Kayla'ya. . ." Reese odadaki tüm oksijeni talep eder gibi dikkatimi talep ediyor.

"Ne?" Ona baktım, kaldırılmıştı.

"Nereye gittin? Zihinsel tatillere çıkmayı seviyorsun."

"Oh." Hızla gerçekliğe geri döndüm. "Sam'i düşünüyordum. Son zamanlarda ne kadar çok çalıştığını."

"Büyük bir dava mı?" Reese onun ne iş yaptığını biliyordu.

"Evet. Bölgedeki en büyük dava."

"Eroin mi?" Doğru tahmin ediyor. "Sert."

"Kesinlikle öyle. Onu çok az gördüm."

"Onu özlüyor musun?" diye soruyor gerçekten ilgilenerek.

"Seviyorum." Canlanıyorum. "Kulağa çok klişe geliyor ama o gerçekten benim en iyi arkadaşım." "Klişe değil. Dev benim en iyi arkadaşım.

Birini görmüyorsun diye

her geçen gün sevginizin ya da dostluğunuzun azaldığı anlamına gelmez. On yılı aşkın bir süredir arkadaşlarından ve ailesinden uzakta olan biri olarak söylüyorum."

Reese'e boş boş bakıyorum. Ne zaman bu kadar üretken oldu? "Ne? Ben bisikletli ukala bir pislikten daha fazlasıyım." O savunuyor

Kendisi.

Kaşımı kaldırıyorum.

"Bilirsin, beni tanıdıktan sonra," diye ekliyor.

"Sen öyle diyorsan." Boş şişemi sehpadan alıp sallıyorum. "Bir tane daha ister misin?"

"Kesinlikle."

Buzdolabından iki tane daha soğuk bira ve artık ılık olan pizzadan iki dilim alıyorum.

Tabakları cam masaya yerleştiriyorum ve Reese'e birasını uzatıyorum. Oturmaya fırsat bulamadan bileğimden tutup beni yanına çekiyor. "Daha önce çok uzakta oturuyordun."

İtiraz etmeye çalışıyorum ama beni susturuyor.

"Bir uzlaşma yolu buldum." Yeni çıkanlara tıklıyor ve *Gurur ve Önyargı* ve *Zombiler'i* seçiyor. "Romantizm ve Rambo'nun mükemmel karışımı."

"Şok oldum. Egonuzun uzlaşmanıza izin verdiğini düşünmüyordum."

"Kimseye söyleme." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Arada bir nazik olmayı severim."

"Ferahlatıcı." Açılış sahnesi başlarken şişemin kenarını çapkınca dudaklarıma götürüyorum.

"Kayla," diyor Reese şaşırtıcı bir ciddiyetle adımı söyleyerek. "Öyle mi?" Başımı çevirip tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Sadece teşekkür etmek istiyorum. Son birkaç aydır biraz huysuz olduğumu biliyorum."

"Huysuz göt demek hafif kalır. Bunun senin temel kişilik özelliğin olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Reese'in yüzü sevimli, suçlu bir ifadeye büründü.

"Öz" mü? Hayır. Sadece kızgındım, sinirliydim ve tüm dünyaya kızgındım. İşleri zorlaştırdığımı biliyorum. Ama sana söylemediğim şey, içinde bulunduğum sefil durumu çok daha katlanılabilir hale getirdiğin. Bu yüzden teşekkür ederim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Samimi itirafı beni suskun bıraktı. "Bir şey değil." Kendimi onun içten bakışlarının içinde buluyorum. Bu Şok edici bildiri birdenbire yanımda oturan adama tamamen yeni bir ışık tuttu. Kendimi biraz fazla hoşlanmış bulduğum bir ışık.

O karıncalanma anında, koyduğum tüm sınırlar bir anda ortadan kalkıyor. İçgüdüsel olarak Reese'e doğru eğiliyorum, yüzlerimiz o kadar yakın ki nefesindeki bira kokusunu alabiliyorum. Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz, nabzım hızla atarken ve arzularım kabarırken ben her engeli aşmaya hazırım. Ölümey meydan okuyan bir santim daha yaklaştığımızda dudaklarımız buluşacak. Bağlan. Tanrım, lütfen, birleşelim. Kendimi inkâr etmekten ve onu inkâr etmekten yoruldum. Seçemeyeceğimi söylediğimi biliyorum, bu yüzden bunu evrenin dizginleri kontrol ettiğinin bir işareti olarak alıyorum. Beni buraya, şimdi, Reese'in yanına yerleştiriyor ve çekincelerimi ortadan kaldırıyor.

Tüm cesaretimi topluyorum ama tam yaklaştığımda Reese başını çeviriyor ve beni reddediyor. Az önce enayi yumruğu yemiş gibi hissediyorum. Reddedilmenin pis kokusu dudaklarımı kanatıyor.

Az önce ne oldu öyle? Reese aylardır benimle yatmaya çalışıyor ve sonunda ona yeşil ışık yaktığımda beni oyalıyor mu? Her flörtöz saniyeyi ve ateşli kovalamacayı sorgulamama neden oluyor. Yaralı halde, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi kanepenin diğer tarafına çekilmeye çalışıyorum. Ama Reese beni engelliyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Beni sıkıca tutuyor. "İpucunu alıyorum."

"Bu bir ipucu değildi. Ben sadece ..." Cümlesi duraksıyor; gözlerindeki bakış çelişkili ama bir o kadar da coşkulu.

"Sadece ne?" İtiyorum.

"Sadece hiçbir şey." Ağzını benimkine bastırıyor. Cinsel gerilim patlıyor, tüm odayı ve benim öfkeli arzularımı alevlendiriyor. İhtiyacım, sınırdaki saplantım. Öpücük agresif ve çiğ ve hiç esir almıyor. Üstüne çıkıyorum ve bir anda ikimiz de ağır ağır nefes alıyor ve birbirimizi mıncıklıyoruz.

Göğüslerimi sıkıp meme uçlarımı yuvarlarken tek düşünebildiğim "*Dokun bana, dokun bana, bana dokunmaktan asla vazgeçme*" oluyor.

Sonunda hava almak için mola vermek zorunda kaldığımızda, Reese'e göz kırpiyorum. Bir ağ ördük ve dolanmak üzereyiz.

"Ağzını üzerime koy." Reese hastane odasında söylediği sözleri tekrarlıyor ama bu sefer tam olarak nerede istediğini açıkça belirtiyor ve şortunu aşağı kaydırarak sikini serbest bırakıyor. Tam beni hedef alan ereksiyonun uzunluğu ve çevresi karşısında içimden bir şeyler geveliyorum. Lanet olsun.

"Beni bekletme, Kayla." Reese şaftını sabırsızca pompalıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onun el hareketlerini devralıyorum. Ona dokunur dokunmaz acı dolu bir inilti çıkarıyor, gözlerini kapatıp başını geriye eğiyor.

"Sonunda." Ağzımı onun dolgun kafasına yaklaştırıp yuttuğumda kalçalarını sarsıyor.

"Siktir." Seçirerek sikini boğazımın derinliklerine doğru itiyor. Parmaklarını saçlarımda düğümlerken ve vücudunda bir zevk dalgası her sallandığında çekerken onu çalıştırıyorum.

"Bana hap kullandığını söyle." Tekrar itiyor, bu sefer daha sert, homurtuları düzensiz. Başımı sallıyorum ve sikinin ucu boğazımın arkasına defalarca masaj yaparken gayretle inliyorum.

Tanrım, adam kocaman ve siktiği roketin ağzımı gerdiği gibi amımı da gereceği düşüncesi beni çılgına çeviriyor. O kadar çıldırmışım ki dişlerimi şaftına geçirip gerilmesine neden oluyorum.

"Lanet olası hapları kullanıyorum." Reese pantolonumu yırtıp kotumun düğmesini uçururken ben de gömleğimi yırtıp çıkarıyorum. Elini külotuma sokmadan önce zar zor indiriyor, beni hızla parmaklıyor, avucunu klitorisime sürüyor. Şimdiden ağrımaya başladı. Ön sevişme uzun sürmüyor; sadece ıslandığımdan ve hazır olduğumdan emin olacak kadar devam ediyor. Ki öyleyim, aylardır öyleyim.

Reese göğüslerimi ağzıyla yutarken pantolonumdan beceriksizce sıyrılıyorum. Yalama, ısırma ve vahşice emme. Kalçalarımı kavrayıp beni tam sikinin üzerine oturturken hiçbir engel kalmadı. Doğrudan içime giriyor, göbeğime öyle derin vuruyor ki ikimiz de haykırıyoruz.

"Sür beni, Kayla. Boşalana kadar sür beni."

Ben çılgınca aşağı yukarı zıplayıp sistemimde hızlanan orgazmı kovalarken o kıcıma yapıyor. "İşte bu bebeğim, kullan beni," diye cesaretlendiriyor Reese nefesim kesilirken ve bedenim lezzetli bir güçle kilitlenirken.

"Oh Tanrım!" Amım dayanılmaz bir şekilde zonklayana ve meme uçlarım acı içinde sertleşene kadar ona biniyorum. Tam vücudum serbest kalırken, Reese oturuyor ve bir kolunu belime dolayarak daha fazla sürtünmeye ve daha derin penetrasyona neden oluyor. Aklımı kaybediyorum, ağzına karşı kontrolsüzce inerken içim kasılıyor, ben boşalırken ikimiz de dağınık, özensiz öpücükler paylaşıyoruz.

Vay anasını.

Reese beni de yanına çekerek kanepeye yığıldı.

"Bunu hissetmek için çok uzun zamandır bekliyordum." Kalçalarını altımda sallıyor, siki hâlâ sert ve hazır.

"Çok sıcaksın amına koyayım." Dilini tekrar ağzıma sokuyor ve ben ölmek üzereyken sıırılsıklam amıma olabildiğince sert giriyor. "Ve henüz işin bitmedi."

Ne?

Hızlı bir pozisyon değişikliğiyle, Reese beni altına kıstırdı, boynumdan bok yiyor ve kaya gibi sert horozunu kaygan kıvrımlarımın arasına sürüyor.

"Tekrar boşalmanı istiyorum." Ayağa kalkıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor, bacaklarımdan birini kanepenin arkasına doğru sallıyor, beni olabildiğince geriyor. Tamamen açık ve teşhir ediliyorum, amımdan uyarılma damlıyor, daha fazlasını alması için onu baştan çıkarıyor. Ve daha fazlasını alıyor. Reese'in gözleri o kadar vahşi ki neredeyse çıldırmış gibi görünüyor.

"Lanet olası vücudun, Kayla." Bakışlarını çıplak vücudumda gezdiriyor.

tekrar içime girmeden önce, açgözlülükle girişime girip çıkarken her iki kalçamı da cezalandırıcı bir şekilde tutuyor. İkimiz de unutulmuş televizyonun loş ışığı altında onun beni becermesini izliyorduk.

"Yüce İsa." Beni çılgın bir şekilde okşuyor. Sanki ağırdan almak istiyor ama hızlı hareket etmekten kendini alamıyor. "Boşalmanı istiyorum. Tekrar hissetmem gerek." Bu bir istek ya da talep değil; bu kararlı bir zorunluluk. Tekrarlayıp tekrarlayamayacağımı bilmediğim bir zorunluluk. Son orgazmımın etkisinden daha yeni kurtulmuştum ki, o beni bir diğerine sürüklemeye başladı bile.

"Kayla." Kalçalarını çeviriyor.

"Oh lanet olsun." Sırtımı kamburlaştırdım, bedenim çelişkiler içindeydi. İstedikleri ve yapabilecekleri spektrumun iki zıt ucunda gibi görünüyor.

"Bana istediğimi ver," diyor. "Al şunu," diye bağıyorum.

"Yapacağım. Her zaman yaparım." Klitorisime saldırıyor, ben kıvrınana kadar hassas pembe et parçasını ovuyor, çimdikliyor ve çekiyor. Sadece onunla uğraşmıyor.

-Onu rehin tutuyor.

"Reese!" Çıtırdarak ayağa kalktım ve bileğini tutarak rahatlaması için yalvardım.

"İşte bu, bebeğim. İkimiz de çok yaklaştık." İnlemelerim kulak tırmalayıcı bir oktava ulaşana kadar reaktif küçük yumruyu çekiştiriyor ve yuvarlıyor. Ta ki ben ona tam olarak talep ettiği şeyi verene kadar; onun çekiç gibi inleyen sikinin üzerine dünyayı sarsan bir orgazm daha yağdırana kadar.

Altında sarsılıyorum, uzuvlarım siyah deri koltuğun üzerinde görkemli bir şekilde yayılıyor.

Gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Ben izlenecek, hissedilecek bir gösteriyim, ta ki kendi ihtiyacı onu torpilleyene kadar. Göz kapakları kapanana ve vücudu gerilene kadar. Homurdanarak çekiliyor, göğsümün ve karnımın her yerine boşalıyor.

Vücudumu ıslatırken döl akıntıları hiç bitmeyecek gibi görünüyor. Hayattan daha büyük olan bu güzel, vahşi adamın benim yüzümden uçup gitmesini büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Çünkü az önce içimin derinliklerine gömülmüştü.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en güçlendirici duygulardan biri.

Duman dağıldıktan sonra, ikimiz yıldızlı gözlerle, sessizlikle ve

Gurur ve Önyargı ve Zombiler.

Kirlenmiş karnıma bakıyorum. "Sana hap kullandığımı söylemiştim."

"Biliyorum." Reese şeytani bakışlarıyla beni yutuyor. "Ama karşı koyamadım. Bu vücut, benim dölüm. Kaderlerinde varmış."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Gördün mü, sen bile inkâr edemiyorsun." Başparmağının ucuyla kalçama bir damla döl sürdü. "Her tarafın benimle işaretlenmişken çok ateşli görünüyorsun." Sertleşen shaftını okşuyor. "O kadar ateşli ki, sırf seni tekrar kirletebilmek için temizlemek istiyorum."

"Seni durduran ne?" Çırılçıplak ve açık bir şekilde uzandım, bunu yapması için onu yemliyordum. "Hiçbir şey." Reese beni ayağa kaldırdı.

"Duş al. Şimdi."

"Otoriter," flört ediyorum.

"Daha patronluk taslamayı görmedin bile," diye onaylıyor. İçim ürperiyor.

"Beni bekletme, Moto."

Dev

Eve geldiğimde Kayla'yı yatağında mışıl mışıl uyurken buldum. En ıslak rüyalarımın birinin hayata geçtiğini görmek beni çılgına çevirdi. Ne zamandır Kayla'yı tam o noktada istiyordum? Bir yıldan fazladır ve tanrılar sonunda yalvarışımı duymuş gibi, onu gümüş bir tepside sundular. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, gerçekten, ama pembe yanakları ve yastığının üzerine yayılmış uzun siyah saçları savaşı kaybetmeme neden oluyor. Aletim çelik bir boru kadar sert ve cinsel hayal kırıklığım uçucu.

"Kayla?" Onu nazikçe sarsarak uyandırırken adını inliyorum. "Kayla?" Kıpırdanırken başparmağımın ucunu alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Küçük, uykulu seslerle canlanıyor, koyu kahverengi gözlerini kırpıştırarak açıyor.

"Dev?" Kafası karışmış bir halde odaya bakıyor.

"Günaydın."

"Reese nerede?" diye sorar, doğrulup otururken.

Kaşlarımı çatıyorum, bunu ona söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum. "O gitti."

"Gitti mi?" Kaşlarını birleştiriyor, şaşkın. "Nereye gitti?" "Bahse girerim şu anda Atlantik üzerinde bir yerdedir."

"Ne?" Ona ne söylediğimi anlayamıyor gibi görünüyor ama bu beni hiç şaşırtmadı. Reese ortadan kaybolma hareketleriyle ünlüdür. Bunu bekliyordum ve geriye dönüp baktığımda, belki de onu uyarmalıydım.

"Sırt çantası odasında yok ve bunu mutfak tezgahında buldum." Önlüğümün cebinden bir çek çıkardım ve ona uzattım. Dikkatle aldı.

"Vay anasını." Uykulu gözleri genişliyor. "Bir tane fazla sıfır var."

"Merak etme. Reese bunu karşılayabilir."

Kayla hesaba beklediğimden daha uzun süre bakıyor; yüz ifadesi hayal kırıklığından öfke olduğuna inandığım bir ifadeye dönüşüyor. Onu bu kadar üzen ne? Reese'in veda etmediği gerçeği mi? Ya da belki de son birkaç ayın ona Reese'in gösterdiğinden daha fazlasını kazandırdığını düşündü. Kardeşim bir

gizemli bir yaratık. Onu harekete geçiren tek bir şey var, o da yarışmak. Hiç kimse, ne ben, ne annemiz, ne de doğal bir felaket onu pistten uzak tutamaz. Adrenalin patlamasından. Kayla nüfuz sahibi olduğuna inandıysa, fena halde yanıldığını anladı.

Acı dolu bir ifadeyle yataktan kalkmak için iter. "Gitmeliyim." "Ya da kalabilirsin."

"Hayır, Dev-"

"Şşst." Çenesini tutuyorum ve başparmağımı dudaklarına bastırıyorum. Böyle bir fırsatın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Çok uzun süre ve çok sabırla bekledim. Beklemekten bıktım artık. "Seni yatağında görmenin beni ne kadar zorladığını biliyor musun?"

Kahverengi gözleri açılıyor ama şoktan değil, tahrikten. Açık sözlü olmamdan hoşlandığını biliyorum ve kendimi tuttuğum her şeyi yapmayı ve söylemeyi planlıyorum.

"Dilimi vücudunun her santiminde gezdirmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Dudaklarımızı ayıran tek şey parmağım olsun diye iyice eğiliyorum. "Sen çılgılık atıp boşalmak için ağlayana kadar amını yalamayı ne kadar istiyorum biliyor musun?"

Keskin bir nefes alıyor, göz bebekleri büyüyor. Onu yakaladığımı biliyorum.

"Seni yalvartacağım, Kayla. Sesin kısılana kadar yalvarmanı sağlayacağım ve ancak o zaman bunu düşüneceğim."

Gözlerinin koyu kahverengisinde çok sayıda duygu fırtınası yaşanırken nefes alış veriş hızlanıyor.

"Dev," adımı bir suskunluk içinde söylüyor. Çekince, pişmanlık ve istek hepsi tek hecede oynuyor.

"Düşünme. Sadece çeneni kapa ve beni öp Kayla."

Ve beni çok şaşırttı, beklediğimden daha güçlü bir şekilde bunu yaptı.

Engelleri yıkan bir kucaklaşma. Aramızdaki duvar yıkıldı ve eskiden yasak olan bu topraklara hükmetmeye niyetliyim.

Kıyafetler yırtılırken ve sıcak nefesler birbirine karışırken aramızda tutku kükrüyor. Kontrolü ele almak için bir saniye bile kaybetmiyorum. Bu benim şovum ve Kayla benim canlı kuklam olmak üzere.

"Bacaklarını aç," diye emrediyorum, kalçalarını birbirinden ayırıyorum. "Ellerini başının üzerine koy, çarşafı tut ve sakın bırakma."

Gözleri uydu büyüklüğünde açılıyor ama emirlerime itaat ediyor. Şimdiden iyi bir kız oldu. Kendimi onun uzanmış çıplak vücudunun üzerinde asılı tutuyorum.

Burunlarımızın ucu bir santimetre arayla, ateşli bakışlarımız kilitlendi. "Gel dediğimde geleceksin, anladın mı? Ne olursa olsun." Yüzünü tutuyorum ve onu kabaca öpüyorum. "Ağlayana kadar seni yalayacağım ve sonra yalvarana kadar seni becereceğim."

Kayla'nın nefes alış veriş hızla hızlanır. "Sana söyledim, neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Şimdi sana gösterme zamanı. Sakın bırakma. Hareket etme, sadece inle ve bana istediğimi ver."

Kayla'nın kalp atışları daha da hızlanıyor. Gergin. Muhtemelen bir erkekle birlikte olduğundan daha gergin. Ben de tam olarak böyle hissetmesini istiyorum. Korkmasını istiyorum ki ona bilinmeyen ne kadar heyecan verici olabileceğini gösterebileyim.

Boynundan aşağı doğru emiyorum, teninde kalıcı kırmızı izler bırakıyorum. Göğsünde durup her iki göğsünü de aynı anda okşuyor, dilimin ucuyla meme uçlarıyla alay ediyorum. Keskin küçük noktalar haline gelene kadar her ikisiyle de uğraşıyorum ve Kayla kıvranıyor. Göğüslerinden ne kadar zevk alsam da, beni salya akıtmaya iten onun amcığı. Uyluklarının gerilmiş tepesine yaklaştıkça arzum daha da zıvanadan çıkıyor. İlk yalamamı yaptığımda çoktan ıslanmıştı; uyarılmışlığının tatlı tadı çok güçlü. Acele etmiyorum, bacaklarını birbirinden ayırıp kahvaltı ziyafeti çekerken uzanmak için rahat bir pozisyon buluyorum. Ben barbarca yalayıp emerken ve ısırırken Kayla başının üzerindeki beyaz çarşafı sıkıca tutuyor. Acı dolu inlemeleri her geçen dakika daha da yükseliyor. Dilimi taşkın girişine batırdığımda kasılıyor. "Dev!" Tüm vücudu coşkuyla kıvranıyor.

Tek kelime etmiyorum. Sadece daha hızlı, daha acımasız bir dille karşılık veriyorum. Ağlamasını istediğimi söylediğimde ciddiye alırdım ve görünüşüne ve hissine bakılırsa, yaklaşmış.

"Dev, oh siktir! Oh siktir!" Yüzüme karşı çılgınca amını dalgalandırırken sesi yükseliyor. Geri çekiliyorum, rahatlmasına izin vermeye birazcık bile yaklaşmıyorum.

"Siktir. Lütfen durma." Benim zevkim için yatakta çırpınıyor.

"Benim için ağla, Kayla." Dilimi amcığına dayadım ve tekrar tekrar şişmiş klitorisinin üzerinde acımasızca gezdirdim.

"Dev, lütfen-aaa-sss-eee," diye nefes nefese beni iyice tatmin ediyor.

Silemeyeceğim bir gülümseme ve taşı bile ezebilecek kadar güçlü, zonklayan bir aletle Kayla'nın hazır vücuduna tırmanıyorum. Girişi o kadar kaygandı ki, sıırıslıklam kıvrımlarından zahmetsizce kaydım.

Gözleri kapalı ve yüzü kızarmış bir şekilde zahmetle pantolonunu indirirken ona bakıyorum.

kaslar gergin.

"Seni sikmem için bana yalvar." Kulak memesini ısırđım ve çekıştirdim.

Elleri hâlâ çarşaflara yapışmış halde, "Lütfen" diye miyavlıyor.

"Yeterince iyi değil." Sikimi klitorisine daha sert sürtüyorum.

"Dev, lütfen!" Eğiliyor ama yine de yeterince samimi değil.

"Bana bak."

Kayla gözlerini yavaşça aralıyor. Sıcak kahverengi havuzları şimdi dipsiz bir siyah deniz. "Söyle."

"Dev, lütfen sik beni. Lütfen boşalmama izin ver."

Kahretsin, sikim seğiriyor. Son kısmı beklemiyordum.

"Kahretsin, Kayla." Kendimi tutamadan ona çarpıyor, kabzasına kadar gömölüyorum. İkimiz de kontrolden çıkmış bir şekilde spazm geçiriyorduk. Bir elimi sırtının altından geçirerek onu yukarı kaldırdım. Kalçalarımı dalgalandırıp sikimi tekrar tekrar içine sokarken boynuma yapışıyor.

"Anlat bana." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Gelmene izin vermemi ne kadar çok istediğini söyle."

"Çok fazla!" diye yalvarıyor, bana karşı sürtünüyor, duvarları geriliyor. "Buna çok ihtiyacım var!" Sesi gergin bir fısıltıya dönüştü. "Dev, lütfen." Amı daralıyor ve ne söylersem söyleyeyim patlayacağını biliyorum.

"Bırak." Daha hızlı pompalıyorum. "Benim için gel, Kayla."

Bir an bile geçmeden, sel kapıları açılıyor ve çalkantılı bir uyarılma denizinde boğuluyorum. Kayla'nın çığlıkları kreşendoya tırmanıyor. Duygular ve sesler taşaklarımı yukarı çekmeye ve onu orgazmik kara delikten aşağı takip etmeye teşvik ediyor.

O kadar sert sevişiyoruz ki, sayvanlı yatağı sallıyoruz ve volkanik titreşimler sona erdiğinde, ikimiz de bir moloz yığını içinde kalıyoruz. Yıpranmış bedenler ve boş zihinler. Kayla'yı kendime çekip gözlerimi kapatıyorum. Daha sonra yastık sohbeti için bolca zamanımız olacak. Şu anda tek istediğim aylardır peşinde olduğum kadına sarılmak ve onun hızlı kalp atışlarının ritmik sesiyle uykuya dalmak.

Benim, orospu çocuğu. Hepsi benim.

Kayla

Uyandığımda her yerim ağrıyor. Kaslarım, başım ve en kötüsü kalbim. İkiye ayrılmıştı.

Mışıl mışıl uyuyan Dev'e bakıyorum. Beni kollarının arasına almış Vücudumun etrafındaki ölüm pençesi. Suçluluk duygusu beni canlı canlı yemeden ona zar zor bakabiliyorum. Az önce ne olmasına izin verdim? Yirmi dört saat içinde iki adam mı? Tamamen aynı görünen ama tamamen farklı oldukları kanıtlanan iki adam.

İkisi için de bacaklarımı isteyerek açtım, sonuçlarına katlandım. İkisini de seçmezken nasıl oldu da ikisini de becerdim? En kötüsü de tamamen ikiye bölünmüş olmam. Reese gitti ve bu beni ne kadar harap etse de Dev'i uyandırıp bana tekrar tecavüz etmesine izin vermeyi çok istiyorum.

Berbat durumdayım.

Bir Dane kardeş demo sitesi.

Kafamı boşaltmalı ve bir sonraki hamlemi düşünmeliyim. Ve bunu yapmanın tek bir yolu var. Kaçmak. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda. Dev'in ölümcül pençesinin altından olabildiğince hızlı ve sessizce sıyrılıyorum. Bütün gece çalıştı, bu yüzden yorgunluğu benim lehime. Yataktan kalkıp kıyafetlerimi toplarken zar zor kıpırdıyor. Uyuyan adama son bir kez bakarken suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. Keşke uyandığında burada olabilseydim ama gitmek en iyisi. Şu anda onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.

Aşağı indiğimde aceleyle giyiniyorum, sonra da Dev'in evinden kamyonetime kadar yalınayak utanç yürüyüşü yapıyorum.

Acı içindeyim. Reese gitti, Dev burada ve her ikisi de aynı gülümsemeye, gözlere ve yüze sahip olsalar da, her biri kalbimden kendi parçasını çaldı.

Reese

Kayla'yı sikip sonra da zıplamak sikik bir şeydi, biliyorum. Ama başka seçeneğim yoktu. En azından ben öyle düşünüyordum. Geri dönmem gerekiyordu ve ben hazırdım. İyileşme sürecim boyunca sponsorlarımı haberdar ettim ve onlara yeşil ışık yakar yakmaz İspanya'ya bir uçuş ayarladım. Benim yarışmaya, onların da kazanmaya ihtiyacı vardı. Ne yazık ki ilk yarışım ikimiz için de bir felaket oldu.

Şimdi kendimi kaçmak için sabırsızlandığım yere geri dönmüş buluyorum. Bu benim için yeni ve garip bir durum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Kayla'yı düşünmeden edemiyordum. O kız beni derimden etkiledi ve hiçbir kırmızı çizgi hızı, kusursuz süper model ya da ünlülerin onayı beni onun için özlem duymaktan alıkoyamadı. Ki bu çok mantıksız. Özlem duyduğum tek şey podyumda yer almaktı. Kadınlar hiçbir zaman önemli olmadı. Kulağa soğuk gelebilir ama benim hayatım yarışmak ve bisikletime olan bağlılığım. Ama Kayla bir şekilde bu bağı kopardı. Komik olan şu ki, ayrılana kadar bunu fark etmedim. Ta ki içimde daha önce hiç deneyimlemediğim bir boşluk oluşana kadar. Bunu görmezden gelmek, inkâr etmek ya da tartışmak mümkün değildi. İşte buradaydım, Amerika'ya döndükten bir buçuk saat sonra, takıntılı bir ucube gibi onun apartman kompleksini takip ediyordum. Daha önemli tek bir durak vardı, o da bisikletimi almak için Riley'nin garajıydı. Artık silahlandığıma göre hazır olmam gerekiyor. Ama garip bir şekilde tereddütlüydüm. Beni gördüğünde nasıl tepki vereceğinden endişeliyim. Daha önce böyle bir şeyi hiç umursamamıştım. Kadınlar benim yanımda zayıf düşer, tersi olmaz. Ve kontrolün amaçsızca kaybedilmesinden nefret ediyorum.

Siktir et. Gazı kökledim ve doğruca onun garaj yoluna girdim.

Daha önce hiçbir meydan okumadan geri adım atmadım ve bu sefer de farklı değil.

Mutfak penceresinin altındaki asfaltta motoru çalıştırıyorum. Camdan dışarı bakana kadar vitesi yükseltiyorum. Kalp şeklinde yüzü ve uzun siyah saçlarını görünce kalbim çarpıyor. Çok geçmeden kayboluyor ve beni huzursuz bırakıyor.

Ön basamağında cisimlenirken kalkanımın altından bakıyorum,

Yavaşça bana yaklaşıyor, gözlerinde garip bir bakışla. Benden ne anlam çıkaracağını bilmiyor. Sorun değil. Şu anda ben de kendimden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. O yaklaştıkça nabzım hızlanıyor. Ulaşma mesafesine gelince makineyi kapatıp kaskımı çıkarıyorum.

"Vay, vay, vay, bakın kasabaya kim geri dönmüş. Savurgan, seks hırsız oğul."

Seks hırsızlığı, ha? Tamam, belki de bunu hak ediyorum. Kayla Dev'in yatağında bayılmadan önce birkaç tur akıllara durgunluk veren seks yaptık ve ben kapıdan çıkıp gittim.

"Ne kadar çaldığımı bilmiyorum," diyorum küstahça. "Sanırım hizmetlerin için sana ödeme yaptım." Arkamda bıraktığım büyük çeki ima ediyorum.

Ben onu içime çekerken Kayla alay ediyor. Onu telaşlandırmaya bayılıyorum. Ayrıca o dar, yırtık kot pantolon ve beyaz transparan tişörtün içinde ne kadar seksi görüldüğüne de bayılıyorum.

Bisikletimin üzerinde dengede dururken kollarımı kapağıma dayıyorum ve onun vücuduna yapmak istediğim her şeyi hayal ediyorum. Kayla'nın kıvrımları COTA'dan daha öldürücü.

"Burada ne işin var Reese?" Kollarını kavuşturdu ve açık açık ateş etti. Belli ki beni eğlendirecek havada değil.

Bunu açıklamanın doğru yolunu bulmaya çalışırken bisikletimi ileri geri sallıyorum. Bir konuşma yazmadım ki.

"Seni görmek istedim."

Kaşlarını şüpheyile kaldırıyor.

"Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Bilmiyorum. Belki de beni sikip gittiğin içindir. Bir kızın içini ısıtacak bir şey değil bu."

"Gitmem gerekiyordu." Baştan savdım.

"Sorun değil Reese," diye yakınıyor. "Sadece arkadaşlığımızın en azından bir vedayı hak ettiğini düşündüm."

"Öyle oldu. Ve iyi olmadığını biliyorum. O yüzden benimle dalga geçme."

"Seninle kafa bulmuyorum.

Kim olduğunu biliyorum-" "Benim hakkımda hiçbir

şey bilmiyorsun," diye kestim sözünü. "O zaman

aydınlat beni. Neden buradasın?" diye ısrar ediyor.

"Çünkü . . . Geri adım atmaya ihtiyacım vardı." Cümlenin uzamasına izin verdim.

"Geri adım mı? *Yarıştan mı?*" Boşlukları o dolduruyor.

Başımı salladım.

"Neden?" Kayla'nın yanıtı inanılmazdır.

"Diyelim ki çok beklenen geri dönüşüm beklenmedik bir şekilde oldu."

Kayla'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı açık. Neden olsun ki? Yarışlar ya da benim dünyam hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ve nasıl birdenbire her şey başıma yıkıldı.

"Sondan ikinci turda durdum. Öndeydim ve sonra . . . hiçbir şey." Motorun durduğu gibi boğazımı kestim. "Lanet olası makine arızası." O kadar şey varken.

Kayla'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, benim felaketim onun önem skalasında bir bok ifade etmiyor. "Belki de evren sana bir şey söylemeye çalışıyordur," diyor küçümseyerek, zerre kadar pişmanlık duymadan.

Bunu benim için kolaylaştırmayacak; beni kıvranırken görmek istiyor, ki bunu başka hiçbir şeyde yapamaz, ama umurumda değil. İlk kez gururumu ayaklar altına alıyorum ve her şeyimi ortaya koyacağım. Daha önce kaza yaptım ve yandım; bunu tekrar yapmaktan korkmuyorum. Ama savaşmadan çekip gideceğimi sanıyorsa, kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok. Sahip olduğum her şey için savaştım ve onun için de savaşacağım.

"Sanırım öyle," diye kabul ediyorum. "Ve sanırım dinleyeceğim. Bu sezonluk işim bitti." Bunu itiraf etmek beni mahvediyor. "Sadece iki yarış kaldı. Ve o son felaketle geri dönüş şansım yok." Yüzümü kaşıyorum. Bu kaya ve zor yer beni öldürüyor.

"Peki ne yapacaksın?" İlgisiz davranıyor ama yine de beni eğlendiriyor, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Bölgeyi yeniden tanıyabileceğimi düşündüm." "Ama buradan nefret ediyorsun," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

"Benim de sorunlarım var, bu doğru, ama belki benimle olursan o kadar da kötü olmaz."

"Ben mi?" Kaşları havaya kalktı.

"Sen. Hadi." Başımı salladım. "Hadi bir gezintiye çıkalım."

Kayla'nın koyu renk gözlerinde bol miktarda endişe var. "Hiç sanmıyorum."

"Neden? Bisikletleri sevmediğiniz için mi?"

"Çünkü motorcuları sevmiyorum," diye hatırlatıyor bana.

Evet, doğru. "Bu saçmalık. Yoksa benimle yatmazdın."

Dudağını ısıırıyor. "Neden bu konuyu açıyorsun ki?"

"Çünkü tekrarını umuyorum. Yirmi düzine kez." "Hayır," diye reddediyor.

"Evet." Ona doğru eğildim. "Bana binmek istediğini biliyorum. Yani, bisikletime." Kayla başını sallıyor ama tereddüt ettiğini görebiliyorum. Onun nasıl

Koltuğun üzerinde diz çökmüş kalçalarım ve makinenin baştan çıkarıcı aerodinamik kıvrımları içimi ısıtıyor. Yüksek hassasiyette güzellik. Türünün tek örneği olan motosiklet ve ben süper şarjlı bir performans hissi yaratıyoruz. Bunu kaçırmak istemeyeceğini biliyorum.

"Hadi, Kayla," diye onu ikna ettim. "Tek bir hayatın var.

Onu yaşa." "Bu senin sloganın mı?"

"Hayır, benim sloganım *bana hızlı ver*. Şimdi, kaldır kışını da şu bisiklete bin." Sanki aniden endişelenmiş gibi nefesi hızlanıyor. "Ben o kadar kolay değilim." "Bebeğim, bunu bilmiyor muyum? Beni üç ay boyunca nefes nefese bıraktın ve sonra

Gitmem gereken geceden bir gece önce bana teslim ediyorsun. Bektan bir durum." "Asıl berbat olan şey, iyi bir haber bile vermeden gitmen-Güle güle."

"Bunu sonsuza kadar kafamda tutacak mısın?"

"Bu sadece benim ne demek istediğimi kanıtlıyor."

"Hangisi?"

"Motorcular beladan başka bir şey değildir."

"Hepimiz adına konuşamam ama ben kesinlikle öyleyim." Flörtöz bir gülümseme gösterdim. "Ve ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne düşündüğün umurumda değil."

Kıkırdıyorum ve onun iğneleyici cevabını savuşturuyorum. "Bence sen belayı seviyorsun." "Kesinlikle sevmiyorum," diye itiraz ediyor.

"Beni affedip şu lanet bisiklete binersen binebilirsin. Dostça bir sürüşten başka bir şey istemiyorum. *Henüz*."

Kayla yanağının içini çiğniyor ve beni öpmek mi yoksa tekmelemek mi istediğini anlayamıyorum.

"Hadi." Cazibemi arttırarak onu tekrar zorluyorum.

İsteksizce bir adım öne çıkıyor, o kadar yaklaşıyor ki şampuanının temiz kokusu duyularıma saldırıyor.

"Özür dile," diyerek bana meydan okuyor.

Bakışlarımda yanan kararlılıkla ona bakıyorum.

"Çok özür dilerim. Ve ciddiyim. Bir daha asla böyle zıplamayacağım. Vedalarda hiç iyi olmadım. Ve eminim ki gözlerinin içine bak saydım, buradan ayrılamazdım."

Kayla'nın yüzündeki sert çizgiler yumuşuyor. Sanırım içten özrüm beni kurtarmış olabilir. Küçük bir miktar.

Uzun süren birkaç dakikanın ardından Kayla gülümser ve iç çeker. "Affedildim mi?"

"Hayır." Sırıttıyor.

"Evet, öyleyim." Bileğini yakaladım ve onu daha yakına çektim. "Get. Bin."

Kayla neredeyse korkuyla elimden kurtuluyor. Hayatımda hiç kimsenin bir motosiklete onun gibi tepki verdiğini görmemiştim.

"Uzun zamandır bisiklete binmemiştim." Gözlerinde gerçekten yaşlar oluşuyor.
Bu da ne...?

"Sana göz kulak olacağım, bebeğim. Buradan daha güvenli bir yer yok." Kalçalarıma dokunuyorum.

"Oraya binmediğimi biliyorsun." Bir kahkahayı bastırıyor. Şimdi bir yere varıyoruz.

"İstersen yapabilirsin. Bir maymun gibi bana yapış." "Asla."

Dudaklarını büzüyor.

Ah, orada biraz gurur var.

"O zaman ne olacak? Burada durduğumuz her saniye, yolda bir mil daha az gitmek demek." Kayla yerinde kıpırdanıyor, düşünüyor. Ben bir sorun göremiyorum.

"Bir kaska ihtiyacım var." Sonunda gergin sessizliğini bozdu.

Benimkini uzatıyorum, ama o sadece dudaklarını çiğneyerek bakıyor.
"Bekle biraz."

Aceleyle garaja gidiyor ve kapının yanındaki tuş takımına bir kod giriyor, kapı açılınca içeri koşuyor. O gözden kaybolurken garajın arka tarafında sıcak pembe tekerlekleri olan siyah bir spor bisiklet görüyorum.

Hmm . . .

Kayla elinde bisikletle aynı renkleri taşıyan bir kask ve kollarında ve yanlarında sıcak pembe çizgiler olan bir deri ceketle geri döner.

"Çok ateşli bir Kawasaki'niz var-"

"Tek kelime daha etme," diyerek sözümü dizlerimin dibinde kesiyor ve ceketini üzerine geçiriyor. "Ve sadece bisikleti çalıştır." Kaskını takıyor ve bir profesyonel gibi atlıyor.

Lanet olsun, anlatılacak bir hikaye *var*. Şimdilik bırakıyorum. Marşa basıyorum ve süslenmiş motor kükrüyor. Titreşimlerin ve sesin tadını çıkarıyorum; canavarımı özlemiştim.

Kayla kollarını belime doluyor ve ben gülümsememi bastıramıyorum.

"Reese?" Arkasına yaslanıp vizörünü kaldırıyor. "Elindeki bir silah mı? Yoksa beni gördüğüne *gerçekten* sevindin mi?"

"Bu bir silah ama seni gördüğüme de çok sevindim." Kaskımı takıyorum. Riley'nin iyi olduğu bir diğer şey de bu. İhtiyacım olduğunda ekstra ısı.

"Neden bir silaha ihtiyacın var?" diye soruyor ikizlerin gürültüsü arasında.

Turbolar.

"Kayla." Dönüp ona bakıyorum. "Bu, kışında modifiyeler olan türünün tek örneği bir H2R ve dışarıda bir sürü aç motorcu var. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

Sokak serserilerinin motosikletim için beni soymasına izin vermeyeceğim. Bu yavruyu parçalara ayırırsan, karaborsada on binlerce dolarlık parçadan bahsediyorsun. Cesedimi çiğnemen lazım.

Evinin önünden geri geri çıkarken Kayla'nın elini sıkıyorum ve caddeye çıktığımda gazı açıyorum. Ekim ayının sonları, yani sıcaklık ılıman. Renkli sonbahar manzarasıyla mükemmel bir sürüş havası. Doğruca yolların rüzgarlı ve engebeli olduğu taşraya gidiyorum. Saatte yetmiş mil hızla, kendi kişisel eğlence parkınız haline geliyorlar. Kayla arkadayken biraz ağırdan almak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama o ne yaptığını çok iyi biliyor, eğilmesini istediğimde eğiliyor ve vücut diliyle iletişim kuruyor. Ata binmek her zaman heyecan vericiydi ama Kayla ile binmek yepyeni bir deneyim. Bırakın motorumu, yolu paylaşmayı bile hiç sevmemişimdir ama o bana yapışmışken, vücutlarımız gaz türbini kadar akıcıyken, sanki uçabilirmişiz gibi geliyor. Debriyajı bırakıp gaza basmadan ve geri çekilip ön tekerleği havaya kaldırmadan önce yumruğunu hafifçe sıkarak ona tutunmasını işaret ediyorum. Kayla'nın heyecanlı ciyaklamasını motorun yankısından duyuyorum. O da bu heyecanı en az benim kadar seviyor. Devri düşürüyorum, sonra yükseltiyorum ve önümüzdeki düzlükte en yüksek hızlara ulaşıyorum.

Ben yavaş yavaş hızlanırken Kayla göğsümü okşuyor. Vücudu öne doğru eğilmiş ve benimkine yapışmışken ve elleri göğsümün her yerinde dolaşırken düşünmekte zorlanıyorum. Avucunu bacaklarımın arasına kaydırıp ona tam olarak ne yaptığını gösteriyorum. Utanmadan sikimi sıkıyor, sonra elini pantolonumun içine sokuyor. Kahretsin, dikkat dağıtmak için eğitilmiş uzman bir sürücü olduğum için şanslı, çünkü sürücü koltuğunda başka biri olsaydı, bir ağaca sarılırdık.

Lanet olası küçük kız. Beni ateşledi, zonklayan sikim ateşleyici oldu.

Taştan yapılmış üstü kapalı bir köprünün altında kenara çekiyorum. İnanılmaz derecede uzun değil ama yapmak üzere olduğum şey için yeterli koruma sağlıyor.

Motoru dururdum ve destek ayağını indirdim. Sonra tamamen dönüyorum. Önce kaskımı sonra Kayla'nınkini fırlatıyorum, bakışlarındaki kavurucu ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkilemişim. Başlangıçta farklı şekillerde olmuş olabilir ama aynı sonucu doğurmak üzere.

Ağızlarımız birbirine çarparken onu kucağıma çekiyorum. Onu sertleşmiş ereksiyonuma sürtünmeye zorlarken parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

Köprünün hemen altında kıyafetlerini yırtıp atıyorum. Şu anda etek giyiyor olması için neler vermezdim.

"Ne kadar maceracısın?" Elimi kotunun içine soktuğumda sırılsıklam olduğunu görüyorum. Kendimi durduramayıp iki parmağımı amının derinliklerine soktum ve onu parmaklamaya başladım. Hemen içime giriyor, elime biniyor.

"Şu anda... tehlikeli derecede maceracı." Sözleri nefes nefese. Oh, evet. "Bunun hızlı olması gerekecek."

"Hızlı olma konusunda uzman olman iyi bir şey." Pantolonunu yırtarak açtı.

"Evet, öyleyim. Ama bu kısa sevişmeyi aramızda tutalım. İtibarımı zedelemek istemem." Sesimde mizahla onun hareketlerini taklit ediyorum.

"Tanrı korusun. Yarışmak dışında başka bir nedenden dolayı minuteman olarak bilinmek istemezsin." Sesi kesik ve benimki kadar muhtaç.

"Hayır, yapmazdım." Önce iniyorum, sonra Kayla'yı seleden kaldırıyorum, kot pantolonunu kalçalarına kadar sıyırıyorum ve onu bisikletin üzerine eğiyorum. Kahretsin, onu görünce aklımı kaybediyorum. Kayla'nın üstüme çıkmasından daha ateşli tek şeyin motoruma çıkması olduğunu söylediğimi biliyorum, ama onu motorumun üzerine eğilmiş, alt tarafı yarı çıplak, üst tarafı derili görmek pastayı alabilir.

Fermuarımı açıyorum, daracık amına girmek için histerik çığlıklar atan sikimi serbest bırakıyorum. Dar, ıslak, cennet gibi bir amcık. Tanrım, verdiğim tepkiye bakarsan daha önce hiç sikişmediğimi sanırsın.

"Sikimi özledin mi?" Kayla'yı ileri doğru sarsarak içine doğru itiyorum. "Belki," diye nefes nefese kaldı.

"Belki mi?" Elimi boğazına doluyorum ve tekrar iterek onu kendime hapsediyorum. "Soruyu tekrarlamama izin ver. Yaptım. Sen. Bayan. Benim. Sikimi?" Her kelimeyi kalçalarımınla noktalıyorum. Kayla yüksek sesle iniyor, ses köprünün altında yankılanıyor.

"Amımı özledin mi?" Sorumu geçiştiriyor.

"Sen ne sanıyorsun?" Ona çarpıyorum, vücutlarımızı birleştiriyorum.

"Evet," diye tekrar nefesini tuttu.

"Bu cevap tüm soruları açıklıyor mu?" Bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi biri bizi yakalamadan gel. Tek ihtiyacım olan, çıplak kıcımın sosyal medyaya yayılması."

"Yap beni." Sertleşmiş sikimin üzerine doğru iterek beni azdırıyor. İkinci kez sormasına gerek yok.

Boynuna yapışıyorum ve serbest bırakıyorum, etrafımda sıkılaşıp ve kollarımda kıvrana kadar vuruyorum. "Tam orası, bebeğim. Bunu istiyorum," diyorum ona, amcığı sikimi emerken, kasılırken ve ılık, ıslak dölüyle ıslatırken. *Tanrım.*

Bacaklarındaki küçük boşluk ve kaygan, sıkı kanal bana patlamak için ihtiyacım olan her şeyi veriyor. Orgazm beni uçururken ikimizi de öne doğru eğiyorum. Kendi homurtu ve inlemelerimin sesleri şimdi etrafımızda yankılanıyor.

Aşağı inmeye başladığımda, yüzümü Kayla'nın kürek kemiklerine gömüyorum ve artçı şoklar boyunca nefes alıyorum. Bu kadını ve üzerimdeki etkisini *sikim*.

Serin bir sonbahar esintisi bana maruz kaldığımızı hatırlatıyor. Soluk soluğa kalmış Kayla'dan uzaklaşıp onu ayakta durur pozisyona çekiyorum. Hızla pantolonunu yukarı çekiyorum, sonra aynısını kendime yapıyorum, Kayla arkasına yaslanıp beni öperken sikimi pantolonumun içine sokuyorum. Bir anlığına kendimden geçmiş bir adam oldum.

Görmeden önce bir polis arabasının *sesini* duyuyoruz. Lanet olsun. İhtiyacımız olan son şey bu. Kayla'yı kendime doğru çekiyorum, belimdeki gizli silahın dikkatle farkındayım.

Çok sayıda sessiz soru arasında gidip geliyor. Ne kadarını gördü? Ne kadar büyük bir pislik? Onu susturmak için ne kadar ödemem gerekecek?

Polis camı indiriyor ve savunmam yükseliyor. Ama söylediği şey beni hazırlıksız yakaladı.

"Hey, Kayla, burada her şey yolunda mı?"

"Hey, Scottie," diye neşeyle karşılık veriyor. "Hepimiz iyiyiz."

Krom kafesli, beyaz, özel H2R'ime bakarak başını sallıyor. Türünün tek örneği ve kesinlikle yasal değil.

"Kayla." Arabaya yaklaşması için başıyla işaret ediyor. İşte geldik. Git.

Elimden kurtuldu, bisikletimin etrafından dolaştı ve eğilerek bisikletin arkasına yaslandı.

Kapı çerçevesi.

Kahretsin, manzarayı seviyorum ama koşullardan nefret ediyorum.

Memur alçak sesle konuşuyor, bu yüzden kulak misafiri olmaya çalışsam da konuşmalarını duyamıyorum. Kayla aniden gülerek omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sanırım bunu ayarlayabilirim," diyor herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Görüşürüz, Scottie." Polis arabasının kaputuna vuruyor.

"Kayla, Bay Dane." Uzaklaşmadan önce bir kez daha başını sallıyor.

Araç uzaklaştı ve Kayla tekrar kollarıma girdi.

"Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Tamamen karanlıkta bırakıldığım için.

"Scottie büyük bir hayran. Biraz utangaçtır, bu yüzden ona bir imza verip veremeyeceğimi sordu."

"Hepsi bu kadar mı?" Ne büyük bir rahatlama! "Bu, ve sana güzel kış demek için." "Ne?" Gerildim.

Kayla gülmekten kırılır. "Şaka yapıyorum. Bir şey gördüğünü sanmıyorum." "İyi zamanlama için Tanrı'ya şükürler olsun."

Kaslarım gevşedi. "Ve hızlı olduğum için."

"Hey, şimdi. Bu sadece durumun iyiliği içindi." Ellerimi yuvarlak kış yanaklarına doğru kaydırdım ve sıktım. *Benimkileri*.

Şimdiye kadarki en garip konsept. Şimdiye kadar üzerinde gerçekten hak iddia ettiğim tek şey karbon fiber kaportalar, dört silindir ve iki tekerlekti, ancak dar görüş alanım genişliyor gibi görünüyor. "Başka bir sürüşe hazır mısın?"

Kayla'nın gözleri parlıyor. Basit bir soruyu cinsel bir imaya dönüştürmesine bayılıyorum. *Edepsiz kız*.

"Beni nereye götürüyorsun, Moto?"

İkimizin de kaskını yerden alıyorum. "Çok fazla yer var," diye ima ediyorum. Bazı kelimeleri çarpıtma sırası bende.

Kayla kaskını yavaşça alıyor. "Eminim yapabilirsin, dünya gezgini."

"Deneyim platin paketle birlikte gelir." Göz kırıyorum. "Ama şu an için bir mitinge gidebileceğimizi düşündüm." "Birlikte mi?"

"Evet, birlikte." Kıkırdıyorum. Kayla'nın ne düşündüğünü biliyorum. Bisikletinin arkasında bir kızla bir mitinge katılmak bir açıklama yapar. Hiçbir zaman bir açıklama yapmakla ilgili bir sorunum olmadı ve bu şimdi de değişmeyecek.

Nutku tutuldu, dolgun pembe dudakları aralandı. Tam da istediğim tepkiydi.

Bir adım geri çekilip hayatımı yeniden değerlendiriyorum ve sahip olmadığım bir dakikayı bile boşa harcamayı planlamıyorum.

"Hazır mısın?" Bisikletime biniyorum ve kapağımı takıyorum.

"Hiç olamayacağım kadar." O da aynı şekilde arkamdan geliyor. Motoru çalıştırıp bilinmeyen yerlere doğru yola çıkmadan önce sırf zevk olsun diye avucumu kalçasında gezdiriyorum.

Dev

Kayla ne bir telefona ne de bir mesaja cevap verdi. Benden kaçıyor ve bunu da harika bir şekilde yapıyor. Ne olduğundan tam olarak emin değilim. Bir ilerleme kaydettiğimizi sanmıştım. Harika bir sabah geçirdik, sonra uyandığımda gitmişti.

Acıttığını kabul ediyorum. Hâlâ acıyor. Ben aptal değilim, Kayla da öyle bir kız değil. Belki de karma beni kıcımdan ısıyor. Kadınları hafife almaktan payıma düşeni yaptım. Sonunda benim için gerçekten bir şey ifade eden birini bulduğumda, onun için bir bok ifade etmiyorum. Lanet olsun. Bu beni hala yakıyor. Ve hala her gece onun hayalini kuruyorum. Bu acımasız, kısır bir döngü.

Riley ve Knight'ı aramak için motosiklet kalabalığını tarıyorum. Hava karanlık ama sayısız beş galonluk ateş varilleri uzağı görmeye yetecek kadar ışık saçıyor. Hava, yanan lastikle karışmış bir kamp ateşi gibi kokarken, yarış egzozlarının gürültüsü uzaklarda uğulduyor. Hastanenin dışında, bu benim hayatım, benim ailem. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, karbon fiber atlara binmiş, kuşlar kadar özgür kadın ve erkeklerden oluşan rengarenk bir ekip.

Reese bana neden geri döndüğümü sordu. İşte bu yüzden. Bu topluluk. Bu ayrıcalık. Bu kolay vazgeçiş. Bunu özledim. Vahşi tarafımı özledim. Burada, kim olduğumu ifade edebiliyorum, her iki kişiliğimi de, profesyonel ve fırtınalı olanımı.

Arazi parlak renkli Yamahalar, Ducatiler ve Hondalarla dolu, bu yüzden Kızıldeniz gibi kalabalığı yaran beyaz bir özel Kawasaki gördüğümde hazırlıksız yakalandım. Beni daha da şaşırtan şey ise arkasında bir kız olması.

Reese yanıma yanaşıyor, park eder etmez küçük bir grup insan bize doğru akın ediyor. İmza yağmuru başlamadan önce merhabalaşmadık bile. Beş dakika boyunca Reese kalabalığın arasında dolaşüyor, fotoğraf çektiriyor, kaskları, tişörtleri ve göğüsleri imzalıyor, bu sırada arkadaki kız utangaç bir şekilde ona yapışıyor.

"Tamam! Tamam! Tamam!" Bağırıyorum. Kimse müdahale etmezse, bütün gece burada mahsur kalacak.

"Bırak da adam nefes alsın! Bu lanet olası bir ünlü gösterisi değil!" Reese kalabalık dağılmadan önce son birkaç ürünü imzalıyor.

Akbbabalar.

Boşluğa yerleşirken kardeşimin elini sıkıyorum.

"Arkadaşın kim?" Kıza hitap ediyorum. Kaskını çıkardığında - pembe yarış çizgileri olan karartılmış kapak - neredeyse bisikletimden düşüyordum.

"Bu da ne? "Kayla mı?"

"Hey." Suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi.

Neler oluyor burada? Gözlerim öfkeyle ikisi arasında gidip geliyor. *Alacakaranlık Kuşağı'nda* mıyım? Bisikletlerden ya da motorculardan hoşlanmadığını açıkça ilan eden kadın şu anda ikizimin arka koltuğunda rahatça oturuyor ve sanki oraya aitmiş gibi görünüyor. Ya da en azından birinin bisikletinin arkasına aitmiş gibi. Reese'in kalçasına dokunuşunu fark ediyorum ve anında savunmaya geçiyorum, sanki bir yırtıcı hayvan bölgeye girmiş gibi. Bu nasıl oldu? Neyi kaçırıyorum? Ben daha patlayamadan Kayla, Reese'in canavarının arkasından uçtu.

"Vay anasını!" diye neredeyse ciyaklıyordu. "Tut şunu." Kaskını Reese'in karnına çarpıyor ve ardından koşarak uzaklaşıyor.

Reese ve ben, onun neredeyse başka bir kadını yere serdiğini görene kadar şaşkınlık içinde kaldık. Coşkulu bir kavuşma gibi görünüyor. Hani şu kız kıza zıplayıp, sarılıp devam ettikleri buluşmalardan.

Bunu saldırmak için mükemmel bir fırsat olarak kullanıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Neredeyse Reese'in şahdamarını koparacaktım. "Ne demek istiyorsun?" diye tersliyor.

"Yani Kayla'yla ne halt ediyorsun?" Yavaşça konuşuyorum, kelimelerimi noktalıyorum, umarım tam aletine saplarlar.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Görünüşe göre d a l g a geçiyorsun. Hem burada ne işin var? Şu anda Avrupa'da gezip tozuyor olman gerekmiyor mu?"

"Mola veriyorum." Kaskını ve Kayla'yı benzin deposunun üzerine yerleştiriyor. "Neye ara veriyorsun?" Kafam tamamen karıştı.

"Yarış."

"Ne?" Kardeşimin ağzından hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım.

"Yarışa ara vermiyorsun."

"Artık biliyorum." Reese bakışlarını Kayla'ya odaklıyor ve bu beni daha da çileden çıkarıyor.

"O iyi bir kız, Reese." Ses tonum tehditkâr.

"Öyle olduğunu biliyorum." Verdiği yanıt kayıtsız, bu da saçlarını yolmak istememe neden oluyor.

"O zaman onunla ne yapıyorsun?" Bastırıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Öne doğru eğilir ve tutamakları sıkar.

"Kayla'nın ihtiyacı olan son şey dişlerini ona geçirmen."

"Ağzımın üzerinde olmasından henüz şikayet etmedi." Karanlık bir şekilde sırtıyor.

İçimde öfke alevleniyor. "Sen gittikten sonraki sabah onu becerdim." Bu onun dikkatini çekti. Mavi gözleri daralıyor, keskinleşiyor.

"Ayrılmadan önceki gece onu becerdim." Bu bilgi beni neredeyse çileden çıkarıyor. "Ve bir saat önce."

Ağabeyime ters ters bakıyorum ve suratının ortasına bir yumruk indirmemek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Ona söyleyecek misin?" Feveran ediyorum. "Onu kendine aşık edip sonra da kalbini mi kıracaksın? Çünkü ikinizin sahip olduğu tek gelecek bu."

Reese ağır ağır nefes alıyor. "Bu spekülatif."

"Hayır, değil. Bu sizin yaşam tarzınızla ilgili bir gerçek."

Birbirimize bakıyoruz, mavi gözler mavi gözlere, ama hiçbir korkutma taktiği soğuk ve katı gerçekleri değiştirmeyecek. Öyle ya da böyle onu terk edecek.

"Neden umursuyorsun ki?" Farkına varmadan önce saldırdı. "Onu seviyorsun."

Ondan uzaklaşıyorum. Aşk güçlü bir kelime olabilir. Ama önemsemek? Kesinlikle önemsiyorum. Seçimini çoktan yapmış olması çok kötü. Telsiz sessizliğini şimdi anlıyorum. Ve lanet olsun acıtıyor. Kızgın bir eşek arısı sürüsü gibi sokuyor.

Kendimi hasta hissediyorum.

Karma. Tam bir orospu çocuğu.

Reese'in yüksek sesle iç çektiğini duyuyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Ben çok .

.. *Yaralı.*

"Cassie Hawthorne'u liseden hatırlıyor musun?" Bu benim tüm dikkatimi çeker.

"Nasıl unutabilirim ki?" Mezuniyetten sonraki yaz paylaştığımız bir kızdı. Üç sarhoş, genç çocuk cinsel açıdan hırslı yanlarını keşfediyorlardı. Bütün yaz onu becerdik. Babamız ölene ve Reese profesyonel olana kadar. Sanırım bu onun biriyle yaşadığı son gerçek "ilişki" oldu.

Kadın.

Reese sessiz düşüncesini ileten kaşlarını kaldırır. "Ciddi misin sen? Bunu asla kabul etmez."

"Bence yapacak. Bence gizliden gizliye istediği de bu."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Meydan okuyorum. "Çünkü hangi kadın hayır der ki?"

Artık resmileşti; tamamen delirdi. "Egon yerçekimine meydan okuyor."

"Onu motorumun arkasına nasıl bindirdiğimi sanıyorsun?" Reese utanmazca gülümser. "Ona ultimatom vermedim, sen de vermemelisin."

Beni yakaladı. Kayla ile beni her yönden alt etmeyi başardı.

"Ne yani? Birimiz onu mağara adamı gibi omzumuza atıp bizim olduğumu mu ilan edecek?"

"Neden olmasın? Ben onu istiyorum, sen onu istiyorsun. O da bizi istiyor. Bana basit bir matematik gibi geliyor."

Kardeşimi inceledim.

"Bana öyle bakma. Bunun herkes için bir kazanç olduğunu biliyorsun." Kollarını kavuşturuyor ve birbirine karışan, içen, en son modifiyelerini sergileyen ve sade bir şekilde ateş eden insan denizine bakıyor.

Kardeşim son derece karmaşık bir bireydir.

Kaşlarımı çatmama neden oluyor. Kazanmak doğru kelime olmayabilir. Kısa vadeli çözüm daha doğru gibi. Bir bandaj. Hızlı bir düzeltme. Kesinlikle kalıcı bir şey değil. Ama Reese için sorun yoksa benim için de yok. Çünkü Kayla'yı her şekilde istiyorum. Onu yatağında, altımda, gelmek için yalvarırken istiyorum. Bu onu geçici olarak paylaşmam anlamına gelse bile.

Yankılarıyla başa çıkmaya hazırım. Ve yansımaları olacak.

Her zaman vardır.

Kayla

Tammy'yi liseden mezun olduğumdan beri görmedim. Her zaman yakındık ama o Hava Kuvvetleri'ne girdikten ve ben üniversiteye gittikten sonra birbirimizin izini kaybettik. Ona sarılmak, iyi giyilmiş bir kot pantolonun içine girmek ya da eski bir hayata geri dönmek gibi.

Teselli edici bir aşinalık.

"Kayla Kincade! Burada ne işin var?" Beni o kadar sıkıyor ki sırtım çatlıyor. "Bu sahneden sonsuza dek uzaklaştığını sanıyordum?"

"Ben yaptım." Kalp kırıcı anılar kurşun gibi üzerime yağarken nefes almakta zorlanıyorum. "Bu uzun bir hikaye."

"Zamanım var kızım." Tammy'nin tınısı hecelerinden yayılıyor. Tammy bölgedeki en kırsal çiftliklerden birinde büyümüş. Uzun boylu, Beş aşırı korumacı erkek kardeşi olan, zayıf, taşralı bir kız. Ayrıca iki tekerlekli her şeye binebiliyor ve bunu yaparken size hava atmaktan çekinmiyor. En büyük ağabeyine arazi motosikletinde ders verdiği zamanı hatırlıyorum. İşte o zaman ailesindeki her erkeğin saygısını kazanmıştı. Ağabeyinin suratına çamur sıçratarak kazanan taraf olmuştu. Ama sanırım bir testosteron denizinde yüzen tek kız olduğunuzda, yapabildiğiniz her yerde ifadelerinizi vermeniz gerekiyor.

Zahmetli duyguları bastırmaya kararlı bir şekilde yüzümü ondan uzaklaştırıyorum. Tammy yanağımı çeviriyor, iri ela gözlerinden tatlı bir şefkat fişkırıyor. Onun yanında olmak bile beni geçmişe ışınıyor.

"Her şey yeniden gerçekmiş gibi geliyor, ha?"

"Bir dakikalığına." Gülümsemeye çalışıyorum, beni dibe çekmeden önce hüznle savaşıyorum. Suçluluk duygusu beni bütünüyle yutmadan önce. Boğulmadan önce sadece bir saniye sürüyor.

"O yüzden geçmişi düşünme ve bana burada ne yaptığını söyle! Hem de Reese Dane'in bisikletinin arkasında." Beni heyecanla sallıyor. "Bu gece her kadının hedefisin. Benimki de dahil!"

Sırtıtmamak için kendimi zor tutarak kızardım. "Bir şekilde oldu işte. Ben onun hemşiresiydim."

yaralandığında."

"Hemşiresi mi?" Ellerini kalçalarına koydu. "*Bu kadar mı?*"

"Evet, hemşiresi. Bu kadar."

"Peki şimdi nesin?" diye soruyor.

Tammy aptal değil. Ben de değilim, Reese de değil. Bir mitinge bisikletinde bir kızla gelmek bir şey ifade eder. Özellikle, *o benim*.

Reese ve Dev'e dönüp bakıyorum, ikisi de bana tamamen farklı şekillerde bakıyor. Reese beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyor; Dev ise beni öldürmek istiyormuş gibi. Onu kim suçlayabilir ki? Şu anda muhtemelen benden nefret ediyor. Neden etmesin ki? Onunla yattım, sonra her aramasını ve mesajını görmezden geldim. Ve inan bana, çok sayıda vardı. Motorcularla işim olmadığını kafasına kazıdım, sonra da güpegündüz ikiz kardeşini becerdikten bir saat sonra bir mitingde ortaya çıkma cüretini gösterdim.

Ben yürüyen bir çelişkiyim. Gerçek şu ki, ikisiyle olanlardan sonra o kadar geri kalmıştım ki ne yapacağımı bilmiyordum. İşleri yoluna koymak için zamana ihtiyacım vardı.

Dev tehlikeli olan. Sade ve basit. Bana baktığında, bunun fiziksel çekimden daha fazlası olduğunu biliyorum. Bana dokunduğunda, beni öptüğünde bunu hissettim. Duygu yüklüydü. Dev ile birlikte olmak son gibiydi. Reese'le olmak özgür hissettiriyordu. İncinme ihtimali yoktu. Kalmayı hiç planlamadığını biliyordum. O kolay bir kaçıştı. En azından, birdenbire ortaya çıkana kadar benim izlenimim buydu. Olabilecek en kötü durumdayım. Eşit derecede arzuladığım iki adam arasında kaldım. Eşit derecede arzuladığım.

"Şimdi arkadaş mıyız?" Basitleştirmeye çalışıyorum. "Soruyor musun, söylüyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse pek emin değilim." Gülüyorum. "Sadece her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

"Bunu anlıyorum. Reese Dane kesinlikle iyi bir adam. Tüm gece boyunca *içine girmesine* izin verirdim. Mmm." İçime bir kıskançlık saplanırken başımı Tammy'ye doğru çeviriyorum. "Hatta teselli ödülü olarak kardeşini bile alırdım." Ben ona ters ters bakarken o şaka yapıyor. Gözlerini Reese ve Dev'den ayırdığında Tammy irkilerek bana bakıyor. "Neden ölüm ışınları atıyorsun? İkisi üzerinde hak iddia edemezsin."

Kim demiş?

Bu düşüncenin saçma olduğunu biliyorum ama yine de. Benim çarpık küçük dünyamda, ikisi de benim.

Tammy'ye ellerini çekmesini söylemeye fırsat bulamadan biri adımını haykırdı.

Knight'ın bana doğru tökezlediğini görmek için döndüm.

"N'aber kızım?" Kolunu bana doladığında sesi titriyor. "Bu tür şeylerde yüzünü göstermediğini sanıyordum."

Bir an için afalladım. Bir, çünkü o asla dokunaklı biri değildir ve iki, sanırım bu onunla tanıştığımdan beri en çok konuştuğı andı.

"Um . . ." Cevap vermem bir saniye sürüyor.

"Endişeye gerek yok. Açıklamaya gerek yok." Sözümü kesti. "Önemli olan senin burada olman ve bende kaçak içki olması." Büyük bir Mason kavanozunu yüzüme doğru tutuyor. Gevşek ruh halinin kaynağını şimdi anlıyorum.

"Neden sen ve o parıltının tehlikeli bir kombinasyon olduğunu hissediyorum?"

Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Molotof kokteyli gibi."

"Kokteylleri severim," diye cilveli bir şekilde söze karışıyor Tammy.

"Öyle mi?" Knight hâlâ bana asılıyor ama tüm dikkatini uzun bacaklı esmer kıza yöneltmiş durumda. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Tammy." Ona cilveli bir gülümseme atıyor ve yemin ederim adam anında sertleşiyor.

"Şövalye." Üzerimden kayıyor ve Tammy'ye sokuluyor. Hiç aldırıyor gibi görünüyor. Anlık çekimi sadece göremiyorsunuz, hissedebiliyorsunuz da. Arkamda, hâlâ bisikletlerinin üzerinde asılı duran Dev ve Reese'e bakıyorum. Tek yumurta ikizi olmalarına rağmen, her biri kendi kişiliğini yansıtıyor. Reese gösterişli, Dev ise pusuya yatmış bekliyor. O metodik. Şık siyah spor motosikleti bile disiplin ve kontrol çığlıkları atıyor. Sessiz bir hakimiyet.

Ne kadar baskın olabileceğini biliyorum. Hatırladıkça ürperiyorum. Tanrım. Kendime gelmeli ve buraya birlikte geldiğim kişi Reese iken Dev'i düşünmeyi bırakmalıyım. Bir saat önce beni buraya getiren kişi.

Ne yazık ki bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Doğrusu, bu imkansız. İkisi de beni böyle yutarken olmaz.

"İçki, Nursie?" Knight kaçak içkiyi burnumun dibine soktu. "Kafanda çok fazla şey varmış gibi görünüyorsun. Bu bir parti! Rahatla." Kolu şimdi Tammy'nin etrafında. Ne zaman oldu bu?

Mason kavanozunu hiç düşünmeden memnuniyetle kabul ettim. Haklı; kafamda çok fazla şey var.

Tatlı aromalı alkolden bir yudum alıyorum. Mmm. "Bu kök birası mı?" Koyu kehribar rengi sıvıyı inceliyorum.

"Riley'nin büyükbabasının gizli içkisi." Ben bir yudum daha alırken göz kırptırıyor. "Şimdi, iç bakalım!"

"Bu yönünü seviyorum," diye itiraf ediyorum Knight'a.

"Yani her zaman bu kadar karizmatik değil mi?" Tammy Knight'ın göğsünü okşuyor. Her zamanki gibi rahat giyinmiş, gri ve beyaz kamuflajlı bir fanila ve bol bir kot pantolon giymiş.

"Genelde çok utangaçtır," diye takılıyorum.

"Utangaç değil," diye düzeltti Knight beni. "Kontrollü." Doğrudan Tammy'nin gözlerinin içine bakıyor ve yemin ederim külotunun ciyakladığını duyuyorum.

Eğer buna dayanacaksam daha fazla parlatıcıya ihtiyacım var. Bir kavanoz yeterli değil.

Tammy ve Knight gözümün önünde birbirlerini becerirken şişeye sertçe vurdum. Tanrı aşkına, bir oda tutun ya da ormanda falan kaybolun. Kendi kendime gülüyorum.

"Sakin ol, katil." Ben daha fazla kaçak içki yutarken Reese'in sesi arkamdan geliyor. Döndüğümde onu ve Dev'i motosikletlerinin üzerinde öne eğilmiş, sinsice dolaşan iki orman kedisi gibi görüyorum.

Dev, Knight hakkında "Biri arkadaş edinmiş," diye yorum yapıyor. "Bu gece sürprizlerle dolu," diye ekliyorum.

"Sen de öylesin." Dev bana bakıyor.

Rahatsızca yer değiştiriyorum. Bu durum asla kolaylaşmayacak. Yapılacak en akıllıca ve mantıklı şeyin ne olduğunu biliyorum. Sadece uzaklaşmak. İkisinden de. Ama şu anda ne akıllıyım ne de mantıklı. Üstelik ikisi de bana sahip olmakta kararlıyken çekip gitmek neredeyse imkânsız görünüyor. Bu yolda kalp ağrısından başka bir şey yok, bunu gün gibi görüyorum. Birinin canı yanacak ve o kişinin ben olacağımdan eminim.

"Sakin ol." Reese beni yanına çekerek Dev'i uzakta tuttu. "Onu şimdiden korkutmayalım." *Korkutmayalım mı?* Dev yakıcı bakışlarıyla alnımda bir delik açarken, Reese açıkça boynumu öpüyor. Dev'in incelemesi ve Reese'in sıcak dudaklarının karışımı altında neredeyse bükülüyorum. Reese kavanozu elimden çekip almadan önce biraz daha kaçak içki içiyor, teselli edici bir kaçış için yalvarıyorum.

Mason kavanozunu Knight'a uzatırken, "Yakında yan yürüyeceksin ve buna izin veremeyiz," diye mırıldanıyor.

Biz mi? Neden sürekli çoğul zamirler kullanıyor? Ve neden beni rahatsız ediyor Yani?

Reese kolunu belime dolayarak beni kendisine kilitledi ve Bisiklet. Dev'in bastırıcı mavi lazer ışını beni tuzağa düşürürken sırtım onun tarafına dönük. Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

İçten içe yanmadan önce, siyah ve sarı bir motosiklet aniden ortaya çıkıyor. Küçük grubumuzun etrafında birkaç kez dönüyor, boruları rahatsız edici bir şekilde kükrüyor. Hepimiz yüzümüzü buruşturuyoruz. Testere gibi ses çıkarıyorlar. Sürücü Knight'ın yanına park ediyor ve kaskını çıkarıyor. Bilmesem Riley olduğuna bahse girerdim. İlgiyi çok seviyor ve içimden bir ses bunu sadece bisiklet üzerindeyken elde ettiğini söylüyor.

"Neye biniyorsun lan sen? Yaban arısı mı?" Knight ona dehşetle sorar.

Derilerinin korkunç olduğu düşünülürse bu isim uygun.

Riley kıkırdıyor, kahkahası gece gökyüzünde yankılanıyor.

"Bu benim yeni aldığım P.O.S. 10 dakika önce kazandım. O ahmağın benimle yarıştığına inanamıyorum! Şu şeye bak."

Eski püskü makineyi indiriyor, sonra da tekmeliyor. "Parçaları için soyacağım."

"Tek işe yaradığı şey bu." Knight dudağını kıvrır. "Hurda."

"Adam yarışmak için yanıp tutuşuyordu. Hayır diyemedim. O da zor görünüyordu. Bir skora ihtiyacı vardı, bilirsiniz." Burnunu ovuşturuyor ve abartılı bir şekilde nefes alıyor. "Muhtemelen araba bile kullanmamalıydı."

"Ve sen yine de onunla yarıştın?" diye

sordum. "Tabii ki yarıştım. Kolay hedef. Ben aptal değilim."

"İşte bu!" Knight ona beşlik çakıyor. "İşte biz böyle yaparız."

"Biliyorum, değil mi? Şu a b i r baksana." Riley ceketinin cebini karıştırdı ve bir avuç dolusu plastik çıkardı.

"Bu da ne böyle?" Hepimiz merakla eğilip elindekine bakarken Reese soruyor. Daha iyi incelediğimde elinde ne olduğunu anlıyorum.

"Vay anasını." Bileğini tuttum ve çektim. "Bunların hepsi senin mi?"

Riley'nin elinde tuttuğu şey, her birinin üzerinde lastik damgası olan yarım düzine boş kuruş torbasıdır.

"Tabii ki hayır. Ben bu işlerle uğraşmam ama anlaşılan o adam uğraşıyor. Bu onun ceketiydi. Kaskı ve her şeyiyle bahse girdi."

"Dostum, o boktan kurtulmalısın. Boş olsun ya da olmasın." Knight'ın sarhoş haliyle sesi telaşlı geliyor.

"Planlıyorum."

"Akıllıca bir fikir." Tammy kaşlarını çatı. "İnsanları öldüren şeyin bu olduğunu duymuştum." "Bunu biliyor musun?" Tammy'ye biraz fazla ilgili bir şekilde soruyorum.

"Kasabada duyduklarıma göre. Bir yerlerde terk edilmiş bir kilisede büyük bir zula olduğu söyleniyor." Omuz silkiyor. "Ama bu sadece söylenti."

Terk edilmiş kilise mi? Bu bölgede, bu alışılmadık bir durum değil.

Her yerde bir sürü yıkık dökük baraka var. Ama bu *da* bir şeydir. Yaptığım şeyin dikkat çekmesini istemediğim için telefonumu cebimden olabildiğince rahat bir şekilde çıkarıyorum. Riley, Reese, Dev ve Knight yeni aldıkları yaban arısı bisikleti ve onunla ne yapacakları hakkında konuşurken ben de umursamazca plakanın fotoğrafını çekiyorum. Çok iyi bir görüntü değil, ama ters açıdan bakınca rakamları ve harfleri seçebiliyorsunuz.

Teyzeme mesaj attım:

Bunun bir şey olup olmadığından emin değilim, ancak buna ve bölgedeki terk edilmiş kiliselere bakmak isteyebilirsiniz. #Overdose

Resmi ekledim ve gönder tuşuna bastım.

Ne demek istediğimi anlayacaktır. Dört gözle beklemediğim tek şey bahşışın nereden geldiğini açıklamak.

Birkaç dakika sonra telefonum titriyor.

Sam: İpucu için teşekkürler, suç durdurucu. Sırıttım ve mesajı sildim.

"Orada sessiz sessiz ne yapıyorsun?" Reese omzumun üzerinden bakarak söyleniyor.

Telefonumu cebime geri koyarken çapkınca "Hiçbir şey," diye cevap veriyorum. İhtiyacım olan son şey 5-0 mesajlaşırken yakalanmak, ailemden biri olsa bile.

Bilmediği şey ona zarar vermez.

"Başka bir gezintiye çıkmaya hazır mısınız?" Burnunu boynuma doğru kaydırıyor ve kendimi Dev'e bakmaktan alıkoyamıyorum. Benim ve Reese'in her hareketini bir şahin gibi izliyor. Bu çok boğucu. Belki de ayrılmak herkesin yararınadır. Yakında Dev'le yüzleşmek zorunda kalacağımı ve aramızda olanlarla ve şu anda Reese'e olanlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne söyleyeceğimi, hatta onu incitmeden nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum. Çünkü bu istediğim son şey. Kabul edelim. Şu anda Reese'e yakınlık duyuyor olabilirim ama Dev'e karşı hislerim yok olmadı. Her zamanki gibi güçlüler ve beni canlı canlı yiyorlar.

Reese'e cevap verme fırsatı bulamadan, duyduğum en gürültülü egzoz patlaması insan kalabalığını yırtıyor. Simsiyah bir canavarın üzerindeki bir figür kalabalığın arasından geçerken sanki tüm topluluğu bir korku örtüsü kaplıyor. Reese doğruldu ve beni motoruna geri dönmeye zorladı. Küçük çemberimiz daralıyor, Dev Reese ve bana yaklaşıyor, Riley de aynısını yapıyor ve Knight kollarını Tammy'ye dolayıp onu yanıma sürüklüyor. Motorcu bize doğru yönelirken kendi küçük beden kalemizi oluşturuyoruz. Onun gibisini daha önce hiç görmemiştim. Tamamen deriyle kaplı devasa bir vücut ve altın

Makinenin kaportası boyunca uzanan ince ince çizgilere uyan ayak parmakları.

"Kim o?" Tammy'ye fısıldadım.

"Viper," diye cevap veriyor, tam bize ulaştığı sırada. Tam Reese'in önünde duruyor, ön tekerlekleri neredeyse birbirine değiyor.

Adam göz korkutmanın ta kendisi. Uzaylı saç bukleleriyle tamamlanmış siyah Predator kaskını çıkarmadan önce birkaç uzun sinir bozucu kalp atışı boyunca küçük grubumuzun önünde oturuyor.

Adam kendini gösterdiğinde Reese'i daha sıkı kavıyorum. Teni derisi kadar koyu, gözleri iki parça deniz camı gibi çarpıcı bir yeşil.

"Bakın kim gecekonduda yaşamaya karar vermiş." Viper'ın derin tınısı içimde çınlıyor. "Kötü şöhretli Hayalet'ten başkası değil."

Reese'in yüzünü göremiyorum ama vücut dilini hissedebiliyorum. Endişeli ama benim aksime korkmuş değil.

"Biraz boş zamanım var, bu yüzden ekibimle takılıyorum. Bu duyulmamış bir şey değil." "Senin için öyle," diye itiraz etti.

"Bu sefil bok çukurundan kaçamadığın için hala kızgın olduğun için mi buraya gelip benimle uğraşıyorsun?"

"Kızgın değilim," diye tersledi Engerek. "Bu lanet kasaba benim. Ben kralım. Kalmak başıma gelen en iyi şeydi."

Sesi ne kadar kendinden emin çıksa da, altında yatan bir kızgınlık var. Bunu hepimiz duyabiliyoruz, özellikle de Reese. Birden içimde kötü bir his belirdi.

"Kral sensin, ha?" Reese onu kışkırtıyor. Hay aksi. "Her yarıştığımızda kışına lastik yaktığımı çok net hatırlıyorum. Sanırım bu da *beni* kral yapıyor. Ayrı olsak da olmasak da."

Viper'ın gözlerindeki bakış bir noktaya kadar keskinleşir.

Vay anasını. "Bu on yıl önce değil. Şu anda kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım biliyorum. Omzunda bir çip ile yıkanmış yarışçı."

"Reese," diye kulağına bir uyarı fısıldıyorum ve onu sertçe sıkıyorum. Elimi ovuşturarak beni yatıştırıyor ama bu sadece endişemi artırıyor.

"Buraya öylece gelip hak iddia edebileceğini mi sanıyorsun? Burası süslü bir yarış pisti değil."

"Yuvarlanan sendin. Ben sadece takılıyordum. Ama şimdi sen söyleyince, sanırım hak iddia edebilirim. Zaten ettim. Ve tek yaptığım çerçevemin üzerine oturmaktı."

"Kendini sokakta mı sanıyorsun? Neden kukunu ağzının olduğu yere koymuyorsun?"

Ne dedin? Omurgamı dikleştiriyorum.

"Yarışmak mı istiyorsun?" Reese meydan okur.

"İstiyorum ve kazandığımda, senin bok parçanı ve kık parçanı istiyorum.

O zaman kasabamdan defolup gitmeni ve bir daha asla geri dönmemeni istiyorum." "Oomph. Yorgunsun. Son yarışımızı hâlâ atlatamadın, ha?

Sen bir

mazoşist?" Reese onu kızdırır. "Sırtında yine patinaj izleri bırakmam için mi kaşınıyorsun? Kaçan ben miyim? Sadist arzunu tatmin edebilecek tek kişi ben miyim? Gidelim o zaman. Zavallı yüzünü kurtarmana izin vermek için seni çıkaracağım ve amımı kaldıracağım."

Pardon? Hemen Dev'e bakıyorum, öfkeden kuduruyor. "Sıra sende," diyor Viper V-Twin'ini devirerek.

"Ve sen tek başınasın." Reese'in bisikletinden atladım, öfkeliydim. Tüm gözler üzerimdeydi.

"Kayla?" Reese'in sesi yükselir, dehşete düşer.

"Oh, şimdi de gerçek adımı mı kullanıyoruz?" Kaskımı onun benzin deposundan söküyorum. "Amcığa ne oldu?"

"Ne oluyor *lan*?" Dev'in bisikletinin arkasına tırmanırken Reese ısıırıyor.

"Çıkarın beni buradan." Çok kızgınım, titriyorum. Reese ne sikim düşünüyor? Sırf onunla yattım diye beni bütün kötü arkadaşlarına mı pazarlayacak? Sikeyim seni.

"Kayla." Dev bisikletini çalıştırırken Reese ayağa kalkar.

"Reese," diye yankılanıyorum küçümseyerek, kaskımı çekiştirerek. Dev arabayı sürerken Reese'e parmak sallıyorum. Ben. Ben. Öfkeliyim. Kendimi üniversiteye ve hemşirelik okuluna vermedim, sonra iyi bir iş için savaşmadım, toplumun bir parçası olarak nesneleştirilmek için. İşte tam da bu yüzden motorcular beladan başka bir şey değildir diyorum.

Eve dönüş yolunda beni sakinleştirecek hiçbir şey olmadı. Dev'in ışıklarda elini yatıştırıcı bir şekilde elime sürmesi bile. Kendimi çok aptal hissediyorum. Ona asla güvenmemeliydim. Asla bir motorcuya teslim olmamalıydım, nokta. Profesyonel ya da değil. İnsanı sokaktan çıkarabilirsin ama sokağı insandan asla çıkaramazsın.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum Dev'in arka koltuğundan atlayıp garaj yoluma park ederken. Geleceğimde Reese'in Dane'i sikmesinin anısını yakmak için on millik bir koşu görüyorum.

"Hey." Dev kolumdan tutup kaçmaya çalıştı. "Ne?"

Kaskımı yırtıp attım.

"Onu orada bir pislik gibi gösterdin."

"Ne?" Neredeyse patlayacaktım. "Beni bir kadın gibi gösteren oydu.

Göt herif. Ben onun elden ele dolaştırabileceği bir bisiklet tavşanı değilim!" Elinden kaçmaya çalışıyorum ama o daha sıkı sarılıyor. "Dev, bırak gideyim."

"Hayır, sen sakinleşene kadar olmaz."

"Sakinleşmeyeceğim! Çok kızgınım ve yalnız kalmak istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kendiniz veya başkaları için bir tehdit oluşturabileceğinizden endişeleniyorum."

"Ne?" Başımı eğiyorum. "Şu anda ciddi misin sen? Bana psikanaliz mi yapıyorsun?"

"Profesyonel kapasitemle, evet." "Sen de kardeşin kadar delisin." "Aynı DNA'yı paylaşıyoruz." "Çarpık DNA."

"Meh." Omuz silkiyor. "Kimin değil ki?" Beni yakaladı.

"Kesinlikle aynı şeylerden hoşlanıyoruz." Beni daha yakına çekiyor. Olamaz. "Fark ettim." Geri adım atıyorum ama fazla uzaklaşamıyorum.

"Ne yapıyorsun?" "İstediğimin peşinden gidiyorum."

"Hayır, değilsin." Ellerimi göğsüne koydum, kalp atışlarım hızlandı.

"Benimle kavga etme, Kayla."

"İkinizle de işim bitti," diye tükürdüm.

"Hayır, değilsin. Daha yeni başlıyorsun." Eğildi ve ben donakaldım.

"Dev, bu doğru değil. İkinizin arasında pinpon oynamak istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin." O kadar yakın ki; nefesinin dudaklarımda gezindiğini hissedebiliyorum.

Yanak.

"Nasıl yapamam?" Boğazıma takılan kalın duygu yumağını yutuyorum.

"Öp beni ve öğren."

"Hayır."

"Evet."

"Ondan nefret ediyorum." İçimi döküyorum.

"İstediğini biliyorum. Ama artık buradayım."

Bundan sonra hiçbir kelime yok, sadece dillerin patlayıcı bir şekilde karışması ve bir kafa karışıklığı kokteyli.

Çok zayıfım. Beş dakika önce öfkeliydim. Şimdi Dev'in kollarına yığılıyorum.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum; dakikalar, saatler, belki de günler. Emin olduğum tek şey, asla geri çekilmesini istemediğim. Her ne kadar kendimi lanetliyor olsam da, cehennemde yanmanın cazibesi hiç bu kadar büyüleyici olmamıştı.

Garaj yoluna giren bir sokak motosikletinin gürültülü sesi bizi parçalara ayırıyor.

Sanırım cehennemde aşağılanmış bir yarışçı kadar öfke yok, çünkü Reese çok öfkeli. Bize yaklaşırken gözleri yakıcı bir maviydi.

"*Ne oluyor lan?*" diye hırlıyor, ben Dev'den uzaklaşırken. Bu şimdiye kadarki en berbat durum. Yaptığı şey için Reese'e hâlâ kızgınım ama bir saniye sonra kardeşiyle öpüştüğüm için büyük bir suçluluk hissediyorum. Akıl hastanesine yatırılmam gerek.

"Yapma." İkisinden de uzaklaşarak ön kapıya doğru kaçıyorum.

İkisi de beni takip ederken Reese, "Etmiyorsun," diye alay ediyor. Kapıyı suratlarına çarpmaya çalışıyorum ama Reese zorla içeri giriyor.

"Defol," diye tısladım.

"Öyle bir şey olmayacak." İki adam küçük giriş kapımı ele geçirirken Reese itiraz ediyor. Küçük alan şimdi cesetlerle tıka basa dolu. "Aşırı tepki veriyorsun." "Aşırı tepki vermiyorum! Beni tüm motorcu arkadaşlarına gösterip sorun olmadığını düşünemezsin! Ben öylece fırlatıp atabileceğin lanet bir kol saati değilim.

tencerenin içine!"

"*Kayla*, gerçekten kazanamayacağımı bilseydim seni asacağımı mı düşünüyorsun? Bize ait olan bir şeye başkasının dokunmasına izin vereceğimi mi?" Reese beni köşeye sıkıştırıyor.

"Biz mi?" Gıcırđıyorum. Bekle, ne?

"Evet. *Biz*. Benim ve Dev'in." Kelimeleri telaffuz ediyor. "Sen. Bizimsin." İşte yine o kelime. *Bizim*.

"Anlamıyorum."

"Bebeğim, bence biliyorsun. Bence sonumuzun nereye varacağını hep biliyordun." Reese kollarıyla beni içine hapsetti.

Dev, Reese'in omzunun üzerinde cisimleşiyor ve ben içten içe hiperventilasyon geçiriyorum. Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken önce kime bakacağımı bilemiyorum. İkisi de beni kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için istiyor gibi görünen iki güzel, kaba saba adam.

"Bu nasıl işe yarayacak ki?" Çılgınca bir fikre kapıldım.

İkisinin de yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Milyon dolarlık soruyu sormuş olmalıyım.

Reese iyice yaklaşarak kalbimi durduruyor. "Sana gösterelim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor, neredeyse dizlerimin bağı çözülecek. Dev'e sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ve o da kendinden emin bir şekilde başını sallıyor.

"İkiniz de bunu mu istiyorsunuz?" Küçük bir sesle soruyorum.

"Artık ne istediğimizle ilgili değil. Artık her şey seninle ilgili," diye sesleniyor Dev.

Vay canına. Lanet olsun.

"Evet de, Kayla." Dev'in sesi yumuşak ve kadifemsi. Karşı konulmaz. "Evet de bize."

Sırtımı duvara yaslayıp sakinleşmek için dua ediyorum ama onlar beni kapana kısırdıkça baskı artıyor, arzularım yüzeye çıkıyor ve kararlılığım unutulup gidiyor. Kendimi başımı sallarken buluyorum çünkü konuşma yeteneğim felç olmuş durumda.

Reese beni bir mağara adamı gibi omzuna atmadan önce "Aferin kızıma," diye nefes alıyor.

"Hey!" Gömleğine tutunuyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken kıcıma bir şaplak attı. "Ah!" Çırpınıyorum.

"Bu üzerime sıçradığın içindi. Bir daha asla yapma. Anladın mı?" Bana vurdu.

iyi bir önlem için bir kez daha. "Siktir git."

İrkildim.

"Zamanı gelince bebeğim."

Reese, Dev'in peşinden merdivenleri tırmanırken başımı kaldırıyorum. Gerçeklik aniden yüzüme çarptı. Bu gerçekten oluyor mu?

"Rahatla." Dev çenemi nazikçe tutuyor. "Seninle ilgileneceğiz. Ve kendini çok iyi hissetmeni sağlayacağız." Sarkan saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor, böylece onu görebiliyorum. Gözlerindeki şehvet dolu bakışa rağmen inanılmaz derecede sakin.

Küçük odama girdiğimde Reese beni yatağa bıraktı. Her biri bir tarafımı kuşatıyor, kendimi kapana kısılmış bir hayvan gibi hissettiriyorlar.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde yatağın ortasında diz çöküyorum.

Reese deri ceketinin fermuarını açıp pantolonunun arkasından silahını çıkararak komodinin üzerine koyarken, "Soyun bebeğim," diye talimat veriyor.

Yerimde donup kaldım.

Taşınmam gerektiğini biliyorum ama olacaklar henüz kafama dank etmedi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Dev arkamda sürünüyor ve boynumu öpüyor. Bir şalter attı. Gözlerim hemen geriye doğru yuvarlanıyor. *Evet, lütfen, dokun bana. İkiniz de, lütfen bana dokunun.*

Dev ayakkabılarımı ve çoraplarımı kolayca çıkardıktan sonra doğrudan

ceketime yöneliyor, gömleğimin eteklerini açgözlülükle kaldırmadan önce
onu soyuyor, sütyenimi alıyor

onunla birlikte. Reese'in kendi gömleğini yavaşça çıkarmasını izlerken ben sadece yırtık kot pantolonum ve çıplak göğsümle diz çökmüş halde kalıyorum. Odayı aydınlatan bol miktarda ay ışığı var, gümüşü ışınlar bedenlerin ve yüz hatlarının gölgelerini seçebilecek kadar alanı aydınlatıyor.

O yaklaşırken bocalıyorum. Mürekkepli vücudu zarif ve pürüzsüz bir şekilde hareket ediyor.

Gözleri yavaş ve durgun bir şekilde kırpışıyor, beni bir kedi gibi büyülüyordu. "Kahretsin." Dev parmaklarını sırtımda gezdiriyor, kelebek dövmesinin ana hatlarını çiziyor

kürek kemiklerim boyunca uzanıyor. "Belalı, Kayla." Bir parmağının ucuyla kanatların üzerindeki birkaç noktaya bastırıyor. "Bunların kurşun deliği olması mı gerekiyor?"

"Evet." Çıplak göğüslerimi güvensizce örtüyorum. Reese kolumu çekiyor. "Yapma. Asla."

Hızlı ve derin nefes almaya başlıyorum, tedirginliğim belli oluyor. "Seni kim incitti, Kayla?" Dev usulca soruyor.

Uzaktan gülüyorum.

"Birinin beni incittiğini kim söyledi? Belki de birini inciten benimdir."

"İmkânsız." Dev dudaklarını omzumun kıvrımında gezdiriyor. "Sen iyileş. Sen incinmezsin."

İçimde aniden kabaran duyguları bastırıyorum. Her zaman böyle biri değildim ve görünüşe göre kararlarım yaşla birlikte pek olgunlaşmamış, çünkü iki erkekle yatmanın eşiğindeyim.

"İnce bir çizgide yürüyorum." Dev'e dönüp bakıyorum.

Yüzümü yukarı kaldırıyor. "Bu gece çizgi yok." Beni derinden, arzulu bir şekilde öpüyor, dillerimiz birbirini oburca yuvarlıyor ve sonra beni sırtüstü yatırıyor. Bu gerçekten oluyor. Gerçekten. Lanet olsun. Gerçekleşiyor.

"Rahatla." Reese fermuarımı açarken Dev kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor, pantolonum ve külotum kayboluyor.

Reese bacaklarımı açıp iç kalçalarımın doğru öpücükler kondururken daha hızlı nefes alıyorum. Şimdiden ağrımaya başladı ve daha en hassas noktama bile ulaşmadı. O yaklaştıkça ben daha da deliriyorum. Dilinin ilk dokunuşu yumuşak. Sadece tuzlu bir tat. Yüzünü tamamen sergilenen amıma gömmeden önce uzun süreli bir takdirle inliyor.

"Oh Tanrım!" İkisi de beni tutarken boş yere yatağın üzerinde yaylanıyorum. "Reese'in ağzı iyi hissettiriyor mu?" Dev usulca kulağıma konuşuyor. Reese beni ısrarla yalarken "Evet," diye inliyorum.

"Aminin tadının ne kadar güzel olduğunu biliyorum." Ben kıvrılırken kulak mememi

ısıtıyor.

yatağın üzerinde. "Reese'in seni yemeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Reese klitorisimi sertçe emiyor, Dev'in sözleriyle birlikte geriyor. Zevkli bir acıyla haykırıyorum, yeni bir coşku seviyesine ulaşıyorum.

Reese bana tepki olarak kollarını kalçalarımın doluyor ve dilini kaygan girişime daha da sokarak tüm bedenimi kilitlenmeye zorluyor.

"Oh, siktir. Oh, siktir." Daha fazla sürtünme için çılgınca kalçalarımı hareket ettirmeye çalışıyorum, ama yerimde güvenli bir şekilde bastırılıyorum.

"Boşalmam gerek," diye umutsuzca haykırıyorum. Dev'in gözlerinin içine bakıyorum, görüşüm bulanık ve nefes alışım hızlı. Aç bir kurt gibi bana bakıyor ve sıkıntımın tadını çıkarıyor.

"Muhtaç olduğunda çok güzel görünüyorsun." Dev sözleriyle beni baştan çıkarıyor. "Tenin kızarmış, ağzın ayırık, meme uçların sert." Reese bir parmağını amıma sokarken ve aynı anda klitorisimi dillerken beni öpücüklere boğuyor. Nefesim kesiliyor, içim parçalanırken Dev'in dudağını ısıyorum.

Dev karanlık bir şekilde kıkırdar. "Bu gece seni mahvedeceğiz kelebek ve söz veriyorum, o kadar çok seveceksin ki daha fazlası için yalvaracaksın."

Reese mükemmel bir baskı uygularken Dev'in sözleri içimde bir alev tutuşturuyor. Fiziksel ve sözel uyarım birlikte arzularıma darbe vurarak beni yanmaya zorluyor. Öfkeyle boşalıyorum, her uzvuma yayılan bir çarpma hissi, beni tutan iki adama karşı isyanla mücadele ederken.

Orgazmımın sonlarına doğru, bedenim sakinleşmeye başladığında, bir saldırı hissediyorum.

"Oh!" Reese parmağını kıcıma daldırdığında kaslarım içgüdüsel olarak kasılıyor. "Karşı koyma." Dev benimle o sakin, iç gıcıklayıcı ses tonuyla konuşmaya devam ediyor.

ses tonu. "Sana ihtiyacımız var. Hazır ol."

Dev bana acıdan bahsederken Reese kıcımı parmaklamaya devam ediyor. Reese ikinci bir parmak ekleyene kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde hafifleyen yakıcı bir baskı. Sıkı kas halkası yabancı istilasını reddederken hemen başa dönüyorum. İkisi de vücuduma tecavüz ederken yatağın üzerinde miyavlıyorum. Dev dilini göğsümün üzerinde gezdiriyor, her bir meme ucunu ağzına alıyor, pembe etler acıyana kadar okşuyor, aynı anda Reese beni iyice geriyor ve klitorisimi acımasızca emiyor. Çıldırıcı bir şey - iki adam, iki ağız, dört el ve aşılmaz bir zevk. Başım hafif, bedenim ağır ve ihtiyacım doyumsuz.

"Kahretsin, çok ıslak." Reese gül goncamı makasla açarken, amımın dönüştüğü çılgın sinir yumağını sürekli yalıyor. "Ve gevşek."

"Bizim için hazır mısın, kelebek?" Dev bileklerimi bırakıyor ve ayağa kalkıyor, ereksiyonu kot pantolonunun fermuarının altından fişkırıyor.

"Öyle olsa iyi olur." Reese bacağımı bırakıyor ve ağzını uyluğuma siliyor. "Çünkü bir saniye daha bekleyemem." Parmaklarını geri çekiyor ve işleyen küçük göt deliğim kasılıyor. İki adamın giysilerinin geri kalanını atmasını cinsel uyuşturucunun etkisiyle izlerken, rahatsız edici bir hisle nefes alıyorum.

Reese tamamen çıplak kaldığında beni yukarı çekiyor. Çıplak halini içime çekiyorum. Uzun boylu, zayıf ve tüm doğru yerleri kesilmiş. Vücudunun sağ tarafının tamamını kaplayan makine benzeri dövme ay ışığında parlıyor, karmaşık tasarımı vurguluyor - dişliler ve kollar, hatta küçük somunlar ve cıvatalar. Kötü çocuğun timsali ve gözünü bana dikmiş durumda.

"Dev'in sırtına bin," diye talimat verdi.

Döndüğümde Dev'i beyaz deri yatak başlığıma yaslanmış otururken buluyorum. O da en az kardeşi kadar baştan çıkarıcı, ama kendine özgü bir şekilde.

Beni kucağına çekiyor, kaygan kıvrımlarım onun sert sikinin üzerinde geziniyor. İçimde olması için can atıyorum. Dev bir iniltiyi bastırıyor ve kalçalarımı kavıyor. "Henüz değil. Yavaş gideceğiz." Yanağımı sıkıca kavıyor. "Ne olursa olsun, gözlerini benden ayırma. Seni izlemek istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum."

Herhangi bir söz verebilir miyim bilmiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve en iyisini umuyorum.

Reese'in arkama yerleştiğini, göğsünü sırtıma bastırdığını ve sikinin başının girişime doğru sokulduğunu hissediyorum.

"Seni daha önce burada siken oldu mu?" Kıçımın yanaklarını aralıyor ve ereksiyonunun başını genişlemiş küçük deliğime doğru itiyor.

"Hayır," diye uysalca cevap veriyorum.

"Güzel." Omzumu öpüyor ve hafifçe içime giriyor. İlerliyorum, korku ve endişe ön planda.

"Rahatlaman gerek." Dev ellerini tekrar kalçalarımın götürüyor. "Bize güven. Birkaç saniye canın yanabilir ama söz veriyorum, sonunda her şeye değecek. Sadece bana bak."

Reese bana yavaşça saldırmaya devam ederken Dev ile gözlerimi kilitliyorum. Acıtıyor, kaslarım gerildikçe yanıyor. Çevresi ve uzunluğu parmaklarından çok daha aşındırıcı.

Tırnaklarımı Dev'in kollarına geçiriyorum ve hızla nefes alıyorum.

"İşte bu kadar." Beni tekrar tekrar öpüyor, klitorisimi

Beni acıdan uzaklaştırmak için başparmağı. Amım sızlıyor ve vücudum daha fazlası için yalvarırken harikalar yaratıyor. Bir masa dönüyor ve ben artık endişeli değil, istekliyim. Acı ve zevk tek bir ortak duyuma dönüşene kadar birbirine karışıyor.

Başımı eğip gözlerimi kapatıyorum ve Reese'in sikinin üzerine geri itiyorum. "Oh hayır." Dev yüzümü tutuyor. "Gözlerini aç. Aç. Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve Dev'in mavi bakışlarının derinliklerine bakıyorum.

"Çok sıkısın bebeğim." Reese kendini tamamen içeri iterken homurdanıyor. Kaslarım onun şişmiş sikinin etrafında kasılıyor. "Ve sen tamamen benimsin. Kıçın resmen bana ait." Yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor, elini boğazımın etrafında sabitliyor.

Dev coşkuyla sırtıyor. "Sıra bende." Başparmağını klitorisimden çekip shaftını kavırıyor. "Amına sahip olma sırası bende." Beni sikinin üzerine yatırıyor ve sırlıklam olmuş yarığımı sıcak bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi kesiyor. Bir saniyeden kısa bir süre içinde tamamen dolmuş ve tamamen ele geçirilmişim.

"Oh, lanet olsun, seni özledim." Yukarı doğru itiyor ve ben yıldızları görüyorum. Toplu olarak hareket etmeye başladıklarında gözlerim açılıyor ve hava kaynağım azalıyor, her biri vücudumu bir kukla gibi manipüle ediyor, tam olarak istedikleri gibi kullanıyorlar. Bunu kaç kez hayal etmişim? Kaç kez rüyalarımda gördüm, bir kez bile gerçek hayata dönüşeceğini hayal etmedim? Yine de, işte buradayım, kalbimi yöneten ve şimdi de varlığımı yöneten iki adam tarafından alınıyorum.

Vücudum sınıra kadar itilip çekilirken, dolaşan eller ve istekli dudakların üstesinden geliyorum. Dev ve Reese, ben duvarlara tırmanana, rahmim sıkılaşıana, gül goncam sıkışana ve kuralsız inlemelerim sokakta yankılanana kadar her bir aşırı gerilmiş deliğe girip çıkıyorlar.

Üçümüz ortak bir uyarılma kasırgasında kaybolurken ortak bir zevk sesi yükseliyor.

Dev, Reese'le birlikte beni yok edeceklerini söylediğinde ciddiydi çünkü çalkantılı bir orgazmın eşiğinde parçalanıyor, dikiş yerlerinden yıpranıyordum.

Tüm kaslarım kasılırken "Dev," diye sızlanıyorum.

"Hissediyorum." Ben onu sürerken zahmetli bir şekilde nefes alıyor. "Bırak gitsin. İzlemek istiyorum."

Alnımı onunkine değdiriyorum, uçurumun kenarına yuvarlanmaktan kıl payı kurtuluyorum. "Gözlerini aç."

"Yapamam," diye zorluyorum, o kadar yakınım ki, işkence gibi. "Evet, yapabilirsin. Aç onları," diye emrediyor.

Orgazmım kaçak bir uçurtma ipi makarası gibi çözülürken kirpiklerimi kırıştırıyorum. Ben titrerken ve sarsılırken, içim bir kargaşa içindeyken başımı tutuyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Reese arkamdan, derinlere inerken. Baş döndürücü hisler ve Dev'in inatçı bakışları beni felç ederken tek yapabildiğim onu kabullenmek.

"Ahhh," diye inliyor Reese işkence edercesine, omzumu ısırtıyor ve benimle birlikte boşalırken göğsümü sıkıyor. Ama Dev son saniyeye kadar dayanıyor, dürtüyle savaşıyor, ben zirveye ulaşip tamamen paramparça olana kadar sikini pompalıyor.

Duygularım yüksek hızlı bir roller coaster'a binerken doruk noktasının ağırlığı altında çöküyorum. Yüzümü Dev'in boynuna gömüp az önce olan her şeyi sessizce sindirmeye çalışıyorum. Ancak zihinsel ve fiziksel olarak yorgun düşmüş durumdayım ve görünüşe göre kendime gelmenin tek yolu, duyguları istenmeyen bir gözyaşı başlangıcıyla açığa çıkarmak. Tepkiyi kendime saklamaya çalışarak sessizce ağlıyorum.

"Kayla?" Dev beni üzerinden çekmek için çabalıyor ama ben onun bedenine yapışıyorum.

"Hey." Reese'in yüzümü örtmek için saçımı kaydırıldığını hissediyorum. "Seni incittik mi?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"O zaman ne?" İkisi de beni kasıyor. Gözlerimi ve yanaklarımı siliyorum, utanıyorum. Tam bir kız gibi davranıyorum.

"Seni gözyaşlarına boğacak kadar akıllara durgunluk veren bir şey miydik?" Dev soruyor, alaycılığı belli.

Gülüyorum. "Evet. Aynen öyle."

"Tabii ki öyle," diye böbürleniyor Reese, Dev ve benim yanıma yerleşerek. "İkimizle birlikte olmak kimi gözyaşlarına boğmaz ki? Kaç kadın aynı anda hem dünyaca ünlü bir motosiklet şampiyonu hem de saygın bir doktor tarafından becerildiğini söyleyebilir? Senden başkası diyemem." Reese sevgiyle gülümsüyor.

"Kafamı toparlamak için çok fazla şey var," diye itiraf ediyorum. Aylardır ikisi arasında gidip geliyordum ve sonunda gerginliğin kabarıp patlaması hazır olduğumdan daha fazlaydı.

"Yorgun görünüyorsun." Dev saçımı kulağımın arkasına tutturdu. "Yorgunum." Her seviyede.

"Buraya gel o zaman." Reese beni Dev'den çekip kolunun arasına aldı.

"Geçen sefer bunu yapamamıştım." Gözlerini kapatıyor ve başını memnuniyetle firfırlı yastıklarından birine yaslıyor.

"Evet, çünkü sen bir seks hırsızısın." Kaburgalarını dürtüyorum.

"Aynen öyle." Dev kaşlarını kaldırırken Reese ve ben aramızdaki şakaya gülüyoruz.

"Uzun hikâye." Onu yanıma çektim, böylece ikisinin arasına sıkışmış oldum. Tam boy yatağım üçümüzün yatması için yeterli alan sağlıyor. Yine de yanlış bir hareket, birinin kendini yerde bulmasına neden olabilir. İyi ki bu kurabiyeli sandviçin ortasındaki krema benim.

Erkek uzuvları ve sıcaklığından oluşan bir kozaya sarılmışken, çıplak tenimin üzerindeki ellerinin okşayışıyla eşleşen nefes sesleri beni derin ve tatmin edici bir uykuya daldırıyor.

* * *

Bir başlangıçla uyanıyorum, soğuk ve yalnız.

Çarşafı iki yandan tutuyorum ve boş buluyorum.

Muazzam bir kayıp hissi beni sarsıyor.

Dün gecenin yaşanıp yaşanmadığını sorguluyorum. Sonra yer değiştiriyorum ve bacaklarımın arasına bir dünya acı vuruyor. "Oh kahretsin." Cenin pozisyonuna dönüyorum ve nefes alıyorum. Lanet olsun. Kesinlikle oldu, çünkü çok fazla Kegel egzersizi yapmışım gibi hissediyorum. *Oh*.

Yataktan yavaşça kalkıyorum ve vücudumu sıcak pembe bir gecelikle örtüyorum, her adımım bacaklarımın arasındaki ağrıyı çağrıştırıyor. Kahve kokusu birinci katı duman gibi doldururken her adımı dikkatle atarak merdivenlerden aşağı süzülüyorum. Köşeyi döndüğümde Reese ve Dev'in ellerinde birer fincanla tezgâha rahatça yaslandıklarını görünce duyularım canlanıyor. Rahat bir nefes alıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, gecenin bir yarısı ortadan kaybolsalardı yıkılırdım.

"Günaydın." Odaya çekingen bir şekilde girip kahve makinesine doğru ilerliyorum.

"Günaydın," diye cevap veriyor Dev, ikisi de her hareketimi izliyor. Mutfakım küçük. Tezgah, birkaç dolap, buzdolabı ve ocaktan başka bir şey yok, hepsi de beyaz ve krem rengi.

"Nasıl uyudun?" Reese fincanından yükselen buharın üzerinden soruyor.

"Peki." Ellerimi kupanın etrafında ısıtarak onlara dönüyorum.

"Sadece iyi mi?" Reese benimle dalga geçiyor. Gülümsememi bastırıyorum. "İyiden çok daha iyi. Son derece memnunum." Egolarını okşuyorum.

"İşte duymak istediğim yanıt buydu." Reese eğildi ve beni öptü. *Oh, iyi. Günaydın.* Dev de aynısını yaptı. Vay be. Başım aniden dönmeye başladı. Bütün bunları anlayacak kadar uyanık değilim.

"Kayla," Dev adımı ciddi bir şekilde söylüyor. "Konuşmamız gerek." Kahretsin, işte geliyor.

"Ne hakkında?" Kahvemden masum bir yudum alıyorum.

"Birkaç şey." Dev elimdeki bardağı alıyor, sonra beni tezgâhın üzerine çıkarıyor. Popom laminat zemine çarptığında irkildim. Bu akıllıca.

"Biraz hassasız, değil mi?" Reese alay ediyor. "Evet." Ağlayan amımı sıkıyorum.

"Biz işimizi yaptık o zaman." Kibirli bir şekilde gülümsüyor.

Biraz fazla iyi.

Reese ve Dev bedenleriyle etrafımı sarıyor, her biri elleriyle özgürce hareket ediyor. Reese kalçamda, Dev çıplak kalçamda.

Sadece basit dokunuşları bile beni sersemletiyor.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Kendimi toparlamaya çalışarak soruyorum. Onlara çoktan bağlanmış, muhtaç bir kadın gibi görünmek istemiyorum.

Ki belli ki öyleyim.

Dev başparmaklarını yanan tenimde gezdirerek konsantre olmamı zorlaştırıyor. "Bana o Kawasaki'nin garajında ne işi olduğunu söylemek ister misin?"

"Ha?" Hiç de beklediğim bir soru değildi. Aklımın ucundan bile geçmedi.

Reese'e bakıyorum. "Birisi ona ait olmayan sırları mı paylaşıyor?" Reese sadece omuz silkiyor. "Eninde sonunda öğrenecekti."

Bastırılmış duygularıyla kökümünden söküldüm. Geçmişim benim çarmıhım ve onu ne zaman ve kiminle paylaşacağımı ben seçiyorum.

"Kayla, bizi içeri almalısın. Bizi karanlıkta tutarsan bu iş asla yürümez."

"Bu mu?"

"Evet, bu." Dev üçümüzü işaret ediyor. "Dün gecenin tek seferlik bir şey olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Umarım öyle değildir.

"Artık bize aitsin," diye onaylıyor Reese. "Son santimine kadar." O

beni gözleriyle beceriyor ve ben dün geceyi hatırlıyorum. Yanaklarım anında ısındı. Bildiklerinden daha uzun süredir onlara aitim.

"Anlat ki bilelim. Böylece anlayabiliriz," diye yalvarıyor Dev, bacağımı sıkıca kavrayarak. Bunun onu canlı canlı yediğini biliyorum. Tanıştığımız andan itibaren, motosiklete bindiği için ona karşı önyargılıydım ve işte şimdi o benim tüm kirli sırlarımın katmanlarını soyuyor. İkiyüzlülüğümün.

Aralarına bakarken sıkı nefes alıyorum, suçluluk duygusu bir gulyabani gibi yükseliyor.

Neredeyse on yıldır o gece hakkında konuşmadım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Kayla, bize anlatabilirsin. Bize güvenebilirsin," diye teselli ediyor Dev beni.

Onlara güvenmek istiyorum. Daha da ötesi, kollarında parçalanmak ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylemelerini istiyorum. Benim hatam olmadığını, öyle olsa bile.

Gözyaşlarım ben onları durduramadan akıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Ben onları içeri alacak gücü bulurken Dev ve Reese hemen yaklaşıyorlar.

"Gençken biraz vahşiydim." Gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Lisedeyken kötü bir kalabalığa karıştım. Teyzem beni zar zor kontrol edebiliyordu. Asi bir gençtim. İçki, uyuşturucu, seks, erkekler ve bisikletler. Bir süreliğine hayatım buydu." Kızardım. Gurur duymuyorum ama bu bir gerçek. Islak yanaklarımı siliyorum ve konuşmaya devam ediyorum. Eğer durursam, asla bitirecek cesareti bulamayacağım. "O benim en iyi arkadaşımdı. Kız kardeşim," diye ekliyorum belli belirsiz.

"Kimdi?" Reese sorar.

"Becca." Burnumu çektim. "Onu tüm hayatım boyunca tanıyordum. Anaokulundan beri birbirimizden ayrılmazdık. Her şeyi birlikte yapardık. Çok fazla sorun yaratırdık." Anılara gülümsüyorum.

"Peki ne oldu?" Dev her kelimeme kilitleniyor.

"O öldü." Hıçkırıklarımı tutamadım. "Ve bu benim hatamdı."

"Kayla." Hangisinin adımı söylediğinden emin değilim ama ikisi de beni sakinleştirmeye çalışıyor. Dev, "Derin bir nefes al ve yavaşça git," diye öğüt veriyor. Dediğini yapmaya çalışıyorum ama kendimi suçlamaktan kendimi alamıyorum. Endişemin geçmesi birkaç dakika alıyor ve geçtikten sonra devam etmeye hazır olduğumda başımı sallıyorum.

"Bir gece dışarıydık. Her zamanki gibi, bir grup insan takılıyorduk. Becca bütün gece gitmem için başımın etini yedi. Eve gitmek istiyordu. Kendini iyi falan hissetmiyordu ama ben dışarıda kalmak istiyordum. Ben de onu başından savmaya devam ettim, ta ki o bıkıp eve başka bir araç bulana kadar." Koyu mavi Honda'nın arkasına tırmanışı hâlâ gözümün önünde.

tam önümde duruyordu. Uzun sarı saçlarının tamamını yeni kestirmişti, bu yüzden saçları omuzlarının hemen üzerine düşüyordu. Saç kesimi onu daha yaşlı gösteriyordu. Daha az masum. Ama o masumdu. Asla içki içmez, sigara içmez, uyuşturucu kullanmaz ve asla ikinci aşamayı geçmezdi. Ben hala kendimi bulmaya çalışırken o kim olduğuna güveniyordu. Belki bu yüzden ona biraz kızdım ama ona zarar vermek isteyecek kadar değil. Sonuç olarak, o benim en iyi arkadaşımdı ve onu seviyordum.

"Adamın kafayı bulduğunu biliyordum. Kim bilir neyin etkisindeydi. Ama yine de motora binmesine izin verdim, binmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Onu eve bırakan ben olmalıydım. Ona kaskını bile vermedi. Toprak yolda sallana sallana gitti." Ellerimle manik bir şekilde oynuyorum. "Kazayı görmedim ama duydum." Sesim kısıldı. "Lastiklerin gıcirtısını ve metal çitirtılarını duydum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Reese, midesi bulanıyor.

"Ambulans oraya ulaştığında artık çok geçti. Kollarımda ölürken onu öylece tuttum." Yıkılıyorum, gözlerimden yaşlar boşalıp kucağıma düşüyor. "O gece her şey değişti. *Ben değiştim.*" Kendi içime çekildim, yok olmak istedim. "Kendimi herkesten ve her şeyden uzaklaştırdım. Tüm olaylardan uzaklaştım. Bırakın motosiklete binmeyi, motosiklete bakmak bile çok acı veriyordu. Başa çıkmak için bir sürü danışmanlık aldıktan sonra kendimi okula attım. Bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmemek için hemşire olmaya karar verdim." Umutsuzca boşluğa bakıyorum.

"Hey." Dev beni kendi kafamdan çekip çıkarıyor ve iki eliyle yüzümü kavırıyor. "Dövme onun için mi?"

"Evet. B, Becca, kelebek."

Dev bana şefkatle baktı. "Üzgünüm, Kayla."

"Ben de." Ona boş gözlerle bakıyorum. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Sana bir şans vermekten korktuğum için özür dilerim."

Dev gülümseyerek sözlerimin farkında olduğumdan daha fazla anlam taşıdığını fark etmemi sağlıyor.

"Affedildin." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Ve bu hikâye pek çok şeyi açıklıyor."

"Benim ikiyüzlülüğüm mü?"

"Hayır, senin isteksizliğin." Dev kıkırdıyor. "Beni bir süre endişelendirdin. Bana oyunumu sorgulatan ilk kadın sensin."

"Benim değil." Reese arsızca gülümsüyor. "Eninde sonunda sana çakacağımı biliyordum." Ünlü egosu tehlikeli bir şeydir. "Başka ne düşünüyorum biliyor musun?" Reese

bana sokuluyor.

Başımı sallıyorum.

"Her şeyin bir sebebi vardır. Arkadaşınızın ölümü çok trajik. Seninle bir mil yürüdüm. İnan bana. Birçok kez. Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama hiç olmasaydı, şu anda burada duruyor olmayabilirdim. Ve eminim aynı şeyi söyleyebilecek pek çok insan vardır."

"Bir trajediyi olumlu bir şeye dönüştürdün. Ve ödülün ne biliyor musun?"

"Hayal bile edemiyorum."

"Biz." Reese kaşlarını çatıyor. Tam bir aptal.

"Asla ödüllendirilmiş hissetmeyeceğim, ama ikinizi de memnuniyetle kabul ederim." Ruhumun karanlığında küçük bir mutluluk tomurcuğu yeşeriyor. Bu iki adamın tüm dünyam haline gelmesinin sadece bir gece sürmesine hayret ediyorum.

"Bizi kesinlikle yakaladınız. Asıl soru, şimdi bizimle ne yapacaksınız?" Reese'in gözleri günahkâr bir niyetle parıldıyor.

Kendimi isteyerek teslim ediyorum. "Ne yapmamı istersen."

Reese

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süredir ilk kez, kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir programım, angajmanım ve yükümlülüğüm yok. Yaşam tarzım Süpermen'den Clark Kent'e dönüştü. Kayla ile yatakta olmadığım sürece. O zaman kesinlikle Süpermen'im. Kayla, Dev ve ben ilişkimizi tamamlayalı iki hafta oldu. Tam olarak geleneksel değil, ama bizim için işe yarıyor. Bazı engeller var, kabul ediyorum. Aramızda olanları kapalı kapılar ardında tutmak gibi. Medya, profesyonel bir yarışçının çok eşli, üçlü, açık, her ne haltsa bir ilişkiye dahil olduğunu öğrenirse bayram eder. Hem de ikiz kardeşimle. Sponsorlarımın da bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim. Sözleşmemde markayı olgunluk, saygınlık ve saygıyla koruyacağımı belirten bir kamusal kişilik maddesi var. Durumum hakkında açık fikirli olsam da, onların ve dünyanın geri kalanının görüşlerinin ne olduğundan emin değilim. Neyse ki Kayla ve Dev beni anlıyorlar ve ilişkimizi gizli tutmayı kabul ettiler.

Artık ara verdiğime göre yapacak bir şeyler bulmalıyım. Dev ve Kayla'nın burada bir hayatları ve işleri var. Benimse bir sürü zamanım var. Bu yüzden noktalı çizgiyi imzalıyorum. Ford bayisinde yepyeni bir F150 alarak zaten biraz hasar verdim. Onu hemen otoparktan çıkardım. Şimdi de yepyeni iki arazi motosikleti alıyorum. Biz konuşurken yatağa yükleniyorlar. Kış boyunca oyunumun zirvesinde kalmam gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu, ister inanın ister inanmayın, bazı patikaları yırtmak. Ve bu bölgenin her yerinde harika yollar var. Neden iki tane alayım ki? Ben sürerken şaplak atacak birine ihtiyacım var. Dev mükemmel bir insan. Çimentoda uzmandır ama toprağa bindirirsen acemiye döner. Eğlenceli olacak. Kayla için dört tekerlekli bir araç almayı düşündüm ama nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Ata binme konusunda biraz huysuz, ama yola geleceğini umuyorum.

O kadının bisiklete bindiğini görmek için neler vermezdim.

Dev

Kayla'nın yemekle ilgili gevezeliklerini dinliyorum. Boğulmuş tavuk diye bir şey yapıyor. Bu kadar evcimen olmasını hiç beklemiyordum. Alışılmadık ilişkimizin başlamasından bu yana iki hafta geçti ve neredeyse her gece Reese ve benim için yemek pişirdi.

Başta bu fikre şüpheyle yaklaştığımı itiraf etmeliyim ama her gün ve her gece Kayla'yla birlikte olmak beni hiç olmadığım kadar mutlu etti.

Bu, engeller olmadığı anlamına gelmiyor. Dedikodu değirmeni çoktan çalışmaya başladı. İnsanlar bizi işe gelirken ve işten çıkarken birlikte görüyor. Ayrıca sürekli flört ettiğimizi de görüyorlar. Henüz bir şey itiraf etmedik ama er ya da geç sırrımız ortaya çıkacak ve ortaya çıktığında Reese'in ne yapacağını bilmiyorum. Birden fazla şekilde korunmaya ihtiyacı var. Özel hayatından uzak durması gerekiyor. Tehlikede olan çok şey var. Geçim kaynağı tam anlamıyla tehlikede. Kayla'ya olan hislerinin benimkiler kadar gerçek olduğunu biliyorum. Onun tek farkı, hayatı boyunca bağlı olduğu başka bir aşkı var. Kayla'nın buna ne kadar dayanacağını merak ediyorum. Ayrıca pistin cazibesi, spot ışıkları ve hız ihtiyacı onu bizden uzaklaştırmadan önce yasak bir aşkın yeniliğinin dikkatini ne kadar çekeceğini de merak ediyorum. Yarışlara ara vermiş olması çok şey anlatıyor ama Reese görüldüğü kadar düşüncesiz biri değil. Siz farkına bile varmadan her ayrıntıyı düşünüyor. Son hamlesi ne olursa olsun, bir şeyden eminim. Yer dibe vurduğunda Kayla'yı tutan ben olacağım. Onu teselli eden ben olacağım. Seçtiği kişi ben olacağım.

"Bu da ne?" Kayla ve ben garaj yoluna park etmiş olan korkutucu siyah pikaba bakıyoruz.

Başımı eğiyorum. "Görünüşe göre birileri yoğun bir gün geçirmiş."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşları bir mil yüksekliğinde. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en acımasız kamyonlardan biri."

"Reese bir şey yaptığında, her zaman bir açıklama yapar." Arabamı kapatıyorum.

"Hmmm." F150'ye bakarken düşünüyor. Bunu kardeşime vereceğim, çok fena.

"Ne?"

"Bu çok komik. Reese'in spor araba, senin de pikap kullanacağını sanırsın."

"Aldanmayın. O kamyonunda Hemi olduğuna bahse girerim."

"Ben o bahse girmezdim." Haklı olduğunu biliyor. Büyük, kötü ve hızlı Reese'in tarzını tanımlıyor. Kayla arabadan inmeden önce Mustang'imin zemininden market poşetlerini aldı. Gömleğinin etekleri yukarı kalkarken kışına bakma fırsatını değerlendirdi. Mükemmel bir poposu var. Yuvarlak, kabarcıklı ve sıkı. Ona her baktığımda bir ısırık almak istiyorum.

"Geliyor musun?" Kafasını açık olan yolcu tarafına uzattı. "Bu gece birkaç kez garanti edebilirim." Gülümsedi.

Kayla cilveli bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor ve sonra kapıyı çarpıyor. Hayatı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

"Tam zamanında," diye gürliyor Reese'in sesi eve girdiğimizde. "Çıldırarak üzeriydim. Dokuzdan beşe kadar berbat." Mutfaktaki tezgâha yaslanıyor.

"Üzgünüm. Hepimiz dünyaca ünlü hava delikleri olamayız. Neden şikayet ediyorsun anlamıyorum. Görünüşe göre kendini epey meşgul tutmuşsun."

"Bir süreliğine yaptım." Omuz silkiyor, pasif bir şekilde. "Madem bu kadar sıkıldın, git arkadaş edin."

"Arkadaşlarım var," diye karşı çıkıyor çocukça. "Knight yeni kırbacıma bakmak için uğradı. Tammy ile birlikteydi." Reese kaşlarını Kayla'ya doğru oynatıyor. "O aşık." Kalbini kapatıp öpücük işareti yapıyor.

"Dalga geçme," diye azarlıyor Kayla, koluna bir ıspanak torbasıyla vurarak. "Dalga geçmiyorum. Onun adına mutluyum. Aşk tanrısı etrafta dolaşıyor gibi görünüyor."

Reese eğilir ve onu şehvetle öper.

Kesinlikle öyle.

"Riley için başka arkadaşın olduğunu düşünüyor musun?" diye sorar.

"Şansını zorlama. *Ben aşk tanrısı değilim.*" Çantalardan birinden mantar çıkarıyor.

Yiyecekleri boşaltmaya devam ederken Kayla'nın arkasında duruyorum. Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve tavuğu sebze ve peynirden ayırmasını izliyorum.

"Menüde ne var?" Reese merakla soruyor.

"Boğulmuş tavuk ve Sezar salatası," diyor tatlı tatlı. Oluyor

Coy. Reese de ben de Kayla'nın tatlı biri olmadığını biliyoruz. "Tatlı yok mu?" Şehvetin sesini kalınlaştırdığını duyuyorum. "Sadece iyi olursan," diye flört ediyor.

"O zaman başım belada."

"Peki neden?" Tam da onun eline oynuyor.

"Çünkü ben asla iyi değilim," diye kulağına fısıldıyor Reese ve Kayla'nın karşılık verdiğini hissediyorum. Vücudu sertleşiyor ve nefes alış veriş hızlanıyor.

Bu fırsattan yararlanıp onu kendime doğru çekiyorum ve boynundan aşağıya doğru öpüyorum. "Bence tavuğu es geçelim ve akşam yemeğinde sadece seni yiyelim." Tenini emiyorum ve göğüslerini okşayarak inlemesine neden oluyorum.

"Bunu destekliyorum." Reese de harekete katılıyor, Kayla'nın yüzünü yakalayıp muhtaç seslerini yutabilmek için bizi yana kaydırıyor. "Bütün gün kendimi içine gömmek için bekledim," diyor öpücükler arasında, odanın sıcaklığı hızla yükseliyor. "Ben seni becerirken senin Dev'in aletini emmeni izlemenin hayalini kuruyordum." Reese dizginleri ele alıyor, ki bu benim için gayet iyi, özellikle de onun düşünme şeklini sevdiğim için. Reese dilini tekrar ağzına soktuğunda Kayla'nın sözlü olarak cevap verecek zamanı yok, ancak alıcı inlemeleri ve vücut dili bize bilmemiz gereken her şeyi anlatıyor. Bizi tatmin etmek için her şeyi yapar. Ve inanın bana, biz de onu tatmin etmek için her şeyi yaparız. Ona yatakta küçük bir seks oyuncağı gibi davranabiliriz, ama onu bir kış parçasından çok daha fazlası olarak görüyoruz. O bizim merkezimiz. Bunu dünyaya ilan etmemiş olabiliriz ama Reese de ben de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Bu kadın bizi birçok yönden birbirimize bağlıyor.

"Dön," diye emrediyor, nefessiz ve ahlaksız. Kendimi kaybetmenin eşiğindeyim. Onunla benim aramdaki fark bu; ben kontrollü ve yavaşken o hızlı ve öfkeli. Kayla kendini tutamayana kadar heyecanı arttırmayı seviyorum. Yalvarana, ağlayana ve boşalmak için can atana kadar. Ona yapmak istediklerimin yüzeyini bile kazımadım. Onu götürmek istediğim yükseklikler. Gerçekte kim olduğumu ya da neler yapabileceğimi hala bilmiyor. Ama yakında öğrenecek.

Reese, Kayla'yı mutfağın ortasında domaltıyor. Kayla fermuarımı karıştırırken o yoga pantolonunu kalçalarına kadar sıyrıyor. Ben zaten gitmek için can atıyorum. Ağzının sikimin etrafına sarılmış olduğunu düşünmek bile başımdan ön sperm sızmasına neden oluyor.

"Yap hadi." Bana bakarken dudaklarını dürtüyorum. Yavaşça beni içine alıyor, gergin uzunluğum ağzının girintilerinde santim santim kalınlaşırken

zevk anında kayboluyor. Başımı eğiyorum ve

parmaklarını onun uzun siyah saçlarında gezdiriyor, nazikçe emerken sıkıca tutuyor.

"Şimdiden çok ıslak." Reese kendini okşarken Kayla'nın klitorisine masaj yapıyor. "Dev'in sikini ağzına almak hoşuna gidiyor mu?" Başımı öne eğiyorum ve onun arkasında sıraya girip amına dalmasını izliyorum. Kalçalarının gücü onu ileri itiyor, bir inilti çıkarıyor ve horozumu daha derine çekiyor. Baş boğazının arkasına sürtünürken hafifçe tıkanıyor ama onu sabit tutuyorum. Sıcak, ıslak geçidinin derinlikleri benzersiz. Reese onu sikerken sikimi orada tutuyorum, bademciklerini sıyrıyorum.

"Sen de mi beni amının içinde istiyorsun?" Reese onun kalçalarına yapışıyor. Adam hevesle kızın içine girip çıkarken kızın uyarılmışlığının adamın ereksiyonu üzerinde parladığını görebiliyorum. Yapabildiği tek tepki bastırılmış bir inilti. Aramızda sıkışmış, çaresiz görünüyor. İkimiz birlikte onun vücudunu kullanırken, her iki tarafa da hapsolmuş, aldığı zevki sonuna kadar çıkarıyor.

Reese daha hızlı pompalamaya başlıyor, Kayla'nın ballı uyarılma hissine kendini kaptırmış bile. Bunu ona karşı kullanmıyorum; bunu yapmak çok kolay.

"Siktir, bebeğim, bu çok iyi." Sert itişler kadının zirveye tırmanmasına neden oluyor. "Bana istediğimi ver." Kalçaları onun kıkına çarpıyor. Ağzı sikimin üzerinde fazla mesai yapıyor. Kayla kıvranıyor ve inliyor, ağzının titreşimleri beni tehlikeli bir şekilde yaklaştırıyor. "Kayla, boşaldığını hissetmeliyim. O tatlı suyun sikimin her yerine aktığını hissetmeliyim." Reese, Kayla'nın vücudundaki talepleri zorlarken dengesizleşmeye yakın. Kayla sikimi yutarken ve Reese'in vücudunu dövmesine katlanırken umutsuzca burnundan hava emiyor. Sonunda boşaldığında tırnaklarını kıkıma batırıyor, boğuk coşku sesleri boğazında hapsoluyor. Ağzı o kadar sıcak ve sıkı ki, sikimin etrafına kilitlenmiş ıslak bir kelepçe gibi hissettiriyor. Reese ve ben, Kayla'nın vücudunu kendi kişisel zevk arayışımız için istediğimiz gibi manipüle ederken hayvani bir şekilde inliyoruz.

Kayla döllerimin son damlasına kadar yutarken uzuvlarım karıncalanıyor. Benden ayrılırken Kayla'nın dudaklarını küçük bir tükürük dizisi takip ederken sarsıcı hislerden kurtuluyorum. Lanet olsun, bu kadın.

Onunla işimiz bittiğinde zar zor ayakta durabiliyor.

Gözlerinde cam gibi bir bakışla bana bakarken Reese onu tutuyor. "Yaşıyor musun?" Yüzündeki coşkulu ifadeden son derece memnun bir şekilde soruyorum.

Yüzünü.

Uykulu bir şekilde sırtıyor ve Reese'in kollarına sokuluyor. "Zar zor."

Darmadağınık kıyafetlerini bedeninden çekip çıkararak onun memnuniyetinden keyif alıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni soyuyorum. Çıplak olmanı tercih ederim. Bu yeni bir ev kuralı olabilir. Sen, her zaman ıplaksın."

"Oh, yle mi?" Tişörtünü çıkarırken kıkırdıyor. "Yemek yapmam gerektiğinde üzerimde kıyafet olmasını tercih ederim."

"Bu gece yemek yapacağız. Sen git dinlen."

Kayla aniden daha uyanık hale gelir. "Gerçekten mi?" "Gerçekten." Reese'e bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"ıplak olduğun sürece," diye ekliyor.

Kayla, Reese'in kollarına yığılır. "Seni seviyorum." İç geçiriyor, sonra hemen sertleşiyor. Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Yani ... değil ... aşk ... aşk gibi ... um ..." Kelimelerin üzerinde tökezliyor. Çok sevimli.

Gölüyorum, içim yanıyor. "Ben de seni seviyorum." Onu nazikçe öpüyorum. "Ben de seni seviyorum, üç," Reese de aynı şekilde.

"Aman Tanrım. Şimdi gerçekten oturmam gerekiyor." Kayla'nın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Çok hızlı çok fazla mı?" Reese soruyor.

"Hayır." Göğsüme dokunurken ona sürtünüyor. "Sadece umduğumdan daha fazlası."

"Biz seniniz, bebeğim." Reese onun köprücük kemiğini öpüyor. "Karanlık yol bir cehennem yolculuğu."

"Bunu asla inkar etmeyeceğim."

Kayla

İki erkeğe birden aşık olmak nasıl bir şey? Korkutucu, heyecan verici, çıldırtıcı, canlandırıcı.

Bu tutku, günah ve sığınak. Aynı zamanda benim hayatım oluyor.

Bu yeni insanı, bu yeni tarafı tanımıyorum. Ama hoşuma gidiyor. Bir sırra sahip olma fikrini seviyorum. Yasak aşk ilişkisi. Reese ve Dev'in bana verdikleri, yaptıkları her şeyi seviyorum. Beni *hissetmeye* zorlarken aynı zamanda kirlenmek istememi sağlıyorlar. Uzun zamandır kendime böyle bir lüks tanımamıştım. Ama onlar bunu talep ediyor ve ben de onlara istediklerini vermekten hiç çekinmiyorum. Ne isterlerse, ne zaman isterlerse.

Sam'i beklerken Dev'in ellerini ve Reese'in dudaklarını hayal ederek kahvemi yavaşça karıştırıyorum. Kahvaltıda buluşmak konusunda çok kararlıydı, ben de Lou'nun yerinde oturuyorum. Güzel bir sabah, Kasım sonu için normalden daha sıcak ama yine de kazaklar ve botlar için yeterince serin. Güneş ufukta yükselirken gökyüzü pembeler ve turuncularla parlıyor. Bu her zaman günün en sevdiğim zamanıdır. Saf huzur, güzellik ve canlılık.

Kapı zilinin güçlü sesi omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. Sam siyah bir pantolon ve uzun bir trençkot giymiş halde bana doğru geliyor. Oturuyor ve garsona kahve getirmesini işaret ediyor.

"Günaydın." Onun alışılmadık enerjisine tepki veriyorum. Tanıdığım o soğukkanlı, sakın ve ağırbaşlı kadın değil. Cildi solgun, gözlerinin altında torbalar var ve saçları yağlı. Sam'e hiç benzemiyor.

"Sen iyi misin?" Endişeyle sordum. Onu hiç böyle görmemiştim sanırım.

"Ben iyiyim." Garson kız kahvesini bırakırken burnunu çekiyor. "Bütün gece gözetimdeydim."

"Pek iyi gitmedi sanırım?"

"Oh, hayır, öyle. Çok iyi." Fincanına bir gemi dolusu şeker ve bir parça krema atıyor.

"Peki, beni görmenizi gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" Görünüşü

ve eylemleri son derece endişe vericidir.

Sam masanın üzerine eğilmeden önce çorak odaya göz gezdiriyor. "O resmi bana senin gönderdiğini bilen var mı? Sana kadar takip edilebilmesinin bir yolu var mı?"

"Ah, hayır. Kimse onu aldığımı ya da gönderdiğimi bilmiyordu. Sen hariç." "Tamam, güzel." Kahvesinden uzun bir yudum alır.

"Sam, neler oluyor?" Ödümü koparıyor.

"Şu anda söyleyemem. Sadece bundan sonra olacaklara karışmadığınızdan emin olmak istiyorum."

Teyzeme bakıyorum. Son bir aydır onu hiç görmedim. Onun çılgın iş programı ve benim çılgın hayatım yüzünden birbirimize mesaj atacak zamanımız bile olmadı.

"Endişelenmeli miyim?" Ben soruyorum.

"Hayır, tatlım." Elini benimkinin üzerine koydu. "Seni güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok."

"Kendimi kastetmedim Sam. Senin için endişelenmeli miyim?"

Öfkelendi. "Kayla, ben tehlikeli bir iş seçtim. İkimiz de bununla barışmalıyız."

"Sam, ödümü koparıyorsun."

"Güzel. Korku iyidir. Hayatta olduğunu hatırlamanı sağlar. Ve ben senin yaşamanı istiyorum, Kayla."

"Yaşıyorum." Uzun zamandır ilk defa, yaşıyorum.

"Güzel." Elimi sıktı. "Bu konuyu kapattığımıza göre, hadi sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum." Menüye bakarken gözlerini büyütüyor.

Ona boş boş bakıyorum.

Şu anda ciddi mi?

"Size ne ikram edebilirim hanımlar?" diye soruyor yaşlı garson neşeyle.

"Ben iki sahanda yumurta ve ekstra patates kızartması alacağım," diyor Sam hiç vakit kaybetmeden.

"Ya sen?" diye soruyor garson kız. Kekeliyorum, gözlerimi teyzemden ayıramıyorum.

"Aynısından lütfen."

* * *

Ben işe giderken Sam lokantada takılıyor. Tüm kahvaltımız beni çıldırttı. Çok garip davranıyordu. Ona hiç benzemiyordu. Uyuşturucu davasında bir kırılma mı oldu diye merak ediyorum. Böyle endişelenmesine neden olan büyük bir kırılma. Caddenin karşısına geçerken tırnağımı çiğniyorum. Konuşmamız bütün gün beni endişelendirecek.

Tam kaldırıma çıktığımda bir motor sesi duyuyorum. Bu beni gerçekten ürkütüyor. Etrafıma bakıp motoru arıyorum ve ara sokağın gölgelerinden altın işaretli siyah bir canavarın çıktığını görüyorum. Onu hemen tanıyorum. Bu Viper, Reese'in baş düşmanı. Ya da en azından o böyle abartıyordu. Görünüşe göre, yarış pistine birlikte tırmanmışlar. Her zaman en iyi rekabet içinde. Ama Reese daha iyiymiş ve Viper'ı birincilik için yenmiş. Gerisinin tarih olduğunu hepimiz biliyoruz. Reese, Viper'ın bir kızgınlık beslediğine inanıyor ve ralli gecesi birbirlerine nasıl tepki verdiklerini görünce ben de aynı fikirdeyim.

Beni hastanenin çift kapısına doğru kaldırımdan geçerken izlerken tüylerim diken diken oluyor, ama iyi türden değil. O lanet kask beni ürkütüyor, uzaylı dokunaçları falan.

İçeri girdiğimde, önsezili bir hisle ürperiyorum. Yemin ederim, sabahın endişesinden kurtulmak için on beş mil koşmam gerekiyor.

Aceleyle yukarı çıkıyorum, önlüğümü giyiyorum ve dikkatimi dağıtmak için kendimi işe veriyorum. Ne olduğunu anlamadan, neredeyse öğlen oldu ve öğle yemeği vakti geldi.

Hemşirelerin odasında bir sofra kurulmuş. Potluck. Doğru, tamamen dalmışım.

"Merak etme, Kayla. Herkese yetecek kadar var." Hemşire müdürüm Tricia beni yemek yemem için cesaretlendiriyor. "Bir dahaki sefere iki tabak yapabilirsin." Göz kırıyor.

Kendisi tatlı, yaşlı bir kadındır, hiç sorun olmaz. Çatışmadan nefret eder ve her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınır.

"Bunu yapabilirim." Bir kâğıt tabak alıp gülümsüyorum.

"Anlaştık." Kızarmış tavuk butlarından birini çalıyor ve bir ısırık alıyor. Ben daha servis kaşığı kapamadan Dev odaya girdi.

"Burada bir ziyafet olduğunu duydum." Her zamanki kibar haliyle. Masanın etrafında dolanıp envanter çıkarırken Tricia'nın bayıldığını duyabiliyorum neredeyse.

"Ne isterseniz alın, Dr. Dinamit." "Dinamit mi?"

Tekrar ediyorum. "Bilmek istiyor muyum ki?" Dev hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkiyor.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Tricia bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor, yüzü kızarıyor. "Peki, ben gidiyorum." Altmışına basan kadın özür diler ve neredeyse koşarak odadan çıkar.

O gider gitmez, Dev beni tezgahların birleştiği köşeye sıkıştırıyor.

"Hey." Beni açıkça öpüyor ve ben sıcıyorum. "Vay be. Neden bu kadar gerginsin, kelebek?" Ellerini kollarıma koydu.

"Ben sadece ..." Silkindim. "Garip bir sabah." "Teyzenle kahvaltı iyi geçti mi?"

"Evet. Evet." *Hayır, bilmiyorum.* "Başında bir sürü dert var ve ben endişeleniyorum, anlıyor musun?"

"O iyi. O sert bir kadındır."

"Biliyorum. Haklısın." Saçmalıyorum, ama beni gerçekten korkuttu ve sonra Viper'la olan tüm o şey ... Hepsi çok *tuhaftı*.

"Tabii ki öyleyim." Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor. "Dev." Ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum ve geri çekiliyorum. "Birileri görecektir."

"Ne olmuş yani? Seni tam burada, bu noktada öpmek için ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun? Seni ilk gördüğüm yerde."

"Ne kadar sürer, Dr. Dynamite?" Ben oyuncak.

Dev mütevazı bir şekilde gülüyor. "Çok, çok uzun." Dilini dudaklarımin arasına sokuyor, ben teslim olana kadar çevirip yuvarlıyor. Her şeye son noktayı koymadan önce birkaç hararetli saniye boyunca onu şımartıyorum. Durumumuz çok hassas. Ve burası steroidli bir dedikodu fabrikası. İnsanlar beni Reese ile gördü, Dev ile gördü; bazen üçümüzü de birlikte gördüler. Saygınlığımız için onlara konuşacak somut bir şey vermemenin daha iyi olacağını düşünüyorum.

"İyi, inkar et beni. İntikamımı daha sonra alacağım."

Bu tehdit beni heyecanlandırıyor çünkü onun neler yapabileceğini biliyorum. Neredeyse ağlayana kadar ihtiyacımı nasıl çekebileceğini biliyorum. Yalvarmamı duymayı seviyor ve bunu yapmam için her türlü bahaneyi bulacaktır.

"Dört gözle bekliyorum," diye meydan okuyorum.

"Ben de öyle." Mavi gözleri için için yanıyor ve neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu bakışı ve içerdiği tüm yaramaz vaatleri çok iyi biliyorum. "İşinin başına dön, kelebek." Bir öpücük daha çaldıktan sonra uzaklaşıyor.

Kağıt tabakla kendimi yelpazeliyorum, o giderken kıcına bakıyorum.

Reese

"Seni öldürecek lan!" Dev kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor.

"Neden? Bisikletini akort ettiğim için mi?" Ayağa kalktım, kirli ellerimi Pantolonum.

"Çünkü o bu işin bir parçası olmak istemediğini açıkça belirtti." "Evet, bunu aşması gerekiyor. Geçmiş geçmişte bırakmalı." "Reese, bu iyi bir fikir değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim, ama bu yapmamam gerektiği anlamına gelmez."

"Bu tamamen saçmalık." Dev argümanımı bir saniye bile yutmadı.

Oh iyi.

"Belki, ama benim için her zaman işe yaradı. Ben kazandım, unuttun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Bazen ilerlemek ve hatta başarılı olmak için risk almanız gerekir. Bazen bu riskler size pahalıya mal olabilir; bazen de sonunda büyük kazançlar sağlayabilir. Neredeyse on yıldır risk alarak hayatta kalıyorum ve şimdi stratejimi değiştirecek değilim.

"Pervasızsın," diye suçluyor Dev.

"Ve kesinlikle haklısın. Ben kazandım çünkü pervasızım."

"Yanlış dostum, sen kazandın çünkü ölmek istiyorsun. Ve sana ne olacağı umurunda değil."

"Evet, bu daha önce doğru olabilirdi ama artık değil," diye onu bilgilendirdim.

"Oh? Bu benim için yeni bir haber." Dev gözleriyle beni sorguluyor. "Bana öyle bakma. İnsanlar değişebilir."

"İnsanlar, evet. Ya siz? Ben ikna olmadım."

"Sen benim kardeşimsin. Destekleyici olman gerekmiyor mu?" Savunmaya geçiyorum. Anlıyorum, tamam. Ben merkezciyim. Hayatım boyunca sadece üç şeyi önemsedim. Kendim, yarışmak ve kazanmak. Ama ne var biliyor musun? İnsanlar değişir. Büyürler. Aşık olurlar. Daha önce hiç hayal etmedikleri olasılıkları görürler. Kendilerinin ötesinde bir dünya keşfederler. Ben bunun canlı kanıtıyım.

Bir şeyin -ya da birinin- daha önemli olduğunu hissetmeseydim geçen sezon asla çekip gitmezdim. Ve vardı. Kayla bir şekilde beni değiştirdi. Hayatım kimsenin anlayamayacağı kadar karmaşık. Hem spot ışıkları altında hem de gölgede yaşamak zorunda kaldım. Ve yorulmaya başladım. Sonsuza kadar yarışmam ve sonunda yalnız kalmak da istemiyorum, bu yüzden dengemi buluyorum, zeminimi hazırlıyorum ve eğer şanslıysam sonunda zaferle çıkıyorum. Tabii emeğimin meyvelerini görecektim kadar uzun yaşarsam.

Dev, "Benim durumla ilgili görüşümü biliyorsun," diyerek konuyu kapatır.

"Evet, biliyorum. Belki de yaşamak için daha önemli bir şeye ihtiyacım vardı."

"Uğruna yaşayacak daha önemli bir şeyin var mı?" diye sorar. "Evet.

Senin yok mu?"

"Evet, biliyorum," diye ciddileşiyor. "Yani aynı fikirdeyiz, öyle mi?"

"Kayla ile, evet. Bisikletiyle mi? Kesinlikle hayır."

İnledim. "Tek yaptığım birkaç bujiyi değiştirmek, yağ doldurmak ve bir süre vızıldamasına izin vermektir. Bunda büyütülecek bir şey görmüyorum."

"Kayla bisikletini garajımda bulduğunda, bu çok büyük bir olay olacak."

"O zaman ona yaklaşmak için en uygun zamanı bulana kadar dikkatini dağıtmamız gerekecek."

"Dikkatini dağıtma konusunda yüzde yüz katılım sağlayacağım ama ona yaklaşırken tek başınasın."

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. Eğer ailene güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin ki? Açık mı?

"Kayla'dan bahsetmişken," diye konuyu değiştiriyor, "ne zaman söyleyeceksin onu terk mi ediyorsun? Yoksa yine gecenin bir yarısı ortadan kaybolacak mısın?"

"Hayır, ortadan kaybolmayacağım." Bu yoruma alınmıyorum bile, çünkü o kadar çok kez bir kadını ektim ki, bu artık benim yöntemim haline geldi. "Ama ona ne zaman söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok." Keşke söylemek zorunda olmasaydım. Keşke hiç ayrılmak zorunda olmasaydım. Ama sözleşmem var ve oraya geri dönmek için can atıyorum. Ev hayatı geçici olarak güzel.

"Bunu bir an önce çözseniz iyi olur. Noel önümüzdeki hafta, 1 Ocak ise hiçbirimiz farkına varmadan gelmiş olacak."

Farkındayım. O yarışçı derilerine geri döndüğümde hayatım artık bana ait olmayacak. Programım testler, seyahatler ve

görünüşler, pratik ve canlı yarışmalardan bahsetmiyorum bile. Bu bir girdap, orası kesin. Ama benim bildiğim bu. Kayla'nın da bildiği şey olmak zorunda.

Ne kadar alışılmadık olsa da, anlaşmamız için minnettarım. Ben yokken, Dev burada ona bakıyor olacak. Bakıma ihtiyacı olduğundan değil ama yalnız olmayacak. Bu da geceleri daha rahat uyumama yardımcı olacak.

Dev garajdan çıkmadan önce "Bisikletten kurtul," diye emrediyor. Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum.

"Peki."

Kayla

Teyzem bütün gece beni gözetliyor. Bir şeyler döndüğünü biliyor. Haftalardır Reese ve Dev ile olan ilişkimin etrafında dans edip duruyorum ve bu gece her şey doruğa ulaşacak.

Beni hediye yağmuruna tutan iki adamın yanında uyanmak hayatımın en garip Noel'i oldu. Hem de öyle ufak tefek şeyler de değil; elmas küpeler, pahalı kıyafetler, elektronik aletler ve Reese'in benim için özel olarak tasarladığı yepyeni deriler. Bir kalçasının etrafına çapraz olarak dikilmiş farklı boyutlarda renkli kelebekler olan siyah deri pantolon ve yakasından yukarı doğru tırmanan aynı kelebek desenine sahip uyumlu siyah deri ceket. Çok sade ama güzel.

Dev bana beyaz elmas ve pembe safirden yapılmış bir kelebek kolye ile sürpriz yaptı. Dramatik bir şey değildi ama çok da güzeldi. Kelebeklerin benim için ne anlama geldiğini bilerek böylesine özenle düşünmüş olmaları beni çok mutlu etti. Eğer şanslıysanız, sizi yaralarınızla ve her şeyinizle sevecek bir kişi bulursunuz. Her nasılsa ben iki tane buldum.

Noel yemeği destansı bir savaştı. Reese ve Dev büyük bir ziyafet istiyorlardı ve hepimizin bir arada olmasını istiyorlardı, ki bu mantıksız değildi, ama bir şekilde Sam'i de dahil etmeliydim. Sahip olduğum tek aile o ve onu dışlamamın hiçbir yolu yoktu. On farklı senaryo önermeye çalıştım ama çocuklar ayak dirediler; yılın en büyük tatiliydi ve kadınlarını yanlarında istiyorlardı. *Bütün gün.* İnatçı götler.

Bu da beni şu anki durumuma getiriyor. Teyzem ve ben hem Reese hem de Dev ile akşam yemeğine oturuyoruz. Dışarıdan bakan biri için bu resim alışılmadık bir şey olmayabilir. Erkek arkadaşı, teyzesi ve erkek arkadaşının erkek kardeşi için Noel yemeği hazırlayan bir kız. Eminim birçok yılbaşı yemeği bizimkine benziyordur.

-Ama değiller. Çünkü söz konusu kız iki erkekle de çıkıyormuş ve teyzenin şimdiye kadar bundan haberi yokmuş.

Onu Dev'e davet etmek için ilk aradığımda sesinde bu soruyu duymuştum. Daha büyük bir evi ve yemek masası var.

hiç kullanmıyor. Onu ve Reese'i tüm odayı yeniden düzenlemeye zorladım, böylece biraz düzgün görünecekti. Masayı hak ettiği yere taşıdılar, oyun sandalyelerinden kurtuldular ve ağırlık setini köşeye ittiler. Mükemmel bir görüntü değil ama işe yarıyor.

Masayı güzel kar taneli tabaklar ve kırmızı sütun mumlar ve küçük kırmızı ve altın topraklarla süslenmiş çelenk benzeri bir orta süsü ile hazırladım. Eğer bir tatile ev sahipliği yapmak zorunda kalacaksam, en azından bunu doğru şekilde yapacağım. Masadaki herkes çabalarımı takdir ediyor gibi görünüyor ama aramızdaki dinamiğin bozuk olduğu çok açık. Sam aptal değil. Dev'e karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor, ama Reese'in bu ilişkiye tam olarak nasıl uyduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Dev'in elini korumacı bir şekilde boynuma koyması ya da Reese'in yanından geçerken kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavraması gibi her şeyi yakalıyor. Hareketler ince ama yine de yüksek ve net.

Yemek boyunca sohbet hafif geçiyor ve Sam'in daha iyi görünmesine ve daha kendinde davranmasına şükrediyorum.

Ben çocukların yardımıyla masayı toplarken, Sam de birinci katı incelemeyi kendine görev ediniyor. Ağacı ve altındaki tüm hediyeleri gelişigüzel incelediğini görüyorum. Onu tanıyorsam, çetele tutuyordur. Şimdiden söyleyebilirim ki, kızlara ait şeyler iki kat fazla.

Sam meraklı kahverengi gözlerle yemek odasına döner ama yorum yapmaz. Hayır, yapmazdı. O bundan daha iyisini bilir. Etrafta onu sorgulayacak kimse yokken yeğenini köşeye sıkıştırmak gibi şeyleri incelikle yapar. Etrafta onu savunacak ya da ona arka çıkacak kimse yokken.

Sam iyi geceler demeye hazır olduğunda saat dokuza yaklaşmıştı. Bu yemek için ne kadar endişelensem de, beklediğim kadar acı verici değildi.

Reese ve Dev oturma odasında ateş yakarken "Beni dışarı çıkarır mısın?" diye sorar. "Tabii ki." İşte kaçınılmaz olan geliyor.

İkimiz de paltolarımızı giyip Aralık ayının sert havasına doğru yürüyoruz. Çok güzel bir gece, o kadar berrak ve açık ki yıldızlar bile parıldıyor. Sam saldırmadan önce ön kapıyı zar zor kapattım. "Ne haltlar dönüyor?"

Bu konuşmaya hazırlanmak için daha fazla şarap içmeliydim.

"Neyle?" İlk başta nazlanıyorum.

"Yapma, Kayla." Hiçbir şey yapmıyor.

Kahretsin, bu çok garip. Ceketimin önünü rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyorum. Çok telaşlıyım; serinlemek için iç çamaşırlarıma kadar soyunmak istiyorum.

"Sadece ne sormak istiyorsan sor." Bence cevap vermek, doğrudan açıklamaktan daha kolay olacaktır.

"Are ... İkiisiyle de çıkıyor musun?" Yüzündeki ifade şaşkındı.
Randevu, bunu ifade etmenin
hafif bir yolu. "Evet," diye
onaylıyorum.

Sanırım hayatımda ilk kez Sam'i suskun bıraktım. Ve geçmişimi
düşünürsek bu çok şey ifade ediyor.

"Bu tam olarak nasıl oluyor? Velayeti paylaşıyorlar mı? Biri hafta sonu,
diğeri hafta içi mi alıyor?" Sinirden çatırdıyor.

Başımı yavaşça, üzgünce sallıyorum. Teyzemin aklını başından
almak üzereyim. "Üçümüz her zaman birlikteyiz."

Bunu uzun bir süre düşünür. "*Her* zaman
mı?"

Başımı salladım.

Beni yanlış anlamayın. Dev ya da Reese ile yalnız kaldığım zamanlar
oluyor ama bunlar çok az. Çoğunlukla, seks her zaman üç kişiyi içerir.

"Nasıl...? Yani...?" Elleriyle bir şeyler ifade etmeye çalışıyor. "Nasıl
çalışıyor?" Sonunda işaret ve başparmağıyla bir daire çiziyor ve bir
parmağını içinden geçiriyor.

Aslında gülüyorum. "Şema mı istiyorsun?"

"Pek sayılmaz." Dudağını kıvrarak sorusunu geri çekiyor. "Asıl istediğim
ne halt ettiğini bildiğinden emin olmak." Ellerini ciddi bir şekilde kollarıma
koyuyor.

"Evet. Karmaşık ve alışılmadık olduğunu kabul ediyorum ama işimize yarıyor."

Sam kararsızca kaşlarını çatıyor. "Ne yaptığını bildiğin sürece," diye
yineliyor.

"Ne yaptığını gerçekten bilen var mı?"

"Hayır." Beni gergin bir kucaklamanın içine çekiyor ve ben onun
şüphecilğini hissediyorum. "Seni seviyorum, deli. Kendi kızım gibi."

"Biliyorum." Ben de ona sarılıyorum.

"Ne olursa olsun senin için hep burada olacağım. Ne olursa olsun."
Arkamdaki kapıya bakıyor. Ne demek istediğini anladım. Reese ve Dev'le
işler kötüye gittiğinde, üzerinde adım yazılı bir galon dondurma ve bir şişe
şarabı olacak. Umarım iş o noktaya gelmez.

"Lütfen, lütfen akıllı ol," diye
yalvarıyor. "Olacağım."

İçeri girmeden önce arabasının uzaklaşmasını izledim. Paltomu üzerine bıraktım.

sonra da kanepede Dev ve Reese'in arasına çöküyor. Ateş çıtırıyor ve televizyon sessizde.

"Her şey yolunda mı?" Dev vücudunu bana doğru eğerek soruyor. "Evet," cevabım tereddütlü.

"Doğrudan gelip ona söyledin mi?" Reese araştırıyor.

"Gerek yoktu. O biliyordu. O aptal değil. O bir polis. Sezgi onun ekmek teknesi."

"Ne dedi?" Her iki adam da cevabı merak ediyor. "Pek heyecanlanmadı ama beni kınamadı da." "Bu alışması biraz zaman alan bir şey," diye beni temin ediyor Dev.

"Biliyorum." Kazağının yakasıyla oynuyorum. "Sadece endişeleniyorum, hepsi bu. Sahip olduklarımız yüzünden hayatımızdaki kimseyi yabancılaştırmak istemiyorum."

"Bunun olacağını hiç sanmıyorum. Sam seni seviyor. Ve yakında ikimizi de sevecek." Dev beni usulca öpüyor ve buz gibi içimi eritiyor.

"Çünkü sevilmeyecek ne var, değil mi?" Reese dişlerini boynumda gezdiriyor.

"Haklısın." Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarının tenimdeki hissinin tadını çıkarıyorum.

"Noel'in güzel geçti mi?" Dev eli gövdemde gezinirken soruyor.

"Evet." Kırpiklerimi kırpıştırarak bakışlarımın aralarında gidip gelmesine izin veriyorum. "Sadece bir şey bunu daha iyi hale getirebilir," diye mırıldanıyorum onlar bana pençe atarken.

"Oraya varıyoruz." Reese boynumu ısıyor ve göğüslerime masaj yapıyor. İkisi de bir elini pantolonumun içine sokmadan önce kollarımı ve bacaklarımı ayırıyorlar. Birlikte birer parmaklarıyla beni kızdırdıklarında inlemem durdurulamıyor, Dev girişime kayıyor, Reese klitorisimle oynuyor. Onlar bana zevk verirken tek yapabildiğim eğilmek. Beni kontrol etmek.

"Onu görmem gerek." Dev kayıyor, benden uzaklaşıyor. Sesinde duman gibi yoğun bir şehvet var. "Ve senin de izlemeni istiyorum. Çıplak olarak. Şimdi."

Çok otoriter. Buna bayılıyorum. Beni delicesine ıslatıyor. Beni çıtırçıplak soyuyorlar ama kıyafetlerini çıkarmıyorlar. Bu şekilde hoşlarına gidiyor. Ben, çıplak, sadece onlar için. Bu bir hakimiyet meselesi.

Kollarımın her birini arkalarından tutturuyorlar, beni destekliyorlar ve beni genişçe açıyorlar, böylece amım üçümüze de tam olarak sergileniyor. Bacaklarımın her biri onlarınkinin üzerine asıldı. Bu sınırlayıcı bir pozisyon, bir ifade pozisyonu. Dalga geçecek halleri yok. Beni ıslak istiyorlar, bana muhtaç istiyorlar,

ve sevişmek istiyorlar. Ben onların kuklasıyım ve oynamak istiyorlar.

Reese ve Dev eski yerlerine döndüler. Bir parmakları amımda, diğeri klitorisimde.

"Bizi izle, Kayla. Seni böyle boşaltmamızı izle," diye emrediyor Dev. İzlemenin beni ne kadar delirttiğini biliyor. Oda loş, ama ateş vücudumu mükemmel bir şekilde aydınlatıyor, pembe, şişmiş etimin üzerindeki her hizmetini sergiliyor. Turuncu alev çıplak tenimi ve gezinen ellerini öpüyor.

Reese klitorisime vururken, masaj yaparken, çekerken, hatta arada bir tokatlayacak kadar ileri giderken, Dev'in parmaklarını içeri ve dışarı pompalamasını izlerken sızlanıyorum ve inliyorum. Bir ecstasy dağına tırmanırken duyularımınla öfkeleniyorum. En dik uçurumdan sarkana kadar beni daha yükseğe itiyorlar. Acımasız dokunuşları altında parçalara ayrılıyorum, elleri o kadar yetenekli ve ısrarcı ki, yukarıdan aşağıya veya soldan sağa çözemiyorum.

"Boşalacağım!" sesim yükseliyor. "Beni boşaltacaksın!" Hareket etmeye, kalçalarımı esnetmeye çalışıyorum ama beni tutuyorlar, kabarcıklı doruğu bacaklarımın arasında toplanmaya zorluyorlar. İçimdeki fırtına kasırgaya dönüşüyor, onlar beni daha çok çalıştırdıkça tüm nefesimi alıyor.

"Oh, lanet olsun!" Çığlık atıyorum, kaslarım yırtılıyor. Sürekli dalgalar halinde boşalırken amım ve parmakları ıslaklıkla parıldıyor.

Sonunda doruk noktası geçmeyi seçtiğinde gevşiyorum.

"Çok ateşli." Reese kulak mememi sertçe ısırdı. "Sevişmemiz lazım. Hemen şimdi."

Sehpayı yuvarlayarak yoldan çektikten sonra beni yere sürüklüyor ve pantolonunu yırtarak açıyor.

Uyuşuk halimle, iyileşmenin yakınından bile geçmeden istediğini yapmasına izin verdim.

Reese üstüme tırmanıyor, kot pantolonu hâlâ kalçalarında ve vahşice itiyor, sikinin başı tam göbek deliğimin altına çarpıyor. Ama hâlâ o kadar hassasım ki, zevk ve acının karışımı içinde kıvraniyorum. Vay a n a s ı n ı .

"Sen kime aitsin, Kayla?" Beni sertçe sikiyor. "Bu amcık kime ait?"

"Sen!" Altında kıvraniyorum. "Sen ve Dev."

"Bu doğru bebeğim, ben ve Dev. Bunu asla unutma. Seni ne kadar sert boşalttığımızı asla unutma." Derinlemesine, tekrar tekrar yumrukluyor, ta ki ben

sevgili hayat için ona.

"Reese." Vücuduma girerken hava almak için mücadele ediyorum. Uyarılmam onun sikine, taşaklarına ve kalçalarımıza bulaşıyor.

İçimde başka bir orgazm kıvılcımı çakmaya başladı. "Oh, Tanrım!"

Neredeyse sıkıntı içinde ses çıkarıyorum.

"Yaklaştın mı, bebeğim? Dev'in sikini kıkında mı istiyorsun? İkimizin de seni orgazm etmesini istiyor musun?"

"Evet," diye yalvarıyorum. Çünkü hiçbir şey ikisinin aynı anda içimde olmasından daha iyi hissettiremez. Onların arasına sıkıştığım zamankinden daha seksi, daha güvenli ya da daha güvende hissetmiyorum.

Reese beni üzerine çekerek yuvarlanıyor.

"Çok güzelsin. Sür beni."

Ateş yüzünün yan tarafında ve çıplak vücudumun her yerinde titriyor. Reese kalçalarımın yapışıp ben yavaşça aşağı yukarı hareket ederken dikkatle beni izlerken her şey sakinleşiyor gibi görünüyor.

"İşte bu kadar. Bana sahip ol bebeğim," diye inliyor, çenesi sıkılmış, vahşi gözlerini benden ayırmıyor.

Anımızın ortasında Dev'in arkamda olduğunu hissediyorum, "Aç," diyor ve iki parmağını ağzıma sokup ıslanana kadar pompalıyor. Özenle emiyorum, istediği gibi yağıyorum. Yuvarlanan kalçalarımın yararlanarak iki yağlı parmağıyla kıkıma giriyor. Eklenen basınç içimdeki çıra hissini artırıyor ama o da içime girene kadar ateşin çıkmayacağını biliyorum.

"Dev," diye yalvarıyorum, "Sana ihtiyacım var." Dalgalı akışıma devam ediyorum.

"Bana ihtiyacın var mı? Nereye? Buraya mı?" Derine itiyor ve parmaklarını açarak beni aşırı derecede genişletiyor.

"Evet. İşte." Güçsüzce sızlanıyorum, amım ağrımaya başlıyor.

"Beni orada ne kadar çok istediğini söyle. Seni sikkem için yalvar." Tam kulağımın dibinde, nefesi sıcak ve sesi erotik.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Yeterince iyi değil." Gevşeyen küçük deliğimi istila etmeye devam ediyor. "Lütfen, sik beni. Reese beni becerirken sen de beni becer. Beni boşalt, boşalt ağlarım."

"Kelebek," sesi yatışmış gibi, göğsüm Reese'inkine degecek şekilde beni öne doğru itiyor. "İşte böyle yalvarırsın." Çok sinsice, zar zor fark ediyorum, Dev kıkıma sokmadan önce parmaklarını çıkarıyor. "Ah!" Vücudum hemen aydınlanıyor, doluyor, geriliyor ve tamamen ele geçiriliyor.

"Kahretsin, Kayla." Dev eğilip sırtımı öpüyor, sesi acılı geliyor.

"Bu kadar sıkı olmana hiç hazırlıklı değildim."

"O mükemmel." Reese parmaklarını saçlarıma doluyor ve dili her yerde gezinerek beni özensizce öpüyor. Ben de karşılık verip onu öpüyorum ve beni mahvetmek üzere olan bu iki adama kendimi kaptırıyorum.

"Gelmem gerek," diye sızlanıyorum, rahmimde durmuş bir orgazm umutsuzca dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Hareket et, bebeğim." Dev kırımın yanaklarını kavradı ve onları iyice açtı. "Kendini boşalt. Bizi kullan."

Biraz çaba sarf ederek kalçalarımı sallıyorum ve beni boşaltacak mükemmel ritmi buluyorum. Ben Dev'in sikini geri çekerken Reese hafifçe yukarı doğru itiyor ve kısa süre sonra tıslama seslerim yükseliyor ve hareketlerim düzensizleşiyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun. İkiniz de çok iyi hissediyorsunuz." Kendimi kaybediyorum, kış kaslarım Dev'i sıkarken iç duvarlarım Reese'i sıkıyor.

Kalçalarımı çılğınca sallarken bir hayvan gibi nefes alıyorum, onların beni kullandığı gibi ben de onları kullanıyorum.

"Ahh!" Klitorisim zonklarken çırpınıyorum ve azgın bir nehir gibi boşalıyorum, Reese ve Dev'i de benimle birlikte akıntıya sürüklüyorum.

"Oh, lanet olsun! Hassiktir!" diye bağırlıyorlar, altımda ve arkamda geriliyorlar. Bu üçlü bir zevk üçlüsü - hiç kimse ayakta kalmayana kadar üçümüz arasında hızla dolaşan bir domino etkisi.

Odada sadece ateşin çıtırtısı ve zor nefes alış verişlerimiz dolaşıyor.

Her iki erkeğe de uzanırken çok sıcak ama tamamen doymuş durumdayım. İkisi de muhteşem, görkemli, baştan çıkarıcı erkekler.

Ne yaptığımı biliyor muyum? Tabii ki hayır.

Ama eğer yanlışsa, asla haklı olmak istemem. İkisinden biri olmadan asla olmak istemiyorum.

Bu aşk beni tüketti ve geri dönülmez bir şekilde değiştirdi. Ne olursa olsun, ben her zaman ikisine de ait olacağım.

Reese

"Neden bu kadar erken ayrılmak zorundasın? İlk yarış Mart ayına kadar değil."

Kayla yıkıldı. Bu anı erteleyebildiğim kadar erteledim ama zamanı geldi.

"Bebeğim, bunu sana zaten açıklamıştım. Eğitim almalıyım ve sonra da test etmeliyim. Biri diğeriyle el ele gider." Çikolata kahverengi gözlerindeki bakış yıkıcı. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ayrılmak mı?"

"Evet." Burnunu çekiyor, gözyaşları sürekli akıyor.

"Hayır." Onu öperim. "Ama bu benim işim. Kontratım var ve unvanımı geri almak istiyorum."

"İki aydan fazla bir süre yoksun."

"Biliyorum. Ama işim bu. Ve ben bunu çok ciddiye alıyorum. Gitmek zorundayım." Islak yanaklarını başparmaklarımla sildim. "Üzülme. Dev burada. Yalnız olmayacaksın."

"Başından beri iğrenç planın bu muydu?" diye öfkeleni. "Sen gidiyorsun ve Dev bebek bakıcılığı mı yapıyor?"

"Belki." Dilimle dudaklarını okşuyorum. "Benim olanla ben ilgilenirim." "Seni deli gibi özleyeceğim. Zaten özlüyorum."

"Hayır, değilsin. Her gün FaceTime yapacağız ve her gece mesajlaşacağız. Seni sadece kötü sözlerimle boşaltacağım."

Bu bana küçük bir gülümseme veriyor.

"İlk yarıştan hemen sonra geri geleceğim. Bir saat sonra uçakla."

"Söz mü?" Yüz ifadesi umutlu.

"Söz veriyorum." Onu tekrar öpüyorum, yavaşça, tutkuyla, tüm duygularımı uzun bir kucaklaşmaya dökerek. "Sen ona bir tanım verene kadar aşk sadece başka bir kelimeydi. Beni özlediğinde bunu düşün. Sen beni değiştirdin, Kayla." Dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"Sen de beni değiştirdin." Sesi geriliyor ve kalbim de geriliyor.

"Ben bir influencer'ım. Ne diyebilirim ki?" Durumu hafifletmeye çalışıyorum.

"Reese." Bir kıkırdama koptu. Ben gitmeden önce Kayla'nın böyle olmasını istiyorum. Mutlu.

"Her yarışı izlemeni bekliyorum," diye şart koşuyorum. "Denemeleri de." "Pek çok nedenden dolayı protesto etmek istiyorum."

"Ama yapmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım," diye kolayca teslim oluyor.

"Güzel. Çünkü döndüğümde bir sınav olacak."

"Gitmeni istememe neden oluyorsun." Dudağını şirin bir şekilde kıvrıyor. "Yalancı."

Biraz daha kıkırdıyor, bu ses içimi kıpır kıpır ediyor. "Beni sevdiğini söyle."

Kayla kirpiklerini yavaşça kırıştırıyor. "Seni seviyorum." "Ben seni daha çok seviyorum."

Kayla

Reese gideli sadece birkaç gün oldu ve Dev'in hakkını vermeliyim. Beni neşelendirmek için elinden gelen her şeyi yaptı, buna beni Philly'de süslenip püslenip gitmemiz gereken şık bir restorana götürmek de dahil.

Dumanlı gri duvarları, çita desenli halısı, şık, siyah kanatlı sandalyeleri ve beyaz calla zambaklarından oluşan devasa serpmeleriyle mekan çok güzel.

İnanılmaz romantik ve Dev de bu fırsatı iyi değerlendiriyor. Bütün gece ellerini ya da gözlerini üzerimden çekmedi, sırf yüzümün kızardığını görmek için seksi iltifatlar yağdırdı.

Yalnız olduğumuzda sadece bir kısmını gördüğüm derin, karanlık, şehvetli bir tarafı var. Sadece o ve ben olduğumuzda beni tutma şekli. Sorumluluk alan tavrı. Ses tonunun hakimiyeti.

Bu gece, sanki o yönünü daha fazla ortaya çıkarmak istiyor gibi.

Açlıktan ölüyormuş gibi bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor, elektrik mavisi gözlerinde müstehcen bir pırıltı var. Farklı davranıyor ve bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Garson mezelerimizi önümüze koydu. Siyah takım elbise giymiş, çalışkan bir adam ve harika bir eşcinsel. Konuşmak için ağzını açtığı anda vurulmuştum.

"Kavrulmuş kuşkonmaz ve trüf mantarlı patates püresi eşliğinde iki Oscar filetosu," diye gururla anons ediyor, sanki yemekleri kendisi pişirmiş gibi.

"Teşekkürler," diye yankılanıyor Dev ve ben, önümüzde yengeç etiyle kaplanmış iki mükemmel yuvarlak biftek dururken. Vay anasını. Kokusu bu kadar güzelse, tadını hayal bile edemiyorum. İkimiz de etlerimizi kesiyoruz ve ilk ısırığımızı aldıktan sonra paylaştığımız kutsallık ifadesi her şeyi anlatıyor.

"Aman Tanrım." Kendimi zor tutuyorum. "Sanırım bu şimdiye kadar tattığım en güzel şey." Yarıyı dolu ağzımı kapatıp yavaşça çiğniyorum.

"Tadı daha güzel olan bir şey var." Müstehzi bir şekilde göz kırpmıyor.

Gözlerimi devirmeden duramıyorum. Onunla her şey sekse dönüyor.

"Ciddiyim." Çatalını masaya koyuyor, sonra elini beyaz masa örtüsünün üzerinden kaydırarak benimkini tutuyor.

"İsteddiğini biliyorum." Parmaklarımızı birleştiriyoruz. Dev beni içine çekerken bir anlık ağır bir sessizliği paylaşıyoruz. Bu gece farklı görüldüğümü biliyorum. Saçlarımı sıkı bir topuz yapmışım, bir ton makyaj yapmışım ve sahip olduğum en seksi topuklu ayakkabıları giymişim. Kendimi süslenmiş bir balerin gibi hissediyorum.

"Güzel. Seni ne kadar sevdiğimi de biliyor musun?" "Evet," diye cevap veriyorum ona dürüstçe, tatlı bir şekilde.

"Bana ne kadar güveniyorsun?"

Bu tuhaf bir soru.

"Tamamen." Ve bu gerçek. "Neden?"

"Çünkü eve döndüğümüzde yapmak istediğim şey senin tüm güvenini alacak. Ve buna sahip olduğumu bilmem gerekiyor."

"Eve döndüğümüzde tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

"İlişkimizi açmak istiyorum. Seni hayatımın pek çok insanla paylaşmadığım bir kısmıyla tanıştırmak istiyorum."

Düşüncelerimi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu benim için bir şok olmalı, ama değil. Dev'in zevkleri hakkında söylentiler duymuştum. Beni kardeşiyle paylaşması da bu zevkinin bir kanıtı. "Ayrıca açık fikirli olmana ihtiyacım var."

Hayal gücüm yarıyor. "En azından ne beklemem gerektiği konusunda bana ipucu verecek misin?"

Başını iki yana sallar. "Hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum. İlk seferinizin hiçbir önyargı olmadan tamamen yeni bir deneyim olmasını istiyorum."

"En azından bana acı çekip çekmeyeceğimi söyleyebilir misiniz?"

Çok fazla bilmiyorum ama BDSM'nin dahil olduğu kitaplar okudum ve filmler izledim. Her zaman çok fazla şaplak var gibi görünüyor. Bu fikre karşı olduğumdan değil, sadece kendimi hiçbir zaman bu tür cinsel eylemlere katılırken görmedim.

"Hayır, bebeğim. Acı yok. O işlere pek meraklı değilim. Ama istersen denerim." "Sanırım acı kısmından vazgeçebiliriz." Gülüyorum.

"Yani bu kesin bir evet mi?" Başımı salladım.

"Söyle."

"Evet." Dev'in benimle müstehcen bir şekilde oynaması fikri kalçalarımı sıkıyor.

Yüzü cinsel bir coşkuyla aydınlanıyor.

"Ye," diye emretti ve ben bu gecenin karanlık, tehlikeli ve

açık bir dönüş.

* * *

"Teşekkür ederim." Arabasına oturduğumuzda eğilip Dev'i yanağından öpüyorum.

"Ne için?" Kontağı çevirir ve Mustang gümbür gümbür çalışır.

"Akşam yemeği. Duh."

"Oh. Bu." Sırıttıyor, elini iç baldırına koyup eteğimin altından yukarı doğru kaydırıyor. "Umarım bu birçoğunun ilki olur."

"Ben de." Klitorisimi gıdıklarken zıplıyorum. "Dev!" Onu azarladım. "Dev, ne?"

"Ellerini kendine saklayamıyorsun."

"Hayır. Neden isteyeyim ki? Yanımda oturan kadına bak. Ben şanslı bir adamım." Bu aptal beni gerçekten utandırıyor. "Ve benim olduğu için ona çeşitli şekillerde teşekkür etmeyi planlıyorum."

Ve böylece başlıyor. Burası birdenbire sıcak mı oldu? Serinlemek için gizlice göğüs dekolteme üflüyorum.

Bir saatlik eve dönüş yolculuğu sessiz ama gerilim dolu. Dev'in evine yaklaştıkça daha da endişeleniyorum. İki erkekle ilişkim olabilir ama kontrolün hep bende olduğunu hissetmişimdir. Bu gece, Dev benden bu kontrolü devretmemi istiyor ve bu korkutucu bir şey. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bu adam beni seviyor. Beni asla incitmez ya da küçük düşürmez ama bilinmeyenin korkusu göğsümü tırmalıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Ocak ayının soğuk havasında hızlı adımlarla eve doğru yürüyoruz. Işıklar kapalı ve eşikten geçerken elektrik yükü beni çarpıyor. Her şey yepyeni, sanki Dev'in evine ilk kez giryormuşum gibi.

Beni mutfığa götürüyor, sadece lavabonun üzerindeki tek gömme ışığı yakıyor.

Bir bardak su doldurmasını izlerken yerimde duramıyorum.

"İç şunu." Bana bira bardağını uzattı. "Bitirene kadar yukarı gelme."

Bardağı ondan çekingen bir şekilde alıyorum. "Tamam mı?"

Gülümsüyor ama alnımdan öperken başka bir şey söylemiyor.

mutfağı boşaltıp beni sadece bardakla baş başa bıraktı.

Suya bakıyorum, küçük bir parçam şarap olmasını diliyor.

Endişemi her seferinde bir yudumda yutarak içmeye başlıyorum. Sonunda bitirdiğimde bardağı tezgâha bırakıp yukarı çıkıyorum. Dev'in evi çok büyük değil ama rahat. İkinci katta üç yatak odası var, bir ana ve iki yedek. Geçen yıl taşındığında odaları yeniden düzenlemiş, çocukluk odasından emekli olmuş ve ana odayı kendi odası olarak kabul etmiş. En-suite banyolu, geniş ve ferah bir oda. Üç kişi için yeterince rahat. Çift kapıdan içeri girdiğimde, yumuşak mum ışığı ve sandal ağacı kokusu duyularımı sarıyor. Ama tüm dikkatimi çeken şey yatak oluyor.

Yorgan aşağı çekilmiş, siyah pamuklu çarşaflar ortaya çıkmış. Ve demir gölgelikten bir çift deri kelepçe sarkıyor.

Yatağa yaklaşırken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, mum ışığında parlayan zincir halkaları beni büyülüyor.

"Korktun mu?" Dev gizlice yanıma yaklaştı.

"Biraz," diye itiraf ediyorum, kendi kendime gülümseyerek Sam ile yaptığım bir konuşmayı hatırlıyorum. O sabah cehennem gibi görünüyordu ve bana korkunun bazen iyi bir şey olduğunu söylemişti. Yaşadığınızı hatırlamanızı sağladığını söylemişti. Dürüstçe söyleyebilirim ki şu anda yaşıyorum.

"Olma." Boynumu öpüyor, ceketimi çıkarıyor. "Sadece rahatla ve beni takip et."

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum ve köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdiği yumuşak öpücükleri içime çekiyorum. Omzumun üzerinden geçerken elbisemin ince askısını da beraberinde götürüyor. Malzemeyi manipüle etmek zor değil. Kıvrımlarımı saran tayt vücudumdan kolayca sıyrılıyor. Kısa süre sonra üzerimde sadece askısız bir sütyen, topuklu ayakkabılar ve bir tangayla duruyorum.

Dev kulağıma, "Yatağa uzan ve kelepçelerin altında diz çök," diye mırıldanıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. İşte gerçek an. Bunu yapabilir miyim? Bilinmeyene olan hastalıklı hayranlığım, yatağa tırmanıp kendimi sarkan kelepçelerin altına yerleştirirken benim için cevap veriyor. Dev benimle birlikte hareket ediyor, arkamda yatağa yerleşiyor. Söz yok, sadece sessiz talimatlar var. Ellerimi başımın üzerine kaldırıyor, bunu yaparken üst kollarımı öpüyor. Bir bileğimi hızla sıkıyor, sonra diğerini de aynı hızla. Uzuvarım sert kelepçelerle bağlanarak uzadıkça kalbim hızlanıyor.

"Kahretsin." Dev kollarıyla beni sarıyor, boynumun dibini emerken iki göğsümü de okşuyor. Kendimi tamamen çaresiz hissediyordum.

Hareket et.

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim, kelebek." Sütyenimin ön kopçasını açıyor ve beni okşamaya devam ediyor. Dev'in elleri mucizevi. Dokunuşu başka hiçbir şeye benzemiyor. Her zaman amaçlı, kışkırtıcı ve tahrik edici. O kadar ustalıkla bir şekilde alıyor ki, çok geç olana kadar çaldığını fark etmiyorsunuz bile.

"Güvenli bir kelime seç." Parmaklarının uçlarını yanlarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Beynimi toparlamaya çalışırken tüylerim

diken diken oluyor. "Şasi."

Dev dondu kaldı.

"Gerçekten mi?" "Bu

kötü bir şey mi?"

"Hayır, sadece yeni bir tane." Kıkırdıyor. "Ben kırmızı bekliyordum." Beni gıdıklıyor, ben de zıplıyorum.

"Dev!" Onun saldırısına karşı çaresizim. "Dev, lütfen!"

"Mmm . . . Bu sana bu kelimeleri haykırtacağım birçok seferden sadece ilki." Şeytani tehdidi hissediliyor ve her bir hecede ciddi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Dev yatakta kayıyor, ben arkamda onu göremiyorum.

"Hava kararmak üzere, kelebek." Gözlerimi saten bir maskeyle kapatarak görüşümü alıyor.

Geri kalan duyularım hemen yükseliyor ve bir anda çevremdekilerin farkına varıyorum. Mumların kokusu, alevlerin sıcaklığı, Dev'in odada dolaşan ayak sesleri.

Çıplak tenim, havalandırma deliklerinden gelen en hafif cereyanı bile algılayan en hassas tenimdir.

"Üşüdün mü, kelebek?" Dev sert meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. "Biraz," diye iç geçiriyorum.

"Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum."

Bu ifadeden sonra, hiçbir şey yok. Ses, söz ya da etkileşim yok. Orada öylece bekliyorum. Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum... Ne için?

"Dev?" Sonunda inledim, yoksunluk üzerimde ağırlık yapıyordu.

"Ben buradayım." Yumuşak sesi kulağımı gıdıklıyor. Ne zamandır bu kadar yakın?

Sonra başka bir şey beni gıdıklıyor. Yumuşak bir his vücudumun ön kısmından aşağı doğru akarken sarsılıyorum. Hafif dokunuş bir şekilde on kiloluk bir taş gibi hissettiriyor.

"Bu da ne?" Yön değiştirip, ağrıyan göğüslerime doğru hareket ettirmeden önce gövdemde gezdirirken geriliyorum.

"Devekuşu tüyü." Dev'in sesi derin ve son derece tahrik edici. Her bir meme ucunun ucunda daireler çiziyor, keskin bir şekilde hava çekmeme neden oluyor, her uzuvda karıncalanmalar titreşiyor.

"Oh!" Çok garip, erotik ve yasadışı hissettiriyor. Asılmışım, çaresizim, bir tüyün ve karşı konulmaz bir adamın merhametine kalmışım. Bedenimi geriyorum ve başımı yabancı etkilere bırakıyorum.

"Çok güzel." Dev çenemi öperken tangamı aşağı kaydırıyor ve kalçalarımın etrafında gerilmiş halde bırakıyor. Onu göremesem de ağır ve aç nefes alışını duyabiliyorum.

"Bunu neden seviyorsun?" Merakla sordum.

"Sevilmeyecek ne var?" Tüyle klitorisimi gıdıklıyor ve ben titriyorum. "İstediğimi yapmak için merhametimdesin. Güç. Sorumluluk. Zevk. Nihai kontrol. Beni daha fazla tahrik eden bir şey yok." Beni tekrar gıdıklıyor, bu sefer acımasızca, ve ben mücadele ediyorum.

"Tamam, tamam!" Boğuk gözyaşları arasında gülüyorum. "Amca?" O da gülüyor.

"Evet."

"Pek sayılmaz," diye karşı çıkıyor, ağrıyan klitorisimi dişlerinin arasında emiyor. "Oh!" Savunmasız durumumdan hoşnut olduğu için spazm geçiriyorum.

Dilinin ucunu şişmiş kıvrımlarımda gezdirirken, "Biraz daha yoğunlaşacak," diye uyarıyor. "Güvenli kelimen nedir, kelebek?"

"Şasi," diye tekrarladım.

"Güzel."

Tenimde ani bir sızı var. "Kutsal!" Karnıma ve göğüslerimin arasına kadar yuvarlanıyor ve ardında karıncalanma hissi bırakıyor. Başka bir ürperti dalgasıyla patlıyorum, klitorisim beklenmedik bir şekilde titreşiyor.

"Dev!" Zincirleri
 çekiyorum. "Sakin ol,
 Kayla."

"Bu da ne?" Kükrüyorum.

"Bu bir Wartenberg fırıldak." Bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor, sivri ucu açıklanamaz şeyler yapıyor.

"Aman Tanrım." Aynı meme ucunu tekrar ters çevirdiğinde tüm vücudum kasılıyor.

"Dev! Dev!" Histerik bir şekilde nefes alıyorum.

"Çok seksi." Sabit bir akışla vücudumun ortasından aşağıya doğru sürüklüyor ve tam kalçalarımın tepesinde duruyor. Uzun bir saniye tereddüt ediyor, gecikmenin beni jilet gibi keskin bir kenarda sallanmaya bıraktığını biliyor.

Klitorisimin üzerindeki sivri uçların ilk ısırığı nefesimi kesiyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, dikenli his bir akıl oyunu oynuyor. Bir yandan kırılğan etimi delmesinden korkuyorum; diğer yandan ortaya çıkardığı hisler vahşice tahrik edici.

"Lanet olsun!" Hırıltıyla soluyorum, o ileri geri yuvarlanırken vücudum titriyor. Heyecan patlaması yüzünden kelimenin tam anlamıyla ağlıyorum. "Dev, lütfen! Dev, lütfen!" Ne için yalvardığımdan bile emin değilim - sadece bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Durması için mi? Daha sert bastırması için mi? Dağınık hislerin kaotik bir karmaşasıym ve sadece ona ihtiyacım var.

Dev çözüldüğümü hissetmiş olmalı, çünkü fırlıdak çekilmeden önce ani bir kayma meydana geliyor ve bacaklarım tamamen açılıyor, tangamın malzemesi parçalanıyor. Sessizce beni yataktan kaldırıyor ve gergin aletin üzerine oturtuyor. Vücudum ikiye ayrılıyor.

İkimiz de çaresizliğin, azgın şehvetin ve ateşli ihtiyacın feryadını yankıladık. "Siktir, Kayla!" Dev'in kalçaları güçlü bir şekilde yumruk atıyor, siki bir hidrolik gibi bana acımasızca vuruyor.

"Lütfen! Lütfen! Lütfen! Beni boşalt!" Kaslarım kasılırken ve göbeğim yanarken çığlık atıyorum. "Beni boşalt!" Zincirlerden çaresizce sarkıyorum.

Dev ya da Reese'le birlikte olduğum onca zaman içinde, birlikte ya da yalnız, hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar acımasız ya da kana susamış olmamıştı.

Canımız acıyana, zevkten patlayana kadar birbirimizi hırpalıyor, homurdanıyor, kamburlaşıyor ve hırpalıyoruz. Dirseklerim kilitleniyor ve Dev'in zonklayan sikinin üzerine boşalırken sırtım kırılıyor, sıcak, ıslak bir uyarılma seli ikimizi de mahvediyor.

Sarsıntıların geçmesi zaman alırken ikimiz de yorgunluktan sarkıyoruz, tükenme hissi bilincimi zapt ediyor. Dev beni tutuyor, hala bağlı ve gözleri bağlı, kucağına oturtmuş, bir memnuniyet denizinde yüzüyoruz.

Bu iki adamla yaşadığım onca şeyden sonra, başka bir temel düzeyde değişebileceğimi düşünmemiştim. Ama Dev yanıldığımı kanıtladı çünkü ben artık bu odaya körü körüne giren kadın değilim.

Yeniden doğdum.

* * *

Dev'in dudaklarının yanağıma yumuşak dokunuşlarıyla uyanıyorum.

"Günaydın kelebek," diye inliyor usulca, ben uyuşuk bir şekilde kendime gelirken. "Şimdiden mi?" Uykulu uykulu sırtıyorum. "Saat kaç?"

"Evet," diye düşünüyor. "Saat neredeyse on." Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve Dev'in canlı mavi gözleriyle buluşuyorum. "Kaskatı kesilmiş kaslarını gevşetmek için banyo yapabilirsin diye düşündüm."

Merakla ona bakıyorum. Sert mi? Yatağın üzerinde kayıyorum. "Ah," vücudumun acıyabileceğini bilmediğim kısımları zonklayınca irkiliyorum. Dün gece Bunu tarif edecek kelimelerim olduğunu bile sanmıyorum... hayatımın en aşırı, kalp atışlarımı hızlandıran cinsel deneyimiydi. Ve tek istediğim daha fazlası. Dev'in dudaklarından, dilinden ve karanlık erotik arzularından daha fazlasını.

Banyodan gelen akan suyun sesi beni uyandırıyor.

"Ben de varım." Hoşgörüyü gülümsüyorum.

"Gerçekten bir seçeneğin olduğunu mu düşünüyordun?" Dev beni nazıkçe yukarı çekerken soruyor. Kahretsin, vücudum gerçekten acıyor. Benim kadar spor yapan birinin dün gece yediğim dayağa dayanabileceğini düşünürsünüz, ama görünüşe göre durum öyle değil, çünkü dolan küvete yaklaştıkça ağrıyan kaslarım sıcak suyun sağlayabileceğini bildikleri rahatlama için feryat ediyor.

Dev akan suyu kesmek için kolları çeviriyor, sonra küvete girmeme yardım ediyor. Arkamdan tırmanıyor, beni vücuduna doğru çekiyor, böylece sırtım onun ön tarafına bastırılıyor. Sonra kürek kemiklerimin arasında, düğümlerin en sıkı olduğu mükemmel yere masaj yaparak sihir yapıyor.

"Lanet olsun." Başparmaklarını daireler çizdirip acıyı yoğurarak dindirirken gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor. "Ellerin ..." Biraz daha sert bastırdığında cümlem yutuluyor ve bedenim neşeli ilahiler söylüyor.

"Ellerim mi?" Boynumun kıvrımını tatlı tatlı öpüyor.

"Ellerin ..." Sadece inleyebiliyorum.

"Ellerim vücudunu seviyor." Cümlemi bitiriyor.

"Açıkça. Dün gece bana ne kadar sevdiğini gösterdin." "Evet, gösterdim," diye gururla kabul ediyor.

"Başka neler yapabileceklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum." İç çekiyorum, ona karşı rahatlıyorum.

"Birkaç eski numara ve belki de yeni numaralar."

"İkisini de dört gözle bekliyorum." Kolunu kendime daha sıkı sarıyorum ve ön kolunun etrafında spiral çizen el yazısı yazının izini sürüyorum. Yırtık derinin altına kazınmış şarkının her kelimesini ezbere biliyorum.

"Dün gece eğlendiniz mi?" sesi ilgiyle yükseliyor.

"Sanırım çoklu orgazmlarım bu soruya cevap verebilir."

"Evet, yapabilirler." Gülümsemesini ensemdede hissediyorum. "Ve her birinden keyif aldım."

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, gri gökyüzünden hafifçe kar yağarken küvetin üzerindeki pencereden dışarıyı izliyorum.

"Öyleyse bu hevesinizi biraz daha keşfetmek için açık bir davet olarak kabul edebilir miyim?"

"Sanırım çoklu orgazmlarım bu soruya da cevap verebilir."

"Ukala." Boynumu şakacı bir şekilde ısırıyor ve kollarını sıkıca boynuma doluyor. O aşağı yukarı ısırırken ben ciyaklıyorum, kıvranıyorum. Su küvetin kenarından sızıyor. Bir inşaatçı sınıfından daha büyük ama bir jakuziden daha küçük, beyaz kap iki bedenimize yeterince rahat bir şekilde uyuyor.

Dev bana işkence etmeyi bitirdiğinde, buharlı suyun içinde birbirimize sokularak yerleşiyoruz. Eliyle oynuyorum, bir o yana bir bu yana çeviriyorum, avuçlarımı birbirine bastırıyorum, parmaklarının benimkilerden ne kadar uzun olduğunu ölçüyorum.

"Neden doktor oldunuz?" diye sordum.

"Biyolojiyi hep sevmişimdir." Ellerini şakacı bir şekilde yanlarımda gezdiriyor. "Ve insan anatomisini incelemeyi."

"Eminim." Kıkırdıyorum. "Gerçekten mi? Hep kardiyolog mu olmak istiyordun?" Ciddi olmaya çalışıyorum. Tuhaf, birbirimizi tanıdığımız ve samimi olduğumuz bu kadar uzun süre boyunca bu basit sorudan kaçmış gibiyiz.

"Her zaman insanlara yardım etmek istedim," diyor düşünceli bir şekilde. "Asıl konsantrasyonum spor hekimliğiydi. Profesyonel sporcularla çalışmak istiyordum."

"Peki ne oldu? Neden değişti?"

"Sadece kartlarda yoktu. Kaderin farklı bir planı vardı."

"Pişman mısın?" Ona dönüp bakıyorum. "Spor hekimliği yapmadığın için mi?" "Pişman mıyım? Hayır. Ama eskiden merak ederdim."

"Ne hakkında?" Merak ettim.

"Eğer bu işin peşinden gitseydim şu an olduğum yerde olurum.

Aslında uzun bir süre." "Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi?" Beni tekrar güçlü kollarıyla sarıyor. "Olmam gereken yerde olduğumdan hiç şüphem yok." Dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor. "Birlikte olmam gereken kişiyle." Dev dilini dudaklarımdan kenarı boyunca kaydırıyor. "Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum."

"Mmm," diye inliyorum, ağızma girip beni sıkıca kavradığında. Dudaklarımız sıcak kıvılcımlarla birleşiyor.

"Burada benimle olduğun için mutluyum. Ben de senin mutlu olmandan mutluyum." Dönüp ona sarılıyorum, kucağında istekli bir tutsak olarak.

"Mutlu musun, Kayla?" Dev duygu dolu bir ifadeyle soruyor.

"Çok mutluyum," diyorum. "Delicesine mutlu. Çok aptalca." Ağzının tadını çıkarıyorum. "Saçma, delice mutlu."

Dudaklarımız çarpışırken ılık su sızıyor ve ihtiyacımız ateşleniyor.

Fazla bir şey gerekmiyor; Dev'in sadece varlığı bile kimyamızın tutuşmasına neden oluyor. Tanıştığımız andan beri hep öyleydi.

"Tek bir şeyi bile değiştirmezdin," diye mırıldanıyor Dev aç lokmalar arasında. "Şu anda burada, seninle olacağım anlamına geliyorsa geçmişimden tek bir şeyi bile."

"Buradasın ve bana sahipsin." Kaygan bedenine doğru baştan çıkarıcı bir şekilde kayıyorum. Dev'in elektrik mavisi gözleri yanıyor. Bana bakışını seviyorum. Tüketiyor. Emiyor. İkimizin de paylaştığı yiyip bitirici aşkı hissetmem için tek kelime etmesine gerek yok.

"Beni sevdiğini söyle." Açlıktan kıvranan yarığımı onun sertleşen sikine sürtüyorum. "Seni seviyorum." Hiç tereddüt etmiyor. "Seni ilk andan beri seviyorum.

Seni gördüm, hemşireler odasında gülüyordun, tüm dünyayı aydınlatıyordun. Farkında bile olmadan beni de aydınlattın."

"Artık biliyorum." Alt dudağına nazikçe dokunuyorum.

"Evet, biliyorsun. Bunu asla unutma. Ne olursa olsun, benim için ne ifade ettiğini asla unutma."

"Yapmayacağım. Ve olacak tek şey, ikimiz de boşalana kadar sana bineceğim." Konuşmamızı baş döndürücü bir öpücükle susturuyorum ve Dev'in uzun, kalın, bekleyen sikine gömülüyorum.

"Mmm...", diye hırlıyor ağızma karşı, onu tamamen ıslak, alev alev yanan sıcaklığımın içine çekerken.

İlk başta sallanmıyorum, sadece içimde onunla oturuyorum, yakın fiziksel bağlantının tadını çıkarıyorum ve kendimi duygusal olanın içinde kaybediyorum.

"Geçmişimden tek bir şeyi bile değiştirmezdin," diye yineliyor, çenesini sıkıyor, amımın hissi onu sınıyor, "eğer bu senin benim geleceğim olman anlamına geliyorsa."

"Olmak istiyorum." Seğiren sikinden yavaşça zevk alarak kalçalarımı azar azar yuvarlıyorum.

"Bunu her şeyden çok istiyorum." Her iki göğsümü de kavlıyor, beni daha da yaklaştırıyor, her iki meme ucumu da parmak uçlarıyla ovarken

ağızlarımız sertleşiyor.

Başparmaklar.

Elleri hisleri artırdıkça miyavlıyorum, oturmuş, sıkı pozisyon Dev'in sikini sürekli olarak g noktama sürtmeye zorluyor, tıpkı bir çıranın alevi tutuşturması gibi. Birbirimize bağlı kalıyoruz, alın alına, göz göze, nefesler birbirine karışıyor, kalçalar bitişik, uyarılmamız bir helyum balonu kadar hızlı şişerken acımasızca gıcırđıyoruz.

"Beni sevdiğini söyle. Boşalırken beni sevdiğini söyle," diye zorluyor Dev, meme uçlarımı daha sert bir şekilde okşuyor. Yüzünü sıkıca kavırıyorum, göbeğim kabarıyor, nefesim hızla hızlanıyor. "Bunu söylemeyi bırakmanı asla istemiyorum."

"Yapmayacağım." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, mutluluğun yorgun sınırına çok yakınım.

"Güzel, çünkü bu sadece başlangıç." Kalçalarını kaldırıyor, biraz daha derine inerek daha fazla sürtünmeye neden oluyor. "Daha sonra, seni yatağa yayacağım, yüzümü amına gömeceğim ve seni yalayacağım" - dilini ağzıma vurarak beni tam olarak nasıl tatmin etmeyi planladığını taklit ediyor -"sırf beni ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar haykırmanı duyabilmek için saatlerce."

"Lanet olsun," diye boğuluyorum, sapkın sözleri beni sarmala sokuyor. "Seni seviyorum!" Uçup gidiyorum. "Seni seviyorum!" Patlama üzerine patlama içimi orgazmik bir çorak araziye bırakırken ona sertçe biniyorum.

"Siktir, Kayla!" Dev boşalırken göğüslerimi kabaca sıkıyor, iç duvarlarım onun felç edici doruğuna hükmederken başını geriye atıyor. "Seni daha çok seviyorum." Kasılıyor, vücudu altımda kilitleniyor, boynundan ve dövmeli pazılarından kas kordonları şişkinleşiyor.

Yorgunluktan bitap düşmüş bedenlerimiz sıcak suyun çekimine yenik düşerek bizi aşağı çekiyor ve sıcak bir sayıklamanın içine hapsediyor.

Dev'in üzerinde yarı yüzüyor, yarı uzanıyor, gelecek ve barındırdığı tüm umut verici olasılıklar hakkında coşkulu hayaller kuruyorum.

Reese

Ayrıralı bir aydan biraz fazla oldu ve dürüstçe söyleyebilirim ki kendimi hiç bu kadar yorgun ve yalnız hissetmemiştim. Eskiden yeni sezonun heyecanını severdim ama nedense artık çok sönük geliyor. Belki de daha önce hiç olmadığım kadar uzun süredir bu işin dışında olduğum içindir. Belki de baş mühendisimiz beklenmedik bir şekilde emekli olduğu ve yepyeni biriyle çalışmak hazırlıklı olmadığım bir meydan okuma olduğu içindir. Belki de ilk defa yalnız uyumak istemediğim içindir.

İlk test umduğum kadar mükemmel geçmedi. Motosikletin maksimum performansını ortaya çıkarırken neye ihtiyacım olduğunu hizalamak için yapmamız gereken çok iş var. Bu her zaman mühendisin ve sürücünün yeteneklerinin sınanmasıdır, ancak bunun yapılabileceğini biliyorum. Sessiz otel odamda yatağıma gömülüyorum. Malezya'ya geleli sadece birkaç gün oldu ve normalde Amerika'yı özlemesem de bugün özellikle zor. Gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalmaya başlıyorum. Yarının daha iyi bir gün olacağını umuyorum ama kendimi tamamen uykuya bırakmadan telefonum çalıyor. Komodine uzanırken gömülü olduğum yerden zar zor kımıldıyorum.

Ekrana baktığımda yüzümde bir gülümseme belirliyor. Tuşa basıyorum yeşil düğmeye basıyor ve görüntülü sohbetin

bağlanmasını bekliyor. "Hey, Moto," diyor Kayla ıslanarak.

"Hey, güzelim."

"Mutlu yıllar." Bana bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim. Nereden bildin?"

"Tıpkı bana söylediğin gibi görünen bir adam."

"Oh, evet. Seninle geçirecek tek kişinin o olmasını biraz kıskanıyorum."

"Dünyanın öbür ucunda olmasaydın, hediyeni sana şahsen verirdim," diye flört ediyor, "ama şimdilik ..." Kapım çalındı.

"Bekle." Cevap vermek için yataktan çıktım. Diğer tarafta elinde parlayan mumları olan küçük bir çikolatalı pasta ve paketlenmiş küçük bir kutu tutan bir adam var.

Telefona baktım. "Bunun sorumlusu sen misin?"

"Suçluyum. Mumlarını üflediğini görmeden günün geçmesine izin veremezdim."

Sevincimi bastıramıyorum. Ve heyecanlı bir çocuk gibi mumları üflüyorum, yalnızlığım alevler kadar çabuk kayboluyor. Adam geniş bir gülümsemeyle pastayı ve küçük kutuyu bana uzatıyor, geri çekilirken eğiliyor.

Kapıyı kapatıyorum, pastayı sehpanın üzerine bırakıyorum ve yatağıma geri dönüyorum. "Teşekkürler, Kayla."

"Bir şey değil. Eve gittiğinde sana gerçek hediyeni vereceğim. Ama şimdilik bu yeterli olacaktır."

Kutuyu tutup kulağımın yanında salladım. Neredeyse hiç ağırlığı yok. Kayla izlerken kırmızı kağıdı yırtıyorum. Kapağı açıyorum ve bir kahkaha patlatıyorum.

"Beğendin mi?"

Sıcak pembe külotu çıkardım. "Bayıldım."

"Güzel." Gülümsüyor. Benim kızımın çok iyi bir espri anlayışı var. "Sonunda bir ilişkinin UPS aşamasına ulaştım."

"Evet, öyle. Dev sana iyi bakıyor mu?"

"Elbette. Ama sensiz evde biraz yalnızlık çekiyorum."

Sensiz hayatım çok yalnız.

"Yakında döneceğim. Katar'dan sonra dört gün boyunca bana sahip olacaksın."

"Tam dört gün mü?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dudağını kıvrıyor. "Yeterli zaman değil."

"Biliyorum." Esniyorum, yorgunluk üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor.

"Uyu artık. Seni ayakta tutmak istememiştim. Sadece sana mutlu yıllar dileme fırsatını kaçırmak istemedim."

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum." Gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım, tamamen vuruldum. "Ben de seni seviyorum. Tatlı rüyalar."

"Sadece seni hayal edersem tatlı olurlar."

"O zaman elbette." Çapkınca kıkırdıyor. "İyi geceler, Moto."

"İyi geceler, bebeğim."

Dev

Kayla'nın aile odasında deli gibi dolaşmasını izliyorum. Bu Reese'in sezonun ilk yarışı ve izleyeceğimize söz vermiştik. Yani ben hep izliyorum ama Kayla ilk kez Reese'in yarışına tanık oluyor. Ona gergin demek en hafif tabir olur.

Malezya'dan Avustralya'ya ve İspanya'ya seyahat ettikten sonra şimdi Orta Doğu'da küçük bir ülke olan Katar'da. Reese bana bu ülkenin kıyılarının şimdiye kadar gördüğü en güzel ve görkemli kıyılar olduğunu söyledi. Dünyada sörf yapılabilecek her kıtada sörf yaptığını düşünürsek ona inanıyorum.

"Bebeğim, rahatla." O halının üst katmanını kaldırırken ben kanepeye uzanıyorum.

"Yapamam. Çok
gerginim." "Ne
hakkında?"

"Ne hakkında ne demek istiyorsun? Reese ile ilk tanıştığımda motosiklet kullanıyordu ve neredeyse gözümün önünde ölüyordu. Böyle bir deneyim insanın aklından çıkmıyor."

Gülümsemem kayboluyor. Kayla bir motosiklet kazası geçirdi, bu yüzden endişesi aniden haklı çıktı. Televizyon ekranındaki kamera, stadyum ışıkları altında hazır ve nazır bekleyen çok sayıda motorcuyu gösteriyor. Kitle havalanıyor ve yemin ederim Kayla'nın kalbinin yere çarptığını duyuyorum.

"Buraya gelir misin?" Öne doğru kayıyorum ve elini çekiştiriyorum. "Oturabileceğimi sanmıyorum." Bir ileri bir geri gidiyor.

"İyi. İstedğin gibi olsun. Hazır olduğunda buradayım." Deriye sırtımı yasladım.

Reese'in yarıştığı süre boyunca milyonlarca yarış izledim ama Kayla'nın bu deneyimi ilk kez yaşamasının onu çok daha ilginç kıldığını söylemeliyim. Reese'in sıralamadaki yeri ortalarda bir yerdeydi, bu yüzden liderlik için savaşıması gerekecek, şu anda da bunu yapıyor, yer kazanıyor ve diğer yarışçıları yıldırım hızıyla geçiyor

Hız. Animasyonlu spikerler, biniciler tehlikeli hamlelerini yaparken oyun-oyun diye seslenerek heyecanı yüksek tutuyor.

"Tanrım!" Reese bir Ducati ve bir Honda'nın arasından sıyrılıp üçüncü sıraya yerleşirken Kayla gözlerini kapatıyor. Gerçekten peşinde olduğu şey için ilerlerken iyi bir tempo tutturuyor. Birinci.

"Oh!" Bir sürücü motosikletinden fırlayıp pist boyunca uçarken neredeyse tavana çarpıyordu. On ikinci turda, çekiciliği kayboldu. Genelde burada tuvalet molası veririm ama Kayla gözlerini ekrandan ayıramıyor. Reese fevkalade bir sürüş sergiliyor, virajları son derece hassas bir şekilde kucaklıyor, olağanüstü bir şekilde eğiliyor. Özellikle keskin bir tepe noktasına ulaştığında dirseği ve dizi yere değiyor ve sürtünme gerçekten kıvılcımlara neden oluyor.

"Neden bu kadar *alçalmak* zorunda?" Kayla kapalı ağzının içinden yakınıyor. Yarış boyunca ellerini yüzünden çekmemiştir.

"Çünkü onun işi bu ve onu en iyi yapan da bu. Eşsiz yeteneği."

"Bu bir işkence."

"Aile odamda böyleyseniz, Austin'de nasıl olacağınızı hayal bile edemiyorum."

Reese, Kayla ve benim onun tek Amerikan yarışında olmamız gerektiğini açıkça belirtti. Benim için sorun yok. Ben her yıl giderim, ama Kayla? Sakinleştiriciye ihtiyacı olabilir. Özellikle de yarışı VIP koltuklarından, yani Reese'in tüm ekibinin bulunduğu padokun arkasındaki garajından izlerken.

"Çıldırılmış bir deli olacağım."

"Bu muhtemelen Reese'in imajı için kötü olacak." Dönüyor ve ters ters bakıyor.

Yarışın son turuna gelindiğinde, Reese hala birincilik için savaşıyor, mavi ve sarı bir bulanıklık asfaltın üzerinde vızıldıyor. Yamaha'sının ön lastiği Ducati'ninkini öperken başka bir sürücüyle mücadele ediyor. Onlar başa baş yarışırken Kayla şöminenin üzerine monte edilmiş televizyona bağırıyor. Reese bitiş çizgisini diğer yarışçıdan kıl payı önce geçerken spiker bağırıyor ve kalabalık kükrüyor.

"O kazandı!" Kayla bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Kahretsin, kazandı!" Kendini kucağıma fırlattı.

"Ondan şüphe mi ettin?"

"Hayır, ben sadece ... Onu hiç kendi halinde görmemiştim." "Oldukça yoğun, ha?"

"Evet. Seni ameliyat yaparken izlemek kadar yoğun."

"Kardeşim dünyaca ünlü bir şampiyon olduğu için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmana gerek yok."

"Ben değilim." Göğsünü göğsüme bastırıyor ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Ben sadece iki erkeğimin de muhteşem yeteneklerine dikkat çekiyorum."

"Oh? Yaptığın şey bu mu?" "Evet."

"Sahip olduğum tek muhteşem yetenek kalp kateterizasyonu mu?"

"Hayır." Bana hınzırca bakıyor. "Senin çok ama çok muhteşem yeteneklerin var. Elinizde başka neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Kelepçeler, tüy ve fırıldakla olan küçük maceramızdan beri Kayla doyumsuz bir kink düşkününü oldu. Onu kesinlikle karanlık tarafa maruz bıraktım ve o da bunu bir ördeğin suya girmesi gibi kabul etti. Daha mutlu olabilir miydim? Hayır. Son birkaç hafta hayatımın en güzel zamanlarıydı.

Bu da bana göre ciddi bir endişeye yol açıyor. Kayla'nın tamamen bana ait olmasına alışıyorum. En başından beri istediğim şey buydu.

Ama hepimiz bu düşüncenin bir yanılgı olduğunu biliyoruz. Kayla asla bana kalmayacak, çünkü Reese burada olmasa da her zaman bir telefon, mesaj ya da fısıltı uzaklığında.

Hayalet uygun bir lakap çünkü onun özü her zaman beni rahatsız ediyor.

* * *

Kayla duş alırken ben odamdaki televizyonun karşısında dişlerimi fırçalıyorum. Hem haberlere hem de onun çıplak vücuduna göz ucuyla bakıyorum. Bu inanılmaz normallik iki aydan fazla bir süredir benim hayatım oldu. Daha önce hiç bir kadınla birlikte yaşamamıştım ve Kayla'nın evi hala duruyor olsa da, aslında o benim evime taşındı. Şifonyerde kendi çekmecesini ve dolabımda bazı kıyafetleri ve ayakkabıları bile var. Sadece ikimizin olmasına çok alışmıştım, bu kavramı görmezden gelmeye çalıştım. O sadece benim değil, ama birlikte olmak bahar yağmuru ya da ılık bir yaz gecesi kadar doğal geliyor.

Tükürmek için banyoya geri dönmeden önce, Kayla'nın teyzesinin görüntüsü ekranda yanıp sönüyor. Haberler reklama giriyor ve bana banyoya koşup Kayla'yı duştan çıkarmadan önce ağzımı çalkalamam için yeterli zamanı veriyor.

"Dev!"

"Bunu görmelisin!" Hikâye yayınlanırken ona bir havlu sardım.

"Dün gece Town and Country Road'daki terk edilmiş bir kilisede yaklaşık bir milyon dolar değerinde eroinin ele geçirilmesiyle tarihi bir uyuşturucu baskını yaşandı. Aylardır gözetim altında tutulan kilise, Virginia'dan New York'a uzanan 'Highway to Hell' uyuşturucu güzergahında bir yükleme ve boşaltma noktasıydı. Polis, yerel bölgede eroin dağıtımını denetlediğine inanılan düşük profilli bir uyuşturucu kaçakçısı olan Theodore Wells'i gözaltına aldı."

Lanetleneyeceğim. Theodore Wells, Viper'dan başkası değil ve onun kelepçelenerek götürüldüğünü görmek şaşırtıcı derecede sevindirici. Yüz mil çapındaki her motorcu onun kirli olduğunu biliyordu ama böylesine karmaşık bir uyuşturucu çetesine karışmış olması şok etkisi yarattı. Bu kadar beyin gücüne sahip olduğunu kim bilebilirdi?

"Bunlardan haberiniz var mıydı?" Belediye başkanı kürsünün arkasında bir açıklama yaparken ona soruyorum. Kayla'nın teyzesi, kırlaşmış saçları ve özel dikim takım elbisesiyle seçkin görünümlü beyefendinin hemen yanında duruyor.

Kayla biraz solgun görünerek başını sallar. "Büyük bir şey üzerinde çalıştığımı biliyordum. Sadece bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim."

"Polis teşkilatımızın bu suçluları yakalamak için gösterdiği yorulmak bilmez çaba takdire şayandır. Bu gece sokaklarımız bu cesur kadın ve erkekler sayesinde daha güvenli."

Haber, belediye başkanının açıklamasının ardından sona eriyor. "Vay canına, teyzen çok kötü biriymiş."

"Beni ölesiye endişelendiriyor," diye itiraz ediyor Kayla. "Görünüşe göre sevdiğim herkes bir tür vahşi tarafta yürüyor."

"Ben değil." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ben sıkıcıyım." Kayla gülüyor. "Evet, doğru. Sen sıkıcı olmaktan başka her şeysin." "Tamam, belki bu kısmen doğru." Sinsice gülümsüyorum.

"Yüzde yüz doğru." Kayla hızlı bir öpücük için eğiliyor. "Sam'i aramam gerek."

"Sonra." Yüzünü sıkıca kavramaya devam ediyorum. "Neyden sonra?"

Bir kaşını kaldırıyor.

"Düşündüğünüz gibi değil." Onu bırakıyorum ve şifonyerimin üst çekmecesini açıyorum. Küçük kadife bir çanta çıkarıp önünde sallandırıyorum.

"Bu da ne?"

"Sana vermek için can attığım bir sürpriz." Çantayı açtım ve ona

metal kürek şeklindeki aparat. Merakla inceliyor. "Ben bütün gün işte olacağım ve sen de burada takılacağın için, eve döndüğümde seni serbest bırakıp benim için hazır etmek istedim."

Kaşları havaya kalktı. "Tam olarak nerede gevşek?"

"Sanırım biliyorsun." Aslında, bildiğini biliyorum. Elimde tam olarak ne tuttuğumu ve tam olarak ne için kullanıldığını bilecek kadar seks oyuncakları için internetten alışveriş yaptık.

"Bu gece kıcını istiyorum bebeğim. Ve beklemek istemiyorum," diye mırıldanıyorum kulağına. "Çok uzun zaman oldu." Kayla bir inilti çıkardı ve ona sahip olduğumu biliyordum. Bu sürpriz olmadı. Yapmayacağı pek bir şey yok. "Ağzını aç." Dudaklarını anında aralıyor ve ben de kık tıkcacını dudaklarının arasından kaydırıyorum. Sikim hızla sertleşiyor. "Em. Güzel ve ıslak olsun."

Öyle yapıyor, küçük fingirdek, beni çıldırtacağını bildiği baştan çıkarıcı bir şekilde ağzını çalıştırıyor. "Yaramaz." Fişi ondan çekiyorum.

"Bakın kim konuşuyor."

"Touché." Onu döndürüyorum ve yatağa doğru götürüyorum. "Eğil." Kayla ellerini yatağın üzerine koyuyor ve bacaklarını açıyor. Pozisyon o kadar baştan çıkarıcı ki, bitmek tükenmek bilmeyen bir arzu beni onu hemen burada ve şimdi almaya teşvik ediyor. Ama amının daha sonra çok daha tatlı olacağını, fişin bütün gün onun ihtiyacıyla oynayacağını bildiğim için kaçınıyorum.

Havluyu kıcının üzerine itiyorum ve gümüş uçla küçük pembe deliği kızdırıyorum.

"Dev," diye miyavlıyor, ben sıkı kas halkasına girerken öne doğru eğiliyor, içeri itiyor, sonra dışarı çekiyor, uygun gördüğüm şekilde esnetiyorum.

Sadece kıvranışını izlemek için sonuna kadar kaydırıyorum.

"Benimle alay etmeyi bırakmazsan, kendimi boşaltacağım," diye tehdit ediyor, şimdiden ağrıyor ve rahatsız oluyor.

"Seni boşaltacak tek kişi benim." Fişi deliğine sokuyorum ve o da acı dolu bir ses çıkarıyor.

"Eve geldiğimde çok ıslak olacaksın. Ve ben de bütün gün bunu düşünerek çok sertleşeceğim." Onu yukarı çektim ve boynunu yaladım. Saçları duştan dolayı hâlâ ıslak ve teni hindistan cevizi şampuanı gibi kokuyor.

"Gitmeden önce bir şeyler yemek istemediğine emin misin?" Eğilip bana kıcından çıkan küçük mor mücevheri gösterdi.

"İstiyorum, kelebek. Ama yapmayacağım." Ona şaplak atıyorum ve zıplıyor. "Uslu ol." Pembe yanağından öperim.

"Söz vermiyorum," diye isyan ediyor.

Dolabımdan bir gömlek çıkarırken omzumun üzerinden ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Belki de seni yatağa bağlamalıyım, böylece uslu duracağını bilirim."

"Yapamazsın."

"Beni dene ve öğren."

Kayla bana bakıyor, dudaklarında sapkın bir gülümseme oynuyor. Sonra havlusunu bırakıyor, kendini tamamen çıplak bırakıyor ve benim de ağzımın suyu akıyor.

"Gidip Sam'i aramam gerek." Baştan çıkarıcı, neredeyse can sıkıcı bir şekilde odadan çıkıyor. Küçük siren beni kışkırtmaya bayılıyor. Ama ben bundan daha güçlüyüm. Sikimi sokmak istediğim tek bir yer var, o da onun gevşek, hazır kışının tam ortası.

Kayla

Mutfaktaki şarj aletinden telefonumu alıp hızla Sam'i arıyorum. Kabul ediyorum, bu konuşma tuhaf olacak -çırılçıplak ve kıcımda yeni, parlak bir popo tıkaçı varken- ama gururum Dev'in son sözü söylemesine izin vermeyecek. Üç şeyden biri gerçekleşene kadar onu kızdıracağım: beni becerecek, yatağa bağlayacak ya da tüm kısıtlamaları kaldırıp işe koyulacak. Gerçekten ilk seçeneği umuyorum çünkü ihtiyacım şimdiden vücudumda tahribat yaratan fiş yüzünden kaşınmaya başladı.

"Alo?" Sam benim olduğumu biliyormuş gibi cevap veriyor. "Nasıl oluyor da her şeyi en son öğrenen ben oluyorum?"

"Sen değilsin. Ben de sana söyleyecektim. Sadece bazı şeyleri dinlendiriyordum."

"Televizyonda harika görünüyordun. Dev belalı görüldüğünü söyledi." Onunla büyük gurur duyuyorum.

"Öyle mi?" Aslında kıkırdıyor. "Ben sadece işimi yapıyordum. Takdir edilmeye gerek yok." Her zamanki gibi mütevazı.

"Evet, doğru! Bu bölgenin tarihindeki en büyük uyuşturucu baskınlarından birinin parçasıydınız! Tanınmak kesinlikle gerekli." Sam kahkahalarla gülüyor. Ben onun mutlu sesini dinlerken Dev mutfığa giriyor. Yanımdan geçerken kaskatı kesiliyorum, gözlerim her adımını takip ediyor. Buzdolabından bir şişe su alıyor ve bana yaklaşıyor.

"Uslu dur, kelebek," diyor ve buzlu plastiği bir meme ucunun üzerinde kaydırıyor. O kapıdan dışarı doğru yürümeye devam ederken ben sarsılıyorum.

Lanet olsun, uzun bir gün olacak. Kahverengi benekli laminant tezgâha yaslanıyorum.

"Kayla? Hâlâ orada mısın?" Sam'in sesi yükseliyor. "Buradayım," diye dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Hayır, özür dilerim, tekrar edebilir misiniz? Dikkatim dağıldı." Yanaklarım uyarılma ve utanç karışımından dolayı ısınıyor.

"Sen olmasaydın asla olmazdı dedim."

"Ben mi?" Kıyafet bulmak için mutfağın yanındaki küçük çamaşır odasına giriyorum.

"Evet, sen. Bana yolladığınız plaka tüm çarkları harekete geçirdi. Motosikletin sahibini araştırdık ve bir yeraltı uyuşturucu çetesiyle çok güçlü bağları olduğunu öğrendik. Aynı zamanda bir bağımlı ve çok pasaklıydı, bu yüzden onu gözetim altında tutmak kolaydı. Onu tuzağa düşürmek için bir tuzak kurduk. Neredeyse çok kolaydı. Zaten iki suçu vardı, bu yüzden biraz ikna ile uzun süre hapiste kalmamak için üst düzey oyunculardan vazgeçti. Ondan sonra izledik ve bekledik. Ve çok şey öğrendik. Depo olarak kullandıkları terk edilmiş kilisenin yerini. Uyuşturucuyu taşımak için kullandıkları rotaları, hatta tedarikçilerini bile. Bu çok eyaletli bir operasyondur ve binlerce insan saati harcandı."

"Bunların hepsi basit bir resimle mi oldu? Kulağa çok karmaşık geliyor." Kurutucudaki çamaşırları karıştırıyorum.

"Öyleydi. Ama o pislik artık sokaklarda değil ve Viper da ait olduğu yerde, parmaklıklar ardında." Sesinde bir rahatlama havası var.

Gülümsüyorum ve Dev'in beyaz tişörtlerinden birini çıkarıyorum. Hâlâ sıcak ve üzerime geçirdiğimde ısınan pamuk tenimi canlandırıyor.

"Gururluyum, mutluyum ve bana daha önce söylemediğin için kızgınım."

"Biliyorum ama yapamadım, o yüzden bu seferlik beni affetmen gerekecek." "İyi," diye alaycı bir şekilde takılıyorum, bir çift katlanmış sıcak pembe

Kurutucunun üstünden iç çamaşırı.

"Affedildiğime sevindim," diye ses tonumu taklit ediyor. Tanrım, teyzeme gerçekten bayılıyor. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Sana neler oluyor?"

"Um..." Bikinileri çekiyorum. "Aynı eski." Çamaşır odasından çıkıyorum, fiş bana her adımda varlığını hatırlatıyor.

"Aynı eski mi? Kayla, hayatında aynı ya da eski bir şey olduğunu sanmıyorum."

Dudağımı çiğniyorum. Ne söylememi istiyor? Gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Mutluyum."

Sam hattın diğer ucunda iç geçirir. "Tüm profesyonel içgüdülerim bana yaptığınız işin riskli olduğunu söylüyor. Lütfen dikkatli olun."

"Öyleyim," diye onu bininci kez temin ediyorum.

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum," diye bininci kez tekrarlıyor.

"Her ilişkide risk vardır. Bir, iki ya da üç." İkna etmeye çalışıyorum

Onu.

"Biliyorum, tatlım." İkna olmuş gibi görünmüyor.

"Lütfen bana güven," diye yalvarıyorum. İkisini de bırakıp gidemem. "Güveniyorum."

Reese

Taksinin arka koltuğundan inip çocukluğumun geçtiği eve bakıyorum. Orayı en son ne zaman bir sığınak olarak gördüğümü hatırlamıyorum. Aslında bu doğru değil. Hatırlıyorum. Babamı oturma odasındaki kanepede ölü bulmadan hemen önceydi. O gece her şey değişti. Bütün dünyam. Hayatımın çok kritik bir dönemiydi, çocukluktan erkeklığe geçiş eşiğiydi. Babam bana ve gelişmekte olan kariyerime sahip olduğu her şeyi verdi. Tüm boş zamanını. Erken saatlerde koşular, gece geç saatlerde ev ödevleri. O benim en büyük hayranımdı ve her türlü destek için ona yaslanırdım. Eve dönmek çok acı verici bir hatırlatma. Geri dönmek için Dev'e karşı çıkmamın bir nedeni de buydu. New York'ta mükemmel bir hayatı vardı ama geri dönme konusunda kararlıydı. Basit hayat neden bu kadar çekici, asla bilemeyeceğim. Dışarıda görülecek koca bir dünya varken değil. Deneyimlemek için.

Kayla evde olmayı katlanılabilir kılan tek şey. Orayı yeniden bir sığınak haline getiren tek şey o. On iki yaşındaki halimin ortaya çıktığını, heyecanlı ve mutlu bir şekilde kapıdan içeri daldığını hissediyorum. Bu ilişkinin nereye gideceğini bilmiyorum ama sonuna kadar bağlı olduğumu söyleyebilirim. Geleneksel, ortodoks ya da hatta kamusal değil ama bana yetişkin hayatımın çoğunda eksikliğini hissettiğim bir yuva hissi veriyor.

"Kayla?" Sırt çantamı kapının yanına bırakarak girişten bağıyorum. Her şey aynı görünüyor ama kokusu farklı. Taze çiçekler gibi.

"Reese?" Kayla merdivenlerin başında belirir. Üzerinde uzun beyaz bir tişört vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. "Burada ne işin var?" Bana doğru uçuyor. "Bu gece geç saate kadar gelmeyeceğini sanıyordum." Kollarıma atlıyor ve kalbim katılaşıyor.

"Erken bir uçuş yakaladım. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Yaptın!" Beni coşkuyla öpüyor ve fuayenin ortasında bacaklarını belime doluyor. İşte bu, şampiyonların evine hoş geldin demek.

"Seni özledim bebeğim." Kayla bana yapışmış halde merdivenlerden yukarı doğru yürüyorum.

"Ben de." Dilini boğazıma sokuyor. "Çok fazla." Sikime sürtünüyor ve ben yürüyen ölü bir adam oluyorum. Elimle iki ay süren kararlı bir ilişkiden sonra, gerçek bir am için can atıyorum. Kayla'nın amcığı.

Onu yatağa fırlatıyorum ve zıplayarak yere düşüyor. "Önce sevişelim," diye başlıyorum.

"İkinci kez sevişmek mi?" diye bitiriyor.

"Aynen öyle." Geçen gün ona söylediğim şey buydu. O kadar zor durumdayım ki, denesem bile nazik olamam. Plana açıktı.

"Yuvarlan. Bana o kıcı göster."

Kayla'nın yanakları daha önce hiç görmediğim bir kırmızı tonunda kızardı. Neden birdenbire güvensizleşti?

"Hadi bebeğim, daha önce görmediğim bir şey değil," diye onu cesaretlendiriyorum. Yavaşça karnının üzerine yuvarlanıyor ve sıkı, diri kıcını havaya kaldırıyor. "Güzel iç çamaşırı," diye mırıldanıyorum kotumu yırtıp açarken, dantelin üzerinden klitorisini gıdıklıyorum, külotu bana doğum günüm için gönderdikleriyle aynı.

O zamandan beri sırt çantamda sakladığım külotlar.

"Kahretsin, bebeğim." Pantolonumu zorla aşağı indiriyorum, aletim çelik bir kılıç gibi çıkıntı yapıyor, Kayla'nın tişörtünü aceleyle yukarı çekmeden ve sıcak pembe bikinisini kalçalarından aşağı yırtmadan önce. Ona çarpmadan hemen önce durakladım, nefesim ağırlaştı.

"Ne oluyor lan?" Gergin küçük deliğinden küçük mor bir mücevher yukarı bakıyor.

Kayla omzunun üzerinden bana bakıyor, kızarmış yanaklarında ve cam gibi kahverengi gözlerinde ihtiyaç açıkça görülüyor.

"Dev," onun basit cevabı.

Tek söylemesi gereken bu. Kardeşimin sapkın bir tarafı olduğunu biliyorum ve görünüşe göre Kayla'nın da sapkın tarafını benimsemesini sağlamış.

"Ben yokken ikiniz de meşgulmüşsünüz." Bir kaşımı kaldırdım.

"Siz dönene kadar kendimizi eğlendiriyorduk." Onu kıpırdatıyor Göt.

İtiraf edeyim, b u n u n dışında sapıkça seks yapmadım, Bir kadını kardeşimle paylaşmak. Doğrudan konuya girmeyi severim. Neyin iyi hissettirdiğini bilirim ve onun peşinden giderim. Ama Kayla'yı o güzel küçük tıkaçla, aç bir dişi aslan gibi bana bakarken görünce, ona bir şans vermeye meyilliyim.

Kalçalarını kavriyorum, ezici bir cinsel yük ele geçiriyor.

"Beni istiyor musun, Kayla?"

Gümbürdeyen sikimin başını onun şişmiş, parıldayan amına doğru hizaladım. "Seni becermemi ister misin?"

"Evet." Geri itiyor ve ereksiyonumun ucunun sırlıklam girişini delmesine neden oluyor.

"Kahretsin!" Bu küçük his beni uçurumun kenarına gönderiyor ve ona çarpıyorum, ikimiz de patlayıcı bağlantıdan ağlıyoruz.

Öne doğru düşüp vücudunu kendiminkiyle birleştirirken zorlukla dayanabiliyorum. Bir uyarılma dalgası içinde boğulurken sürekli, mantıksızca itiyorum. Aletimin her darbesinde Kayla öne doğru sarsılıyor, boğazından acı dolu homurtular kaçıyor.

"Kayla! Siktir, Kayla!" Amcığı beni açılıp kapanan bir yumruk gibi kavrarken hızla dönüyorum. Pelvisim şiddetli bir saldırıyla popo tıkacını tokatlıyor.

Ter içinde kalana kadar sevişiyoruz ve Kayla çarşafı tırmalıyor. O durmadan inerken sikim öfkeyle kabarıyor, sesi baştan çıkarıcı bir çekime dönüşüyor.

"Reese!" Aniden eğildi, beklenmedik bir sıvı seli sikimi ıslattı. "Oh, lanet olsun!" İtici gücümün altında geliyor, iç duvarlarının sıkışması ve sperminin bulaşması beni harekete geçiriyor.

Tişörtünü ısırp nükleer bir reaktör gibi patlarken iniltilerim sırtında titreşiyor.

Yüzünü çevirip seslerini yutarken ikimiz de delice nefes alıyoruz, kaslarım bir tahta gibi sertleşiyor. Sonunda Kayla'yı da yanıma çekerek yatağa yığılıyorum. Kollarımda kıvranıyor, dünyam birdenbire tatminle doluyor.

Bir parmağımı uzun kahverengi saçlarında gezdirirken Kayla'nın nefes alışını dinliyorum. "İyi misin?" Tavana bakarak soruyorum.

"Geri döndün. Ben mükemmelim." Gülümsemesini göğsümde hissediyorum.

O yukarı bakarken ben aşağı bakıyorum. İkimiz de gülüyoruz. Bu kadın büyüleyici olmanın ötesinde.

"Seni bir daha ne kadar tutabilirim?" Kayla tatlı tatlı soruyor, bakışlarında bir memnuniyet parıltısı var.

"Tam dört gün," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, doğru ya. Cevabın değişmiş olabileceğini umuyordum." Ses tonu şakacı ama ifadesi çelişkili. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Bu çok zor," diye itiraf ediyor, sesi kısık.

"Biliyorum. Ama ben yokken sana bakacak Dev var."

"Aynı şey değil. O beni bir bütün yapan şeyin sadece yarısı. İhtiyacım olan

benim ona ihtiyacım olduğu kadar sana da ihtiyacım var."

"Bana sahipsin, bebeğim. Hiç kimsenin bana sahip olmadığı bir şekilde bana sahipsin. Hastanedeki o andan beri." "Hangi andan beri?"

"Sana ağzını bana koymayı söylediğimde ve sen beni öptüğünde. Kimyasal bir reaksiyon gibi hissettirdi. Beklenmedik bir şey değışti. Ben farkına bile varmadan bana sahip oldun. Ben daha durduramadan." Yüzünü yukarı kaldırdım. "Ama olduğum kişi olmayı bırakamam. Yarışıyorum çünkü bu bana yaşadığımı hissettiriyor, ama sen yaşamayı istememi sağlıyorsun ve tüm farkı yaratan da bu."

"Ne zaman bu kadar şairane oldun?" Kayla gururlu ifadesini gizlemeye çalışır.

"Aşk kelimesinin tanımını yapan bir kadınla tanıştığımda," diye yineliyorum. Çünkü bu gerçeklerin en doğrusu. Kayla'ya kadar aşk, sevişmekle aynı anlamsız seviyedeydi.

"Duygusal tarafın beni tahrik ediyor." Üstümde sürünüyor.

"Seviştikten sonra aşk sözü vermiştim." Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum.

"Bu sözleri eyleme dönüştürmeye ne dersin?" Eğildi ve beni öptü. Bembeyaz, çene geren bir kucaklaşma. Kalçalarımız dalgalanırken dilimi ağzına sokuyorum, ıslak kıvrımlarının sürtünmesi sikimi yeniden sertleştiriyor.

"Ben onu ikiye ayırmadan önce şu lanet gömleği çıkar."

Kayla, yavaşça, alaycı bir şekilde gömleği vücudundan sıyrır.

"Çok daha iyi." Mükemmel, çıplak formunu idolleştirerek kendimi onun içine bırakıyorum. Doğrulup her iki göğsüne de masaj yapıyorum, o başını geriye atıp kalçalarını sallarken her bir meme ucuna işkence ediyorum. O inleyene kadar yalıyor, ısıyor ve dişlerimle çekiyorum. Sik gibi sertleşene ve yavaşça sürtünene kadar. Onun içinde olduğum her saniyenin tadını çıkarıyorum. Yumuşak iç çekişleri benim kriptonitim. O bana binerken ben de uzanıp tıkaçı bastırıyorum.

"İşte böyle, bebeğim." Birlikte sallanıyoruz, yavaş yavaş ve derinden, Kayla kollarımda sıkıca sarılmış. "Tüm sevgini hissetmek istiyorum."

Dev

Bütün gün Kayla'dan başka bir şey düşünemedim. Kadın hiç uğraşmadan beni deli ediyor.

Tek hayal ettiğim kışına saplanmış mücevherli tıkaç ve Sikimin tüm uzunluğunu içine batırdığımda o hazır deliğin mükemmel hissettireceğini.

Fuayede soyunmaya hazır bir şekilde ön kapıdan içeri giriyorum. İçeri girerken kapının yanındaki siyah deri çantaya bir tekme atıyorum ve midem bulanıyor. Kime ait olduğunu biliyorum ve bu gece geç saatlere kadar eve gelmeyecekti.

"Kayla?" Merdivenleri çıkarken sesimi yükseltiyorum, birdenbire endişeleniyorum.

Alacakaranlık, bu yüzden yumuşak bir ışık evin içinden taşıyor. Yatak odama giriyorum ve beyaz bir şimşek kadar sıcak bir öfkeyle çarpılıyorum.

"Evdesin," diye mırıldanıyor Kayla, başını yastıktan kaldırdığında Reese'le çıplak uzuvları yatakta birbirine dolanmış. "Biz de seni bekliyorduk." Bana doğru uzanıyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum. Onu Reese'le birlikte yatarken görmek açıklanamaz bir şey yapıyor. Tanımlanamayan bir duyguyla titrememe neden oluyor.

"Dev?" Kayla beni tekrar çağırıyor ve ben de ayaklarımı hareket ettirmeyi başarıyorum.

Yavaşça yatağa doğru ilerliyorum, giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Tek odağım Kayla'da, yüzüne yayılan şehvetli gülümsemeyi izliyorum.

Ayağa kalkıyor ve ben yatağa tırmanırken boxer külotumu indirmeme yardım ediyor. Kaybolduklarında, yüzünü ellerimin arasına alıp derin ve sert bir şekilde öpüyorum, dilimle ağzını istila ediyorum, benim olanı talep ediyorum.

"İyi bir kız oldun mu?" Öfkem kabararak soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Çok ama çok yamazdım."

Orada öylece sırtarak yatan Reese'e bakıyorum. "Siz ikiniz bensiz eğleniyorsunuz," diyor.

Keşke öyle kalsa. Bu sinsi düşünce beynime bulaşıyor.

Reese'i görmezden geliyorum ve sadece Kayla'ya odaklanıyorum. Bütün gün onun hayalini kurdum ve istediğimi istiyorum. Yani onu.

"Ters çevir." Ona sert davranıyorum ama elimde değil. İhtiyaçla ve başka bir şeyle, tehlikeli bir şeyle uğulduyorum.

Reese'in üzerine tırmanıyor, kıcını bana ve küçük mücevherli tıkaca gösteriyor. En azından o cephede dinlemeyi başardı.

Mücevherin üzerine bastırıyorum, Kayla baskıdan inliyor.

"Benim için hazır mısın, kelebek?" Sesim şehvet ve dizginlenmiş saldırganlıktan boğuk çıkıyor.

"Sikimi yala, bebeğim." Reese büyüyen şaftını okşuyor.

"Hayır," diye onu reddeder Kayla. "İkinizi de istiyorum. İkinize de içimde ihtiyacım var." Onun bu isteği öfkemi artırıyor. Daha önce paylaşma konusunda hiç sorun yaşamamıştım,

Ama şu anda bu beni öfkeliyor. Yabancı hisleri görmezden geliyorum, sadece Kayla'nın olgunlaşmış küçük kıcına odaklanıyorum.

"Ben kimim ki seni reddedeyim?" Reese onun yüzünü aşağı çekiyor, kalçalarını esnetip amına gömülürken onu Fransız öpücüğüyle öpüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve nefes alışım hızlanıyor. Kendim gibi hissetmiyorum.

"Dev," Kayla'nın çaresiz sesi kardeşime binerken beni geri çekiyor. "Acele et." Baştan çıkarıcı bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor. Beni de en az onun kadar istediğini belli ediyor.

Tedirginlik hissini bastırmıyor ama beni teşvik ediyor, tıkaç bütün gün istediğim gibi onu becermem için benimle alay ediyor.

Bir kış yanağını avuçluyorum, elimi yavaşça arkasının kıvrımında gezdiriyorum. Fişi çekiyorum; Kayla bacaklarını Reese'in üzerinde açarak bana hazırlanıyor. Onun ahlaksız iç çekişleri içimi ürpertiyor. İyi, kötü ve kayıtsız, ama kıcının cazibesi düşmanlığımı gizliyor. Fişi vücudundan çekiyorum, gerilmiş küçük deliği beni hapsediyor. İşte beklediğim an buydu. Elim yalıyorum, sikimi tükürükle yağıyorum, sonra tereddüt etmeden içine dalıyorum. Tek seferde içine giriyorum, yankısı hepimizi etkiliyor. Elastikleşmiş deliğinin yutan hissi doğrudan taşaklarıma vuruyor ve beni harekete geçiriyor.

Kayla'nın beni kabul ederken çıkardığı sesi daha önce hiç duymamıştım. Soluk soluğa bir heyecan ve görünmeyen bir şok karışımı. Vücudu sarsıntıya ve benim kalın, pistonlu sikime alışırken Reese'in göğsünde hareketsiz duruyor.

"Siktir, Kayla." Sıkılmış bir çeneyle ittim, tüm vücudum sıkıca kilitlendi.

Reese ve ben bir ritim bulduğumuzda, "Tanrım, bunu özlemişim," diyor.

"İçindeki siklerimizi seviyorsun. Seni tamamen dolduruyor mu?" Reese, Kayla'nın yüzünü yakalıyor ve biz sevişirken onu öpüyor.

"Sadece seni seviyorum." Birbirlerine bağlandıklarında kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum, öfkem daha da yükseliyor. "İkinizi de." Son kısmı zorlukla çıkarıyor. "Reese," diye zorluyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor. Söylemesi gereken benim adım ve sadece benim sikim ona zevk veriyor. Kalçalarımı daha sert yumrukluyorum, olabildiğince derine iniyorum. Geri çekilmiyorum bile; sadece tek hissettiği ben olana kadar ileri itmeye devam ediyorum.

"Dev!" Kayla uzandı ve tırnaklarını kalçama batırdı. "Dev, bu acıtıyor!" Çıglık atıyor ama durmak için çok geç çünkü orgazm beni çoktan ele geçirdi. Bayılıyorum, şiddetle boşalıyorum, Kayla'nın gergin kıcı beni sıkıca boğuyor.

Şok dalgası geçerken sesler yankılanıyor.

"Dev! Dev! Devlin! Devlin, bırak onu!" Reese'in sesi bariyeri aşıyor.

Geri kaçıyorum, neredeyse yataktan düşüyordum. Gözlerim Reese'in kızgın yüzüne ve Kayla'nın taze gözyaşlarına odaklanıyor. Az önce ne oldu öyle?

"Neyin var senin? Onu incittin!"

Şaşkın bakışlarım onların arasında gidip geliyor, sonra yataktan fırlayıp giysilerimi topluyorum.

Tek kelime etmeden çıktım, aklımı kaçırmıştım.

Kayla

Otoparkı takipçi bir kız arkadaş gibi adımlıyorum, çünkü tam da bu hale düştüm. Dün gece ne oldu bilmiyorum.

Bir dakika, her şey yolundaydı; yıldızlar üçüyle de aynı hizadaydı. Bizi tekrar bir araya getirdi ve sonra, kaos. Bir ara Dev'in beni parçalayacağını sandım. Aslında hala biraz acı çekiyorum ama bu, içimi parçalayan kafa karışıklığı ve endişenin yanında hiçbir şey. Gittikten sonra ona yirmi kez mesaj attım ama tek bir yanıt bile alamadım ve bugün isteyken de ne pahasına olursa olsun benden kaçıyor. Bu beni öldürüyor. Bu yüzden son yarım saattir arabasını takip edip hastaneden çıkmasını bekliyorum. Mustang'in arka tarafına saklanıyorum, böylece çok geç olana kadar beni görmüyor. Artık benden kaçış yok ve yüzündeki ifade bunu bildiğini gösteriyor.

Bir metre ötede durdu. Fiziksel ve duygusal mesafe kalbimi kırıyor.

Bu benim tanıdığım Dev değil - ellerini benden zar zor uzak tutabilen, şimdi yanıma bile yaklaşmayan. Birbirimize sessizce bakıyoruz, onun büyük mavi gözleri korunaklı.

"Dün gece neler olduğunu bana anlatacak mısın?" Sadede geliyorum. Bilmek zorundayım.

Cevap vermiyor. Onun yerine, sessizce çenesini oynatarak orada duruyor. Sabırsızlıkla bir cevap bekliyorum. "Dev." Öne doğru güçlü bir adım atıyorum. "Kayla, yapma." Elini kaldırıyor ve beni onunkine doğru koştuktan alıkoyuyor.

Silahlar.

"Ne yapmayayım? Seninle konuşmak mı? Sana bakmam mı? Dokunmak mı?" "Evet, hepsini." Sesi acı doluydu.

"Neden?" Ezilmiş bir halde fısıldıyorum.

"Çünkü ..." Açıklamakta zorlanıyor. "Her şey çok farklı." "Nasıl farklı?"

"Yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Talep ediyorum.

"Seni paylaşıyorum!" diye bağıyor, sesi sonik bir patlama gibi yankılanıyor. "Ne?" Şok oldum.

"Artık seni paylaşmak istemiyorum." Benim için her şeyi ortaya koyuyor. Açık ve net. Bir bıçak kadar keskin.

"Anlamıyorum. O zaman ne istiyorsun?"

Beni sertçe sorguya çekiyor ve birden fark ediyorum. "Oh, seçim yapmamı mı istiyorsun?" "Tek yolu bu. Dün gece bunun bir kanıtıydı.

Seni görmeye dayanamadım

onunla. Onun ismini inlediğini duyduğumda beni derinden etkiledi.

.. "Hatırası acı vericiymiş gibi parlıyor. "Ona onu sevdiğini söylediğinde ..."

"İkinizi de sevdiğimi söyledim," diye acı içinde hatırlatıyorum ona. "Ben tek olmak istiyorum."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Seçmek benim için bir seçenek değil. İkisini de severken olmaz.

"Beni seçtiğini söylemeni istiyorum." Kapalı bir yumrukla göğsüne vuruyor. "Son iki ayın beni değiştirdiği gibi seni de değiştirdiğini söylemeni istiyorum."

"Beni değiştirdiler. Seni daha çok sevmemi sağladılar ama Reese'i daha az sevmemi sağlayamadılar. Ve seçim yapamam. Seçmeyeceğim. İkinizi de seviyorum. İkinize de bağlıyım."

"Üçümüzün sahip olduğu şeyin daha ne kadar süreceğini sanıyorsun?" diye öfkeleniyor. "Hayatımızın geri kalanı mı? İkimizle de evlenecek misin? İkimizin de çocuklarına sahip mi olacaksın?"

Verecek bir cevabım yok, çünkü ben o kadar ileriye düşünmedim, ama anlaşılan Dev düşünmüş.

"Reese gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp ağrısından başka bir şey değil. Sana zarar verecek, Kayla. Sözlerimi unutma. Onun hakkında bilmediğin şeyler var. Hala yapabiliyorken git. Beni seç. Hemen şimdi. Ve birlikte bir hayata başlayabiliriz. Sırların olmadığı, kaya gibi sağlam bir hayat."

"Reese benden sır saklamaz."

"Evet, seviyor, Kayla. Yarışmayı her şeyden çok seviyor. Senden daha fazla ve bir gün yarış seninle arasına girecek ya da daha kötüsü onu tamamen elinden alacak."

"Neden beni kıskançlıkla zehirlemeye çalışıyorsun?" Öfkeli gözyaşları görüşümü bulandırıyor. "Neden beni ona karşı kıskırtmaya çalışıyorsun? Bunun seçim yapmamı sağlayacağını mı sanıyorsun? Bu sadece beni kızdırıyor!"

"Görmeni sağlamaya çalışıyorum." Beni düşmanca kollarımdan yakaladı.

"Tek gördüğüm beni haklı çıkaran bencil bir adam." "Seni nasıl haklı çıkardı?"

"Bana zarar vereceğini biliyordum ve verdin de. Öylesin." Gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor, soğuk Mart rüzgârında yüzümde soğuyor. "Hani ben senin geleceğin olacaktım?"

"Senin benim geleceğim olmanı istiyorum." Beni sallıyor. "Seni her şeyden çok seviyorum. Seni incitmeye çalışmıyorum. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Hayal ettiğim şey bu. Sen ve ben. Ve bu tek yol," diye itiraf ediyor.

"Hayır, değil." Tartışıyorum. "Bu senin yolun! Ben seçmeyeceğim. Reese'i de en az seni sevdiğim kadar seviyorum." İfadesi karanlık bir şeye dönüşüyor, benim sevecen yüz hatlarımın tam tersi.

"Öyle olsun o zaman." Beni itti. "Kendini hayal bile edemeyeceğin bir kalp kırıklığına mahkûm ettin."

"Oh, sanırım bunu hayal edebiliyorum. Şimdi hissediyorum," diye feryat ediyorum. Dev geri adım attı, güzel yüz hatlarının her yerinde yıkım vardı. "Güle güle, Kayla."

Bu üç kelime beni tamamen yok ediyor. Hissediyorum; onlar son.

"Dev," diye mırıldanıyorum adını, duygusal bir karmaşa içinde. Ama o beni görmezden geliyor ve arabasına biniyor. "Dev!" Kapıyı kapattıktan sonra ona bağıríyorum. O arabadan inmeden hemen önce V8 gümbür gümbür çalışıyor ve beni öylece yıkılmış bir halde bırakıyor.

Kalbimin yarısının hala sahibi olan o uzaklaşırken ben sadece parçalanmış bir şekilde onu izleyebiliyorum.

Aceleyle kamyonuma giderken acı içimi kemiriyor. Gözyaşları içinde Reese'i aradım.

"Alo?"

"Evime gelebilir misin?" Boğuluyorum.

"Kayla? Ne oldu?" Sesinde bir telaş var. "Lütfen buraya gel. Şimdi işten çıkıyorum." "Geleceğim. Sadece bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Yapamam, şimdi olmaz. Birazdan görüşürüz," diye sızlandıktan sonra telefonu kapattım.

Sersemlemiş bir halde eve gidiyorum, yaram hala açık ve taze. Söz verdiğim gibi, oraya vardığımda Reese beni bekliyordu. Dışarı fırlayıp kollarına atılmadan önce arabayı zar zor park ediyorum.

"Bebeğim, ne oldu? Bana sorunun ne olduğunu söyle." Bana sıkıca sarıldı.

"Ben Dev."

"Ona bir şey mi oldu?" diye soruyor panikle.

"Hayır, işi bitti," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Bitti mi? Neyle işim bitti?"

"Ben." Yıkıldım, kollarının arasında sarktım.

Ben dağılmaya devam ederken Reese beni içeri taşıyor. Bizi mutfığa yönlendiriyor ve beni tezgâhın üzerine oturtuyor.

"Lütfen bir nefes al ve bana ne olduğunu anlat." Islak yüzümü avuçlarıyla sildi. "Bunun dün geceyle bir ilgisi var mı?"

"Evet. Benden seçim yapmamı istedi ama ben yapmadım."

"Seçmek mi?" Adam anlamaya çalışıyor. "İkimiz arasında mı?"

"Evet. Artık paylaşamayacağını söyledi. Yani ya hep ya hiç. Ama seçim yapmayacağım. İkinizi de seviyorum. Hem de çok." Gömleğini avuçlarımın arasına aldım ve sıkıca tuttum.

"Lanet olası aptal," diye mırıldanıyor Reese öfkeyle. "Kayla, sakinleşmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?" Yüzümü tutuyor. Başımı sallıyorum. Acı çok fazla.

"Rahatla." Beni şefkatle, yatıştırıcı bir şekilde öpüyor. "Rahatla, ben buradayım ve seni asla terk etmeyeceğim." Beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bana buna inandığını söyle."

Tereddüt ediyorum, Dev'in uyarısı unutulmaz. *"Reese gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp ağrısından başka bir şey değil. Sana zarar verecek, Kayla. Sözlerimi unutma. Onun hakkında bilmediğin şeyler var. Hâlâ yapabiliyorken git buradan."*

Ya haklıysa? "Kayla."

Reese beni itip kakıyor.

"İstiyorum," diye

ciyakladım.

"Güzel." Tatmin olmuş bir şekilde beni kucakladı. Başımı göğsüne yasladığımda duygusal yorgunluk çökmeye başlıyor. Derin bir iç çekiyorum ve Reese'in yanına kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyorum.

"Uzanmak ister misin?" Teslimiyetimi hissediyor.

Başımı sallıyorum.

Küçük yatak odama çekiliyoruz. Burada uyumayalı uzun zaman olmuştu. Reese yanımdayken yorgunluktan kemiklerim çıkmış bir halde yatağa sürünüyorum. Başımı göğsüne koyup sıcaklığını içime çekiyorum. Sevgisini. Düzensiz kalp atışlarının sesini dinliyorum.

Reese parmaklarını saçlarımda gezdirerek beni uyutuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, uykuyu memnuniyetle karşılıyorum.

Reese

Saat ona doğru Kayla'nın yatağından çıkıyorum. Bütün gece aklımda tek bir şey vardı. Aslında bir kişi demeliyim. Ona geri döneceğime dair bir not bıraktıktan sonra doğruca kardeşimin evine gittim. Yaptığı şey yüzünden ölü gibi yürüyor.

Yine de dün geceyi bir perspektife oturtuyor. Duvarın tamamen dışındaydı. Bencil orospu çocuğu. Kayla mahvoldu ve o bunu düzeltecek. "Dev!"

Kapıdan içeri daldım. "Neredesin lan sen?"

Onu arka güvertede bulana kadar evin içinde fırtınalar estirdim. "*Ne oluyor lan?*" Tahtanın üzerinde tepiniyorum ve onu itiyorum. "Sen sadece onun lanet kalbini kırdı!"

"Onu kurtarmaya çalışıyordum ama o kendi seçimini yaptı." Yüzüme vurdu. "Onu sen zorladın! O lanet olası bir sadık! Bu da benim söyleyebileceğimden daha fazla.

Senin için!" Burunlarımız bir santim açıkken bağıriyorum.

"Neye daha çok üzülüyorsun, Reese? Onu incittiğime mi yoksa artık tek sorumluluğun sende olmasına mı?"

"Bu da ne demek şimdi?" Tükürdüm.

"Bu, dünyayı dolaşmaya çıktığında onu itip kakacak ya da başını çok fazla ağrıttığında sorunlarını üzerine yıkacak bana sahip olmadığın anlamına geliyor. Tüm bu durumu en başta bu yüzden önermedin mi? Senin parçalarını toplayıp kışını kurtarayım diye mi?"

"Hayır!" Onu ittim. "Kayla bir sorun değil! Ve aramızda geçen komplonun onunla hiçbir ilgisi yok!"

"Öyle değil mi? Kararlarınız, eylemlerinizi, hayatınız onunkini doğrudan etkiliyor." Bana doğru geliyor. "İlişkiler böyle yürür, Reese. Neden tüm ıstırabımıza bir son vermiyorsun ve kaçınılmaz olanı şimdi yapmıyorsun?"

"Hangisi?" Meydan okurcasına soruyorum.

"Yürü git. Kayla'yı ve beni rahat bırak ve git pistte intihar et. Kendini ölüm noktasına kadar zorlamadan asla gerçekten mutlu olamazsın."

Kardeşıme kızıyorum. Çünkü o haklı. Ölmek istiyordum ama artık istemiyorum. Kayla beni değiştirdi dediğimde ciddiydim. Dönüşümün derinliğini asla bilemeyecek. Ama yakında bir gün ona anlatacağım. Her şeyi açığa çıkaracağım. Dev'den başka gerçeği bilen tek kişi o olacak. Benim gerçeğimi.

"Çekip gitmeyeceğim." Yerimde duruyorum. "Bu sefer olmaz, ondan da olmaz."

Dev bana ters ters bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı," diye tereddüt ediyorum. "Ama öyle," diye yanıtlıyor inatla.

"Sen lanet bir moronsun!" Saldırdım. "Pişmanlık çöktüğünde, bunu kendine yaptığını unutma."

Mavi gözleri parlıyor. "Şimdiden pişmanım."

İnatçı kardeşıme başımı sallıyorum. Durumlar ne zaman değişti? Her zaman mantıklı olan oydu ve şimdi onu zar zor tanıyorum bile.

Evden bir görev için çıktım. Eğer böyle bitecekse, öyle olsun. Ne yapılması gerektiğini biliyorum ve bir dakikamı bile boşa harcamayacağım.

Kayla'nın dairesine geri döndüm. Yukarı çıkarken düşün sesini duyuyorum. Küçük banyosuna girdiğimde musluğu kapatıyordu. Raftan havluyu alıyorum ve dışarı çıkarken onu havluya sarıyorum. Yorgun ve bitkin görünüyor ve onu kucakladığım anda kollarımın arasında eriyor.

"Geri döneceğinden emin değildim."

"Öyle olduğumu söyleyen bir not bıraktım." Saçlarından öperim.

"Şu anda garip bir yerdeyim. Her şey belirsiz görünüyor."

Kalbimin kırılmasının nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söyleyemem ama incinmenin nasıl bir his olduğunu anlıyorum ve Kayla o kadar çok acı çekiyor ki, bu hissediliyor.

Banyo tezgahına yaslanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Oda hâlâ buğuluydu ve hindistan cevizli şampuanının hafif kokusu havada asılı duruyordu.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Dev başımıza gelen en iyi şeyi bırakıp gidecek kadar aptal olabilir ama ben değilim. Onu da burayı da sikeyim. Bunların hiçbirine ihtiyacımız yok."

Kayla gözlerini dört açmış, tam olarak ne söylemeye çalıştığımı çözmeye çalışarak her kelimeme kilitleniyor. Derin bir nefes alıyorum çünkü işte geliyor.

"Evlen benimle." Yüzünü kavradım. "Zamanın unuttuğu toprakları terk et ve benimle dünyayı dolaş. Yanımda ol. İstedğim şey bu. Her zaman

aranıyor."

Kayla orada şaşkın şaşkın duruyor. Teklifimin ani olduğunu biliyorum ama istediğim bu. Ve benimle ilgili bir şey varsa, her zaman istediğimin peşinden giderim.

"Reese, öylece kalkıp gidemem. Bir işim, evim ve ödemem gereken faturalarım var." "Kayla, ben halledeceğim. Hepsiyle."

"Ben hayır kurumu değilim, Reese." Savunmaya geçti.

"Öyle olmadığını biliyorum. Sen benim karım olmasını istediğim kadınsın. Çiftler böyle yapmaz mı? Geçimlerini paylaşmak? Eğer sevdiğim insanlarla paylaşamayacaksam şöhret ve servet sahibi olmanın ne anlamı var? Çok uzun zamandır yalnızım. Buna hazırım. *Bizim için.*"

Kayla'nın yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Ona bir sürü yük yüklediğimi biliyorum. Evlilik, evini, işini, ailesini terk etmek. Ama hayat kısa ve demir sıcakken dövülmezse hayatta bir kez karşınıza çıkacak bir fırsatı kaçırabilirsiniz. Ve bu fırsatı kaçırmayı reddediyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Belli ki şok olmuş.

"Evet de." Onu hafifçe sallıyorum. "Risk al. Bakmadan atla. Söz veriyorum seni yakalayacağım."

Kayla uzun bir süre düşündü. Çok uzun bir süre, ağır ıslak saçları ve sadece bir havluya sarılmış vücuduyla kollarımda öylece durdu.

Gözlerini kapatıyor ve kalbimin durmasına neden olan bir nefes alıyor. Birden içime bir şüphe düşüyor. Ya onun hisleri benim fevriliğimden daha ağır basıyorsa? Ya bir erkek yeterli değilse?

Kayla gözlerini açıyor, altın rengi benekler kahverengi irislerini delip geçiyor. Bakışları ağır, okunmuyor. Nefesimi tutuyorum.

"Evet."

Kayla

Hayatım birkaç gün içinde değişmişti. Bir hafta önce Amerika'daydım, işime son vermiştim ve uzun bir seyahat için hazırlanıyordum. Bugün ise Reese'in kolunda, lüks bir balo salonunda, kırmızı bir kokteyl elbisesi giymiş, şu anda adını hatırlayamadığım İtalyan bir megastarla sohbet ediyordum. Bu kadar kısa sürede o kadar çok yeni insanla tanıştım ki başım dönüyor gibi hissediyorum. Reese ve karizmatik adam benim kavrayamayacağım konuları tartışırken gülümsemeye çalışıyorum. Ama sanırım öğreneceğim. En azından deniyorum. Reese'in dünyasına fırlatılmak gözlerimi dramatik bir şekilde açtı. Amerika'da popüler. Avrupa'da bir tanrı gibi saygı görüyor. Yarış bir din gibi ve bu odayı işgal eden insanlar da tanrılar.

Yakışıklı, zeytin tenli adam kalın İtalyan aksanıyla Reese'e dostça laflar atarken gülümsemeye ve başımı sallamaya devam ediyorum.

"...Ve ben diyorum ki... Bu nedir? Hayalet. Gülümsüyor. Asla gülümsemez." Gülüyor. "Ve şimdi, biliyorum. Sensin." Bana hitap ediyor. "Sen neden... Nasıl diyorsun? -Bok yiyen Amerikalı mı?"

Reese adamı iyi huylu bir şekilde iter. "Bok yiyen sırtış. Bu ifade bok yiyen sırtış."

"Hala anlamıyorum." Elleriyle konuşuyor. "Neden bok yiyip sırtıyorsun?"

Üçümüz de aynı anda çıldırdık. Haklı.

"Vanni!" diye sesleniyor biri odanın öbür ucundan. İşte bu! Giovanni onun adı. Bir dahaki sefer için dosyaladım.

Vanni onaylarcasına el sallıyor.

"Gitmeliyim, bella." Elimi öptü. Daha önce hiçbir erkeğin elimi öptüğünü sanmıyorum. "Benim için bir zevkti. Ona bok yedirmeye devam et." Göz kırıyor ve Reese'e işaret ediyor.

Kıkırdıyorum. "Söz veriyorum."

"Amico." Reese'in sırtına bir tokat atar ve uzaklaşır. Bu odadaki insanların çoğu yabancı bir ülkeden. Reese ve benim için yabancı. Sadece

Bir avuç Amerikalı var yanımızda. Kulak misafiri olduğum konuşmaların çoğu farklı dillerde. Bu kadar çok kültürle çevrili olmak aydınlatıcı bir deneyim.

Reese'in gösterişli hayatı o kadar dikkat dağıtıcı ki; neredeyse acıyı unutuyorum. Ama her seferinde bana geri dönüyor. Dev'i kaybetmek. Yara hala kanlı ve taze ama kendime onun da bunu istediğini hatırlatıyorum. Çekip gitti.

Hayatımın sonuna kadar ikisini de sevebilirdim.

Ben seçim yapmayı reddettim, o da benim için yaptı.

Dev'in bana Noel'de hediye ettiği elmas kelebek kolyemle oynamaya gidiyorum ama boğazıma dokunduğumda yerinde olmadığını görüyorum. Daha önce hiç çıkarmadım ama Dev artık yettiğine karar verdiğinde ve Reese evlenme teklif ettiğinde, onu emekli etme zamanının geldiğine karar verdim. Onu hatırlatan diğer şeylerle birlikte dairemde bıraktım. Ama unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Reese'e bir bakışım anıları canlandırabiliyor. Kişilikleri farklı olsa da yüz hatları tamamen aynı. Tatlı bir cehennemde yaşıyorum. Bir adamı koşulsuz severken, aynı anda ikizine kızıyorum.

Arjantin'e vardığımızdan beri Reese evlilik teklifinden bahsetmedi. Ciddi gibi görünüyordu, ama şimdi tereddütleri olup olmadığını merak ediyorum.

"Biraz hava almak ister misin?" Reese gümüş bir tepside iki kadeh şampanya alırken bir garson yanından geçerken sorar.

Başımı sallıyorum. Hava kulağa harika geliyor. Fransız kapılarından çıkıp tesisin muhteşem havuzuna bakan geniş balkona çıkıyoruz, turkuaz su karanlık gece gökyüzünün altında ıslıl ıslıl parlıyor.

"İyi misin?" Reese yanıma sokularak soruyor.

"Biraz bunaltıcı," diye itiraf ediyorum.

"Buna alışacaksın. Bu bir alışma süreci."

Başımı sallıyorum, şampanyayı aceleyle yudumluyorum.

"Elimden geleni yapıyorum." "Harika gidiyorsun. Herkes seni seviyor." Bir öpücük çalıyor. "İmajını bozmadığıma memnunum," diye yarı şaka yapıyorum.

"Kayla, lütfen. Bu elbisenin içinde hiçbir şeyi bozamazsın."

"Demek seviyorsun." Etek ucunu karıştırıyorum. "Ben de merak ediyordum. Giydiğimde yorum yapmadın."

"Bayıldım ama bir şeyler eksik."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Bütün günümü bu elbise için alışveriş yaparak geçirdim. Zarif ama seksi boncuklu slip elbisenin mükemmel olduğunu düşündüm.

"Gözlerini kapat."

Tereddüt ediyorum.

Reese, "Hadi, kapat şunları," diye teşvik eder. "Tamam." Göz kapaklarımı indiriyorum.

"Tamam, aç onları." İki elini de uzattığını görmek için çarpınarak açtım. Yumruklar kapalı. "Birini seç."

Hangisini seçeceğimi düşünerek spekülâtif bir şekilde ona bakıyorum.

"Doğru seçim yapsanız iyi olur. Sadece bir kez şansın var," diye uyarıyor, bembeyaz gömleği ve siyah pantolonuyla nefis görünüyor, bileğinde Mars büyüklüğünde bir saat parlıyor. "Hadi ama, bütün gün kollarımı yukarıda tutamam."

"Acele ettirilmekten nefret ediyorum." Zamanından önce sağ elimi seçiyorum. "Emin misin?" diye soruyor arsızca.

"Hayır. Ama ben o eli seçtim."

Reese gülümsüyor, yumruğunu ters çeviriyor. Avucunun içinde ne olduğunu inceliyorum. "Devam et, al."

Sarmal gümüş zinciri elime alıyorum ve kolyeyi aramızda sallıyorum. "Bu...?" Tılsımı inceliyorum.

"Bir kalp atışı. Monitördeki kalp atışlarımın bir kopyası. Hastanedeyken."

"Nasıl...?"

Omuz silkiyor. "Bir gün canım sıkıldı ve videoya çektim."

"Ciddi misin?"

"Evet," diye itiraf ediyor. "Her neyse, yıllardır telefonumda duruyordu ve sana özel bir şey yapmak istedim. Eşi benzeri olmayan bir şey. Ve bu kolyeleri yapan bir web sitesine rastladım. Mükemmel olduğunu düşündüm." Reese arkamı dönmeme gerek kalmadan zinciri boynuma geçiriyor. Elmas dalgacıklara dokunuyorum, duygularım kabarıyor.

"Kesinlikle türünün tek örneği."

"Tıpkı senin gibi." Beni usulca öpüyor. "Kalbimin her atışı sana ait. Ve artık tüm dünya da bunu biliyor." Parmağını kolyenin üzerine bastırıyor.

Tanrım, bu adam. Beni nasıl yok edeceğini biliyor.

"Bayıldım. Teşekkür ederim." Cevabım nefes nefese, hayranlıkla dolu.

"Bir şey değil." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "İstiyor musun

diğer elimde ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Biliyor muyum?" Şüpheyle sordum.

"Açın ve kendi sorunuzun cevabını bulun." Kapalı yumruğunu tam önüme koyuyor. Parmaklarını açmak zorundayım ve

Sonunda yapıyorum, nefesim kesiliyor.

"Düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet." Sol elimi ve yüzüğü aynı anda kaldırıyor. "Sana evlenme teklif ettim ve sen de evet dedin. Anlaşmamızı yerine getiriyorum." Kocaman elmas yüzüğü parmağıma takıyor ve ben donakalıyorum. Kare taşa huşu içinde bakıyorum. Kesinlikle büyüleyici ve şaşırtıcı derecede mükemmel hissettiriyor. Uyumundan da bahsetmiyorum, uyandırdığı duygudan bahsediyorum. Bir uyum ve tatmin duygusu. Tamamlanma.

Çok fazla, çok hızlı.

"Sanırım biraz daha şampanyaya ihtiyacım var." Güldüm, bunalmıştım.

"Hadi bir şişe çalalım ve odamıza geri dönelim." Elini kalçamdan yukarı kaydırarak elbisemin eteklerini sürüklüyor. "Bütün gece sana ulaşmak için can atıyordum. Bu topuklar beni deli ediyor."

"Reese." O kıcımlı tutarken ben de bileğini tutuyorum. Tüm partiye bir gösteri yapmasını istemiyorum. "Bu konuda. İspanyolcada prezervatif nasıl deniyor sanıyorsun?"

"Prezervatif mi?" Dudağını kıvrıyor. "Ne zamandan beri prezervatif kullanıyoruz?"

"Yola çıkmadan önce son doğum kontrol hapımı içtiğimden ve başka bir paketim olmadığını fark ettiğimden beri."

Toplandığımda o kadar acelem vardı ve o kadar duygusal bir çöküntü içindeydim ki aklımdaki son şey reçetemi yeniden doldurmak.

Reese durumumuzu iyice düşündü. "Siktir et. Hamile kalırsak kalırız. Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Affedersiniz?" Çenem düştü.

"Kayla, biz evleniyoruz. Eninde sonunda çocuklarımız olacak. Er ya da geç olsa ne fark eder ki? Gelecek ay Fransa'dayken evlenebiliriz diye düşünüyordum. Le Mans muhteşem bir şehir. Unutulmaz olurdu."

"Gelecek ay mı?" Neredeyse düşüyordum. "Sence de bu biraz hızlı değil mi?"

Reese'in yüzü ukala bir gülümsemeyle aydınlanır. "Bebeğim, şimdiye kadar bilmiyor muydun? Her şeyi hızlı yaparım. Şey..." diye geri adım atar. "Neredeyse her şeyi."

"Sanırım kesinlikle daha fazla şampanyaya ihtiyacım var." Kadehimin geri kalanını bir dikişte yutuyorum.

"Stres yapma, bebeğim." Reese ellerini kalçalarımın gezdiriyor. "Ne diyorlardı? Tek ihtiyacımız olan şey sevgi mi?"

"Sanırım bu bir Beatles şarkısı." Onu düzeltiyorum.

"Ne olursa olsun. Bu doğru. Birbirimize ve bolca sevgiye sahip olduğumuz sürece, karşımıza ne çıkarsa çıksın ya da kim çıkarsa çıksın üstesinden gelebiliriz."

Tamamen şaşkına döndüm. Otel odasından çıktığımızda, çocuklardan ve Reese'in çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğinden bahsedeceğimizi hiç düşünmemiştim.

"Ben..." Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştıyorum.

"Sen...", diye yanıtlımı çekmeye çalıştı, "... gelecek ay evlenip bebek yapmaktan mı bahsediyorsun?"

"Ben daha fazla şampanya istiyorum." "Kayla!" Beni gıdıklıyor.

"Reese!" Onu iterek çılgılık atıyorum. "Gerçekten istediğinin bu olduğuna emin misin?" Tüm ciddiyetimle soruyorum.

"Bu istemekten daha fazlası. İhtiyaç." Yanlarımı kavırıyor. "Sana ihtiyacım var."

Bu çılgınlık. Çok hızlı, ama ona karşı koyamıyorum. Ya da onu reddedemiyorum. Onun çocuğunu taşıma düşüncesi başımı döndürüyor.

"Tamam," diye hevesle kabul ediyorum. "Tamam mı?"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Tamam. Hadi yapalım şu işi. Evlenelim ve her şey olacağına varsın," diyerek gebe kalmayı ima ettim.

"Gerçekten mi?" Şok olma sırası Reese'de.

"Tereddütlerin mi var?"

"Tabii ki hayır. Seni hangi pozisyonda hamile bırakmak istediğime karar vermeye çalışıyorum.

içeri."

"Oh, Tanrım," diye kıs kıs gülüyorum. "Alkol olacak, değil mi?"

"Eğer istersen." Beni kollarına çekti. "Hepsini üzerine dökeceğim ve sonra da yala."

"Mmm. O zaman neyi bekliyoruz?" Kollarımı boynuna doladım. "Hiçbir şey." Beni kapalı Fransız kapılarına doğru sürüklüyor. coşkuyla aralarından geçmeden önce. "Evleniyoruz!" diye tüm odaya duyuruyor. Oracıkta ölmek istiyorum. Kalabalığın arasından geçerken kameralar yanıp sönüyor ve insanlar bizi alkışlıyor.

Tüm bu ilgiden dolayı utançtan yürüyen bir top gibiyim. Reese'i zerre kadar etkilemiyor.

Biz çıkarken bardan bir şişe şampanya alıyor. Biliyorum, tam burada ve şu anda, hayatım zor bir dönemece girmek üzere ve yapabileceğim tek şey tüm cesaretimi toplayıp atlatmak.

Reese

Sıralamanın son turunda birincilik için savaşıyorum, elektronik motoru ve kendimi kırılma noktasının ötesine itiyorum.

Dünya standartlarında rekabet etmek için ne gerekir? En iyilerden biri olmak için Elit mi? Kendinize ve motosikletinize güvenmek zorundasınız çünkü piste çıktığınızda sadece ikiniz savaşıacaksınız. Nasıl hayatta kalırsınız? Geç kırın, viraja hakim olun, apeks vurun *ve lanet olası makinenin üzerinde kalın.*

Son olarak, ama en önemlisi, savaşmaktan asla vazgeçmeyin.

Hiç.

Kendini bir bok sanan çaylağın üzerine uçuyorum. Aerodinamik direnci azaltmak için Aprilia'sının düşük basınçlı dümen suyunu kullanarak, kayma akımından tam olarak faydalaniyorum ve tam gaz çevirerek kendimi liderliğe doğru sapanla fırlatıyorum. Zavallı çocuk geldiğimi hiç görmedi. Türbülanslı akışı manipüle etmek benim özel hareketimdir. Phantom lakabını bu şekilde aldım ve bu yüzden bloktaki en büyük, en kötü motoru kullanıyorum.

Ön camın arkasına mümkün olduğunca sıkı bir şekilde sıkışarak düzlükte açıyorum. Hava tünelinden geçerek saatte 200 milin üzerinde bir hıza ulaşıyorum.

Bitiş çizgisini birinci sınıf bir zamanla geçerek yarınki startta ikinci olmayı garantiledim.

Motosikletimi bırakmak için pit alanına döndüm. Çalışmış Yamaha'dan indim, beklenmedik bir şekilde tükenmişim. Vücudum yanarken bir anda başım dönüyor. Saniyeler önce dünyanın tepesindeydim, şimdi ise sanki beni canlı canlı yutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Derme çatma promosyon odasının arka tarafına doğru ilerlerken derilerimi güçlükle çıkarıyorum ve yanımda olmadan hiçbir yere gitmediğim siyah deri sırt çantamı arıyorum. Onu tam bıraktığım köşede buluyorum. Onu alıp banyoya çekiliyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve nefesim daralıyor. Kendimi içeri kilitliyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, iç astarındaki küçük dilimi bulana kadar çılgınca çantayı karıştırıyorum. Çekiyorum

Saklandıkları yerden bir şişe hap çıkarıp titreyen parmaklarımla kapağını açıyor ve aceleyle iki küçük mavi halkayı yutuyorum. Lavaboya doğru sürünürken hava emiyorum, yere yığılmadan önce solgun, terli yüzüme soğuk su sıçratıyorum. Çıplak gövdem betondan gelen soğuğu emiyor.

Baş dönmesi geçene kadar orada yatıyor, boş gözlerle tavana bakıp Kayla'yı düşünüyorum. Otele dönüyor olmam gerekiyordu, bir banyo garajının kirli zemininde çürüyor olmam değil. Le Mans'ın en romantik restoranında akşam yemeği planımız var. Yarın sabahki düğünümüzden önce bir ön kutlama. Yoğun programım yüzünden, elimizden geldiğince uyum sağlamak zorundaydık. Bulabildiğim en güzel süiti ayırttım, şehir manzarası ölmeye değer. Gün doğumunda balkonda yeminlerimizi edeceğiz. Tabii o kadar uzun yaşarsam. Baş dönmesinin geçmesi zaman alıyor ve nihayet geçebildiğimde, gevşek bedenimi yerden kaldırıyorum. Yüzüme biraz daha su çarpıyorum, durup aynada çökmüş gözlerime bakıyorum. Gittikçe kötüleşiyor. Tıpkı Dev'in bedenimi zorlamaya devam edersem kötüleşeceğini söylediği gibi - ki yıllardır zorluyorum. Daha sık yoruluyorum ve en çok ihtiyaç duyduğum anda momentumu kaybediyorum. Bu, kariyeri ölüme meydan okuyan hızlara bağlı olan bir adam için tehlikeli bir şey.

Bir de Kayla var. Beni ayakta tutan, aklımı başımda tutan şey o. Odaklanmamı sağlıyor. O her şeyi değiştirdi. Bana açıklık verdi, ileriye gösterdi.

Onu hayal kırıklığına uğratacağım. Bu kaçınılmaz. Onu karanlıkta tutmak çok yanlış. Hem sırlarımı hem de beni canlı canlı yerse vicdanım sızlar. Ama uğruna yaşayacağım son şey o. O benim geleceğim. Ondan önce yaşasam da ölsem de umurumda değildi. Yarışmanın ötesinde bir şey yoktu. Ama şimdi, gözün görebildiği her yerde olasılık var.

Onunla evleneceğim. Ona her şeyimi vereceğim ve birlikte geçirebileceğimiz her saniye için cennet ve cehennemle savaşıcağım.

* * *

Otel odasına bir saatten fazla geç girdim. Kayla çoktan giyinmiş, beni bekliyordu.

"Tanrım!" Ben yatak odasına girip yatağa yığılırken o halı kaplı zeminde koşturuyor. "Bok gibi görünüyorsun."

Gözlerim kapalı, sırtüstü yatarken
gülüyorum. "Ben de seni gördüğüme
sevindim bebeğim."

"Reese, ben ciddiym. Bir hayalet kadar solgunsun."

"Ofiste zor bir gündü." Yorgun gözlerimi açıyorum. "Bu akşam yemeğe
çıkamazsak büyük hayal kırıklığına uğrar mısın? Bunu telafi edeceğim, söz
veriyorum. Sadece yarın her açıdan en iyi durumda olmak istiyorum."
Yorgun bir şekilde göz kırpiyorum.

"Tabii ki." Kayla'nın gözlerindeki endişe beni öldürüyor. Beni daha önce
de bitkin görmüştü; fiziksel talepler ve zorlu yarış ortamları bana zarar
veriyor ama hiç bu kadar kötü olmamıştım. Ona her şeyi anlatmak istiyorum
ama onu kaybetme düşüncesi beni diri diri gömüyor. Buna asla dayanmam.
Bu yüzden altta yatan nedeni kendime saklıyorum ve bunun pistte geçen
yorucu bir gün olduğuna inanmasına izin veriyorum.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" diye soruyor, aşırı endişeli.

"Sadece bir şişe su ve sen, yanımda, çıplak." Makyajı yapılmış ve saçları
arkaya toplanmış muhteşem görünüyor, benimle birlikte Maryland
kırsalından kaçan kasaba kızından çok farklı. Bu yüksek tarz, hızlı tempolu
hayat ona uyuyor. Beklediğimden daha iyi.

Yalanlarım beni çürütüyor ve o sevgiyle bakarken suçluluk beni tüketiyor
-*Ve endişeyle.*

Bunu bilmeyi hak ediyor ama ona söylemeye cesaret edemiyorum. Henüz
söyleyemem. Her şeye sahip olmaya bu kadar yakinken olmaz.

"Kıyafetlerini çıkar," diye mırıldandım. "İzlemek istiyorum, sonra da seni
hissetmek istiyorum."

Kayla isteksizce dediğimi yapıyor, dar mini eteğini ve dökümlü siyah
üstünü çıkarıyor. "İç çamaşırını da."

"Oraya varmak üzereydin." Şehvetle sırtıyor, sütyenini açıyor ve
arkasındaki sandalyeye bırakıyor. Ardından dantel külotunu çıkarırken parlak
renkli kelebek dövmesi yüzümde parlıyor. En büyüleyici, en güzel, en tutkulu
kadın yanımdaki yatağa tırmanırken göğsüm utançtan sıkılıyor. Soyunmama
yardım ediyor, sonra çıplak bedenini benimkine yapııştırıyor, onu göğsüme
hapsederken tenimizin sıcaklığı birleşiyor.

İşte o zaman gerçekten yenilmez oluyorum. Gerçekten bir tanrı.

Güçlü bir kadının aşkı damarlarımda dolaşan kara büyüye dönüştüğünde.

O sihir bana yaşamak için bir neden olduğunu hatırlattığında.

Kayla

Reese'in beni endişelendirip aklımı başımdan alma yeteneği var.

Saat sabahın dört buçuğu. Reese hâlâ uyuyor ve ben de spor salonunda sinirimi atmaya çalışıyorum. Müstakbel kocamın ölümcül kariyerinin yanı sıra, bir şeylerin yanlış gittiği gerçeğini de görmezden gelemiyorum. Onunla ilgili. Diğer tüm yarışçılardan daha kolay yoruluyor. Kabul ediyorum, daha yaşlı ama fiziksel olarak en iyi durumda. Dün gece ölü gibi görünüyordu, solgun bir cilt ve gözlerinin altında torbalarla yürüyordu. Ne kadar sorarsam sorayım, bir sorun olduğunu reddediyor ve durumunu işin doğasına bağlıyor. Belki de öyledir. Belki de vücudunuzu ve zihninizi galaksiler arası sınırlara kadar zorlamanın bedeli budur.

Telefonumun alarmı çalıyor ve gösteri saatinin geldiğini haber veriyor. İki saat içinde Bayan Reese Dane olacağım. Vay anasını. Koşu bandını durdurdum ve yüzümdeki teri sildim. Koşu endorfinlerimi yükseltti ve kendimi iyi hissediyorum. Hazır.

Döndüğümde süit karanlıktı; Reese hâlâ yorganın altında mışıl mışıl uyuyordu. Le Mans anlattığı kadar muhteşem. Sarthe Nehri'nin kıyısında yer alan zengin bir tarihe sahip antik bir şehir. Reese'in bir vizyonu vardı ve onu mükemmel bir şekilde uyguluyor.

Stilist gelmeden önce hızlı bir duş alıyorum. Mükemmel görünmek istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için bir profesyonele ihtiyacım var.

Ben daha ne olduğunu anlamadan her şey hareketlendi. Reese uyandı ve ben çilli bir cadalozun saçımı kıvrması ve takma kirpik takmasıyla banyoya hapsoldum. Basit bir tören yapacağız. Sadece Reese, ben ve bir görev için Fransa'da bulunan, tesadüfen rastladığımız Amerikalı bir papaz.

Süslü bir şeyler giyecek vaktim yoktu ama çok sevdiğim, derin yakalı, sade beyaz bir elbise bulmayı başardım. Biraz daha şıklık katmak için elmas taklidi bir saç bandı ve ona uygun bir çift topuklu ayakkabı buldum. Bir zamanlar hayalini kurduğum prenses kıyafeti değil ama düğün günüm için mükemmel. Hayat

Komik. Her zaman hayal ettiğiniz gibi sonuçlanmaz, ancak ayrıntılardaki farklılık o anı daha az önemli hale getirmez.

"Kayla?" Reese kapıyı çalar. "Bakan geldi. Vakit neredeyse geldi."

Midemde kelekler uçuşuyor. Stilist Mara tedirginliğimi hissetmiş olmalı, çünkü banyodan çıkmadan önce cesaretlendirici bir gülümseme uzatıyor. Kendime son bir kez bakıyorum. Saç ve makyaj mükemmel bir şekilde yerinde. Elbise düzgün, sinirlerim yıpranmış. Evet. Tüm sistemler hazır.

Huzursuz bir Reese'in beklediği yatak odasına doğru yürüyorum. Beyaz bir elbise gömleği ve ten rengi pantolon giymiş, arması Terminatör dövmesi ve iki tekerlek olan belalı bir prens gibi görünüyor.

"Vay canına." Gözleri genişliyor. "Vay canına." Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Cilveli bir şekilde gülümsüyorum. "Görünüyorsun ..." Kelimeler ağzından kaçıyor. Görev tamamlandı.

"Onayladığınıza sevindim."

"Ben dünyadaki en şanslı adamım." Yanağımı öpüyor ve elimi tutuyor. "Hazır mısın? Bakan bekliyor."

Başımı sallıyorum, olabileceğim kadar hazırım.

Reese beni siyahlar giymiş kır saçlı bir adamın beklediği balkona götürüyor. Gülümsemesi o kadar sıcak ve davetkâr ki sinirlerim hemen yatışıyor.

Reese fotoğraf çekmesi için ekip fotoğrafçılarından birini tuttu, bu yüzden biz yerimizi alırken hafif bir deklanşör sesi duyuluyor.

"Günaydın!" diye övünüyor papaz neşeyle. Adı Robert ve aslen Arizona'lı. Reese ve ben onunla tanıştığımızda çok sevindik ve bizi evlendirmek için mükemmel bir insan olacağına hemen karar verdik.

"Günaydın," diye cevap veriyoruz ikimiz de sabahın erken alacakaranlığında, güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamışken.

"Lütfen birbirinize dönün ve el ele tutuşun." Talimatlarına uyuyoruz. "Kayla ve Reese, bu kutsal günde nikâhınızı kıymaktan onur duyuyorum. Tanrı'nın dünyaya ışık verdiği gibi, siz de birbirinize ışık veriyorsunuz. Aşkınızla. Bağlılığınızla. Ruhların birleşmesi kutsal bir ayındır. Bu bir sözdür, zafer anlarında ve başarısızlık anlarında yan yana yürümeye, birbirinizi sevgide, yaşamda ve ruhta yükseltmeye dair bir vaattir. İşte bu nedenle bugün burada, bir bağ kurmak ve niyetlerinizi dünyaya ifade etmek için duruyorsunuz. Bu, hafife alınmaması gereken cesur ve güzel bir taahhüttür. Bu sabah ettiğiniz yeminler cezasız bırakılamaz. Bağlantınız

Sizi bir araya getiren iplik kadar güçlü. Bu malzeme neyden yapılmış? İp mi? Tel mi? Çelik mi? Buna sadece ikiniz karar verebilirsiniz." Robert ellerinden birini bizimkinin üzerine koyuyor. Reese'e gizlice bir göz atıyorum ve onun bana pervasızca baktığını görüyorum, sert ve yakışıklı yüzünde saf bir sevinç ifadesi var.

"Yüzükler?"

Reese elini cebine atıyor ve biri pavé elmaslardan, diğeri siyah titanyumdan yapılmış iki bant çıkarıyor. Bakan ikisini de alıyor, önce Reese'inkini bana uzatıyor. Sertçe yutkunuyorum.

"Kayla Kincade, Reese Dane'i yasal kocan olarak kabul ediyor musun? İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta ona sadık kalacağına söz veriyor musun? Hayatının her gününde onu seveceğine ve onurlandıracağına?"

Gergin bir şekilde, "Evet." dedim.

Robert neşeyle başını sallar. "Benden sonra tekrar et. Bu yüzükle evleniyorum."

Güneş yükselip gotik binaları ve pırıl pırıl nehri aydınlatırken usulca, duygularımla tekrarlıyorum: "Bu yüzükle evleniyorum."

Yüzüğü Reese'in parmağına takarken, Dev'in bir görüntüsü zihnimde titreşiyor ve bir anlık hüznün nüksetmesine neden oluyor. Kendimi Reese'e adıyor olabilirim ama küçük bir parçam Dev'i her zaman reddedilemez bir şekilde sevecek.

"Reese Dane, Kayla Kincade'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun? İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta ona sadık kalacağına söz veriyor musun? Hayatının her gününde onu seveceğine ve onurlandıracağına?"

Reese korkmadan ve tereddüt etmeden "Evet" diye cevap verir.

Reese "Bu yüzükle evleniyorum" derken gözyaşları içinde gülümsüyorum.

Hayatımdaki hiçbir an bu kadar mükemmel olmamıştı. Alyansım parmağıma sıkıca dolandığında, ben bir bütünüm.

"Bay ve Bayan Reese Dane'i ilk kez anons etmekten büyük mutluluk duyuyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Reese bir saniye bile kaybetmeden beni kollarına alıyor ve coşkuyla öpüyor. Kucaklaşma o kadar sıcaktı ki, bakanın kızardığından eminim.

"Sonunda tamamen benimsin," diye fısıldıyor dilinin hareketleri arasında. "Evet, öyleyim," diye itiraf ediyorum.

Törenden sonra balkonda bol bol fotoğraf çekiyoruz, şehrin arka planı ana cazibe merkezi.

Saat sekiz buçukta şenlikler sona erdi, yarış saatine sadece birkaç saat kaldı ve her zamanki gibi işimize geri döndük. Büyülü bir sabahtı ve bu kadar erken bittiği için üzgünüm.

"Hey." Reese beni balkonun yanındaki pencereye doğru bastırdı.

"Hey, sen." Ellerimi göğsünün ön tarafına doğru kaydırıyorum.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye beni bilgilendiriyor.

"Gidip hazırlanman gerek."

"İhtiyacım olan şey evliliğimizi tamamlamamız. Bu elbiseyi sen giymiş olabilirsin ama onu çıkarması gereken kişi benim." Reese parlak kumaştan bir tutam alıp kalçama sıkıştırıyor. İtiraz etmiyorum, arzusunu paylaşıyorum.

Açgözlülükle elbisemi yukarı ve başımın üzerine çekerek beyaz saten tangamı ve ona uygun askısız sütyenimi ortaya çıkardı. Yavaşça dizlerinin üzerine çökerken sanki gerçekten bakire bir gelinmişim gibi beni saygıyla süzüyor. Karnımı öperken nefes alışverişim hızlanıyor, ağzını yavaşça ve istikrarlı bir şekilde kalçalarımın tepesine doğru indirirken her santime tapıyor. "Vücudunu seviyorum." Tangamın ipeği üzerinden beni seyrederken kendimi cama doğru itiyorum. Yüzünü sıkıca nemli amıma bastırarak kokumu keskin bir şekilde içine çekiyor ve burnunun ucunu pürüzsüz malzemenin üzerinde gezdiriyor. Bir bacağını omzunun üzerinden atıp ipek parçasını yana kaydırırken parmaklarımı siyah saçlarına doluyorum. Reese hoşgörüsüyle kıvrımlarımı açıyor, gerçekten peşinde olduğu şeyin, karıncalanan pembe etimin tadını çıkarıyor. Dilini fazla açıkta duran klitorisime dayayıp oburca bir tat alıyor. Dilini klitorisimin dikenli sinir demetinin etrafında dolaştırmaktan yavaşça zevk alarak ağzını çalıştırırken neredeyse bükülüyorum. Ben dayanılmaz bir şekilde inleyene ve sırılsıklam olana kadar okşuyor, sıyırıyor ve yarığımı özenle keşfediyor.

Bacaklarımdaki güç tükenirken, camdan aşağı kayarken "Reese, lütfen," diye nefes alıyorum. Çaresiz yalvarışıma karşılık olarak, klitorisimi son bir kez daha acı verici bir şekilde emiyor ve sonra serbest bırakıp ayağa kalkıyor. Önce gömleğinin, sonra da pantolonunun düğmelerini titizlikle açıp altındaki dövmeli tanrıyı ortaya çıkarışını izliyorum. Bir silah sesi kadar kalp durdurucu.

Beni yerden kaldırıp sırtımı cama yasladığında hiç tereddüt etmedim. Bacaklarımı beline dolayarak, sikini doğrudan sırılsıklam girişime daldırıyor. Temas cennet gibi ve tam da ihtiyacım olan şey. Özlem duyduğum şey. Bu adam, içimde, hayatımızın geri kalanı boyunca.

Parmak uçları kıcıma batarken, dünyayı sarsan bir ritim ve Reese'in peşinde olduğu ruh yakıcı bağlantıyı buluyoruz. Birlikte zirveye doğru koşarken göz temasını hiç kesmiyoruz. Bacaklarımın arasındaki ağrı on kat daha artıyor ve sadece Reese'i talep ediyor.

"İşte böyle bebeğim, bırak." Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı onun yüzüne bastırıyorum, yüzünü aşılma bir şekilde kavıyorum. "Bırak ve kocanın

gelmeni izleyeceğim."

İfadesinin ayıltıcı etkisi gözlerimi açmaya zorluyor. Ciddiyet bana bir yıkım topu gibi çarptı. *Kocam*. Bakışlarımız bir kez daha kilitleniyor, ikimiz de zevk tarafından ele geçiriliyoruz. Doruk noktalarımız bir araba kazası gibi çarpışıyor ve ben bir türlü doyamıyorum. Onu daha sert, daha derin, daha hızlı istiyorum, morarana kadar şişen sikinin her santimini bana zorla yedirmesini istiyorum. Ta ki içimde sadece o kalana kadar.

Kontrolden çıkarken çığlık atıyor ve Reese'in kollarında arsızca çırpınıyorum. Sonunda bir duvara çarpana kadar döndüm, döndüm.

Kendime geldim, hâlâ pencereye yaslanmıştım ve Reese güçlü bir şekilde nefes alıyor, kendi yüksekliğinden aşağı süzülüyordu.

"Kahretsin, bebeğim." Kelimeleri boğuk. "Kahretsin." Yüzünü boynumun kıvrımına daha da gömüyor. Göğüslerimiz hırsla genişliyor ve daralıyor.

"Sana tüm dünyayı vereceğim Kayla," diye yemin ediyor.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sarılıyorum. "Bütün dünyaya ihtiyacım yok, Reese. Sadece sana ihtiyacım var."

* * *

Yarış günleri çılgınca. Sadece söylüyorum. Bu etkinliklere akın eden kalabalıklar ölümüne. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Enerji elektrik gibi ve taraftarların coşkusu alışılmışın dışında.

Reese'in padokta park etmiş karavanının penceresinden dışarı bakıyor, kalp atış kolyemle gergin bir şekilde oynuyorum. Nikâhımızın haberi, Reese'in tek Instagram paylaşımı sayesinde, evliliğimizi tamamlamamızdan daha hızlı bir şekilde dünyayı dolaştı. Dışarıda beni ve sevgili şampiyonlarını görmek için bekleyen bir insan seli var. Ancak yeni keşfedilen spot ışıklarının baskısı, Reese için duyduğum endişenin yanında sönük kalıyor. Yarış günleri asla kolaylaşmıyor. Bu benim üçüncü yarışım ve Reese dün geceye göre çok daha iyi görünse de endişem azalmış değil. O piste her çıktığında hayatını tehlikeye atıyor. Vücudunu ve şansını zorluyor. 'Kabul ediyorum' dediğimde neye bulaştığımı biliyordum ama kırk dakika ve on sekiz tur boyunca Tanrı'nın sadık bir müridi oldum.

Reese'i sponsor logolarıyla süslü renkli derisinin fermuarını çekerken yakalıyorum. Savaş pilotu ve yürüyen reklam panosunun hınzır bir karışımı, üzerinde sadece

altında bir çift boxer külot. Bir yarışın sonunda terden sıırsıklam oluyor ve grafitili kanguru postunu cildinden sıyrıyor. Yumuşak, ince malzeme pek bir şey hissettirmiyor, ancak bana görüldüğünden daha fazla koruma sağladığını garanti ediyor.

Sadece onun sözüne güvenebilirim.

"Nasıl hissediyorsun?" Küçük alanda gerinirken soruyorum.

"Sanki yenilmezmişim gibi." Kollarını başının üzerinde sallarken deri gıcırıyor. "Bugün hayatımın en mutlu günü ve bu galibiyetten sonra çok daha iyi olacak." Kendini beğenmiş piçin teki. Ama bu tavrın sizi hayatta ve şampiyon tuttuğunu öğrendim.

"Büyük çıkışımızı yapmaya hazır mısınız?" Bana bir el uzattı.

Dışarıya son bir kez bakıyorum. "Hayır, ama başka seçeneğim var mı?"

Dudağımı ısırıyorum. "Hayır. Yeni karımı tüm dünyaya göstermek istiyorum."

"Sence fangirl'lerin bunu kaldırabilir mi?"

"Muhtemelen kaldıramazlar. Ama bu onların sorunu."

Uzattığı elini tuttum ve kapıdan çıkarken onu takip ettim. Padok, pistin arkasında, bir rock konserinin kulisine eşdeğer geniş bir alan. Etrafını çevreleyen çitler her zaman insanlarla dolup taşıyor. Binicilerin, sponsorların ve takımlarının yaklaşan etkinlik için hazırlandığı sahne arkasına sadece seçkinler ya da çok şanslı olanlar girebiliyor.

Dışarı adımımızı atar atmaz kameralar yanıp sönüyor ve insanlar tezahürat yapıyor. Ben koluna yapışıp tüm bu ilgiye alışmaya çalışırken Reese bir süperstar gibi el sallıyor. Pit-box'ına doğru yürürken, genç bir çocuğa imza vermek için duruyor.

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" Reese çocuğun fotoğrafını karalarken soruyor.

"Tıpkı senin gibi bir motosiklet yarışçısı!" diye haykırıyor sarı saçlı çocuk. "Aynen öyle, küçük adam." Reese ona bir yumruk attı ve çocuk

neredeyse ayakkabılarından fırlayacaktı. Reese'in küçük oğlumuzla olan hayali düşüncelerimi istila ederken neredeyse kendimden geçiyordum. Birdenbire ve beklenmedik bir şekilde çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyorum.

Sonunda, logolar ve profesyonel grafiklerle kaplı gösterişli bir garaj olan pit kutusunun sığınağında biraz huzur buluyoruz. Hatta Reese'in gerçek boyutlu bir kesiti ve üzerinde ilk dünya şampiyonluğunu kazandıktan sonra verdiği bir röportajda meşhur ettiği sloganı (*Give me fucking fast*) yazılı bir pankart bile var.

Bunu ilk elden deneyimlediğimde, bu ortamın neden böyle olduğunu anladım.

bağımlılık yapıyor. Yarışçılar neden her şeyi riske atıyor? Onlar farklı bir düzlemde var olurlar; cazibe, statü ve tehlikeyi kırk dakikalık bir heyecan yolculuğunda bir arada bulurlar.

Reese işe koyulup ekibiyle lastikler, motorlar ve elektronik ayarlar hakkında konuşurken ben arka planda takılıyorum. Benim için hepsi Yunanca ama onlar için sıradan konuşmalar.

Biri Reese'e bir kutu uzatır ve yüzü aydınlanır. "Nihayet."

Kutuyu sandalyemin yanındaki yere koyuyor ve açıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Kaskı çıkarıp bana üstündeki kelebek desenini gösteriyor. Sırtımdaki, ortasında büyük kırmızı bir kalp olan dövmenin tıpatıp aynısı.

"Bu ..." Nutkum tutuldu. Profesyonel yarışlarda kask tasarımı kutsal bir şeydir. Yarışçının kişiliğini ve belirli bir yarışa karşı duygularını yansıtır. Reese bir keresinde bunu savaş boyasına benzetmişti. Bu yüzden önemini anlıyorum. Yankı uyandıran bir ifade.

"Şimdi, tüm dünya kalbime sahip bir kelebek görecektir. Her bir atışı." Beni gururla öpüyor.

Pürüzsüz fiberglasın tepesine dokunuyorum, duygudan boğuluyorum. "Bu çok güzel." Sanat eseri o kadar karmaşık ve canlı ki; neredeyse canlı gibi hissettiriyor.

"Onu bir podyumun tepesinde tuttuğumda daha da güzel olacak." Çağrılmadan önce dudaklarını tutkuyla dudaklarıma bastırıyor. "Kazanışımı izle." Kaskını takıyor ve önümde duruyor. Vücudumun her santimetresi titreşiyor, modern görünümlü savaşçı tarafından elektrikleniyor. Geldiğini hiç görmediğim hayalet tarafından.

"Gözlerimi senden ayırmayacağıma söz veriyorum."

Dev

Resmin altındaki yazıya bakıyorum. "*Gün doğarken anlaşılmayı imzaladık.*"

Bu yazıyı gördüğümde beri takıntı haline getirdim. Lanet olsun. Evli. Bu beni öfkeliyor. Kayla'yı sade beyaz elbisesi içinde, güzelliğin ve mutluluğun ötesinde bir görünümle inceledim. Ben gittikten sonra güneş battı ve bir daha hiç doğmadı.

"Pişmanlık hissettiğinizde, bunu kendinize yaptığınızı hatırlayın."

Pişmanım. Her şeyden pişmanım. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama geldiğim nokta, mutsuz ve kalbi kırık bir insan kabuğuna dönüşmek oldu. Göğsümde bir boşluk var ve öfke damarlarımda dolaşıyor. Telefonumu kırmaktan kaçınıyorum, bisikletimi tekmelemek ve tanınmaz hale gelene kadar levyeyle dövmek gibi şiddetli düşüncelerin üstesinden geliyorum. Ta ki öfkem dağılana kadar. Ben lanet olası bir aptalım ve evren bana lanet olası bıçağı çevirerek hatırlatmayı seviyor.

Evlendiler amına koyayım. Kawasaki'min üzerinde takıntılı bir şekilde ileri geri sallanarak boşluğa bakıyorum. Reese'in benim için özel olarak tasarladığı motosiklet.

Ne ata binmek, ne çalışmak, hatta ne de bir rallide takılmak, hiçbir şeyin cazibesi yok. Keşke umursamayacak kadar ölü olsaydım - Reese hakkında, Kayla hakkında - ama duygularım açık sezon gibi.

Knight ve Tammy benimle sohbet etmek için ellerinden geleni yapıyorlar ama benim yanıtlarım kısa, kesik ve sinirli oluyor. Etkileşimin bir parçası olmak istemiyorum. Bir grup kızın dikkatini çekmek için yarışan Riley'ye odaklanıyorum, içlerinden biri bütün gece benimle göz göze geliyor. Boş ruhum onun vücudunu sadece tek bir şey olarak okuyor. Anestezi. Acıyı dindirmek için bir uyuşturucu madde. Yaşadığım cehennemden geçici bir kaçış. Benim seçtiğim cehennemden.

Sikerim böyle işi. Bir gün için yeterince sosyalleştim. Bisikletimi çalıştırıyorum. Knight'a "Ben çıkıyorum" dedim.

"Hadi dostum, kal." Beni ikna etmeye çalışıyor ama olmuyor. Mutlu çiftlerden bıktım artık. O ve Tammy'nin

Yıl sonuna kadar kendimi maymun kostümü giymiş bir şekilde sunakta dururken bulursam şaşırmayacağım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, bir kargaşaya, bir müdahaleye. Hemen şimdi, bu gece. Sevimli sarışının yanına yanaşıyorum, umutsuzluk çukuruna daha da düşüyorum.

"Adın ne senin?" Rölantide çalışan motorun üzerinden ilgisizce sordum. "Eileen." Büyük mavi gözlerini kırptırıyor. *Sahte masum gözler.* "Atla."

Kot pantolon ve Converse spor ayakkabı giymiş minyon kadın hiç tereddüt etmiyor.

Ben uzaklaşırken kolları belime kurşun gibi dolanıyor.

Evime giderken kendime sürekli olarak bir *dikkat dağıtma, bir kesinti, bir müdahale olduğunu* hatırlatıyorum. Kapıdan girerken. Merdivenleri çıkarken. Kıyafetlerimizi çıkarırken. Dişlerimi prezervatife geçirirken.

"Pişmanlık çöktüğünde, bunu kendinize yaptığınızı hatırlayın."

Kayla

Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Son iki ay canıma okudu ve dünya turu maceramız bitmek üzere. Uçak türbülانstan dolayı sarsılıyor ve beni uyandırıyor. Reese elimi tuttu. "Hey, sorun yok." İrkilmiş görünmeliyim.

"Ben iyiyim," diye kocamı rahatlatıyorum. "Sadece çok yorgunum."

"Biliyorum." Elimi öpüyor. "Her zaman git, git, git. Alışmak biraz zaman alıyor. Amerika'ya döndüğümüzde dinlenmek için bir şansın olacak."

"Sabırsızlanıyorum. Tek istediğim yastığım ve Joe's'tan kocaman bir tabak patates kızartması."

"Çok yakında." Kıkırdıyor.

Brüksel'e yaklaşırken hostes gümrük formlarını dağıtıyor. Atlantik'i geçip Baltimore'a gitmeden önce iki saatlik bir aktarmamız var.

Formu doldurmaya başladım ve tarih kısmında durdum. "Bugün günlerden ne?" Reese devasa saatine bakıyor. "On Mayıs."

Durakladım. "Şimdiden mi?"

"Evet, bütün gün," diye onaylıyor, zaman tutma konusundaki eksikliğimi sevimli buluyor. Bunda sevimli bir şey yok, çünkü aniden en son ne zaman regl olduğumu hatırlayamıyorum. Evrakları bitirip uçuş görevlisine uzatıyorum, aşırı endişeliyim. Hamile olamam. Doğum kontrol hapını bırakalı . . . *Neredeyse iki aydır.*

Kahretsin.

Havaalanı terminalinde, ben içten içe çıldırırken Reese beyaz Beats'iyle sessizce oturuyor. Boğuk bas sesleri fanatik düşüncelerimi kışkırtıyor. Ben miyim? Olabilir miyim? Beni tüketene kadar günleri, zamanları, gebe kalma olasılıklarını sayıyorum.

Reese gözlerini kapatarak rahatlarken, içimi rahatlatmam gerektiğine karar veriyorum. Öğrenmek için sekiz acı verici saat daha bekleyemem.

Reese'e en yakın terminale gitmeden önce bir şeyler atıştıracığımı söyledim.

mart. Gargaradan maksî pedlere kadar her şey var ve alt köşede, sıkışmış bir yerde hamilelik testleri görüyorum. Piyangoyu kazandım. İki kutu alıyorum ve kartımı okutup yolun karşısındaki tuvalete gidiyorum. Kendimi engelli kabinine kilitleyip çubuğa işiyorum, kalbim göğsümde yüksek hızda yumruk atar gibi atıyor. Oturup küçük pencereyi izliyorum, her saniyesi ıstırap dolu.

Sonunda mavi bir renk belirmeye başlıyor. Gün gibi açık bir haç bana bakarken midem dibe vuruyor. İnanamayarak göz kırpmıyorum. Olumlu. Eğer oturmasaydım, düşecektim. Ağır ağır nefes alıyorum, bir duygu kokteyli ile sarsılıyorum. Mutluluk bunların başında geliyor. Reese hamile kalmamızı umursamadığını söylemişti. Umarım ciddidir çünkü hayatımız çok ciddi bir şekilde değişmek üzere. Testi tekrar gözden geçirip kutuya geri koyarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Aceleyle Reese'in yanına dönüyorum, hayatını sonsuza dek değiştirecek bir haber vermek üzere olduğumdan tamamen habersiz. Heyecan, korku ve sevinçle dolup taşarak yanına oturuyorum.

Yüz ifademi okuyarak canlandı.

"Her şey yolunda mı?" Kulaklıkları kafasından çıkarıyor.

Gayretle başımı sallıyorum. "En azından ben öyle düşünüyorum." Kutuyu ihtiyatlı bir şekilde ona uzatıyorum. Ön yüzündeki resmi görünce gözleri uydu büyüklüğünde açılıyor. "Aç şunu." Eğilip fısıldıyorum.

Reese, titreyen parmaklarıyla üst kapağı açar ve testi çıkarır. Artı işaretini görür görmez o da anladı. Benim sırrım. Bizim sırrımız. Çubuğa bakarken çıkardığı nefes duyulabilir.

"Ne düşünüyorsun?" Gergin bir şekilde soruyorum. Cevap vermiyor.

"Reese?" Hemen endişelenmeye başladım. Belki de mutlu değildir. Belki de ona söylememeliydim. Belki de bu bir hatadır.

Reese tek kelime etmeden testi kutuya geri koyuyor ve ben paniğe kapılıyorum.

"Üzgün müsün? Çok mu erken?" Gözlerim yaşardı. "Umursamadığını söylemiştin. Bunu sen istedin."

Beni aniden bir öpücükle susturuyor, ağzını benimkine o kadar sert çarpıyor ki hava almamı engelliyor.

"İstiyorum." Sesi kısık, duygu yüklü. "Ama az önce beni gafil avladın, kadın." Gözyaşlarının arasından gülüyor. "Bir ipucu bile vermedin." Uzaklaşıp bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Bunu ancak uçakta fark ettim." Elini tuttum ve kendi elime koydum.

Mide. "Sorun yok, değil mi?"

"Her Şey yolunda. İyiden de öte." Beni tekrar öpüyor, delicesine mutlu. Sistemimde tam bir sevinç dalgası.

"Baba olacağım!" Reese ayağa kalkıp bağırıyor ve terminaldeki herkesin dikkatini çekiyor. Bir deliğe girmek istiyorum. Neden her Şeyi tüm dünyaya duyurmak zorunda? İnsanlar tebriklerini sunarken onu koltuğuna geri çekiyorum.

"Sen delisin."

"Ve sen..." Sadece başını sallıyor ve hayretle bakıyor.

"Ben neyim?"

"Her Şey. Sadece her Şey." Saatler gibi gelen bir süre öpüşüyoruz. Aramızda yeni bir bağ oluşuyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Coşkulu kucaklaşmalar arasında soruyorum. "Ne istersen." Dilini dudaklarımın arasına sokuyor.

"Bunu duyurmak için bekleyebilir miyiz? Bir doktora görünmek ve Sam'e yüz yüze söylemek istiyorum. Arkadaşlarımızın ve ailemizin sosyal medya aracılığıyla öğrenmesini istemiyorum." Bunu söylediğim anda Dev'in yüzünü hayal ediyorum. Bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Evliliğimiz hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Reese ayrıldığımızdan beri onunla konuşmadı ve son iki ayda çok Şey değiştı.

Neredeyse her Şeyi.

"Bence bu iyi bir fikir. Dev'e amca olacağını yüz yüze söylemek isterim."

Aynı endişe bakışını paylaşıyoruz. İkimiz de bu haberin onu olumlu yönde etkilemeyeceğini biliyoruz. Olayların bitiş Şekli beni hep üzecek. Her zaman aklımda olacak. Her Şey farklı olabilirdi.

Başlangıçta seçmezdim. Sonunda da seçmezdim.

Reese kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de hemen ona sarılıyorum. Vücudu benim güvenli sığınağıma haline geldi.

İlerlemekten başka yapacak bir Şeyimiz kalmadı.

Ve ilerliyoruz.

Tam gaz devam.

* * *

Gece yarısına yakın eve vardık. Saat kaç olursa olsun genelde erken kalkarım.

Uykuya daldım ama bu sabah kendimi ölü gibi hissediyorum. Reese saatler önce spor yapmak için kalktı. Tekrar yola çıkmadan önce dört günümüz var, bu yüzden zamanı en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum. Kahveyle başlayarak. Hayır, kahve değil. Ben hamileyim. Kahretsin. Çamaşır. Çamaşır ile başlayacağım. Bir motosiklet şampiyonunun karısının hayatı çok çekici.

Reese'i tanıyorum, günün büyük bir kısmında yok. Riley ve Knight'la arazi bisikletiyle ilgili bir şeyler söyledi. Dinlemiyordum; uyumak istiyordum.

Saati kontrol etmek için komodinden telefonumu alıyorum. Kendi yatağında uyanmak garip ama muhteşem bir şekilde tanıdık.

Birkaç mesajım var. Bir tanesi Sam'den, öğle yemeğini onaylıyor. *Tamam.* Reese'den bebeğe ve bana günaydın diyen bir mesaj. *Gülümse.* Ve bir tane de Tammy'den, çifte randevu için yalvarıyor. *Görünüşün olumlu olduğunu tahmin ediyorum.*

Kendimi sırtırken buluyorum. Gerçekten geri dönene kadar evde olmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve bavullarımdaki kıyafetleri boşaltıyorum. Bir hafta boyunca katlamama yetecek kadar çamaşır var. *Çok güzel.*

Reese'in hiçbir yere onsuz gitmediği siyah sırt çantasını da boşalttım. Genellikle içinde yedek kıyafetler bulundurur. Çantayı boşaltırken birkaç tişörtün yanı sıra bir paket sakız ve bir güneş gözlüğü düşüyor. Ama aynı zamanda bir tıkırtı sesi de duyuyorum. Çantayı aradım ama boş çıktı. Ne oluyor lan? Ben deli değilim. Tekrar sallıyorum ve *tink-tink-tink sesini* bariz bir şekilde duyuyorum. Kararlı bir şekilde çantayı ters çeviriyorum ve iç dikişinde küçük bir yırtık fark ediyorum. Elimi deliğin içine sokuyorum ve üzerinde Dev'in adı yazan iki reçete şişesini çıkarıyorum.

Ha?

Etiketi daha yakından okudum ve ilacı tanıdım. Genellikle kalp rahatsızlıklarını yönetmek için reçete edilen bir ACE inhibitörü. Ve bu doz yüksek. Son derece yüksek. Dr. Sanders kim? Neden Dev kalp ilaçları yazsın ve neden Reese'de var? Başım dönüyor. Ne haltlar dönüyor?

Çamaşır makinesine bir sürü çamaşır atmadan hemen önce Reese'e mesaj atıyorum. Saçımı ya da makyajımı yapmadan hızlıca duş alıyorum.

Reese cevap vermiyor, bu da beni sinirlendiriyor.

Yarım saat içinde Sam'le buluşmam gerektiğine göre, Reese'le yüz yüze görüşmek için beklemem gerekecek. Yoksa bekleyecek mi? Ön kapıyı açtığımda, Reese çamurlu toprak bisikletiyle garaj yoluna doğru koşuyor.

"Kayla?" Motosikleti park edip bana doğru geliyor. "Her şey yolunda mı?"

Mesajınız şifreliydi."

"Ben iyiyim," diye ısııyorum, hapları çıkarmak için çantamı karıştırıyorum. "Bunlar ne lan?"

Reese beyaza döndü. Phantom lakabı uygun düşmüştü. "Bunları nereden aldın?" diye savunmaya geçer.

"Onları kitap çantanda buldum. Astarın içine gizlenmiş. Dev'in hapları neden sende?" İtiyorum.

Çenesini çalıştırıyor, gözleri yüzümle kehribar şişeler arasında gidip geliyor.

"Reese?" Vurguluyorum.

"Onlar benim," diye metanetle itiraf ediyor.

"Senin mi?" Şaşkınlıkla cevap veriyorum. "Eğer seninse, neden üzerinde Dev'in adı yazıyor? Ve aklı başında hangi doktor bu kadar yüksek bir doz reçete eder? Bunlar ciddi ilaçlar."

"Hastasının profesyonel bir motosiklet yarışçısı olduğunu bilen bir doktor." "Anlamıyorum. Açıkla," diyorum, noktaları birleştirmek için çaresizce.

Reese daha tek kelime edemeden, her şey bir araya gelir ve mükemmel bir anlam kazanır. Dev'in Reese'e verdiği fazladan "ağrı" hapları. Neden onlara dokunmama izin vermedi. Neden sürekli yorgun, solgun ve zayıf olduğunu. Deri çantasına olan takıntısı ve neden onu gözünün önünden ayırmadığı.

"Ne kadar hastasın?" Kelimeleri güçlkle çıkarabiliyorum.

"Emin değilim. Buradayken Dev'i görmem gerekiyor," diye açıklıyor, yüzünde en ufak bir tepki izi yok.

"Dev'i neden görmek istiyorsun?" Ama soruyu sorarken cevabı zaten biliyordum. "Çünkü seni tedavi ediyor."

Reese başıyla işaret ediyor. "Hiçbir sponsor, bırakın kalp rahatsızlığı olan birini, fiziksel sağlığı mükemmel olmayan bir biniciyle sözleşme imzalamaz. Kariyerim daha başlamadan bitmiş olurdu."

"Kariyerin!" Ben patladım. "Peki ya *vücudun*? Zorlu yaşam tarzın onu maksimum düzeyde yoruyor. Bunu biliyorsun, *değil mi*? Kalbine yüklediğin yük seni öldürebilir!" Bağırıyorum. Çocuğumuzun babasız büyümesi düşüncesi beni kahrediyor. Zaten mesleğiyle şansını zorluyordu. Ama bu?

"Biliyorum!" diye patladı. "Ve umurumda değil! Uğruna yaşayacak başka bir şeyim yok!"

Bu benim hayatım! Çekip gidemem!" diye bağırıyor bana, sanki ele geçirilmiş gibi.

"Uğruna yaşayacak başka bir şeyin yok mu?" Gözyaşları saniyeler içinde akar. "Peki ya ben? Ya çocuğumuz? Ya geleceğimiz? Hepsi senin istediğin

şeylerdi, Reese. Hepsi için çabaladın."

"Kayla, demek istediğim bu değildi. Bunların hepsini istiyorum." Bana doğru sıkıntılı bir adım attı. "Bu tamamen yanlış oldu."

"Hayır, olmadı." Geri çekiliyorum. "Tam olarak böyle hissediyorsun. Dev bana hiçbir şeyin senin için yarışmaktan daha önemli olamayacağını söyledi ve haklıydı."

"Hayır, değildi. Sen *her şeyden* daha önemlisin." Ses tonu korkunç. "Eğer bu doğru olsaydı, benimle sahte bahanelerle evlenmezdin! Yalan söylemezdin! Bana gerçeği söyledin!"

"Söyleyemezdim!"

"Evet, yapabilirsin!" Öfkelendim, incindim ve kandırıldım, hışım ile evden çıktım. "Kayla!" Reese arkamdan geliyor, o kadar yakın ki benim lanet olası

Gölge.

"Benden uzak dur, Reese." Kamyonetime kaçıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Senden uzak dur! Biraz boşluğa ihtiyacım var. Düşünmek için biraz zamana." Kapıyı çarpıp motoru çalıştırdım.

"Kayla!" Reese arabanın kolunu çekerek garaj yolumda bir gösteri yaptı. "Gidemezsin!"

"İzle beni." Onu geri adım atmaya ya da ayak parmağını kaybetmeye zorlayarak geri geri gidiyorum. Arabayı sürüyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, kalbim ikiye ayrılıyor.

"Onunla kalırsan kendini kalp kırıklığına mahkum edersin."

Dev çok haklıydı. Neden dinlemedim ki? Reese hasta. Hastalığını saklıyor ve dünya öğrenirse her şeyini kaybeder. Ama yarışmaya devam ederse, onu kaybedebilirim ve çocuğumuz babasını kaybedebilir.

Kendimi bulacağımı düşündüğüm son yere yanaştığımda araba kendi kendini yönlendiriyor. Dev'in siyah ve yeşil bisikleti ön tarafa park edilmişti ve ön kapı açıktı.

Kamyonetimden fırlayıp ekranın metal çerçevesine vuruyorum, gözlerimden hâlâ yaşlar damlıyor. Dev antrede belirdi, yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Paravanın kapısını isteyerek açtı. "Sana söyledi mi?"

"Hapları buldum." Yıkıldım ve onun kollarına doğru çekildim.

Beni içeri çekti ve hıçkırıklarım geçene kadar bana sarıldı. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi anlayamamıştım. Ta ki vücudunun tanıdık sıcaklığı benimkini sarana kadar.

"Çok üzgünüm, Kayla." Bana daha sıkı sarıldı.

"Ne için? Haklı olduğun için mi? Beni terk ettiğin için mi? Ya da bana söylemediğin için mi?" Kızgınlıkla sordum.

"Hepsi."

"Onun nesi var?" Dev'e bakıyorum, sıcak mavi havuzları beni sempati, pişmanlık ve vicdan azabıyla yıkıyor.

"Dilate kardiyomiyopati. Karıncıklar kanı olması gerektiği gibi pompalamıyor."

Neredeyse boğuluyordum. Hastanenin kalp bölümünde çalıştığım için bu terime ve ciddiyetine aşınayım. "Ne kadar kötü?"

"Giderek kötüleşiyor. Yıllarca vücudunu zorladıktan sonra kalbi artık bu yükü kaldıramıyor. Onu mümkün olduğunca yakından izlemeye çalışıyorum ama sürekli uzakta olduğu için bu çok zor."

Kasvetli bir farkındalık. "Bu yüzden kardiyolog oldun, değil mi? *Onun* için tüm kariyerini değiştirdin. O da bu yüzden burada, Maryland'deydi, değil mi? Kaza geçirdiğinde? Onu muayene edebilmen için seni görmeye geldi?"

"Hepsi doğru. Hepsi doğru." Dürüstçe itiraf ediyor. "New York'ta bir program yaptık ve sonra geri taşındığımda."

"Neden haplarının üzerinde senin adın var?" "İhtiyatlılık," diye basit bir cevap verdi.

"Dr. Sanders kim?" Sorgulamaya devam ediyorum.

"Tıp fakültesinden bir arkadaşım. Bilen tek kişi o. Reese için ilaçları o yazıyor."

"Ama Reese'e kendin gibi davranıyorsun?" Aklım karıştı.

"Evet, kağıt üzerinde benim. Tüm ilaçlar, sigorta ve doktor ziyaretleri benim adıma. Yani iz yok."

"Ve bu senin için sorun değil mi? Onun için yalan söylemek?"

Dev omuz silkiyor, dudaklarında suçlu bir gülümseme beliriyor. "O benim kardeşim." "O intihara meyilli," diye itiraz ediyorum.

"Bu onun hayatı. Onun kararı."

"Ne dediğini duyuyor musun? Bu delilik." Bön bön bakıyorum.

"Bu uzun zaman önce kararlaştırdığımız bir şeydi. Sonra sen geldin ve her şeyi değiştirdin." Çenemi tutuyor.

"İkiniz de beni kandırdınız," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Yaptığımızı biliyorum. Yalan söylememeliydik. Ve ben asla çekip gitmemeliydim." Yüzümü yukarı kaldırdı. "Çok üzgünüm, Kayla. Bunu ne kadar söylesem az."

"Özür dilemek hiçbir şeyi düzeltmez."

"Biliyorum." Alnını benimkine bastırıyor. "Ama yine de deneyeceğim. . Bunun ortasında kaldığın için üzgünüm. Sana sırtımı döndüğüm için üzgünüm. *Bize de*. Senin için daha çok mücadele etmeliydim ama bunu düzeltebiliriz."

Ağzını biraz daha yaklaştırıyor. "Onunla kalmak zorunda değilsin, kelebek." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Önce yumuşakça, sonra daha ısrarlı bir şekilde. Bir an için buna izin veriyorum çünkü üzgünüm, kafam karışık ve onu özleyorum. Ama bu doğru değil. Artık her şey farklı. Tüm durum, hayatım.

"Dev." Öpüşmeyi kestim. "Yapamayız." Gömleğini yumrukladım.

"Evet, yapabiliriz." Beni tekrar kucaklamak için hamle yapıyor ama içim acıyarak başımı çeviriyorum. "Kayla," diye yalvarıyor, beni yakınında tutarak. "Birlikte olman gereken kişi benim. Reese seni asla benim sevdiğim gibi sevmeyecek. İçten içe haklı olduğumu biliyorsun."

İçimden biraz ölüyorum. Dev haklı. Reese beni asla onun sevdiği gibi sevmeyecek ama Reese beni seviyor ve ben de onu seviyorum.

Bir taahhütte bulunduk. Ve bunu görmezden gelemem. "Onu öylece bırakıp gidemem."

"Evet, yapabilirsin." Yüzümü tutup çeviriyor, böylece doğrudan onun yakıcı mavi bakışlarına bakmak zorunda kalıyorum. "Evliliğini iptal ettir."

"Hamileyim." Yıkıcı darbeyi indirdim.

Dev'in gözlerindeki tüm umut söner. "Kesinlikle onun mu?"

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Kahretsin, Kayla." Dev tökezleyerek geri dönüyor ve aramıza bir okyanus giriyor. Duvara yaslanıyor, hemen içine kapanıyor ve birden yabancı biri oluveriyor. "Sanırım top senin sahandayım, bebeğim."

Bu ifade beni daha iyi hissettirmiyor. Ne demek istiyor ki? Onunla Reese arasında seçim yapmak benim kararım mı? Eğer bir seçim varsa bile, artık yok. Reese benim kocam ve bunu değiştirecek tek şey 'ölüm bizi ayırana dek'.

"Geldiğim için özür dilerim." Kargaşa içinde kapıya doğru geri çekildim.

"Sevmiyorum. Ne olursa olsun seni seviyorum." Kalp kırıklığı belli oluyor. Sözleri içime saplanan lanet bir bıçak gibi.

Dev'e son bir kez bakıyorum. Ruhumu parçalayan bir çaresizlikle duvara yaslanmış görüntüsü sonsuza dek beynime kazınacak.

Karnımı tutarak kapıdan sıvıştım. Buraya nasıl geldim ben? Bu sabah mutlu uyandım ve şimdi her şey dağılıyor.

Kamyonetime tırmanıyorum ve yorgun, aç ve duygusal olarak tükenmiş bir halde başımı direksiyona yaslıyorum.

Ve bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Hem Reese'i hem de Dev'i düşünerek eve gidiyorum. Neden biri geçmişimi diğeri geleceğimi bitirmek zorundaydı? Neden ikisine de sahip olamadım? I

Sanırım cevabın pek bir önemi yok. Önemli olan tek şey içimde büyüyen çocuk ve onun ailesinin kaderi.

Bunu tek başıma yapmak istemiyorum. Bu bebeğin babasına ihtiyacı var.

Ben de öyle.

Reese

Kayla'nın evini adımlıyorum, her seferinde küçük bir parça kırılıyor.

Parmaklarım kanayana kadar aradım ve mesaj attım ama cevap alamadım. Tek gördüğüm gözlerindeki o harap olmuş bakış. İhanet ve incinmişlik. O haklı; onunla sahte bahanelerle evlendim çünkü korkuyordum. Ben hep korkarım. Her şeyi kaybetmekten ve bir hiç olmaktan korktum. Kayla olmadan, ben bir hiçim. Kısa ayrılığımız yüzünden şimdiden bozulmaya başladığımı hissediyorum.

Yarış soluduğum gibi onu soluyorum. İki bir oldu. Tek bir varlık.

Geçici bir mükemmellik parçası.

Ama herkesten daha iyi biliyorum ki, mükemmellik kalıcı değildir. Geçip giden bir an, zamanın içinde bir kalp atışı.

Ön kapının çalınmasıyla koşarak kapıyı açtım. "Kayla?"

"Hayır, Kayla değil." Sam diğer tarafta duruyor. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde tedirgin bir ifade. "Öğle yemeğine gelmedi."

Beni geçip daireye girdi. "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Yok. Ama keşke bilseydim." Onu mutfağa kadar takip ettim.

"Şimdiden cennette sorun mu çıktı?" diye soruyor küskünce.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Biraz aşk kavgası," diye uzatıyorum. Kişisel meselelerime bir başkasının dahil olması isteyeceğim son şey. En azından Kayla ve ben işleri yoluna koyana kadar. *Tabii geri dönerse*. İçimi kemiren düşünceyi kovuyorum.

"Bunun balayı evresi olması gerekmiyor muydu?" Sam'in düğünümüzden memnun olmadığı çok açık.

"Biz insanız. Savaşırız."

"Hı-hı," diye ikna olmamış bir şekilde cevap veriyor. Sam'in Kayla'ya olan benzerliği tekinsizdir. Sanki yirmi yıl sonrasına bakmak gibi.

"Bir fikrin var mı? Yoksa orada öylece durup pasif agresif yorumlar mı yapacaksın?"

Sam'in koyu renk gözleri keskinleşir. "Kayla *benim* yeğenim ve burası *onun* evi, yani ne istersem yapabilirim. Ve eğer kalkıp evlendiği adama pasif agresif yorumlar yapmak istersem, yaparım."

"Kayla *benim* karım, yani aynı özgürlüklere sahibim. Eğer iyi oynamak istemiyorsan, bir not bırak ve defol git. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Bak, kızgın olduğunu anlıyorum. Sam'in düşmanlığı haklı. Kayla'nın benimle ve Dev'le bir ilişki içinde olmasını hiç sevmedi. Ama üçümüzün arasında neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yok. Paylaştığımız aşk ya da Kayla'nın yaşadığı kalp kırıklığı hakkında hiçbir fikri yok. Onu Sam büyüttü ve kendini haklı hissediyor. Empati kuruyorum. Şimdi baba olacağım için tek düşünebildiğim sorumluluk. Koruma ve o çocuğu güvende tutma görevim. Ve annesini.

Ama olan oldu. Ya kabul et ya da yürümeye devam et. Biz evliyiz ve öyle kalacağız.

Umarım.

Sam alaycı bir karşılık veremedi, yorgun görünen Kayla ön kapıdan içeri girer.

İkimiz de farklı nedenlerle doğrulduk. Ben, endişeli, Sam, kızgın Kapalı.

"Nerelerdeydin?" Sam hemen soruyor. Kayla'nın yorgun bakışları aramızda gidip geliyor. "I . . . Dev'le birlikteydim."

Sam ve ben aynı şaşkın bakışı paylaşıyoruz, yine farklı nedenlerle nedenler.

"Neler oluyor, Kayla? Sen artık evlisin." Sesi suçlayıcı. "Düşündüğün gibi değil. Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı." O bir çalıyör Bana bak.

"Benimle konuşabilirsin." Sam bir adım öne çıkıyor, kararlılığı sarsılıyor.

Orada öylece durup Kayla'ya bakıyorum, hasta kalbim hızla daralıyor. Dev'le birlikteydi. Sıkıntılı düşünceler beni ele geçiriyor. Artık gerçeği bildiğine göre, doğruca ona geri dönüyor. İçimdeki savaş tepkisi yüzeye çıkarken umutsuzluğumu maskeliyorum. Dev'i ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Beni sevdiğinden daha fazla olabilir. Aralarında her zaman daha güçlü bir duygusal bağ olmuştur. Ne olursa olsun, gitmesine izin vermeyeceğim. Dev onu istiyorsa, onun için savaşmak zorunda. O benim karım ve o da benim çocuğum. Ve benim olandan öyle kolay vazgeçmem.

"Yapabileceğimi biliyorum." Kayla Sam'in ellerini tutar. "Ama şu anda gerçekten konuşmam gereken kişi Reese." Gözleriyle yalvarır.

Sessizce iletişim kurarlar, Sam Kayla'nın isteğine teslim olur. "Yarın," diye sertçe şart koşar Sam. "Bütün gün seninleyim. Eğerler, ve'ler ya da Ama. Bugün işten izin alıyorum ve konuşacağız. Her şey hakkında."

"Evet, her şey." Kayla elini karnına koyuyor ve Sam'in yüzü düşüyor.

"Bebek mi?"

Kayla hafifçe başını sallıyor. "Tanrım, çocuğum, beni deli ediyorsun." Sam Kayla'yı kollarının arasına çeker ve ölümcül bir şekilde kavrar.

"Öyle demek istemedim, yemin ederim." Kayla ona sıkıca sarılıyor. Sanki onun tek can simidiymiş gibi.

Sam evi girdiği gibi terk eder. Emredici ve otoriter bir şekilde.

O gittiğinde geriye sadece ben, Kayla ve çözülmemiş bir sürü sorun kalacak.

Kayla'ya boş boş bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bakanın sözlerini kafamda tekrarlayıp duruyorum. *"Bu sabah ettiğiniz yemini cezasız bırakamazsınız. Bağınız, sizi birbirinize diken iplik kadar güçlüdür. Bu malzeme neyden yapılmış? İp mi? Tel mi? Çelik mi? Buna sadece ikiniz karar verebilirsiniz."*

Malzememiz *neyden* yapılmıştır? Çelik gibi sağlam mı yoksa ip gibi kırılgan mı? Sormaya korkuyorum, yıpranmış bir ip parçası kadar kırılabilir olması beni dehşete düşürüyor.

Korktuğum sözleri duyacağım için dehşete düştüm. Her şeyin bittiğini, gideceğini ve çocuğumuzu da yanında götüreceğini.

Sonunda acınacak halde ve yalnız öleceğimi.

"Ne zamandır biliyorsun?" Kayla sessizliği bozuyor, perişan bir halde.

"Yirmi iki yaşımdayken öğrendim." Rahatsız bir şekilde boğazımı temizliyorum. Bu konu hakkında konuşmak zor. Özellikle de söz konusu olan bu kadar çok şey varken. "İlk başta çok kolay yorulmaya başladım. Sonra bayılma nöbetleri başladı. Bir yarışın tam ortasında pistte bayıldım. Asfaltta kaydım, yarım düzine yarışçıyı saf dışı bıraktım ve sonra bir lastik duvarına çarptım. İsterseniz YouTube'da izleyebilirsiniz."

"Hayır, teşekkürler." Bu fikri aklından bile geçirmiyor.

"Her neyse, beni sedyeyle çıkarmak zorunda kaldılar. Neyse ki rutin bir sürücü hatası olarak geçirildi ama ben gerçeği biliyordum. Ciddi bir sorun vardı. Ben de Dev'e gittim. Tıp fakültesine yeni başlamıştı. Önlem olarak, özel bir doktora gitmek için onun adını kullanacağım konusunda anlaştık. Sonra

Teşhisi aldıktan sonra her şey çığ gibi büyüdü."

"Sekiz yıl mı? Sekiz yıldır kalbini mi kötüye kullanıyorsun?" Acı dolu bir nefes veriyor.

"Yarış benim hayatımdı. Vazgeçemezdim. Ne olursa olsun. Ne kadar hasta olursam olayım. Başka bir yerde ölmektense yarış pistinde ölmeyi tercih ederdim."

"Anladım sayılır."

"Üzgün olduğunu biliyorum."

"Üzülmenin bunu tam olarak karşıladığını sanmıyorum," diye cevap veriyor duygusuzca.

Tüm savunmalarım yükseldi. "Beni terk mi edeceksin, Kayla?" En büyük korkumu ağzımdan kaçırmadan önce kendimi destekliyorum. Kaçınılmaz olanı neden uzatayım? Bandajı hemen şimdi burada söküp atmayı tercih ederim, böylece neyle karşı karşıya olduğumu bilirim.

"İstedğin bu mu Reese?"

"Hayır." Gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu neden sordun ki?" "Çünkü ilişkimizi başarısızlığa sen hazırladın. Başından beri bana yalan söyledin. "Tanıştığımız an," sesi yükseliyor.

"Üzerinize alınmayın. Ben herkese yalan söylerim. Tüm varlığım bir yalanlar evreninden ibaret. Kendimi bildim bileli geçmişimden ve geleceğimden kaçıyorum." Kollarından tuttum. "Kaçmayı bırakmamı sağlayan tek şey sensin."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye meydan okuyor. "Bildiğin her şeyi bırakıp gidecek misin? Yarışmayı bırakacak mısın? Sakin, normal bir hayat mı yaşayacaksın?" Kuşkulu ve kuşkulu olmakta da haklı.

"Sessiz ve normal mi? Hayır, ben öyle biri değilim." Hüzünle gülümsüyorum. "Ama macerayı başka bir yerde aramaya hazırım. Seninle birlikte. İkinizle." Elimi karnının üzerinde gezdiriyorum.

"Beni umutlandırma, Reese." Bileğimi kavradı. "Eğer bunu istemiyorsan, eğer herhangi bir şüphe varsa... tutamayacağın sözler verme." Çok ciddi.

"Hayatımda pek çok insanı hayal kırıklığına uğrattım, Kayla. Senin onlardan biri olmana izin vermemeye kararlıyım. Doğru yapacağım tek şey sensin."

Ağır ağır nefes alıyor, her kelimenin doğru olmasını diliyor.

"Peki yarışmayı bırakırsan," diye soruyor, "oradan nereye gideceğiz?"

Sorusu biraz umut uyandırıyor.

"Son bir yarış," diye iyimser bir açıklama yaptım. "Bir sonraki mi? Indianapolis mi?" diye soruyor.

"Hayır. Man Adası."

"Bu nedir?" diye soruyor tereddütle.

"Bu en üst düzey sokak yarışı. Yıllardır yapılacaklar listemdeydi. Ve eğer bırakmak zorunda kalırsam, bunun son yarışım olmasını istiyorum."

"Eğer değil, Reese. Durmak zorundasın. Yoksa beni hayal kırıklığına uğrattırsın. Çünkü ölmüş olacaksın." İfadesi vahşice.

"Savaşmadan hiçbir yere gitmiyorum." Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak ona yaklaşıyorum. Ondan nefret ediyorum ve gitmesini istiyorum.

"Sanırım beni en çok korkutan şey bu. Vücudunuza dayanamayacağı ipotekler koyma isteğiniz."

"Yaşamak için savaşacağım bebeğim," diye kendimden emin bir şekilde onu temin ediyorum. "Hiçbir haciz çok büyük değildir. Yaşam tarzımı değiştir, kaderimi değiştir."

"Bu kadar basit, ha?"

"Neden zor olmak zorunda?"

"Çünkü insanlar değişmez."

"Evet, değişirler. Ben kanıtım."

"Hiçbir şeyi değiştirmedin," diye belirtiyor.

"Her şeyi değiştirdim," diye şiddetle karşı çıkıyorum. "Evliyim ve yolda bir bebeğim var. Bunu hiç istememiştim. Ve şimdi tek düşünebildiğim, her sabah uyandığım ve her gece yattığım tek yataklı müstakil bir ev. Artık göçebe hayatı yok."

"Reese, sana inanmak istiyorum." Şüphe çok açık. "Ama özlemeye başladığında ne olacak? İhtişamı, hızlı tempoyu ve adrenalin patlamasını özlediğinde? Ne kadar sevdiğini biliyorum. Geliştiğini gördüm. Korkarım sonunda bize kızacaksın."

"Bu çok saçma, Kayla." İki elimle yüzünü sabitliyorum. Yaşlandığımız sürece her gün görmek istediğim o güzel yüzü. Bana şüpheyi yer bırakmayacak şekilde inanmasını istiyorum. "Harika bir kariyerim oldu. Pişman değilim ama bir gün bitmek zorunda. Tüm hayatını uçlarda yaşamış bir adam olarak söylüyorum. *Sen* adrenalin patlamasının son noktasısın."

Gözlerinde yaşlarla yüzümü arıyor. Bir çatlak aradığını biliyorum. Yüz hatlarımdaki şüphe çatlağını. Ama bulamayacak çünkü orada değil. İstedğim şey bu. O, çocuğumuz ve yepyeni bir başlangıç. Ben hazırım. Hem de çok hazırım. "Kabul ediyorum dedik, hadi yapalım." Onu coşkuyla sallıyorum.

Kayla yıkılır, belirsizliğinin içinden güler. Teselli edici bir ses.

"Tamam, Reese." Pes etti. "Hadi yapalım şu işi."

Kayla

Hayatım bir kez daha yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı. Birkaç gün içinde Reese kişisel sorunlarını gerekçe göstererek profesyonel yarışçılıktan istifa etti. Sonra da Man Adası Turist Kupası'na katılması için özel bir sponsor bulmaya koyuldu. Zahmetsizce, Atlantik'in diğer yakasında bulunan küçük adada seyyar bir garaj kurdular. Reese'in Isle of Man TT hakkında bana söylemeyi ihmal ettiği şey, bunun gezegendeki en tehlikeli sokak yarışı olduğudur.

İki hafta boyunca ada en işlek caddelerini kapatıyor, böylece yarışçılar dar, çukurlu yollardan, binalardan, ağaçlardan ve Tanrı yardımcım olsun, taş duvarlardan geçip gidebiliyor. Bu bir Maryland sokak yarışı değil. Bu ciddi bir şey ve geldiğimiz andan beri sinirden midem bulanıyor.

Man Adası çok güzeldir. İngiltere ve İrlanda arasında yer alan bu adada her şeyden biraz var: yemyeşil manzaralar, engebeli bir sahil şeridi, ortaçağdan kalma kaleler ve dağlık bir merkez. En güzel gotik masalların bir portresi gibi. Ziyaret etmekten hoşlansam da eve dönmekten mutlu olacağım. Biraz normallik için sabırsızlanıyorum. Planladığımız gibi bir ev satın almak ve bir çocuk odası dekore etmek. Benim macera anlayışım bu.

Reese'in yarışacağı duyulur duyulmaz etkinlik patladı. En azından sosyal medya böyle övünüyor. Reese'in kendi deyimiyle son sürüşü olduğu için hayranları akın akın geldiler. Nereye baksanız, beyaz tişörtlü ve şapkalı birileri sevgili Phantom'larını destekliyor.

Son gösterisini izlemek isteyenler sadece hayranları değildi. Riley, Knight, Tammy ve Dev de bize eşlik etti, Dev Reese'i izlemek için takım doktoru rolünü üstlendi. Reese'in durumuyla ilgili haberler henüz kamuoyuna açıklanmadı, ancak önümüzdeki aylarda duyurmayı planlıyor. Herkesin bilmesine hazır olduğunu söyledi ve bence bu yükü üzerinden atmak stresini hafifletmeye yardımcı olacak. Bu büyüklükte bir sırrı saklamak insana yük olmaktan başka bir işe yaramaz. Ve o da

Bu kadar uzun süre yanında taşıdıktan sonra muhtemelen yeni bulduğu huzurla ne yapacağını bilemeyecektir.

Otelin lobisinde Reese'i bekliyorum. Tüm gününü ekibiyle birlikte motosikletini test ederek ve ince ayarlar yaparak geçirmiş, makinenin yarınki yarış için mükemmel bir şekilde ayarlanması için her ayara kafayı takmış. Bana şifreli bir mesaj göndererek saat beş buçukta hazır olmamı ve onu beklememi istedi. İşte buradayım, hazırım ve bekliyorum, yirmi dakika erken geldim çünkü beş dakika boyunca yerimde oturamıyorum. Yarış yaklaştıkça endişelerim arttıkça artıyor. İki yarışçının ve bir seyircinin çoktan ölmüş olduğu gerçeğini görmezden gelerek kendimle konuşmaya çalışıyorum.

Otelin barında -affedersiniz- bir grup kabadayı sarhoş bir yarışa tezahürat yaparken bir gürültü kopuyor. Bir anlığına, sadece rahatlamak için bir kavanoz kaçak içki içebilmeyi diliyorum. Kapı aralığından bakarken Riley'nin kıkırdamasını duyuyorum; o, Knight, Tammy ve Dev bitişik odadan çıkmadan saniyeler önce. Riley, Knight ve Tammy yurtdışındayken günlerini gün ediyorlardı. Onları kim suçlayabilir ki? Ortam büyük bir partiden başka bir şey değil. Dev, o kadar değil. Durumun onun için zor olduğunu biliyorum. Çok az konuştuk ama iki haftadır Reese'e yapışmış, her hareketini izliyor. Aramızda her ne geçmiş varsa, ikisinin arasına girmediği için minnettarım.

Dörtlünün asansöre doğru yürümesini izliyorum, varlığımı fark eden tek kişi Dev. İkimiz de bunu asla kabul etmeyeceğiz ama aramızda hâlâ bir bağ var. Sanırım her zaman da olacak. Birine ölümsüz aşkını itiraf edersen, rüzgârda savrulan hislerin olması kaçınılmazdır.

Dev gruptan ayrılıyor ve kalabalık lobide manevralar yaparak bana doğru geliyor. Kahverengi deri koltuğa oturuyorum, niyetinden emin değilim. Kavga etmek istemiyorum, ağlamak da istemiyorum.

"Hey." Yanıma çömeldi. "İyi hissediyor musun? Biraz solgun görünüyorsun." Alnıma dokunuyor.

"İyiyim, sanırım. Sadece ilk üç ayın zorlukları," diye yalan söyledim. Hamileliğim çok kolay geçti. Tek bir sabah bulantısı bile olmadı.

"Uyuyor muydun?" diye soruyor bir profesyonel gibi. "Pek sayılmaz."

"Stres mi?"

"Evet, biraz." Bu sefer dürüstüm. "Anlaşılabilir.

Çok şey yaşıyorsun."

"Çok şey yaşadım," diye düzeltiyorum. "Sadece ışığa konsantre olmaya devam ediyorum

tünelin sonunda."

"Sen farkına bile varmadan burada olacak." Elimi okşuyor.

"Korkuyorum," diye geveledim, itirafın nereden geldiğinden emin değildim.

"Biliyorum." Dev beklenmedik bir şekilde parmaklarımızı birleştirdi. Bu küçük jest beni şaşırtıyor. "Yüzünün her yerinde yazıyor. Reese de bunu biliyor."

"O iyi mi? Fiziksel olarak yani?"

"Tüm testleri iyi görünüyor. İlaçlar kalp atışını ve kan akışını dengeliyor. Ama kesinlikle bu kadar. Artık yarışmak yok. Bitmek zorunda."

"Anlaştık."

"Kayla, bana ihtiyacın olursa buradayım. Her şey için, tamam mı?"

Ona ihtiyacın var mı? Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor. Ama sormaya korkuyorum. Birlikteyken Reese ve bana nasıl baktığını görüyorum. Zaten olduğundan daha fazla incinmesini istemiyorum.

"Yarın yarış sırasında benimle oturur musun?" Çekincelerimi pencereden dışarı atıyorum. Riley ve Knight yarışı daha iyi görebilmek için çimenli bir tepeye park etmeyi planlıyorlardı ama ben bitiş çizgisinde oksijen maskesi ve bir şişe Xanax ile bekliyor olacağım.

"Bunu zaten planlamıştım." Elimi sıkıyor.

Minnetle gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, kelebek." Lakabımın kullanılması bana acı tatlı anılar yüklüyor.

Dev, Reese görüldüğü anda ayağa kalkar. Hâlâ deri giymektedir ve siyah sırt çantasını omzuna asmıştır.

Tanrım, kocam gelmiş geçmiş en seksi baş belası.

"Hey." Dev ile yumruk tokuşturuyor. "Çıkıyor musun?"

"Yukarı çıktım. Erken bir gece geçireceğim. Sen de öyle yapmalısın." "Öyle planlıyorum. Sadece karımı hızlı bir gezintiye çıkarmak istiyorum."

"Binmek mi?" Kahretsin, belki de bir güneş elbisesi seçmek için uygun bir kıyafet değildi.

"İyi eğlenceler." Reese görüyor mu bilmiyorum ama Dev'in gözlerindeki ıstırap bana çok açık geliyor.

"Hadi gidelim, güzelim. Sana kırsal bölgeyi göstermek istiyorum." Beni yukarı çekti ve Dev uzaklaştı. Ben sessizce her zaman bu kadar zor olmayacağını umuyorum.

Reese'in H2R'ı sokağın dışına park edilmiş. Onu yedek motosikleti olarak getirmiş ama yarın özel bir Yamaha R1 ile yarışacak. Moto Grand Prix'de sürdüğü motorun aynısı.

"Bunu giyer misin?" Kaskımı takmadan önce çantayı sırtıma yerleştiriyor. "Bakmak da yok."

"Neden? Astar'da daha fazla eşya mı saklıyorsun?"

Düşünüyorum. "Belki." Kaskımı taktı ve bisiklete bindi.

Ben de aynı şeyi yapıyorum, eteğimin kenarını sıkıca kalçamın altına sokuyorum. İşte bir şey yok.

Birkaç dakika sonra şehrin dışına çıktık ve etrafımız canlı yeşil bir manzarayla çevrildi. Yol engebeli ve rüzgarlı, bu yüzden yolculuk bir Pazar sabahı gezintisinden daha heyecan verici. Yine de arabayı kimin kullandığına bir bakın. Pazar sabahı bir şey beklememem gerektiğini daha iyi bilmeliydim.

Yolculuk yarım saatten biraz fazla sürer, Reese sonunda dalgalı tepelere, küçük bir kasabaya ve pırıl pırıl mavi İrlanda Denizi'ne bakan bir zirvede durur. Arazi büyüleyici. Tüm adanın mistik bir havası vardır. Reese motoru durduruyor ve kaskını çıkarıp bir çim parçasının üzerine koyuyor. Ben de aynısını yapıyorum ve motorun üzerinde bana döndüğünde kaskı ona uzatıyorum.

"Merhaba." Tutkulu bir öpücük için eğiliyor, ağızlarımız bir güneş patlaması gibi tutuşuyor. Kilometrelerce ötede kimsecikler yok ve aramızdaki bağ esen rüzgârda yankılanıyor gibi.

"Merhaba." Ayrıldığımızda ona gülümsüyorum.

"Herkes nasıl?" Karnımı okşuyor. "Herkes iyi. Yarın babamın kazanması için sabırsızlanıyorlar."

"Ve yapacak da." Reese sırt çantasının fermuarını açarak bana doğru uzandı. "Gözlerini kapat."

"Benim için bir sürpriz mi?" Göz kapaklarımı heyecanla kapattım. "Sayılır. Tamam, aç onları."

Gözlerimi açtığımda önümde düz sarılmış bir hediye tuttuğunu görüyorum. "Nedir bu?" Ondan alıyorum.

"Paketi aç ve öğren."

Bir çocuk gibi, parlak renkli ambalaj kâğıdını yırtıyorum. "*Winnie the Pooh'nun Birçok Macerası*." Başlığı yüksek sesle okudum.

"Büyürken en sevdiğim şeydi."

Elimi kapağın üzerinde gezdiriyorum ve küçük bronz ayı balın tadını çıkarıyor. "Bayıldım. Bebek de sevecek."

"Aç şunu," diye ısrar ediyor.

El yazısıyla yazılmış bir alıntı bulmak için kapak sayfasını çeviriyorum.

"Eğer birlikte olamayacağımız bir gün gelirse, beni kalbinde sakla. Sonsuza dek orada kalacağım." Hemen gözyaşları oluşur.

"Bu benim en sevdiğim alıntı," diye açıklıyor Reese.

"O da benim oldu." Gözlerimi siliyorum. "Bebek odasında bir rafa koyacağız, böylece bebek onu görebilecek."

"Güzel. Çünkü her gece okumayı planlıyorum."

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Seni seviyorum. Asla unutma."

"Yapmayacağım, çünkü her gün bana anlatmak için etrafımda olacaksın."

"Anlaştık, bebeğim," diyor Reese, denizin mavisi denizin rengini aydınlatırken safır gözlerinden. "Hazır ol."

"Oh, ben hazırım, moto," ona doğru eğildim, "ve bekliyorum."

Dev

Stetoskoptan Reese'in kalbinin güçlü atışını dinliyorum.

Kulağa normal geliyor. Eğer Tanrı'ya inansaydım, küçük iyilikleri için ona teşekkür ederdim. İlk test sonuçlarından bazılarını beğenmedim. Eve döndüğümüzde daha kapsamlı bir tarama yapmamız gerekecek ama içimden bir ses, ihtiyatlı olmak adına Reese'e kalp pili takılmasını önereceğimi söylüyor. *Ve muhtemelen hayatının geri kalanında yatak istirahati yapacak.* Hasar ciddi ve her türlü önlemi almak istiyorum.

"İyi mi?" diye soruyor, huzursuzca. Büyük Reese Dane'in biraz gergin olduğundan şüpheleniyorum.

"Güzel." Dürbünü boynuma asıyorum. "Nefes egzersizlerini unutma ve başının döndüğünü hissedersen yavaşla. Kaybetmek ölmekten iyidir."

Reese gülüyor. "Babam da böyle derdi."

"Biliyorum." Kolunu yumrukladım. Derisi yüzülmüş ve gitmeye hazır.

"Onun burada olmasını kaç kez dilediğimi tahmin bile edemezsiniz. Beni bir kez olsun profesyonelce yarışırken görmeliydi." Reese ellerini birbirine kenetler.

"Dostum, seni yarışırken gördü. Evdeki en iyi koltuk onda."

"Evet," diye kabul ediyor, melankolik. "Dev, bana bir söz vermeni istiyorum. Son birkaç aydır biraz inişli çıkışlı bir yolculuk yaptığımızı biliyorum ama eğer bir şey olursa ... Bugün ya da gelecekte. Onlara göz kulak olacağına söz ver."

"Hey. Hiçbir şey olmayacak. Sen lanet olası Reese Dane'sin. Sen bir efsanesin. Efsaneler böyle konuşmaz."

"Hasta olanlar yapar." Heyecanla bacağını

zıplatıyor. "Seni iyileştireceğiz, kardeşim."

"Sence çok mu geç? Hasarı düzeltmek için çok mu geç?" Sonraki kelimelerimi akıllıca seçiyorum. "Hayır, düşünmüyorum."

Sıcak saçlarını üflüyor ve on parmağıyla gergin bir şekilde kafa derisini kaşıyor.

"Hey, sana şimdi söylüyorum. Bu eller tıbbi silahlardır. Ve sana bir numara yapacaklar." Bu ondan bir sırıtış aldı.

"Sadece söyle. Bu beni rahatlatacaktır."

"Söz veriyorum, boşluğunu dolduracağım." Hafif tutmaya çalışıyorum. Herkesin ihtiyaı olan son şey Reese'in kendi kafasına girmesi.

"Tak, tak." Kayla karavana giriyor. "Herkes iyi mi?" "Ne yazık ki," diye şaka yapıyor Reese, Kayla onun yanına gelirken. Kadın Güneşli sarı bir elbise giyyordu, uzun siyah saçları canlı renklerle keskin ve güzel bir kontrast oluşturuyordu.

"Hasta nasıl?"

"Gitmeye hazırım." Ayağa kalkıyorum. Reese'e destek olmak için burada olabilirim ama onları birlikte görmek beni hâlâ ldryor. Aynı anda hem boğuyor, hem bıçaklıyor, hem de zehirliyor. "Dışarıda olacağım."

"Hey!" Reese drbnm çalıyor. "Sence kalp atışını duyabilir miyiz?" Kulaklıkları takıyor.

Hızlandırılmış iznimi burada alıyorum. Reese rezonatörü karnının etrafında gezdirirken Kayla gülüyor.

"Daha çok erken," diyor ona, mutluluğu gözlerinden okunuyor. İki de sevinlerinin tadını çıkarırken içimden biraz daha lyorum. Bu kadar aptal olmasaydım, bencilliğimin araya girmesine izin vermeseydim, onların mutluluğunun bir parçası olur muydum diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Üçümüz yeni bir hayata hazırlanıyor olur muyduk? Kızgınlık, pişmanlık ve keder tehditkâr bir fırtına bulutu gibi üzerimde geziniyor.

"Pişmanlık çöktüğünde, bunu kendinize yaptığınızı hatırlayın."

Hatırlıyorum, kardeşim. Asla unutmayacağım.

En yakın barı bulmak için etrafı tarıyorum. Umutsuzca bir biraya ihtiyaım var.

Reese

Önümdeki yolda, zafer ve ölüm arasında ince bir çizgi yok.

Başlama işaretini beklerken ellerimi elciklerin etrafında sıkıyorum. Senior TT solo bir başlangıç, bu da tüm gözlerin üzerimde olduğu anlamına geliyor. En önemlisi de dahil.

Kayla'nın son öpücüğü dudaklarımda asılı kalırken motorumu mırıldanan bir kedi gibi çalıştırıyor, parkurun olabildiğince büyük bir kısmını gözümde canlandırıyorum. Her eğimi, virajı ve köşeyi ezberlemeye çalıştım ama otuz yedi mil hatırlanması gereken çok yer var. Çömelip makineyle bütünleşirken korku beni yatıştırıyor. İşte bu kadar. Son sürüşüm. Bir kitap bitiyor, diğeri başlıyor. Son rekabetçi altı turum. İki yüz otuz mil rekor kıran hız.

Git işaretini alıyorum, freni bırakıyorum ve öfkeyle havalanıyorum, ön lastiğim yerden hafifçe kalkıyor. Bu sonun başlangıcı.

Sabit bir tempo tutuyorum, işaretçilerimi zamanlıyorum. En hızlı ben olmalıyım ama aynı zamanda en zeki de ben olmalıyım.

Hız göstergesinin ibresinin saatte yüz otuz ile yüz elli mil arasında dalgalanmasını izleyerek kendimi konsantrasyona kaptırıyorum. Taşra kasabalarının küçük dar sokaklarında sürekli eğilip dönerken, yüksek kaya duvarlarını kucaklarken ve ağaç gölgeliklerinin arasından geçerken adrenalin sürekli akıyor. Yüksek hızlar ve zorlu arazi her türlü fiziksel ve zihinsel sınırı zorlarken turlar birbirine karışıyor. Dördüncü turdan sonra parmaklarımdaki tendonlar gerilmeye başlıyor ve beşinci turdan sonra kalçalarım ve belim yanıyor. Kaldırımlardaki seyircilerin üzerine hava akımları gönderirken ter döküyorum ve kalbim küt küt atıyor. Evler o kadar hızlı geçiyor ki sanki bir video oyunundaymışım gibi hissediyorum. Stres üstüne stres; tüyler ürpertici, fantastik bir dehşet bisikletin üzerinde aşırı hızlarda zıplıyor.

Tam önümdeki dağ geçidinde bir sürücünün saatte yüz elli mil hızla ön tarafını kaybederek tehlikeli yamaçtan savrulmasını izliyorum. Kalbim yerinden fırlıyor ve yalpalıyorum, kaza beni çok korkutuyor. I

takla atan sürücünün korkunç görüntüsünü arkamda bırakarak odağımı yeniden düzenliyorum. Zafere on beş milden az kaldı ama birincilik kesin değil. Tüm yarış boyunca deneyimli bir İrlandalı ile mücadele ettim, zamanlarımız neredeyse aynıydı. Ama ben meydan okumalardan geri adım atacak biri değilim, bu acımasız rekabet sadece kazanma arzumu körüklüyor.

Düzlükte başa baş yarışıyoruz, kaportalarımız çarpışıyor ve zamanlarımız saniyenin çok küçük bir kısmıyla dalgalanıyor. Fetihimi çeyrek mil ötede görüyorum. Gazı köklüyorum, saatte iki yüz mil hıza ulaşıyorum, makineyi yerde tutmak neredeyse imkansız hale geliyor. Bitiş çizgisine doğru bir roket sürüyorum, İrlandalı acımasız. Vücudumu motosiklete olabildiğince sıkı bir şekilde bağlayarak mümkün olduğunca fazla rüzgârı ortadan kaldırıyorum. Beyaz çizgiye santimetreler kala birinci sıraya atlıyorum, damalı bayrak çevresel görüşümde dalgalanıyor. Kayla ve Dev'in oturduğunu bildiğim tribünün yanından hızla geçiyorum. Duygularım patlıyor ve sinir sistemim patlıyor, bir coşku hissi uzuvlarıma temas halindeymişim gibi yayılıyor. *BEN. KAZANDIM!*

Hırpalanmış motosikleti belirlenen alana çekiyorum ve sadece kıkırdama ve kıkırdama için yanıyorum; büyük bir duman bulutu tekmeleyerek büyük bir gösteri yaratıyorum.

Sanki World Series'de grand slam vuruşu yapmışım, Masters'da bir delikten girmişim ve Mike Tyson'ı tek atışta nakavt etmişim gibi hissediyorum. Dünyanın tepesinde duruyorum ve manzara muhteşem.

Bir görev için R1'imden iniyorum. Ben karımı ararken insanlar sağdan soldan beni tebrik ediyor. O ve doğmamış çocuğumuz bu anı yüceltebilecek tek şey.

Bana doğru koştuğunu görüyorum, gülümsüyor ve zıplıyor, en az benim kadar heyecanlı. Ama ona ulaşmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, birden kumda yürüyormuşum gibi hissediyorum. Uzuvlarım ağırlaşıyor, ciğerlerim sönüyor ve göğsüm yırtılıyor. Dizlerimin bağı çözülürken elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

Yere düştüğümde Kayla'nın kan donduran çığlığını duyuyorum. Üzerimde gezinirken yüzündeki paniği ve gözlerindeki dehşeti görüyorum.

"Reese!" Dünya tamamen karmadan önce duyduğum son şey onun sıkıntılı sesi oluyor.

Sonsöz

REESE

18 yıl sonra

"Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sevgili Cici, mutlu yıllar sana."

Gözlerimi açtığımda annemin elinde yanan pembe bir kek tuttuğunu görüyorum. Mum. Beni her doğum günümde aynı şekilde uyandırırdu. Kendimi yukarı itiyorum, uzun siyah saçlarım bir yatak başı karmaşası içinde yana düşüyor.

"Babam onsuz bana serenat yaptığın için çok kızacak." Derin bir nefes aldım ve mumu üfledim.

"Kalkacak." Annem bana gülümsüyor. "Zaten seninle birkaç dakika yalnız kalmak istiyordum. Bunu gelecek yıl yapamayacağım."

"Telefonla mı?" İşaret parmağımla biraz şekerli krema çalarken bir alternatif öneriyorum.

"Aynı olmayacak." Üzüntüyle hareketlerimi taklit ediyor ve kendine biraz krema alıyor. "On sekiz yılın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini anlamıyorum."

"Anne, doğum günümde moralimi bozma." Gözlerimi deviriyorum, parmağımdaki şekerlemeyi emiyorum. *Ebeveynler*.

"Öyle demek istemedim." Canlandı. Annem, sevgi dolu ve besleyici olmasına rağmen, genellikle melodramatik bir tip değildir. Bu doğum gününün onu etkilediği çok açık. "Ben ..." Kapıya vurulmasıyla sözü kesildi. "Tak, tak." Babam içeri girdi. "Günaydın, doğum günü kızı." Annemi ve beni öpmek için odanın karşısına geçerken gülümsüyor.

"Günaydın." Ev yapımı kekten gelen şekerin tadını çıkararak ona karşılık veriyorum.

"Kızlarımla kahvaltıda ne istediğine bakmaya geldim."

"Çilekli ve krem şantili waffle!" Geleneklere göre. "Neden sorma zahmetine girdim ki?" Kıkırdıyor.

"Bilmiyorum. Belki de sadece beni görmek için bir bahane istedin," diye kibirli bir şekilde teklif ediyorum.

Annemle babam yan gözle bakıyorlar -benim yanımda sık sık birbirlerine bakıyorlar.

"Mazerete ihtiyacım yok. Ben senin babanım, seni görmek istersem görürüm." Başıma sert bir öpücük bıraktı.

"Çocuklar nerede?" diye sordum. Genellikle şimdiye kadar küçük kardeşlerim Kyle ve Kennedy yatağın üzerinde zıplıyor, küçük haşereler gibi gürültü çıkarıyorlardı.

"Kıkırdayanlar mı? Hâlâ uyuyorlar. Bütün gece Xbox oynadılar. Öğle yemeğine kadar onları göremeyeceğimize eminim." Sinirlenmiş gibi davranıyor ama kimseyi kandıramıyor. Gözlerinin altındaki torbalar bunu gösteriyor. Eminim o da onlarla birlikteydi, gece yarısına kadar sanal süper motosiklet yarışı yapıyordu. Hava karlı ve Ocak ayının ortasında olabilir ama bu üçü her zaman motosiklete binmenin bir yolunu bulacaktır. Simüle edilmiş ya da edilmemiş.

"Kahvaltı hazır olduğunda seni ararım." Annem ve ben onun kasıla kasıla odadan çıkışını izlemeden önce uzun bir öpücük daha veriyor.

"Baba! Ekstra krem şanti!" Karanlık kafası merdivenlerden aşağı kaybolurken bağıriyorum. "Ekstra, anladım!" Gitmeden önce elini onaylarcasına havaya kaldırıyor.

O adamı seviyorum. Biyolojik babam olmasa da, tanıdığım tek baba figürü o. Öz babam ben doğmadan önce ölmüş bir motosiklet yarışı efsanesiymiş. Annemin anlattığına göre, inanılmaz bir insanmış. Ve her doğum günümde aynı şeyi dilerim; onu tanıyabilmeyi. Annemin amcamla nasıl evlendiğini hep merak etmişimdir ve ne zaman sorsam tek söylediği ilişkilerinin karmaşık olduğu ve bir gün ben büyüdüğümde bana tüm hikayeyi anlatacağıdır. Şu anda 18 yaşındayım. Daha ne kadar büyümem gerekiyor?

"Gidip babamın kahvaltı hazırlamasına yardım edelim mi?" Yorganı hevesle üstümden atıyorum. Beni yataktan kaldırmak istiyorsan tek yapman gereken krem şantiden bahsetmek.

"Umm..." Elini kalçama koydu. "Bir saniye içinde. Önce sana bir şey vermek istiyorum."

"Oh? Hediyeler?" Yatağın üzerinde zıplıyorum. Koridorun sonunda uyuyan on ve on iki yaşındaki çocuklar kadar kötüyüm.

"Evet, hediyeler." Dağınık battaniyemin altından uzun bir kutu çıkardı.

Heyecanla aldım. Çok güzel paketlenmiş, parlak beyaz bir kâğıda sarılmış ve kıvrıcık bir fiyonkla süslenmiş. "Bunu sana vermek için uzun zamandır bekliyordum." Yırtmamı izliyor

kağıttan. Kutuyu açıp içindekilere bakıyorum. Sanırım bir kolye. Annem onu minderden çıkarıp havaya kaldırıyor. "Bu babanın kalp atışı. Bana evlenme teklif ettiğinde vermişti."

Hemen boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Gerçek canlı kalp atışı mı?" Elmastan yapılmış dalgalı çizgilere hafifçe dokunuyorum, kendimi ona beklenmedik bir şekilde yakın hissediyorum. Belki de şimdiye kadar hissettiklerimin en yakını.

"Mmm hmm," diye onaylıyor hüznle.

Babama ait pek çok hatıra eşyam var; kupalar, kasklar, hatta motosiklet ceket, ama hiçbirisi bunun kadar kişisel değil. Onu bu kadar *gerçek* hissettiren bir şey yoktu.

"Keşke onu tanısaydım." Gözlerim yanarken çenemi sıkıyorum. Ağlamak istemiyorum ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Babam ikimiz için de hassas bir konu.

"Oh, tatlım. Onu tanıyorsun." Annemin sesi sevgi ve şefkatle doluydu. "Sen osun. Onun ruhuna, ateşine ve azmine sahipsin. Hatta onun gözlerine sahipsin." Yüzümü okşuyor. "Sana her baktığımızda onu görüyoruz."

Dudağım titriyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. O da seni sevdi ve en az benim kadar seni istedi."

Bana bir hediye daha uzatırken gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. Kitap gibi büyük ve yassı bir şey. Hızla açıyorum ve başlığını yüksek sesle okuyorum. "*Winnie the Pooh'nun Birçok Macerası*. Eskiden bunu bana hep okurdun."

"Yine de bu kitap özel."

El yazısıyla yazılmış bir alıntının olduğu ilk sayfayı çevirerek açıyor. "*Eğer birlikte olamayacağımız bir gün gelirse, beni kalbinde sakla. Sonsuza kadar orada kalacağım.*" Parmak uçlarımı keskin, çekik el yazısının üzerinde gezdiriyorum. Satırlar kendinden çok emin, kendinden çok emin.

Senaryo benimkiyle neredeyse aynı görünüyor.

"Maceralarınızda yanınızda götürün." Elimi tuttu. "Babanın sevdiği bir şey varsa, o da maceraydı."

"Alacağım." Kitabı kucaklıyorum, nereye gidersem gideyim yanımda götüreceğime yemin ediyorum. Liseden mezun olduktan sonra Avustralya'da okuyacağım. Ve bir mil uzunluğunda bir yapılacaklar listesiyle ayrılıyorum. Kesinlikle onun el yazısından daha fazlasını miras aldım. Odamın her yerinde paraşütle atladığım, yarış arabası sürdüğüm ve sevgili siyah ve mor Yamaha'mın fotoğrafları var. Sanki yürüyebildiğim andan beri ata biniyormuşum gibi geliyor.

"Tıpkı onun gibi bir iz bırakacaksın." Annem ayağa kalkıyor, sabahın duygusal ağırlığı her halinden belli oluyor. Birbirimize benziyoruz,

Kalp şeklinde yüzler ve koyu kahverengi saçlar, ama benim gözlerim mavi. *Onun gözleri.*

"Umarım öyledir."

"Biliyorum." Alnımdan öpüyor. "Hazır olduğunda aşağı gel." Odadan çıkarken "Hemen geliyorum," diye teminat veriyorum. Toparlanıyorum Doğum günü hediyelerini alıp tekrar yatağa uzandım, onları göğsüme yasladım ve kalbimi bir duygu seli kapladı.

Güzel bir elbisem, pastam ve hatta bir partim olmayabilir ama dürüstçe söyleyebilirim ki, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi doğum günüydü.

Kayla

Sanırım Reese'i toprağa verdiğimiz anda doğruca Dev'in kollarına koştuğumu düşünüyorsunuz. Ama öyle olmadı. En ufak bir şekilde bile.

Reese'in ölümünden üç yıl sonra

Sam tavandan sarkan mor flamaları indirirken ben de yemek masasındaki pasta tabaklarını ve dağınık plastik çatalları temizliyorum.

Üç yaşındaki sekiz yaramaz çocuğu eğlendirmek sizi gerçekten yorabilir. Her şeyi siyah çöp torbasına dolduruyoruz ve rahatlamış bir ifade takınıyoruz. Başardık.

Öğleden sonranın ne kadar zorlu geçtiği önemli değil. En sevdiği lavanta rengi parti elbisesini giymiş, yeni topladığım oyuncakları yeni bir karmaşa haline getiren o meşgul küçük kız için her şeyi yapardım.

"İyi iş, tatlım." Dev'in aile odasında Cici'nin yeni Power Wheel'ini bir araya getirmesini izlerken Sam kolunu bana doluyor. Pek işbirliği yapıyor gibi görünmüyor. Ağzında bir tornavida ve yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Hadi ama Dev. Tıp fakültesini bitirmeyi başardın. Bir çocuk oyuncağı sorun olmamalı," diye takılıyor Sam ona. Sadece gözleriyle bize bakıyor, Sam'in alaycılığı onu hiç de eğlendirmiyor.

"Silah taşıman iyi bir şey." Onu dürtüyorum. "Eğer bakışlar öldürebilseydi." Çöpu taşımak için girişe doğru ilerliyorum.

"Beni korkutmuyor." Ben ön kapıdan çıkarken o gülüyor.

Dışarı çıktığımda keskin bir nefes alıyorum. Ocak ayının keskin havası ciğerlerimi yakıyor. Dün gece kar yağmış, bu yüzden ağaçları ve ön bahçeyi beyaz bir toz örtüsü kaplamış. Soğuğun verdiği dikenli hissin tadını çıkarıyorum. Bazen acı verici bir hatırlatmaya ihtiyacım oluyor. Ölenin ben olmadığımı hatırlatan acı verici bir hatırlatma. Poşeti teneke kutuya bırakıyorum ve içeri dönüşümü uzatıyorum.

Tüm hayatım göz açıp kapayıncaya kadar değişti.

İkinci kez bir motosiklet sevdiğim birinin hayatına mal oldu ve ikinci kez kollarımda ölmelerini çaresizce izledim. Hiçbir miktar

kalp masajı yaklaşan sonu durdurabilirdi. Ben umutsuzca ona kendi nefesimi vermeye çalışırken Reese'in son nefesini verişini izledim. En büyük korkum gerçekleşmişti. Çocuğumun babasını çok erken kaybetmiştim. Yirmi yedi yaşında dul kaldım ve yönümü kaybettim. Sekiz ay boyunca sürüklendim, uzlaşmaya çalıştım, yolumu bulmaya çalıştım.

Cici'nin hayatıma girdiğı o kader gününe kadar netlik bulamadım, büyük bir kar fırtınasının ortasında görkemli bir şekilde ortaya çıkmaya karar veren küçük, kararlı küçük bir paket. *Bu eğlenceliydi.* Ama onu kollarıma verdikleri anda tek amacım haline geldi. Benim cesur yeni dünyam.

Reese sonsuz bilgeliğıyle (ya da paranoyasıyla, siz seçin) biz evlendikten kısa bir süre sonra bir vasiyetname hazırladı. Servetini Dev ve benim aramda eşit olarak paylaştırdı. Ona banka hesabının alt satırını sorma zahmetine hiç girmedim çünkü gerçekten önemli değildi, ancak avukat belgeleri teslim ettiğinde ezildim. Yıllarca süren yarışlar ve cirolar inanılmaz derecede kârlı olmuştu. Sadece birkaç aydır evli olduğumuz için parayı kabul ederken kendimi suçlu hissetsem de, kızına iyi bakılmasını isteyeceğini biliyordum. Bu yüzden onun büyümesi için bir ev ve yeni, güvenilir bir araba almanın yanı sıra, paranın büyük kısmını bir güven fonuna yatırdım. Yeterince paramız var ve mutluyuz.

Çoğunlukla.

Omurgamdan aşağıya doğru akan bir ürpertiyle eve geri dönüyorum. Her şey yerli yerine oturmuş gibi görünüyor, ancak üzerinde durulmamış ağır bir sorun var.

Reese'i, ya da ona sevgiyle seslendiğimiz şekliyle Cici'yi, ısrarla plastik motosikleti ele geçirmeye çalışırken Dev'in üzerinde sürünürken buluyorum.

"Belki de tıp fakültesine geri dönmelisin." Cici'yi kucağından indirirken dalga geçme sırası bende.

"Hiç komik değil. Bunu çözeceğim."

"Fisher Price buraya kusmuş gibi görünüyor." Halının üzerine yayılmış plastik parçaları ima ettim.

"Her şeyin bir yeri var," diye düşünüyor Dev, -diz boyu konsantrasyon içinde. Aslında bu beni güldürüyor. İşteyken bile bu kadar odaklanmıyor.

"Siz Güç Tekerleğı ile güreşirken ben de doğum günü kızına banyo yaptırıp yatağına yatıracağım."

Bu Dev'in dikkatini çekti. Bana baktı ve suratını astı. "Bu benim işim."

Teknik olarak hayır, ama Dev en başından beri Cici'nin hayatının bir parçasıydı.

Başlangıç. Doğumhanede bile vardı. Kimsenin inkar edemeyeceği bir bağı var ve başlangıçta onu kucağında tutmak inanılmaz derecede acı verici olsa da, bu mutluluğu ondan alamazdım. Bir adamın yasını tutarken her gün onun yüzünü görmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı? İkizinin çocuğunu kucağına almasını izlemek ve her türlü dileğin ötesinde onun olmasını dilemek?

Aynı kardeşi şimdi de eskisi kadar sevmek mi? Her şeyden sonra bile. Bunun gibi karışık duygular insanı çarpıtabilir. Beni çarpıttılar.

Bu yüzden geri çekildim ve kendimi kapattım, Cici ve Dev arasındaki aşk büyürken benimkinin yerinde fosilleşmesine izin verdim.

"Değiştirmek ister misin?" Takas teklif ediyorum, bisiklete karşılık çocuk.

"Evet." Dev ayağa fırlıyor ve tereddüt etmeden küçük siyah saçlı güzeli kucağına alıyor.

Cici heyecanla ciyaklıyor. Onu şımartıyor ve küvette uzun bir oyun zamanının yaklaştığını biliyor.

"Yolun açık olsun," diyerek onu kutsuyorum.

"Sana da." Merdivenlerden yukarı kaybolurken onu havaya fırlatıyor, kızın coşku çığlıkları evin içinde yankılanıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ölüm döngüsüyle başa çıkmaya hazırım. Banyo zamanından daha az stresli olmalı.

"Yardım ister misin?" Sam yanımda diz çökerek teklif etti. "Neredeydin?" Yönergeleri okuyarak soruyorum.

"Kalan bandı tavandan çekiyorum." Bir tomar tutuyor. "O kadar kullandık mı?"

"Görünüşe göre."

"Hoppala."

Kıkırdıyorum.

"Evet, tüh." Bana doğru fırlattı. "Yardım istiyor musun, istemiyor musun?" "Hayır, böyle iyiyim. Gitmen gereken daha heyecanlı yerler olduğunu biliyorum." Ona çarpıyorum

benimkiyle omuz omuza.

Utanç dolu bir gülümsemeyi bastırır. Sam'in bir erkek arkadaşı var. Yıllar sonra ilk kez. İri yarı, iri yarı, eyalet polisi. Çok erkeksi ve seksi. *Ve daha genç.* Tam bir puma.

"Hiçbir yer sen ve yeğenimle buradan daha heyecanlı olamaz."

"Evet, doğru!" Alay ediyorum. "Benim gözlerim var. Barron'u gördüm. Ve ikinizin birbirinize bakış şeklini. Yangın alarmları çalıyor."

"Sen ve Dev'in birbirinize baktığınız gibi mi?" O konuya girmemesini dileyerek tüm hareketlerimi durduruyorum.

"Dev ve benim bir geçmişimiz var. Ama artık arkadaşız," diyorum asık suratla. "Ayrıca, onun bir kız arkadaşı var." Eileen adında bir kız. Tam bir motorcu süprütüsü, lastiklerindeki pisliğe bile değmez.

"Tatlım, onun bir kız arkadaşı yok. Yatağını sıcak tutacak bir kızı var. O adam seni bekliyor."

"Hayır, değil," diye karşı çıkıyorum, kalbim sıkışıyor.

"Evet, öyle. Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin. En başından beri seni istiyordu. Reese ile olanlara rağmen *sadece* seni."

"Beni incitti." Bu ezik bir bahane.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Acı çekiyordu. Üçünüzün karıştığı şeyin riskli olduğunu söylemiştim. Keşke yanılmış olsaydım. Reese'i ben de önemsiyordum ama sırf geçmişte olanlar yüzünden kendini aşktan mahrum bırakma. Şu anda neler olduğuna bakın."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Tüm boş zamanını Cici ve bana ayırıyor. Başkalarıyla olmaktansa bizimle olmayı tercih ediyor. Ve ben her ne kadar bunu görmezden gelmeye çalışsam da, kendime arkadaşlık bölgesinin yeterli olduğunu söylesem de, ikimiz de bunun yeterli olmadığını biliyoruz. Çünkü yalnız kaldığımızda elektrik orada. Reese hayattayken bile hiç kaybolmadı. Her zaman ikisini de hayatımın sonuna kadar seveceğimi söyledim ve bu yalan değildi. Sadece o eşiği tekrar nasıl geçeceğimi bilmiyorum. Şimdi düşünmem gereken Cici var ve onu yıkayan, onunla oynayan ve onu şımartan adamı ne kadar çok sevdiğini. Ne zaman istese ona Winnie the Pooh okuyan, ki bu her zaman oluyor. Sahip oldukları şeyi asla tehlikeye atmak istemem. Ama elime geçen fırsatı da kaçırmak istemiyorum. Ve hızla kapanıyor. Bunu her gün görüyorum. Benden biraz daha uzaklaşıyor ve yatağını ısıtan kadına yaklaşıyor.

İki erkeği sev. Biriyle evlen ama hayatını diğeriyle geçir. Bir ilişki ne kadar çarpık olabilir ki? Bizimki, hâlâ içinden çıkmaya çalıştığım bir duygu labirentine dönüştü.

"Söylediklerimi düşün, tamam mı?" Sam ayağa kalkmadan önce beni sıkıyor. "Biriyle yatmaya gidiyorum."

"Ewww," diye şaka yapıyorum, cehennem gibi kıskanıyorum. "En azından biri öyle."

"Tek olmak zorunda değilim," diye mırıldanıyor, gözlerini gökyüzüne çevirerek. Dizlerimin üzerine oturuyorum ve çalkantılı bir şekilde gidişini izliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Cici'nin bisikletini rekor sürede bir araya getirdim. Dev için neden bu kadar zordu? Sadece şemaları takip ettim. *Erkekler*.

Ekstra zamanla birlikte merdivenlerde oturup Cici'yi yatağa yatırmasını dinliyorum. İki kitap okuyor ve hatta o uykuya dalarken şarkı söylüyor. Yatma zamanı

En kötüsü. Çok fazla enerjisi var, sakinleşmesi sonsuza kadar sürüyor. Onun acısını anlıyorum ama cezalandırılmaktan hoşlanan biri gibi görünüyor çünkü buraya her geldiğinde onu uyutan kişi o.

Karanlık ön pencereden dışarı bakıyorum. Saat daha sekiz bile değil ama gece yarısı gibi geliyor. Mütevazı evimiz yeni bir sitede, ama yine de yeterince kırsal - sokak lambası ya da kaldırım yok, en yakın komşu çeyrek dönüm ötede.

Cici'nin kapısının kapandığını ve Dev'in hafif ayak seslerinin merdivenlerden indiğini duyuyorum. "Sonunda uyudum." Yanımdan geçerken iç geçiriyor.

"İnatçı biri," diye yorum yapıyorum.

"Tıpkı annesi gibi." Dev deri ceketini tırabzandan çekip alıyor. Bu yanıtın bir eleştiri mi yoksa iltifat mı olduğunu merak ediyorum.

"Bu gece büyük planın var mı?" Ceketini giyerken merak ettim.

Yıpranmış kot pantolonu, siyah uzun kollu gömleği ve boktan ayakkabılarıyla cehennemden daha seksi görünüyor.

"Um..." Yakasını düzeltiyor. "Dışarı çıkıyorum. Evet," diyor belli belirsiz. Hâlâ merdivenlerde otururken ileri geri sallanıyorum. "Bu iyi bir şey."

Huzursuzluğumu hisseden Dev, ellerini kalçalarına koyarak tam karşımda duruyor. Tanrım, ona gerçekten baktığımda, gerçekten baktığımda, onun sevdiğim her yanını görüyorum. Güçlü duruşu, sert ve güzel yüzü ve ara sıra kibire varan sarsılmaz özgüveni.

"Kayla, her şey yolunda mı? Konuşmak istediğin bir şey var mı?" Ona ve onun meraklı -daha çok anatomik- ifadesine bakıyorum. "Hayır." Ödüm koptu.

"Emin misin?" diye soruyor.

"Evet." O kadar heyecanlıyım ki ellerimi birbirine dolamadan duramıyorum. *Sadece söyle ona! Bir şeyler söyle!*

"Tamam." Şüpheli bir şekilde geri adım atıyor. "Burada olduğumu biliyorsun-" Telefonunun bip sesiyle sözünü keser. Cebinden çıkardı ve mesajı okudu. Hızlıca bir cevap yazıp telefonu itti. "Eileen. Beni bekliyor," diyor, birden aceleyle.

O kevaşenin adını anmak bile kıskançlığımı gayzer gibi patlatıyor.

"Dev!" Gitmek için döndüğünde aniden elini tutuyorum. Dokunuşumuzdaki gerilim hissediliyor. Endişe verici bir havayla yavaşça bana bakıyor. Sessizce bakışırken göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geliyorum, ev duygusal türbülansla sarsılıyor.

Çılgınca söyleyecek bir şeyler ararken bırakmayı reddediyorum. Herhangi bir şey. I

sadece onu istiyorum..

"Kal..." Yalvarıyorum, içtenlikle.

Dev'in yüz hatları buruşuyor, artık şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş değil, ama şimdi neyle yumuşuyor? Hafifleme mi? Azaltma mı? İstek mi? Arzu mu? Bu kapıyı açmakla hata mı ettim? Delici mavi gözlerindeki bakış bastırıcı. Düşünüyor. Bilinmezliğin içinde sessizce süzülürken nefesi ağırlaşıyor. Ama biliyoruz. Her zaman biliyorduk. Birbirimizi tanıyoruz. Sadece yolumuza devam etmemiz gerekiyor. Bir zamanlar delicesine aşık olduğumuz o korkutucu, heyecan verici, heyecan verici yere. Üzerime atlayıp bedenimi merdivenlere sabitlemeden önce gözleri çeyrek saniyeliğine dudaklarıma kayıyor. Dudaklarımız milimetrelerce uzakta, leğen kemiği benimkine çarpıyor. Çok yaklaştık. Tanıdık bir sıcaklık vücuduma yayılıyor, bana nasıl hissettiğini ve tadının nasıl olduğunu canlı bir şekilde hatırlatıyor. Altında kaskatı kesilmiş, bir sonraki hamlesini bekliyorum.

"Eğer kalırsam, asla gitmem." Ültimatomu aç ağızlarımızın arasında sallıyor. "Seni öylece boşalttıktan sonra çekip gitmeyeceğim."

Binlerce farklı yöne dağılıyorum. Bu bizim tek gerçek anımız ve eğer reddedersem, biliyorum ki sadece Reese'i değil, Dev'i de kaybetmiş olacağım.

"Bir daha asla gitmeni istemiyorum." Gururumu, korkumu, suçluluğumu ve tüm çekincelerimi yutuyorum. Bu benim son şansım ve bunu kullanacağım.

Aramızdaki hayali boşluğu kapatıyorum çünkü ayrı olsak da aslında hiç ayrı kalmadık.

Öyle derin, öyle sıcak, öyle ateşli bir öpücükle birleşiyoruz ki çenelerimiz geriliyor ve dillerimiz coşkulu devrimlerle dönüyor. Deri ceketinin yakasına yapışıp onu kendime hapsediyorum.

Bu adama havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var; ona fiziksel, ruhsal ve duygusal olarak ihtiyacım var. Sam haklıydı. İtiraf etmekten nefret etsem de ilgilenilmeye ihtiyacım var ve Dev bunu yapacaktır. Her zaman yapmıştır.

Aramızdaki sıcaklık yükselirken birbirimize sürtünüyoruz, üç yıldır bastırdığım acı yüzeye çıkıyor.

Acelecı elleri tozluklarımı çekerken Dev'in ceketini yırtıp çıkarıyorum.

Fuayenin tam ortasında birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz, bağlı kalmak için savaşıırken baş döndürücü nefesler birbirine karışıyor. Her şey çok hızlı ve öfkeli bir şekilde gerçekleşiyor, elim Dev'in sikini sarsarken o da beni zorla parmaklıyor.

"Sana ihtiyacım var. Sana şu anda ihtiyacım var." Nazlanmaya bile çalışmıyorum. Arzum her uzvumda belirgin ve nabız gibi atıyor.

Ağzlarımız birbirine çarparken Dev inliyor, zonklayan siki içime saplanıyor, beni geriyor, tek bir sert darbeye dolduruyor.

"Siktir!" Kukum onun kalın ve sert boyuna yapışırken yıldızları görüyorum. Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman ve ben çok ıslak, çaresiz ve muhtacım.

"Tanrım, Kayla." Kalçalarını çeviriyor, genişleyen arzumu bariz bir şekilde hissediyor. "Lütfen, durma." Gözlerimi kapatıyorum ve her bir omurgayı özüksüyorum-karınçalanma itme.

"Asla." Dev daha da derine iniyor, siki içimde geçirdiği her saniye kalınlaşıyor. "Asla durmayacağım. Seni özledim... Seni seviyorum..." diye tekrar tekrar mırıldanıyor. "Sen her zaman tektin..." Cümleleri her fiziksel eforda kırılıyor ama yine de beni etkiliyor. Duymak için can attığım her şey onlar. Kunt, ilkel, barbarca bir iddia gerçekleşirken bir his çatışması patlak veriyor. Dev içime giriyor, çığlıklarımı ağzıyla boğuyor.

Vücudum yenik düştükçe, kasıldıkça, gerildikçe bu tatlı bir ıstırap. Eşiğe yaklaştıkça kaslarım neredeyse yırtılıyor. Serbest kalmanın şokundan saniyeler önce çekirdeğim alev alıyor.

"Dev, Dev." Her çekiç darbesinde adı acı dolu bir fısıltıya dönüşüyor.

"Ben buradayım." Sinir sistemim gıcırdayarak dururken beni kollarına kilitliyor, üç yıldır bastırılmış düşmanlığımı tek bir şiddetli fişkırmaya hafifletirken amım acıyla sıkılıyor. Ağzımdan tiz bir ses çıkıyor ve birkaç uzun, coşkulu saniye boyunca erojen zevkin felç olmuş bir damarıyım.

"Kayla?" Dev adımı mırıldanıyor. Vücudu k a s k a t ı, hareketsiz. Sıvalı karşı Ben.

"Mmm hmm," diye bağıyorum, o yüzümü kavrarken kirpiklerimi kırıştıyorum. İkimiz de terliyor, nefes nefese kalıyor ve titriyorduk, sikiş dolu çılgınlığın etkisinden yavaş yavaş kurtuluyorduk.

Tek bir bakış yetiyor, Dev'in yeniden bağ kuran, canlandıran, yeniden uyandıran bir bakışı ve ben duygudan kanıyorum.

Taze gözyaşları oluşuyor.

"Kayla, yapma." Dudaklarıma sevgi dolu bir öpücük bırakıyor. Ama elimde değil. Az önce olan şey, acı verici bir rahatlamaydı.

"Seni çok özledim. İkinizi de çok özledim." Yüzümü saklayarak ona karşı hıçkırıyorum. Gittiği andan beri acı çekiyorum ve

ıssızlığı daha fazla tutamaz.

"Biliyorum. Özür dilerim." Bana sıkıca sarılıyor, öpebildiği her yere öpücükler konduruyor. "Reese'in seni başarısızlığa hazırlamadığını biliyorsun. Ne yaptığını biliyordu. Sonunda her zaman sen ve ben olacağımızı biliyordu."

Dev bunu bana dört yıl önce söyleseydi ona asla inanmazdım ama şimdi bildiklerime göre o haklı. Her zaman bizim olmamız gerekiyordu. "Seni incittiğim için özür dilerim. Çekip gittiğim için üzgünüm. Ama söylediklerimde ciddiye aldım,

Bir daha asla gitmeyeceğim. Bir daha asla." Başparmağının ucuyla ıslaklığı siliyor.

"İyi, çünkü bunu yaparsan elimde çok kızgın üç yaşında bir çocuk olacak." Gözyaşlarımın arasından gülüyorum.

"Kimse bunu istemez."

Sırıttırıyor. "Hayır," diye katılıyor.

"Hadi yatağa gidelim, kelebek." Dudaklarımı ısırtıyor. "Telafi etmem gereken çok zaman var." Beni hoşgörüyüyle öpüyor, dilini ve kalçalarını dolaştırıyor, yarı sert aleti hâlâ içimde gömülü. "Seni bütün gece boşaltacağım."

Amım istemsizce sıkılıyor, sadece boğuk sesine teslim oluyorum. Kendimi isteyerek teslim ediyorum, Dev ve onun tüm karanlık arzuları için istekliyim.

Dev

"Oomph!" Göğsümde yirmi iki kiloluk bir şeker çuvalıyla uyanıyorum. Cici kıkırdıyor, iri mavi gözleri meraklı ve ışıltı ışıltı. "Günaydın, ufaklık."

Uyuyan Kayla ile benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. Annesinin yatağında ona ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

Cici pek konuşkan biri değildir. Daha çok düşünür. Tıpkı Reese gibi özüksüyor. Onun pek çok eğilimini paylaşıyor. Onu kucağıma aldığında ondan bir parça hissediyorum, kardeşim, ikizim ve bu çok değerli bir şey. Kızlarımın ikisi de değerli şeyler.

Küçük pembe kafatası ve çapraz kemik pijamalarının içinde göğsümde huzursuzca sallanıyor. Sabit durmakta zorlanıyor, bu da Reese'in bir başka özelliğı.

Onu sakinleştirmek için ellerimi kalçalarına koyuyorum ama o sadece gülüyor ve beni sistematik bir şekilde inceliyor. Bu çocuk bir güç olacak. Bunu şimdiden görebiliyorum. Küçük elini tutup kalbimin üzerindeki dövme dokunuyor. Bağırsakları dışarı akan bir çift steampunk saat. Biri Reese'in ölüm saatinde, diğeri de doğum saatinde dondurulmuş.

Tüm yayları, dişlileri ve kadransları titizlikle izliyor. Küçük sesiyle "Baba," diyor.

"Aynen öyle, küçüğüm." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Tatmin olmayınca elini avuçlarımdan çekip burnumun ucuna bastırıyor. "Babacığım."

Kalbim tam anlamıyla duruyor. Tam göğüs kafesimin içinde ölüyor. Hiç ima etmedim, ima bile etmedim. Kayla'ya baktım. Yüzüstü yatıyor, yastıktan bize bakıyor. Gözleri cam gibi ve dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Aynen öyle, bebeğim." Kendini yukarı itiyor, Cici'ye bir öpücük verirken bakışlarını onu dikkatle takip ediyor. "Babacığım."

Kayla tek bir kelimeyle beni mahvetti. Eğer dileklerimden biri gerçekleşseydi, bu o olurdu. Büyük olan. Kayla, bir ev, bir aile ve koşulsuz sevgi.

Cici memnun bir şekilde komodinin üzerindeki kumandayı kapıyor ve yüzüme doğru itiyor. "Mickey Mouse!"

Mutlu bir Cici, Kayla ve benim aramda kendini rahat hissettiğinde televizyonu açıyorum. Kolumu uzatıyorum, böylece her ikisini de tutuyorum, içimi büyük bir sevinç kaplıyor. Kayla tekrar yastığına yerleşirken gülümsüyor. Bu, sonsuza dek ruhuma kazınacak sıcak ve zengin bir ifade.

Hayat bu.

Hayatımızın başlangıcı. Benim, Kayla'nın ve Reese'in.

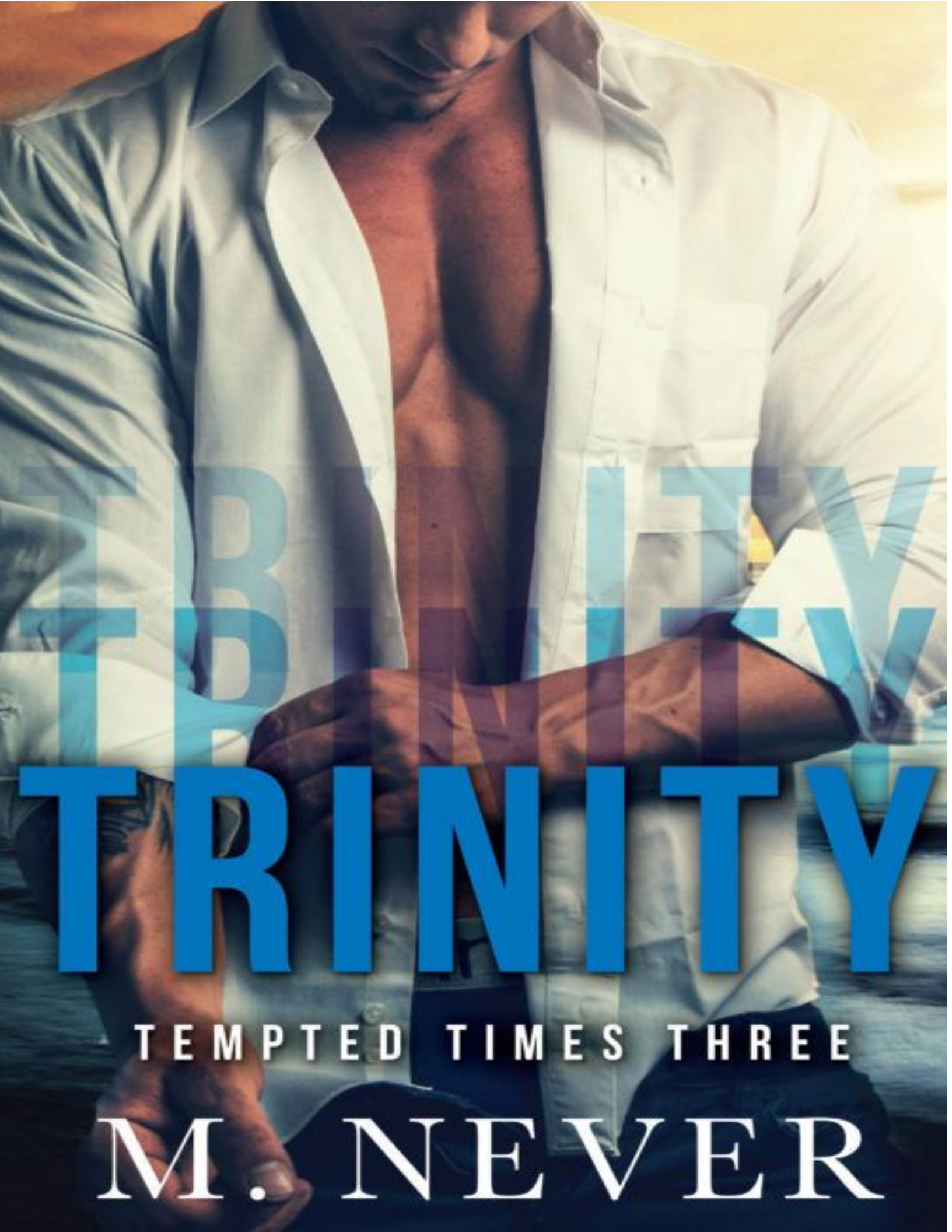
Buraya gelmek için bir dağı tırmanmak zorunda kalmış olabilirim, ama en iyi manzaranın en zor tırmanışla birlikte geldiğine inanıyorum. Ve şimdi en yüksek zirvede oturuyorum, aya doğru uluyorum.

Bir daha asla bırakmayacağım.

Asla ama asla bırakmayacağım.

Son

Okuduğunuz için teşekkürler Moto! Umarım Kayla, Reese ve Dev'in hikayesini beğenmişsinizdir. <3 M

TRINITY

TEMPTED TIMES THREE

M. NEVER

TRINITY

M. ASLA

Trinity

Copyright © M. NEVER 2016
Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın veya yayıncının amacı dışındadır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar M. Never'ın önceden yazılı izni olmaksızın, baskı, dosya paylaşımı ve e-posta dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya paylaşılamaz.

Kapak Tasarımı: Marisa
Shor, Cover Me, Darling
Redaksiyon:
Holly Malgieri
Candice Royer
Jenny Sims
Editing 4 Indies
Düzeltilme:
Nichole Strauss
Mükemmel Yayınlanabilir
İç Tasarım ve Biçimlendirme By:
Christine Borgford
Mükemmel
Yayınlanabilir
Kapak Fotoğrafı:
Cassy Roop
Pembe Mürekkep
Tasarımları
Kapak Modeli:
Michael Hornat

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Jennifer için. Kim olduğunu biliyorsun.

Jenn

"Sonun başlangıcına." Plastik şampanya bardağımın kenarını Janine'inkiyle tokuşturuyorum.

"*Jenn*, sen tam bir drama kraliçesisin. Ben evleniyorum. yeşil mil." Siyah saçlı, mavi gözlü en iyi arkadaşım hoşgörülü bir yudum alırken kıkırdıyor.

"Öyle de olabilir. Hayatının geri kalanında kendini tek bir adama adamak bana ölüm fermanı gibi geliyor." Gevrek, kuru şampanyadan büyük bir yudum alıyorum.

"Lütfen . . ." O da aynı şeyi yapıyor ve bardağını boşaltıyor. "Evlilik kutsal bir şeydir. Herkesin dilinden düşürmediği sonsuza dek mutluluk."

"Bunu kendine böyle mi satıyorsun?" Barın üstünü siliyorum, sonra önündeki kare mantar bardak altlıklarını düzeltiyorum.

"Bunu kendime satmak zorunda değilim. Jack'i seviyorum. O da beni seviyor. *İğneyi yaptırmak* için bu yeterli bir sebep." Boş bardağını bana doğru sallamadan önce koluna dramatik bir şekilde vuruyor.

Buzluktan tıpalı şampanya şişesini çıkardım ve biraz rahatsız olmuş bir şekilde yeniden doldurdum.

"Bana öyle bakma," diye azarlıyor beni, bir tane daha cömertçe alırken Yudumla.

Pahalı şampanyayı aylar önce sipariş etmiştik. Jack nişanlandı ve onu bu gece için saklıyordu.

"Neden olmasın?" Gülüyorum. "Az önce zehirli iğneyle ölümü ima ettin. Ve bununla ilgili bir sorunun yok."

"Çünkü kararımdan eminim. *Jack'e*." "Çok fazla inancın var." Ben tam bir kötümserim. "Ve sende yeterince yok."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "İnanç benim için hiçbir zaman pek bir şey ifade etmedi."

"Jenn, zor zamanlar geçirdiğini biliyorum" -sahte kirpiklerini kırıştırıyor- "ama dikkatli olsan iyi edersin. Böyle bir tavırla, sadece

Bu barla yaşayacağın ilişki."

"O kadar da kötü bir şey olmayabilir." Elimi yıpranmış ahşabın üzerinde gezdiriyorum. "Buraya olan sevgimi biliyorsun." Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Yıpranmış restoranın pek bir özelliği yok -açık bir alanda bir sürü masa, aşınmış tik zeminler ve eskimiş deniz kenarı dekoru- ama engelsiz okyanus manzarası tüm kusurları siliyor. Yaşlanan yapıya genç bir hayat getiriyor ve her geçen gün içimde bir canlılık yaratıyor. İnancım bu dört düşüşün içinde yatıyor.

Sana bir sır vereyim mi? Bağlanmaktan gerçekten korkmuyorum; sadece bana buradaki gibi hissettirebilecek bir erkek bulamadım. Güvende, evde, canlı. Janine liseden beri Jack'le birlikte. Onun her şeyini biliyor. İnancı haklı. Kendini ona defalarca kanıtladı. O onun istikrarı.

Şimdiye kadar sahip olduğum tek istikrar bu restoran.

"Bu benim için tamamen kabul edilemez, Jenn." Janine hıçkırır. "Hayatta kalmak için horoza ihtiyacın var. Yemek yemek kadar gerekli."

Neredeyse şampanyamı tükürecektim. Her zaman aklındakileri filtresiz bir şekilde söylemiştir.

Janine Sinclair, yanlış giden bir kimya ödeviyle neredeyse yerel liseyi yaktığımızdan beri en iyi arkadaşım. Göbek piercingimden, dövmemden ve yeni saç kesimimden o sorumlu - sıcak pembe röfleli dalgalı bob. Her zaman uzun saçlarım vardı, bu yüzden hala çene hizasında, katlı kesime alışmaya çalışıyorum. Kendimi sürekli pembe ve platin kakülleri gözümünden kaçırırken buluyorum. *Can sıkıcı*. Atipik rengin düğün fotoğraflarında çok çirkin görünüp görünmeyeceğini sorguladım, ama beni sadece el salladı ve saçımı bozdu. Onun aynı zamanda benim stilistim olduğunu ve kendi koyu renk saçlarında da koyu mavi çizgiler olduğunu söylemeyi unuttum mu? Janine'in bu düğün için seçtiği tema funky. Hatta Janine'in hayatının teması.

"Shayna'nın ne zaman gelmesi gerekiyor?" Üçüncü kadeh şampanyasını bitirmek üzereyken soruyor.

"Her an gelebilir," diye haber verdim.

"Güzel, çünkü çalışmanı bitirmen için hazırım. Bu partiyi başlatmak istiyorum!" Bar taburesinden fırlıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. Oh oğlum, şampanya etkisini gösteriyor.

"Yakında," diye söz veriyorum ona. "Çok erken derin uçlara gitme. Jack ve ekibi daha gelmedi bile."

"Kimin ihtiyacı var ki?" El sallıyor. "Tek ihtiyacım olan sen ve harika bir müzik,

ve bundan çok çok fazla." Plastik bardağını döndürerek ağzına kadar şampanya sıçratıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Yere dökülenleri temizlemesi için ona bir bar bezi fırlatıyorum. "O zaman neden bir parti düzenlemek için bu kadar zahmete girdim?" Janine ve Jack'in ayrı ayrı bekârlığa veda partilerine paraları yetmediği için ortak bir kutlama organize ettim.

"Çünkü beni seviyorsun, ben buna değerim ve pahalı şampanya bağlantıların var." Parlak pembe yanaklarıyla barın kenarına yaslanıyor.

"Evet, bunların hepsi doğru-" Ben daha iğneleyici bir laf edemeden restoranın ön kapısı açılıp dikkatimi çekiyor. Shayna'nın içeri dalmasını bekliyordum ama onun yerine bir çift yabancı geldi. Bir çift uzun boylu, göz kamaştırıcı güzellikte yabancı. Turist olduklarını anladım. Burada hiçbir yerli *bu* kıyafetleri giymez ya da *bu kadar* şık görünmez. Tirbuşon ya da tentede kelimelerin 've' sembolüne benzeyen dalgalı bir çizgiyle ayrılması nedeniyle sevgiyle anılan adıyla Mantar ve Vida, bir dalışın üç basamak üstünde. Yüksek sezon ya da yaz müşterilerinin çoğu balıkçılar, mayolu plaj müdavimleri ve sıradan bir akşam yemeği kalabalığından oluşuyor. Pek fazla tasarımcı markası gelmiyor, özellikle de İşçi Bayramı'ndan sonra.

İki çarpıcı adam, bakışları Janine ve benim üzerime düşmeden önce seyrek odaya bakıyorlar. Janine'in yüzü aydınlanıyor ve onları bara davet ediyor. Janine eskiden burada hostes olarak çalışıyordu, bu yüzden misafirperverlik içgüdüleri devreye giriyor.

"Lütfen oturun." Onları tam önüme oturtuyor. İri mavi gözleri arkalarından parlıyor, *taze etle* iletişim kuruyor. Korkunç biri. Bütün kızlarını evlendirmeye çalışan saplantılı bir Bayan Bennet'tan daha kötü.

"Size ne ikram edebilirim?" Her birinin önüne kare bir mantar bardak altlığı bırakıyorum.

"Ne var ne yok?" diye soruyor dalgalı saçlı sarışın, içten bir ilgiyle. Sıcak bronz teni ve düz beyaz dişleri tamamen rüya gibi. Seksi kıçlı, beni kumda yuvarlayan bir sörfçü gibi.

"Hindistan cevizli mojitolar harika," diye söze karışıyor Janine. Sevinçli bir gülümseme yuvarlak güzel yüzünü gölgeliyor. *Tanrım, aшаğı kız.*

"Pekâlâ, hindistan cevizli mojito olsun." Sarışın sırtıyor ve benim kızlık organlarımı karıncalanıyor.

Belki de sakinleşmesi gereken tek kişi Janine değildir.

"Sen de mi?" Arkadaşına sesleniyorum. O biraz daha geniş. Saçları simsiyah ve kahverengi gözleri daha keskin. Ama o da aynı derecede seksi. İçinde karanlık bir arzu

Tasarımcı kötü. *Lanet olsun*. Burnunu kaşıdı, arkamdaki raflarda duran şişeleri taradı.

"Taç yok mu?"

"Hayır. Seagram's Seven ya da Canadian Club." İki orta halli viski alternatifi öneriyorum.

"İkisi de değil." Dudağını kıvırıyor. "Jim Beam ve Kola." Sarışın ona yan gözle bakar.

"Fazla seçeneğim yok," diyerek içki içme kararını savunuyor siyah saçlı adam.

Çok fazla üst raf içki taşımıyoruz. Bu tür müşterilere hitap etmiyoruz. Burası daha çok Corona, piña colada ve rom içilen bir yer.

"Sadece ikiden sonra cin toniğe geçeceğine söz ver," diye yalvarıyor sarışın.

"Peki," diyor Bay Karanlık ve Fırtına isteksizce. İşte o zaman aralarındaki ince alışverişi fark ediyorum. Kollarının birbirine sürtünme şekli ve bar taburelerinin yakınlığı. Neredeyse birbirlerinin üzerine oturuyorlar. Kendimi şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramış buluyorum. İçeri girdiklerinde kesinlikle gey havası vermiyorlardı, ama şimdi belli oluyor. En azından benim için. *Yazık*.

Nane yaprakları, misket limonu ve esmer şekeri karıştırmadan önce Jim Beam ve kolayı çırpıyorum, highball bardağını buzla dolduruyorum ve karışımı club soda ile tamamlamadan önce iki ölçek beyaz rom ve bir ölçek hindistan cevizi romu döküyorum. Mojito karışımı Corkscrew'da özel bir içecektir. Yaz boyunca bir milyon tane yapmış olmalıyım. İnsanlar yavaş yavaş restoranı doldurmaya başlarken içkilerini önlerine bırakıyorum.

"Akşam yemeği için acelen falan mı var?" Sarışın içkisinden bir yudum alırken soruyor. Şaşkınlığını anlıyorum. Mojito her zaman insanların beklediğinden daha büyük bir lezzet yumağı içerir.

"Özel parti," diye açıkladım.

"Pazar gecesi mi?" Dark and Stormy soruyor.

"Yapabildiğin zaman sıgdırmalısın-"

"Ve ikiniz de kalabilirsiniz," diye araya giriyor Janine. Düşüncelerini hemen okuyorum. İlişki ustasını oynamak için bir güç hamlesi yapıyor. İşe yaramayacak olması çok kötü çünkü gökkuşağı bayrağının sallanmasını kaçırdığı çok açık. "Ben gelirim ve ben ne dersem o olur. Bu yüzden ısrar ediyorum." Şehvetli arkadaşım otoritesini ortaya koyuyor. Sahip olduğu küçük bir parça.

Blondie, Dark ve Stormy'ye bakar ve çapkınca gülümser. Bir an için sessizce iletişim kuruyor gibi görünüyorlar. Belli ki bu ikisi

platonik bir seviyeden daha fazlasına bağılıydı.

"Jim'le birlikte olduğum sürece varım." Dark and Stormy bardağını döndürüyor.

Sarışın nefes veriyor, güzel ela gözlerini kırpıştırarak arkadaşının isteğine boyun eğiyor. "Peki."

Siyah saçlı adamın yüzüne yavaş, muzaffer bir gülümseme yayılıyor. Üzerinde düşünceli kişiliğini tamamlayan siyah bir elbise gömleği var ama o gülümseme. Vay canına. İçindeki şeytanı ortaya çıkarıyor. Yakında kendimi yelpazelemeye başlamanam gerekebilir. Dünya neden bu kadar acımasız? Tanıdığım en baştan çıkarıcı iki adam karşımda oturuyor ve ikisiyle de kar topu kadar bile şansım yok.

Tek istediğim anlamsız bir gecelik ilişki bile değil. *Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.*

"Anlaştık o zaman. Jennifer, bu adamlara bir içki daha doldur!" Janine emrediyor. "Buna pişman olabilirsiniz," diye uyarır sarışın onu, içkisinden büyük bir yudum alırken.

İçki.

Şampanyasından müstehcen bir yudum alırken kibirle "Hiçbir şeyden pişman değilim" diyor. Kahretsin, şimdiden kapıları açıyor. Birini kendine bağlamaya çalışıyor. Sanırım onu suçlayamam. Ne de olsa bu onun bekârlığa veda partisi. "Ben Janine Montgomery, yakında Janine Witt olacağım ve bu da benim güzel, *bekâr en* iyi arkadaşım Jennifer Reeves." Elini önce sarışına uzattı. Barın arkasında sessizce buharlaşıyorum. Bekâr kelimesini vurgulamak zorunda mıydı?

"Shane Laughtner, bu da Chase Hammond." Adamına başını sallıyor. *Arkadaş mı?*

Janine onlarla rahatça el sıkışırken "Memnun oldum," diye mırıldanıyor. "Kendinizi evinizde hissedin ..." Shane'in omzunun üzerinden bakıyor, birden dikkati dağılıyor. "İzninizle. Nişanlım az önce içeri girdi." Aceleyle uzaklaşıyor ama Shane ve Chase'in arkasından "*Bana sonra teşekkür edersin, sürtük*" bakışını atmadan değil. İki dokunulmaz ateşli kızla baş başa kaldığımda gözlerimi deviriyorum.

Bak ama dokunma tamamen berbat.

"Kaldığınıza göre, yiyecek bir şeyler sipariş etmek istiyorsanız, bunu şimdi yapmanız gerekecek. Mutfak kapanıyor." İkisine de birer menü veriyorum, sonra barı Shayna için hazırlamayı bitiriyorum, görünüşe göre modaya uygun bir şekilde geç gelmeye karar vermiş ve kimseye haber vermemiş. Neyse ki sadece buz kutusunu yeniden doldurmam ve biraz daha limon kesmem gerekiyor.

"Hmmm." Shane tek sayfalık menüyü düşünceli bir şekilde inceliyor. "Beğendiğin bir şey var mı?" Tatlı tatlı soruyorum. Biraz flört etmenin ne zararı var?

"Hoşuma giden pek çok şey görüyorum," diye karşılık veriyor, lamine kenarın üzerinden bakarak.

Duraksadım. Bu çapkınlık mıydı? Yoksa sadece yemeklere karşı bir ilgi miydi? "İstakoz ruloları, ünlü istiridye çorbası börekleri, mısırlı sosisler, istakoz Reuben

sandviç, karides ve yengeç nachos, tavuk ve waffle sürgüleri, ıspanak ve ricotta ızgara peynir? Bu çok eklektik bir menü."

Alçakgönüllülükle omuz silkiyorum. "Çok çeşitli paletlere hitap ediyor." "Öyle. Çok şaşırtıcı-"

"Mekânın batakhane gibi göründüğünü düşünürsek?" Onu zor durumda bıraktım.

"Kastettiğim ya da ima etmek istediğim bu değildi," diye kekeliyor Shane. "Belli bir dünyevi cazibesi var."

"Dünyevi cazibe, ha? Bok çukuru için siyaseten doğru terim bu mu?" Barın tepesine kibirli bir şekilde eğilerek onunla oynuyorum.

Shane sandalyesinde kıvranıyor.

Şakacı bir şekilde göz kırpmıyorum. "Sorun değil. Ev sahibi buranın ciddi bir tadilata ihtiyacı olduğunu biliyor. Üzerinde çalışıyor."

Chase gülüyor, sesi derin ve pürüzsüz. Tenimin üzerinde süzülen siyah ipek gibi. "Ondan hoşlanıyorum."

Shane'in yüzünde yavaş ve günahkâr bir gülümseme beliriyor. "Ben de öyle." Aralarındaki basit alışveriş kafa derimin karıncalanmasına neden oluyor. Neden olduğundan emin değilim. Onlarda tam olarak anlamlandıramadığım bir şeyler var. Ama onların yanında geçirdiğim kısa süre içinde, onlardan hoşlanmaya başladım. Alışılmadık bir enerjileri var. Çekici bir enerji.

"Peki ne olacak?" Ben soruyorum.

"Bizi şaşırttın." Shane menüsünü uzatıyor.

"Emin misin?" Meydan okumayı kabul ediyorum.

"Evet. Bakalım burası neler sunuyormuş."

Chase'e bakıyorum. Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Sürprizleri severiz." İfadesi şifreli bir mesaj gibi geliyor.

"Kimin yok ki?" Topuklarımın üzerinde dönüp mutfağa giriyorum ve arkamda dört alevli gözün yanıklığını hissediyorum.

İki kase istakoz çorbası ve yanında çırpılmış ballı haşhaş tohumlu tereyağıyla bir somun taze ekmek alırken şefimiz Charli'ye siparişi söylüyorum.

Shane ve Chase'e ilk yemeklerini servis ediyorum. "Umarım deniz ürünlerini seviyorsunuzdur." "Bayılırım." Shane çorbanın sıcak ve tatlı kokusunu içine çekiyor.

"Övünmek gibi olmasın ama bana çorbanın seksten daha iyi olduğu söylendi. Keyfini çıkarın." Kirpiklerimi cilveli bir şekilde kırıştırıyorum.

İkisinin de yakışıklı yüzleri aydınlanıyor. Chase sanki bir yanıt vermekten kaçınıyormuş gibi alt dudağını emiyor. Bu hareket içimin titremesine neden oluyor. Çorbanın tadına bakmadan önce kara gözlerini esrarengiz bir şekilde Shane'e çeviriyor. "Tanrım, bu çok güzel." Chase daha büyük bir kaşık almak için dalıyor. İçten içe sevinçten zıplıyorum.

"Beğendiğinize sevindim." Bolca memnuniyetimi gizlemeden parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Barı dolduran müşteri dalgasına hizmet ederken onları yemekleri için bırakıyorum. Saat dokuza yaklaşıyor ve insanlar parti için içeri doluyor.

Çorba kâselerini temizledikten sonra Shane ve Chase'in ikinci yemeklerini hızlıca alıyorum. "Karides ve yengeç nachos, balık ve patates kızartması, tavuk ve waffle sürgüleri ve çok ünlü istiridye çorbası böreklerimiz." Önlerine koyarken her yemeğin adını söylüyorum. "Çeşitliliği takdir edeceğinizi düşündüm."

"Çeşitliliğe *bayılırız*," diyor Shane, parıldayan iki ela göz bana bakarken. Neden söylediğim her kelimeyi cinsel bir şeye dönüştürdükleri izlenimine kapılıyorum?

"Bildiğim iyi oldu. Yiyin bakalım." Barın üstüne hafifçe vuruyorum.

Chase aynı cinsel tonla, "Bunu planlıyoruz," diye onaylıyor.

Başımı eğip ifadesini çözmeye çalışıyorum. Birlikte olduklarından eminim. Bütün gece birbirlerine dokunmalarını, sürtünmelerini ve gülümsemelerini izledim, belli ki arkadaştan daha fazlasıydılar. Dikkat çekmiyorlar ama sessiz hareketlerini fark ettim. Anlayamadığım şey ise neden bana kurnazca yaklaştıkları.

Belki de oynadıkları gizli bir oyundur? Ya da sapkın bir eğlence? Heteroseksüel kızla sevişmek mi? Bakalım kimi seçecek?

"Jenn!" Jack elini enerjik bir şekilde bara vurarak beni düşüncelerimden kopardı. "Shotlar! Shotlar, shotlar... shotlar, shotlar, shotlar!" Altı adamıyla birlikte şarkı söylüyor. Gözlerimi deviriyorum. Jack'i Janine'i tanıdığım kadar uzun zamandır tanıyorum. İlk takıldıklarında, ayrıldıklarında, tekrar bir araya geldiklerinde ve sonra tekrar ayrıldıklarında oradaydım. İlişkileri beni bir süre kamçıladı ama sonunda çözdüler ve şimdi onlara bir bakın. Resmiyete dökmek üzereler. Birlikte yeşil yolda yürüyorlar ve daha mutlu olamazlardı. Ömür boyu bağlılık konusunda hâlâ kararsızım, Jack ve Janine

kolay ve isteksizce kabul ediyorum ki çekici gösteriyor. "Her zamanki gibi mi?" Altı shot bardağını sıraya diziyorum.

"Elbette," diye alay eder Jack. "Bu arada saçın da güzelmiş," diye ekler. "Teşekkürler." Her bardağı tekilayla doldururken sırtıyıyorum.

"Saçını yeni mi kestirdin?" Shane dökmemi izlerken soruyor.

"Evet," diye cevaplıyor Jack benim yerime. "Kendimi bildim bileli saçları kışına kadar iner." Gözlükleri elden ele dolaştırıyor. Kat kat kaküllerimle bilinçsizce oynuyorum, bir kez daha onları gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Janine'in fikriydi."

"Beğendim," diye iltifat ediyor Shane. "Ben de," diye ekliyor Chase.

"Ben üç." Jack tekila içmeden önce etrafındakilerle kadeh tokuşturuyor. "Özellikle pembe." Ağzını koluna siler.

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet." Bardağı bana doğru iterek yeniden doldurmamı işaret ediyor. "Janine bunu sana söylememi istedi." Kıkırdıyor.

"Tabii ki yaptı." Ona ikinci bir kadeh dolduruyorum.

"Hoşuma gitmeseydi, Janine ne derse desin hiçbir şey söylemezdim." Başını kendinden emin bir şekilde arkaya eğiyor ve kehribar rengi sıvıyı bir dikişte yutuyor. "Bir tane daha." Shot bardağını yere çarpıyor.

"Biliyorum. Ciddi olmadığın bir şeyi asla söylemezsin."

"Ben gerçekçiyim, bebeğim." Göz kırıyor. Jack bana aşırı büyümüş bir öğrenci birliğini hatırlatıyor. Rahat, umursamaz bir tiki, ekose bir gömlek ve arkaya doğru beyzbol şapkası takıyor. Gülmekten ve bardağını bir kez daha doldurmaktan başka bir şey yapamıyorum. Jack geldikleri kadar gerçek. Ne görüyorsanız onu alırsınız, bu da ferahlatıcıdır. Çok fazla bencil, kendine hizmet eden, güvenilmez insan tanıyorum. Gezegendeki en bencil, çıkarıcı, güvenilmez insanlardan ikisi tarafından yetiştirildim.

"Yavaşlasan iyi olur, yoksa seni buradan çıkaracaklar." Bir buçuk ons daha tekila içmesini izliyorum.

"Bu bir parti! Olması gereken de bu!" Hiç çekinmeden gülümsüyor.

"Sen öyle diyorsan." İçki bardağını kaydırdım.

"Evet. Buradaki iki yeni arkadaşşıma benden birer içki getir." Konuşmamızı sessizce dinleyen Shane ve Chase'e başını sallıyor. "Janine onları kalmaları için davet ettiğini söyledi." Jack'in gözlerinde bir parıltı var. O anda sinsi en iyi arkadaşımın iyi bir şey yapmadığını anlıyorum. Nişanlısını romantik ilişkilerime karışması için işe alacak kadar alçaldı.

"Öyleyse onlara bir

iyi zaman, ha?" Tekrar göz kırpmıyor, bu sefer komplocu bir şekilde. Chase hemen, "İyi vakit geçirmeye asla hayır demeyiz," diye teklifte bulunur.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor, kardeşim." Jack, Chase'in sırtına bir tokat attı. "Kimse sana bu hatundan daha iyi vakit geçirtemez." Jack bana imalı imalı baktı.

Bu ne lan! Kapa çeneni! Barın altına girip ölmek istiyorum. Beni bir fahişe gibi gösteriyor.

"Şu ana kadar bize oldukça iyi baktı," diye açıklıyor Shane, ses tonunda cinsel bir ima var.

Chase baskın bir şekilde öne eğilerek, "Şikâyet yok," diye ekliyor.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. Şu anda bir kafa karışıklığı yumağı içindeyim. Eşcinseller mi? Biseksüel mi? Ben heteroseksüel olduğumu biliyorum. Tamamen hayal mi görüyorum?

Karşımda oturan bu tuhaf çifti ne yapacağımı bilemiyorum. Tek bildiğim muhteşem oldukları ve ikisini de memnuniyetle eve götürebileceğim.

Belki de ben bir fahişeyim. Dudağımı ısııyorum.

"Ben buradayım!" Shayna herkesin dikkatini çekerek içeri dalıyor. Neşeli sarışın barın arkasına geçti ve çantasını dolabın altına sakladı. "Özür dilerim, geciktim. Vay anasını! *Saçına* ne yaptın böyle?"

"Kestim," diye açık açık belirtiyorum. "Ve saçıma ne yaptığım önemli değil. Neredeydin?"

"Yakalandım." Kontrolsüzce kıkırdıyor ve ben otomatik olarak bu gülüşün ne anlama geldiğini biliyorum.

"Adı ne?" Saate bakarken iç geçirdim. Dokuza bir dakika var. Daha yakın kesebilir miydi?

"Bunu sana sorduran nedir?" Kokteyl peçetelerini düzeltiyor ve Shane ile Chase'in önünde duran iki boş tabağı temizliyor.

"Çünkü seni çok uzun zamandır tanıyorum ve seni geç kalan, titreyen bir sürtük haline getiren tek bir şey var."

Chase araya girerek, "Bu oldukça iyi bir kelime kombinasyonuydu," diyor. "Okumayı severim," diye cevap veriyorum hızla.

"Ve dırdır." Shayna daha fazla alay konusu olmadan mutfığa kaçır.

"Dırdır etmiyorum! Ben yönetirim! Ben yöneticiyim! Bu benim işim!" Hayalet gibi sallanan bir kapıya bağıriyorum.

Bana dik dik bakan Shane ve Chase'e dönüyorum. "Neye bakıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı ikisi de nefeslerinin altında, biraz da eğlendiklerini düşündüğüm bir sesle.

Barın kenarına yaslanıp ikisini de iyice inceliyorum. "Ne?" Shane soruyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum kurnazca, onları ölçüp biçerek. "Sadece ikinizi anlamaya çalışıyorum."

"Şu barın arkasından çık da bizi istediğin gibi analiz et." Chase son böreği ağzına atıp beni kışkırtıyor.

Shayna mutfaktan çıkıyor ve ben gülümsüyorum. "Vardiyam yeni bitti."

"Evet, sen de git," diye beni kovdu. "Buradan sonrasını ben hallederim."

"Bir saat önce hallediyor olman gerekirdi. Hâlâ bir şeyler ayarlamam gerekiyor.

ve herkes neredeyse burada."

"Birkaç masa taşımak ve iPod'unuzu bağlamak pek de kurulum gibi görünmüyor," diye alay ediyor.

"Benim de mumları yakmam lazım." Bardan çıkarken dilimi ona doğru uzattım.

"İkiniz çok yakın görünüyorsunuz," diye gözlemliyor Shane.

"Evet, burada kocaman bir aile gibiyiz." Ona iğrenç bir şekilde gülümsedim. O ve Chase kıkırdıyor. "Hemen döneceğim."

"Güzel, çünkü bu bar taburesinin üzerinde senin adın yazıyor." Chase uzanır ve Shane ile arasına boş bir tabure çeker.

Öyle mi?

"Benim için sıcak tut." Tepkimi kontrol edemiyorum.

"Yapacağız." İkisi de gözleriyle beni yutuyor. Kafa derimin ucundan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum kaynıyor. Her yerim karıncalanarak oradan uzaklaşıyorum. Dört dikkatli göz üzerimdeyken, dans pisti için daha fazla alan yaratmak amacıyla masaları pencerelere doğru kaydırıyorum. Işıkları kısıyorum, LCD kasırğa mumlarını yakıyorum ve ardından iPod'umu ses sistemine bağlıyorum. Sadece Jack ve Janine için özel bir çalma listesi hazırladım. İkisini de uzun zamandır tanıdığım için, ilişkilerini tanımlayan yüzlerce film müziğini biliyorum. İlk kez seks yaptıklarında hangi şarkının çaldığını bile biliyorum. Evet. Bu gece eğlenceli olacak. Bu gece eğlenceli olacak. Play tuşuna basıyorum ve Timberland ve Nelly Furtado'dan *Promiscuous* hoparlörlerden yükseliyor. Janine'in dönüp kalabalığın arasından beni seçtiğini görüyorum. "Jennifer Reeves! Hayır, yapmadın!" diye bağırıyor odanın öbür ucundan.

Evet, yaptım. Jack onu kavrayıp kalçalarını gıcırdatırken alaycı bir şekilde el sallıyorum.

onunkine karşı. *Parti başlasın.*

Yıpranmış zeminde yavaşça ilerleyerek benim için sıcak tutulan koltuğa oturuyorum. Beni hevesle karşılayan iki baştan çıkarıcı yabancının arasına oturuyorum.

"Ne içiyorsun?" Chase soruyor.

Derin bir nefes alıyorum, pahalı parfümleri ve vücut ısıları beni çelişki, ayartma ve arzuyla koza gibi sarıyor. Güçlü bir şeye ihtiyacım var. Sinirlerimi şişirecek bir şey.

"Bir shot Fireball, yanında da Jack ve Coca-Cola."

"Oh?" İkisi de merakla bana bakıyor.

"Beni viski içen bir kız sanma. Sürprizlerle doluyumdur."

"Demek keşfediyoruz." Shane biraz daha yaklaşıyor. Tüm tendonlarım anında geriliyor. "Sana bir şey daha söyleyeyim," diye mırıldanıyor kulağıma. "Biz de sürprizlerle doluyuz."

Başımı çeviriyorum, böylece göz göze geliyoruz. "Ben de bunu keşfediyorum."

Shane uzaklaştığında, Chase bana bir shot bardağı uzattı. "Bir Ateş Topu, yanında Jack ve Kola."

"Teşekkür ederim." İçkiyi fondip yapıyorum, sıcak ve baharatlı likör boğazımdan aşağı kayarken yakıyor. Bu hissi soğuk kokteylden bir yudum alarak bastırıyorum. Tanrım, buna ihtiyacım vardı. "Shayna, bir tane daha alabilir miyim?" Bardağı ona doğru salladım. Kehribar rengi sıvıyı ağzına kadar dolduruyor, küçük bardağı dudaklarıma götürürken parmaklarıma küçük bir parça dökülüyor. Susamış iki hayvan gibi, ikisi de içkiyi yutmamı ve sonra elimdeki yapışkan kalıntıları yalamamı izliyor.

Büyümüş gözbebekleriyle benimle sohbet ediyorlar.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Shane başladı.

"Yıllar ve yıllar." Büyük bir yudum Jack ve Kola içiyorum. "Burada çalışmadığım bir zamanı hatırlamıyorum." Nostaljik bir şekilde gülüyorum. "Bir zimba gibiyim."

"İlginç."

"Pek sayılmaz," diye karşı çıkıyorum açıkça. "Siz ikiniz neden Newhaven Sahili'ni ziyaret ediyorsunuz? İş için mi, zevk için mi?" Soru sorma sırası bende.

Shane ve Chase iletişimsel bir bakış paylaşırlar. "Bu gece mi?" Chase cevap verir. "Zevkle." O kadar yakın ki, nefesi enseme gıdıklıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Bildiğim iyi oldu." Yakıcı kahverengi bakışlarıyla karşılaşıyorum ve baştan çıkarıcı bir uçuruma körlemesine düşüyorum.

Sakinleşmek için içkimi biraz daha yudumluyorum. Tanrım, bu iki adam

sarhoş edicidir. "Yemek nasıldı?" Küçük, güvenli bir konuşma yapmaya çalışıyorum.

"Lezzetli. Bu müessesedeki her şey şaşırtıcı derecede lezzetli." Shane'in ses tonu aldatıcı. Sadece yemeklerden bahsetmiyor.

"Her şeyi denediğini sanmıyorum."

Lanet olsun, bunu yüksek sesle mi söyledim? Tamamen onların küçük oyununa dahil oluyorum, her ne olursa olsun. Ama elimde değil. Doğam gereği meraklıyım ve bu ikisi keşfedilecek yepyeni bir bölge.

"Önümüze ne koyarsan koy, tadına bakmaya hazırız." Shane'in bakışları tuzığa düşürecek kadar karanlıklaşıyor ve kanımın başıma hücum etmesine neden oluyor. Tanrıya şükür oturuyorum çünkü ayakta olsaydım düşebilirdim.

Baştan çıkarıcı uçurumlarına daha fazla dalamadan, Lady Antebellum'un *Barmen* şarkısının açılış akorları hoparlörlerden çalarken Janine'in çığlık attığını duyuyorum. Arkamı döndüğümde onu odanın ortasında dönerken buluyorum. Bu onun en sevdiği şarkı olduğu için elbette çalma listesine eklemem gerekiyordu. Tıpkı bir ışık feneri gibi kalabalığı kendine çekiyor, müziğin onu etkilediği gibi odayı da etkiliyor. Bana odaklanır odaklanmaz, büyük mavi gözlerinde şeytani bir bakışla parmağını kıvrıyor.

"Hayır," diyorum inatla başımı sallayarak. "Evet,"

diye karşılık veriyor ve bana doğru ilerliyor.

"Janine!" Beni tabureden çekip dans eden kalabalığın içine doğru döndürürken bağıyorum. Bir nanosaniye içinde üzerime atlıyor, şarkı sözlerini avazı çıktığı kadar söylerken yan tarafıma sürtünüyor. Teslim olmaktan başka çarem yoktu. İnkâr edilemeyecek kadar eğlenceli. Birlikte, "*Heyyy barmen!*" diye bağıyoruz. Sonra da kığımızı kaldırıp dans ediyoruz. Ne de olsa bu bir parti. Gözlerimi az önce terk ettiğim iki adama çevirdiğimde beni dikkatle izlediklerini görüyorum. Bakışları her hareketimi takip ediyordu. İkisinin de bana bakışı kendimi çok seksi hissetmeme neden oluyor, bu da beni çok seksi dans ettiriyor. Janine olan biteni görmezden gelmiyor ve yangına körükle gitmek için Chase ve Shane'i bardan alıp dans pistine sürüklüyor.

"Benim partimde duvar çiçekleri yok!" Jack tarafından kucaklanmadan önce etrafımızda zıplıyor. "Görüştürüz!" Onlar kalabalığın içinde kaybolurken el sallıyor ve beni iki yeni tanıdığım la baş başa bırakıyor. Sikerim böyle işi. Kendimi iyi hissediyorum ve biraz eğlenmek istiyorum, bu yüzden tedbiri elden bırakıp aralarına giriyorum. İkisi de hemen karşılık verdi,

Beni vücutlarının arasına hapsederken coşkulu elleriyle benimkini keşfediyorlar. Üçümüz çabucak rahat bir ritim buluyoruz ve bu ikisi kalçalarını oynatabiliyor. Loş ışıkların, sahiplenici okşamaların ve artan çekimin içinde kaybolmak çok kolay. Burada neler olduğunu tam olarak anlamıyorum ama anlamama da gerek yok. Sadece devam ediyorum. Onları takip ediyorum. Bu iki adam, daha önce hiç karşılaşmadığım türden - güçlü, kendinden emin, kendinden emin, baştan çıkarıcı ve baş döndürücü. Onlarla sadece birkaç saat önce tanıştım ama bir şekilde bana hayatımda hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyorlar. Açıkça arzulanıyorum.

Fiziksel olarak
uyarılmış. Zorunlu
olarak ahlaksız.

Gece ilerler ve geçen zamanla birlikte parti, müzik ve istekler çarpışır.

"Daha önce hiç iki erkekle birlikte oldun mu Jenn?" Shane kalçalarımı kavıyor ve dudaklarıyla kulağımın kabuğunu gıcıklıyor.

Başımı eğip ona bakıyorum. İkisine de bakmak için. İki metre boyumdaki bedenimin üzerinde yükseliyorlar. "Hayır. Daha önce hiç pembe saçlı bir barmenle yattın mı?"

"Asla," diye gürlüyor Chase arkamdan, iki eli de göğüslerimin kışkırtıcı bir santimetre altında, göğüs kafesime sıkıca yerleşmiş.

"O zaman bu hepimiz için bir ilk." İki sert göğse sürtünürken neredeyse inliyordum. Hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamış, çelişkiye düşmemiş ve tahrik olmamıştım. Ama bu iki adamı istiyorum ve bu beni çok korkutuyor. Tamamen yabancı biriyle takılmak bir şey, iki kişiyle takılmak tamamen başka bir şey. Ama maceracı yanımda ortaya çıkıyor ve ikisiyle birlikte olma fikri, sadece bir kez, vazgeçemeyeceğim kadar cazip. Hayır diyemem. Hayır demeyeceğim.

"Hadi gidelim buradan." Chase elimi çekti ama ben geri çektim.

"Gidemem. Kapıyı kilitlemem lazım." Sesli tarafım tam bir moral bozucu.

"Gidebileceğimiz bir yer var mı? Kaybolabileceğimiz?" Shane başımın arkasını tutuyor, gözlerinde özlem dolu bir bakış ve kalçamı dürtten gergin bir şişkinlik. Ağır ağır nefes alıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Şaşkın, heyecanlı ve dehşet içindeyim. Sanki yirmi katlı bir binadan atlamak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Bir yer var," diyorum müziğin üzerine, sadece onların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Birkaç dakika bekleyin, sonra beni takip edin."

Üçümüz birlikte yürüyüp, üzerinde açıkça 'Girilmez' yazan bir kapının ardında kaybolsak tuhaf falan görünmezdi.

Her ikisine de uzun uzun bakarak dans pistinden geri geri çıkıyorum, kalbim dakikada bir mil atıyor. Barın arkasından elime ne geçerse bir şişe çalıyorum ve merdiven boşluğuna süzülüyorum. Shane ve Chase önümde belirip küçük alanı doldurmadan önce Bacardi romundan iki büyük yudum alıyorum. Ondan sonrası herkes için serbest. Son birkaç saattir içimde biriken her şey alev alıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir çift dudak benimkine dokunmadan önce bir yudum hava emiyorum. Kimin dudakları olduğunu bilmiyorum ama şu anda umurumda değil. Sadece ağzımı açıyorum ve her ne olacaksa kabul ediyorum. Bir an sonra, yakıcı sağlam öpücükler boynuma doğru ilerliyor ve sinir uçlarım patlıyor. İki adam aynı anda bana dokunuyor. Beni öpüyor, okşuyor. İkisine de uzanıyorum, çılgınca diller birbirlerine saldırıyor, hepsi kontrol için savaşıyor. Hava almak için çaresizce geri çekiliyorum ve gözlerimi açtığımda tam yüzümün önünde ağzların çarpışmasına tanık oluyorum. *Lanet olsun*, dünya gıcırdayarak durdu. Az önce beni öpen iki adamın şimdi de birbirlerini öpmelerini hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Sadece öpüşmek değil, yutmak, parçalamak. Yani, biliyordum. Onları en başından beri tahmin etmiştim ama bunu ilk elden deneyimlemeye hazır değildim. Beni nasıl etkileyeceğine hazırlıklı değildim. Duyularımı yağmalayacak ve kontrolümü parçalayacaktı.

Shane ve Chase ayrılıyor ve benim yapabildiğim tek şey şok olmuş bir sessizlik içinde duvara yaslanmak oluyor.

"Sorun nedir? Daha önce hiç iki erkeğin öpüştüğünü görmedin mi?" Shane soluk soluğa sorar.

Başımı sallamak için savaşıyorum. *Kahretsin*, kelimeleri zorla çıkarmak için savaşıyorum. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Yüzümün iki santim önünde değil."

"Buna alışacaksın. Seni duyarsızlaştıracamız." Chase boynumu yalıyor ve ben yeniden dönmeye başlıyorum. Dizlerim jöleye dönerken Shane'in kalın dalgalı saçlarına tutunuyorum. Bu sulara nasıl gezineceğimi bilmiyorum ama akıntıyla birlikte sürüklenmeye fazlasıyla razıyım.

"Bizi istiyor musun, Jenn? Bizi istediğini söyle. Bizim seni istediğimiz kadar sen de bizi istediğini söyle." İkisi de öfkeli dilleri ve sahiplenici elleriyle bana tekrar saldırıyor.

"Evet, seni istiyorum. İkinizi de istiyorum."

Sanki sihirli kelimeler okumuşum gibi, çünkü rızamı beyan ettiğim anda dönmeye başlıyorum. Hedeflediğim yere, yani merdivenlerin üstündeki, çekyatın bulunduğu ve mahremiyetin garanti edildiği boş odaya bile varamıyoruz. O küçük oda pek çok başıboşu barındırdı. Ben de dahil. Orası benim

uzun yıllar evim oldu. Bazı açılardan hâlâ öyle.

Shane ve Chase konumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar çünkü beni merdiven boşluğunda çıplak soyuyorlar. Kısa şortum ve atletim köşede buruşuk bir top haline geldi.

"Bu cesedi bizden başka kimse görmeyecek." Chase geniş duruşuyla kapıyı abluka altına alır. Merdiven boşluğunun sahanlığı tam anlamıyla üç metreye üç metre. Bırakın üç kişiyi, tek bir beden için bile zar zor yeterli bir alan ama bir şekilde idare edilebilir bir pozisyona geçerek bunu başarıyoruz. Shane merdivenlerde oturuyor, ben onun bacaklarının arasına yerleşiyorum, Chase de tam arkamda duruyor. Duvardan duvara bir adamın içindeydim. Yararlanabilecekleri bir totem. Kesintisiz dokunmak, okşamak ve parmaklamak için.

"Gergin misin?" Shane parmak uçlarını uyluğumun iç kısmında gezdirirken soruyor.

"Evet." Yumuşak dokunuşuyla iç çektim. "Ben de heyecanlıyım."

"Bakalım ne kadar heyecanlı." İki parmağını kolayca içime sokmadan önce klitorisimi okşuyor. Bileğini pompalıyor ve ellerimi yanındaki duvarlara koyarak kendimi desteklemek zorunda kalıyorum. Çarmıha gerilmiş cinsel bir kurban gibi görünüyorum.

"İslandın mı ufaklık?" Chase harekete geçmek için etrafıma uzanıyor, Shane beni acımasızca parmaklarken hassas klitorisimi okşuyor.

"Çok ıslak." Shane elini çeker ve parmaklarını ağzına alır. "Ve çok tatlı."

Siktir, siktir, siktir. Parmağında parlayan meyve suyuyla şımarmasını izlerken neredeyse kendimden geçiyordum.

"Ne kadar tatlı?" Chase omzumun üzerinden eğiliyor.

"Kendin gör." Ağızları bir kez daha birleşiyor ve bir kez daha uyuşturucu etkisiyle dillerinin dönmesini, çenelerinin gerilmesini ve gözlerinin dalgalanmasını izliyorum. Elimi yüzlerinin birleştiği yere dokunduruyorum, bir şekilde, bir şekilde, küçük de olsa aralarındaki bağın bir parçası olmak istiyorum. Birbirlerinden ayrılıyorlar ve Chase parmağımı ısırtıyor. "Seni dışarıda bırakmayacağız," diyor şehvetli bir ses tonuyla.

"Güzel. Çünkü yalnızlık çekmeye başlamıştım." Eğildim ve ağzının köşesini geçici olarak öptüm.

"Biraz daha," diyor. Ben de boynumu büküp dudaklarımı sıkıca onunkilere bastırıyorum. Çok baskın bir öpücü. Ağzımın genişlemesini ve dilimin onun için dans etmesini talep ediyor.

"Bu çok ateşli." Shane göğüslerimi okşuyor, meme uçlarımı koparıyor ve klitorisime masaj yaparken Chase beni baş döndürücü bir öpücüğe hapsediyor. İnliyorum,

Shane dilinin ucuyla hassas noktalarımı okşarken hızla parçalanıyor.

"Tanrım, lütfen." Yalvarmak zorunda kaldım. Daha önce hiç yalvarmadım. Bana en mükemmel şekilde nasıl dokunacağını bilen bir adamla hiç birlikte olmamıştım. Ve bu ikisi biliyor.

Bana nasıl dokunacaklarını çok iyi biliyorlar. Beni nasıl heyecanlandıracaklarını. Beni nasıl avuçlarının içine alacaklarını.

O kadar ıslağım ki, uyarılmışlığım tam anlamıyla kalçalarımın ortasından aşağı damlıyor. "Hazır olduğunu düşünüyor musun?" Shane benimle oynuyor.

"Ne düşünüyorsun lan?" Rahatsızca ofluyorum. "Amım o kadar ıslak ki içinde yüzebilirsin."

İkisi de gülüyor. "Yapmayı planladığımız şey tam olarak bu. Bütün gece boyunca senin içinde yüzeceğiz." Shane pantolonunun düğmelerini açıyor ve bunca zamandır sakladığı ereksiyonunu serbest bırakıyor. Üstüne atlama ve bacaklarımın arasındaki acı verici ağrı geçene kadar üzerinde gezinme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Daha önce hiç anal seks yaptın mı?" Chase amımdaki nemin bir kısmını kıkıma doğru süpürürken soruyor.

"Evet. Birçok kez. Buna bayılıyorum." İkisi de duraklar.

"Gerçekten de sürprizlerle dolusun." Shane yüzümü yakalıyor ve beni öne doğru eğilmeye zorluyor. Chase parmaklarını sıkı ve istekli küçük deliğimi germek için kullanırken beni aşırı bir güçle öpüyor. Onu çok istiyorum. İkisini de çok istiyorum. Beni biraz fazla hızlı bir şekilde makasla açıyor ve ben titriyorum. Acı beni zevkli bir şekilde şok ediyor.

"Kahretsin, acele et," diye mırıldanıyorum Shane'in şişmiş dudaklarına karşı. "Sana ihtiyacım var. İkinize de." Yüzüne yapıştım, sikilmeye o kadar hazırdım ki.

"Tanrım, kadın," diyor şehvet dolu öpüşmelerimizin arasında. Aletini tutup sarsıyorum, bu da onu uçurumun kenarına itiyor gibi görünüyor. "Siktir, adamım, hazır mı?"

"Çok hazırım," diye cevap veriyorum Chase'e, kıkımını geriye iterek. Bana verdiği şeyin çok daha fazlasını istiyorum.

"Umarım doğrudur." Chase elini çektikten sonra kıkıma şaplak atıyor. Özgürce Shane'in kucağına tırmanıp onu merdivene sabitliyorum.

"Doldur beni." Kana susamış bir köpek gibi soluyorum. "Lütfen, doldur beni." Bilinçaltımda kısa süreli bir korunma düşüncesi belirliyor ama artık çok geç. Bu konuyu açamayacak kadar ileri gittim. Onları şimdi istiyorum. Aptalca bir risk alacağım. En azından hap kullanıyorum.

"Sadece bir kez sorman yeterli." Shane üç hızlı adımda onun sikini kavradı,

ve beni ona doğru itiyor. İlk yarık boğazımdan tiz bir inilti çıkmasına neden oluyor. İkinci yarık ise çığlık atmama neden oluyor. İki adamın vücuduma vereceği zarara hazırlıklı değildim ama mutluluk kesinlikle kör ediciydi. Her şeyden iki tane -eller, sikler, ağızlar- hepsi üzerime yağıyor. Hepsi tüketiyor ve talep ediyordu. Dışarıdaki müziğin gümbürtüsü, küçük merdiven boşluğundaki duvarlardan yansıyan hayvani homurtuları büyütüyor. Hiçbir şey bu kadar ilkel hissettirmemişti. Saf cinsel arzuya indirgenmiş hedonistik bir eylem.

Shane ve Chase bana sertçe biniyor, sınırlarımı test ediyor ve beni keşfedilmemiş sınırların ötesine itiyor. İkisinin birlikte verdiği his tarif edilemez. Her itişin tadını çıkarmaya çalışıyorum, vücudumun nasıl tepki verdiğini ezberliyorum, pelvik kaslarımın çaresizce sıkışması ikisini de içeride tutmak için savaşıyor. Boşalmak istemiyorum. Elimden geldiğince savaşıyorum, saf bir coşku dalgasında sörf yapıyorum. Bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu biliyorum. Cinsel engellerden arınmış, pervasız bir gece. Ama bitmesini istemiyorum. Sadece Shane'in dudaklarının ya da Chase'in ellerinin anısıyla kalmak istemiyorum. Henüz değil. Bu çok iyi. Çok yanlıştır. Çok yasadışı.

Çok seviyorum.

Çok derine indiğimi fark ettim. Ve umurumda değil.

"Bütün gece bizi tutacak mısın?" Shane doruğa ulaşmamı talep ederek kalçalarını yukarı doğru itiyor.

"Evet." Chase işleyen küçük deliğimin derinliklerine doğru tünel kazarken başımı geriye atıyorum.

"Bu kadar çok mu seviyorsun?" Shane'in sesi gergin, kendi orgazmı da pamuk ipliğine bağlı.

Cevap verme konusunda isteksizim. Bundan ne kadar keyif aldığımı bilmelerini istemiyorum. *Onlarla eğlenmek.*

Evet, bayılıyorum. Kapalı küçük alanda vücutlarının yanmasını seviyorum. Beni yakalamalarını, sahiplenmelerini, hatta korumalarını seviyorum. Beni ele geçirmelerini ve üzerimde güç sahibi olmalarını, neredeyse patlayana kadar beni doldurmalarını, tatlı bir acının kalıntılarıyla beni boş bırakmalarını, sonra da tüylerimi diken diken eden süreci baştan tekrarlamalarını seviyorum.

"Cevap vermek zorunda değilsin. Sevdini biliyorum." Chase vücudumu bastırırken Shane saçlarımı tutuyor. "Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyoruz. Ne kadar sıkı olduğunu. Ne kadar muhtaç olduğunu." Dayanılmaz hale gelene kadar pelvisini klitorisime sürüyor. Boşalmamı istiyor ve beni öyle ya da böyle boşaltacak. "Bize ne kadar sevdiğini söyle,"

diye talep ediyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum, tendonlarım davul gibi gergin.

"Gururlu küçük peri." Chase kıkımın yanaklarını açıyor ve derinlere gömülüyor. O kadar derine ki, içimde ulaştığı kavernoöz yer karşısında nefesim kesiliyor. Bu ana kadar varlığından haberdar olmadığım bir yer. Fiziksel ve duygusal olanın birbirine karıştığı bir yer. İkisi birlikte beni uçurumun kenarından atarken kararlılığım kırılıyor. Bana çılgılık attırmak için bir ekip çalışması ve klitorisim alev alırken, amım kasılırken ve mide kaslarım bükülürken çılgılık atıyorum.

"İşte bu. İşte bu kadar." Shane altımda geriliyor, ben hem onu hem de Chase'i zoraki bir uyarılma sağanağına tutarken boynundaki damarlar şişiyor.

Her bir ons sıvıyı toplayıp kendi salınımlarını ilerletmek için kullandıklarında, vücudumun bir santimi bile kontrolümde kalmadan tekrar tekrar ele geçiriyorum. İkisi de boşalırken hırlıyor ve acımasızca homurdanıyorlar. İki vahşi hayvanın avlarını parçalaması gibi.

Saldırı hafiflediğinde ve uzun süreli sarsıntılar azaldığında, Shane'in üzerine yığılıyorum. Bana kalan tek yetenek sadece nefes almak.

Bulanık bir görüşle, Shane ve Chase'in ellerini merdivenlere doğru sıkıca kenetlenmiş olarak seçiyorum. Bilinçsizce elimi onlarınkinin üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıp seks komasına giriyorum.

2

Gözlerimde parlayan güneşle uyanıyorum. Merdivenlerin üstündeki odanın penceresinden içeri sızıyor. Hemen hareket etmiyorum. Başım çarpıyor, vücudum kaskatı, bacaklarımın arasında korkunç bir ağrı var ve iki yabancı adam beni sıcak bir şekilde kucaklıyor.

Ne olmasına izin verdim? Corkscrew'un merdiven boşluğunda iki yabancıyı becerdim ve utanmıyorum bile. Utanmalıyım, değil mi? Saygın bir kadın böyle tepki vermez miydi? Böyle ahlaksız ve skandal bir şeyin olmasına izin verdiği için şok mu olur?

Ama pişman değilim. Özellikle de şimdi, dünyamı bir yumurta kabuğu gibi kıran iki adamın yanında uyandığım için. Güneş ışığında, her birinin özelliklerini takdir edebiliyorum. Shane'in çenesindeki sarı kirli sakal ve Chase'in yanağının üzerinde dalgalanan uzun, siyah kirpikleri. Dün gece araştıramadığım küçük detaylar. Bu sessiz anı hafızama kaydediyorum. Bunun kısa bir kesinti olduğunu biliyorum. Dün gece tek performanstı ve bu sabah son selam.

Önce Shane kırırdanıyor, boğazından yumuşak bir inilti kaçıyor. Bir an sonra gözlerini kırpıştırarak açıyor ve bakışları bana gelene kadar şaşkın şaşkın etrafına bakınıyor. Beklenmedik bir şekilde gülümsüyor. "Günaydın."

Vay canına, gerçekten muhteşem. Gözleri kahverengi benekli çarpıcı bir ela renginde ve saçları güneş ışınlarının altında parlayan sıcak bir altın sarısı.

"Günaydın," diye nazikçe cevap veriyorum, yanaklarımın sadece bana baktığı için kızardığını biliyorum. Hâlâ çıplaktım ve hem onun hem de Chase'in kollarına dolanmıştım. Nasıl bu şekilde uyuduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Merdivenlerde, şimdiye kadarki en garip pozisyonda.

"Bir daha asla." Chase inliyor, dönerken yüzünü buruşturuyor. "Yatakta, masada, yerde, plajda, kanepede, duşta, hatta arabanın arka koltuğunda, ama bir daha asla merdivenlerde." Gözlerini açıyor ve beni süzüyor. Dün geceki gibi karanlık, ama bu sabah biraz yaramazlık var.

"Onu dinlemeyin. Uyandığında sadece huysuz oluyor." Shane bana doğru uzandı ve onu itti. "Merdivenlerde sevişin diyorum, merdivenlerde uyumayın yeter." Shane oturuyor ve geriniyor, kaslarının sertleştiği belli.

"Bunu kabul edebilirim." İki adam da bana odaklandı. Birden kendimi

Güneşten daha büyük bir spot ışığı altındayım.

"Bunu duyduğumuza çok sevindik." Shane'in kadifemsi tınısı çıplak bedenimin her santimini okşuyor. Dün gece bana hissettirdikleri her şey cinsel bir dalga halinde geri gelirken çıplak bedenim kavrulmaya başlıyor.

Ama vücudum tepki verdiği kadar hızlı bir şekilde, Shane'in devasa saatindeki saate bir göz attığımda itiraz ediyor. Daha iyi bakmak için bileğini kavıyorum ve sekize on kaldığını görünce panikliyorum.

"Kahretsin. Gitmem gerek." Yerimden fırlayıp giysilerimi topluyorum ve kapıdan restoranın ana salonuna çıkarken onları sürüklüyorum. Tam bir saat sonra son derece önemli bir toplantım var.

Etrafa hızlıca bir göz attım. Beklediğim kadar kötü değil. Acaba herkes ne zaman dağıldı? Barın arkasından çantamı alıp çılgınca anahtarlarımı ararken çok yüksek bir "Ah-hem?" sesi duyuyorum.

Kafamı kaldırdığımda Shane ve Chase'in orada dikildiklerini görüyorum, kollarını kavuşturmuşlar, belli ki hiç eğlenmemişler. "Bizi öylece bırakıp gidecek misin?" Chase kesin bir ifadeyle sordu.

Suçlulukla gülümseyip geriye doğru yürüyorum. "Evet. Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

İkisi de peşimden koşuyor ve tam elimi ön kapıya koyduğumda bana yetişiyorlar.

"Seni tekrar görebilir miyiz?" Shane bastırıyor, ön kolumu hapsediyor.

İkisinin de yakışıklı yüzlerini inceliyorum. Kalbim, midem ve amım pır pır ediyor. "Nerede çalıştığımı biliyorsun." Havucu çekici bir şekilde sallıyorum, sonra kapıdan çıkıp kayboluyorum.

Bu çok kabaydı ama ikisini de bir daha görmeyeceğime neredeyse bahse girebilirim. İnsanlara pek güvenim yok, özellikle de erkeklere. Dün gecenin ne olduğunu biliyorum. Onlar için ne olduğumu. Anlatılacak bir hikaye. Jersey Shore'daki batakhane merdiven boşluğunda değersiz barmenle seks. Ve ben bununla iyiyim. Bu bir maceraydı. Ölmeden önce yapılacaklar listemden çıkarabileceğim bir cinsel deneyim.

Dün geceye kadar ateşli bir biseksüel çiftle üçlü yapmanın yapılacaklar listemde olmaması komikti, ama hey, hayat böyledir. Chase haklıydı. Artık adım atmak yok.

-Sırtım beni öldürüyor.

Üç blok ötedeki eve koşturuyorum. Dairem çok büyük değil. Okyanus manzaralı üç katlı bir apartman. Bir sandalyenin üzerinde durup sola doğru eğilirseniz, mutfak penceresinden lacivert denizi bir anlığına görebilirsiniz.

Kısa saç kesimine henüz alışmadığım için çok fazla şampuan kullanarak hızlıca duş alıyorum. Fön çekiyorum, pudralıyorum ve koku gideriyorum. Sonra üzerime

en güzel düğmeli gömlek, kalem etek ve muhafazakar topuklu ayakkabılar. İş kıyafetlerinden nefret ediyorum. Aynaya son bir kez bakıyorum, sayısız kez perçemlerimi kenara fırçalıyorum. Belki de pembeyi beklemeliydim. Saç kesimi seksi; kesinlikle beni etkiliyor. Bir an için dün geceye geri dönüyorum, Shane'in beni becerirken kısa saçlarımı nasıl boğduğunu hatırlıyorum. Karnım sızlıyor. Kahretsin, çok ateşliydi.

Kapıdan aceleyle çıkarken tahrik olmuş hissi üzerimden atıyorum. Şu anda onları düşünemem, tek yapmak istediğim bütün gün yatakta uzanıp kendime dokunmak ve dün geceyi tekrar tekrar yaşamak olsa da.

Eski model -tamam, eski kışlı- Civic'ime atlıyorum ve sahil şeridinin yeniden geliştirilmesinin hızla devam ettiği şehrin kuzey tarafına gidiyorum. Son üç yılda tonlarca yeni konut, mağaza ve restoran inşa edildi. Uykulu sahil kasabamız yeni bir cazibe merkezi haline geliyor ve turizm gelişiyor. Beni yanlış anlamayın, değişiklikleri seviyorum. Sadece bunu nasıl yaptıklarını beğenmiyorum.

Eyaletteki en büyük konut geliştiricisi olan Winters Travers'in uydu ofisinin otoparkına giriyorum. Mülk ve ev sahiplerinin üç kuruşuna milyonlarca dolar değerinde sahil evleri inşa ettiler. Sahte emsaller ve düşük değer biçmelerle arazilerini değerinin çok altında satın alarak onları dolandırıyorlar. Bu bir otoyol soygunu ve kimse onları durdurmaya ya da onlara karşı durmaya çalışmıyor ... ta ki bugüne kadar.

Binanın çift kapısından içeri giriyorum ve telefon üstüne telefon eden resepsiyon görevlisinin yanına gidiyorum.

"Adın?" diye soruyor şeker gibi tatlı tatlı beni süzerken.

"Jennifer Reeves, Bay Winters'ı görmek istiyor. Randevum var," diye duyuruyorum kendimden emin bir şekilde. Beni istediği kadar yargılayabilir. O da benim gibi her seferinde bir sütyen askısı takan bir kadın, onunki Victoria's Secret'tan benimki Walmart'tan gelse de fark etmez.

Önündeki bilgisayarda bir şeyi kontrol ediyor ve sonra samimiyetsiz bir şekilde gülümsüyor. "Bay Winters bekliyor. Geç kaldınız."

Resepsiyon görevlisinin başının üzerindeki saate bakıyorum. Dokuzu beş geçiyor. *Bana biraz izin ver.*

"Olur böyle şeyler," diye alay ediyorum. "Nereye gidiyorum ben?"

Kalemle çizilmiş bir kaşını kaldırıyor. "Asansörler. Üçüncü kat. Sağınızdaki kapı." Kaleminin ucuyla işaret ediyor.

"Teşekkürler." Yürümeye devam ediyorum, eğer başka bir sebep yoksa

Güven.

Asansörle üçüncü kata çıkıyorum ve sağdaki cam kapıdan içeri giriyorum. Yine mükemmel bir resepsiyonistle karşılaştım.

"Bayan Reeves?" diye neşeyle soruyor. Gerçekten. Bana Shayna' y 1 hatırlatıyor. Sarışın, neşeli ve çekik gözlü.

"Evet."

"Bekliyor." Arkasındaki çift kapıyı işaret ediyor. Derin bir nefes alıyorum ve girişten geçip tavandan tabana pencereleri ve parıldayan Atlantik Okyanusu'nun fon oluşturduğu devasa bir konferans salonuna girerken savaşa hazırlanıyorum.

"Bayan Reeves. Lütfen oturun. Ben de bekliyordum." Bana bir kez daha hatırlatıldı. Beş dakikadır. Beş dakikadır bekliyorsun. Aş artık şunu. İddialı bir şekilde odanın içinde yürüyorum ve kusursuz giyimli adamın yanına oturuyorum. Ty Winters hiç de hayal ettiğim gibi biri değil. Hayal ettiğimden çok daha genç, bakır saçları ve cesur yeşil gözleriyle diktatörce yakışıklı ve hazır olduğumdan çok daha korkutucu.

"Ben bir Bay ... bekliyordum." Önündeki kırmızı dosyayı ilgisiz bir şekilde açtı. " . . . Nathaniel Jackson."

"Bay Jackson şu anda bir bakımevinde ve sağlık durumu kötü. Onun adına konuşmak için buradayım." Sahip olduğum ince duruş ipine tutunuyorum.

"Siz onun vekili misiniz?" "Bir bakıma."

"Bayan Reeves." Ty sanki değerli vaktini boşa harcıyormuşum gibi iç geçiriyor. "Bay Jackson adına konuşmaya yasal olarak yetkili olmayan biriyle sözleşmeler ve müzakereler hakkında konuşmaktan rahatsız oluyorum."

"Sorun değil, çünkü buraya sözleşmeler ve pazarlıklar hakkında konuşmaya gelmedim. Satmadığımızı söylemek için buradayım."

"Bayan Reeves-" diye hemen itiraz eder.

"Nefesinizi boşa harcamayın Bay Winters. Tirbuşon satılık değil."

"Tekrar düşünmenizi tavsiye ederim. Bu cömert bir teklif."

"Bu saçma bir teklif ve sen de bunu biliyorsun," diye çıkışıyorum.

Yeşil gözleri iğne ucu kadar keskinleşiyor. Genç Bay Winters'ın insanların kendisine cevap vermesine alışık olmadığını tahmin ediyorum. İnanılmaz derecede başarılı, iyi eğitilmiş ve hiçbir şey istemeyen bir Ivy League pisliği olduğu açık. Takım elbisesi muhtemelen benim hayatımdan daha değerli. Ama bunun beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Güçlü olması, zenginlere vermek için fakirlerden çalabileceği anlamına gelmiyor. Nüfusun yüzde biri

Newhaven Sahili onun inşa edeceği apartman dairelerini karşılayabilir. Winters Travers gelmeden önce bu bölge huzurlu ve sessizdi. Kusursuz bir sahil şeridi kaçamağı. Şimdi, tüm yeni gelişmelerle birlikte vergiler artıyor, toplum değişiyor ve aileleri nesillerdir burada yaşayan insanlar, artık sahil kenarındaki evlerini karşılayamadıkları için dışarı itiliyor. Kıyı şeridi ne zaman sadece zenginler için olmaya başladı bilmiyorum ama çok kötü. İşte bu yüzden Corkscrew'dan vazgeçmeyi reddediyorum. Küçük restoran için planlarım var ve açgözlü bir müteahhidin bunları mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Alabileceğiniz en iyi teklif bu. Bay Jackson'ı tekrar düşünmeye çağırıyorum. Değişim geliyor," diye tehdit ederek dosyayı sert bir şekilde önüme koydu. "Kasaba bu yeniden geliştirmeyi istiyor ve sizin küçük kuruluşunuz onların yoluna çıkmayacak. Bay Jackson'ı teklifi kabul etmesi için ikna edin."

Soluk mavi gözlerimi Ty Winters'a dikiyorum. "Bay Jackson'ı bir şey yapmaya ikna etmek zorunda değilim. Kabul etmiyoruz. O yüzden o boktan teklifinizi alıp bir tarafınıza sokabilirsiniz."

Konferans odasının kapısı aniden açıldığında tiradım yarıda kesildi.

"Ty, sana göstermek istediğim özellikler var-" Ten rengi takım elbiseli, uzun boylu, sarışın bir adam elinde bir tabletle içeri girer. Kafasını kaldırdığında Ty'nin yalnız olmadığını görünce durdu. Gözlerimiz kilitleniyor ve birden kusmak istiyorum. "Hâlâ toplantıda olduğunu fark etmemiştim."

"O değil. İşimiz bitti." Midem bulanarak ayağa fırladım. Tek kelime etmeden Shane'in yanından hızla geçip sanki sihirli bir şekilde kapıları açacakmış gibi asansörün düğmesine basıyorum.

"Jenn?" Shane arkamdan adımları sesleniyor. Gözlerimde savunmacı bir bakışla yavaşça arkamı dönüyorum.

"Onun için mi çalışıyorsun?" Tıslıyorum. "Dün gece Corkscrew'a bu yüzden mi geldin? Keşif için mi?"

"Hayır," diye itiraz etti Shane. "Chase ve ben şehre yeni döndük. Bir sonraki projemize başlıyoruz."

"İkiniz de onun için mi çalışıyorsunuz?" Tiksindim.

Shane bana inanamayarak başını sallıyor. "Neden Ty ile buluşuyordun?"

"Sanki bilmiyorsun." Asansör kapıları açıldı. *Tanrıya şükür.*

"Bilmiyorum." Ben lobi düğmesine basarken ağzı açık kaldı.

"Elbette." Kapılar kapanırken kollarımı kavuşturup ters ters bakıyorum.

Ne kadar aptalım. Düşmanla yatmak terimi bundan daha uygun olamazdı. Binadan çıkıp arabama bindiğimde ve uzaklaştığımda mide bulantım devam ediyor. Magnolia Huzurevi'ne yanaşana kadar öfkemi tütün gibi çiğniyorum. Birkaç derin nefes alarak kendimi toparlamak için direksiyonu sıkıyorum. Oraya yıpranmış bir halde gidemem. Babamın ihtiyacı olan son şey bela koklamaya başlamak. Yeterince endişelenecek şeyi var.

Resepsiyonda imza atıyorum ve Daisy'ye küçük bir gülümseme veriyorum. "Günaydın Jenn. Bugün çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler. Bir toplantıdan yeni geldim." İçten içe kaşlarımı çatıyorum. "İş kıyafetlerinden nefret ediyorum."

Hafifçe gülüyor. "Hepimiz öyle değil miyiz? Ben de bu yüzden hemşire oldum." Çiçekli önlüğünü çekiştiriyor. "Her gün gündelik cuma."

"Kariyer seçmenin bir yolu da bu. Hastamız bugün nasıl?"

"Huysuz olduğunu duydum." Dudaklarını büzüyor.

"Yani, normal mi?" "Hemen hemen."

"Bunu duyduğuma sevindim." Oda 404'e gitmeden önce masaya vuruyorum. Topuklarım yol boyunca karo zeminde tıkırdıyor, sessiz koridoru çalkalıyor. Beni tedirgin ediyor. Odaya girerken Shane ve Chase'i ve kimin için çalıştıklarını unutmaya çalışıyorum. Pops, nam-ı diğer Nathaniel Jackson, yatağına uzanmış, huzur içinde dinleniyor. Televizyonda her zamanki gibi Sports Center bangır bangır çalışıyor. Sesi kısıktan sonra yatağının kenarına oturup onu uyurken izliyorum. Nefesleri ağır ve ağzı gevşek. Koyu teni kül rengine dönmüş, çenesindeki ve başındaki saçlar neredeyse tamamen beyazlamış. Yaklaşık on iki yıl önce onunla ilk tanıştığım zamana kıyasla şimdi çok farklı görünüyor. İlgi ve yiyecek bir şeyler arayan, ihmal edilmiş bir gençti. Ailem benimle uğraşamazdı, bu yüzden ben de koşulların ve ilgisizliğin kurbanıydım. Babam balıkçı teknesinde içki içmeyi her şeyden daha çok önemsiyor, annem ise bir sonraki erkek arkadaşının kim olacağından endişe ediyordu. Benden büyük bir üvey kardeşim var, Tommy, ama onu yıllardır ne gördüm ne de haber aldım. On sekiz yaşına geldiğinde Deniz Kuvvetleri'ne katıldı ve bir daha da arkasına bakmadı. Onu kim suçlayabilir ki? Babam ortaya çıkmaya karar verdiğinde, Tommy onun kişisel kum torbasıydı.

Kardeşim gitmeden önce kayda değer bir şey yaptı. Beni korudu. Babamız bir gece peşime düştü ve Tommy onun bunu bir daha asla yapmamasını sağladı. Bu onun on sekizinci doğum gününden üç hafta önceydi. Ben on bir yaşındaydım. Borcunu ödedi.

babama on katını ödedim. Şiddetli dayaağı ve sonrasında yaşanan kanlı olayları hâlâ hatırlıyorum. Babamın yüzü o kadar şişmişti ki günlerce iki gözünü de açamamıştı. Beni savunduğı için Tommy'ye her zaman minnettar olacağım. Beni koruduğı için. Keşke gitmeseydi ama anlıyorum. Umarım her neredeyse, her ne yapıyorsa, mutludur.

Pop uykusunda inliyor ama uyanmıyor. Burnundaki tüp, ciğerlerinin çaresizce ihtiyaç duyduğu oksijeni sağlıyor. Elini tutmak istiyorum ama onu rahatsız etmek istemiyorum. Şiddetli öksürük ve zatürre yüzünden iyi uyuyamıyor. Tam bu düşünce aklımdan geçerken öksürük krizine giriyor ve irkilerek uyanıyor. Biraz su getiriyorum ama zayıf vücudu şiddetli öksürükler yüzünden sarsılırken elini protesto etmek için kaldırıyor.

Çaresizce izlerken kalbim parçalanıyor. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Kimsenin yapabileceğı bir şey yok.

"Su, su," diye mırıldanıyor sonunda, elimdeki küçük pembe bardağı işaret ediyor. Hemen uzatıyorum. Pops'la ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Haftalardır Corkscrew'un kilerinden yiyecek çalışıyordum, garsonlar hazırlanırken gizlice içeri giriyor ve bulabildiğim her lokmayı aşırıyordum. Bir gün beni yakaladı. Fötr şapkalı ve purolu, iri yarı, korkutucu bir siyah adam. On üç yaşındaydım ve korkudan aklıma kaçırmıştım. Gideceğim yerin bir polis arabasının arkası olduğuna emindim. Ama polisi aramak yerine, bana bir önlük verdi ve yemek yemek istiyorsam, akşam yemeğim için çalışmam gerektiğini söyledi. Böylece o gece ve ondan sonraki her gece haftalarca bulaşık yıkadım. Babamın sokak kedisiydim. Beni bir kez beslediğinde geri gelmeye devam ederdim. Bir süre sonra benimle ilgilenmeye başladı. Okulumla, geleceğimle, mutluluğumla. Beni cesaretlendirdi, doğru yolda olduğumdan emin oldu ve beni orada tuttu. Hayatımda beni gerçekten önemseyen tek yetişkindi ve ben de onu sevmeye başladım. Ona saygı duydum. İnanılmaz bir rol modeliydi. Herkes ona hayrandı. Özellikle de bana.

Lise boyunca bana restoran işini öğretti ve yaşıml ilerledikçe bu işe girmeme izin verdi. Sırada çalışmama, masaları beklememe ve kokteyl servisi yapmama. On altı yaşıma geldiğimde ve çalkantılı ev hayatımdan bıktığımda beni yanına aldı. Restoranın ikinci katındaki boş odayı bana verdi. Pek bir şey değildi. Tozlu, cereyanlı ve ıssızdı ama birlikte tamir ettik ve yaşanabilir hale getirdik. Kendi küçük güvenli sığınağım. Bu, babama olan sadakatimi pekiştirdi. Bu adam bana her şeyini verdi ve karşılığında sadece güçlü ve istikrarlı bir şekilde büyümemi istedi. Ben de öyle yaptım. Onun sayesinde.

"Şimdi iyi misin?" Titremesi azalırken fincanı alıyorum.

"Peki." Boğazını temizledi, gözlerini açtı ve bana iyice baktı. "Ne halt ettin sen kızım?" Yüzünü buruşturdu.

Tekrar yatağın kenarına oturuyorum ve kısa sarı bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum.

"Saçımı kestirdim."

Dudağını kıvrıyor. "Kimse sana kafana tek boynuzlu at sıçtığını söyledi mi?" "Babalık!" Bir kahkaha patlattım. "Beğenmedin mi?"

"Bu Janine'in işi mi?"

"Oradaydı, evet." Kıkırdıyorum, hesap verebilirim.

"Anlamıyorum. Siz kızlar ve sürekli değişen saç renklerin de neyin nesi?"

Omuz silkiyorum. "Kişisel ifade."

"Kendini ifade etmek istiyorsan, bir kitap yaz. Bir yemek pişir, bir şarkı çal." Bana öğüt veriyor. Evet, bu babalık.

"Yemek yapıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Hem de çok."

"Güzel." Yatağa yerleşiyor. "Devam et. Bu işi seviyorsun. Yeteneklisin. Çok ileri gideceksin." Gözlerini kapatıyor.

"Bunların hepsi senin sayende oldu."

Sırıttıyor. "Övgüyü ben alacağım." Adam hiçbir şekilde mütevazı değil. "Memnuniyetle veririm." Elini tutuyorum.

"Winters ile görüşmen nasıl geçti?" Tek gözünü açıyor ve yüz ifademi bir kitap gibi okuyor. "O kadar iyi, ha?"

"Ona satmayacağımızı söyledim. Hoşuna gitmedi."

Pops elimi tutarak derin bir iç çekti. "Jennifer, parayı al. Burayı sat. Yepyeni bir başlangıç yap."

"Hayır. Tirbuşon benim evim. Elimde kalan tek şey. Onu yıkıp yerine apartman dikecek adı bir müteahhide asla satmayacağım. Bu eyalette onlardan yeterince var," diye öfkelen dim. "Hacizleri ödeyeceğim ve tadilat yapacağım. Göreceksiniz. Planlarım var. Bunu yapabilirim."

Babam başını bana doğru sallıyor, dudağının bir tarafı kıvrılmış.

"İnatçı kız." "Senden de talep edebileceğim bir özellik."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap, ama gururunun seni kör etmesine izin verme." Tekrar öksürmeye başladı. Sert, vücudu titreten kesikler. Nöbet geçene kadar onu tutuyorum. "Her şeyin bir zamanı vardır." Gözlerimin içine bakıyor ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum. Restorandan daha fazlasını ima ettiğini biliyorum. Fazla zamanı kalmadı ve bu beni mahvediyor.

"Denemem gerek."

Yüzü yumuşar. "Beni çocuklarla kutsamadığı için Tanrı'ya çok uzun süre kızgındım. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Beni senin için saklıyormuş. Benim kanımdan ve canımdan olmayabilirsin ama sen benimsin. Sert kafan ve her şeyinle."

Bulutlu kahverengi gözlerine bakıyorum. Sağlığı o kadar hızlı kötüleşti ki, neredeyse hâlâ burada olduğumuza inanamıyorum.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. En azından onun önünde. "Savaş, yaşlı adam." Alnından öperim.

"Başka bir yol bilmiyorum." Biraz daha öksürüyor.

"Güzel," diye takılıyorum ayağa kalkarken. "Tirbuşon'a gitmem gerekiyor. Partiden sonra ortalığı toparla."

"Janine ve Jack'in son buluşması nasıldı?"

Garip bir şekilde durakladım. Benim, Shane'in ve Chase'in merdiven boşluğundaki yasadışı görüntüleriyle savaşıyorum. "Olaylı."

Pops beyaz kaşlarını kaldırıyor. "Olaylı mı? Restoranım hâlâ ayakta mı?"

"Öyle," diye onaylıyorum. "Alkol kaldı mı? O başka bir hikâye." İnliyor.

Gülüyorum, ona bir hoşça kal öpücüğü veriyorum, sonra da soluk sarı odadan çıkıyorum.

Şu anki durumunda bile, babamla kısa bir ziyaret beni her zaman daha iyi hissettirir. Bu hissin kısa sürmesi çok kötü çünkü dışarı çıktığımda iki adam arabamı koruyordu.

Lanet olsun. Beni nasıl buldular?

Herhangi bir yüzleşmeden kaçınmayı umarak doğruca sürücü tarafına doğru yürüyorum. İkiisiyle de hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Kimin için çalıştıklarını öğrendikten ve neden Newhaven Plajı'nda olduklarını tahmin ettikten sonra değil.

Kilit açma düğmesine basıyorum ve kapı koluna uzanarak aşağıya bakıyorum.

"Böyle mi olacak?" Chase kalçasını sürücü tarafındaki kapıma sıkıca sabitleyerek soruyor.

"Lütfen inin." Kapı koluna asılıyorum ama kapı kapalı kalıyor.

"Bizimle konuşana kadar olmaz," diye sertçe itiraz ediyor. Obstante

Man. "Söyleyecek bir şey yok."

"Söyleyecek çok şey var Jenn."

"Bak," diyerek ona haddini bildirdim. "Dün gece eğlenceliydi. Hatta inanılmazdı. Ama artık bitti. Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma gideceğim."

"Hayır. Olmayacak," diye itiraz ediyor Shane, arkamdan yaklaşarak.

"Neden?"

"Çünkü dün gece inanılmazdı. Ve bunun tekrar olmasını istiyoruz. Seninle birlikte. Tekrar ve tekrar."

"Aklınızı kaçırmışsınız. Bu tek seferlik bir anlaşmaydı." "Neden?"

"Çıkar çatışması," diye sızlanıyorum.

"Ty seni satın almak istediği için mi?" Shane soruyor.

"Evet. Ve satmıyorum. Asla. İkinizin beni kandırmak için sinsice içeri girmeye çalışmanıza da ihtiyacım yok."

"Ty'a satın satmamanız umurumuzda değil. İstemiyorsan satma. Tek önemseydiğimiz seninle birlikte olmak." "Neden?" Gözlerimi hızla kırptırdım, geri çekildim.

"Çünkü dün gece özel bir geceydi. Aramızda bir bağ vardı. Bana bunu hissetmediğini söyleme."

İnkâr etmeye çalışarak çenemi sıktım. Ama Shane haklıydı; aramızda bir bağ vardı. Üçümüzün de. Ama onlarla bir şey keşfetmek berbat bir fikir.

"Neden bunun peşinden gitmek istiyorsunuz?" Soruyu her ikisine de yönelttim. "Birbirinize sahipsiniz. Bana ne için ihtiyacınız var?"

Her biri biraz daha yaklaşıyor. "Sana ihtiyacımız var çünkü Chase'de bunlar yok." Shane uzanıyor ve iddialı bir şekilde göğüslerimi avuçluyor.

"Ve Shane'de bu yok." Chase kalçalarımın tepesini avuçlarken keskin bir nefes alıyorum. "Aramızda bir kadın hissini seviyoruz. Onun tatlı dudaklarını, baştan çıkarıcı kıvrımlarını ve dar, ıslak amını seviyoruz." Chase elinin topuğuyla daha fazla baskı uygulayarak klitorisime sürtünüyor. Karıncalanan, gıdıklanan, hain klitorisime.

Güpegündüz beni ellediklerinde hafifçe nefes alıyorum.

"Bize hayır de. Hemen şimdi, burada hayır deyin, biz de sizi rahat bırakalım." Bakımlarını durdurmak için her birinin bileğini tutuyorum. Bu sabah onlar hakkında öğrendiklerime rağmen sadece kısa dokunuşları bile bende "Evet!" diye bağırma isteği uyandırıyor. Çalıştıkları adamdan ve temsil ettikleri şirketten ne kadar nefret etsem de, birey olarak içimdeki ahlaksız bir parçaya ulaşıyorlar. Derinlere gömdüğüm bir parçama. Korku için mi? Utanç için mi? Tam olarak emin değilim. Belki de bir hayal kırıklığı olarak görülmekten kaçınmak için. Dün geceki gibi pervasız kararlar veren bir kadın olarak. Ama bu sabah uyandığımdan beri bu deneyim beni çağırıyor. Elleri, dudakları, tam şu anda gözlerindeki arzulu bakış. Onları istiyorum. Tek bir erkeğe ilgi duymakta hep zorlanmışımdır, ama belki iki kişiyle birlikte olmak?

"Ne olacak peri?" Chase bastırıyor.

"Satmanız için ikinizden de baskı yok mu?" Şart koşuyorum.

"Hayır. Sen konuşmak istemediğin sürece bu konuyu açmayacağız bile."

Derin düşüncelere dalmış bir halde dudağımı çiğniyorum.

"Hadi Jenn. Bize bir şans ver. Bir şans. Bir şans." Shane kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde tıslıyor.

"Peki," dedim. "Bir. Şans."

İkisi de zaferle kulaktan kulağa gülümsüyor.

İç çekiyorum, sürüklenmek üzere olduğum bu yolun riskli ve tehlikeli olduğunu biliyorum. "Bana telefonunu ver," diye sertçe rica ediyor

Chase. Çantamdan çıkardım ve

isteksizce verdim. "Sana adresimizi mesaj atarım. Bu gece çalışmak zorunda mısın?"

"Hayır. Restoran düşük sezonda Pazartesi ve Salı günleri kapalıdır."

Chase hınzır bir sırıtışla ağzının kenarını yukarı doğru kıvırdı. "Güzel. Yani kırk sekiz saat boyunca tamamen bize kalacaksın."

"Hayır-" Ben daha itiraz etmeye fırsat bulamadan, Shane kalçalarımı sıkıca kavrarken o beni duygusal bir öpücükle susturuyor. Ortalık yerdeyiz, bu yüzden aralarındaki sevgi gösterisinin ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum. Şu an için çok ileri gitmemesini umuyorum. Tüm bunları kafamda toparlamam gerekiyor. Winters Travers'dan hışımla çıktıktan sonra ikisini de bir daha görmeyeceğimden emindim ama işte buradayız. Üçümüz birlikte kaldırımı ayaklarımızın altında eritmek üzereyiz. Sanki birbirlerinin zihnini okuyabiliyorlarmış gibi beni hep birlikte serbest bırakıyorlar.

"Beni nasıl buldun?" Başım dönerek sordum.

"Chase evde bir şey unutmuş, otoparka girerken sizi çıkarken görmüş. Birkaç saniye sonra dışarı koştum ve seni takip ettik." Shane açıklıyor.

"Kurnazlık." Düşünüyorum.

"Ve şanslı ve kozmik." Shane ekliyor.

"Ben kadere inanmam. Ya da inanca." Ona kayıtsızca bilgi veriyorum.

"Belki de yapmalısın." Chase anlamsızca kaburgalarımı dürtüyor ve ben de sıçıyorum. "Bu gece. Saat altıda. Geç kalma," diye emrediyor Chase, ben sersemlemiş bir halde orada dikilirken. Bu iki adam. Tanrım, bu iki adam.

"Altı. Anladım," diye yineliyorum, başım dönüyor, onlar her yerde dolanırken

Pahalı takım elbiseler içinde seksi ve ateşli bir şekilde arabalarına doğru gidiyorlar. Tabii ki, jete benzeyen pahalı siyah bir şey.

Sadece uzaklaşmalarını izliyorum.

Artık resmileşti.
Aklımı kaçırdım.

3

Saat altıyı on geçiyor ve ben arabamdan çıkamıyorum. Tabii ki, Shane ve Chase şehrin kuzey tarafında, sahilde büyük bir Winters Travers dairesinde kalıyorlar. İğrenç. Bu durum gittikçe daha iyi bir hal alıyor. Şeytan işi evin eşliğinden adım atmaya ne kadar isteksiz olsam da, ikisinin nasıl yaşadığına ve beni ilişkilerine davet etmeye neden bu kadar hevesli olduklarına içeriden bir bakış atmak için iki kat daha meraklıyım. Yani, tamam, küçük bir cinsel sarsıntıyı anlayabilirim, ama nedense Shane 'bağlantı' kelimesini kullandığında, sadece fiziksel bir yoldan daha fazlasını kastettiği izlenimine kapıldım. Bu da kafa karıştırıcı.

Sonunda cesaretimi topladım ve zili çaldım. Canı cehenneme. Hadi yapalım şu işi.

Bir süre sonra kapı açılır ve siyah polo tişörtlü, koyu renk kot pantolonlu Chase elinde bir torba şekerlemeyle çıkagelir.

"Bizi ekip ekmeyeceğinizi merak etmeye başlamıştık." Kenara çekiliyor.

I göz onu temkinli bir şekilde. "Bu çapraz benim Zihin. Neden? vardır sen şekerleme mi tutuyorsun?"

Külot eriten bir gülümseme gönderiyor. "Göreceksin. Kıçını buraya getir." Bela kokusu alıyorum.

İçeri girdiğimde açık renk ahşap zeminli, beyaz pencere işlemeli ve uçuk mavi dekorlu geniş, açık bir odayla karşılaşıyorum. Sahil şıklığı burayı mükemmel bir şekilde tanımlıyor.

"Hadi ama. Ben de tam ateşi yakmak üzereydim."

"Ateş mi?" Onu evin içinde takip ederken, gökyüzünü aydınlatan ve evin her odasına yayılan muhteşem gün batımını seyre diyorum. *Vay canına*. Chase beni güverteye götürüyor ve merdivenlerden inip doğruca sahile çıkıyoruz.

"Shane nerede?" Issız kumda kurulmuş taştan bir ateş çukuruna doğru yana yürürken soruyorum.

Chase okyanusa doğru başını sallıyor ve dışarı baktığımda sörf tahtası üzerinde küçük dalgalara binen karanlık bir figür fark ediyorum.

"Neden rahatsız olduğunu bilmiyor musun?" Chase şekerleme torbasını

bir battaniyenin yanında düzgünce yerleştirilmiş bir dizi Tupperware. Yemekler merakımı kamçılıyor. "Jersey sörfü onun alışık olduğu Kaliforniya dalgalarına hiç benzemiyor." Ellerini kalçalarına dayıyor ve battaniyenin üzerindeki gözden geçiriyor.

"İkiniz de oralı mısınız? Kaliforniya'dan mı?" Merak ettim.

Dikkatli kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Çok karanlık ve gizemli. "Shane. Ben buralıyım. New York'un hemen dışında küçük bir banliyö kasabasında büyüdüm. Bu gece hakkımızdaki her şeyi öğreneceksin."

"Yapacak mıyım?"

"Yapacaksın. Çok konuşmayı planlıyoruz." Ateşi yakmak için diz çöküyor.

"Beni bu yüzden mi davet ettiniz? Konuşmak için mi?" İnançsızlığım sesimden belli oluyor.

"Evet," diye cevaplıyor basitçe. "Randevularda yaptığın bu değil mi? Konuşmak? Diğer kişiyi tanımak?" Uzun bir kibrit çıkıyor.

"Evet, ama-"

"Sadece sevişmek istediğimizi mi sandın? Bizde bundan fazlası var, peri." Kütükler alev alırken Chase bana bir bakış attı.

"Ben öyle demek istemedim. İkinizin otoparkta söyledikleri. Sanırım ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Bu benim için tamamen yeni bir alan," diye itiraf ediyorum kendimce.

"Sorun değil. Sularda gezinmene yardım edeceğiz." Chase ayağa kalkıyor ve davetkâr bir gülümsemeyle elini bana uzatıyor. Bir süre sonra elini tutuyorum ve beni kendine çekiyor. Beni kollarının arasında tutarken ateş yüzümü ısıtıyor. "Bir merhaba öpücüğü için çok mu erken?"

"Hayır." Ona doğru eğildim ve ağızlarımız bir enerji patlamasıyla birleşti. *Vay anasını.* Chase tutuşunu sıkılaştırıp kucaklaşmayı derinleştirirken dillerimiz sürtünüyor ve boğuşuyor. Bu kısa, nabız hızlandıran bir sel, ayrıldığımızda başımı döndürüyor.

"Mmm . . ." Alnını benimkine yaklaştırıyor, beni hâlâ kollarıyla sarıyor. "Üstüne bindiğin ben olana kadar sabırsızlanıyorum ve o dudakları her zaman öpebileceğim."

"Seksten daha fazlasını istediğini sanıyordum," diye takılıyorum.

"Oh, var. Biliyoruz. Çok daha fazlası, ama bu tahmin edemeyeceğim anlamına gelmiyor." Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Ya da o güzel ağzın ve yapabileceklerinin hayalini kuruyorum."

Ona çok şey yapabileceğini söylemek istiyorum ama bu düşünceyi kendime saklıyorum. Onda

"Daha fazlası "nın ne olduğunu ve bu gecenin nereye gittiğini çok merak ediyorum.

Tüm dikkatimi Chase'e verdiğimden, çıplak enseme buz gibi damlacıklar yağana kadar Shane'in arkamdan gizlice yaklaştığını fark etmiyorum. Shane ıslak, tüylü kafasını hemen yanımda salladığında ciyaklayarak Chase'in kollarına atlıyorum.

"Hiç hoş değil." Uzaklaşmak için boşuna bir çabayla Chase'in bedenine tırmanırken gülüyorum. "Elimde değildi." Çenemi tutuyor, yüzümü eğiyor ve kendi komaya sokan merhaba öpücüğünü veriyor. Shane'in dudakları soğuk ve tadı tuz gibi, ama bu ağzının içini çikolata hamuru gibi yalamama engel olmuyor.

Bir kaşık.

"Merhaba," diye mırıldanıyor.

"Merhaba." Eriyorum.

"Bu gece alacağın bu kadar. Umarım hoşunuza gitmiştir."

"Pardon?" İkisine de kaşlarımı çatıyorum.

"Sana söylemiştim. Randevu gecesi." Chase beni bir plaj sandalyesine oturttu.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Shane dalgıç kıyafetini çıkarırken ve Chase yanıma otururken soruyorum.

"Maceracı barmenimiz hakkında her şeyi dikkatimiz dağılmadan öğrenmek istiyoruz." Shane kurulanırken beni aydınlatıyor ve gizlice ağzımın suyu akıyor. Dün gece ikisinin de vücuduna iyi bakamamıştım. Benimkini kuşbakışı görebildikleri kadar bile değil. Bu yüzden önümde duran muhteşem, gömleksiz adama bakma fırsatını değerlendirdim. Shane'in vücut yapısı Chase'inki kadar geniş değil ama kasları uzun, zayıf ve belirgin, göğsünde büyük, kanatlı bir dövme var. Dün gece görmediğim bir sanat. Kuruduktan sonra yanıma oturdu ve ben bir kez daha kutsal ateşten dar bir duvarın arasına sıkıştım.

"Şimdi beni yakaladığına göre, benimle ne yapmayı planlıyorsun?" İki yakıcı bakış kıyafetlerimde bir delik açıyor.

"Konuş," diye cevaplıyor

Shane. "Ne hakkında?"

"Her şey. Her şey. Sen, biz." "Neden?"

Milyon dolarlık soruyu soruyorum.

"Çünkü aramızda bir bağ var ve Chase ile ben bunu sürdürmek istiyoruz." "Tam olarak neyin peşinden?"

Chase ve Shane gizemli bir bakış paylaşıyorlar. Bunu yaptıklarını fark ettim ve dışarıda kalan tek adam olmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim. İkiye karşı bir asla adil değildir.

"Bir ilişki."

"Cinsel ilişki gibi mi? İkiniz de daha önce hiç bir kadınla birlikte olmadınız mı?"

İkisi de histeriye kapıldı.

Chase, "Daha önce de kadınlarla birlikte olduk," diyerek beni düzeltiyor. "Yani ilkiniz ben değil miydim?" Surat asıyormuş gibi yapıyorum.

"Hayır, ama ikimiz de senin çok özel olduğunu düşünüyoruz."

"Özel mi? Beni sadece yirmi dört saattir tanıyorsun. Ne kadar özel olabilirim ki?"

Shane nefes verir. "Jenn, ne önerdiğimizi düşünebilmen için her şeyi senin için masaya yatıracağım. Çok kısa bir süre içinde çok fazla şey olduğunun farkındayız. Ama Chase ve ben, demir tavında dövülür ve istediğimiz şeyin peşinden gideriz."

"Ve sen beni istiyorsun?"

"Evet, seni istiyoruz. Seninle romantik bir ilişki sürdürmek istiyoruz. Üçümüz. Birlikte."

"Ama sen beni tanımıyorsun bile." Duyduklarıma inanamıyorum.

"Biz sizi tanımak istiyoruz. Biz de sizin bizi tanımanızı istiyoruz. Bu gecenin bütün amacı bu. Cinsel olarak uyumlu olduğumuzu biliyoruz. O zaman kişiliklerimizin de uyuşup uyuşmadığını görmenin ne zararı var?"

"Çünkü siz ikiniz zaten birbirinize sahipsiniz. Bana neden ihtiyacınız var?" İnanmaz bir şekilde kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Jenn." Chase elimi tuttu. "Shane ve ben birbirimize bağlıyız, bu doğru, ama bir şeylerin eksik olduğunu hissediyoruz. Sanki ilişkimiz bir bütün değilmiş gibi-"

"Bir kadın olmadan mı?" O bitirmeden ben bitiriyorum. Chase başını sallıyor.

"Siz ikiniz hiç bir kadınla ilişki yaşadınız mı? Birlikte yani."

"Evet, kısaca biriyle birlikteydik. O doğru kişi değildi. Kötü bitti." "Ah, özür dilerim." Kaşlarımı çattım.

"Üzülme. En iyisi buydu. Ama ne istediğimizi fark etmemizi sağladı."

"Hangisi?"

"İkimizi de seven bir kadın ve muhtemelen bir gelecek." Vay be. Her şeyi masaya yatırmaktan bahsediyoruz.

"Ve sen benim o kadın olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Denemeden bilemeyiz. Bunu yapmaya istekli misiniz? Denemeye?"

Shane umutla soruyor.

"Randevu gibi mi? İkiniz de mi?" İkisi de gayretle başını sallıyor.

"Jennifer ..." Shane parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, böylece şimdi ikisi de ellerimden birini tutuyor. "Sana Jennifer denmesinden hoşlanıyor musun?"

"Hayır, Jenn'i tercih ederim," diyorum ona dürüstçe.

"Peki, Jenn." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve ben yumuşuyorum. O lanet ağzın gücü. İkisi de kendi tarzlarında gerçekten baştan çıkarıcı. "Birini bulmanın ne kadar zor olduğunu eminim sen de bizim kadar biliyorsundur. Üç kişiyle bir bağ kurmaya çalışmak daha da zor. Ama bu gerçekleştiğinde, kutsal bir üçlü gibi olur. Ve böyle bir şansın elimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz. Sende özel bir şeyler var. Chase ve ben bunu hemen anladık. Ve bunu keşfetmek istiyoruz."

Nutkum tutuldu. Bana özel olduğumu söyleyen tek adam ölüm döşğinde yatıyor. O söylediğinde buna inanmak benim için zordu; Shane söylediğinde inanmak daha da zor. Koyu renkli kütüklerin üzerinde kırmızı ve turuncu renklerin dans ettiği ateşe bakıyorum.

Dün geceyi ve üçümüzün birlikte geçirdiği kısa zamanı düşünüyorum. Merdiven boşluğundaki olaydan önce bile onların arkadaşlığından keyif almıştım. İki yakışıklı yüzden daha fazlasını gördüm. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Ama iki adam? Şeytan için çalışan. ? Bu ateşle oynamak olabilir. Hayır, daha çok bir dinamit lokumu gibi. Şüphe çok yaygın, ama enrika da öyle. Bu durumda ciddi şekilde yaralanabilirim ve suçlayabileceğim tek kişi de kendim olurum.

"Jenn?" Shane elimi sallıyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "*Kutsal* bir üçlü, ha?"

"Geldikleri kadar kutsallar."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bana daha çok sofı gibi geliyor."

Shane daha yakına eğiliyor. "Bebeğim, eğer bu iş olursa, hiç kimse senden daha fazla tapılacak ya da sevilmeyecek. Bu konuda hiçbir kutsallık olmayacak."

Shane'e boş boş bakıyor, bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar büyük bir etki yarattığını anlamaya çalışıyorum. "Ne diyorsun? Ateşle vaftiz kulağa hiç çekici geliyor mu?" Geniş ela gözlerinden yansıyan alevler onu bir ilahtan çok bir iblis yapıyor.

"Dini referansları bir kenara bırakalım ve gecenin nasıl geçeceğine bakalım derim."

Hem Shane hem de Chase ısınlanır. "Kulağa bir plan gibi geliyor." Chase beni serbest

bırakıyor

eğilip büyük bir tupperware'i açıyor. Bize dönmeden önce birkaç şeyle oynarken onu izliyorum. "Akşam yemeği." Bana ucunda küçük bir sandviç olan bir şiş uzatıyor. "Umarım turşu seviyordursun. Ve jambon ve peynir." Bir tanesini Shane'e uzatıyor ve ikisi de sandviçleri kızartmak için çubuklarını ateşin üzerine tutuyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum. "Bu jambon ve peynir yemenin yeni bir yolu."

"Bunu her zaman yaparız. Bir s o p a y l a dürtebileceğimiz her şeyi," diye açıklıyor Chase ekmeğini kızartırken beni ahlaksızca.

Gülüyorum. "Bildiğim iyi oldu."

"Başka ne bilmek istiyorsun?" Shane konuşmaya davet ediyor.

Sormadan önce tereddüt ediyorum, ama bu konu mutlaka açılacak, o zaman neden uzatayım? "Ty Winters için ne yapıyorsun?"

"Chase bir avukat. Ben mimarım." Shane hemen cevap verdi. "Ciddi misin?"

"Evet, cidden mi?" Chase araya giriyor. "İçinde yaşadığımız daireyi Shane tasarladı."

Çoğunlukla camdan yapılmış yapıya tekrar bakıyorum. İçinden sadece kısa bir süre geçmiş olsam da güzel olduğunu inkâr edemem. Hatta lüks.

"İyi iş çıkarıyorsun." Ona isteksizce iltifat ediyorum. Shane tereddütümü anlamış gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim." Duygu yüklü iltifatımı kabul etti. İşverenlerinden hoşlanmamam bizim için büyük bir engel olacak. Bunu şimdiden görebiliyorum. "Devam et, ateş et. Biz emrinizdeyiz."

Ağzımın kenarını sinsice kaldırıyorum. "Bu gece gerçekten bana dokunmayacak mısın?" Sandviçimi ateşten alıyorum ve kışkırtıcı bir şekilde üflüyorum.

"Hayır." Erimiş peynirden bir parça koparıp parmak uçlarımdan emerken hem Shane hem de Chase ağzıma odaklanıyor.

"Yazık . . . mmm, Gruyere." Havalı peynir beni şaşırttı.

"Hangisi beni daha çok tahrik ediyor bilmiyorum. Parmağını ağzına sokman mı, yoksa küçücük bir tadımla bunun ne tür bir peynir olduğunu anlamam mı?" Chase dikkatini ağzımdan hiç ayırmıyor. Parmağım hâlâ dudaklarımın arasındayken gülümsüyorum. "Yemek yapmayı severim. Corkscrew'daki menü benim eserim. Tüm tarifler bana ait," diye itiraf ediyorum.

"Bu çok etkileyici." Shane elimi tuttu. "Çünkü dün gece ağzımıza attığımız her şey çok lezzetliydi." İşaret parmağımın ucunu ısırtıyor ve yemekten çok daha fazlasını kastettiğini anlıyorum. Parmağımı çiğniyorum.

Onun ve Chase'in hayalleri düşüncelerimi bulandırırken alt dudağım. Üçümüzün bir araya gelişi. Vücudumun daha önce hiç olmadığı kadar ağırması. Aynı his geri geliyor. Sadece onların varlığında olmak bile açıklanamaz şeyler yapıyor. Açıklanamaz şeyler yapmak istememe neden oluyor. Onlara.

"Bana öyle bakmayı kes, Jenn. Tüm alacağın bu." Shane elimi bıraktı.

"Sana ne gibi bakıyorum?"

"Sanki dün gecenin tekrarını istiyorsun, tam burada, sahilde."

"Bu çok mu kötü olurdu?" Onlarla alay ediyorum.

"Hayır," diye araya giriyor Chase. "Ve olacak. Sadece bu gece değil. Ama seni bu sahilde ve o suda yakalayacağız. Kumlu, ıslak ve isimlerimizi haykırmaktan boğuk."

İnlememek için kendimi zor tutuyorum. Sadece bu görüntü bile yeni bir dona ihtiyaç duymama neden oluyor.

"Şimdi başka ne bilmek istiyorsun?" Chase konuşmayı ilerletir.

Umutsuz ve seks açlığı çeken biri gibi görünmek istemediğim için sorularına devam ediyorum. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Plaj sandalyesinde arkama yaslanıp sandviçten küçük bir ısırık alıyorum. Onları yiyemiyorsam bile en azından akşam yemeğimi yiyeceğim. Sikişmek yerine yemek. Bu benim için bile yeni bir kavram.

"Ty," diye başlar Shane.

Tabii ki.

"Chase onunla hukuk fakültesine gitti. Birkaç yıl önce beni işe aldı. Hayır cevabını kabul etmedi. İnatçı piç. Doğu Yakası'na taşınmaya pek hevesli değildim ama birkaç ay sonra Chase'le tanıştım ve bunu kadere bağladım." Shane, Chase'e hayranlık dolu bir ifade takınıyor ve bu gece ilk kez aralarındaki duygusal bağa tanık oluyorum. Bu, kafamı toparlamam gereken başka bir şey. Seks ve onun birbiriyle bağlantısı. Benden birkaç santim ötede nasıl öpüştüklerini hatırlamak heyecandan titrememe neden oluyor. Kahretsin, daha fazlasını istiyorum. Hem de çok. Hem de çok. Daha fazlasını.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Dalgın düşüncelerimi dağıtmak için soruyorum.

"Üç yıl."

Ve böylece üçümüz kararmış gece gökyüzünün altında, sahilde dalgalar kırılırken ve kalbim biraz daha açılırken derinlemesine konuşmaya başladık.

* * *

Acil işeme ihtiyacıyla uyandım. Yatağa uzandım, tenim yumuşak pamuklu çarşafın üzerinde kolaylıkla kayıyordu. Evet, onların yatağında uyudum. Hayır, seks yapmadık. Saatler süren koyu bir sohbetten ve bir çubuk üzerinde birden fazla yemekten sonra Chase ateşi söndürdü ve tartışmayı içeri taşıdık. Onların isteği üzerine, onların yatağına. Ben kimdim ki itiraz edeyim? Hatta içten içe şakalaşmamızı bile ummuş olabilirdim ama ikisi de mükemmel beyefendilerdi. Dünyada onlardan kaldığını kim bilebilirdi ki? İki sıcak, katı bedenin arasında, kadifemsi seslerini ve göğüslerinde titreşen tembel kahkahalarını dinleyerek dalıp gittim. En son ne zaman bu kadar rahat uyuduğumu hatırlamıyorum.

Shane ve Chase'in odası çoğunlukla beyaz renkte olup, burada ve orada plaj mavisi ve turkuaz vurgular var. Çok temiz ama sıcak ve şık.

Giysilerimin her bir parçası yerli yerinde dururken yataktan sıvışıyorum. Siyah atlet, sütyen, iç çamaşırı, kot pantolon. Evet, hepsi burada.

Şık beyaz şifonyerin üzerindeki aynanın önünden geçiyorum ve saçımı görüyorum. *Vay be*. Sert yatak başı. Bu kısa kesim beni parmağımı prize sokarak uyumuşum gibi gösteriyor. Sarı ve pembe bukleleri evcilleştirmeye çalışarak, banyo olduğunu umduğum yere koşuyorum ve kapıyı açarak bunaltıcı bir manzarayla karşılaşıyorum. İtfaiyeyi arayın, külotum alev alev yanıyor. Chase ve Shane, ıslak, sabunlu ve buharlı bir duşta dudak dudağa.

Vay canına. Lanet olsun.

Zihnimde, birlikte olduklarını biliyordum. Onları dokunurken, öpüşürken görmüştüm ama tam anlamıyla ihtişamlarına tanık olmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Kapı aralığında ağzım bir karış açık, sessizce birbirlerini yiyip bitirmelerini dikizleyen bir Tom gibi izledim; vahşi aslanlar, hırlayan ve kükreyen, şişkin kasları ve tamamen kalkmış sikleriyle. Birbirlerine mastürbasyon yaparken uzun, kalın sikler acı içinde geriliyor.

Chase önce beni fark ediyor, Shane'in dudağını ısıtırken ıslak kirpiklerini yukarı kaldırıyor. "Orada öylece duracak mısın yoksa bize katılacak mısın?"

Dokunmama kuralı kaldırıldı mı?

"Bölmek istediğimden emin değilim," diye cevap veriyorum, ağzım bir çöl kadar kuru. "Bizim için sakıncası yok." Shane'in sarı saç telleri gözlerine düşerken su

Duş başlığından üzerlerine yağmur yağıyor.

Çok uzun süre düşünmem. Sadece tetiği çekiyorum. "Bana bir saniye ver." Tuvaleti gizleyen kapının arkasına geçiyorum -bu banyo çok süslü-

işimi yapıyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum. Derin ve cesur bir nefes alarak, iki sert adamla birlikte duşa giriyorum. Beni hemen ıslak, köpüklü vücutlarının arasına hapsediyorlar.

"Seni uyandırdık mı?" Shane köprücük kemiğimi ısırırken Chase boynumun kıvrımını emiyor. Vücudumdaki her sinir ucu canlanıyor. Tenleri dokunulamayacak kadar sıcak; ağızları aç ve elleri ısrarcı.

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum ve beni baştan çıkarmalarına izin veriyorum. "Keşke yapsaydın." Shane'in ağzını yakalıyorum ve spreyden ve kendi heyecanımdan sıırılsıklam olurken onu hemen öpüyorum.

"Bir dahaki sefere, yapacağız." Chase arkadan göğsümü okşuyor, şişmiş, köpüklü sikini kıcımın çatlağı arasında kaydırıyor. "Eğil."

"Hayır."

"Neden?" Kalçalarımı emredici bir şekilde kavırıyor, itirazımdan hoşlanmıyor. Biraz.

"Çünkü ikinizi izlemeyi bitirmek istiyorum. Niyetimin Kesin ve bunda ciddiym."

İki çift yanan göz bana dik dik bakıyor. Bakışlarının aşırı ağırlığı beni bastırıyor ama gözümü korkutmuyor. Sahnenin nasıl oynandığını görmemek için daha önce gösteriye çok fazla yatırım yapmışım.

"İzlemek ister misin?" Chase beni Shane'in kollarından ayırdı. "Tamam." Beni düşün köşesindeki çıkıntıya oturttu. Benim sığabileceğim kadar genişti. "Bacaklarını aç." Dizlerimi ayırmaya zorluyor. "Sen izlerken kendine *dokun*."

Dudaklarımı korkuyla yalıyorum ve başımı sallıyorum. Başıma bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini tekrar Shane'e veriyor. Kaldıkları yerden devam ediyorlar, birbirlerinin sikini ölümüne kavramışlar ve ağızları birbirine kaynaşmış. Sıcak buhar mı yoksa yüksek vücut ısım mı beni terletiyor emin değilim ama tepeden tırnağa hafif bir film tabakasıyla doymuş durumdayım.

"Jenn," diyor Shane ve parmaklarımı kıvrımlarımı bulmaya teşvik ediyor. Kendime dokunur dokunmaz ikisi de inliyor. "İşte bu, bebeğim." Gözleri şehvetle bulutlanmış yarıklar. Kahretsin, tüm bu senaryo fena halde yoğun. İki vahşi adam gözümün önünde sevişiyor ve uyarılmamı hiç olmadığı kadar zirveye çıkarıyor. Orta parmağımın ucunu şişen klitorisimin etrafında dolaştırırken nefes nefese kalıyorum, her geçen saniye ısınan et dokunuşa karşı daha hassas hale geliyor. Shane'in dönüp göğsünü duş duvarına bastırmasını ve ellerini başının üzerine getirmesini izlerken daha sert ovuyorum. Chase ustalıkla parmaklarına biraz kayganlaştırıcı sıkıyor, sonra da parmaklarını partnerinin kıcından aşağı doğru kaydırıyor. Shane

Chase onu iyice hazırlarken inliyor ve homurdanıyor, vücudunu muhteşem bir coşkuyla geriyor. İkisi tarafından emilen Chase'in liderliğini takip ediyorum, Shane'e nüfuz ederken aynı anda orta parmağımı amıma batırıyorum. Üçümüz de kalp atışlarını hızlandıran bu cinsel eylemden kendi zevk seslerimizi çıkarıyoruz.

"Oh, Tanrım." İçimde tahrik edici bir his dalgalanıyor. Elimi daha sert pompalıyorum, Chase Shane'i duvara doğru sikerken ikinci bir parmak ekliyorum. Sikinın tüm uzunluğunu dışarı çekerken ve sonra tekrar tekrar içine girerken. *Ve tekrar tekrar.*

Bütün bu durum beni arzudan çılgına çeviriyor. Karanlık, ahlaksız, kendini beğenmiş bir arzu.

Yıldızları görene kadar klitorisimi gıdıklıyorum. Duş spreyinin sesi uzaklarda yankılanana kadar, şehvetim kudurmuş ve ihtiyacım doyumsuz. "Oh lanet olsun, boşalacağım!" Vücudum yol verirken ilan ediyorum. Serbest elimle, kaslarım titreşirken taş duş duvarını tırmalıyorum, sonra kontrolden çıkmadan saniyeler önce acı verici bir şekilde sıkılaşıyorum.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğum havayı içime çekerken, içlerinden birinin çenemi tutup "Aç kapıyı" dediğini hissettiğimde ancak toparlanabildim. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda Shane'in tepemde dikildiğini, zonklayan ereksiyonunun başının yüzümden bir santimetre uzakta olduğunu görüyorum. "Hadi bebeğim, çok yaklaştım," diye baskın bir şekilde yalvarıyor ve doruktaki sersemliğimle dudaklarımı aralayıp sikini yutuyorum. Ben onu sertçe emerken oburca inliyor, Chase'in kalçalarının her çekiç darbesinde uzunluğunun ucu boğazımın arkasına saplanıyor. Güç o kadar büyük ki, tırnaklarımı Chase'in kalçalarına batırarak kendimi onlara sabitlemek zorunda kalıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Sıkı tutun. Neredeyse oldu," diye homurdanıyor Shane, Chase acımasızca arkadan ona vururken. Çenem sonuna kadar gerildi ve bademciklerim yanıyor, ama dayanmak için deli gibi savaşıyorum. Sadece zevk sesleri bile dayanmaya değer.

Shane'in horoz dövüşüne bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, Chase acı verici bir şekilde homurdanıyor, cezalandırıcı kalçalarını durduruyor ve hareketsiz kalıyor. Bir an sonra, sanki uyum içindeymişler gibi, Shane bir eliyle saçlarımı kavırıyor ve boğazımdan aşağı boşalıyor. Tuzlu sıvının her damlasını itiraz etmeden yutuyorum. Baş üstümde sallanırken onu emerek kurutuyorum, coşku içinde yüzüyor.

"Kahretsin," diye inliyor, kopmuş.

Bir patlamayla sikini ağzımdan çıkardım. Bu

. . . Söyleyecek kelime bulamıyorum.

"Aşağıda iyi misin, peri?" Chase, Shane'in omzunun üzerinden bakar.

"Ben Dürüst olmak gerekirse, ne olduğumu bilmiyorum."

Sarktım, çok yıprandım. "Ben senin ne olduğunu biliyorum." Shane yüzümü onlara doğru eğiyor. "Bizimki."

Tek cevabım yakıcı bir bakış. Gururum onun haklı olduğunu kabul etmeme izin vermiyor. En azından şimdilik.

"Kalk." Shane beni ayağa kaldırdı. "Hadi seni temizleyelim ve yatağına geri götürelim. Bu sadece günümüzün başlangıcıydı." Beni sıcak spreyin altına götürürken dudaklarıma bir öpücük konduruyor. İkisi de bana masaj yaparken, beni yıkarken, benimle ilgilenirken tenim karıncalanıyor.

Bir kız buna alışabilir.

* * *

"Açlıktan ölüyorum." Chase banyo aynasının önünde çırılçıplak saçlarını havluyla kuruluyor. Vay canına. Adamım. Ağzımın suyu aktı. Vücudu ıslak rüyaların yapıldığı şey.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Shane bana açık açık bakmamı söylüyor.

"Belki," diyerek ikisine de gördüklerimden ne kadar hoşlandığımı bilme tatminini yaşatmıyorum.

"Utangaç ol. Sorun değil." Shane sarındığım kabarık beyaz havluyu vücudumdan sıyrıyor, sonra beni krem rengi mermer makyaj masasının üzerine yığıyor, Chase de peşinden geliyor. "Gördüklerimiz kesinlikle hoşumuza gidiyor." Parmak uçları karnımın üzerinde geziniyor, tenim karıncalanana ve meme uçlarım sertleşene kadar göğüslerimin alt tarafını hafifçe okşuyor.

Mmm.

Chase, Shane'i gölgeliyor ve gösteriyi izlerken dudaklarını Shane'in omzunun kıvrımında gezdiriyor.

Shane'in ellerinin yumuşak okşayışı arzulu hislerimi yeniden uyandırırken derin derin nefes alıyorum. Bu kadar çabuk kaybolabilirdim ama Chase'in midesinden gelen gurultu gittiğimiz yönü değiştiriyor. Üçümüz de gülüyoruz. Ritmik bir ses odanın içinde çınlıyor.

"Bu konuda sana yardım edebileceğimi biliyorsun,

Chase." Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Evet." Yankıladım. "Buzdolabını karıştırmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de bile." Sırıttıyor, midesi bu sefer daha da yüksek sesle gurulduyor. "As

çıplak olduğun sürece."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Mutfakta çıplak yemek mi pişiriyorsun? Tehlikeli olabilir. "Uzlaşacağım. Senin tişörtlerinden birini giyeceğim ve altına bir şey giymeyeceğim."

Shane ve Chase kararlı bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Anlaştık."

Chase'in beyaz atletlerinden birini giydikten sonra, kahvaltı için ne hazırlayabileceğimi görmek için mutfağı keşfediyorum. Karnım gurulduyor. Açlıktan ölmek üzere olan sadece Chase değil. Bu ikisi bir kızı cidden iştahlandırabilir.

Kilere baktım ve biraz krep karışımı buldum. Mükemmel. Dolaplarda ızgara ya da kızartma tavası ararken çok daha iyi bir şeyle karşılaşıyorum. Waffle makinesini çıkarırken yüzümde bir sırıtma beliriyor.

Adaya koyup fişe taktıktan sonra yumurta ve süt almak için buzdolabına gidiyorum ve birkaç güzellik daha keşfediyorum. Çilek ve çırpılmış krema. Mükemmel kahvaltıyı planlarken gerçekten başım dönüyor.

İhtiyacım olan diğer iki malzemeyi, bir çırpma teli, karıştırma kabı ve ölçü kaplarını bulduktan sonra çocuklar mükemmel bir zamanda yatak odasından çıkıyorlar.

"Yardım etmek ister misin?" İlk fincanı karıştırırken soruyorum. Çocuklar gibi sırıtıyorlar ve kalbim küt küt atıyor.

"Bir kasede tarçın ve şekeri karıştırabilir misiniz?" Sütü dökerken onları yönlendiriyorum.

Birlikte havadar mutfakta dolaşıyorlar, Shane bir kase çıkarıyor, Chase şeker torbasını açıyor.

"Ne kadar?" İki de talimat için bana bakıyor.

"Yaklaşık beş fincan." Hamuru çırpıyorum.

"Ve tarçın?" Chase doldururken Shane baharatı kaldırıyor. "İki yemek kaşığı mı?"

"Bu bir soru mu?" Bana kararsızca bakıyor.

"Evet ve hayır." Kıkırdıyorum. "Sadece göz gezdiriyorum."

"Karşınızda amatör bir şef var, o yüzden biraz daha açık konuşabilir misiniz?"

"İki yemek kaşığı." İşini kolaylaştırıyorum.

Kiremit rengindeki tozu şekerin üzerinde titizlikle çalkalarken ciddi bir şekilde başını sallıyor.

Chase kıs kıs güler.

"Yapma." Shane onu azarlar.

"Ne yapmayayım?" Dikkatle soruyorum.

"Shane hiçbir şeye 'göz atamaz'." Chase onu ispiyonladı. "O bir mükemmeliyetçi. Her şey söz konusu olduğunda tam ölçülere, parametrelere, uzunluğa, genişliğe, yüksekliğe ve ağırlığa ihtiyaç duyar".

"İstemiyorum." Shane, duruşunu saldırgan bir şekilde düzelterek tartışıyor. Chase itiraz eden bir kaşını kaldırıyor.

"Seninle tanıştığımda, bir bifteği marine ederken her santimetresinin aynı sosla mükemmel bir şekilde kaplandığından emin olamazdın." Chase gözlerini bana dikti. "Bir gece açlıktan ölmemi mi yoksa çiğ etle benimle alay etmek mi istediğine karar veremedim."

Shane küstahça tepki verir. "İkisi de değil. Gergindim ve seni etkilemek istedim." İtiraf ediyor. "İlk randevularımızdan biriydi." Araya giriyor. "Gözlerimin çok gelişmiş olmasına engel olamıyorum."

"Yeteneğin için kimse seni suçlamıyor, ama lütfen büyüklük çaban yüzünden beni aç bırakma." Chase belli ki onunla uğraşmayı seviyor.

"Kapa çenenin." Shane gönülsüzce tersler.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ben kıpırdanırken ikisi tarafından eğlendiriliyorum.

"Düşüncelerinizi sınıfın geri kalanıyla paylaşmak ister misiniz, Bayan? Reeves?" Chase sessizce eğlendiğimi fark etti. "Evet. Sen. İkiniz."

"Peki ya biz?" Beni sinsi sinsi dolaşan iki meraklı kedi gibi kuşattılar, yakınım kadar sokuldular, beni katı, çıplak kaslardan oluşan çift duvar arasına hapsedtiler.

Karıştırma kabını sinirlenmeden yere bırakıyorum ve onlara bakıyorum. "Çok tatlısınız. İkiniz birliktesiniz."

"Şirin mi?" Shane dudağını kıvrıyor. "Biz seksiyiz." Beni kibirli bir şekilde düzeltiyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Seksi, gizemli ve tehlikeli," diye mırıldanıyor zorla, sonra da boynumdan oynak ama korkunç bir ısırık alıyor.

Kesici dişleri derime batarken ciyaklıyorum.

"Bize şirin derken iki kere düşün, ha?" Shane beni çiğnerken Chase yangına körükle gidiyor.

"Evet," diye kıkırdıyorum ve Shane kana susamış bir vampir gibi boynuma saldırırken kıvraniyorum.

"Ders alındı." Shane beni bırakmadan önce son bir kez şahdamarımı emiyor.

"Siz ikiniz adil oynamıyorsunuz." Hassas noktayı ovuşturarak cilveli bir şekilde sızlanıyorum. "Biliyoruz." Chase meme ucumun ucunu gıdıklıyor. gömleğimin beyaz pamuğunun altında. "Sakın unutma." Gömleğimi tokatladı.

baskın bir şekilde. "Şimdi bizi besle, kadın."

"Eğer iki kişi beni rahat bırakırsa," -karşımda oturmak için adanın etrafında dolanırlarken onlara düşmanca bakıyorum- "bırakırdım."

"Artık dokunmayacağız. İzci onuru." Chase elini kaldırdı. *Şimdi de izci mi oldu?*

"Yemeğimiz bitene kadar. Sonra her şey biter." Shane ekliyor.

"Anlaştık." Meydan okuyorum. Bu sabahki patlayıcı aradan sonra, bana istedikleri gibi dokunabilirler.

Shane ve Chase'i uzakta tutarken, hamuru waffle makinesine döküyorum. Pişerken hızlıca çilekleri kesiyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Chase gözlerinde sorun çıkaran bir bakışla krem şanti kutusunu sallıyor.

"Henüz değil, ama sana haber veririm." Elimi kaldırdım.

Omuz silkiyor, "iyi." Kutuyu kendine çevirir ve ağzına biraz tatlı krema fışkırtır. Shane'in ifadesi Chase'in beyaz kremayı yutmasını izlerken cinsel açıdan çarpık bir şeye dönüşür.

"Seni heyecanlandırdım mı?" Chase, aynı sorun çıkaran parıltıyla, memeyi Shane'in ağzına doğrultur. Shane hemen ağzını açıyor.

Krem şantiye bir daha asla aynı gözle bakmayacağım.

İkisi de bana döndü. "Merak etme, peri. Yemeğimiz biter bitmez sen de ağzına bir iğne alacaksın." Chase arsızca gülümsüyor ve Shane'in yakasına biraz daha krem şanti sıkıp kışkırtıcı bir şekilde yalıyor. Vücudumun her santimi çarpıyor, nabız gibi atıyor ve çarpıyor. Sözlerindeki ve hareketlerindeki erotizm hormonlarımı kontrolden çıkarıyor.

Odaklan. Sizi kapıdan çıkar çıkmaz ne kadar zayıf düşürdüklerini duyurmayalım.

Ben daha kendi iğneleyici sözümü söyleyemeden waffle makinesi çalışıyor. "Tabaklar?" Sesim lekeli bir şekilde rica ediyorum. Shane onları almak için ayağa fırladı.

Altın rengi waffle'ları ütüden çıkarıyorum ve her birini henüz sıcakken tarçınlı şeker karışımına buluyorum. Kalın bir kabukla kaplandıktan sonra üzerine biraz kesilmiş çilek ve çırpılmış krema yerleştiriyorum.

"Kahvaltı hazır." Tabaklarını önlerine itiyorum. "Yemek yemeyecek misiniz?" Shane kaşlarını çatarak soruyor.

"Evet, ama önce ikinizi izlemek istiyorum."

"Ağzımızda bir şeyler görmekten zevk mi alıyorsun?" Shane iffetsizce sorar.

"Ağzına giren şeylerden ne kadar zevk aldığını görmekten zevk alıyorum." Eğiliyorum

ve baştan çıkarıcı bir şekilde tıslayarak gömleğimden aşağı bakmalarına izin veriyorum.

İkisinin de gözleri şişiyor. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Ye."

"Kahretsin kızım, daha önce sertleşmemişsem bile şimdi kesinlikle sertleştim." Chase waffle'ı keser ve bir ısırık alır. Duraklıyor, sonra yutmadan önce yavaşça çiğniyor. "Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin."

"Beğendin mi?" Canlandım.

Shane'e bir bakış atıyor. "İkimizden de hoşlandığı için çok şanslısın çünkü sadece bunlar bile" -çatalıyla işaret ediyor- "ikili olmayı düşünmem için yeterli."

Shane, huysuz bir çocuk gibi gözlerini kısarak Chase'e bakıyor. "Seni sevdiğim için çok şanslısın." Ağzına biraz waffle tıktırdı.

"Yapmamak zor." Chase yemeye devam ediyor, her lokmanın tadını çıkarıyor. "Tanrım, inanılmaz bir seks ve inanılmaz bir aşçı. Turnayı gözünden vurduk."

"İkinizi mutlu etmek için fazla bir şey gerekmiyor, ha?" Şaka yapıyorum. "Her şeyin altında çılgın bir deli olabilirim."

"Bundan şüpheliyiz." Shane aynı fikirde değil. "Onlardan biriyle birlikte olduk. Tamamen farklı bir hava veriyorsunuz."

Sanırım benden önce görüştükleri kadından bahsediyor. Ondan sadece bir kez bahsettiler ama çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim.

"Ne tür bir titreşim bu?" Nazikçe soruyorum. "Yumuşak. Ayakları yere basan."

"İkisi de değil miydi?"

İkisi de başını sallar. "Bizi birbirimize düşürmekten hoşlanan, materyalist, kendi çıkarını **d ü ş ü n e n** bir kaltaktı." Chase kızgınlıkla dudak büker.

Kendine hizmet eden insanlar hakkında biraz bilgim var.

"Peki ne oldu?"

"Ona istediğini vermeyi reddettiğimizde gitti." Shane omuz silkiyor ve kayıtsızca ağzına bir parça waffle atıyor.

"Hangisiydi?"

"Bir bebek."

"Ciddi misin?" Gözlerim büyüdü. İkisi birden başlarını salladılar. "Çocuk istemiyor musunuz?"

"Oh, istiyoruz. Ama onları bizimle birlikte büyütecek birini istiyoruz. Bir aile olarak. O sadece bir nakit ineği istiyordu ve bizden biri onu hamile

bırakırsa ömür boyu bize ve paramıza bağılı kalacağını biliyordu."
"Kulağı hoş geliyor."

"Onunla ilgili tek güzel şey, giderken kışına kapının çarpmasıydı." Chase'in yorumu ne kadar kindar olsa da, ses tonunda küçük bir hayal kırıklığı sezebiliyorum. Aradığı kişi o olmayabilirdi ama onun, üçünün sevgi dolu bir ilişki içinde olması fikri çok arzulanan bir şeydi.

Hiç kimse hayal kırıklığını ya da kalp kırıklığını benden daha iyi anlayamaz.

Mutfak adasının etrafında dolanıyorum ve kendimi taburelerinin arasına sıkıştırıyorum, sırtımı adanın kenarına dayıyorum, böylece onlara bakabiliyorum. Beni isteyerek karşıladılar. Onca şeyden sonra bile çok güveniyorlar.

"Bana bir şey söyle," diyorum ve kollarımı onlarınkilerin üzerine, bedenimin üzerine koyuyorum. Karnımın üzerinde uzuvlardan oluşan bir labirent. "Nereden biliyorsun? Bu bağlantıyı sağlayacak ne yaptım?"

Birbirlerine ve sonra bana baktıklarında tutuşları biraz daha sıkılaşıyor. Shane konuşurken Chase boynuma sokuluyor. "Daha sonra merdiven boşluğunda, sen bayılmadan önce, ellerini bizimkilerin üzerine koydun. O an sadece seksten daha fazlası oldu. Bir birleşmeye dönüştü. En azından biz öyle gördük." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez sesi titriyor.

Yanağına dokunuyorum ve Chase'in başını öpüyorum.

"Bu kadar büyük bir şeyi ateşlemek için çok basit bir şey gibi görünüyor."

"Neden karmaşık olmak zorunda? Bir orman yangınına yakmak için bir kibrit yeter." Chase başını kaldırır.

"Sanırım öyle." Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum.

"Sizden veremeyeceğiniz bir şey istemiyoruz. Tek istediğimiz bunun nereye varacağını görmek için bir şans." Bana sokulma sırası Shane'de. Dokunuşundaki sıcaklık, şefkat, içimdeki bir şeyi uyandırıyor. Uzun zamandır uykuda olan bir şeyi.

Aşkın basitliğine hiç inanmamıştım, ama belki de gerçektir, garip bir şekilde paketlenmiş bir paketin içinde yanı başımda oturuyordu.

"Jenn?" Shane adımı soluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü onunkine yaslıyorum. "Bunu kabul ediyor musun?"

Her ne kadar şüphelerim olsa da, ki bol miktarda var, hayır deme ihtimalim yok gibi görünüyor.

"Evet." Sakince iç çektim. Memnuniyetle. "İkiniz de kahvaltınızı yaptınız mı?" İkisine olan ihtiyacım hızla artıyor. Görünüşe göre bedenim tepki vermeden bana dokunamıyorlar. İkinin de içimde olması için yalvarmadan. Beni delilik noktasına kadar doldurmadan.

"Hayır," Shane ağrıyan göğüslerime masaj yapmak için elini gömleğimden yukarı kaydırıyor.

"Waffle sadece ilk yemekti."

"Güzel." Kollarımı boyunlarına dolayarak bedenimi onlara açıyorum.

İki aç ağzın, iki hevesli dilin, dört tatlı dudağın ve yirmi arayışçı parmağın baştan çıkarıcı hisleriyle dolup taşıyorum.

Shane gergin meme uçlarımı koparıırken ve Chase sertleşen küçük yumrularına vururken gevşiyorum ama hiçbir şey beni onların birbirlerine dokunduklarını görmek kadar heyecanlandırmıyor.

"Bunun gerçekten nereye gittiğini görmek istediğimi biliyor musun?" Nefes nefese kaldım.

"Yatak odasına mı?" Chase parmaklarını kaygan kıvrımlarımın arasından kolayca kaydırarak cevap veriyor.

"Evet. Siz bana dokunurken ben de birbirinize dokunmanızı izlemek istiyorum." "Bunu ayarlayabiliriz." Shane boynumu ısırıldı. Bir keresinde Shane ve Chase'in şortları gibi benim gömüğüm de kayboldu.

İki adam üstümde kontrolü ele alırken yatağa geri çekiliyorum. Teşhircilikle hiçbir sorunları yok, beni kendi dünyalarına davet ediyorlar. Bu sabah duşta olduğu gibi birbirlerine duydukları tutkuyu utanmadan sergiliyorlar. Ancak bu sefer farklı, daha az agresif ve daha duygusal bir şekilde öpüşüyor, okşuyor ve samimi bir şekilde dokunuyorlar.

Kendimi durduramıyorum, ikisi birlikte libidoma açıklanamaz bir şey yapıyor. Chase, Shane'in dalgalı karnından aşağıya doğru dil çıkarırken parmaklarım klitorisime doğru uçuyor, yüzümden beş santim ötedeki sikini yutmadan önce her bir çukurun tadını çıkarıyor. Kendimi Chase'in ağzının hızına göre okşarken inliyorum, dolgun başın ucundan Shane'in ereksiyonunun tabanına doğru güçlü, dalgalı bir akış.

Parmak ucumu Chase'in gergin dudaklarının köşesine dokunduruyorum, uyarılmışlığım elime akarken Shane'in kaygan shaftındaki hareketlerini takip ediyorum. Shane, Chase'in ağzının her güçlü çekişinde homurdanıyor, taşakları kenara doğru çekilirken yukarı kalkıyor.

"Tanrım, o lanet ağız," Shane çenesini sıkmış ve gözleri pişmanlık duymayan bir şehvetle çıldırmış halde Chase'in saçlarını can havliyle kavıyor. Chase karşılık olarak hırsla inliyor.

Bacaklarımın arasında artan baskı dayanılmaz hale gelmeye başlıyor. Kendimi mi boşaltsam yoksa onlardan mı talep etsem diye düşünürken, orgazmım baştan çıkarıcılığımla öperken fanatikçe inliyorum.

"Yaklaştın mı, bebeğim?" Chase sikiyle uğraşırken Shane bana doğru uzanıyor. "Çok yaklaştım ama seni istiyorum. İkinizi de. İkinizi de." Elini sıkıyorum,

nefes almakta zorlanıyor.

Chase onu öncekinden daha derine götürürken Shane aniden "Oh, kahretsin," diye kükrüyor. Chase onu uçurumun kenarına sürüklerken Shane elimi sıkıyor, sikini yumrukluyor ve Shane paramparça olana kadar inatla pompalıyor. Üstümdeki güzel adam her şeyi bırakıp güçlü zevk akımına kapılırken bylenmi gibiyim. Chase onu emmeyi bitirir bitirmez dikkatini bana çeviriyor. Elimi bacaklarımın arasından çekip titreyen vücuduyla beni sarıyor ve tek kelime etmeden yalvaran amıma giriyor. Çarpışma anında ikimiz de bouk bir ses çıkartıyoruz. İki a vücut serbest kalmak için ölüyordu. Emredici kalçaları doğrudan öldürmek için giderken sırtını peneliyorum ve orgazmı benden çıkartıyorum. Pelvisinin klitorisime bir kibrit gibi çarpmasıyla birkaç Tanrı'nın yüce itişinden sonra vücudum kilitleniyor ve alev alıyorum. Etrafındaki tüm kaslarımı sıkarak bir anda boşalıyorum; 4 Temmuz'da bir havai fişek gösterisi gibi. Düzensiz ığlıklarıma ve sarsılan gbeğime karşılık Chase ter içinde kalana ve bir keman gibi gerilene kadar vurmaya devam ediyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve boşalırken bedenimi güçlü bir şekilde tutuyor, gergin sesleri kulağımda boğuluyor.

"Artık amının ne kadar iyi hissettirdiğini bilen tek kişi Shane değil." Chase hala soluk soluğa, ama doruk noktasından dopdolu, köprücük kemiğimi şefkatle öperek kabarıyor.

"Bu kadar rağbet gördüğünü bilmiyordum," diye mırıldanıyorum coşkuyla, uzuvlarım bir erişte gibi gevşek.

"Aranmaktan daha fazlası. Gözde." Shane ayak parmaklarını kıvıran bir öpücük için kayıyor. "Mmm, anlaştık." Chase yarı sert sikini içime sokup çıkarırken

dudaklarını boynumda aşığı yukarı gezdiriyor. Aşırı his yüklemesi. Fiziksel, duygusal, ruhsal. Daha önce hiçbir erkek seksten sonra bana yaltaklanmamıştı. Bu ikisi gibi değil.

mz de yatağa gömülürken derin bir i çekiyorum, sakınleşıyorum. Uzuvar birbirine karıştı, cinsel iştahlar tatmin oldu-şimdilik.

* * *

"Ağzına bir tek atacağımıza söz verdik, şimdi kapıyı aç." Chase üzerimde diz çökmüş, beni çıplak vücudunun altına hapsetmiştı. Shane arkasında, omzunun üzerinden bakıyor.

"Hayır!" Başımı sallarken ciyaklıyorum.

"Hadi Jenn, aç kapıyı. Cesareti sen seçtin." Krem şantinin ucunu ağzımın üzerinde gezdiriyor. Sırf dalga geçmek için inatçılık yapıyorum. "Bakalım ne kadarını yutabileceksin." Cinsellik yüklü bir ifadeyle ucu doğrudan dudaklarıma doğrultuyor.

"Çok." Ağzımı açarken onu kışkırtıyorum. Krem şantiyi fırlatıyor ve ben bir, iki, üç, dört, beş ağız dolusu yutuyorum.

"Etkileyici." Shane, Chase'in tahrik olmuş tercihini taklit ederek kaşlarını kaldırır.

Sabahtan beri yataktayız. İkisi de beni tamamen kendilerine istediklerini söylerken şaka yapmıyorlardı. En son ne zaman hiçbir şey yapmadan bu kadar eğlendiğimi size anlatamam. Bu ikisi her şeyde bir eğlence bulmaya bayılır. Elllerinde çok fazla zaman ve para olan yetişkin ergenlerden başka bir şey olmadıklarını keşfetmeye başlıyorum. Sadece olmayı çok kolaylaştırıyorlar. Onlarla olmak, kendim olmak, mutlu olmak.

Dikkatli olun.

"Tamam. Benim sıram." Chase'e sesleniyorum, hala onun altında sıkışmış durumdayım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçek."

"Korkak tavuk." Shane suçluyor.

"Kapa çeneni," diye dirsek atıyor Chase ve bana bakıyor.

"Şimdiye kadar yaptığın en berbat şey neydi?" diye soruyorum.

"Soğanı geri mi soyuyoruz?" Chase kaburgalarımı dürterek kıvranmama neden oluyor.

"Belki." Cevabıma gülüyorum.

"Hmmm," O güzel kafasının içindeki tekerlekler dönüyor. "Çok kindar biri değilimdir ama üniversitede tam bir sürtük olan bir oda arkadaşım vardı. Benden mi kaynaklanıyordu, yoksa o mu böyle davranıyordu bilmiyorum ama hatasız olduğum için bu durum beni çok rahatsız ediyordu."

Shane, "Elbette öyleydin," diye onu tersler.

"Öyleydim." Chase kararlı. "O dönem yollarımız neredeyse hiç kesişmedi. Ben hep kütüphanedeydim ya da bir kitaba gömülmüştüm."

"Buna inanıyorum. Sen biraz ineksin," diyerek Shane ona takılmaya devam eder. Chase ona ters ters bakarak, "Bunu anlayacaksın," der.

"Getir onu." Shane meydan okumaya kalkıyor, onu amaçsızca kışkırtıyor.

"Hey," diye araya giriyorum. "Odaklan. Kıza ne oldu?"

"Şey," dedi Chase gözlerimin içine bakarak. "Düşündüm ki, eğer böyle davranacaksa

Bana bir sürtük gibi davranması için ona bir sebep verebilirim." "Sen ne yaptın?" Araştırdım.

"Erkek arkadaşını becerdi." Kıs kıs gülüyor. "Benimle birlikte olabilmek için ayrıldıklarını söylediğinde yüzünün alacağı hali düşünsene."

"Aman Tanrım, bu korkunç." Azarlıyorum.

Chase masumca omuz silkiyor. "yle, ama sen sordun." "Oyun böyle oynanıyor."

Kıkırdıyorum.

Yastığımın üzerinde keyifle dinlenirken saate bakıyorum ve küçük bir suçluluk duygusuna kapılıyorum. Saat neredeyse öğleden sonra bir. "Bu partiyi bölmekten nefret ediyorum ama gitmem gerek." Kötü haberi veriyorum.

"Tuvalete mi?" Shane el altından espri yapmaya alışıyor.

"Eve. Bir süreliğine. Kıyafet almak için." Ona kirpiklerimi kırpıştırıyorum. İkisine de, çünkü ikisinin de gitme fikrimden hoşlanmadığı çok açık.

"Gideceğiniz tek yer mutfak, böylece sizi öğle yemeğinde ağırlayabiliriz. Yani," diye düzeltiyor Chase. "ğle yemeği yiysin."

Parmağımı Chase'in yontulmuş karın kaslarında baştan çıkarıcı bir şekilde gezdiriyorum. "Hızlı bir yolculuk olacak."

"Hayır," Shane yatağı tırmanıp yanıma yerleşirken Chase eğilip boynumu ısırıyor. Gitmek istemiyorum, inan bana. Ama temiz i amaşına ihtiyacım var. Bu ikisiyle bir bavul dolusu.

Farklı bir taktik deniyorum. "Gitmem gerek. Kısa bir süreliğine. Ama söz veriyorum döndüğümde akşam yemeğinde *ve tatlıda* bana sahip olabilirsiniz." Her ikisinin de bacaklarının arasını ovuyorum, hafif dokunuşumla siklerinin sertleştiğini hiss ediyorum.

"Bunu yapmanın davana yardımcı olacağını mı sanıyorsun?" Shane kulağıma hırılıyor.

"Evet, çünkü döner dönmez başladığım işi bitireceğim. Bu ikinize de dört gözle bekleyeceğiniz bir şey verecek."

"Seni yatağı bağılayabiliriz ve şimdi bitirebilirsin. Beklemeye gerek yok." Chase içeri giriyor ve ben hemen anlıyorum ki, eğer şimdi bu işten sıyrılmazsam, bu evden asla kaamayacağım.

"Lütfen. Benim de babamı görmeye gitmem gerekiyor. Gelmemelik edemem."

Chase duraksıyor, sesimdeki aciliyeti anlıyor. Babamla ilişkimiz hakkında fazla ayrıntıya girmedim, sadece uzun süredir müdür olduğumu ve babamın sağığı bozulduktan sonra restoranın işletmesini devraldığımı söyledim.

Chase ve Shane o sessiz düşünceli bakışı paylaşıyorlar. Birbirlerinin

zihinlerini gerçekten okuyup okuyamadıklarını merak etmeye başladım.

"O senin için neden bu kadar önemli?" Shane, soğanı soyma hakkını kullanarak ciddi bir şekilde soruyor. Bu tehditkâr ya da kindar bir soru değil. Tamamen meraktan kaynaklanıyor. Gerçek bir ilgiden. Titreyerek nefes veriyorum, eğer gerçekten bir ilişkiye devam edeceksek bu konuşmanın kaçınılmaz olduğunu biliyorum. "Babam patronumdan daha fazlası. O benim için bir baba gibidir." İlk küçük katmanı sıyırıp atıyorum. "Bana gerçekten değer veren tek kişi o. Her şeyimi ona borçluyum."

Dokunuşları şefkate dönüşüyor, empatik bir sessizlik havada asılı kalıyor. "Tamam." Shane yatıştırır. "Seni kalmaya zorlamayacağız. Ama bilgin olsun. Bunu önemseyen tek kişi babam değil."

Gerçekten kızarıyorum. Çok hızlı. Çok çabuk. *Çok kolay.*

Gardımı düşürmemi çok kolaylaştırıyorlar. *Tehlikeli.* Ve çok cazip.

Shane'in dudaklarına tatlı bir öpücük kondurarak gülümsüyorum. "Söz veriyorum çabuk olacağım. Tatlıyı dört gözle bekliyorum." Chase önce beni, sonra da Shane'i kucaklamak için içeri girerken Shane ağzıma bakarak sırtlıyor. Dudaklarının birleştiği yere dokunuyorum. Shane parmağımı hızlıca ısırtıyor ve bana müstehcen, megawatt gücünde bir gülümseme atıyor.

O anda anladım ki, bu ikisi söz konusu olduğunda ben bitmişim.

"Hadi ihtiyar," diye babamı ağzını bir kez daha açması için ikna ediyorum.

"İstakoz çorbası senin favorin."

Pops çorbadan yorgun bir ısırik daha aldıktan sonra başını sallar. "Hayır. daha fazla."

Neredeyse hiçbir şey yemedi. Kaşığı kaseye bırakıyorum, yenilmiş bir şekilde, hasta sağlığının beni ne kadar etkilediğini gizliyorum. Beni de onu öldürdüğü kadar çabuk öldürdüğünü göstermesine izin veremem. Onun çelimsiz haline bakarken bile göğsüm ağrıyor. Bir yıldan daha az bir süre önce yüz seksen kilonun üzerindeydi. Şimdi ise 100 kiloyu zor buluyor.

"Yorgun musun?" Göz kapakları çırpınarak açık kalmak için mücadele ederken fısıldıyorum.

"Çok," diye hırıldıyor, bunu gizleme zahmetine bile girmiyor. Eskiden en azından doktorları amfizemin şiddetini abartıyormuş gibi davranarak kendini göstermeye çalışırdı. Ama ben onun düşüşünü izledim. Son birkaç hafta en kötüsüydü. Gitmek istemiyorum. Keşke köşedeki koltuğa kıvrılabilsem ve son nefesini verirken burada olabilsem. Yalnız ya da korkmuş bir şekilde ölmesini istemiyorum. Burada, onun yanında olduğumu bilmesini istiyorum, tıpkı her zaman benimle olduğu gibi. Babam hiçbir uyarı vermeden uykuya dalıyor. Sadece uykuya daldı. Gözlerim buğulanıyor ama yaş akıyor. Bana söz verdirdi. Ağlamak yok. Aynen böyle söyledi. Bana sadece bir gün için izin verdi. Öldüğü gün.

O gün yaklaşıyor. Her zamankinden daha yakın.

Onsuz hayatımın nasıl olacağını düşünmek beni dehşete düşürüyor, bu yüzden bunu hiç düşünmemeye çalışıyorum.

Uyurken babamın elini tutuyorum, zamanın ve her daim var olan sorumluluklarımın bilincindeyim. Eğer gücü olsaydı, bana anlamsızca üzerine titremeyi bırakıp işe gitmemi söylerdi. Beni odadan dışarı atardı.

Birkaç durgun dakika daha oyalandıktan sonra çıkıyorum. Resepsiyondaki Daisy'nin yanından geçerken, aynı hüznü gülümsemeyi paylaştık. Hepimiz başımıza gelecekleri biliyoruz. İşe gittiğimde, üzüntülerimi börek hamurunda boğuyorum. Yardımcı şefler genelde her şeyi hazırlar ama ellerimi meşgul etmek depresyonuma iyi geliyor. Özellikle de yemek yaparak. Bunda tedavi edici bir şey var. Ve

Zorlayıcı, canlandırıcı ve eğlenceli. Bir başlangıcı, ortası ve sonu olmasını ve tüm sıkı çalışmanızdan sonra sunacak bir şeyinizin olmasını seviyorum.

Malzemeleri birbirine katlarken boşluğa dalgın dalgın bakıyorum.

"Jenn?" Arkamdan yumuşak bir erkek sesi adımı söylüyor. Elimdeki büyük gümüş kâseyle dönüyorum.

"Shane?" Büyük ela gözler ve parlak bir gülümseme beni karşılıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Mutfağı taradım. "Chase nerede?"

"Chase'in Ty ile bir iş yemeği var. Ben de tek başıma uçtuğum için uğrayıp sana sürpriz yapayım dedim."

"Bu kesinlikle bir sürpriz."

"İyi bir sürpriz mi?" Paslanmaz çelik tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Onu tepeden tırnağa tarıyorum. Sarı dalgaları uysallaşmış ve düzgünce geriye doğru şekillendirilmiş, ten rengi takım elbisesi mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve elbise ayakkabıları yeni gibi parlıyor. Yanımda duran adam, geçen gece sahildeki rahat sörfçüyle tam bir tezat oluşturuyor. Çok profesyonel görünüyor. Hangi halini daha çok sevdiğime karar vermekte zorlanıyorum.

"Çok güzel bir sürpriz." Bugün ilk kez içtenlikle gülümsüyorum. Son kırk sekiz saat oldukça yoğun geçti. O ve Chase beni kaçırmak konusunda şaka yapmıyorlardı. Babamı ziyaretten döndükten ve üstümü değiştirdikten sonra beni yatakta oyaladılar. İkisinde de yarış atı dayanıklılığı var. Eğer birinin ya da diğerinin altına sıkışmamışsam, eğiliyor, sıkıştırılıyor, hırpalanıyor ya da tartaklanıyordum. Amımın aldığı darbelerden sonra hala yürüyebildiğime şaşıyorum.

Her şeye rağmen ikisiyle de vakit geçirmeyi seviyordum. Yatakta kaygısız kahvaltılarını seviyordum. Gün batımında sahil boyunca yapılan uzun yürüyüşleri ve gece geç saatlere kadar süren sohbetleri. Yabancı bir kavram olsa da bağ kurmayı sevdim. Shane haklıydı; üçümüzün arasında özel bir şeyler var. Daha yeni tanıştığımız için bu çılgınca görünüyor.

"Chase, Ty'la yemek yediğine göre," diye düşünerek dudağımı kıvırıyorum, "aç olduğunu varsayıyorum ve seni doyurmamı bekliyorsun," diye flört ediyorum.

Shane alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde emiyor, yeşilimsi bakışlarını yüzümde, göğsümde gezdiriyor ve elimdeki kâsede duruyor.

"Yemek yiyebilirim." Eğildi, ağzını kulağımın yanına dayadı. "Yemek ve am."

Sırıtişımı ve az önce iç çamaşırlarımı ıslatan heyecanımı gizleyerek ona ters ters bakıyorum. "Yemeği şu anda karşılayabilirim. Amcığın daha sonraya kadar beklemesi gerekecek." Fısıldıyorum.

"Her seferinde bir ihtiyacımı karşılayarak yaşayabilirim."

"Güzel. Çünkü bu gece merdiven boşluğunda kaybolamam."

"Ne büyük hayal kırıklığı," diye suratını asıyor sevimli bir şekilde.

Gözlerimi kırıştıyorum. İflah olmaz. "Git bir masa kap, ben de yemeği getireyim." "Kulağa bir plan gibi geliyor." Shane mutfaktan çıktı, ben de içimi çektim.

kokuşmuş aşk aptalı.

"Ne?" Tüm mutfak personelinin bana baktığını fark ettiğimde savunmaya geçiyorum.

Şef Slick, "Jennifer'ın erkek arkadaşı var," diye alay ediyor.

Komplocu bir şekilde gülümsüyorum. Keşke bilselerdi. Jennifer'ın iki tane var.

* * *

Masaya bir tabak ıstiridye çorbası böreği ve iki fincan ıstakoz çorbası bıraktım. Shane evdeki en iyi koltuğu seçmişti. Restoranın köşesinde, arka duvardaki büyük pencerelerden birinin hemen yanında iki kişilik bir yer.

"Her konuda kusursuz bir zevkin mi var?" Oturuyorum.

"Evet, neden?" Kendinden emin ama kibirli olmayan bir tavırla bana bakıyor. "Yaratıcı bir zihnim var ve en iyi, en güzel yerleri ve şeyleri araştırıyorum." İfadesini dokunaklı bir şekilde bana yöneltiyor.

Bunun dolaylı bir iltifat olup olmadığından emin değilim, bu yüzden geçip gitmesine izin verdim. Ama derinlerde bir yerde, çok derinlerde, cesurca o güzel yerlerden ya da şeylerden biri olduğumu umuyorum. Chase ve Shane ile birlikte olmak pek çok açıdan tehlikeli ve zorlayıcı. En bariz engel, ilişkimizin üç yönlü işlemesi. Mutfak personeli Chase'in içeri girdiğini ve aynı şekilde davrandığımızı gördüğünde ne diyecek? Birini diğerinden daha az önemseyemem. Birine diğerinden farklı davranamam. Üçlü ilişki sosyal bir norm değil. Ama anladığım kadarıyla bu işin yürümesi için kamuoyunun eleştirilerinden daha güçlü olmamız gerekecek. Ve bu engeli aşsak bile, işverenleri ve benim ona olan düşmanlığım konusu her zaman başımızın üzerinde olacak. Yeniden geliştirme ilerledikçe ve satış baskısı dayanılmaz hale geldikçe, baskı altında çatlayacak mıyız? Karşıt taraflarda olmak sonunda bizi yok edecek mi? Tamamen dürüst olacağım. Kalbimin kırılması umurumda değil. Bir koca hayal eden umutsuz bir romantik değilim (ya da şu anki durumumda,

iki), bir ev ve beyaz bir it. En çok nemsediğim Şey evim. Bu yer. Bu duvarların içindeki hareket beni tanımlıyor.

Bu bana bir amaç veriyor.

Kim olduğumu biliyorum. Yirmi dört yaşında, niversite eğitimi almamış, önünde zorlu bir gelecek olan bir kadın. Tirbuşon'u elimden alırsanız yirmi dört yaşında geleceği olmayan bir kadın olurum. Kesinlikle hiçbir Şeyi olmayan.

Pek ok Şeyle başa çıkabilirim ama burayı kaybetmek onlardan biri değil.

"Burası tüm evdeki en sevdiğim koltuk." Soğumadan biraz çorba içmesi için kaşığımla onu cesaretlendiriyorum.

"Nedenini anlayabiliyorum. Manzara inanılmaz." Okyanusun üzerinde parıldayan gün batımı renklerine bakıyor. Cam gibi turkuaz denizin üzerinde yansıyan turuncu, pembe ve mor renk patlamaları muhteşem bir manzara. Suya saatlerce bakabilirim, sadece kıvrılan mavi akıntı bile beni büyüler.

"Tanrım, bu çorba çok lezzetli. Şef buraya ne koyuyor?" Shane birkaç kaşık dolusu yutuyor.

"Biraz ondan, biraz bundan," diye gururla söylüyorum. "Bu senin tarifi, değil mi?"

"Suçluyum. Tam olarak tutturana kadar aylarca deneme yaptım."

"Bu dünyanın dışında bir Şey. Aşlık okuluna gitmediğine inanamıyorum."

Pembe çorbayı karıştırırken i çekiyorum. "Belki bir gün. şimdilik YouTube videoları ve baş aşçı Edgar'ı bildiği her Şey hakkında sorgulamakla yetiniyorum."

Shane kaşığını yavaşça yere bırakıyor ve düşünceli bir şekilde odaya bakıyor. "Jenn, Corkscrew hakkında konuşmanın Chase ve benim için hassas bir konu olduğunu biliyorum," diye hafifçe devam ediyor, "ama yeniden modellemeyi düşündün m? Yemekler olağanüstü, konum inanılmaz, neden bunu üçlü bir hale getirmeyelim?"

Tüm hareketlerimi durduruyorum ve dudaklarımı alayı bir gülümsemeye dönüştürüyorum. "Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun? Gece gündüz burayı daha iyi bir yere dönüştürmeyi hayal etmedim mi sanıyorsun? Daha iyi bir Şeye?" Kkllerimi tedirgin bir şekilde parmaklıyorum.

"Seni zmek istememiştim."

"Beni zmedin. Ben sadece senin gördüğün her Şeyi görüyorum. Babam hastalandığında her Şey değişti. Bütün bu yere ve ona bakmak bana kaldı. şikayet etmiyorum. Zor işlere aldırmiyorum ve seve seve yaparım. Ama kazandığımız her kuruş hacizleri ödemeye gidiyor. Geriye koyacak bir Şey kalmadı."

"Ne kadar borcun var?" diye dikkatle soruyor.

"Artık daha az. Mümkün olduğunca köşeleri keserek ödemeleri iki katına çıkarıyorum. Sanırım bir kış daha idare eder ve yoğun bir yaz geçirirsek, önümüzdeki sonbahara kadar evimizi boşaltmış oluruz. O zaman kredi çekip tadilat yaptırabilirim. Banyodan mutfağa ve bara kadar her şeyi yeniden yaparım."

Shane karşımda tamamen sessiz bir şekilde oturuyor, yeşil-kahverengi gözlerinde keskin bir bakış var.

"Ne?" Talep ediyorum.

"ok sadıksın. Ve tutkulusun. Ve zldğnde alt dudağın titriyor."

"zgn değilim. Kararlıyım. Ve endişeliyim." "Ty hakkında mı?"

"Evet." Kaşığı tutuyorum. "ok ısrarcı. Her saniye silah altındaymışım, zamana karşı yarışıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu yeniden geliştirmeyi sadece o değil, kasaba da istiyor. İşin içinde başka faktörler de var."

"Biliyorum. İnanın bana, biliyorum. Bu yüzden burayı düzene sokmak için kışımı yırtıyorum. Sahile karbon kopyası bir apartman dairesi daha dikilsin diye buranın yıkıldığını görmeye dayanamıyorum." Kelimeler acı acı döküldükten sonra ne dediğimi fark ediyorum. "zr dilerim. Sizi kırmak istememiştim. alışmalarınız çok güzel."

"*Güzel mi?*" Shane kaşlarını kaldırıyor. "Yatak odamda uyurken ya da banyomda duş alırken böyle mi düşünüyorsun? Sadece *hoş mu?*"

"Yalnız olup olmadığıma bağlı," diye arsızca takılıyorum. İşte tam da bu yüzden tüm iş -Ty-geliştirme konuşmalarından kaçınmak istedim. Tansiyon çok hızlı yükseliyor, bu da hassas durumumuzun bir nanosaniye içinde kontrolden çıkmasına neden olabilir.

Shane, para ve göz korkutmayı çağrıştıran  parçalı takım elbisesinin içinde küstahça öne doğru eğiliyor. "Bu sözleri sana yedireceğim. İşletmelerim güzel olmaktan çok daha fazlasıdır. İlericidirler, evre dostudurlar ve göze hitap edecek şekilde şık bir şekilde tasarlanmışlardır."

"Benim hatam," diye tıslıyorum ona, en ufak bir tehdit hissetmeden. Shane korkutucu bir gülümseme uzatıyor. "Sen tam bir baş belasısın, Jennifer Reeves."

"yle olmasaydım sıkıcı olurdum," diye karşılık veriyorum.

"Evet, yapardın. Ve muhtemelen bana ya da Chase'e zaman ayırmazdın."

"Muhtemelen," diye dalga geçiyorum onunla. "Başka ne var biliyor musun?" diye soruyor.

"Lütfen beni
aydınlatın." "Bence
bunu yapabilirsin."

"Tam olarak ne yapacağım?" Çorbamı yudumlarken soruyorum.
"Tirbuşon'u harika bir şeye dönüştürün. Ben de yardım edebilirim."
"Nasıl?" Hemen şüpheli yaklaştım. Onun parasını almayacağım.

Hayatta o l m a z .

"Tadilatı tasarlamanıza yardım edebilirim."

"Ne?" Omurgamı dikleştirdim. Bunu beklemiyordum.

"Evet." Odayı tekrar tarıyor. "Burası harika bir yer. Bununla çok şey
yapabiliriz. Bunu şimdiden görebiliyorum."

"Tam olarak neyi gördün?"

Shane şeytanca sırıtıyor. "Benim vizyonum. Doğru zaman geldiğinde
bunu seninle paylaşacağım."

"Doğru zaman geldiğinde mi?" Küstahça
tekrarlıyorum. "Bir sihirbaz sırlarını asla
açıklamaz."

"Tadilata daha çok var." Sopayla yılanı dürtüyorum. "Bana o kadar
zaman harcamak istediğini mi söylüyorsun?" Arkama yaslanıp şüpheyle
kollarımı kavuşturuyorum.

"Sana bir süreliğine burada olduğumu söylüyorum. Ve ben neredeysem
Chase de orada. Yani evet, yatırım yapmak için bolca vaktimiz var ve eğer
para uygunsa her şeyi yapmaya hazırız." Kalbim yerinden fırladı. *Her şey
dahil mi?*

"Bu büyük bir bahis."

"Sana söylemiştim. En iyi ve en güzel şeyleri araştırmak için bir gözüm
var ve onları bir kez bulduğumda asla gitmelerine izin vermiyorum. Onlara
sahip olurum." Bu ağır sözleri bana fırlatıyor ve göğsümün tam ortasına
çarpmıyor. Babam dışında hiç kimse bana bu kadar istendiğimi
hissettirmemişti. Aynı anda hem paniğe kapılmama hem de umutlanmama
neden oluyor; ölümcül bir kombinasyon.

Boyumdan büyük işlere kalkışmış olabilirim.

"Vay, vay, vay, bu benim ele avuca sığmaz nedimem değil mi?" Janine saçlarını kıvrırırken otel odasındaki makyaj masasının aynasından bana iri gözlerle bakıyor.

"Ne? Zamanında geldim." Eşyalarımı süitin kanepesine bıraktım ve Nedime elbisemi dolaba kaldırdım. Üzerinde boncuklar olan gümüş bir korse.

"Ben de senin gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Duyduğuma göre bekarlığa veda partimdeki adamlardan biriyle takılıyormuşsun." İlgisi artıyor, sonra ekşiyor. "Peki neden aşk hayatını başkalarından duymak zorundayım?" *Diğer insanlardan mı?*

Shayna.

Shane ve ben geçen gece yemek yerken barda çalışıyordu.

"Sana söylemek istiyordum ama iş ve babam yüzünden işler çok yoğundu-" diye saçmalamaya başladım.

"Ve bir sürü horoz. Tavsiyeme kulak verdiğini gördüğüme sevindim," diye gıdıklıyor.

Ne kadar önemsemişimi bilmiyor.

"Peki hangisi? Sarışın olan, değil mi?" Parmaklarını şıklatıyor. "Adı neydi?"

Dudağımı ısıırıyorum ve saç stilistine bakıyorum. "Bizi bir saniye yalnız bırakabilir misiniz?"

Çıtçıtıllı sakızı olan siyah saçlı kız başını sallayarak saç maşasını sıcak pedin üzerine yerleştiriyor. "Zaten biraz daha kahveye ihtiyacım var." İlgisiz bir şekilde odadan çıkar.

Janine'in gözleri mavi tabaklar kadar büyük; stilisti gönderdim. İlginç bir şey paylaşmak üzere olduğumu biliyor.

"Aman Tanrım, ona aşıksın." Hemen tahmin etmeye çalışıyor. "Tam olarak değil."

"Küçük bir penisi var ve yatakta berbat ve şimdi ondan nasıl kurtulacağın hakkında hiçbir fikrin yok." Kaşlarını çatı.

"Yakınından bile geçmiyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Oh, Tanrıya şükür. Peki bu suskunluk da neyin nesi?"

Ellerimi gergin bir şekilde sıkıyorum. Bunu nasıl söyleyeceğim? "Etrafta sadece onunla koşuşturuyordum. Shane."

Janine bana boş boş bakıyor. "Ne demek sadece o değil? Diğerini de mi beceriyorsun?"

"Sayılır." Çekiniyorum.

"Bir *şekilde* biliyorlar mı, yoksa ikisini de arkalarından mı kandırıyorsun?" diye soruyor, yarı tedirgin, yarı hayretle.

"Biliyorlar."

Çenesi düştü. "Ve bunu sorun etmiyorlar mı?"

"Evet, çünkü onlar birlikte. Hepimiz beraberiz." Parmaklarımı yüzünün önünde birleştiriyorum. El hareketinin açıklamaya yardımcı olup olmadığını bilmiyorum.

"Hepiniz birliktesiniz." Az önce ona söylediklerimi kendi diliyle test ederken el hareketimi taklit ediyor. "Kutsal. Siktir. Jennifer. Diane. Reeves." Tıkladı. "Bana bu bilgiyi vermek için düğün günümün sabahını seçtin! Üçlü!" diyerek sandalyesinden sıçradı.

"Üçlü, sanırım teknik olarak buna üçlü deniyor," diye düzeltiyorum onu.

"Oh, terminoloji konusundaki cehaletimi mazur görün." Kafasını şaklatıyor ve yumruklarını kalçalarına gömüyor.

"Kapa çeneni." Koluna vurdum. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Kimseye nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Her şey çok yeni, tuhaf ve *iğrenç*."

"Ve hedonist. Buna inanamıyorum. Bir erkeğe bağlanamayan kız iki erkeğe bağlandı."

"Dur bakalım. Koridorda üç kişi yürüyecek değiliz ya."

"Olabilirsin. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Onlardan hoşlanıyorsun. Hem *de çok*."

"Büyük bir sorun var."

"Şimdi de çok mu penis var?" Yüzünü buruşturuyor.

"Hayır." Ona ters ters baktım. "Winters Travers için çalışıyorlar."

"Tirbuşonu senden ve babamdan çalmaya çalışan o domuz mu?" "Evet. Bir ve aynı."

"Satman için sana baskı mı yapıyorlar?" - yumruğunu sıkıyor

-"Baskı uyguladıklarında mı?"

"Hayır." Gökyüzüne bakıyorum. "Bu konu hakkında hiç konuşmuyoruz. Hepimiz anlaştık." "Peki sorun ne?"

Kendimden utanarak omuz silkiyorum.

"Aşık olmak istemiyor musun?" Janine cevabımı seslendiriyor.

"Her şeyi kaybedersem aptal gibi görünmek istemem." "O zaman gözlerini açık tut ve ilk sorun işaretinde kaç." "Bu kadar basit mi?" Soruyorum.
"Bu kadar basit."
Hiç sanmıyorum.

* * *

Janine ve Jack'in düğünü sorunsuz geçti. Çok mutlu görünüyorlardı. Ben de onlar adına çok mutlu oldum. Bu gün uzun zamandır geliyordu. Ama etrafımdaki tüm bu neşeli kutlamalara rağmen, yine de biraz boş hissediyordum. Ya da belki de sadece ben boş hissediyordum. Belki de babamın durumu beni üzüyordu. Ne kadar az zamanı kaldığını bildiğim için her şey kasvetli görünüyor.

Bütün gece dans ederken, kadeh kaldırırken ve yemek yerken bu boş hissi yanımda taşıdım. En iyi iki arkadaşımın hayatlarına tek bir kişi olarak başlamalarını izlerken. Belki de evlilik bir ölüm cezası değildir. Yani, iki insanı böyle gülümsetiyorsa değil.

Gece yarısına yakın, kendimi Chase ve Shane'in dairesine sürükledim. Bana bir anahtar verdiler ve resepsiyondan sonra eve gelmemi istediler. Gerçekten *ev* kelimesini kullandılar.

Gururum bana itiraz etmem gerektiğini söylese de itiraz etmedim. Bağımsızlığım, güvensizliğim.

Sessizce, karanlık yatak odalarına giriyorum. Yapay elmas topuklu ayakkabılarımı yıllar önce çıkarmıştım, bu yüzden çıplak ayaklarım ses çıkarmıyor. Yatağın bir kenarında durup, yakışıklı yüzlerini göstermeye yetecek kadar ışık veren küçük başucu lambasının altında uyumalarını izliyorum. Shane, Chase'in etrafında kıvrılmış, ikisi de ağır ağır nefes alıyor. İkisi de huzurlu, erkeksi ve tehditkâr değil. Onlarla tanıştığımдан beri her gece onların yatağında uyudum. Beni içeri davet ettiler ve gitmeme asla izin vermediler. Doğruyu söylemek gerekirse, ayrılmak istemiyorum. Şimdi burada dururken, bu gece neyin eksik olduğunu biliyorum. *Onlar.*

Önce Chase kıpırdanıyor, tek gözüyle beni süzüyor. Hemen gülümsüyor, tropik iklimin boğucu havasına rakip olabilecek kadar sıcak bir ifade. "Hey. Orada öylece duracak mısın, yoksa yatağa mı geliyorsun?" Elime uzanıyor ve parmaklarımla oynuyor.

"Yatak." Dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun." Düzgün sarı saçlarıma, ağır makyajıma ve gümüş boncuklu elbiseme bakıyor.

"Teşekkür ederim." Bir erkeğin bana en son ne zaman güzel olduğumu söylediğini hatırlamıyorum ve onlarla tanıştığımdan beri her gün beni iltifat yağmuruna tutuyorlar.

"Ne bekliyorsun?" Chase elimi çekiştiriyor.

Nereden geldiğini bilmiyorum; düşünce aniden içimde kabarıyor. "Bu gece sizi özledim. İkinizi de."

Shane canlanıyor ve yüzünü Chase'in çıplak sırtından kaldırıp bana bakıyor. "Biz de seni özledik, bebeğim."

"Evet." Chase oynaklaşıyor. "Elbiseni çıkar da sana ne kadar olduğunu gösterelim."

Davet çok cazip. Gözlerindeki o bakışı tanıyorum ve beni nasıl bir yolculuğa çıkaracaklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Chase'in elini bırakıyorum ve elbisemin fermuarını açarak cansız bir şekilde yere düşmesine izin veriyorum. Çıplak göğüslerimi ve sivri meme uçlarımı ortaya çıkarırken ikisi de arzuyla homurdanıyor.

"Biz de bunu seviyoruz." Chase dizlerinin üzerine çöktü ve beni kendine doğru çekti. "Sen, hiçbir şeyin içinde değilsin." İki eliyle arkama yapışıyor ve dilini ağızımın içine sokuyor. Öpücüğüne karşılık veriyorum, itiş için itiş, sert karşılamadan zevk alıyorum. Chase meme uçlarımdan birini ağızına almak için boynumdan aşağı inerken, Shane de hemen aynı şeyi yapıyor ve kendi tutku dolu öpücüğünü sunuyor. Avuç içleri çıplak tenimin tepelerinde ve vadilerinde dolaşırken ve dudakları kendilerine ait olanı talep ederken temas halinde inliyorum. İkisi de beni yatağı çekmeden önce Chase dantelli tangamı bacaklarımdan aşağı indiriyor.

"Göster bana." Tüm savunmamı indirdim ve onların gezinen dillerinin altında yayıldım. "Beni ne kadar özlediğini göster." Kendime hiç bu kadar savunmasız olma izni vermemiştim. Ama bu gece bir şeyi kanıtladı. Bu iki adam olmadan yalnız kalmak istemiyorum. *Asla*.

"Sana her zaman göstereceğiz." Shane'in ağızı, Chase'e dönüp aynı ateşli kucaklaşmayı paylaşmadan önce bir başka ateşli öpücük için benimkiyle buluşuyor. Dilleri tam önümde birbirine dolanırken parmaklarımı ikisinin de saçlarında gezdiriyorum. Onları izlemek çok ateşli. Hayal edebileceğimden bile daha ateşli. Çok çiğ, şehvetli ve güçlü. Elim bacaklarımdan arasına sokup bu erkeksi gösteriden zevk almak istiyorum ama Chase parmaklarını uzaklaştırıyor.

"Bu gece değil. Bu gece, kışın, amın ve zevkin bizim."

İtirazım yok.

"Bununla yaşayabilirim." Avuçlarımı sertleşen siklerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama acele etseniz iyi olur, çünkü sabırsızım."

"Biz hazır olduğunu söyleyene kadar bekleyeceksin." Chase bir hakimiyet gösterisiyle ellerimi başımın üzerinde tutuyor.

"Sana çok ihtiyacım var." Bacaklarımı açtım, ikisine de yalvardım.

"Ve sen bizi alacaksın." Beni serbest bırakıyor, ikisi aynı anda güneye doğru ilerliyor. Dudaklarını çıplak bedenimin üzerinde hafifçe gezdirirken kıvraniyorum, benimle alay ediyor, beni gıdıklıyor ve bana küfürlü şeylerle dolu bir gece vaat ediyorlar.

Birlikte, vaat edilen topraklara doğru bir amaç uğruna hareket ederek, her bir uyluğumun iç kısmını ısıyorlar. İkisi de aynı anda amımı dillerken kasılıyorum. Destansı boyutlarda erotik bir Fransız öpücüğü. Bir takım gibi çalışıyorlar, şehvetli bir şekilde yalıyorlar, her kıvrımı, çatlağı ve yarığı araştırıyorlar. İki başın sallanışını ve iki dilin kaygan, sıcak etimle şımartılmasını gölgeli bir görüşle izliyorum. Onlar arzumun kapısını kırdıkça, kıvrımımın ucundan kıcımın çatlağına kadar beni tükürükle doyurdukça çırpınmaya başlıyorum. Onlar bacaklarımı açıp yukarı doğru kaldırırken, felçli avlarıyla ziyafet çekerken klitorisim zonkluyor. Biri zonklayan küçük yumrumu acımasızca emerken, diğeri dilinin ucuyla beni defalarca bıçaklıyor. Ama tüm bu fiziksel uyarıma rağmen, beni mahveden şey onların hızı. Yavaş ve uzun süreli saldırıları sevdiğimi biliyorlar ve saldırı stratejileri de tam olarak bu.

Kalçalarımı sarsmaya başlıyorum, içimde bir kasırga kopuyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasını talep ediyorum ama vermiyorlar. İşkenceyi uzatarak beni ne kadar özlediklerini ve özlediklerini göstermek istediler. Çaresiz seslerimden ve ağlayan amımdan zevk alarak.

"Tanrım, lütfen!" İhtiyacım her seferinde ince bir tabaka halinde kesilip atılırken acı içinde kıvrılıyorum.

"Tekrar, çığlık at," diye talep ediyor içlerinden biri, klitorisime bir kıl kadar daha baskı uygulandığında.

"Lütfen!" Durağan karanlığı bozarak haykırıyorum. Ben yüzlerine doğru eğilirken ikisi de birlikte inliyor.

Gözlerim kapalı olduğu için kimin ne yaptığını takip edemiyorum, ama onlar beni parmaklayıp yalayarak unuttururken amımda ve kıcımda en keskin ama en hafifletici baskıyı hissediyorum. Her yere boşalırken paramparça oluyorum, çığlıklarım bir pencereyi kırmakla tehdit ediyor.

Kahretsin, bu iki adam beni nasıl yok edeceklerini biliyorlar ve bunu yapmaktan büyük zevk alıyorlar.

Beni yüzüstü yatırdıklarında yatakta enkaza dönmüş bir halde akılsızca inliyorum. "Seninle işimizin henüz bitmediğini mi düşünüyorsun?"

Chase beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çağırıyor.

Shane altmış dokuz stili altımda yuvarlanıp ağzını tekrar klitorisime kilitlediğinde zayıf bir şekilde itiraz ediyorum.

"Oh," diye acı içinde irkildim. Çok hassas.

"Onun sikini yala, peri." Chase arkamdan içime girerken başımı aşağı doğru itiyor. Dudaklarımı Shane'in gergin uzunluğunun etrafına sararken kalın horozunun gücünden gıcırđıyorum. Onlar vücudumda yeni bir savaş başlatırken ben ağır ağır emiyorum. Shane'in dönen dili ve Chase'in çekiç gibi itişleri beni başka bir zihin değıştirici diyara gönderiyor. Başka bir saatli bomba haline gelirken Shane'in şaftının etrafında çaresizce mırıldanıyorum.

"Seni ne kadar özlediğimizi gördün mü Jenn?" Chase beni sikerken homurdanıyor. "Bu vücudu ne kadar sevdiğimizi görüyor musun?" Shane klitorisimi dişlerken sarsılıyorum, içim titriyor. "Hiç kimse seni bizim kadar iyi hissettiremez." Shane sert aletini ağzıma sokup çıkarırken ben de miyavlıyorum.

"Hadi, peri, yine gel. O tatlı suyun her damlasını bize ver." Chase kalçalarımı yakalıyor ve içime girerek ciyaklamama neden oluyor. Shane'in acımasız dilinin ve Chase'in talepkâr horozunun hissi beni uçurumun kenarından geçirirken aşağı çekiyorum. Kalçalarım titriyor ve bedenim ve zihnim onların taleplerine çaresizce boyun eğerken, amım başka bir ıslaklık dalgasıyla patlıyor. Doruk devrimler birbiri ardına birbiri ardına vururken boğuk bir çığlık benden kaçıyor.

Sonuncusundan sonra uzuvlarım iflas etti.

İkisi beni en ahlaksız şekilde yok ettiler. Shane'in vücudunda cansız yatarken burnumdan hava emiyorum.

"İşte bu kadar." Chase çekilmeden önce şişmiş klitorisimi öpüyor ve beni yatağa yuvarlıyorlar. "İstediğimiz tam olarak buydu. Sen, sırılsıklam." Chase yakıcı bir öpücük kondurmadan hemen önce, Shane'in dudaklarındaki tadı onaylarcasına inleyerek yüzündeki parlayan nemi silerken bir anlığına göz göze geliyorum. "Sıra bizde, peri." Chase sırt üstü uzandı ve benim gevşek halimi üzerine çekti. Tüm o çılgınlığın arasında, gelmediklerini fark etmemiştim.

"Shane'in dudaklarının tadına baktım. Şimdi de seninkilerin tadına bakma zamanı." Chase yüzümü yakalıyor, ağzını benimkiyle birleştiriyor, dilini boğazımın yarısına kadar sokarken çenemi iyice geriyor. Shane'in parmaklarını hissetmek inlememe neden olurken, parmakları kabarık kıvrımlarımdan kıcımın çizgisine kadar damlayan uyarılmamı yayıyor. Tek parmağıyla deliğe girip hafifçe pompalıyor.

"Burası boşalmak istediğim yer," diye ikinci bir parmak ekliyor ve Chase tekrar içime girerken geriliyor. Çok ıslağım, ikisi de zahmetsizce girip çıkıyor.

"Kendini hazırla, bebeğim," diye mırıldanıyor Shane kulağımda, sikişinin ucu benim ahlaksız küçük gül goncamı dürtüyor. "Sana çok ihtiyacım var. Hemen içeri iteceğim." Protesto etme şansım bile olmadan, Shane içime tamamen giriyor, horoz toplarını dirençli küçük halkanın derinliklerine gömüyor. Rahatsız edici inlemelerimi yutarken, Chase'in yanaklarımdaki ölümcül tutuşuna karşı mücadele ediyorum ve çığlık atıyorum, ilk ısırık kabarcıklı zevkten önce donuk bir yanmaya dönüşüyor.

"İşte benim kızım. Bunu kaldıracabileceğini biliyordum." Shane kalçalarını çevirerek kanalımın sıkı kaslarından faydalıyor. Onlar beni topluca becerirken gözlerim geri yuvarlanıyor. Chase beni öpüşmemizden hiç ayırmıyor.

Üç beden tek vücut olurken alevli anlar geçiyor. Her birimiz birbirimizin sınırlarında tatlı bir rahatlama bulurken, titriyor ve sarsılıyoruz.

İki kırmızı kanlı erkeğin içime girme hissi gezegendeki başka hiçbir deneyime benzemiyor. Onlarla birlikte olmak, onları *sevmek* yepyeni bir dine tapmak gibi.

Terli, nefessiz ve dopdolu bir halde kollarında güven içinde uyuyakalıyorum. Son düşüncem - onların kucaklaması tam da olmam gereken yer.

Yalnız uyanmaktan nefret **ediyorum**. Bütün yatağı kaplayacak şekilde uzanıyorum. Kafesli tavana bakarken iç çekiyorum. Bu odaya çok alışmıştım. Buraya.

Bu adamlar.

Eğer kalkmazsam, beni yine bütün gün yatakta tutacaklar ve her kötü isteklerine boyun eğmeye zorlayacaklar. Kendimi gülümserken buluyorum. Onların kötü kaprislerini seviyorum.

Hepsini.

Chase'in beyaz atletlerinden biri ve bir çift külotla yalınayak oturma odasına doğru ilerliyorum. Dün gece vücudumun aldığı darbeler beni lezzetli bir şekilde ağrıttı. Kesinlikle yaşayabileceğim iyi bir acı. Chase'i yemek masasında oturmuş, gömleksiz, gözlüklü ve işle ilgili olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler okurken buluyorum. Yüzünde o dalgın, çalışkan avukat bakışı vardı. Odaklandığını biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Kucağına ve kollarına tırmanıp çalışmasını bozuyorum. Hiç aldırıyor gibi görünüyor.

"Günaydın." Tutuşunu sıkılaştırıyor ve dudaklarıma uzun, kalıcı bir öpücük konduruyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, iri kahverengi, delici gözlerine bakıyorum. "Bunlar," -kalın, siyah çerçeveli gözlüğü burnuna doğru itiyorum- "çok seksi. Nasıl oldu da bunları taktığını bilmiyordum?"

Suçlulukla sırtıyor. "Onlardan nefret ediyorum. Genelde lenslerimle yaşıyorum. Ama bu sabah gözlerim beni öldürüyordu. Ben de pes ettim."

"Keşke daha sık pes etsen. Gözlüklü halini seviyorum."

"Gerçekten mi?" Karamsar biri.

"Gerçekten. Süpermen kadar seksi."

"Şimdi esnetiyorsun."

"Ciddiyim! Kaslı ve gözlüklü bir adamda bir şeyler var." "Sen öyle diyorsan," diye alçakgönüllülükle sırtıyor.

"İstiyorum." Gözlüğü bir kez daha hafifçe itiyorum. "Shane nerede?"

"Sörf yapıyor." Chase pencereye doğru başını sallıyor.

"Bilmem gerekirdi." O her zaman gizlice biraz tahta zamanı

Sabah. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Kâğıtlar cam masanın üzerine yayılmış.

"Satış ve satın almalar. Çok eğlenceli." "Çok fazla satın alma var gibi görünüyor."

"Düşündüğünüz kadar çok değil. Sadece her birinin dayanılmaz miktarda evrak işi var."

"Açıkça." Tirbuşon'un satın alma işleminin evrak işleri arasında olup olmadığına dair şaka yapma isteğime direniyorum. Ama böyle bir espri hoş olmayan bir konuşmaya kapı açabilir. Ve kimse bunu istemez, özellikle de yaşadığımız geceden sonra. Tenim hala yanıyor. Chase'in kollarında dinlenirken bile kanım tüm basınç noktalarımı pompalanıyor. En başta da bacaklarımın arasına. Tanrım, bu adamlar ve bana yapabildikleri.

"Jenn?"

"Mmm?" Gözlerimi yukarı kaydırıyorum.

"Az önce ne düşünüyordun?"

Utanmadan kızardım. "Hiçbir şey mi?"

Chase kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin?" Beni demirden kucağına kilitliyor ve dudaklarını kulağıma değdiriyor.

"Mmm hmm," diye ciyaklıyorum.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Seks. Lütfen Tanrım, *beni bu masaya çivileyecek* seks olsun.

"Ne düşünüyorsun?" Boğuk bir sesle soruyorum.

"Kahvaltı," diye mırıldanıyor.

"Kahvaltı mı?" Başımı geriye atıyorum.

Kıkırdıyor, kalın siyah gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. "Evet, kahvaltı. Özellikle de geçen sabah bize yaptığın waffle'lar. Onları yemeyi, en az senin amını yemeyi hayal ettiğim kadar hayal ediyorum."

"Chase." Sert göğsüne vurdum. "Kibar bir avukata göre çok yaramazsın."

"Bana böyle yapıyorsun."

"İçimden bir ses seninle tanışmadan önce de yaramaz olduğunu söylüyor." "Belki," diye alay ediyor.

"Kesinlikle. Beni kandıramazsın."

"Beni beslemen için seni ikna edebilir miyim?"

"Saat kaç?" Telefonunun düğmesine dokunuyorum. Saatin on bir buçuk olduğunu görünce nefesim kesildi. "Neden bu kadar geç uyumama izin verdin?"

"Uzun bir gün ve daha da uzun bir gece geçirdiniz. Biz de düşündük ki

geri kalanı."

"Buna minnettarım." Kucağından iniyorum. "Ama gitmem gerek."

"Neden hep bizden kaçırıyorsun?" Chase daha önce elimi kaptı

Çok ileri gittim.

Duruyorum, çarpıcı yüz hatlarını takdir ediyorum - güçlü çene çizgisi, kalın siyah kirpikleri, düz burnu ve hayal kırıklığına uğramış ifadesi. Parmak ucumu yanağında sevgiyle gezdiriyorum. "Öyle demek istemedim. Sadece babamın çok az zamanı var. Elimden geldiğince onun yanında olmalıyım. Lütfen anladığını söyle."

Chase iç geçiriyor, dokunuşuma doğru eğiliyor. "İstiyorum. İkimiz de istiyoruz. Sadece benciliz ve seni tamamen kendimize istiyoruz."

"Bana sahipsin. Her şeyim," diye cesurca itiraf ediyorum.

"Gerçekten öyle mi?" diye soruyor çikolata gözlerinde umutlu bir bakışla.

"Evet. Aklım, bedenim ve ruhumla, yemin ederim." Koyu kahverengi gözleri parlıyor. "Döndüğümde sana ve Shane'e yiyebileceğiniz kadar waffle pişireceğim ve bunun ne anlama geldiğini konuşacağız."

Sevgi. Aşk demek. İkinizi de sevdiğimi. İkinize de bağlıyım. Kutsal üçlümüzü bulduk.

"Anlaştık. Çok uzun sürmemeye çalış," diye rica ediyor bencilce.

"Waffle dışında hiçbir söz veremem." Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Alabildiğimizi alacağız." Chase yüzümü yakalıyor ve ağzıma sahip oluyor.

şiddetle, özümseyerek.

Dün gece içime boşalırken beni öptüğü gibi. Tepeden tırnağa titriyorum.

"Hızlı olacağım."

Yerden nedime elbisemi ve ısıltılı topuklu ayakkabılarımı alıp gece çantama tıktırıyorum, ardından bir kot pantolon ve babet giyiyorum. Saçlarım berbat durumda. Çantamı almadan önce parmaklarımla tarayarak boyun eğdiriyorum. Telefonumu kontrol ettiğimde şarjının bittiğini fark ettim. Bu kadar geç uyumama şaşmamalı. Alarm yok.

"Güle güle, Chase!" Aceleyle kapıdan çıktım. "Shane'e benim için bir öpücük ver!" Dışarı çıkıp ön merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Jenn!" Sürücü kapısını açtığımda Chase beni takip ediyor. "Jenn, bekle!"

"Gitmem gerek! Sonra görüşürüz!" Ona son bir öpücük verip arabamı çalıştırıyorum,

ve uzaklaş.

Yılanmak ve üstümü değiştirmek için eve koşuyorum, bugün bayılmadan önce babamı görmek istiyorum. Daha sonra, dün hiç gitmediğim için restorana uğrayacağım.

Shayna'nın sorumluluğu bırakmasından sonra ne durumda olduğunu Tanrı bilir. Telefonumu fişe takıyorum ve dumanı tüten sıcak bir duşa giriyorum. Ağrıyan kaslarımın dinlenmeye çok ihtiyacı vardı.

Suyu kapattığımda, cep telefonumun delici sesini duyuyorum. "Kahretsin." Havluyu kaptığım gibi sıırıslıkla olan vücudumun üzerine örtüyorum ve cevap vermek için yarışıyorum. Son zil sesinde telefonu açarken kaygan muşambanın üzerinde neredeyse boynumu kıracaktım. "Alo?"

"Merhaba," diye cevap veriyor bir kadın. "Jennifer Reeves ile mi görüşüyorum?" "Evet?"

"Benim adım Evelyn Summers. Magnolia Huzurevi'nin tıbbi direktörüyüm."

Midem düşüyor. Tamamen dibe vuruyor.

"Mmm hmm," diye zar zor ciyaklayarak ağlamaklı gözlerimi kapattım. "Bayan Reeves, Bay Nathaniel Jones adına arıyorum."

Babalık.

"Evet?" Olacaklara karşı kendimi desteklemek için tezgâhı tutuyorum.

"Bay Jones'un bu sabah erken saatlerde vefat ettiğini bildirmek zorunda kaldığım için üzgünüm." Hıçkırıklarımı gizlemek için ağzımı kapatıyorum. Çok erkendi. Hazır değildim. "En yakın akrabası olarak listelenmişsiniz."

"Evet, öyleyim. Sahip olduğu tek şey benim."

Sahip olduğum tek şey o.

"Çoktan Emerson Cenaze Evi'ne nakledildi. Evraklarında yakılmak istediği yazıyor."

"Ne zaman gerçekleşmesi planlanıyor?" Kelimeleri zar zor fısıldayabiliyorum.

"Sizden haber alana kadar bunu planlamayacaklar. Belki onu son bir kez daha görmek istersin diye," diye klinik bir şekilde beni bilgilendiriyor.

"Tamam, evet, teşekkür ederim."

"Kaybınız için çok üzgünüm, Bayan Reeves."

Ben de. "Teşekkür ederim." Zorla akan gözlerimi siliyorum.

"Bayan Summers?"

"Evet, Bayan Reeves?"

"Huzur içinde mi öldü?"

"Uykusunda."

Rahatlayarak sarktım. Babamın daha fazla acı çekmesi gerektiği düşüncesi. . Buna dayanamadım.

"Tekrar teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve kontrolsüzce hıçkırarak mutfak dolabımdan yere doğru kaydım. Acı, kayıp ve terk edilmişlik duygusu beni hızla yok ediyor. Soğuk vinilin üzerinde hüngür hüngür ağlıyorum.

Çıplak, yalnız ve teselli edilemez. Uzun bir an için kendimi yeniden on iki yaşında, ihmal edilmiş, kimsesiz bir çocuk gibi hissettim.

Babamın kucağına alıp bir kadına dönüştürdüğü çocuk.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum ama nihayet hareket edebildiğimde, beni teselli edecek tek yere gitmek isteyerek uyuşuk bir şekilde giyiniyorum. Eylül sonu esintisi ıslak saçlarımı karıştırıyor ve tüm vücuduma soğuk bir ürperti gönderiyor. Tirbuşon'a giden üç bloklu patikada yürürken tüm dünya kasvetli ve renksiz görünüyor. Binlerce kez yaptığım bir yürüyüş. Bugünden sonra asla eskisi gibi olmayacak bir yürüyüş.

Ön kapıya geldiğimde, tuhaf bir şey fark etmeden önce cebimden anahtarları çıkarıyorum.

Zincirler mi?

Gözlerimde yeni bir yaş dalgası yüzerken kalın kilidi çekiştiriyorum. Ben çektiğçe güvenli bir şekilde şingirdiyor. Ne haltlar dönüyor burada? Islak, bulanık görüşümle başımın üzerinde asılı tabelayı fark ediyorum.

Newhaven Sahil Kasabası'nın emriyle mahkum edilmiştir.

Kaybettim. Düz, cansız bir kağıt parçasına kanlı bir cinayet çılgılığı atıyorum.

Öfkeyle, tam olarak nereye gitmem gerektiğini bilerek eve koşuyorum. Bir bulanıklık içinde Ty Winters'ın uydu ofisine gidiyorum. Bu işin arkasında kesinlikle o pislik var.

Cam binaya yanaşırken frene basıyorum, lastikler gıcırıyor. Hışımınla ön kapıya doğru ilerlerken, kapının kolunu sıkıyorum ve neredeyse kolumu yuvasından çıkarıyorum. Çılgılık atıp cama vurarak onu görmeyi talep ediyorum. Kollarımı kaldıramayacak kadar yorulana ve bağırarak nefesim kalmayana kadar saatlerce devam ediyorum.

Bugün pazar. Kimse yok. Mantıklı, rasyonel tarafım bunun farkında. Ama ölmek üzere olan yanımda her bir pencereye taş fırlatmak istiyor. Ty Winters'ın kendisi için önemli olan bir şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak anlaması için tüm binayı parçalayıp dağıtmak istiyor.

"Senden nefret ediyorum!" Patladım. "Senden nefret ediyorum, seni orospu çocuğu, ve savunduğun her lanet şeyden!" Yumruklarımı dumanlı cama acıyana kadar vuruyorum. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar.

Yenilmiş bir şekilde yere çöktüm. Kaybettim.

Her şeyi.

İçimde aniden yeni bir öfke patlaması oldu.

Biliyorlar mıydı? Başından beri planları bu muydu? Patronları tüm hayatımı çalarken tatlı sözler, dokunuşlar ve vaatlerle dikkatimi dağıtmak

Altımdan mı?

Başka bir kriz beni koşturuyor. Bu sabah mutlu ayrıldığım yere birkaç blok öteden manyak gibi araba sürüyorum.

Ön merdivenleri hızla çıktım ve kapıdan içeri daldım. Yığınımı patlatamadan şeytanın ta kendisiyle yüz yüze geldim. Ty Winters, Chase ve Shane'in oturma odasında rahatça duruyordu. Haki pantolonu, polo tişörtü ve dağınık bakır saçlarıyla kendini beğenmiş. Kör bir öfkeyle kendimi ona doğru fırlattım.

"Orospu çocuğu!" Shane ve Chase beni zapt etmeye çalışırken yumruğum göğsüne çarpıyor.

Sıcak gözyaşları yeniden başlıyor. Ty'a sözlü hançerler fırlatırken bu sefer kovalar dolusu. "Seni bok parçası! Ne yaptın sen?" Çılgılık atıyorum, tırmanmak için cehennem gibi çırpınıyorum ambarlarından dışarı.

"Jenn, sakın ol!" Shane tam önümde dururken Chase kollarını belime doluyor. Yüzümü tutarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Biliyor muydun? *Biliyor muydun lan?*" Talep ediyorum, yanaklarım yanıyor ve gözyaşlarımla ıslanıyor. Parmakları nemden kayıyor.

"Bilmiyorlardı," diye konuşuyor Ty. "Bugüne kadar bilmiyorlardı. Bu sabah bir kuryeye satış için gerekli evrakları gönderttim."

"Satış mı? Ne satışı? Ben asla bir satışa izin vermedim!" Ona tokat attım.

"Gerek yoktu. Restoranın ipoteklerini ödedim. Benim oldu. Sizi uyarmaya çalıştım, Bayan Reeves. Size çok cömert bir teklifte bulundum," diye hatırlatıyor bana duygusuzca. Bir kayıtsızlık sütunu. "Beni zorladınız." Gezegendeki en soğuk adama boş boş bakıyorum. Kışlar ona çok yakışıyor çünkü kalbi saf buzdan yapılmış. "Gurur çirkin bir şeydir."

"Ty, hıyarlık etme," diye tersliyor Shane.

"Sen bilirsin," diye Ty'ın duygusuz ses tonunu taklit ediyorum. "Sen gerçekten şeytansın," diye tıslıyorum.

Beni bir yanıtla şımartmıyor, bu da beni daha da kızdırıyor. "Bırak beni!"

Kendimi Shane ve Chase'in elinden kurtarıyorum ve tökezliyorum.

Beni serbest bıraktıklarında öne doğru.

"Jenn," diye sesleniyor Shane sertçe, korkuyla, ben kapıya doğru geri geri giderken.

"Benden uzak durun. İkinizden de. Hepiniz." Ty'a lazer ışınları fırlatıyorum. "Hiçbirinize bakmaya tahammül edemiyorum."

Hiçbiri beni durduramadan ön kapıdan fırladım. Hasta olacağım. Shane ve Chase'i peşimden çılgınca koşarken yakaladım ama ben çoktan

ayakları kaldırıma çarpmadan arabam hızla uzaklaştı.

Son üç haftadır babamın küçük vazosuna bakıyorum. Onun öldüğünü hala anlayamadım. Kendimi evim gibi hissettiğim tek yere kaçamayacağım aklıma gelmedi. Hiçbir şeyim olmadığını ve tamamen yalnız olduğumu henüz sindiremedim.

Gözyaşı yok. *Evet doğru, baba.* Yapabildiğim tek şey ağlamak gibi görünüyor. Tüm yönümü kaybettim, kim olduğumu kaybettim, çünkü o yaşlı adam ve o yıpranmış restoran beni tanımlayan her şeydi.

Telefonum bilmem kaçınıcı kez yanıyor. Tanıdığım herkesten gelen her aramadan ve her mesajdan kaçtım. Bunları duymak istemiyorum. Sempati, taziye, seslerindeki acıma. *Zavallı Jennifer, şimdi ne yapacak?*

Hayır, teşekkürler. Saklanmayı ve kaybımla tek başıma başa çıkmayı tercih ederim. Kimse sizi sürekli teselli etmeye çalışmadığında içinize kapanmak daha kolay oluyor. Acı, içinde kendi başınıza boğulabildiğinizde daha güçlü oluyor. Bana mazoşist diyebilirsiniz ama tutunacak tek şeyim bu, üzüntü.

Saat on bir buçukta kendimi koltuktan sürükleyerek kaldırdım, kapüşonlu bir sweatshirt giydim ve soğuk, çiseleyen Ekim sabahında dışarı çıktım. Kumlu kaldırımda ciddiyetle yürüyorum, yüzüm soğuk sis yüzünden nemli.

Gideceğim yere vardığımda duruyorum. Bir zamanlar evim olarak gördüğüm yerden elli adım uzaktaydım. Eski restoranın bıraktığı küçük hayat yok olmuştu. Terk edilme onun felaketi idi. Kasvetli gri gökyüzünün altında depresif ve yırtık pırtık görünüyor. Bina ne kadar yaşlı olursa olsun, hiçbir zaman şimdiki kadar köhne görünmemişti.

Ekskavatörün gürültülü hareketini duyduğumda irkiliyorum. Donmuş ve tamamen güçsüz bir halde, çelik kolun dönerek pençeli küreği yapının üzerine sarkıtmasını izliyorum. Makinenin hidroliği havayı tıslatıp rahatsız edici bir ses seviyesinde dişlileri öğütürken yağmur daha şiddetli yağmaya başlıyor. Pençenin eğimli çatıya attığı ilk yumrukla kalbim göğsümde boğuluyor. Sert şeker gibi ufalanıyor. Yumruk üstüne yumruk atan makine, koyu renkli kiremitleri yok olana kadar yıkıyor. Ve yumruk üstüne yumruk yedikten sonra, biraz daha ağlıyorum ve başka bir ölümle ölüyorum.

Gelmenin beni öldüreceğini biliyordum ama kendimi durduramadım. Takıntılıydım.

Kendi gözlerimle görmeliydim. Düşüşüne tanık olmalıyım. Ve ekskavatör son parçasına kadar sökerken, ne benden ne de binadan geriye hiçbir şey kalmayana kadar düşüyor. Yüzümü hava koşullarından korumak için kapüşonumu başıma daha sıkı geçirerek, bir yol ayrımında dururken içimde savaşılan tüm duyguları açığa çıkarıyorum. Çok fazla nefret, çok fazla öfke ve eşit miktarda üzüntü ve pişmanlık.

Şimdi ne olacak?

Şimdi ne yapacağım ben?

Başımın üzerindeki siyah bir gölge beni ürkütüyor. Hayır, gölge değil, kocaman bir şemsiye. Shane ve Chase bedenimi sararken yağmur üzerime yağmayı kesiyor.

İkisiyle de haftalardır konuşmadım. Denemedikleri için de değildi. Sadece çok incinmiştim, çok üzülmüştüm. Yersiz olsa bile onlara olan güvenim sarsılmıştı. Çok geç olana kadar Ty'ın ne komplo kurduğunu bilmeseler bile. Onları suçlu kategorisine koydum.

Shane teselli edercesine, "Gelebileceğini düşündük," diye mırıldandı. "Öyle mi?" Acıyla karşılık veriyorum.

"Evet, biz de senin bir arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündük," diye ekliyor Chase yatıştırıcı bir şekilde. "Siz ikiniz öyle misiniz? *Arkadaş mı?*"

"Şu anda evet, ama her zaman daha fazlasını isteyeceğimizi biliyorsun." Shane geri adım atmıyor.

Onlara bakmak için sadece gözlerimi kaldırıyorum. "Neden?" "Nedenini biliyorsun."

"O zaman söyle." Duygusal karmaşama katkıda bulunmaktan başka bir nedenle zorlamıyorum.

"Çünkü seni seviyoruz ve sen bunu biliyorsun. Bunu hep biliyordun. Ve eve dönmeni istiyoruz."

"Benim bir evim yok. Hiçbir şeyim yok." Dudağım titriyor.

"Bu doğru değil. Biz varız. Sana yardım edebiliriz. Bizi geri çevirme."

Gururum pes etmek istemiyor. Hâlâ hayatımı mahveden ve her şeyimi elimden alan adam için çalışıyorlar.

Ama yalnızlığım, çaresizliğim, onların kollarına yığılıp parçalanmam için bana bağılıyor. İyileşmeme yardım etmelerine izin verin.

"Hadi Jenn, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Birlikte olmamız gerektiğini biliyorsun." Shane yanıma sokuldu. Vücudunun sıcaklığı beni o güvenli, emniyetli yere geri davet ediyor. "Zor olduğunu biliyorum. Kaybolmuş ve ihanete uğramış hissediyorsun ama biz seni bilerek incitecek hiçbir şey yapmayız. Bunu *bildiğini biliyoruz*."

Bu. Ve duygularımızın gerçek olduğunu bildiğinizi biliyoruz."

"Biliyorum," diye gönülsüzce itiraf ediyorum, yüzümü kapüşonuma saklayarak. "Ama bu durumu daha kolay hale getirmiyor."

"Belki değil, ama bu onu uğruna savaşmaya değer kılıyor. Ve sen bir savaşçısın." Shane çenemi kaldırıyor. "Güçlü, sadık ve kararlısın. Bizi sevmesi için böyle bir kadına ihtiyacımız var."

Tanrım, ne söyleyeceklerini ve nasıl söyleyeceklerini biliyorlar mı?

"Şu anda kendimi çok güçlü hissetmiyorum." Sesim kısık.

Shane yıpranmış yüz ifademi sıcak bir ifadeyle gözden geçiriyor. "Böyle anların iyi yanı nedir? Geçip giderler. Eve gel. Seni sevmemize izin ver."

Ev ve aşk. Aynı cümlede duyacağımı hiç düşünmediğim iki kelime.

"Düşündüğünden çok daha fazlasına sahipsin. Sadece bunu kabul etmelisin," diye ekliyor Chase.

"Bildiğiniz tek şey çekişme ve mücadele olduğunda, aşkı kabul etmek zor bir şeydir ..." İkisi de kaşlarını çatıyor, hiçbir ilerleme kaydedemediklerine inanıyorlar. " . . . Ama belki de her şeyi kaybettiğinizde," diye kabul ediyorum, "sunulan sevgiyi kabul etmek yeni bir başlangıç yapmanın tek yoludur." Dudaklarımı küçük, teslimiyetçi bir gülümsemeyle kıvrıyorum. Shane ve Chase yüzümdeki ifadeyi on kat büyütüyorlar.

Onlar beni götürmeden önce Tirbuşon'un enkazına son bir kez daha bakıyorum.

Her sonun yeni bir başlangıcı vardır,
değil mi? Öyle görünüyor.

İkisi beni yönlendirirken, siyah BMW'lerinin arka koltuğuna geçiyorum, ıslak kıyafetlerim yumuşak taba rengi deriyi ıslatıyor. Shane yolcu koltuğuna geçerken Chase de sürücü koltuğuna kayıyor. Arabayla uzaklaşırken tek kelime etmedim. Az önce Niagara Şelalesi'nden aşağı bir yolculuk yapmış bir duygu fıçısıyım.

Shane dönüp bana bakana kadar arabanın içi sessizdi. "Dün gece bizim yatağımızda uyumadığın son geceydi." Ela gözleri de en az ses tonu kadar ciddi.

Sevgi arzum ve dünyaya olan kızgınlığım çatıştığı için yanıt vermiyorum.

"Jenn," diyor Chase, dikiz aynasından bana bakarak adımı sertçe söylüyor.

"Tamam," diye karşılık verdim. "Tamam." Sesim yumuşuyor.

Şehrin kuzey tarafına doğru ilerlerken ikisi de yatışmış görünüyor.

İçeri girdikten sonra beni ıslak kıyafetlerimden sıyrıp dumanı tüten bir duşa sokmaktan çekinmiyorlar. Soğuk tenimin neye daha çok tepki verdiğini bilmiyorum, sıcak spreye mi yoksa çıplak vücudumun üzerinde dolaşan sıcak ellere mi? Gözlerimi kapatıyorum ve istediklerini yapmalarına izin veriyorum. Bana istedikleri gibi dokunmalarına. Duş duvarına doğru itildiklerinde, benim duyarlılığımdan yararlanarak, o kutsal yerimize geri dönme yollarını iğneleyerek yeniden hak iddia ediyorlar. *Üçlümüz.*

İki açgözlü ağız kıvrımlarımın üzerinde gezinerek beni yavaşça hayata döndürüyor.

Dilleri yılan gibi üzerimde gezinirken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Biri meme ucuma, diğeri klitorisime yapışıp her iki et parçamı da aynı anda okşarken boğazımdan bir nefes kaçıyor. İkili zevk uyarımı seğirmeme neden oluyor. Hissetmeme. Tanrı bilir ne kadar uzun süre nefes alıyorum. Onları çok özledim. Sahip olduğumuz her şeyi özledim.

"Beni boşalt. Tanrım, lütfen, lütfen beni boşalt." Gerilen meme ucumu Chase'in ağzına iterken, amımı Shane'in yüzüne sürüyorum. Yalvarışım ve hareketlerim karşısında birlikte inliyorlar, Shane iki parmağını taşan girişime sokuyor.

"Bütün gece boşalmanı sağlayacağız," diye söz veriyor Chase, şişmiş göğsümü dişleriyle sıkıca kavrayarak çekip geriıyor.

Ellerimi başımın üzerinde tutarak beni dizginliyor ve meme uçlarımı, doğrudan ona yöneltilmiş ağrıyan küçük noktalar haline gelene kadar süpürmeye, çimdiklemeye ve kazımaya devam ediyor. Duygusal hapsimi hisseden Shane bacaklarımı açıyor, yüzünü amıma gömüyor, Chase'in ağzının hareketini taklit ediyor; dilinin amansız girdabı, dişlerinin sıyrılması ve parmaklarının penetrasyonu beni duvara karşı mücadele ettiriyor, yalvartıyor.

"Lütfen Tanrım, lütfen." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü.

"Sen kime aitsin?" Chase ben cevap veremedi dilini ayrılmış dudaklarımın arasına daldırıyor, parmak uçları arasında meme ucumu sürekli yuvarlayarak beni çıldırtıyor.

Kirpiklerimin arasından, "Siz. İkiniz de." diye mırıldandım. Alt dudağımı umutsuzca emiyorum. O kadar yakınım ki; dayanılmaz.

Kaslarım Shane'in parmaklarının etrafında kenetleniyor ve onu daha sert pompalamaya teşvik ediyor. "Siktir, beni boşalt, beni boşalt!" Bacaklarım titrerken ağlamak üzereyim, pes etmeye hazırım. Shane doğru miktarda basınçla en tatlı noktama vuruyor ve ben patlıyorum, vücudum Chase'in demir pençesinde şiddetle sarsılıyor. Serbest kalışım bir gelgit dalgası kadar zarar verici; büyük ve ani,

Fiziksel ve duygusal eforun yıkıcı zirvesi. Ben inleyip titrerken, içimdeki ihtiyacın son zerresini talep ederken beni bastırıyorlar.

Titreşimler geçtikten sonra uzuvlarım gevşiyor ve iki buyurgan adamım beni bağlarımdan kurtarıyor. Tekrar tepki verene kadar akan suyun altında bitkin bedenimi kucaklıyorlar.

"Tatlı tadını özledim." Shane dudaklarını boynuma doğru kaydırır.

"Ve senin tatlı inlemelerini özledim." Chase ağzımın kenarını yalıyor.

Tembelce gözlerimi açıyorum. "Neyi özlediğimi biliyor musun?"

İkisi de başlarını sallar. "İkinizi izliyorum. Birlikte."

Gözleri şehvetle parlıyor. "Seni boşaltmak bizi çok azdırıyor." Shane ereksiyonunu kalçama saplıyor.

"Bana ne kadar olduğunu göster."

Dudaklarını birbirine çarpmaları ve dizginlenemez hayvanlar gibi birbirlerine saldırmaları için tek gereken benim basit ricam. İki güçlü adam, *benim adamlarım*, cinsel bir yaprak çevirirken geri çekilip gösterinin tadını çıkarıyorum.

Shane ve Chase birbirlerine ritmik hareketlerle vurarak, bana nasıl dokunacaklarını bildikleri kadar birbirlerine nasıl dokunacaklarını da bildiklerini gösterirken, geniş taş duşu buhar kaplıyor.

"Siktir et onu," diye kışkırttım onları.

Shane bir anda beni duş koltuğuna itiyor ve eğilerek ellerini duvara dayarken bedenimi kollarının arasına hapsediyor.

Chase kalçalarını kavrarken gözlerimizi kilitliyoruz. Başımı hafifçe eğmem bana istediğim görüntüyü sağlıyor. Chase iki kaygan parmağını doğrudan Shane'in kışına sokuyor. Shane'in gergin iniltisi ve 'oh' diyen yüzü beni çılgına çeviriyor. Aldıkları zevk o kadar bağımlılık yapıyor ki; kanımı ateşe veriyor.

Chase onu iyice gerip, olacaklara hazırlarken Shane'in nemli altın rengi saçlarını kavriyorum. Chase şişmiş sikinin başını yavaşça içeri **s o k a r k e n**, şehvet dolu bir pus içinde onu izliyorum. Shane ve ben, Chase ona vurmaya başlamadan hemen önce, göz göze, ağız ağıza, iç çekerek artan bir uyarılma anını paylaşıyoruz. Vücutlarının birleşmesini hayretle izliyor, inleyip homurdanmalarını saygıyla dinliyor, ikisinin de vahşi gözlerini bir kez bile benden ayırmamasından zevk alıyorum. Shane'i boğuk bir sesle "Kendini okşa," diye teşvik ediyorum. "Her tarafıma boşal Chase senin içine girerken."

"Ah, bebeğim." Bu isteğim onun hemen harekete geçmesine neden oluyor. Shane sikini kavrayıp sertçe okşarken Chase'in düzensiz itişleri vücudunu sarsıyor

İleri.

İkisi de çok yakın. O kadar tehlikeli, lezzetli bir şekilde yakınlar ki, beni hipnotize olmuş bir avcıya dönüştürüyor. Yemin ederim, uyarılmanın etkisiyle göz bebeklerimin büyüdüğünü hissediyorum.

"Benim için gel." Shane'e yaklaşarak göğsüme doğrudan bir atış yapmasını sağlıyorum. "Tam buraya." Çıplak göğüslerimi avuçlayarak ikisiyle de alay ediyorum.

"Siktir, Shane, her yerine boşal." Chase çenesini sıkıyor ve titriyor, ikimiz onun kontrolünü alt ediyoruz.

"Zevkle." Sıcak, beyaz sıvıyla tekrar tekrar ıslatılmadan hemen önce Shane'den gırtlaktan bir ses çıkıyor.

İkisi birlikte doğanın gücü gibiler. O kadar ham ve güçlüler ki, yumurtalıklarım zonkluyor.

Çılgınca doruk noktalarına ulaştıklarında, Shane önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Tek kelime etmeden beni kollarıyla sardı ve başını kucağıma yasladı. Onun bu savunmasız hareketi karşısında tutuklandım. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Chase yüzümü tutmadan önce saçlarını sevgiyle karıştırıyorum ve soluk soluğa bir öpücük paylaşıyoruz. Uzun, derin, tutkulu, nabız atışlarını hızlandıran bir öpücük.

Sonunda kendime bu adamları ne kadar çok sevdiğimi itiraf ettim. Yukarıdaki göklerden aşağıdaki yeryüzünün çekirdeğine kadar.

"Beni yatağa götür," diye
yalvarıyorum onlara. "Bize evde
olduğunuzu söyleyin."

Haftalardır ilk kez içtenlikle gülümsüyorum. "Ben geldim."

Sonsöz

Soğuk tereyağı çubuğunu Fransız oklavasıyla dövüyorum. Sıkıştığınızda öfke kontrolü arıyorsanız, bu harikalar yaratır. Tereyağını bir pasta kazıyıcısıyla sıyırıp kendi üzerine katlıyorum, ardından tereyağı kırılmadan bükülene kadar işlemi tekrarlıyorum.

Sıfırdan milföy hamuru yapmak bazılarına zaman alıcı ve göz korkutucu gelebilir ama ben bir meydan okuma arıyordum. Ve kesinlikle bir tane buldum.

Bu gece Shane, Chase ve benim birlikte geçirdiğimiz altı ayın yıldönümü. Bir evi kaybedip diğerini kazanmamın üzerinden altı ay geçti. Yalan söylemeyeceğim; kolay olmadı. Ty Winters'a karşı çok fazla kızgınlık besliyorum. Shane ve Chase'in işvereni olması bana pek iyi gelmiyor ama onların o olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Ty'ın yaptığı şey kişisel değildi, öyle hissettirse bile. Olumlu şeylere odaklanıyorum. Babamın yapmamı isteyeceği şeye. Devam et. Yaşamak. Gülmek. Sevmek. Bunları yaparak onun anısını canlı tutuyorum. Ve bu bana her günü atlatmamı sağlıyor.

Hayat zordur. Bir mücadele ama kara bulutların arasından güneş ışığı gibi parlayan mutluluk kırıntıları her şeye geliyor.

Shane ve Chase, Janine ve Jack ve yemek yapmak benim mutluluğum. Hamur güzelce şekillenirken gülümsüyorum. Bu gecenin kutlama menüsü puf böreği üzerinde pesto soslu somon balığından oluşuyor. Izgara kuşkonmaz ve ev yapımı çırpılmış patates. Kulağa gurme gibi geliyor, değil mi?

Belki daha küçük bir ölçekle.

Somon balığı ve milföy hamurunu folyo kaplı bir fırın tepsisinde fırına vermeye hazır hale getiriyorum. Tam yapmadan önce Chase'in adımı söylediğini duydum.

Mutfaktaki saate bakıyorum. Erken gelmişler. Yediden önce evde olmalarını beklemiyordum.

"Pixie, ayakkabılarını giy. Dışarı çıkmamız gerekiyor," diye anons ederek hızlı adımlarla havadar mutfığa girdi.

"Dışarı çıkamam," diye itiraz ediyorum. "Akşam yemeğini fırına koymak üzereyim." Fırın tepsisini kaldırıp ona yapılmakta olan şaheserimi gösteriyorum.

"Bebeğim, yemek konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorum."

"Ama hayır cevabını kabul etmiyorum. Fırın tepsisini yere koy ve yavaşça geri çekil."

"Ama-"

"Aması yok." Şikâyetlerimi duymazdan gelerek fırını kapattı.

"Ayakkabılarını isteyerek giy, yoksa seni omzumun üzerinden yalınayak atarım."

"Takım elbiseli mağara adamı" diye böbürleniyorum. Yemeğim mahvoldu. Utanmadan gülümsüyor. "İlkel ve rafine hepsi tek bir yakışıklı pakette toplanmış. Şanslı değil misin?"

"Kızgınım işte," diye homurdandım.

Chase eğlenceli bir öpücük çalıyor, sonra da kıcıma bir şaplak atarak beni yoluma gönderiyor.

"Hey!" diye bağıriyorum ön kapıya doğru yürüyüp ceketimi ve ayakkabılarımı giyerken. "Shane nerede?" Arabada olmadığını görünce onu sorguya çekiyorum. "Ahhh ... ofiste takılı kaldım."

"Oraya mı gidiyoruz?" Dehşetle sordum. O binaya girmem için bana bir milyon dolar bile ödeyemezsiniz, Shane ve Chase de bunu biliyor.

"Hayır."

Phew.

"O zaman nereye gidiyoruz?" Chase'in şık siyah BMW'sinin ön koltuğuna kaydım.

"Sürpriz." Umursamazca omuz silkiyor. "Sürpriz mi? İpucu yok, sadece sürpriz."

"Evet. Kemerini bağla, peri."

Chase kontağı açıyor ve havalanıyor.

Ona nereye gittiğimize dair bir ipucu vermesi için mızımızca yalvarıyorum, ama adam bana bir santim bile vermiyor.

Kırmızı ışıktaki cebinden bir bez parçası çıkarır. "Gözlerini kapat." Bana siyah saten bir kravat uzattı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Hiç eğlenmedim. "Beni ev yapımı puf böreğimden ve somon pestomdan sapıkça bir seks oyunu için mi ayırdın? Bunu evde de yapabilirdik."

"Hayır, yapamazdık. Şimdi yap." Bana başka seçenek bırakmadı.

"Tanrım, bu gece çok patronluk taslıyorsun," diye yakınıyorum başımdaki örtüyü bağlarken.

"Patron olmayı seviyorum." Sesindeki kibri duyuyorum.

"Biliyoruz." Dudaklarımı büzüyorum.

Chase kıkırdıyor, göğsünde alçak, seksi bir gümbürtü. Bu sesler bana

ürpertici.

Birkaç dakika sonra duruyoruz.

"Bekle." Chase'in kapısının açılıp kapandığını duydum. Bir dakika sonra, arabadan çıkmama yardım ediyordu.

"Adımına dikkat et."

Başımı eğerek duraklıyorum. "Şu anda ciddi misin?" Biraz daha gülüyor, şüphesiz benim yüzümden.

Beni her nereye gidiyorsak oraya götürürken okyanusun kokusu çok güçlü.

Onu körü körüne takip ederken etrafımdaki arabaları ve insanları duydukça doyumsuz bir meraka kapılıyorum. *Kelimenin tam anlamıyla.* Chase, "Tamam," diye seslenmeden önce bir kapı olduğunu düşündüğüm bir yerden geçiyoruz, beni durdurmak için her iki pazımı da kavırıyor.

"Hazır mısın?" Shane beni arkamdan korkutuyor.

"Ne için?" İkisinin neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum.

"Bu." Shane göz bağını çıkardı. Gözlerimin parlak, doğal ışığa odaklanması bir saniye sürüyor. Kafam karışmış bir halde geniş odaya bakıyorum. Dekor, çağdaş bir havayla plaj havasında. Tamamen beyazlar ve kremler, ağartılmış ahşap zeminler, sazdan bir tavan ve bembeyaz kâğıttan balık sürüsünden yapılmış devasa bir avize. Her şeyi içime çekerken yavaşça dönüyorum. Abartısız, temiz, esintili ve güzel. Rustik ama şık, oraya buraya asılmış küçük ahşap tabelalar ve odanın bir köşesinde büyük bir vintage sörf tahtası.

"Bu benim hayalimdi." Shane, gülünç derecede pahalı takım elbiselerinden biriyle şık, meşe bara yaslanıyor.

"Vizyon mu?"

"Evet, hatırladın mı? O gece Corkscrew'da yemek yerken, orayı yeniden şekillendirmekten bahsetmiştik."

Hiçbir detayı açıklamadığını hatırlıyorum. "Gördüğün şey bu muydu?"

"Mmm hmm."

"Kimin bu? Yani, neden buradayız?"

"Bu sizin. Bizim. Eğer istersen," diye açıklıyor

Shane. "Ne?"

"Binayı kiraladık, restoranı ben tasarladım ve şimdi buradayız." Bu kadar basit.

"Bana bir restoran mı aldın?" Şaşkın bakışlarım aralarında gidip geliyor.

"Suçluyum," diye onaylıyor Chase.

Hemen gözlerim yaşardı. Şaşkına döndüm. Sadece tamamen

Şaşkın. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sevdiğini söyle. Seni mutlu ettiğini söyle." Shane bir amaç uğruna odayı geçiyor. "Bunun Tirbuşon olmadığını biliyoruz, ama belki zamanla onu da aynı derecede sevebilirsin."

Bulanık bir görüşle güzel odayı tarıyorum. Pırıl pırıl Atlantik'i gösteren devasa pencere duvarı, abartısız dekor için mükemmel bir zemin oluşturuyor.

"Ben zaten seviyorum."

"Öyle mi?" Shane şaşkın bir sevinç ifadesiyle kaşlarını kaldırıyor. "Nasıl **sevmem**? İnanılmaz bir şey." Kendimi kağıt balığın içinde kaybediyorum

başımın üstünde yüzüyor. Shane'in yeteneği muazzam. Ty'ın ülkeyi dolaşıp onu bir pitbull gibi işe almasına şaşmamalı.

"Dahası da var." Shane elimi tutuyor ve beni restoranın içinde, üzerinde bir delik olan sallanan bir kapıya doğru sürüklüyor. Mutfaka giriyoruz ve bol miktarda parıldayan paslanmaz çelik gözümü kamaştırıyor.

"Son teknoloji," diye övünüyor Shane. "Her şey son teknoloji. Hiçbir masraftan kaçınmadık."

Çenem yere düştü. Sadece bu mutfak bile . . . Maliyeti. İnanılmaz.

"Nutkum tutuldu."

"Güzel. Bir şey daha var."

"Dahası mı var?" Hala şok içinde mutfaktan dışarı, yemek odasına, bar boyunca ve hostes standının yanından, üzerinde "Yasak" yazan bir tabelanın bulunduğu kuytu bir köşeye sıkışmış başka bir kapıya sürüklendim.

İçeride ne olabilir ki? Shane tuş takımına bir kod giriyor ve kilit tıklıyor. Üçümüz eşikten geçip merdiven boşluğuna giriyoruz ve ben bir deja vu nöbeti geçiriyorum.

"Üst kat senin ofisin," diye açıklıyor Shane, "ama burası,"-kollarını arkamdan sarıyor-"bizim alanımız. Üçümüzün."

"Merdiven boşluğu mu?" Kıkırdıyorum.

"Mmm hmm ..." Chase tam önümdeki merdivene oturuyor ve elini pelüş siyah halının üzerinde gezdiriyor. Kuş tüyü yorganlardan daha lüks görünüyor. "Akşam yemeği telaşı sırasında seninle kirli yollarımızı denemek istediğimiz zamanlar için."

O kadar çok gülümsüyorum ki yüzüm acıyor. Sersemlemiş durumdayım, hayranlık içindeyim ve tamamen şaşkına dönmüş durumdayım.

"Hepsi çok fazla. Böyle büyük bir sorumluluğu almak istediğinden emin misin? Bir restoran işletmek?" Bilmek zorundayım.

"Restoranı sen işleteceksin. Biz sessiz ortaklar olacağız." Chase planı ortaya koydu.

"Bana bu kadar mı güveniyorsun?" Sesim bir oktav yükseliyor.

"Bize bu kadar güveniyorsun, değil mi?" Chase ellerimi tuttu.

"Evet. Tamamen." Onayım üzerine ikisinin de elleri daha da sıkılaştı.

"O zaman ortaklar. Tek bir şartla."

"O da ne?" Temkinli bir şekilde sordum. Bu ikisinin ne zaman iyi bir şey yapmayacağını asla bilemezsiniz.

"Crown Royal ve waffle servis ediyoruz." Chase'in ifadesi yaramaz bir çocuk gibi parlıyor.

Neşeyle gülüyorum. Kalbim, bileceğimi hiç düşünmediğim bir tatminle patlıyor.

"Sanırım bunu ayarlayabilirim," diye söz veriyorum ki birden aklıma bir şey geliyor. "Adını ne koyacağız?"

Chase ve Shane o gizemli bakışı paylaşırlar. "Biz düşünüyorduk. Trinity. Ama senin bu konuda ne hissedeceğinden emin değildik," diye itiraf ediyor Shane.

İsme hemen aşık oldum. "Mükemmel," diye neredeyse ağlayacaktım. "Pek çok nedenden dolayı."

"Biz de öyle düşünmüştük." Chase şefkatli bir öpücüğü paylaşmak için eğiliyor. Shane kendi öpücüğünü almak için başımı çevirdiğinde kanım mutlulukla köpürüyor.

Sakince iç çekiyorum.

"Burayı vaftiz etmeye ne dersin?" Shane beni tatlı bir şekilde eğdi. Ellerimi merdivenlere dayayıp Chase'in oturan bedenini destekliyorum.

"Şu anda ikinizden başka birlikte olmayı tercih edeceğim hiçbir şey, hiçbir yer ya da hiç kimse yok diyorum," diye mırıldanıyorum.

Bana dokunduklarında ellerinden akan memnuniyeti, heyecanı ve uyarılmayı hissediyorum.

İki yabancıнын ve skandal dolu bir gecenin günaha girmekten daha fazlasına yol açabileceğini kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum. Ama öyle oldu.

Bir yuva, mutluluk ve kutsal bir aşk üçlüsüne yol açtı.

Son

Trinity'yi okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Jenn, Chase ve

Shane'in hikayesi. <3 M

Kulaktan kulağı yayılmak bir yazarın en iyi dostudur, Trinity veya herhangi bir M. Never kitabını beğendiyseniz, lütfen birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakın veya sosyal medyada paylaşın! Çok makbule geçer!

Yazar Hakkında

M. Never, karanlık ve çağdaş romantizmin USA Today çoksatan yazarıdır. Kadınları vahşi ve alfaları mıknatıs gibi, tıpkı aralarında kışkırttığı romantizm gibi. Her seferinde harikulade bir kelime dokuyarak büyü yapıyor. New Jersey'in yerlisi olan yazar, şimdi Maryland'e nakledilmiş ve hayatını bıçaklarla hokkabazlık yapar gibi -dikkatli bir şekilde pervasızca- sürdürüyor. Suşiye bağımlı, çizme fetişi var ve Apache adında yapışkan bir pitbull tarafından takip ediliyor. Yazmak onun tutkusu, ama okurlar da aşkı.

M. Never tarafından yazılan kitaplar

Sahiplenilmiş (Karanlıktan Sonra Çöküş 1.
Kitap) Sahiplenilmiş (Karanlıktan Sonra Çöküş
2. Kitap) Mahvolmuş (Karanlıktan Sonra
Çöküş Sonsözü)
Decadence After Dark Kutu Seti (1-3. Kitaplar)
Lie With Me (Decadence After Dark 4. Kitap)
Elicit (Decadence After Dark 5. Kitap)
Moto: Bir MFM M nage Romance
Trinity: Bir MMF M nage Romance
Hayalet Suratlı Katil
Güney Geceleri Serisi Senden
Soyunmuş (Soyunmuş D et #1)
Beni  ıplak Soy (Soyulmuş D et #2)
A.C.H.E.

www.mneverauthor.com

#KışkırtıcıRomantik